

Giới thiệu Quốc Sắc Sinh Hương

Tác phẩm Quốc Sắc Sinh Hương của tác giả Tiểu Giai Nhân xoay quanh hai nhân vật chính là Tống Gia Ninh, Triệu Hằng. Tống Gia Ninh lớn lên kiêu diễm quyền rũ, có nhan sắc thiên hạ đệ nhất yêu nghiệt đi theo mẫu thân tái giá vào Quốc Công Phủ, nàng cố gắng tỏ ra đoan trang, thế nhưng vẫn bị kẻ huynh ngôn tình sùng bá đạo để mắt tới.

Tìm gan rồi bồi rung động, Tống Gia Ninh vụng trộm nuốt một viên kẹo đường cho Triệu Hằng: ta đối với chàng tốt, tương lai chàng phải làm chỗ dựa cho ta.

Triệu Hằng thích thú giữ chặt eo nàng, cùng hưởng một đường vinh hoa, quốc sắc sinh hương.

Đây là một bộ truyện hay có nội dung cung đình hấu tước, cung đấu. Mong mọi người ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Mùa hè tháng sáu oi bức, hơi nóng xông vào người, trên con đường nhỏ ở nông thôn thông với kinh thành, một chiếc xe ngựa đang từ từ đi. Trên xe có khắc kí hiệu "Vệ Quốc Công phủ", chim phi thúy sơn đỏ, trang nghiêm khí phái, trước xe sau xe có bốn tên cầm vệ trong nội cung vây quanh, tựa như giam giữ.

Trong xe, trên giường nhỏ phủ chiếu trúc, Tống Gia Ninh chống đầu lên góc bên trái xe, híp mắt ngủ say sưa, hai má phúng phính trắng như đậu hũ nhẹ nhàng lắc lư theo xe ngựa, sóng gọn lay động quyền rũ động lòng người.

Lý ma ma ở một bên nhìn, ma xui quỷ khiến nhớ lại hôm kia bà đi đến chính phòng hỏi chuyện, khi đẩy màn cửa ra, bà kinh sợ nhìn thấy Thế tử chẳng biết đến từ lúc nào, đang ôm chủ tử vào trong ngực. Trong khoảnh khắc thoáng nhìn kia, khuôn mặt bụ bẫm của chủ tử đỏ rực y như bây giờ, không còn lợi hại hơn bây giờ nhiều, cùng với tiếng khóc ô ô.

Cũng đã qua hai ngày, mỗi khi nhớ lại một màn kia, Lý ma ma đều mặt đỏ tim đập. Hơi nóng bắt đầu bốc lên, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một tiếng chim kêu, Lý ma ma liếc mắt, nhìn thấy một con hi thước cánh đen đang phành phạch vỗ cánh bay đi. Hi thước tới nhà là chuyện tốt, Lý ma ma giặt mình một lát, chân mày càng nhăn càng sâu.

Tống Gia Ninh có dung mạo xinh đẹp, cả kinh thành đều biết thế tử có một tiểu thiếp yêu điệu, thịnh sùng bảy năm không ngừng. Hôm nay đại hôn của Đoan Tuệ công chúa và thế tử sắp tới, Đoan Tuệ công chúa cố tình thừa dịp thế tử rời kinh tuyên Tống Gia Ninh tiến cung, biết rõ là hồng môn yến. Đáng tiếc vị chủ tử bà hầu hạ bảy năm này, một chút tâm cơ cũng không có, cả ngày chỉ nghĩ đến ăn uống chơi đùa trêu chọc chó mèo, nhìn một chút đi đại nạn đã đến nơi rồi, vậy mà người này còn ngủ được!

"Cô nương, tỉnh tỉnh, lập tức phải vào thành." Lý ma ma vừa lấy khăn giúp Tống Gia Ninh lau nước miếng bên khóe miệng, vừa nhẹ giọng gọi nàng.

Tống Gia Ninh tỉnh dậy, bàn tay nhỏ bé che lại bờ môi đỏ đang ngáp. Mỹ nhân mới vừa tỉnh ngủ, trong mắt ngập nước, thanh tịnh trong suốt.

"Cô nương, chút nữa vào cung, nếu công chúa hỏi, người có thể đáp thì đáp, không biết nên nói gì hoặc là khó nói, người cũng không cần miễn cưỡng, giả ngu lừa gạt là được, tóm lại ngàn vạn lần đừng làm công chúa tức giận." Xe ngựa vào cửa thành, cách hoàng cung càng ngày càng gần, Lý ma ma lại dặn thêm một lần nữa.

Tống Gia Ninh ngoan ngoãn gật đầu.

Lý ma ma luôn nói nàng ngốc, nhưng nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sao có thể thật sự ngốc? Bất quá là bình sứ chẳng cần giữ gìn, ăn no rồi chờ chết mà thôi. Mẫu thân là con gái của phú thương kinh thành, phụ thân là cử nhân ngọc thụ lâm phong, Tống Gia Ninh lúc nhỏ cũng đã từng ăn uống không lo, cuộc sống con gái rượu được chiều chuộng. Thẳng đến khi cha mẹ trước sau qua đời, nàng lớn lên có một khuôn mặt họa thủy lại mất đi nơi để dựa vào, mới do thúc phụ làm chủ, đưa cho tân nhiệm tri huyện Lương Thiệu làm thiếp.

Thà làm vợ người nghèo, không làm thiếp người giàu, Tống gia tốt xấu cũng là dòng dõi thư hương, tuy gia đạo sa sút, thúc phụ và thẩm thẩm sao có thể bởi vì không thích nàng lớn lên thiên kiều bá mị, liền tùy tiện đuổi nàng đi như vậy? Tống Gia Ninh đỏ hồng vành mắt bị nâng vào huyện nha, nhìn thấy Lương Thiệu phong lưu phóng khoáng ôn nhuận như ngọc, ai oán của nàng bất tri bất giác tan mất ba phần. Lương Thiệu xuất thân tiến sĩ, lưu thê từ ở nhà chiếu cố mẹ già, hẳn một mình đi nhậm chức. Hẳn đối đãi Tống Gia Ninh vô cùng tốt, hai người cảm sát hài hòa phong hoa tuyết nguyệt, trôi qua như keo như sơn.

Ngọt ngào một năm, Quách Kiều đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng.

Quách Kiều chính là thế tử của Vệ Quốc công phủ kinh thành, phụng mệnh đi Hồ Châu làm việc. Lương Thiệu cùng Quốc công phủ có quan hệ họ hàng, biết được Quách Kiều phải đi ngang qua phủ thành, liền tự mình đi phủ thành gặp mặt, Quách Kiều cho hắn mặt mũi, đáp ứng lời mời tới huyện nha làm khách. Lương Thiệu gọi Tổng Gia Ninh đi ra chào hỏi, Tổng Gia Ninh trong lòng vui mừng, cảm thấy tướng công coi trọng nàng, lại không nghĩ tới Quách Kiều sẽ mơ ước mỹ mạo của nàng, càng không dự đoán được, đêm đó biểu huynh đệ hai người suốt đêm chề chén, buổi sáng hôm sau, nàng uống một ngụm trà của Lương Thiệu rót, lại lần nữa mở mắt ra, người cư nhiên ở trong xe ngựa của Quách Kiều!

Thì ra, Lương Thiệu dùng nàng để đổi lại một câu “Ngày sau chắc chắn giàu nứt” của Quách Kiều.

Thì ra, một năm ân ái giữa Lương Thiệu và nàng, cái gì cũng không phải.

Tổng Gia Ninh bị thương thấu tâm, Quách Kiều thấy nàng kháng cự, không ép buộc nàng, sau khi hồi kinh an bài nàng ở thôn trang, cho nàng đạo lý thức thời, bồi nàng du sơn ngoạn thủy, vẫn luôn đợi nàng đến lúc bị bọn nha hoàn chọc cho vui vẻ, Quách Kiều mới muốn nàng. Một đêm kia, Tổng Gia Ninh mới biết người vô cùng văn nhược thư sinh khác biệt, cũng vì Lương Thiệu chảy một giọt nước mắt cuối cùng.

Đối với Tổng Gia Ninh mà nói, quên Lương Thiệu, cũng không khó khăn như thế. Luận gia thế tài cán, Quách Kiều là thế tử Quốc công phủ, là tướng tài Hoàng Thượng tán dương, hơn Lương Thiệu không biết mấy ngàn dặm. Luận đáng về khí độ, Quách Kiều mày kiếm mắt sáng thể trạng cường tráng, nếu nói Lương Thiệu là con tuần mã, Quách Kiều chính là một đầu kỳ lân, ngay cả ban đêm ngủ chung, Quách Kiều so với Lương Thiệu càng làm cho nàng thoải mái.

Nói không biết xấu hổ, nhưng đang trải qua cuộc sống thư thả, ai còn cả ngày nhớ thương người làm nàng không thoải mái chứ? Dù sao cũng đều là thiếp.

Tổng Gia Ninh đã quên Lương Thiệu, nhưng cho dù người ở bên ngoài nhìn thấy, Quách Kiều độc sủng nàng bảy năm, đủ tình thâm nghĩa trọng, nàng cũng không động tâm với Quách Kiều. Bởi vì nàng rất rõ ràng, Quách Kiều đối với nàng cho dù tốt, nhưng ở trong mắt hắn, nàng cũng chỉ là một mỹ thiếp, là nữ nhân hắn thấy vừa ý liền đoạt lấy. Thân phận như vậy, Tổng Gia Ninh cái gì cũng không muốn nghĩ, một mình ở thôn trang khoái hoạt, thân nhiên chờ đợi một ngày nhan sắc tàn phai tình yêu muộn màng.

Đã không còn ôm chờ mong, cho nên lúc Quách Kiều nói cho nàng biết hắn muốn cưới Đoan Tuệ công chúa, sau khi Tổng Gia Ninh có chút kinh ngạc, tự đáy lòng lại có chút vui mừng. Quách Kiều đại khái không tin, hắn trầm mặc hồi lâu, nói với nàng rất nhiều lời, nói Đoan Tuệ công chúa là biểu muội ruột thịt của hắn, hắn cần phải cho nàng thể diện, nói sau này số lần hắn tới thôn trang sẽ ít đi, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không quên nàng.

Tổng Gia Ninh nào dám tranh giành tình cảm cùng công chúa, luôn cam đoan nàng sẽ thành thật, cũng tỏ vẻ Quách Kiều không dễ dàng, không tới thôn trang cũng không sao. Kết quả Quách Kiều đen mặt rồi đi, trước khi rời kinh lại làm như kẻ trộm xông vào phòng nàng, buồn bực lẫn lộn với nàng hết nửa ngày.

Xong việc Tổng Gia Ninh nằm liệt trên giường, ủy khuất cực kỳ, chẳng lẽ nàng ghen, hắn sẽ vui sao?

Đúng là không thể hiểu được nam nhân.

Đang miên man suy nghĩ, xe ngựa ngừng lại.

Xuống xe, Tổng Gia Ninh muốn lên lút chiêm ngưỡng một chút hoàng cung của thiên gia, lại phát hiện mình đứng ở giữa hai tường thành cao cao, hai bên tầm mắt đều bị cản trở, chỉ có một đường hẻm không biết thông đến phương nào, ánh mặt trời chiếu không tới được, lộ ra u ám. Tổng Gia Ninh rất thất vọng, cùng Lý ma ma đi theo sau một nữ quan thoát nhìn hết sức nghiêm túc, rẽ trái rẽ phải đi về phía trước, thật vất vả mới tới ngự hoa viên trong truyền thuyết, lại bị cảnh cáo phải khom lưng cúi đầu, không được nhìn loạn xung quanh.

Tổng Gia Ninh cũng không dám nhìn loạn.

Hai khắc sau, nàng được dẫn tới trước một đình nghỉ mát, đình nghỉ mát đối diện hồ nước, trong hồ lá sen xanh biếc, một đóa lại một đóa duyên dáng yêu kiều.

Ừ, lý do Đoan Tuệ công chúa tuyên nàng tiến cung, đó chính là thưởng sen.

Nhưng Tổng Gia Ninh cảm thấy, hồ ở hoàng cung này quá nhỏ, so với Thái Hồ ở Tô Châu còn kém xa, ngấm lại khi nàng còn bé đã nhìn qua hồ lớn như vậy, Đoan Tuệ công chúa lại chỉ có thể ở bên trong bức tường cao, cả ngày đối mặt với một cái hồ nhỏ xíu như vậy, Tổng Gia Ninh lại có điểm đồng tình với nàng ta.

“Người chính là Tổng thị? Ngẩng đầu lên.”

Trong chòi nghỉ mát truyền đến một đạo thanh âm lười nhác khinh miệt, Tổng Gia Ninh thấp thòm ngẩng đầu, chỉ thấy một nữ tử diễm lệ mặc một thân váy lụa đỏ thắm ngồi bên bàn đá trong đình, đầu mang ngọc trăm bảo thạch, đứng phía sau là hai cung nữ đang đóng đưa quạt mát cho nàng ta, ung dung hoa quý.

“Lớn mật, vậy mà dám nhìn trộm công chúa!” Một cung nữ lạnh giọng trách mắng.

Tổng Gia Ninh hoảng sợ, vội vàng một lần nữa cái trán chạm đất, sợ đến nổi mà không cảm thấy nóng.

Nàng cúi đầu, Đoàn Tuệ công chúa ngơ ngác nhìn nàng, trước mắt vẫn là khuôn mặt nhỏ mũm mĩm của Tống Gia Ninh. Triều đại nữ nhân lấy gầy làm đẹp, những phi tần của tiên đế vì đường ra eo nhỏ một tay có thể nắm hết, từng người một ước gì có thể ba bữa cơm cũng không ăn. Nàng đã sớm nghe nói biểu ca có một tiểu thiếp đặc biệt sủng ái, cho nên đã sớm dự đoán được dung mạo xinh đẹp của Tống thị, không nghĩ rằng Tống thị lại là mỹ nhân đáng người đẩy đà.

Quả thật là béo, dường như có song cảm (hay còn gọi là cảm ngăn mỡ đó), nhưng dù vậy, Đoàn Tuệ công chúa vẫn không cách nào trái lương tâm mà nói Tống Gia Ninh xấu, bằng lương tâm mà nói, Tống Gia Ninh so với tất cả nữ nhân mà nàng ta đã gặp qua đều đẹp hơn, trong xinh đẹp mang theo yêu khí của hồ ly tinh, trách không được có thể cướp đi biểu ca thanh mai trúc mã của nàng ta!

Lòng đỏ kị cắt xén trái tim, Đoàn Tuệ công chúa lạnh lùng quét mắt Tống Gia Ninh, nói với cung nữ bên cạnh: “Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lát, ai cũng đừng âm ỉ đến ta.”

Các cung nữ đồng loạt đáp vâng.

Đoàn Tuệ công chúa gót sen nhẹ nhàng, nằm nghiêng trên ghế mỹ nhân, thật sự nhắm hai mắt lại.

Dưới bậc thang phía ngoài đình nghỉ mát, Tống Gia Ninh duy trì tư thế quỳ, trán chạm đất, mặt trời chói chang chiếu thẳng vào, không tới một khắc đồng hồ, nàng nóng đến mồ hôi đầy đầu, hai tay không ngừng run rẩy. Nàng khó chịu, nàng ỷ khuất, nhưng đó là công chúa, công chúa không lên tiếng, nàng nào dám lộn xộn, chờ đợi nàng sẽ là một hồi gây gộc, thậm chí là Diêm Vương quỷ sai.

Tống Gia Ninh đau khổ chịu đựng.

Đợi đến mồ hôi trên mặt càng không ngừng nhỏ xuống, đầu gối đau đến chết lặng, khi thân thể sắp không chống đỡ nổi nữa, Tống Gia Ninh đột nhiên không muốn sống nữa, nước mắt lăn vào mồ hôi cùng rơi xuống. Nàng muốn làm thiếp của Quách Kiều sao? Nàng muốn làm công chúa chứ không sao? Nàng không muốn, nhưng đây là mệnh của nàng, nàng có biện pháp nào sao? Sống tạm là bởi vì sợ chết, nhưng hiện tại sống không bằng chết, nàng còn sống làm gì?

Ngay khi ý niệm tìm chết kia lan tràn như cỏ dại, ngay khi Tống Gia Ninh chuẩn bị bỏ dậy nhảy hồ tự sát chết cho thống khoái, đột nhiên có người đập đập từ trong đình chạy ra, bùm bùm quỳ gối hai bên, cung kính đồng thanh lễ bái: “Nô tỳ bái kiến Hoàng Thượng.”

Hoàng Thượng?

Tống Gia Ninh muốn nhìn Hoàng Thượng tôn quý nhất trên đời này trông như thế nào một cái, bỗng nhiên nhớ lại lời nữ quan dặn dò, không cho nàng nhìn loạn, Tống Gia Ninh vừa muốn tiếp tục dập đầu, nghĩ đi nghĩ lại, nàng đã chuẩn bị tìm chết, còn quản cái gì có quý cù hay không? Trước khi chết có thể liếc mắt nhìn Thiên Tử một cái, nàng đời này cũng coi như sống không uổng phí!

Nghĩ như vậy, Tống Gia Ninh bất chấp, quay đầu ra sau nhìn, lại không ngờ quỳ quá lâu, cánh tay đầu gối nhũn ra, đầu nghiêng một cái, người cũng ngã lệt ra, biến thành tư thế nằm nghiêng!

Biến cố nảy sinh, tân đế đang chuẩn bị đi qua, theo bản năng nhìn về phía trên mặt đất.

Tống Gia Ninh quỳ đã nửa ngày, quần áo cả người đều đã ướt đầm, hiện tại nàng nằm nghiêng, hai má ướt đầm. Trong đôi mắt đỏ mọng theo nước mắt, trăm cái đầu hỗn loạn, tóc mai bên má dính mồ hôi ướt sũng, chính là dáng vẻ kiều mị của nữ nhân được người thương tiếc. Tân đế hai mươi chín tuổi đăng cơ, trước chưa hôn phối, ba năm này chủ động vì tiên đế giữ đạo hiếu, lúc này mặc dù đã đến tuổi thành gia, thế nhưng vẫn không dính đến nữ nhân, bỗng nhiên nhìn thấy Tống Gia Ninh như vậy, hần hiếm khi đình trệ mà chớp mắt một cái.

Tống Gia Ninh nhân cơ hội này mà nhìn rõ đế vương. Đế vương mặc một bộ long bào, thon dài cao ngất, như trúc sừng sững ở trước mắt. Hần thoát nhìn tuổi cũng xấp xỉ Quách Kiều, da trắng như ngọc, khuôn mặt thanh trong yên tĩnh. Quách Kiều cũng là một nam nhân lạnh lùng, lạnh đến mức làm cho người ta sợ hãi, Hoàng Thượng lại không giống vậy, nét lạnh lùng của hắn giống như đoàn đoàn mây mù quanh quần nơi đỉnh núi xa sau cơn mưa, khiến người không đến gần được, cũng suy nghĩ không thấu.

Tống Gia Ninh bỗng dung nhớ lại ba năm trước đây nàng đi theo Quách Kiều ra ngoài, nghe được một đoạn nhân thoại của bá tánh, nói Hoàng Thượng có thể đăng cơ, là bởi vì hắn tâm cơ thâm trầm, mặt ngoài không tranh quyền thế, lại âm thầm mưu hại Thái Tử và huynh đệ ruột thịt, bằng không thì ngôi vị hoàng đế như thế nào cũng không tới phiên rơi trên đầu một hoàng tử cả lăm. Cho nên, hoàng thượng cả lăm này có lòng dạ độc ác?

Tống Gia Ninh không kiềm chế được mà giật mình, vội vàng một lần nữa quỳ xuống, đầu cúi xuống thật thấp, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn xinh đẹp.

Triệu Hằng nhìn thoáng qua.

Đoàn Tuệ công chúa "Tĩnh ngữ" nhìn thấy, cười châm chọc nói: "Sao, hoàng huynh cũng cảm thấy Tống thị dung mạo xinh đẹp hơn người? Hiếm khi có thể lọt vào mắt hoàng huynh, không bằng bảo Quách Kiều đưa nàng tiến cung, nàng hầu hạ qua hai nam nhân, có lẽ cũng đã quen, sẽ không tới mức lấy thân tuấn tiết."

Tống Gia Ninh khuôn mặt trắng như tờ giấy.

Triệu Hằng không có vào đình, gác tay đứng ở bên cạnh người Tống Gia Ninh, hồ hững nói: "Nữ nhân ghen, có chừng có mực."

Triệu Hằng có tật miệng, ngôn ngữ ngắn gọn, vô cùng khẩu cứu năng lực lý giải của người nghe. Đoàn Tuệ công chúa từ nhỏ cùng mấy vị hoàng huynh

giao tiếp, tự nhiên rõ ràng ý tứ của hoàng huynh, hẳn đang nhắc nhở nàng ta, Tổng thị chính là ái thiếp của biểu ca, nàng ta ảm ỉ quá mức, biểu ca trở về nhất định sẽ tính sổ với nàng ta. Đaoan Tuệ công chúa thật đúng là sợ Quách Kiều chán ghét mình, khề cần môi, chỉ vào bản đá nói với Tổng Gia Ninh: "Thôi, vốn muốn mời người tiến cung ngắm hoa, nếu như thân thể người mảnh mai, liền trở về đi, đây là quả vải Lĩnh Nam mới tiến cống, thưởng cho người ném một chút, hi vọng người sau này giữ bổn phận."

Đánh một gậy cho một quả táo ngọt, miễn cho nàng tới chỗ biểu ca cáo trạng.

Tổng Gia Ninh cố gắng chống đỡ, dập đầu tạ ơn.

Cuối cùng được Lý ma ma công xuất cung, lên xe ngựa, Lý ma ma đỡ nàng ngồi xuống, đau lòng xoa chân giúp nàng, nói thật nhiều lời an ủi.

Tổng Gia Ninh trong lòng đau khổ, Đaoan Tuệ công chúa lợi hại như vậy, sau này có thể có những biện pháp khác đối phó nàng hay không?

Nếu như Quách Kiều chịu thả nàng đi, đó là tốt nhất.

Tiền đồ một mảnh xa vời, thoáng nhìn đĩa vải Đaoan Tuệ công chúa thưởng kia, Tổng Gia Ninh nuốt một ngụm nước bọt. Nàng từ nhỏ đã có một tâm bệnh, ăn ngon là được, hề thương tâm, chỉ cần người bên cạnh bưng tới một bàn ăn ngon, liền có thể thành công chuyển dời bi thương của nàng, có lẽ lúc trước bị Lương Thiệu gây mê nàng đưa cho Quách Kiều, nàng không tuân tiết, ngoại trừ cảm thấy Lương Thiệu không xứng, cũng có nguyên do là ba bữa cơm Quách Kiều mang lên quá mê người sao?

Nhìn đĩa vải đỏ bóng đầy áp, chân Tổng Gia Ninh giống như không bị đau, nàng bốc một quả lên, nghiêm túc lột vỏ.

Lý ma ma thấy thế, bật cười, không tìm không phôi vậy mà tốt, như thế lại bớt ưu sầu.

Quả vải lột chậm, xe ngựa ra khỏi thành, trong đĩa cũng còn một nửa. Nhưng đường bắt đầu không bằng phẳng, sau một lần lắc lư, Lý ma ma nhỏ giọng nhắc nhở Tổng Gia Ninh: "Ăn từ từ, cẩn thận bị nghẹn."

Tổng Gia Ninh cười, nàng đâu có ngốc như vậy?

Kết quả vừa mới thả một quả vải to ngon vào trong miệng, xengra đột nhiên nảy mạnh một cái, Tổng Gia Ninh chỉ cảm thấy cổ họng xiết chặt...

Nửa tháng sau, khắp phố phường kinh thành thêm một việc náo nhiệt, đó là Đaoan Tuệ công chúa hại chết ái thiếp của Thế tử Quốc Công Phủ, Thế tử giận dữ, không cưới!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Tổng Gia Ninh thề, nàng đời này cũng không muốn ăn quả vải nữa, nếu muốn ăn, cũng phải từ từ chậm rãi ăn, trên xe ngựa thì tuyệt đối không được ăn.

Nửa đêm bùng tỉnh, Tổng Gia Ninh vượt cái cổ nhỏ của mình, âm thầm răn đe bản thân.

Răn đe đã xong, Tổng Gia Ninh nhớ đến cái gì, lập tức cúi đầu. Mấy đêm nay nàng đều ngủ không ngon, không phải mơ thấy cảnh mình ăn quả vải bị nghẹn chết, thì chính là mơ thấy mình lại biến thành tiểu thiếp của Quách Kiều. Mẩu thân lo lắng nàng, cố ý ra lệnh Cửu Nhi trái chẵn đệm nằm ngủ dưới đất bồi nàng, cũng phải giữ lại một chiếc đèn, ánh đèn mờ nhạt xuyên qua màn lụa chiếu vào, Tổng Gia Ninh nhìn thấy một đôi bàn tay thịt nhỏ béo núc ních.

Nàng nhẹ nhàng thở phào một cái, đây đã là buổi tối thứ tư, xem ra nàng đã thật sự quay về năm mười tuổi, mẩu thân vẫn chưa có bệnh đến mức hết khả năng cứu chữa.

Tháng giêng, Giang Nam nhà nghèo không đốt nỏ địa long, lửa than cũng sớm tắt, Tổng Gia Ninh rùng mình một cái, một lần nữa chui vào trong ổ chăn, che chắn góc chăn cực kỳ chặt chẽ. Âm áp một lần nữa xông tới, Tổng Gia Ninh hoàn toàn không còn thấy buồn ngủ nữa, nhưng vẫn không nhúc nhích nằm ngơ ngác, cau mày phát sầu.

Bệnh của mẩu thân .....

Đời trước, lúc nàng sáu tuổi phụ thân liền chết bệnh, khi đó nàng còn quá nhỏ, miễn cưỡng nhớ lại, cha mới vừa đi, nàng thương tâm rất lâu, thỉnh thoảng ngã bệnh hoặc là ở chỗ đường tử đường huynh bị ủy khuất, còn có thể khóc lóc với mẩu thân, tui thân lộc cộc muốn cha. Nhưng thời gian một ngày lại một ngày qua đi, bóng dáng phụ thân cùng gương mặt người cũng trở nên càng ngày càng mơ hồ, đến cuối cùng, nàng cơ hồ cái gì cũng đều không nhớ rõ, chỉ biết là nàng có phụ thân cử nhân, nhưng phụ thân đã ngã bệnh chết mất rồi.

Rồi nàng cũng quên, bi thương qua đi nên ăn thì ăn nên uống thì uống, cùng lắm thì hâm mộ người khác có phụ thân, mẩu thân lại không quên. Đương

nhien, kiếp trước khi mẫu thân còn sống, Tống Gia Ninh cũng không để ý mẫu thân vì sao một chút lại liên roi nước mắt, đồ ăn ăn cũng không nhiều lắm, làm cho người càng ngày càng gầy, phảng phất như gió thổi qua liền sẽ đổ.

Đại nha hoàn bên người mẫu thân nói cho nàng biết, nói mẫu thân khóc, là vì nhớ tới phụ thân, Tống Gia Ninh vẫn không hiểu nổi, nàng cũng muốn phụ thân còn sống, nhưng nàng tại sao không có nhớ đến muốn khóc?

Về sau mẫu thân tương tư thành bệnh, vào mùa thu năm nàng mười một tuổi thì buông tay nhân gian, về sau nàng trở thành tiểu thiếp của Lương Thiệu, ném trái mìn vị tình yêu nam nữ, lại bị Lương Thiệu hung hăng đâm cho một đao, Tống Gia Ninh mới chợt hiểu được mẫu thân. Phụ thân khi còn sống, đối với mẫu thân khẳng định rất tốt, cho nên mẫu thân mới nhớ mãi không quên. Nếu như Lương Thiệu cũng đối tốt với nàng, nàng bị Quách Kiều cướp đi, Tống Gia Ninh cho dù không có dũng khí lấy cái chết tuấn tiết, khẳng định cũng sẽ thường xuyên nhớ đến Lương Thiệu, mà không phải là người không lý tưởng không tìm không phải.

Ài, sao lại nhớ tới tiểu nhân hám lợi, bán thiếp cầu vinh đó nữa rồi?

Lắc đầu, vứt Lương Thiệu ra khỏi đầu, Tống Gia Ninh tiếp tục phát sầu với mẫu thân.

Sống cả đời, hiện tại Tống Gia Ninh có thể hiểu được tường niệm của mẫu thân đối với phụ thân rồi, nhưng nàng không thể tùy ý mẫu thân nhớ nhưng bằng không thì mẫu thân lại tiêu tụy qua đời, vứt bỏ nàng một mình lẻ loi bơ vơ. Nàng phải nghĩ biện pháp dịch chuyển tâm tư của mẫu thân . . . Mẫu thân là quả phụ, còn là một quả phụ đắm chìm trong con bị thống không lối ra, công lớn không ra công nhỏ không vào, ngay cả nhà thím bên kia cũng không đi, cả ngày buồn bức ở trong phòng, ngoại trừ chiếu cổ nàng thì chính là nhớ tới phụ thân, không sinh bệnh mới là lạ.

Nàng đầu tiên muốn làm, chính là khuyên mẫu thân đi ra ngoài đi một chút. Quả phụ thì sao chứ, nhiều quả phụ cũng tái giá đấy thôi, mẫu thân thích phụ thân bằng lòng ở góa canh giữ cả đời bên phụ thân, nàng liền phụng bồi cùng nương, sau này sẽ ở huyện thành chọn nam nhân đáng tin cậy gả đi, sinh mấy hài tử, mang theo con trai con gái thường xuyên đến bồi mẫu thân giải sầu.

Ừ, đợi thời tiết ấm áp hoa đào nở, nàng nhất định phải xin mẫu thân mang nàng đi bờ Thái Hồ, Thái Hồ đó, nàng rất lâu đã không đi rồi, còn nhớ rõ bên bờ Thái Hồ có hàng dương liễu là lướt, có từng đóa hoa đào, còn có cá trắng nhỏ xinh đẹp tươi ngon, tôm trắng vỏ mỏng tươi ngon. . .

Tống Gia Ninh ngủ thiếp đi, mơ thấy mẫu thân mang nàng đi tới bờ hồ, hai mẹ con ngồi trên thuyền hoa, đặt một bàn ăn ngon.

Sáng sớm Lâm thị qua thăm con gái, chỉ thấy con gái ngủ đến khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt, tinh xảo ngây thơ, xinh đẹp ơi là xinh đẹp, chính là khỏe miệng, lại đang chảy nước miếng. Lâm thị vừa triu mến vừa không biết làm thế nào, bà và trượng phu đều không xem trọng cái ăn, nữ nhi tiểu tham ăn này là học được từ đâu ?

Cổ họng hơi ngứa, Lâm thị vội vàng vòng qua tấm bình phong tranh hoa điều sau trước giường con gái, che miệng ho nhẹ, trong lòng vô cùng đau buồn. Con gái mấy ngày nay luôn mơ thấy ác mộng, bà làm mẹ, vốn nên ngủ cùng con gái, nhưng bà không dám, sợ lây bệnh qua cho con gái.

Kiểm chế thanh âm ho khan, đánh thức Tống Gia Ninh đang ngủ say, nàng dụi mắt, mơ hồ không rõ mà kêu: "Nương?"

Lâm thị nghe xong, nhanh chóng nhét khăn vào trong tay áo, bày ra khuôn mặt tươi cười đi đến bên giường, vừa treo màn vừa ôn nhu nói: "An An tỉnh rồi sao?"

Con gái là sinh non, lúc vừa sinh ra gầy teo nhỏ nhỏ, bà thật sợ nuôi không sống, liền đặt nữ danh là "An An", đại danh là chữ "Trữ ", hi vọng con gái cả đời an bình. Nói chung chắc do liên quan tới tên, nên lúc một tuổi, con gái lớn lên trắng trắng mập mập, hài tử của người khác phải dụ dỗ ăn cơm, trường bối cầm bát bốn phía đuổi theo, con gái thì ngược lại, ăn xong một chén còn ôm bát không nỡ buông tay, phải ăn chút nữa mới chịu.

Ngồi nghiêng ở mép giường, Lâm thị yêu thương nheo nheo khuôn mặt béo của nữ nhi.

Con gái thích mẹ, Tống Gia Ninh cũng mong chờ nhìn mẫu thân. Từ nhỏ đến lớn, nữ nhân bên cạnh Tống Gia Ninh, từ phụ nhân bốn mươi năm mươi tuổi, cho tới nữ oa năm sáu tuổi, cũng đều nghĩ biện pháp làm cho mình gầy gò, có khuôn mặt thịt như Tống Gia Ninh khi đi đường trên mặt sẽ khê run, vừa ra khỏi cửa sẽ bị người khác cười nhạo, bây giờ tám tuổi gọi nàng là Tống mập mập.

Tống Gia Ninh nàng cũng hiểu được nữ nhân gầy mới xinh đẹp, eo nhỏ đầy một nắm tay, váy dài chiết eo, tựa như tiên nữ, nhưng nàng càng thích ăn hơn, cái gọi là cá và tay gấu không thể chọn cả hai, Tống Gia Ninh sau mấy lần đối bụng, quyết đoán bỏ qua eo nhỏ nhắn mà chọn mỹ thực. Hơn nữa Tống Gia Ninh chậm rãi phát hiện, đồng dạng là gầy, có người khô quắt như cây gậy trúc, còn có một loại, như là mẫu thân, dáng người thướt tha, khoan thai đi tới, như liễu yếu đũa đưa theo gió.

Ở trong lòng Tống Gia Ninh, mẫu thân là nữ nhân xinh đẹp nhất trên đời này, đáng tiếc đồng dạng là khuôn mặt trái xoan đồng dạng là mất hạnh, mẫu thân thì khí chất thanh nhã, vừa nhìn chính là đầy bụng thi thư, nàng lại là dung mạo thiên mị, thành thành thật thật sao lại không làm, người bên ngoài đều nói ánh mắt của nàng không thành thật một chút nào, luôn suy nghĩ muốn câu dẫn người khác!

"Nương, người dạy con luyện chữ đi." Tống Gia Ninh ôm lấy cánh tay mẫu thân, nhỏ giọng làm nũng.

Lâm thị kỳ quái, cầm chặt bàn tay nhỏ bé của con gái hỏi: "Lại cãi nhau với tỷ tỷ?" sức khỏe bà không tốt, đặc biệt mời một nữ tiên sinh dạy bảo con gái, tiểu thúc cũng đưa chất nữ tới, hai tỷ muội cùng nhau học cho có bạn có bè, nhưng chất nữ hành sự bá đạo, hai tỷ muội thỉnh thoảng sẽ âm ỉ không vui.

Tống Gia Ninh lắc đầu, vùi vào trong ngực mẫu thân nói: "Con muốn viết chữ cùng nương." Nàng chiếm mẫu thân nhiều hơn một khắc đồng hồ, mẫu thân liền bớt nhớ phụ thân ít đi một khắc đồng hồ.

Con gái quen làm nũng. Lâm thị suy nghĩ một chút, đáp ứng: "Vậy con đi trước thư phòng học, học xong nương lại một mình con."

Tổng Gia Ninh ngoan ngoãn gật đầu.

Cùng mẫu thân ăn xong điểm tâm, Tổng Gia Ninh dẫn nha hoàn đi thư phòng tiền viện, cùng đường tỷ Tổng Kiều mười một tuổi cùng nhau đi học. Tổng Kiều vẫn là bộ dạng trong trí nhớ, mọi chuyện đều muốn áp chế một đầu Tổng Gia Ninh, nữ tiên nêu câu hỏi, nàng ta đều giành trả lời. Tổng Gia Ninh kiếp trước âm thầm hâm mộ đường tỷ thông minh, hiện tại trong lòng đều là chuyện, liên tiếp thất thần.

Sau này, nhà mình và nhị phòng làm sao ở chung đây?

Kiếp trước mẫu thân ốm chết, nhị thúc thím đối tốt với nàng được một hồi, dỗ dành nàng lấy đồ cưới của mẫu thân ra cho bọn họ dùng, hai vợ chồng chân chính liên lộ ra sắc mặt, đợi nàng ngày càng lụn bại, cuối cùng còn tặng nàng đi làm thiếp. Trong lúc Tổng Gia Ninh viết thư cho cậu mẹ ở kinh thành, hy vọng cậu đón nàng đi kinh thành, kết quả mẹ lại khuyên nàng hãy suy nghĩ lại đạo lý luân thường, ý tứ chính là, trưởng bối đối với nàng không tốt, cũng là nàng phạm sai lầm trước.

Tổng Gia Ninh trong lòng ê ẩm, có lẽ mẫu thân kiên trì chịu tang, cũng là duyên có nhà mẹ đẻ không hoan nghênh nàng trở về?

Mà thôi, nhị thúc nhị thím xấu xa cũng phải kiêng kị mẫu thân, chỉ cần thân thể mẫu thân khôi phục lại, khỏe mạnh trường thọ, nhị thúc tuyệt không dám an bài lung tung chuyện chung thân của nàng.

Giờ học buổi sáng trôi qua trong tâm sự nặng nề của nàng, Tổng Gia Ninh, Tổng Kiều cùng tiền Phu Tử ra cửa, sau đó hai tỷ muội từ quay về nhà mình. Tổng Gia Ninh bước chân nhẹ nhàng mà đi tìm mẫu thân, đến phòng chính, ngoài ý muốn phát hiện nhị thím Hồ Thị vậy đã đến, đang ngồi ở nhà chính nói chuyện với mẫu thân, giống như đang thương lượng cái gì.

"Nương, nhị thím" Tổng Gia Ninh nhu thuận kêu, chân ngắn nhỏ đi chuyển đến bên cạnh mẫu thân, phức tạp quan sát người thím này.

Hồ Thị năm nay 25, nhỏ hơn Lâm thị hai tuổi, cũng là một nữ nhân gầy, nhưng màu da bà ta thiên về đen, khuôn mặt cũng hơi dài, nhiều nhất chỉ được xem tư sắc trung bình. Lúc này đang cười tủm tỉm hỏi Tổng Gia Ninh: "Ngày kia là đại thọ 55 của bà ngoại Kiều Kiều, Gia Ninh có muốn đi hay không? Lần này trong nhà mời đầu bếp Túy Tiên lâu, Gia Ninh nhất định thích ăn."

Túy Tiên lâu là tửu lâu nổi tiếng xa gần, ký ức của Tổng Gia Ninh đối với thức ăn ở nơi đó hãy còn như mới, nàng muốn ăn, lại không muốn đi Hồ gia.

"Nương ta không thoải mái, ta muốn ở nhà cùng bà." Tổng Gia Ninh dựa vào người mẫu thân, bộ dạng không nỡ rời xa nương.

Lâm thị biết rõ con gái thêm ăn, vui mừng nói: "An An đi đi, tỷ tỷ ca ca con cũng đi, các con cùng nhau chơi đùa."

Tổng Gia Ninh không nói lời nào, ôm mẫu thân uốn qua uốn lại, lặng yên làm nũng.

Trái tim Lâm thị cũng tan ra, đành phải nói với Hồ Thị: "Vậy hãy để cho An An theo bồi ta, các người đi đi, thay ta nhìn gửi lời thăm hỏi tới lão phu nhân."

Hai mẹ con một lòng, Hồ Thị gượng cười hai tiếng, đứng dậy rồi đi, rồi khỏi đại phòng viện, khuôn mặt bà ta lập tức kéo căng lên, trên mặt bất mãn. Qua một ngày, Lâm thị phái nha hoàn đưa tới một phần thọ lễ, Hồ Thị mới thư thái chút, ngẩng đầu thấy trượng phu tiếc nuối nhìn qua đại phòng bên kia, Hồ Thị lập tức lại oán hận. Cái đồ lăng lợ mê hoặc người khác, hai mẹ con đều là đồ lăng lợ, đặc biệt là Lâm thị, khác nam nhân của mình không nói, con câu dẫn em chồng mất hồn mất vía.

Trong lòng hận, nhưng Hồ Thị ngoài mặt không lộ ra, kêu một đôi nhi nữ, một nhà bốn người đánh xe la đi huyện bên thăm người thân.

Hồ Thị phía dưới có một đệ đệ, gọi là Hồ Tráng, hơn hai mươi tuổi, cả ngày chơi bời lêu lổng không nghề không nghiệp, chưa thành gia, sáng sớm hôm nay liền chờ ở cửa. Xa xa trông thấy xe la Tổng gia, hắn ta trông mong đuổi theo, nhưng mà một nhà bốn người tỷ phu xuống xe, bên trong cũng không có người ngoài.

Khuôn mặt Hồ Tráng xấu xí, tìm cơ hội túm tỷ tỷ ruột qua một bên, nho nhỏ nói thầm: "Người đâu?"

Lâm thị dung mạo xinh đẹp, từ ngày bà thủ tiết hấn ta bắt đầu nhớ thương, thế nhưng Lâm thị lại không ra khỏi cửa, tỷ tỷ lại không cho hấn ta ở Lâm gia hồ đồ, hấn ta chỉ có thể khổ sở đợi cơ hội. Mấy ngày hôm trước tỷ tỷ đồng ý sẽ mang Lâm thị cùng đi, làm hấn hưng phấn, liên tục ba đêm cũng ngủ không ngon, lật qua lật lại, trong đầu tất cả đều là Lâm thị.

Trượng phu và đệ đệ đều ngáp ghé Lâm thị, càng thêm chứng minh Lâm thị tốt, Hồ Thị không vui, khề nói: "Nàng ta không muốn, ta còn kéo nàng ta đến hay sao?"

Hồ Tráng gấp đến độ không được, vuốt cái ót cầu tỷ tỷ: "Vậy tỷ tỷ cho ta đi qua đó đi? Ta cam đoan. . ."

"Người dám!" Hồ Thị hung hăng liếc hấn, trầm giọng nói: "Nàng ta tính tình cương liệt, làm ra mạng người ai dám đương nổi? thành thành thật thật chờ cho ta, ta không tin đời này nàng ta không ra khỏi cửa!" Đến lúc đó đã ngoại hoang vu, cho dù Lâm thị thà chết không chịu khuất phục, người đã chết, chỉ cần đệ đệ hành động bí mật, quan phủ liên tra không được trên đầu bọn họ.

Đến lúc đó chỉ còn một đại đầu choai choai, bà ta dỗ ngọt hai câu, của hồi môn phong phú Lâm thị mang đến, liền là của bà ta.

Chương 3

Bà tử phòng bếp bắt đầu dọn cơm, Lâm thị đợi hồi lâu không thấy con gái đi vào, tò mò đi đến cửa nhà chính, chỉ thấy con gái đang ngẩng đầu nhỏ đứng dưới cây đào trong viện, mặc bối tử màu hồng đào, đỉnh đầu chải hai búi tóc, đang không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cành đào nở đầy hoa, như một pho tượng nữ đồng, ngây thơ khả ái, khờ khạo đáng yêu, ngây ngô hồn nhiên.

"An An, ăn cơm đi, cơm nước xong xuôi lại ngắm hoa." Lâm thị cười gọi nàng.

Cổ Tổng Gia Ninh mỗi như, rốt cuộc đợi đến lúc mẫu thân mắc câu, nàng hài lòng xoa xoa cổ, vui vẻ chạy về phía mẫu thân: "Nương, tỷ tỷ nói hoa đào ở trên Đào Hoa Đảo đều nở hết rồi, từng phiến từng phiến đặc biệt xinh đẹp, người cũng dẫn con đi nhé?"

Từ xưa tới nay quả phụ lắm chuyện thị phi, sau khi trượng phu qua đời, Lâm thị thứ nhất không có tâm tình du ngoạn, thứ hai lo lắng gây ra chuyện vô căn cứ nói bậy nói bạ, liền liên tục giam mình ở hậu trạch, quanh năm suốt tháng ít khi đi ra ngoài. Lúc này con gái làm nũng, bà phản ứng đầu tiên là bắt đắc dĩ, sờ sờ đỉnh đầu con gái nói: "Hôm kia một nhà nhị thúc đi ngắm hoa, gọi con đi con không đi, giờ đang hối hận đúng không?"

Tổng Gia Ninh chu môi, ôm lấy mẫu thân nói lầm bầm: "Con muốn ở cùng với nương, nương mang con đi được không? Con rất lâu rồi không có ra khỏi nhà."

Lâm thị nghe vậy, giật mình. Con gái hoạt bát hiếu động, thay trượng phu chịu tang ba năm này ghen hờn rồi, vừa ra hiếu liền mỗi ngày đi theo sau lưng chất nữ, buổi sáng đi tìm tỷ muội tốt lân cận chơi, giữa trưa sắp tới giờ ăn cơm mới về, ăn xong tiếp tục chạy ra ngoài, nhưng từ sau tháng giêng con gái liên tục mấy đêm gặp ác mộng, tiểu nha đầu liền không thích chạy nhảy, mỗi ngày đều canh giữ ở bên người bà.

"An An nói thật với nương, có phải con cãi nhau với tỷ tỷ rồi không?" Dắt con gái vào nhà, Lâm thị ngồi xuống, vịn bả vai con gái hỏi.

Tổng Gia Ninh mở miệng lắc đầu: "Không có ạ, nương vì sao hỏi như vậy?"

Về mặt con gái không giống giả bộ, Lâm thị càng hoang mang, nghi ngờ nói: "Vậy con vì sao không đi tìm con bé chơi?"

Tổng Gia Ninh đã hạ quyết tâm muốn gây bất hòa với một nhà nhị thúc, vẫn luôn đợi cơ hội nhắc nhở mẫu thân sự quá quắt của một nhà nhị thúc, lúc này liền cúi đầu xuống, nắm chặt bàn tay nhỏ bé rầu rĩ nói: "Tỷ tỷ không thích con, ngày đó con đi tìm nương, nghe thấy nhị thẩm khuyên tỷ tỷ đừng khi dễ con. Tỷ tỷ mất hứng, nhị thẩm đã nói, nói nhà chúng ta có tiền, tỷ tỷ đối tốt với con, nương mới nguyện ý cho nhị thẩm tiền, còn nói chờ nhà chúng ta dùng hết tiền rồi, tỷ tỷ có thể khi dễ con."

Lâm thị sắc mặt đột biến, con gái mới mười tuổi, chỉ biết ăn uống chơi đùa, chắc chắn sẽ không nói dối, đệ muội này . . .

"Nương, nhị thẩm bảo tỷ tỷ khi dễ con, bà ấy có phải cũng không thích con hay không?" Tổng Gia Ninh ngẩng đầu, đôi mắt đo đỏ hỏi. Nàng thật sự ủy khuất, vì kiếp trước thục thâm khát khe, khe khát tỷ khuất.

Con gái hồ đồ lờ mờ tội nghiệp, Lâm thị lập tức cũng đỏ mắt lên, bỗng nhiên đặc biệt áy náy. Bà vẫn cảm thấy chính mình mệnh khổ, lão phụ mẫu cung yêu bà như châu như ngọc nay đã qua đời, ca ca đã từng huynh muội tình thâm lại mềm tai, bởi vì chị dâu lại dần dần xa cách bà, lấy chồng ở Giang Nam xa xôi, thời gian ân ái không tới vài năm, trượng phu cũng bất hạnh bệnh nặng qua đời. Qua ba năm, bà cả ngày đắm chìm trong đau khổ, lại quên mất con gái so với bà mệnh càng khổ hơn, tuổi còn nhỏ không có phụ thân, thật tình thích thím, đường tỷ nhìn như hiền lành, kỳ thực giấu giếm tâm cơ.

"Làm sao thể được, An An chúng ta rất nghe lời rất hiểu chuyện, ai cũng thích An An." Kìm nén nước mắt, Lâm thị hôn trán nữ nhi, ôn nhu nói.

Giọt nước mắt to như hạt đậu của Tổng Gia Ninh xoạch rớt xuống, cô nương thật tốt, cảm giác được mẫu thân dỗ dành thật tốt.

Con gái nói khóc liền khóc, Lâm thị luống cuống, biết rõ con gái muốn đi nhìn từng phiến từng phiến hoa đào, bà lập tức dụ dỗ nói: "An An đừng khóc, nương đồng ý dẫn con đi chơi, con nếu như khóc sưng mắt, chúng ta liền không thể ra cửa đâu."

Tổng Gia Ninh lập tức nín khóc mỉm cười.

Lâm thị cũng cười, tự mình giúp con gái lau mặt, thoa son lại lần nữa, lại dắt con gái đi ăn cơm.

Điểm tâm rất đơn giản, hai mẹ con một người một chén mì tôm, chính giữa bày một cái đĩa đựng bốn cái bánh bao canh nhân thịt (1). Đây đều là hương vị trẻ thơ Tổng Gia Ninh hoài niệm thật sâu, nghe mùi cơm chín liền ứa ra nước miếng, lập tức ngồi lên ghế ngồi tròn hồng hồng, trước kẹp lên một cái bánh bao, chấm chấm dấm chua, vui vẻ bắt đầu ăn.

(1) Bánh bao này bên trong có cả nước súp, thường thì khi ăn cắn nhẹ trên núm rồi húp nước canh, có đôi khi còn phải sử dụng chiếc ống hút

mới thường thức được món này.

Ăn xong một cái bánh bao, Tống Gia Ninh bắt đầu ăn mì, ăn hai ngụm mì lại ăn tôm bóc vỏ, mặn chay phối hợp, cực ngon.

Lâm thị ba năm nay ăn uống không ngon miệng, nhưng hôm nay không biết là bị tư thế ăn ngầu ăn nghiêng của con gái lây nhiễm, hay là mới vừa nghĩ thông suốt, quyết định dưỡng tốt thân thể chiều cô con gái cả đời, nhìn con gái ăn ngon như vậy, khẩu vị của bà lại có thể tốt lên, bình thường chỉ ăn mấy ngụm mì, sáng nay tất cả đều ăn, còn gấp một cái bánh bao.

Tống Gia Ninh nhìn thấy, cực kỳ cao hứng, kẹp cái bánh bao canh cuối cùng hiểu kính mẫu thân: "Nương ăn nữa đi."

Lâm thị lắc đầu cười: "An An ăn đi, nương đã no rồi."

Tống Gia Ninh ngắm vòng eo thon thả của mẫu thân, hiểu làm mẫu thân sợ ăn nhiều mập, lúc này mới tự mình ăn.

Sau khi ăn xong Lâm thị bảo nha hoàn thông báo xa phu chuẩn bị xe la, bà quay về nội thất thay quần áo, đổi áo xuân thêu hoa lan trên người thành bối tử màu xanh mộc mạc, phía dưới phối với quần trắng, mộc mạc thanh nhã, là loại ăn mặc đi trên đường không thu hút chút nào. Quần áo thay xong, Lâm thị lại đổi ngọc trâm đang mang trên đầu thành một trâm, duy nhất đôi không, là khuôn mặt mỹ nhân trắng nõn thanh lệ, ngần dậm mới tìm được một.

Nhìn mình trong gương, Lâm thị bỗng dưng sinh ra một tia thương cảm, hoa đào nở có người thường thức, bà không có xinh đẹp, thể nhưng tướng công sớm không còn ở nhân gian không biết tại sao lại thích ngắm bà.

"Phu nhân." Nha hoàn Thu Nguyệt cầm mũ che mặt màu trắng đi tới, nhẹ giọng kêu.

Lâm thị hoàn hồn, cười nhạt một tiếng.

Ăn mặc vậy là được rồi, Lâm thị nắm bàn tay mập của nữ nhi, mang theo Thu Nguyệt đi ra ngoài, đi ra cửa viện đại phòng, đối diện trông thấy Hồ Thị bước chân vội vàng. Bởi vì lời nói của nữ nhi, trong lòng Lâm thị đã không thích người chị em dâu này, nhưng ngoài mặt cấp bậc lễ nghĩa vẫn phải duy trì, liền tạm thời gỡ xuống mũ che mặt, khách khí hỏi Hồ Thị: "Đệ muội có về vội vàng thế, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Hồ Thị không để lại dấu vết mà dò xét hai mẹ con Tống Gia Ninh một phen, cười khan nói: "Không có việc gì không có việc gì, nghe nói người muốn đi ra ngoài, ta tới đây nhìn một cái."

Lâm thị cúi đầu nhìn con gái, cười yếu ớt nói: "An An muốn đi ngắm hoa đào, ta thấy thời tiết không tệ, mang con bé đi Đào Hoa Đào dạo chơi."

Hồ Thị mừng thầm, ngoài miệng lại nói: "Là nên đi xem, chị dâu mỗi ngày buồn bức trong phòng, đi ra ngoài hít thở không khí, đối với thân thể người cũng tốt. Vậy các người mau đi đi, bây giờ người lên thuyền ở bến tàu còn chưa nhiều, chậm thêm chút phải chen lấn đó." Nói xong còn ân cần mời đi qua.

Lâm thị gật gù đầu, dẫn con gái rời đi.

Hồ Thị cười tiễn hai mẹ con tới cửa, tận mắt nhìn xe la nhà mình rẽ ngoặt, bà ta lập tức gọi con gái tới, dùng danh nghĩa thăm người thân về nhà mẹ đẻ. Hai huyện thành tiếp giáp, nhưng Lâm thị ngồi trên xe la đi chậm chạp, chút nữa đệ đệ cưỡi lừa đuôi theo, nói không chừng có thể đuổi kịp trước khi Lâm thị đến bờ Thái Hồ.

~

Xe la đi vừa ổn định vừa chậm, nhưng Lâm thị mang theo nữ chơi xuân, vốn chính là vì buông lỏng, bởi vậy cũng không nóng nảy.

Giang Nam cảnh xuân tươi đẹp, bình thường hai bên quan lộ đều có phong cảnh có thể thưởng thức, ruộng nước lẫn tán sóng ánh sáng, liễu xanh đong đưa theo gió, thường xuyên còn có ba gốc đào, mai đập vào mi mắt, kèm theo tiếng chim tước thanh thúy vui tai lưu lo riu rít, yên tĩnh bình thản, giống như một bức bức họa Giang Nam đầy ý nghĩa.

"Nương, người nhìn bầu trời kia!" Tống Gia Ninh nằm sấp bên cửa sổ ngắm cảnh, bỗng nhiên hưng phấn gọi mẫu thân.

Lâm thị dựa tới, ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đàn chim nhạn kết đội mà đi, một đường bay về phương bắc.

Tức cảnh sinh tình, Lâm thị bỗng nhiên có chút nhớ nhà ở kinh thành. Trọng phu qua đời, huynh trưởng tới đây phúng viếng, đã từng lặng lẽ hỏi bà có muốn tái giá hay không. Lâm thị không muốn, hơn nữa bà cũng không muốn ảnh hưởng đến tình cảm của anh trai và chị dâu, thật sự muốn tái giá, trước tiên bà phải về nhà mẹ đẻ, nhưng chị dâu không thích bà, gặp mặt nhất định sẽ nói lời lạnh nhạt châm chọc.

Sờ sờ đầu con gái, Lâm thị một lần nữa ngồi thẳng ngay ngắn lại.

Xe la rời đi nửa canh giờ, rốt cuộc cũng đi tới bờ Thái Hồ, trời quang vạn dặm khói sóng mênh mông, đảo nhỏ cách gần bờ chính là Đào Hoa Đảo, mỗi khi tới ngày xuân ở trên đảo hoa đào như ráng (2), ở bản địa cũng khá nổi danh. Đến tiết nở hoa, dân chúng, phú thương, quan phủ nhân gia xa gần sẽ chọn ngày lành tháng tốt trời trong nắng ấm lên đảo du ngoạn, ngắm hoa.

(2) Ráng, trong khoảng trời không thâm thấp có khí mù, lại có bóng mặt trời xiên ngang thành các màu rực rỡ, thường thấy ở lúc mặt trời mới mọc hay mới lặn gọi là ráng.

Hai mẹ con tới sớm, bên bờ không người, trên mặt hồ tổng cộng có ba con thuyền nhỏ, một cái thuyền ô bông đã xuất phát, một cái thuyền ô bông ngừng ở bên cạnh, còn có một chiếc thuyền nhỏ đơn sơ khác, là loại hình bình thường dân chúng có kinh tế eo hẹp thích ngồi. Lâm thị đồ cưới phong phú tình hình kinh tế dư dả, sau khi xuống xe, nhà hoàn Thu Nguyệt trực tiếp thuyền đi ô bông bên kia hỏi giá.

"Bao thuyền năm đồng, đợi đủ mười người khách sẽ chèo thuyền, mỗi người 50 văn." Người chèo thuyền dùng tiếng bản địa nói.

Thu Nguyệt trực tiếp lấy ra năm đồng, đưa cho người chèo thuyền: "Phu nhân nhà ta bao thuyền."

Người chèo thuyền cười nói được, thu bạc, ân cần bắc thả boong thuyền.

Lâm thị nắm chặt bàn tay nhỏ bé của con gái, hai mẹ con cùng lên thuyền.

Chỉ tới ba người ngồi xuống, người chèo thuyền vừa muốn xuất phát, trên bờ bỗng nhiên truyền đến hai tiếng vó ngựa dồn dập, có người cao giọng hô: "Đợi một chút!"

Trong thanh âm kia trung khí mùi phần, người chèo thuyền ngừng đầu, hai đầu ngựa lớn màu đen đã gần ngay trước mắt, một người đầu lĩnh mặc một thân áo bào xám, mày rậm mắt to, vô cùng đoan chính, có loại khí thế của người tập võ. Thấy hán không có chống thuyền, nam nhân mày rậm liền thả chậm tốc độ, bảo người phía sau đứng trước mặt hán.

Người chèo thuyền nhìn sang, liếc thấy liền ngậy người. Thay đổi tới vị này, tuổi ngoài 30, mặc trường màu đen cổ tròn bào, bên hông treo ngọc bội bạch ngọc, dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng mê người, vừa nhìn cách ăn mặc chính là xuất thân gia đình giàu có. Lại nhìn dung mạo người này, lông mày như thanh phong mắt giống như hàn tinh, khuôn mặt lạnh lùng, so với Tướng Quân trên sân khấu còn uy nghiêm hơn.

Nhìn đến xuất thân, lại không có chú ý đối phương xuống ngựa lúc nào, chờ thuyền phụ kịp phản ứng, nam nhân mặt lạnh đã đi nhanh lên thuyền.

Người chèo thuyền khó xử, vừa muốn giải thích thuyền này đã được người bao xuống, nam tử rút lại phía sau bỗng nhiên ném một vật tới, người chèo thuyền theo bản năng đón được, cúi đầu nhìn lên, khá lẩm, lại là một đỉnh bạc. Người chèo thuyền nhếch miệng cất đỉnh bạc vào trong ngực, người không nhúc nhích, đứng thẳng tai nghe động tĩnh bên trong thuyền, nếu như ba nữ nhân không làm khó, hán liền yên lặng chống thuyền rời đi, lợi nhuận hai phần tiền.

Thu Nguyệt mặt lộ vẻ vẻ tức giận, dùng ánh mắt hỏi thăm chủ tử, chỉ cần phu nhân ra lệnh một tiếng, nàng lập tức đi tìm người chèo thuyền lý luận.

Lâm thị đeo mũ che mặt, xuyên qua mũ sa nhanh chóng liếc mắt hai người, khẽ lắc đầu một cái với Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt cũng nhìn ra hai nam nhân mới tới không dễ chọc, hiểu chuyện mà cúi thấp đầu, không nên nhìn thì không nhìn, miễn cho gây phiền toái.

Lâm thị lánh ở một bên, Tổng Gia Ninh vốn định liếc mắt nhìn liền thu hồi ánh mắt, cũng không biết vì sao, nàng càng nhìn nam nhân áo đen đối diện lại càng thấy quen mắt, càng nhìn quen mắt lại càng nhìn không được nhìn chăm chăm, nỗ lực nhớ lại xem mình không phải là đã gặp người này ở nơi nào rồi chứ. Kết quả nhìn quá mức nhập thần, nam nhân áo đen bỗng nhiên nhìn nàng, ánh mắt sắc bén như đao.

Tổng Gia Ninh hoảng hốt, vội vàng trốn ra sau, sau đó ngay trong khoảnh khắc ngăn ngừa chạm ánh mắt với nam nhân này, Tổng Gia Ninh bỗng nhiên nhớ ra. Nàng chưa từng gặp qua nam nhân áo đen này, nhưng nàng từng trải qua bảy năm với một con em thế gia rất giống đối phương, người kia, chính là Thế tử Vệ Quốc Công phủ danh tiếng lấy lòng kinh thành . . .

Quách Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Kiếp trước Tổng Gia Ninh trở thành ái thiếp cho Quách Kiều bảy năm, thế nhưng bảy năm này, nàng từ đầu đến cuối đều ở tại điền trang ngoại ô, Quách Kiều không có giải thích nguyên nhân, nàng cũng không tới hỏi, tóm lại, đắm quan lại kinh thành quyền quý kia, ngoại trừ Quách Kiều, nàng trước khi chết, chỉ qua loa đối mặt một lần cùng Đoàn Tuệ công chúa, Tần Đế.

Mà nam nhân áo đen cùng thuyền . . .

Tổng Gia Ninh không khỏi liên tưởng đến trên người thân nhất của Quách Kiều, bởi vì hai người thật sự quá giống, như nàng và mẫu thân, người ngoài vừa nhìn cũng biết là hai mẹ con. Tính toán toán tuổi, Quách Kiều năm nay 16, Tổng Gia Ninh không rõ ràng lắm tuổi cụ thể của Vệ Quốc Công, nhưng nghĩ đến có lẽ cũng khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi.

Len lén, Tổng Gia Ninh lần nữa chăm chú nhìn nam nhân áo đen.

Cảnh xuân tươi đẹp, người chèo thuyền cuốn màn trúc mui thuyền màu đen lên, nam nhân áo đen ngồi gần cửa sổ, đang ngắm phong cảnh xa xa ngoài cửa sổ. Gió hồ mát mẻ, trước mặt thối tới, bên mặt nam nhân lạnh lùng góc cạnh rõ ràng, yết hầu rõ ràng chính giữa cái cổ thon dài, bên cạnh yết hầu, có một đường vết thương dài nhỏ đã lâu năm, không nhìn kỹ có lẽ không nhận ra được.

Tổng Gia Ninh trái tim bịch bịch nhảy loạn, với số tuổi này, vết thương này, Vệ Quốc Công là võ tướng, thật chẳng lẽ chính là?

Nhưng đường đường Vệ Quốc Công, không lưu lại kinh thành, sao lại tới Giang Nam?

Tổng Gia Ninh vắt hết óc nhớ lại kiếp trước, đáng tiếc trước khi nằng gả cho Lương Thiệu chỉ là nữ nhân nội trạch bình thường, đối với chuyện trong quan trường không có hứng thú cũng không có cách nào biết được, đợi nằng vào kinh thành, lại cả ngày ở tại điền trang tĩnh mịch, nha hoàn ma ma bên cạnh đều được Quách Kiều nhắc nhở, chỉ cùng nằng đùa nghịch giải buồn, chuyện không nên nói tuyệt đối sẽ không làm miệng.

Có lẽ, Vệ Quốc Công đã từng làm công vụ ở Giang Nam?

Tổng Gia Ninh xuất thần, quên mất thu hồi ánh mắt, bên kia Quách Bá Ngôn kinh nghiệm sa trường, ngũ giác nhạy cảm, phát hiện có người nhìn ông, ông im lặng chệch ánh mắt, trước hết là nhìn nữ nhân đội mũ che mặt đối diện, xác định nhìn trộm không phải đến từ phía dưới mũ che mặt, ông mới chú ý tới nữ đồng nhỏ nhắn xinh xắn ngồi bên cạnh nữ nhân.

Nữ oa tám, chín tuổi, mặc bối tử màu hồng đào, hai má trắng hồng, một đôi trắng đen rõ ràng mắt hạnh ngập nước xinh đẹp. Quách Bá Ngôn có một nữ nhi hai cháu gái, trong ký ức của ông, ba vị cô nương từ nhỏ đến lớn đều rất gây, gây đến hết sức nhỏ ưu nhã, bọn nhỏ thích, nhưng Quách Bá Ngôn cảm thấy không ổn, ông hi vọng nữ nhi của mình ăn béo một chút, mập ông mới an tâm, bằng không thì luôn lo lắng bọn nhỏ ăn không đủ no.

Tựa như nữ oa này, khuôn mặt thịt núc nịch, cũng không phải đặc biệt béo, nhưng nhìn khiến cho người giải sầu.

Lúc mới vừa lên thuyền Quách Bá Ngôn liền chú ý tới nữ oa nhìn lên ông, tiểu hài tử hiếu kỳ người lạ, ông không để ý, hiện tại nha đầu kia lại đang nhìn ông, nhìn đến nhập thần như vậy, kờ kờ ngây ngốc, Quách Bá Ngôn không khỏi kinh ngạc, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Vì sao nhìn ta?"

Trong thuyền vẫn luôn rất yên tĩnh, chỉ nghe tiếng hồ nước dập dờn, ông bỗng nhiên mở miệng, thanh âm uy nghiêm trong trẻo nhưng lạnh lùng lập tức đánh thức Tổng Gia Ninh. Vì sao nhìn ông ấy, nằng đương nhiên không thể nói thật, nhưng nhất thời nửa khấc, Tổng Gia Ninh cũng không tìm được lý do phù hợp, trong lòng lại kính sợ vị nam nhân Vệ Quốc Công hừ hừ thực thực kia, xuất phát từ bản năng, Tổng Gia Ninh rút bả vai trốn sau lưng mẫu thân.

Lâm thị cũng có chút sợ nam nhân áo đen, cho nên nữ nhi sợ bà cũng có thể lý giải được, vừa tận lực che chắn cho nữ nhi, vừa thấp giọng bồi tội: "Tiểu nữ bước bình, chỗ nào bắt kính kính xin quan nhân rộng lòng tha thứ."

Nữ nhân có dung mạo xinh đẹp thì giọng nói chưa hẳn êm tai, nhưng giọng nói Lâm thị thanh nhuận mềm mại, bỗng nhiên từ trong thuyền nhỏ giữa hồ truyền ra bốn phía thoáng đoảng, tựa như tiếng hoàng oanh khe hót trong cảnh xuân Giang Nam tú lệ, uyển chuyển linh hoạt kỳ ảo nói không nên lời, vừa đúng lúc thuyền ô bỗng đi đến giữa hồ, gió càng lớn hơn, thổi trúng mũ sa trước mặt Lâm thị làm chệch lên một góc, lộ ra chiếc cằm thon trắng nõn của nữ nhân, như cánh hoa mẫu đơn lộ ra vẻ quyến rũ đệ nhất mê người.

Quách Bá Ngôn cổ họng nhấp nhô, thật ra chỉ nhìn một cách đơn thuần dung mạo của nữ oa bên cạnh phu nhân, ông liền biết, nữ nhân này hẳn là tuyệt sắc.

Khẽ vuốt cằm, Quách Bá Ngôn tiếp tục ngắm cảnh.

Lâm thị lo lắng con gái lại nhìn loạn, nắm tay Tổng Gia Ninh đứng lên: "Chúng ta đi ra bên ngoài xem cá."

Tổng Gia Ninh ngoan ngoãn gật đầu.

Hai mẹ con cùng một chỗ đi ra ngoài, Tổng Gia Ninh còn nhỏ, chưa hiển lộ được tư thái, Lâm thị đi theo chiều gió, làn váy phiêu bay, eo nhỏ không đầy nắm tay nhún ló ra không thể nghi ngờ, nhỏ nhắn tinh tế như vậy, khiến người nhìn không được lo lắng sau một khấc nằng cũng sẽ bị gió thổi vào trong hồ. Trong thuyền hai nam nhân đều bị thân ảnh uyển chuyển của nằng hấp dẫn, nhất là Quách Bá Ngôn, ngực giống như có một ngọn lửa đang bùng lên.

Tạm thời tranh thủ được nửa ngày rảnh rỗi, ông tuần phủ thêm nửa năm nữa liền phải hồi kinh, hôm nay đột nhiên hứng thú ra ngoài đi một chút, không ngờ vô tình gặp được giai nhân. Sinh ra ở nhà quyền quý, Quách Bá Ngôn thiếu niên gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng chỉ bằng một vòng tiêm ảnh, một tiếng "Quan nhân" liền làm trái tim ông ngửa khó nhìn, phu nhân này vẫn là thứ nhất.

Đáng tiếc, nằng đã là người đã có chồng.

Quách Bá Ngôn động tâm, cũng sẽ không nhúng chân vợ người khác.

Thuyền cập bờ, Lâm thị vịn vai nữ nhi đứng ở đuôi thuyền, đợi chủ tớ Quách Bá Ngôn lên bờ, hai mẹ con mới không nhanh không chậm xuống thuyền. Trước khi đi, Thu Nguyệt thấp giọng lý luận với người chèo thuyền, người chèo thuyền xoay người cười lạnh: "Bà cô của tôi ơi, hai vị kia vừa nhìn cũng không phải là người bình thường, tiểu nhân nào nghĩ dám lên tiếng a?"

Thu Nguyệt khẽ nói: "Vay người thối tiền lại đi."

Người chèo thuyền luyến tiếc, cầu khẩn nhìn về phía Lâm thị.

Lâm thị cười cười, gọi Thu Nguyệt một tiếng, phải đi ngay ngắm hoa rồi, cố ý chọn phương hướng ngược nhau với Quách Bá Ngôn.

Các nàng tới sớm, ở trên đảo người vẫn không nhiều, Lâm thị dắt con gái dọc theo chủ đường đi, tận lực không đi nơi vắng vẻ.

"Nương, người xem này, đóa này nửa trắng nửa hồng, thật xinh đẹp." Tống Gia Ninh tìm kiếm cách dỗ dành mẫu thân đi ra ngoài, chính là hi vọng mẫu thân nhìn nhiều cảnh đẹp bên ngoài, bớt nghĩ đến phụ thân, cố tình lên đảo, Tống Gia Ninh liền một lòng tìm kiếm cảnh sắc mới lạ cho mẫu thân.

"Nương cho An An hái một đóa nhé." Hoa đào như ráng, Lâm thị quả thật là cảnh đẹp ý vui, sờ sờ đầu ráng, bà tự mình đi hái hoa. Tống cộng tám mươi bước đường, Tống Gia Ninh, Thu Nguyệt đứng ở ven đường đợi, Lâm thị dừng lại dưới tàng cây, quay đầu lại nhìn, hướng về khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như hoa đào của nữ nhi, bà cười cười, ngửa đầu hái hoa.

Cảnh hoa hơi cao, Lâm thị không thể không nhón chân, nhưng ngay khi bà cố gắng bẻ gãy cành hoa, ven đường bỗng nhiên truyền đến một tiếng động, giống như có mảnh hồ nhảy ra! Lâm thị kinh hãi, vừa nghiêng đầu, kinh sợ nhìn thấy một nam nhân che mặt cầm trong còn bằng dùi sắt đánh lòi đình liên tục đập trên đầu Thu Nguyệt và nữ nhi, mắt thấy thân thể nhỏ nhỏ của nữ nhi ngã xuống, trái tim Lâm thị như nứt ra, lập tức liền nhào về hướng nữ nhi: "An An. . ."

Giờ khắc này, bà đã quên mình cũng gặp nguy hiểm, chỉ muốn xác nhận an nguy của nữ nhi.

Nam nhân che mặt ném trường côn nhào về phía trước, một tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của Lâm thị, một tay che miệng Lâm thị, vô cùng lo lắng đi sâu vào trong rừng đào. Lâm thị dốc sức liều mạng giãy giụa, nhưng một phu nhân trẻ tuổi như bà quanh năm nhốt mình trong nhà, bẻ gãy cành hoa cũng phải cố sức, làm sao có thể gỡ ra được hai tay của nam nhân kia, cho dù là tay đánh hay là chân đá, đều không hữu dụng.

Nam nhân che mặt chính là Hồ Tráng được thân tỷ tỷ báo tin theo đuôi tới, hắn ta nhớ thương Lâm thị hơn ba năm rồi, hôm nay rốt cuộc chờ được cơ hội, Hồ Tráng nhẫn nhịn dục vọng ba năm. Lửa nhất thời nóng tới đỉnh điểm, cháy sạch khiến hắn chỉ muốn Lâm thị trước, cái gì khác cũng không quan tâm, kế hoạch có chu đáo chặt chẽ hay không, ven đường bị hai người Tống Gia Ninh phát hiện sẽ làm sao bây giờ, hắn ta cũng không quản, chỉ muốn đè Lâm thị xuống đất trước thổng khoái một hồi!

Thời gian cấp bách, đi không bao xa, Hồ Tráng liền bịt miệng Lâm thị đè bà trên mặt đất, Lâm thị ra sức giãy giụa, nhưng lúc này giãy giụa chỉ kích thích dục vọng của Hồ Tráng. Lửa cháy càng mạnh, bàn tay to kéo cổ áo Lâm thị mảnh mẽ xé ra, nửa bên vai trắng như tuyết của Lâm thị liền lộ ra. Lâm thị sợ tới mức quên phản ứng, Hồ Tráng nhìn chăm chăm vào cái yếm màu tím nhạt bên trong quần áo của bà đôi mắt cũng thêm đỏ lên!

Mũ che mặt của Lâm thị sớm đã rơi ở nửa đường, nhìn ra dục vọng như loài cầm thú trong mắt nam nhân, sắc mặt bà trắng bệch, vừa lắc đầu giãy giụa vừa khóc, trong lúc hỗn loạn ngoài ý muốn kéo xuống cái khăn đen trên mặt Hồ Tráng. Hồ Tráng thường đi Tống gia, Lâm thị tự nhiên nhận ra hắn, trong sự sợ hãi lập tức dâng lên phần nộ, giãy giụa cũng càng dùng sức, trong miệng ô ô kêu lên tiếng.

"Tẩu tử tốt, tẩu cho ta đi, Tống đại ca đã chết ba năm rồi, tẩu thật sự không muốn?" Hồ Tráng một tay bịt miệng Lâm thị, một tay sót ruột khó nén tháo dây lưng, thân thể rắn chắc gắt gao đè áp Lâm thị không cách nào nhúc nhích, nói xong định hôn cổ Lâm thị. Lâm thị dốc sức liều mạng trốn tránh, không ngờ vừa nghiêng đầu, lại thoáng nhìn thấy một đạo thân ảnh cao lớn, nhanh như chớp hướng đến bên này!

Lâm thị tiếng khóc lớn hơn.

Hồ Tráng quần cũng cởi một nửa, vừa muốn kéo Lâm thị, trên lưng bỗng nhiên truyền đến một lực đạo cực lớn, hắn ta kinh hãi nhìn ra phía sau, Quách Bá Ngôn một quyền đánh vào trên mặt hắn, nam nhân đã từng suất lĩnh thiên quân vạn mã rong ruổi sa trường, một quyền dùng toàn lực đánh ra thậm chí mạng theo tiếng hô gầm, đánh cho Hồ Tráng ngã đi tại chỗ, bị Quách Bá Ngôn tiện tay bỏ qua một bên.

Giải quyết xong tên khốn này Quách Bá Ngôn cúi đầu xuống.

Bối tử trên người Lâm thị đã nát vụn, hai vai mỏng manh trắng như tuyết đều lộ ở bên ngoài, như hai đóa ngọc lan trong bãi cỏ xanh. Bà ôm ngực vui đầu co thành một đoàn, mái tóc đen lộn xộn che khuất gương mặt, chỉ có tiếng khóc sợ hãi ô ô tuyệt vọng nghì truyền ra, vừa khóc vừa kéo quần áo rách che khuất bà vai.

Một mỹ nhân điềm đạm đáng yêu, sẽ khiến người khác muốn bảo vệ nàng, lại vừa dễ dàng kích thích dục vọng của nam nhân nhất.

Quách Bá Ngôn im lặng không động, ánh mắt tĩnh mịch dao động từng tắc một trên người Lâm thị, dưới mái tóc lộ ra khuôn mặt đầy nước mắt, mỹ nhân phí công che chắn bờ vai, cả người như búp sen cuộn tròn, cùng với tiếng khóc bi thiết bất lực, như đang khiêu chiến lý trí của ông. Ông nghe thấy được, chồng của bà đã chết ba năm, bà là một quả phụ.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, là người hầu Ngụy Tiên của ông, Quách Bá Ngôn nhanh chóng cúi trường bào, cúi người trùm lên người Lâm thị.

Động tác này, nói rõ ông không có sắc tâm, ít nhất hiện tại đang không có.

Lâm thị thấy một chút hy vọng, nhắm mắt lại ghen ngào nói tạ ơn: "Ân cứu mạng của quan nhân, ta nhất định hậu tạ. . ."

"Tạ ơn như thế nào?" Quách Bá Ngôn đỡ bà ngồi dậy, ông thì ngồi xổm trước mặt bà, trông mắt màu đen sắc bén nhìn vào mắt bà, hai tay nắm chặt vai bà.

Lòng bàn tay nam nhân nóng như lửa, xuyên qua quần áo rõ ràng truyền tới, lại bị nam nhân nhìn trắng trợn như thế, Lâm thị trong lòng ả kinh. Ánh mắt liếc qua thấy thuộc hạ của nam nhân một tay ôm nữ nhi một tay ôm Thu Nguyệt đã đi tới, Lâm thị cấp bách, khóc cầu ân nhân: "Nhà ta có sản nghiệp, chỉ cần ân nhân mở miệng, ta toàn bộ dâng hết cho ngài, van ngài để cho ta trước nhìn nữ nhi của ta một chút . . ."

Quách Bá Ngôn cũng không buông tay, chỉ nhìn thoáng qua Ngụy Tiến.

Ngụy Tiến buông một lớn một nhỏ ra, thấp giọng bẩm báo nói: "Bị đánh bất tỉnh, sẽ không có trở ngại."

Lâm thị hơi nhẹ nhàng thở ra, nhưng nước mắt càng ngày càng nhiều, vì nghĩ lại mà sợ, cũng vì ng phía trước chưa biết thế nập, lo sợ không thôi, chợt nghe ân nhân nói: "Thu thập người kia, không thể lưu lại bất kỳ dấu vết nào."

Nhịp tim Lâm thị đình trệ, chính đồn là có ý gì, ông ta muốn thu thập cái gì?

Bà lén nhìn trộm, chỉ thấy Ngụy Tiến hai ba bước đi đến bên cạnh Hồ Tráng, bàn tay to xách Hồ Tráng lên, lặng lẽ đi vào chỗ khuất sâu trên hòn đảo.

Lâm thị cả người run rẩy, bà không quan tâm sinh tử của Hồ Tráng, nhưng, người này có thể xem nhân mạng như rom rác, hẳn là loại hung tàn tàn nhẫn . . .

"Đang suy nghĩ gì thế?" thu hết tất cả biểu cảm bà vào mắt, Quách Bá Ngôn thấp giọng hỏi, câu nói trầm thấp mang theo ba phần sung sướng.

Lâm thị không có nghe được gì, bà chỉ sợ hãi, tay của người đàn ông này vẫn còn đang nắm bà vai bà, tâm tư không cần nói cũng biết, mà ông ta ở trước mặt bà biểu hiện hung ác, thật không phải là một loại khác uy hiếp sao?

Bách chuyển thiên hồi, Lâm thị rù mắt xuống, run rẩy nói: "Ta có năm trăm lượng gia sản, muốn hiến toàn bộ cho ân nhân."

Quách Bá Ngôn nở nụ cười, cười đến khó hiểu, thân thể dựa sát vào, ông nâng cái cằm lên tinh xảo khéo léo của bà lên. Bà kháng cự, Quách Bá Ngôn dùng sức chế trụ, nhìn chằm chằm vào hai mắt đầm lệ hoang mang của bà nói: "Bản Quốc Công không thiếu tiền, chỉ thiếu một phòng tiêu tiệp."

Lâm thị nghe vậy, như rơi xuống vực sâu.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tổng Gia Ninh đau quá, cái ót bị người bóp tới bóp lui, bóp mà cô đau...

Nàng vô thức đẩy ra cái tay xấu xa kia ra, song bàn tay nhỏ bé mới vươn ra được một nửa, đột nhiên bị người nắm lấy. Lòng bàn tay xa lạ thô ráp, Tổng Gia Ninh hoàn toàn bình tĩnh, theo bản năng nhìn ra phía sau, thấy một lồng ngực rộng lớn che kín, mặc trung y màu trắng. Nàng sững sờ ngửa đầu, bắt ngờ tiến chạm phải một đôi con ngươi màu đen sắc bén hờ hững, nam nhân khẽ cúi đầu, lông mi dài mắt sáng như sao, chính là nam nhân nghi ngờ là Vệ Quốc Công ngồi cùng thuyền hôm nay.

Tổng Gia Ninh mê mang chớp mắt, ông ta tại sao lại ở chỗ này?

"Người bị người xấu đánh, cái ót bị sưng rồi, ta giúp người tiêu sưng." Quách Bá Ngôn ngồi trên mặt đất, một tay vịn bà vai Tổng Gia Ninh, một tay tiếp tục nhẹ nhàng giúp nàng xoa bóp nhỏ sau cái ót.

Tổng Gia Ninh lúc này mới ý thức được tư thế của hai người, nàng lại có thể vắt ngang ngồi ở trên đùi nam nhân, trên đùi của người nghi ngờ là phụ thân của Quách Kiều!

Cái rắm. Mông và bắp đùi giống như bị phồng, Tổng Gia Ninh không chút nghĩ ngợi muốn đứng lên.

Quách Bá Ngôn hiện tại tâm trạng rất tốt, lấy xuống mũ che mặt lộ ra dung mạo thật của Lâm thị, so với tướng tượng của ông còn muốn đẹp hơn, không phải tư sắc bình thường, mà là loại dung mạo khuynh quốc khuynh thành của tiên nhân, mà mỹ nhân như vậy, rất nhanh sẽ trở thành nữ nhân của ông. yêu ai yêu cả đường đi, Quách Bá Ngôn nhìn con gái yêu của Lâm thị cũng càng xem càng thích, Ngụy Tiến dẫn Lâm thị qua một bên khuyên bảo, ông nhận rồi không có chuyện gì, thấy Tổng Gia Ninh tội nghiệp nằm trên mặt đất, liền chủ động ôm lấy nữ oa giúp nàng tiêu sưng.

"Đừng động." Đè lại nữ oa đang sợ ông, Quách Bá Ngôn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tổng Gia Ninh, bảo nàng tự mình cảm nhận cục u sau cái.

Tổng Gia Ninh đau đến hít vào một hơi, rốt cuộc nhớ lại mình hình như là bị người ta đánh cho một gậy, trong lòng hốt hoảng. Tổng Gia Ninh lập tức nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng mẫu thân, trước thấy Thu Nguyệt té xỉu trên đất, ánh mắt vòng nửa vòng, kinh sợ thấy mẫu thân đang khoác một bộ trường bào của nam nhân đứng ở bên ngoài hơn mười bước, đưa lưng về phía bên này, bên cạnh mẫu thân, là một người đàn ông khác lúc đến ngồi cùng thuyền.

Tổng Gia Ninh đầy bụng nghi ngờ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quách Bá Ngôn vừa giúp nàng xoa đầu vừa thấp giọng giải thích: "Có người xấu khi dễ mẫu thân con, ta đuổi hắn ta chạy rồi, hiện tại mẫu thân con phải báo đáp ta, ta bảo tùy từng thương lượng chuyện tạ lễ với nàng ấy." Trong mắt Quách Bá Ngôn, Tổng Gia Ninh chỉ là một đứa bé tám, chín tuổi, hồ đồ lờ mờ, cho nên Quách Bá Ngôn dùng là ngữ khí dễ hài tử.

Nhưng đằng sau bề ngoài trẻ con của Tổng Gia Ninh lại cất giấu một trái tim của người lớn, nàng xa xa nhìn qua mẫu thân, đầu chân mày chậm rãi nhíu lại. Sau một hồi lâu, Tổng Gia Ninh trước không vội vàng kiêu kỳ nam nhân trung niên sau lưng, nếu như đối phương coi nàng như hài tử lừa gạt, Tổng Gia Ninh liền nháy mắt mấy cái, ngậy thơ như cún hỏi thăm: "Ngày hôm qua Phu Tử giảng bài, dạy bảo chúng ta thì ân không cần báo đáp, người đã cứu chúng ta, vì sao còn muốn tạ lễ?"

Quách Bá Ngôn nghẹn lời, nhìn mắt hạnh ngập nước của nữ oa, ông tùy cơ ứng biến: "không phải ta muốn, là nương người nhất định cho."

Tổng Gia Ninh ngó ngó mẫu thân nơi xa, không tin lắm, nếu như người này thực cứu các nàng, mẫu thân nhất định sẽ tạ ơn, nhưng mẫu thân vì sao phải giao nàng cho một người đàn ông xa lạ, đi xa như vậy để thương lượng chứ? Chỉ là một vài lời khách sáo, căn bản cần phải tránh nàng. Việc này tạm thời mặc kệ đi, Tổng Gia Ninh tiếp tục ngậy thơ hỏi: "Người là ai vậy? Thu Nguyệt nói người giống quan gia."

Quách Bá Ngôn nở nụ cười, sờ sờ đỉnh đầu nữ oa nói: "Ta là Hoàng Thượng phái đến bên này Tuần phủ, cũng là kinh thành Vệ Quốc Công, người biết Tuần phủ, Quốc Công là ý gì không?"

Trái tim nhỏ của Tổng Gia Ninh nhảy đột đột đột, nàng dự định đời này cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, cũng không cần có bất kỳ dây dưa nào tới Lương Thiệu hoặc Quách Kiều, tốt nhất cả đời cũng đừng gặp lại, nhưng lại sao lần đầu tiên ra khỏi nhà, liền gặp gỡ Quốc Công cha Quách Kiều vậy hả?

Ở một bên khác, Ngụy Tiến cũng đang dùng lời hay ý đẹp khuyên bảo Lâm thị: "Phu nhân, Vệ Quốc Công phủ người nghe nói qua chưa? Cao Tổ Hoàng Đế mang binh giành chính quyền, lập Quốc Công gia chúng ta chính là mãnh tướng đặc lực nhất bên cạnh Cao Tổ, là khai quốc công thần của Đại Chu chúng ta, Cao Tổ Hoàng Đế vừa đăng cơ, việc thứ nhất chính là phong Lão Quốc Công chúng ta. Sau khi đương Kim hoàng thượng kế vị, tiếp tục trọng dụng Quốc Công gia nhà ta, còn phong muội muội Quốc Công gia là Thục phi, nếu như theo như quan hệ cá nhân nói, Hoàng Thượng phải gọi Quốc Công gia một tiếng Đại Cữu."

"... Quốc Công phu nhân phúc mỏng, sớm đã mất rồi, Quốc Công gia chúng ta vẫn không tái hôn, trong phủ cũng không có di nương, chỉ cần phu nhân nguyện ý, người liền là hậu viện duy nhất của Quốc Công gia chúng ta, đến lúc đó còn không phải ngàn vạn sủng ái trên một mình ngài? Hơn nữa, đây không phải là chỉ đối tốt với phu nhân, đối với lệnh thiên kim cũng tốt a, có Quốc Công gia làm chỗ dựa, tương lai người muốn chọn cho nàng dạng cô gia gì mà không được? không thể so với lưu lại huyện thành nhỏ này được?"

"Được rồi, chúng ta trước không nói vinh hoa phú quý, lại nói sống yên phận, phu nhân tư sắc xuất chúng, lệnh thiên kim sau khi lớn lên nhất định cũng là đáng về khuyên thành, thường nói, Hoài Bích Kỳ Tội (*Kể vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội*), phu nhân có thể bảo đảm ngày sau không xuất hiện loại chuyện ngoài ý muốn như hôm nay? Từ xưa hồng nhan bạc mệnh, đây cũng là vì không có người làm chỗ dựa..."

Lâm thị nhíu mày, nàng nghe thấy, nhưng không trả lời.

Ngụy Tiến nên nói đều đã nói, thấy bên kia Tổng Gia Ninh vừa tỉnh, hẳn thờ dài, cuối cùng nói với Lâm thị: "Vừa rồi ta nói đều là lời tâm huyết, phu nhân suy nghĩ thật kỹ, nhưng đừng trách ta không có nhắc nhở người, Quốc Công gia chúng ta nóng nảy không tốt lắm, người hiện tại đáp ứng, ông ấy khẳng định thương tiếc phu nhân, nhưng người chần chừ làm tức giận Quốc Công gia sau lại sợ hãi đối ý, Quốc Công gia chưa hẳn cảm kích a."

Lâm thị mím môi.

"Nương..." Tổng Gia Ninh rốt cuộc giành được tự do, sốt ruột mà chạy qua bên này.

Lâm thị vội vàng xoay người lại, thấy nữ nhi bình an, Lâm thị chạy nhanh mấy bước, chặt chẽ ôm nữ nhi vào trong ngực, hai mẹ con trấn an lẫn nhau.

Ngụy Tiến lặng đi vòng qua đến bên cạnh chủ tử, nhỏ giọng bẩm báo kết quả thuyết phục.

Quách Bá Ngôn về mặt không thay đổi, đôi mắt màu đen nhìn chằm chằm vào thân ảnh mảnh khảnh của Lâm thị, ông nhất định phải có được, hai tay chấp sau lưng: "Người về thành trước, mua một bộ bối tử kiểu dáng tương tự."

Ngụy Tiến lĩnh mệnh mà đi, hai canh giờ sau, mang về ba bộ bối tử màu xanh đậu, Thu Nguyệt lấy ra một cá cực kỳ giống Lâm thị đang mặc, đỡ Lâm thị đi chỗ sâu trong rừng hoa đào thay y phục. Thay xong rồi, Quách Bá Ngôn cũng không dây dưa Lâm thị nữa, quay về thuyền, ông thậm chí canh giữ lễ mà đợi ở bên ngoài mũi thuyền, chỉ trước khi Lâm thị xuống thuyền, trầm tĩnh nói ở bên người bà: "Ngày sau lại nói."

Lông mày Lâm thị nhíu chặt, về mặt không vui.

Tổng Gia Ninh bị mẫu thân nắm cũng nghe thấy, cố nén mới không có ngẩng đầu lên, thẳng lên xe la nhà mình, nàng mới dựa vào vào trong ngực mẫu thân, lo lắng hỏi: "Nương, bọn họ nói cái gì với nương vậy? Có phải ép buộc mình báo đáp hay không?" Đầu là nam nhân Quách gia, Quách Kiều đã từng chỉ liếc nhìn nàng một cái liền chỉ đích danh muốn nàng, hiện tại Vệ Quốc Công có phải cũng có tâm tư chơi đùa với mẫu thân hay không?

Lâm thị lòng tràn đầy đắng chát, nhưng nàng không muốn nữ nhi lo lắng, nhẹ giọng miễn cưỡng cho qua.

Tổng Gia Ninh hỏi không ra, chán chường cúi đầu xuống. Nàng lo lắng mầu thân, thế nhưng lo lắng thì như thế nào, nếu như Vệ Quốc Công thật sự khi dễ mầu thân, các nàng cô nhi quả mầu không quyền không thế, cho dù là dốc sức liều mạng, hoặc là cam chịu số phận, cũng không có đường khác.

Tổng Gia Ninh lo lắng trùng trùng.

Lâm thị ôm ngực thở nữ nhi vào trong ngực, chỉ có như vậy, nàng mới có lý do khích lệ bản thân mình tiếp tục sống sót, nếu không phải nghĩ đến nữ nhi, từ lúc Quách Bá Ngôn trong tối ngoài sáng uy hiếp nàng ngoan ngoãn làm thiếp thất cho hắn ta, nàng liền tự vẫn tự tìm cái chết cho buồn chết Quách Bá Ngôn, Lâm thị lại nghĩ tới Hồ Tráng, Hồ Tráng ở tại huyện lân cận, hắn ta sao lại trùng hợp như vậy mà cũng tới Đào Hoa Đào?

Đệ muội Hồ Thị..

Sống yên phận.

Sắc mặt Lâm thị càng ngày càng trắng, Hồ Thị lòng mang ý xấu đối với các hai mẹ con nàng, hôm nay Hồ Tráng lặng yên không một tiếng động, một lúc sau, Hồ Thị nhất định sẽ hoài nghi đến trên đầu nàng. Vô duyên vô cớ Hồ Thị còn muốn liên hợp đệ đệ hại nàng, một khi xem nàng là hung thủ sát hại Hồ Tráng, Hồ Thị há có thể đơn giản bỏ qua?

Tổng gia, nàng không thể lưu lại được nữa rồi.

~

Tổng trạch, Hồ Thị ở nhà mẹ đẻ ăn xong buổi trưa cơm liền trở về, liên tục lưu ý động tĩnh ở cửa, nghe nói mẹ con Lâm thị đã trở về, nàng ta như không có việc gì đi ra nghênh đón, cách thật xa liền bắt đầu dò xét Lâm thị, nhưng ngoài ý muốn phát hiện Lâm thị vẻ mặt như thường, giống như thật sự làm không phát sinh cái gì. Hồ Thị trong lòng nghi ngờ, ân cần hỏi han nói: "Chị dâu đã trở về, ở trên đảo hoa đào nở đẹp không?"

Lâm thị cười nhẹ: "Rất đẹp, An An còn nấn ni ta hôm khác lại mang con bé đi."

Hồ Thị cúi đầu nhìn Tổng Gia Ninh.

Tổng Gia Ninh phối hợp mầu thân, nhếch miệng cười cười.

Hồ Thị tâm tư lập tức bay xa, âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ đệ đệ không có bắt được cơ hội?

Nóng lòng hỏi thăm tình huống, vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hồ Thị một nhà bốn người lại về nhà mẹ đẻ thăm người thân, Tổng nhị gia không muốn đi, Hồ Thị lo lắng trượng phu thừa dịp nàng ta không ở nhà đi đại phòng thông đồng, cứng rắn lôi kéo người cùng đi. Hồ Thị nóng vội, liên tục thúc giục xa phu, cây roi trong tay xa phu suru vung lên, con la lao đi như bay, không ngờ đụng phải một chiếc xe ngựa trước mặt, xe la bình yên vô sự, xe ngựa kia lại bị đụng ngã lăn, ngã vào cống rãnh ven đường!

Hồ Thị một nhà bốn người nghiêm mặt xuống xe.

"Gia gia, gia gia người không thể chết được a!"

Trong xe ngựa bị ngã, bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc bi thống của thiếu niên, vừa nghe nói chết người chết, Hồ Thị sợ tới mức hai chân phát run, Tổng nhị gia đưa tay đi đỡ vịn, kết quả anh cũng chân mềm mại, hai vợ chồng cùng nhau ngã xuống mặt đất.

một canh giờ sau, có người vội vàng chạy đến Tổng gia, báo tin cho Lâm thị: "không xong rồi không xong rồi, nhà tiểu thúc người đụng chết một vị lão thái gia, bị người ta túm đến nha môn rồi, hiện tại Tri Huyện đại nhân đang thẩm án!"

Lâm thị kinh hãi, tuy nói đã quyết định đoạn tuyệt quan hệ với nhị phòng, nhưng với người bên ngoài, hai phòng vẫn là một nhà, nàng lập tức lệnh người gác cổng đi huyện nha hỏi thăm tình huống. Cũng không lâu lắm, người gác cổng đã trở về, thờ hồng học nói: "Phán quyết rồi phán quyết rồi, nhị gia, nhị phu nhân một người bị đánh 100 gậy, đại thiếu gia đại cô nương mỗi người lĩnh 20 gậy, giam giữ ba năm..."

Lâm thị sau nửa ngày không thể thốt nên lời, Tổng Gia Ninh ngờ ngạc đứng ở bên cạnh mầu thân, hoàn toàn choáng váng, tại sao có thể như vậy, kiếp trước một nhà nhị thúc chẳng qua là càng ngày càng nghèo, cũng không có trêu chọc quan tòa a.

Tuy rằng khiếp sợ, nhưng ở sâu trong nội tâm, Tổng Gia Ninh vẫn có chút giải hận. Lúc trước phụ thân mầu thân đều mất, cậu mợ không thích nàng, nàng liền xem một nhà nhị thúc là người thân dựa vào, tin cậy đến mức giao hết đồ cưới của mầu thân cho nhị thẩm quản lý, đến cuối cùng hai vợ chồng họn lại có thể vô thanh vô tức dùng nàng đi nịnh nọt Lương Thiệu...

hiện tại một nhà nhị thúc gặp chuyện không may, xem như là đạo trời luân hồi sao?

Ngay khi Tổng Gia Ninh cảm thấy ông trời vẫn còn có mắt, một trạch viện ở huyện thành, Ngụy Tiến đang nhìn Quách Bá Ngôn phục mệnh: "Quốc Công gia yên tâm, lão gia tử kia là chết thọ mà, con của ông ta khi công được một số bạc, tuyệt không dám nói lung tung đâu, nếu thực truyền đi, quan phủ chắc chắn trị hắn ta tội lừa bịp tổng tiền."

Quách Bá Ngôn gật đầu, đây đều là việc nhỏ, cho dù là hai kẻ điều dân kia, hắn cũng không để vào mắt, chỉ là tặng Lâm thị một phần lễ mọn mà thôi.

Kế tiếp...

Quách Bá Ngôn liếc mắt ra ngoài cửa sổ, trông mong bóng đêm sớm đến, để hần còn đi thu "Tạ lễ" của Lâm thị.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tổng gia nhị phòng đùng chết người, ngoại trừ hình phạt giải vào đại lao, còn phải bồi thường hai mươi lượng. Sai dịch phụng mệnh, áp tải phu thê Hồ Thị đang hấp hối trở về lấy tiền, Hồ Thị đã sắp không còn thở, thoáng nhìn Lâm thị bên cạnh, nàng ta còn giờ trò nhỏ mọn, chỉ lấy ra mười lượng tiền riêng, sau đó nước mắt giàn giụa nói với Lâm thị: "Chị dâu, chúng tôi chỉ có chút tiền này thôi, chị dâu trước giúp chúng tôi ứng thêm đi, chờ cả nhà chúng tôi ra ngoài, lại làm trâu làm ngựa trả lại chị dâu..."

Tổng gia suy tàn, nhưng nhị phòng tuyệt không đến nỗi ngay cả hai mươi lượng cũng không có, nhưng Lâm thị thiện tâm, nhìn thấy tình trạng bi thảm của phu thê Hồ Thị, nàng cũng không có tính toán chi li, chỉ gọi Thu Nguyệt đi lấy tiền. Mười lượng này, cũng là tình cảm cuối cùng của Lâm thị và cả nhà nhị phòng, sau này mọi người đường ai nấy đi, không tiếp tục quan hệ nữa.

Các sai dịch rời đi, đám hàng xóm láng giềng tụ họp ở Tổng gia mãi vẫn chưa tản ra, có người thương tiếc Lâm thị, hảo tâm khuyên nàng: "Nương Gia Ninh à, người còn trẻ, hà tất phải chôn vùi nửa đời sau ở chỗ này? Người xem cả nhà tiểu thúc người, hôm nay vào lao ngục vẫn không quên khi dễ người, ba năm sau đi ra, còn không phải giống như con muỗi hút máu hai mẹ con nhà người? Nghe thăm khuyên một câu, mang Gia Ninh hồi kinh đi, tìm người thành thật gả cho, cũng là có chỗ dựa vào."

Vô luận tiền triều hay là triều đại nào, quả phụ thủ tiết đều là câu chuyện mọi người ca tụng, nhưng quả phụ tái giá cũng không hiếm có, vẫn nhân từng bình luận: nhân chi thường tình.

"Cảm ơn thăm, ta sẽ suy nghĩ thật kỹ." Lâm thị vẻ mặt buồn bã nói.

Hàng xóm láng giềng rời đi, nét đượm buồn trên khóe mắt Lâm thị chậm rãi biến thành ưu sầu, tai họa bất ngờ này của nhị phòng tới quá đột ngột, thật là ngoài ý muốn, hay là người nợ an bài? Nếu như là về sau, tâm tư thủ đoạn kia, nàng và nữ nhi tuyệt không thể chống đỡ.

"Nương, chúng ta làm sao bây giờ?" Tổng Gia Ninh dựa vào vào trong ngực mẫu thân, lo sợ bất an. Nhị phẩm lại có thể cấu kết Hồ Tráng hại mẫu thân, Tổng gia nàng không dám ở nữa rồi, nhưng Tổng Gia Ninh cũng không muốn trở lại kinh thành, sợ bị cậu mợ vắng vẻ, sợ ở kinh thành gặp phải Quách Kiều, sợ lại bị Quách Kiều cướp đi làm tiểu thiếp.

Lâm thị sờ sờ đầu nữ nhi, thở dài: "Gia Ninh đừng sợ, mặc kệ đi chỗ nào, đều có nương ở đây, nương sẽ không để cho con bị ủy khuất."

Tổng Gia Ninh gật gật đầu, dùng sức ôm chặt mẫu thân, chỉ cần mẫu thân khỏe mạnh, những thứ khác, nàng cái gì còn không sợ.

~

Màn đêm buông xuống, Lâm thị đưa nữ nhi đến phòng bên, dỗ dành nữ nhi ngủ, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, Lâm thị sợ nữ nhi ngủ không ngon.

"Nương, đêm nay chúng ta ngủ chung đi." Mặc trung y nằm trong ổ chăn, Tổng Gia Ninh chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ làm nũng với mẫu thân.

Lâm thị cười, điểm lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi nói: "Bệnh của nương còn chưa hết hẳn, đợi nương khỏe rồi lại ôm An An ngủ."

Tổng Gia Ninh đã rất lâu không có nghe thấy mẫu thân ho khan, nhưng nếu như mẫu thân nói như vậy, nàng liền ngoan ngoãn nghe theo, lưu luyến nhìn mẫu thân một lát rồi nhắm mắt ngủ. Lâm thị liên tục canh giữ ở bên cạnh nữ nhi, nhìn nữ nhi ngủ say, nàng mới cúi người hôn nhẹ lên đôi má non nớt của nữ nhi, khẽ than một tiếng, thả nhẹ bước chân rời khỏi khuê phòng nữ nhi.

Thu Nguyệt cảm theo đèn lồng, muốn soi đường cho phu nhân.

Nhưng Lâm thị nhận đèn lồng, thấp giọng dặn dò: "Cửu Nhi còn nhỏ, không dùng được, ta lo lắng cô nương đêm nay lại bị ngấn má, người ở bên này xem đi."

Thu Nguyệt ôi một tiếng, cùng nha hoàn bên người của Tổng Gia Ninh Cửu Nhi đứng ở dưới mái hiên, đưa mắt nhìn Lâm thị đi phòng trên, hai người mới đóng cửa vào nhà.

Hoàng hôn bao phủ, bọn hạ nhân cũng trở về phòng an giấc, cả viện trở nên lạnh lẽo vắng lặng.

Lâm thị đứng ở trước nhà chính, phía sau là một mảnh tối đen, phía trước nhà chính tuy rằng có đốt đèn, đối với Lâm thị mà nói, so với đêm tối càng làm

cho người ta tuyệt vọng, như sợi bông ngâm nước ngăn ở ngực, mỗi lần hít thở đều mang theo khó nhọc và thống khổ. Phụ thân chết rồi, trượng phu rời đi, ngay cả tiểu thúc cường chống đỡ môn hộ cũng bị nhốt vào đại lao, hôm nay nàng và nữ nhi, thật sự là cô nhi quả mẫu, không không người nào có thể tựa vào.

Cho nên người nọ phải thủ hạ đưa tới một phong thư, bảo nàng buổi tối để cửa.

Lâm thị nhắm mắt, nước mắt rơi xuống.

Quách Bá Ngôn cứu nàng, cũng không đợi nàng cảm kích, hắn ta liền biến thành một đầu sói khác, một đầu sói còn tàn nhẫn hơn Hồ Tráng, muốn nàng cả đời cho hắn ta đùa bỡn.

trên đường truyền đến tiếng mõ canh một, Lâm thị nhẹ nhàng thở ra, ngón trỏ nhu nhu trên khóe mắt chỉ chớp lát, Lâm thị nhấc chân vào nhà, hờ khep cửa phòng, sau đó thổi tắt tất cả nến, chỉ chừa một chiếc đèn lồng lu mờ đặt ở bên cạnh chân. Bóng đêm càng ngày càng khuya, Lâm thị rũ mắt ngồi trên ghế thái sư ở giữa, lắng lắng chờ đợi đầu sói kia.

Mọi âm thanh đều yên tĩnh, trong nội viện bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân không nặng không nhẹ, Lâm thị mím môi, lặng lẽ nắm nắm tay.

"Két két" một tiếng, cửa bị người đẩy ra, nháy mắt lại đóng lại.

Căn phòng ban ngày rộng rãi sáng ngời, lúc này bị bóng tối bao phủ, lộ ra mịt mờ bé tắc. Đèn lồng nhỏ chỉ chiếu sáng được một khoảnh, mà trong vầng sáng mờ nhạt ở nơi này, một nữ tử rũ mắt ngồi im, nàng khẽ khẽ cúi đầu, khuôn mặt thanh lệ trắng nõn như ngọc, nàng giả bộ trấn định nhưng kì thực khẩn trương mà khep lại hai tay đặt trên đầu gối, mười ngón tay thon thon, non mềm như búp măng.

Mỹ nhân như vậy, lại làm quả phụ, chẳng phải là mình châu phủ bụi?

"Nghĩ thông suốt rồi sao?" Quách Bá Ngôn thấp giọng hỏi, từng bước đi về phía Lâm thị.

Lâm thị ngược mắt, nam nhân đã đi tới trước người Lâm thị, mặt lạnh như sương giá, cao lớn như núi, ép tới người thờ không nổi. Lâm thị sợ hấn, nhưng Lâm thị vẫn còn ôm một chút hy vọng, chợt hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu cầu xin: "Quốc Công gia, người quyền cao chức trọng thân phận tôn quý, chính là trụ cột của quốc gia, dân phụ thân thể tàn bại, thật sự không xứng hầu hạ người, van ngài hãy bỏ qua cho dân phụ."

"Xứng hay không, do ta quyết định." Quách Bá Ngôn cúi người, hai tay đỡ vai Lâm thị.

Lâm thị thân thể cứng ngắc, không chịu đứng lên.

Quách Bá Ngôn có thể cứng rắn kéo Lâm thị dậy, nhưng hắn không thích như vậy, nhìn chăm chăm vào cái cổ đang cúi xuống của Lâm thị một lát, hắn di chuyển đến trên ghế thái sư Lâm thị vừa ngồi, trầm giọng nói: "Kẻ thức thời mới là tuần kiệt, xem ra, là ta nghĩ nàng thông minh." hắn có quyền thế, Lâm thị theo hấn, ngày sau có thể hưởng vô vàn vinh hoa phú quý, Lâm thị còn có cái gì không muốn? Thủ tiết ngoại trừ có được một thanh danh, Lâm thị còn có thể được cái gì?

Lâm thị vẫn như cũ cái trán chạm đất, lần nữa khẩn cầu: "Cầu Quốc Công gia hãy thả dân phụ."

Quách Bá Ngôn cười lạnh, một tay vuốt vuốt ngọc bội bên hông, đôi mắt màu đen vô tình nhìn Lâm thị: "Hiện tại trước mặt nàng chỉ có hai con đường, hoặc là vô cùng vui vẻ làm nữ nhân của ta, ta cho mẹ con các nàng thân phận sủng ái, hoặc là, khóc suốt suốt hầu hạ ta, ngoại trừ hằng ngày sử dụng, không còn gì khác."

Việc đã đến nước này, chút hi vọng trong lòng Lâm thị hoàn bộ biến mất, hoàn toàn nát bấy. âm thanh mềm mại muốn cầu xin đã vô dụng, Lâm thị chậm rãi đứng thẳng người, Quách Bá Ngôn lưng tựa thành ghế, vẫn ung dung mà nhìn Lâm thị một lần nữa lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn. Quách Bá Ngôn cho rằng Lâm thị sẽ khóc, nhưng mà khiến Quách Bá Ngôn bất ngờ chính là, trên mặt nữ nhân nhu nhược đáng thương lại không có nước mắt, ngược lại trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh, như một đoá Ngọc Lan không sợ sương lạnh, tự mình mà nở ra.

Quách Bá Ngôn buông ngọc bội ra, hào hứng dạt dào nhìn chăm chăm vào Lâm thị.

Lâm thị không vui không giận, không tránh né chút nào mà đối mặt với Quách Bá Ngôn, nhàn nhạt hỏi: "Quốc Công gia quả thật nguyện ý cho ta danh phận?"

Quách Bá Ngôn gật đầu: "Ta sẽ nâng nàng lên làm di nương, chỉ cần nàng một lòng hầu hạ ta, sang năm ta liền ghi tạc Gia Ninh dưới danh nghĩa của ta, cho con bé danh chính ngôn thuận làm Tứ cô nương Quốc Công Phủ, cùng với các tỷ muội khác địa vị ngang nhau."

Lâm thị tự giễu cười cười, rũ lông mi nói: "Quốc Công gia thật biết chê cười, cho dù Gia Ninh là do người sinh ra, nữ nhi của thiếp thất sinh ra, làm sao có thể giống với cô nương con vợ cả của quý phủ? Huống chi con bé là do quả phụ mang vào phủ, là con gái khác họ. Quốc Công gia, hiện tại hai mẹ con chúng tôi tuy rằng trời qua nghèo khó, nhưng Gia Ninh là cô nương con vợ cả Tổng gia chính đáng hợp tình, không cần nhìn sắc mặt người khác. Đúng như người an bài, ta làm di nương, ngày thường không cần bốn phía đi đi lại lại, chỉ cần Quốc Công gia sủng ta là đủ rồi, không có gì cố kỵ, nhưng ta không thể hại nữ nhi của ta, không thể hại con bé bị người khác coi thường đùa cợt."

Trần thuật nhẹ nhàng mềm mại tường tận, nhưng ẩn nói mạnh mẽ, đó là bảo vệ của mẫu thân đối với nữ nhi.

Quách Bá Ngôn cũng là phụ thân, hắn có thể hiểu được bản khoả của Lâm thị, trầm mặc một lát, hấn trịnh trọng nói: "Nàng yên tâm, ta sẽ an bài được

hết thấy, tuyệt không để Gia Ninh chịu ủy khuất."

Lâm thị vẫn là cười, đôi mắt như nước nhẹ nhàng trực tiếp đối mặt với đôi mắt sâu thẳm của Quách Bá Ngôn, không khỏi châm chọc nói: "Lời này của Quốc Công gia, ngài tự mình tin được sao?"

Quách Bá Ngôn hứa hẹn rất thật lòng, chỉ cần Lâm thị ngoan ngoãn làm nữ nhân của hắn, Tổng Gia Ninh liền là nữ nhi của của hắn, hắn sẽ đối đãi giống như nữ nhi thân sinh bảo vệ Tổng Gia Ninh. Nhưng Quách Bá Ngôn rất rõ ràng, hắn có thể cho Tổng Gia Ninh cuộc sống hậu đãi, nhưng không cách nào cam đoan khuê tú ở phủ khác sẽ không khi dễ Tổng Gia Ninh, nhẹ nhàng châm chọc một câu, đã thương người, hắn bắt gặp có thể răn dạy ngay tại chỗ, nhưng nói sau lưng hắn, hắn lại không thể ra mặt làm cái gì.

"Nàng muốn thế nào?" Quách Bá Ngôn cúi đầu hỏi lại, biết rõ Lâm thị là muốn nói điều kiện với hắn.

Lâm thị không trả lời ngay, nàng quay đầu, nhìn ngọn đèn lồng soi bóng xuống nền đất, rất lâu sau đó, Lâm thị mới hỏi giống như tự lẩm bẩm: "Ở trong mắt Quốc Công gia, ta là dạng người gì? Là bình dân quả phụ có thể tùy ý khi nhục như ca cơ, hay là người thật tình thích ta, nguyện ý thương yêu bảo hộ nữ nhân số khổ như ta?"

Quách Bá Ngôn lập tức nói: "Về sau."

hắn thích sự nhỏ bé và yếu ớt của Lâm thị, thích mỹ mạo của Lâm thị, hắn không ngại Lâm thị là quả phụ không ngại giúp Lâm thị chiếu cố nữ nhi, hắn chỉ muốn Lâm thị.

Lâm thị nghe xong, rất muốn châm chọc một câu, châm chọc phương thức hắn ta thiết tình thích một nữ nhân, chính là bức lương làm thiếp, nhưng Lâm thị không có mắt đi lý trí, không muốn không công làm tức giận Quách Bá Ngôn, như vậy đối với Lâm thị không có ích lợi gì. Thu liễm tất cả cảm hận và sợ hãi, Lâm thị nhắm mắt lại, lại mở ra, trong đôi mắt xinh đẹp thanh tịnh kia chứa đầy nước mắt.

Quách Bá Ngôn trong lòng cả kinh.

Lâm thị nghẹn ngào chất vấn, nước mắt rơi như mưa: "Nếu như Quốc Công gia không có hôn phối, nếu như Quốc Công gia thiết tình yêu thích ta, vì sao còn muốn ta làm thiếp? Liên bởi vì ta là quả phụ, người liền xem thường ta, dùng danh phận di nương coi thường ta? Ta mặc dù không có tôn quý như Quốc Công gia, nhưng ta cũng là nữ nhi nhà hoàng đế ở kinh thành được nuông chiều từ bé, đọc qua Tứ Thư Ngũ Kinh, tuân thủ nghiêm ngặt tam tòng tứ đức... Người nếu thật ghét bỏ ta gả cho người khác, dứt khoát đừng nhớ thương ta, cần gì phải ngoài miệng nói thích, nhưng lại chuyên làm chuyện khi dễ người?"

nói xong cúi đầu, im lặng rơi lệ.

Quách Bá Ngôn đã hiểu, Lâm thị là muốn làm chánh thất phu nhân của hắn.

Lông mày của nam nhân nhíu lại. Bình tĩnh mà xem xét, hắn quả thật có chút khinh thường Lâm thị, biết rõ Lâm thị là quả phụ, ý niệm đầu tiên chính là muốn thu Lâm thị làm thiếp thất, vốn không hề nghĩ tới cho Lâm thị vị trí chính thất, hơn nữa Quách Bá Ngôn tin tưởng, đôi thành quyền quý khác, cũng sẽ có cùng một dạng ý tưởng như hắn.

hiện tại Lâm thị yêu cầu làm Quốc Công phu nhân...

Ánh mắt lần nữa rơi xuống trên người nữ nhân xinh đẹp nức nở nghẹn ngào đang quỳ đối diện, Quách Bá Ngôn khó xử mà sờ sờ cằm, hắn thật sự muốn Lâm thị, nếu như Lâm thị chưa xuất giá, chính là bình dân bách tính, hắn cũng nguyện ý cưới hỏi hoàng đế, cho Lâm thị thể diện, nhưng, Lâm thị là quả phụ mang theo nữ nhi, cho dù hắn đồng ý, Thái phu nhân thì sao?

không cần nghĩ, Thái phu nhân tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Chuyện nhất định làm không được, Quách Bá Ngôn dứt khoát không cân nhắc, tiến lên nâng mỹ nhân đang khóc lóc thảm thiết dậy, ôm lấy eo nhỏ của Lâm thị. Thấy Lâm thị vậy mà không có kháng cự, Quách Bá Ngôn miệng đắng lưỡi khô, vừa kiềm chế núi này trông núi nọ, vừa ôn nhu dụ dỗ nói: "không phải ta không muốn cưới nàng, là thế này, ta cũng có chỗ khó xử, nhưng Văn Văn yên tâm, chỉ cần nàng theo ta, ta cam đoan sẽ chọn cho Gia Ninh một thanh niên tài tuấn, kém nhất cũng là Trạng Nguyên Lang."

Lâm thị nghe hắn gọi khuê danh của mình, liền biết người này đoán chừng ngay cả tổ tiên ba đời nhà mình đều đã hỏi thăm rõ ràng, đã khổ tâm lại bắt đắc dĩ, nhưng trong chuyện thế thiếp này, Lâm thị tuyệt không nhượng bộ.

Đề lại bàn tay bắt đầu không thành thật của người đàn ông này, Lâm thị muốn lui về phía sau, nhưng hắn không tha, Lâm thị liền nằm trong ngực hắn, bi thiết nói: "Ta biết rõ Quốc Công gia khó xử, nếu như ta một thân một mình, Quốc Công gia không chê ta ta liền cảm kích, nhưng ta thân làm mẹ, phải thay Gia Ninh cân nhắc chu toàn. Quốc Công gia là phải thay triều đình làm đại sự, không ở nhà nhiều, một khi người rời đi, Gia Ninh chịu ủy khuất thì làm sao bây giờ? một người di nương không bảo vệ được con bé..."

Vòng eo Lâm thị hết sức nhỏ, tiếng khóc uyển chuyển câu người, Quách Bá Ngôn toàn thân lửa nóng, đầu cũng nóng lên, hô hấp ồ ồ nói: "Nàng nói cũng có đạo lý, như vậy đi, sắc trời không còn sớm, chúng ta trước nghỉ ngơi, sáng mai lại bàn bạc kỹ hơn." nói xong cúi đầu, muốn hôn cổ Lâm thị, càng là nơi yếu ớt, càng làm hắn hưng phấn.

Lâm thị lại thừa dịp hắn không sẵn sàng mãnh liệt đẩy hắn ra, nhanh chóng từ trong tay áo lấy ra một cái kéo chìa vào cổ, dứt khoát nói với Quách Bá Ngôn: "Quốc Công gia thật muốn ta, liền chờ ta hồi kinh, người ba môi sáu sính nở mày nở mặt đón hai mẹ con chúng ta vào cửa, bằng không thì ta sống

cũng chỉ là một di nương dùng sắc mặt hầu hạ người, mặc người khi nhục..."

Lâm thị khóc đến đáng thương, Quách Bá Ngôn gắt gao nhìn cái kéo của Lâm thị, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lâm thị ngẩng đầu giằng co với Quách Bá Ngôn, vì cho thấy côi lòng, trên tay Lâm thị dùng sức, mũi dao dễ dàng đâm rách da thịt non mịn vùng cổ, chứng mất huyết châu lập tức rơi xuống.

Quách Bá Ngôn ánh mắt phát lạnh, lạnh giọng trách mắng: "Tìm cái chết hù dọa ai? Nếu ta không quan tâm, nàng chết, ta có gì tổn hại?"

Lâm thị rơi nước mắt, buồn bã nói: "Đúng vậy, nhưng một cái mệnh ti tiện, chết thì chết, chỉ là muốn đánh cuộc với người, đánh cuộc chân tâm của người, nếu như người luyện tức ta chết, ta cũng cam tâm tình nguyện đi theo ngài, ngay cả trái tim, đều cho người."

Quách Bá Ngôn giận quá hóa cười, cười cười, xoay người, chợt lùi ra như dòng nước chảy xiết, ống tay áo mang theo gió.

Lâm thị ánh mắt mơ hồ, cái kéo vẫn chống đỡ ở trên cổ.

Quách Bá Ngôn đi ra đến cửa, bỗng nhiên dừng lại, cũng không quay đầu lại nói: "Ngày mai ta phái người tới, đưa mẹ con các nàng hồi kinh."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 7

Sau khi Quách Bá Ngôn rời đi thì phái tới một thị vệ gọi là Đâu Nghĩ, ngũ quan đoan chính, trầm tĩnh ổn trọng, chịu trách nhiệm bảo hộ hai mẹ con Lâm thị hồi kinh.

Lâm thị không có nói cho nữ nhi biết, bảo Đâu Nghĩ đổi lại quần áo, tạm thời giả trang thành gia đình nhà mình. Ý tứ của Quách Bá Ngôn Lâm thị đã hiểu, nhưng tới hôm qua Lâm thị yêu cầu làm Quốc Công phu nhân, thật ra có hai mục đích. Tận đáy lòng Lâm thị hi vọng Quách Bá Ngôn ghét nàng si tâm vọng tưởng, trong cơn tức giận chán ghét nàng, không dây dưa hai mẹ con các nàng nữa, nhưng hiển nhiên, ham muốn của Quách Bá Ngôn đối với nàng đã vượt qua lý trí của một Quốc Công gia.

Con đường thứ nhất đã bị ngăn chặn, hiện tại, hi vọng thoát khỏi Quách Bá Ngôn của Lâm thị đành phải gửi gắm lên người Thái phu nhân Vệ Quốc Công phủ. Đừng nói đường đường Quốc Công gia, cho dù là quan nhỏ như hạt vừng bình thường, có mấy ai sẽ lấy quả phụ làm kẻ thất hay đâu? Quách Bá Ngôn bị dục vọng làm cho mê muội đầu óc, Thái phu nhân nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp xoá bỏ ý niệm trong đầu Quách Bá Ngôn, đến lúc đó nàng sẽ lấy tình dễ cảm động, lấy lý lẽ nói rõ, có lẽ có thể thuyết phục Quách Bá Ngôn bỏ qua cho nàng.

Ôm loại ý niệm này, Lâm thị đương nhiên không sẽ tiết lộ cho nữ nhi biết, cuối cùng nếu thật không tránh khỏi, trước khi tái giá, nàng lại nói cho nữ nhi biết cũng không muộn.

Editor Quýt Đường
truyện được edit tại cungquanghang.com

"Nương, lỡ như cậu không thích chúng ta trở về thì làm sao bây giờ?"

CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Lần này đi về phía bắc, cả nhà đi bằng đường thủy, Tống Gia Ninh nằm sắp cạnh cửa sổ, vừa hào hứng thưởng thức phong cảnh rải rác ven bờ, vừa vô tình hỏi mẫu thân. Hai đời, ấn tượng cuối cùng của nàng đối với cậu chính là lúc mẫu thân mắc bệnh qua đời, ngày cậu đến phúng viếng. Cậu quỳ gối trước mộ mẫu thân, khóc đến thương tâm, nói rất nhiều lời cậu có lỗi với mẫu thân, sau đó còn hỏi nàng có muốn theo cậu đi kinh thành hay không.

Tống Gia Ninh biết mẹ không thích mình, lúc ấy nhị thúc nhị thẩm lại cố hết sức giữ nàng lại, Tống Gia Ninh liền không đồng ý. Khi đó Tống Gia Ninh còn cho rằng cậu thích nàng, mà khi nàng nhận rõ bộ mặt thật của một nhà nhị thúc viết thư hồi kinh xin giúp đỡ, cậu thậm chí ngay cả một chữ cũng không tự tay viết, tất cả đều là nét chữ của mẹ, mấy năm sau cậu cũng không đến Giang Nam thăm cháu ngoại gái nàng đây, Tống Gia Ninh liền hoàn toàn chặt đứt ý muốn dựa vào cậu.

Lúc làm tiểu thiếp cho Quách Kiêu, Quách Kiêu đã từng hỏi nàng có muốn biết tình hình gần đây của nhà cậu nàng hay không, Tống Gia Ninh lắc đầu

cực tuyệt, bọn họ không nhận người cháu ngoại gái này, nàng cần gì phải hỏi thăm? Người ta sống tốt hay xấu, cũng không quan hệ với nàng.

Editor Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Sẽ không đâu, An An chúng ta nhu thuận hiểu chuyện, cậu thích nhất con đó." Lâm thị gọi nữ nhi đến bên cạnh, dịu dàng dỗ dành nói. Nàng là nói thật, huynh trưởng rất thích người cháu ngoại gái này, hàng năm đều tặng một đồng quà tặng tới đây, nhưng huynh trưởng có một khuyết điểm là sợ vợ, vừa vặn chị dâu lại không chào đón nàng, huynh trưởng mới không dám công khai đối tốt với các nàng.

Editor Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Chương 7.2

Tổng Gia Ninh dẫu dẫu miệng nhỏ, nghĩ đến cậu mợ sắp không nhớ nổi dáng vẻ, nghĩ đến Quách Kiều và Đoan Tuệ công chúa ở kinh thành, nàng lo lắng ngay cả cơm cũng ăn không ngon.

Lênh bênh trên sông hơn một tháng, cuối tháng tư, thuyền chở khách rút cuộc cũng đến bến tàu Thông Châu.

Bên ngoài ánh mặt trời gay gắt, Lâm thị đội mũ che mặt, cũng giúp nữ nhi đội mũ lên, hai mẹ con tay trong tay xuống thuyền.

"Muội muội!" Có người cất giọng kêu, giọng nói vui mừng của phụ nhân.

Lâm thị nghe vậy, ngoài ý muốn ngẩng đầu lên, chỉ thấy từ phía xa xa anh trai và chị dâu đang bước nhanh đi về phía bên này. Huynh trưởng cười đến chân thành, Lâm thị cũng không thấy kỳ lạ, nhưng, chị dâu Liễu thị sao cũng cười thân thiết như vậy? Trước kia gặp mặt, Liễu thị ngay cả nét mặt hoà nhã cũng không cho nàng, chỉ ước gì không có cô em chồng này.

"Muội muội, các muội rút cuộc cũng đến rồi, ta với đại ca muội từ sau khi nhận được thư muội liền bắt đầu ngóng trông, ngóng trông hết một tháng rồi đó." Đi đến bên cạnh, Liễu thị hưng phấn nói, nhìn Lâm thị một cái, nàng ta khoa trương khen ngợi một trận, hết khen ngợi lại sờ sờ đầu nhỏ của Tống Gia Ninh, lại tiếp tục khen Tống Gia Ninh: "Gia Ninh càng ngày càng đáng yêu, nếu gầy lại một chút, nhất định sẽ đẹp hơn mẫu thân."

COH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Tổng Gia Ninh ngo ngác nhìn qua nữ nhân xa lạ
nhiệt tình này, đây chính là người mẹ trong trí nhớ
của nàng hay sao?

Editor Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Hai mẹ con đều không kịp phản ứng, Lâm Chính
Đạo ở bên cạnh nhìn muội muội ở đối diện vẫn xinh
đẹp như trước, vui mừng sau bao năm xa cách dần
dần bị sự lo lắng ép xuống. Cuối tháng ba, cùng với
thư nhà của muội muội đến Lâm gia, còn có một gã
sai vặt bên cạnh Vệ Quốc Công, gã sai vặt này nói,
Quốc Công gia coi trọng muội muội, bảo phu thê
bọn họ hầu hạ cho tốt, không cho phép có bất kỳ sơ
suất nào, còn khuyên bảo bọn họ quản miệng cho
chặt, trước khi Quốc Công gia hồi kinh, không thể
truyền ra nửa chữ.

Editor Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Muội muội và Vệ Quốc Công không minh bạch,
Lâm Chính Đạo lo lắng cực kỳ, trong khi đó thê tử
Liễu thị lại vô cùng vui vẻ, đã xem muội muội thành
con đường quý tộc quyền quý để cho nàng ta kết
giao, cho nên đã thay đổi sắc mặt chán ghét muội
muội ngày xưa, bám sát hẳn đến bến tàu đón người.

Thê tử bỏ đi ninh bọ, kiến phong sử đà, Lâm Chính
Đạo không thích điểm này, nhưng năm đó là hẳn
nhìn trúng thê tử dung mạo xinh đẹp thông tuệ,
trông mong cưới trở về, hôm nay con cái cũng lớn
hơn, có một số việc, hẳn chỉ có thể mở một mắt
nhắm một mắt. Trước kia muội muội ở Giang Nam,
hai cô tẩu một năm gặp mặt không được mấy lần,
trước mắt thê tử cố tình ninh bọ muội muội, hẳn thật
sự rất vui mừng, duy nhất không bỏ xuống được,
chính là giữa muội muội và Vệ Quốc Công rất cuộc
có quan hệ như thế nào.

Kiến phong sử dĩa: thấy gió đến thì bẻ lái thuyền tránh gió. Đại ý: ứng phó, lấp liếm cho qua chuyện),

Cô tẩu: em chồng chị dâu

Rời khỏi bến tàu, Lâm Chính Đạo cười ngửa, hai cô tẩu Lâm thị mang theo Tống Gia Ninh lên xe ngựa.

Liễu thị quả thật là bợ đỡ nịnh bợ, nhưng nàng ta phần lớn thời gian đều có chừng mực. Lâm, Liễu hai nhà đều là phú thương kinh thành, luận địa vị là lực lượng ngang nhau, nhớ năm đó nàng ta và Lâm thị đều là hai đóa hoa nổi danh trong giới thương hộ kinh thành, chỉ có điều Lâm thị am hiểu thi từ ca phú, được người ca tụng U Lan thanh cao, Liễu thị chỉ ở kinh thương gây bàn tính vang bành bạch, bị người ta gọi đùa cợt cái. Cái gọi là một núi không thể chứa hai hồ, Liễu thị bị đùa cợt trên ghẹo, nàng ta tự nhiên nhìn Lâm thị được nâng thành tiên nữ không vừa mắt, ở sống chung với nhau khó tránh khỏi có va và chạm chạm.

Nhưng Liễu thị lòng cũng không xấu, sau khi Lâm thị thủ tiết, nàng ta đã từng khuyên trượng phu đón cô em chồng trở về, không biết làm sao cô em chồng lại một lòng muốn ở lại Tống gia, nàng ta cũng không tiện nói cái gì. Thủ tiết khổ, nhưng thanh danh tốt, nàng ta làm chị dâu nếu khuyên giải quá nhiều, truyền đi đám hàng xóm láng giềng bọn họ nhất định sẽ quở trách nàng có chủ tâm hãm hại em chồng, khiến cho trong ngoài không được lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 7.3

Hôm nay cô em chồng đã tự mình trở về, còn trèo lên Vệ Quốc Công quyền quý số một số hai kinh thành, Liễu thị vui mừng ngay cả chút khúc mắc trước khi xuất giá cũng ném ra sau đầu, thậm chí phải mau hỏi cô em chồng cho rõ ràng. Nhưng có một số việc không thể hỏi trước mặt trẻ con, trên đường hồi kinh, Liễu thị liền chỉ hỏi thăm tình huống hai mẹ con ở Tống gia.

Editor Quýt Đường
truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm thị ôn hoà nhã nhặn giải thích, người hỏi một câu ta đáp một câu, cô tẩu trò chuyện coi như không tệ.

Tống Gia Ninh ngồi ở bên cạnh mẫu thân, ung trộm nhìn mẹ, thấy đôi mắt mẹ lóe sáng, lúc an ủi mẫu thân vẻ mặt ngữ khí cũng rất chân thành, nàng càng ngày càng hồ đồ, cảm thấy nàng giống như con nhím phòng bị mẹ, kết quả gặp mặt, mẹ lại trở thành một luồng gió xuân, đối đãi hai mẹ con các nàng chu đáo nhiệt tình, làm cho người ta không

biết phải làm thế nào.

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

"Gia Ninh nhìn lên mẹ làm cái gì? nghĩ mẹ thế nào cứ việc nói thẳng." Phát hiện cháu ngoại gái lên nhìn mình mấy lần, sợ hãi giống như con thỏ nhát gan, Liễu thị vui vẻ, thân mật kéo cháu ngoại gái đến ngồi cạnh mình, ôm Tống Gia Ninh sờ đỉnh đầu, vui vẻ nói: "Guồng mặt của Gia Ninh chúng ta, vừa nhìn chính là có phúc khí, ta nói này, cô nương béo chút mới xinh đẹp, ốm tong teo sẽ làm người đau lòng."

Editor Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tống Gia Ninh mắt to đảo một vòng, nốt cuộc chú ý tới đôi má phúng phính như trăng rằm của mẹ, trong trắng lộ hồng vẻ mặt hưng phấn, quả nhiên là mỹ nhân hàm súc thú vị bất đồng với mẫu thân.

Có mẹ như vậy, lúc xe ngựa đến Lâm trạch, lúc Tống Gia Ninh thấy biểu ca dáng người tròn vo so với biểu tỷ của nàng còn béo hơn, nàng liền chỉ có một chút xiu giật mình, rất nhanh liền tiếp thu biểu ca biểu tỷ đều là các em bé mập.

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Biểu ca Lâm Vạn Sơn, năm nay mười bốn tuổi, béo ơi là béo, nhưng béo rất hào phóng, khi gọi biểu muội cười đến mức đôi mắt hí thành một đường ngang, hòa ái dễ gần. Biểu tỷ Lâm Tú Tú năm nay 12, vóc dáng cao hơn Tống Gia Ninh nửa cái đầu, người cũng mập một vòng, mặt trái xoan mắt xếch, càng nhìn càng lộ ra vài phần uy phong khí khái hào hùng, cực giống Liễu thị.

"Cô, dọc đường ngồi thuyền rất vất vả đúng không? Nhìn người gầy quá." vô cùng tự nhiên kéo tiểu biểu muội đứng qua bên cạnh vịn vai, Lâm Tú Tú thân thân mật mật quan tâm cô mình.

Lâm thị và Liễu thị không quá hợp nhau, nhưng nàng thật tình thích nữ dưới gối huynh trưởng, cười nói: "Vẫn khỏe vẫn khỏe, Tú Tú lớn thật nhanh, đã thành đại cô nương rồi."

Lâm Tú Tú hào phóng cười cười.

Liễu thị khuyến khích nói: "Hai đứa dẫn Gia Ninh đi dạo hoa viên đi, không cho phép khi dễ Gia Ninh."

"Tỷ muội chúng ta vừa gặp mặt, con đây khi dễ nàng làm chi? Nương chỉ toàn quan tâm bấy bạ không." Lâm Tú Tú hừ một tiếng, vội vàng nắm bàn tay nhỏ bé của Tống Gia Ninh rồi đi trước khi mẫu thân quở trách nàng. Tống Gia Ninh choáng váng, theo bản năng quay đầu lại tìm nương mình, Lâm thị

hiếu làm nữ nhi sợ người lạ, cười đồ dành nói: "Đi đi, hoa viên nhà cậu cũng lớn."

Tổng Gia Ninh đành phải ngoan ngoãn đi theo biểu ca biểu tỷ bồi dưỡng cảm tình.

Lâm thị được anh trai và chị dâu mời đến thượng phòng nhà chính, an bài tâm phúc ở bên ngoài trông coi, bọn họ bắt đầu thảo luận chính sự.

Lâm Chính Đạo là ca ca ruột, nhưng loại chuyện này hẳn không thích hợp chủ đông, Liễu thị liền nhỏ giọng hỏi Lâm thị: "Người và Vệ Quốc Công. . ."

Lâm thị sáng tỏ thông suốt, trách không được chị dâu thay đổi thái độ, thì ra là Quách Bá Ngôn đã đến chào hỏi.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Mỗi người đều có tính nết của mỗi người, Lâm thị không thích chị dâu đánh đá với huynh trưởng, nhưng cũng kính nể bản lãnh quản gia nhìn sổ sách của chị dâu, hôm nay nàng mang theo con gái hồi kinh, anh trai và chị dâu chính là chỗ dựa của nàng, có một số việc nhất định phải dẫn dò huynh tẩu rõ ràng, liền nói tình hình nàng và Quách Bá Ngôn gặp nhau, kể cả Quách Bá Ngôn ỷ thế hiếp người, kể cả nàng yêu cầu cưới hỏi đảng hoàng, chỉ che giấu tâm tư nàng không muốn gả cho Quách Bá Ngôn.

Editor Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Liễu thị hít một hơi thật sâu, nhìn cô em chồng có bề ngoài mỏng manh đang nhìn mình giống như người xa lạ.

Lâm Chính Đạo đau lòng muối muối, thở dài:
"Trách ca ca không có bản lãnh, không bảo vệ được người."

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Lâm thị một chút cũng không trách huynh trưởng, thương nhân có chút gia tài, cho dù ở quan trường có chút quan hệ, thì làm sao đâu lại được Vệ Quốc

Công?

Editor Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Liễu thị nhìn nhìn hai huynh muội bọn họ, nhìn một lát mới nói: "Bây giờ nói những thứ kia cũng không có tác dụng gì, không phải ta muốn thấy người sang bắt quàng làm họ, nhưng Quốc Công gia tốn nhiều khí lực như vậy, còn chào hỏi chúng ta, hiển nhiên đối với muội muội là đã xác định rõ ràng. Ta nói nè, nếu như không thay đổi được, vậy thì thanh thần ổn định gả đi, Quốc Công gia nguyện ý lấy muội muội làm kế thất, đủ thấy hắn cũng có chút thật tình đối với muội muội, ở chung lâu rồi, chưa hẳn không phải nhân duyên tốt."

Editor Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm Chính Đạo không có lạc quan như vậy: "Quốc Công gia nguyện ý, Thái phu nhân có thể đồng ý sao? Chỉ sợ Quốc Công gia thuyết phục không được Thái phu nhân, lại không bỏ được muội muội, bức bách muội muội đi làm thiếp thì sao."

CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Liễu thị nghĩ thầm, một quả phụ có thể làm thiếp cho Quốc Công gia cũng không mất mát gì, nhưng lời này nàng ta không nói. Thấy trượng phu vẻ mặt u sầu cô em chồng thì nhũn mày lo lắng, Liễu thị thức thời trấn an nói: "Mà thôi mà thôi, hết thấy đợi Quốc Công gia hồi kinh rồi nói, để hắn đi theo chu toàn với mẹ già của hắn, chúng ta chỉ để ý tùy cơ ứng biến thôi. Muội muội cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, trước an tâm ở lại đây, dưỡng tốt thân thể đã, nhìn người gầy quá. . ."

Editor Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm thị gật gật đầu, đứng dậy thành tâm cúi đầu với Liễu thị: "Cho chị dâu thêm phiền toái."

Liễu thị liền vội vàng tiến lên đỡ, chăm chú nhìn dung mạo và tư thái như tiên nữ của cô em chồng, ngược lại có thể hiểu được ý nghĩ của Vệ Quốc Công

Quả phụ xinh đẹp như vậy, dùng danh nghĩa chính thất lấy về nhà hàng đêm sung ái, ai dám nói Quách Bá Ngôn hèn thua thiệt?

Bố trí ổn thỏa cho em chồng và cháu ngoại gái, Liễu thị cố ý phái người lưu ý tin tức của Vệ Quốc Công phủ, từ tháng tư bắt đầu trông mong, liên tục chờ đến cuối tháng tám, cuối cùng trông được Quách Bá Ngôn hồi kinh!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 8

Hoàng Cung, Sùng Chính điện.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Quách Bá Ngôn mang vẻ mặt nghiêm túc đứng ở trước ngự án, thấp giọng bẩm báo về việc thu hoạch tuần phủ ở các tỉnh Giang Nam một năm nay với Tuyên Đức Đế: "... Tri Huyện Linh An Huyền Đô Đại Phú ức hiếp dân chúng cưỡng chiếm ruộng tốt, thần sai người tuyên đọc tội trạng trước mặt mọi người, dân chúng hô to Hoàng Thượng vạn tuế, còn có ông lão lệ nóng doanh tròng, cảm động và nhớ nhung tấm lòng yêu dân của Hoàng Thượng ... vọng tộc Lữ gia và địa phương quan phủ Dương Châu cầu kết, buôn bán muối lậu, tổng cộng xét nhà vàng ròng một triệu một trăm ngàn lượng. ..."

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tuyên Đức Đế hí hai mắt lại dựa vào ghế rồng, thần thái bình thản, giống như ngủ rồi, nhưng ngón trỏ từng nhịp từng nhịp gõ gõ đầu gối.

CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Hai mươi lăm năm trước, thiên hạ phân tranh, huynh trưởng Cao Tổ dẫn quân khởi nghĩa, đoạt triều đình Tề gia, cũng trong vài chục năm sau,

đồ kỵ anh tài, huynh trưởng còn chưa kịp thống trị giang sơn một tay hấn gầy dựng, liền đột phát bệnh hiểm nghèo mà chết.

Sau khi hấn đăng cơ, bên ngoài biên cương man di rục rịch, bên trong có triều chính nặng nề cần giải quyết cấp bách, còn phải đề phòng một vài lão thần có rắp tâm khác. Các lão thần đều là huynh trưởng mang theo, ngoài mặt giống như cũng trung thành và tận tâm đối với hấn, bên trong lại không biết nghĩ như thế nào, Tuyên Đức Đế lúc mới bắt đầu đăng cơ, bắt đầu đề bạt nhân tài cho hấn sử dụng, Quách Bá Ngôn chính là người nổi bật trong nhóm chúng thần có năng lực.

Quách Bá Ngôn chỉ nhỏ hơn hấn bảy tuổi, từ lúc hấn làm Vương Gia liền đi theo hấn làm việc, võ có thể an bang văn có thể trị thiên hạ, Tuyên Đức Đế thập phần coi trọng, mà Quách Bá Ngôn cũng không để cho hấn thất vọng, hấn làm Hoàng Thượng bảy năm, Quách Bá Ngôn cũng ở bên ngoài vì hấn bốn ba năm, vì hấn trấn áp phản loạn vì hấn trừng trị quan ác, hiếm khi mới quay về nhà.

"Tốt rồi, bây giờ trẫm sẽ xem tấu chương, nhìn người phong trần mệt mỏi, về phủ trước đi, Thái phu nhân khẳng định trông mòn con mắt rồi." Tuyên Đức Đế cười nói, "Sắp tới tiết trùng dương rồi, Bá Ngôn nghỉ ngơi mấy ngày, sau lễ hãy thượng triều."

(Ngày 9/9 âm lịch. Ngày xưa người ta cho rằng số 9 là số dương, nên gọi là trùng dương)

Quách Bá Ngôn khom người nói: "Tạ Hoàng Thượng ân điển."

Tuyên Đức Đế vẫy vẫy tay.

Quách Bá Ngôn lui ra sau rồi khỏi đại điện, một đường đi đến cửa cung, tùy tùng Ngụy Tiến sớm đã dẫn ngựa chờ. Quanh năm ở bên ngoài, Quách Bá Ngôn cũng nhớ người nhà, lập tức trơ mình lên ngựa, bay như tên bắn hồi phủ.

*Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com*

Chủ nhân muốn trở về, ngoại trừ Nhị Tam gia có chức quan trong người, Quốc Công Phủ già trẻ lớn bé toàn bộ đều đến chờ ở chính hòa đường của chính viện. Thái phu nhân mặc một bộ bối tử bằng gấm màu tím sẫm hoa văn hoa cúc ngồi trên ghế chủ tọa, liên tục ngẩng đầu nhìn xung quanh ra phía ngoài. Hai bên Thái phu nhân, song song bên trái là Nhị phu nhân, Tam phu nhân, ba vị cô nương Quách gia nhã nhặn lịch sự đứng sau lưng các trưởng bối, về phần mấy vị công tử, thì giống như chi lan ngọc thụ đứng ở phía tay phải Thái phu nhân.

"Đến rồi đến rồi, Quốc Công gia hồi phủ rồi!"

Tiền viện truyền đến giọng nói vang dội vui mừng của quân sự, Thái phu nhân kích động đứng lên, dẫn đầu đi ra ngoài.

*CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang*

"Nương, nhi tử bất hiếu, khiến người nhớ mong!"

Thấy mẫu thân, Quách Bá Ngôn mấy bước xa chạy

tới, bịch quỳ gối trước mặt Thái phu nhân, đôi mắt màu đen khó nén tưởng niệm nhìn qua mẹ già. Thái phu nhân hốc mắt đã sớm ướt, nhìn nhi tử lại đen đi một vòng, bà vừa đỡ nhi tử vừa nghẹn ngào nói: "Trở về là tốt rồi trở về là tốt rồi, khát nước không? Trước vào bên trong uống một ngụm trà."

"Được." Quách Bá Ngôn đứng thẳng người, hai tay vịn mẫu thân, ánh mắt đầu tiên chuyển hướng sang thế hệ con cháu.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Phụ thân." Quách Kiêu khoe môi cong lên, cung kính hô. Thế tử gia mười sáu tuổi, thân giống như thanh trúc, mặt như quan ngọc, đây là cười với phụ thân cứu biệt tương phùng, bằng không bình thường thì nghiêm túc y chang phụ thân, cũng là tính tình đăm đạc nói năng thận trọng, mặt mày lạnh lùng, trên dưới Quốc Công Phủ cũng vô cùng có uy nghiêm.

Hắn hô xong, huynh đệ Quách Phù, Quách Thử của nhị phòng cùng gọi "Bá phụ", Hai anh em là song sinh, năm nay 15 tuổi.

Quách Bá Ngôn hài lòng gật đầu, cười nói: "Đều cao lớn hết rồi, sáng mai đi luyện võ trường, ta thử thân thủ của ba huynh đệ các con."

Quách Kiêu vẻ mặt thông dong, Quách Phù, Quách Thử liếc mắt nhìn nhau, lộ ra vài phần chột dạ.

Quách Bá Ngôn lại nhìn về mấy tiểu cô nương.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Dại cô nương Đình Phương là nữ nhi ruột thịt của hắn, 14 tuổi, độ tuổi như hoa như ngọc, dung mạo xinh đẹp đoan trang, bởi vì thời gian Quách Bá Ngôn ở trong phủ không nhiều lắm, Đình Phương đối với vị phụ thân này vừa kính vừa sợ, giữa cha con tựa như nhiều hơn một tầng ngăn cách, cũng

không dám biểu hiện quá thân cận, dịu dàng gọi "Phụ thân", lại nhẹ nhàng hành lễ.

"Đình Phuong trưởng thành thành đại cô nương rồi." Quách Bá Ngôn tâm tình phức tạp, nữ nhi một khi trưởng thành liền phải lập gia đình, hắn không muốn, mấy năm nay cha con chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hắn thẹn với nữ nhi.

Đình Phuong ngượng ngùng cúi đầu.

Nhị cô nương Quách Lan Phuong, Tam cô nương Quách Vân Phuong cũng tới hành lễ.

Quách Bá Ngôn lần lượt khen một lần, lại ôm lấy cháu nhỏ Thượng Ca Nhi hai tuổi trong ngực Tam phu nhân, đại gia đình chuyển đến phòng khách, người một câu ta một câu ôn lại chuyện xưa, Thái phu nhân đau lòng nhi tử, bảo hắn trước phòng nghỉ ngơi một chút, buổi tối sẽ mở tiệc tẩy trần cho hắn.

Quách Bá Ngôn liền dẫn hai con đi trước, trên đường hỏi một chút về chuyện học hành của nhi tử, quan tâm lo lắng thân thể nữ nhi, lúc này mới một mình đi vào Lâm Vân Đường của hắn. đi đường mấy ngày liền, Quách Bá Ngôn một thân mồ hôi, uống ngụm trà lạnh liền chỉ thị bọn nha hoàn chuẩn bị nước, sau thời gian một chén trà, hắn nhắm mắt lại đứng trước thùng tắm rộng rãi bằng gỗ bách, hai tay nâng lên.

Đại nha hoàn Xuân Bích, Hạnh Vũ cùng giúp hắn thay quần áo, Xuân Bích cởi ngoại bào, Hạnh Vũ lại cởi trung y, rất nhanh, cơ thể cuộn cuộn cơ bắp của Quách Bá Ngôn liền hiện ra, lồng ngực rộng lớn, lưu lại từng đạo vết thương trên chiến trường lưu lại, mới cũ đan xen, làm cho người ta sợ hãi, nữ nhân nhìn thấy lại không khỏi bị hấp dẫn đến gần lồng ngực này.

Quốc Công phu nhân Đàm thị mười năm trước đã đi rồi, Quách Bá Ngôn chính trực tráng niên, bởi vì thời gian ở nhà ít, không có thời gian rảnh rỗi nâng di nương gì gì đó, suy nghĩ liền dùng hai nha hoàn này hạ hỏa, xem như là thông phòng nha hoàn. Người ở bên ngoài, cũng đều là thu dùng nha hoàn do quan viên địa phương an bài cho hắn, bởi vì chỉ là tạm thời hạ hỏa, lại không gặp được người hợp nhãn, Quách Bá Ngôn một người cũng không mang về, nên để các nàng lại cho chủ cũ.

*Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com*

Đối với hai nha hoàn mà nói, hầu hạ Quốc Công gia là vinh quang cũng là chuyện vui, cách lâu như vậy rồi, các nàng cũng muốn. Xuân Bích ổn trọng, chỉ dám nhìn lên không dám lộn xộn, số lần Hạnh Vũ hầu hạ Quốc Công gia nhiều hơn một chút, tự cảm thấy được cưng chiều, liền thay Quốc Công gia tháo dây thắt lưng, giống như lơ đãng cọ xát vào eo gầy rắn chắc của nam nhân.

Vừa đứng đến, chỉ thấy cơ bắp trên lưng này mãnh liệt co rút lại.

CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Hạnh Vũ mừng thầm, đỏ mặt cúi đầu xuống, tâm hoảng ý loạn chờ đợi chủ tử sủng hạnh, suy đoán

Quốc Công gia trống trải đã lâu, ngày hôm nay đại khái lại muốn chỉ thị nàng và Xuân Bích cùng nhau hầu hạ.

Hoả khí của Quách Bá Ngôn quả thật đã bị khiêu khích, suy cho cùng từ sau khi gặp phải Lâm thị, hắn vẫn luôn chạy tịnh, không chịu nổi trên chóc trực tiếp như thế. Nhưng Quách Bá Ngôn người này rất kén chọn, không hợp ý, hắn có thể tùy tiện tìm nha hoàn giải quyết, nhưng một khi gặp được người vừa ý, những người khác liền không thể khơi dậy nổi hứng thú của hắn, mặc dù thân thể hắn cũng có nhu cầu.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Đều lui xuống đi." Dẩy ra hai nha hoàn vây bên cạnh, Quách Bá Ngôn trầm giọng nói.

Hạnh Vũ mặt trắng bệch, trong lòng biết là mình khiến chủ tử không thích rồi, vội vàng cùng Xuân Bích lui xuống.

Quách Bá Ngôn chậm rãi tắm rửa, thay quần áo đi ra, Đậu Nghĩa đã chờ trong nội viện. Quách Bá Ngôn gọi người đến thư phòng hỏi chuyện.

"Hồi quốc công gia, sau khi hai mẹ con Lâm cô nương hồi kinh luôn ở trong nhà, một lần cũng chưa từng đi ra ngoài. Phu thê Lâm Chính Đạo cũng rất giữ bốn phần, nửa câu cũng không truyền ra ngoài, ngược lại là..." Nói đến đây, Đậu Nghĩa ngừng lại, ngẩng đầu nhìn chủ tử mới tiếp tục nói: "Ngược lại là có hai mươi mấy gia đình ngưỡng mộ đến cầu hôn Lâm cô nương, đều bị cự tuyệt hết rồi."

Quách Bá Ngôn cười khẩy, một quả phụ lấy chồng ở xa nhiều năm, bỗng nhiên trở về, Lâm gia cũng không thu xếp, liền có nhiều người như vậy chủ động cầu hôn, có thể thấy được trước khi Lâm thị xuất giá đã trên chóc một đám người nhớ thương.

"Đưa phong thư này qua." "Vâng."

~

Quách Bá Ngôn chân trước vừa mới vào cung, chân sau Lâm thị liền từ chỗ chị dâu nhận được thư, vốn cũng không đủ bình tĩnh như nước hồ thu, nhất thời nhấc lên sóng to gió lớn.

"Muội muội đừng nóng vội, Quốc Công gia vừa trở về, trong cung trong phủ cũng bận rộn, chờ hán rảnh, nhất định sẽ đi qua gặp muội." Liễu thị thấp giọng an ủi. Suy cho cùng, nàng ta cũng không tin cô em chồng không có hứng thú gả cho Vệ Quốc Công quyền thế ngập trời, vẫn vô song toàn lại có đáng về đường đường, ngoài miệng bày đặt kháng cự, có thể chi là làm dáng một chút.

Lâm thị biết rõ chị dâu không tin nàng, nàng cũng không có lòng giải thích, cười cười ừ một tiếng cho qua.

Liễu thị khuyên rất êm tai, nhưng bản thân lại đang lo lắng Vệ Quốc Công cách xa đã nửa năm, không chừng đã quên mất cô em chồng của nàng ta mất rồi, nhất là đợi cả buổi cũng có một chút động tĩnh, sau đó ngay khi nàng ta đang âm thầm sốt ruột, Đậu Nghĩa đến, giao cho nàng ta một phong thư. Liễu thị mừng rỡ, lật đặt lư đủ chạy tới đưa cho cô em chồng.

Lâm thị chỉ cảm thấy phong thư này rất khó giải quyết.

"Mở ra xem một chút, là phúc là họa, trong lòng chúng ta sẽ biết rõ ngọn nguồn." Liễu thị già bộ trấn định nói.

Lâm thị vừa muốn mở ra, hành lang ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến giọng nói của nữ nhi, ngọt ngào gọi mẹ. Ánh mắt Lâm thị khẽ biến, lập tức giấu thư vào trong tay áo, thừa dịp trước khi nữ nhi đi vào nói khẽ với Liễu thị: "Chị dâu đi về trước đi, có chuyện gì sáng mai ta sẽ bàn bạc với chị." Nàng không muốn mất mặt mũi với chị dâu, sợ Quách Bá Ngôn lại đưa ra yêu cầu vô lại bảo nàng buổi tối để cửa.

Trong lòng Liễu thị tựa như có con kiến đang bò, nhưng lại cháu ngoại gái đã vào cửa rồi, nàng ta đành phải mượn cớ rời khỏi.

"Nương, sắc mặt người sao lạ vậy?" Tổng Gia Ninh liếc mắt phát hiện mẫu thân khác thường, khăn trương chạy tới hỏi.

Lâm thị cười nói dối: "Mùa thu bên này lạnh hơn Giang Nam, nương có thể bị nhiễm lạnh thôi, cũng không phải chuyện lớn gì, An An đừng lo lắng."

Tổng Gia Ninh sờ sờ trán mẫu thân, quả nhiên thật lạnh, không khỏi khuyên nhủ: "Mời Lang trung đến xem nương nhé?"

Nữ nhi càng ngày càng hiểu chuyện, đến kinh thành lâu như vậy một lần cũng không thể thu xếp dẫn con bé ra ngoài xem náo nhiệt, Lâm thị ôm hôn đỉnh đầu nữ nhi: "Ừ, nương nghe theo An An, nếu sáng mai còn chưa khỏe, nương liền phái người mời Lang trung."

Mẫu thân không hề kháng cự gặp Lang trung, Tổng Gia Ninh cười vui vẻ, tin tưởng đời này, mẫu thân nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.

Chạng vạng tối. Hai mẹ con com nước xong xuôi, Lâm thị trước đó dành nữ nhi ngủ, sau đó một mình ngồi ở trên giường, đọc phong thư bằng giấy Tuyên Thành hơi mỏng của Quách Bá Ngôn. Nét chữ nam nhân cứng cáp, đầu bút lông lạnh lùng sắc bén, lập tức khiến cho trong đầu Lâm thị hiện lên gương mặt đã mơ hồ bỗng trở nên rõ ràng, quả nhiên là thấy thư như gặp người.

Lâm thị không chế không nổi bàn tay đang run lên của mình.

Trong thư nói, hán đã có kế hoạch cưới vợ, bảo nàng ngày mừng bốn mạng nữ nhi đi An quốc tự dâng hương, những thứ khác hán tự có an bài.

Lâm thị không muốn đi, nhưng nam nhân ngay cả việc này cũng lường trước, có ý ở trong đoạn cuối bức thư uy hiếp nàng: nếu dám sai hẹn, thì ngay đêm đó sẽ động phòng!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 9

Mặt trời đã lên cao tới đầu canh, một chiếc xe ngựa màu đen không nhanh không chậm chạy nhanh ra khỏi cửa thành, dọc theo quan đạo đi về hướng An quốc tự nằm ở ngoại ô phía đông kinh thành.

Gió thu chậm chậm, lay động bức màn khê đông đưa, Tống Gia Ninh mềm mại dựa vào mẫu thân, quay về phía khe hở màn che ngăn người. Kiếp trước Quách Kiêu thu xếp diên trang cho nàng cũng nằm ở ngoại ô phía đông, ngày ấy nàng từ trong cung đi ra, xe ngựa chính là đi trên con đường này, đi tới đi lui, xe ngựa rẽ vào con đường đất, đường đất tương đối lắc lư, nàng sợ ý lo là ăn quả vải, không nghĩ qua là. . .

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Bị ghen chết là cảm giác gì?

Tống Gia Ninh run cầm cập, sờ sờ yết hầu, đột nhiên cảm thấy khó chịu, nhìn không được ho khan.

"An An sao vậy con?" Lâm thị cúi đầu, quan tâm hỏi nữ nhi.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tống Gia Ninh bùm cuống họng nói: "Nương, con khát nước."

Lâm thị cười cười, cầm ấm nước Thanh Hoa đặt ở bên cạnh tử nhỏ, châm trà cho nữ nhi, trà hoa quế thấm hương, sáu phần đầy.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cunaauanahana.com

Tống Gia Ninh ừng ực ừng ực liên tục uống ngay hai chén, cuống họng cuối cùng cũng hết loại cảm giác ghen này, uống no, Tống Gia Ninh vụng trộm thờ dài. Ở nhà cậu mấy tháng này, nàng luôn không dám ra cửa, sợ gặp phải oan gia kiếp trước, lần này mẫu thân đề nghị đi An quốc tự thấp hương, nàng vẫn không quá cam tâm tình nguyện đâu, nhưng nghĩ mà sợ những gì đã trải qua, Tống Gia Ninh đột nhiên cảm thấy nàng quả thật nên đi vái Bồ Tát.

Cùng thời khắc đó, Vệ Quốc Công phủ, Quách Bá Ngôn đang cùng Thái phu nhân nói chuyện: "Nương, cuối thu không khí dễ chịu, hiếm khi thanh nhàn, ta muốn đi An quốc tự tìm Tuệ Viễn đại sư luận bàn một chút kỳ ngộ."

Tuệ Viễn đại sư là cao tăng đắc đạo nổi danh kinh thành, nhiều lần được Tuyên Đức Đế mời tiến cung giảng kinh, Quách Bá Ngôn cùng ông quan hệ cá nhân cũng không tệ, rảnh rỗi liền đi gặp đánh một ván cờ. Việc này Thái phu nhân biết rõ, cười nói: "Đi đi đi đi, định khi nào trở về?"

Quách Bá Ngôn nói: "Chỉ cần hạ một ván, mới có thể trở về cùng người dùng cơm."

Cao thủ đánh cờ, một ván liền có thể đánh rất lâu, Thái phu nhân gật gật đầu, theo thói quen mà dặn dò nhi tử đi đường cẩn thận.

Quách Bá Ngôn gật đầu, từ biệt mẫu thân, hần xoay người lại bước ra nhà chính, ánh nắng sáng sớm chiếu vào mặt hần, về mặt hưng phấn.

~

An quốc tự hương khói hương thịnh, Lâm thị nắm bàn tay nhỏ bé của nữ nhi, ở bên ngoài Đại Hùng bảo điện đợi trong chốc lát mới đến phiên các nàng đi vào thấp hương.

Lâm thị lạy trước, trán chạm đất, yên lặng khẩn cầu Phật Tổ phù hộ nàng và nữ nhi cả đời sung sướng, không tai không nạn.

Tổng Gia Ninh vái sau, bé gái nhỏ nhỏ, có da có thịt mà quý ở nơi đó, mắt hạnh thanh tịnh yên lặng nhìn lên tượng phật trang nghiêm, thành kính thật giống như ngọc nữ ngồi hầu Quan âm, lúc dập đầu môi hồng im lặng mấp máy, cầu Phật Tổ phù hộ hai mẹ con nàng đời này an toàn, phù hộ nàng có thể gả cho tướng công tốt có thể bảo vệ nàng, hiểu thuận mẫu thân.

Lên hương, Lâm thị thêm hai mươi lượng tiền dầu vùng.

Đi ra Đại Hùng bảo điện, thời gian còn sớm, Lâm thị mang mũ che mặt, cúi đầu hỏi nữ nhi :
"An An muốn đi dạo chùa không?" Quách Bá Ngôn chỉ bảo nàng đến đây dâng hương, đến là được, khi nào rời khỏi toàn bộ do nàng quyết định. Lâm thị không muốn ở chỗ này chờ lâu, cảm thấy sẽ có chuyện gì không tốt phát sinh.

Tổng Gia Ninh thì không dám ở bên ngoài quá lâu, sợ gặp lại Quách Kiêu, nhìn ra mẫu thân không có ý ở lâu, liền lắc lắc đầu.

Hai mẹ con liền xuống núi, xe ngựa vững vàng đi trở về, trái tim Lâm thị cũng càng ngày càng an tâm hơn, nàng muốn đi Quách Bá Ngôn cũng chưa xuất hiện, có lẽ hẳn quả thật là có kế hoạch gì, nhưng Quốc Công Phủ tạm thời xảy ra chuyện ngăn cản cản hẳn sao?

Ý niệm trong đầu vừa dứt, hai bên xe ngựa bỗng nhiên sáng ngời một cái, giống như có thứ gì đó nhảy lên. Tuấn mã cao khỏe phát ra tiếng Hi...i...iiii nồn nồn, Lâm thị theo bản năng trước ôm lấy nữ nhi, đang muốn hỏi xa phu đã xảy ra chuyện gì, ngoài mảnh bỗng dừng truyền đến một đạo âm thanh lạnh như băng làm nội tâm nàng hoàn toàn sợ hãi: "Lập tức dừng tốc độ nhanh nhất chạy tới Vệ Quốc Công phủ, nếu không ta sẽ lấy mạng của người."

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm thị không nhìn thấy, Tổng Gia Ninh bị nàng che trong ngực cũng không nhìn thấy, xa phu lại bị máu trên hoa phục và chùy thủ chống bên hông hẳn của người nam nhân dọa sợ, không chút nghĩ ngợi liền vung một roi, Tuấn mã bị đau, giống như chạy trời chết chạy như điên đến kinh thành.

Quách Bá Ngôn hài lòng, một tay vén màn xe, lách mình chui vào.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tổng Gia Ninh khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, Lâm

thì chú ý tới đoạn tiền và vết máu lớn trên cánh tay trái của Quách Bá Ngôn, khuôn mặt vốn trắng bệch lập tức một chút huyết cũng không còn.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Yên tâm, không chết được." Có trẻ em ở đây, Quách Bá Ngôn chỉ lúc đi vào mới sâu sắc nhìn Lâm thị, sau đó liền ngồi xuống dựa lưng vào thành xe, một chân co lại một chân gác lên, cúi đầu kiểm tra vết thương trùng tên do thuộc hạ làm, nhìn nghiêm trọng, thật ra chỉ chảy chút máu, cũng không đáng lo.

Xác nhận đã xong, Quách Bá Ngôn nghiêng đầu, bất ngờ đối diện một mắt hạnh trắng đen rõ ràng, chính là nữ nhi của Lâm thị. Nửa năm không gặp, tiểu nha đầu mắt mày nảy nở một chút, càng thêm tinh xảo xinh đẹp, khuôn mặt vẫn múp míp trắng non mềm, giống nương nàng chỉ khiến người khác yêu thương, bất quá hẳn đối với nha đầu kia là thương yêu của trưởng bối, đối với Lâm thị. . .

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Quách Bá Ngôn lần nữa nhìn nữ nhân khiến hẳn thêm nửa năm.

Lâm thị cúi đầu, hai tay ôm thật chặt nữ nhi, khuôn mặt thanh lệ trắng như cánh hoa ngọc lan, không biết hôn lên là tư vị gì nữa.

Biết nàng sợ hãi, Quách Bá Ngôn trầm giọng nói: "Ta ở chân núi gặp phải mấy tên thích khách, bắt cóc đi mới uy hiếp xe của phu nhân, phu nhân yên tâm, ân cứu mạng, đợi ta hồi phủ, ta cùng với gia mẫu nhất định sẽ hậu lễ đáp tạ."

Hắn nói không tỉ mỉ, Tống Gia Ninh nghe không hiểu, Lâm thị tâm tư trong sáng, hơi chút suy nghĩ liền đã rõ, trái tim lập tức rơi xuống đáy cốc.

Quách Bá Ngôn thật sự muốn cưới nàng, hẳn biết rõ Thái phu nhân sẽ không dễ dàng đồng ý, liền thiết kế một trận khổ nhục kế hẳn bị ám sát sau đó được nàng cứu, như thế nàng tuy rằng thân phận thấp kém, nhưng là ân nhân cứu mạng của hắn, chỉ cần Quách Bá Ngôn tận lực truyền bá ra ngoài, chuyện hắn cưới quả phụ báo ân liền sẽ trở thành câu chuyện đứng đầu được mọi người ca tụng.

Thái phu nhân phân đôi nhĩ tử lấy quả phụ, không có gì hơn hai lý do, một là thân phận nàng hèn mọn không xứng với dòng dõi Quốc Công Phu, hai là lo lắng nhĩ tử bị quả phụ mê hoặc thân hồn điên đảo, lo lắng trăm họ, đám đại thần cũng nghĩ như vậy, có tổn hại thanh danh Vệ Quốc Công phủ. hiện tại khổ nhục kế của Quách Bá Ngôn vừa truyền ra, lời đồn đãi nhảm nhí đầu tiên bị ngăn chặn, Thái phu nhân ít nhiều còn phải cảm kích nàng, cuối cùng thái

độ Quách Bá Ngôn lại kiên định, hôn sự này có lẽ thật có thể thành...

Lâm thị đứng ngồi không yên.

Quách Bá Ngôn thấy rất rõ ràng, có thâm ý khác nói: "Phu nhân không cần sợ hãi, chỉ cần nàng nghe lời, ta tuyệt đối không động tới hai mẹ con nàng."

Vì lây nàng, hắn không tiếc hại thân thể mình,
nàng còn muốn trốn? Có can đảm liền thử xem.

Lâm thị không có dũng khí khiêu chiến uy nghiêm
của Quốc Công gia, đầu cúi xuống càng thấp
hơn.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Ánh mắt Quách Bá Ngôn dời xuống theo, thấy
nữ oa trong ngực Lâm thị sợ hãi nhìn hắn, Quách
Bá Ngôn nở nụ cười, xoa xoa đầu tiểu nha đầu,
nhẹ giọng dẫn dò: "Chút nữa đến Quốc Công Phủ,
Gia Ninh phải giả vờ hôm nay là lần đầu tiên
con thấy ta, biết không? Con giả bộ giống, có
thường, nhưng nếu như con lộ ra, ta liền phạt
con. . .

Ánh mắt ở trên khuôn mặt múp míp của nữ oa
vòng hai vòng, Quách Bá Ngôn tựa mí cười cười:
"Phạt con ba ngày không cho ăn."

Hắn khi dễ con gái nàng, Lâm thị mím môi, lấy
tay che lại của khuôn mặt nhỏ nhắn nữ nhi.

Tổng Gia Ninh hiện tại làm gì có tâm tư ăn cơm,
nàng sợ chết, Quách Bá Ngôn lại muốn mang hai
mẹ con nàng Quốc Công Phủ, Quốc Công Phủ, đó
là nhà Quách Kiêu mà, nàng gặp Quách Kiêu thì
phải làm sao bây giờ? Bởi vì nàng từng là tiểu
thiếp của Quách Kiêu, lúc này nàng chỉ lo lắng
mình sẽ gặp phải Quách Kiêu, Tổng Gia Ninh
căn bản không hề nghĩ đến mẫu thân xinh đẹp của
nàng, đã rơi vào lòng bàn tay của một nam
nhân bá đạo cường thế.

Xe ngựa chạy như bay, lúc đi hết nửa canh giờ,
lúc về còn không đến hai khắc, có yêu bài của Vệ
Quốc Công phủ, xe ngựa đi vào cửa thành vẫn
như cũ mạnh mẽ đâm tới. Dám dân chúng oán
than dậy đất, nhưng vừa nghe nói bởi vì Vệ Quốc
Công Đại Chu lập nhiều công lao hiển hách đi ra
nào ai dấp phải thích khách. thân chịu trong

thương, đám dân chúng lập tức không tức giận, sôi nổi nghị luận việc này. Đây chính là dưới chân thiên tử, ai lại dám ám sát đại thần triều đình vậy?

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Xe ngựa ngừng trước Quốc Công Phủ, Quách Bá Ngôn bảo quản sự dẫn mẹ con Lâm thị đi thiên sảnh nghỉ ngơi, hắt dút khoát hắt hoi ngồi ở thương phòng nhà chính, chờ đợi Lang trung, cũng chờ đợi người nhà chắc chắn sẽ kinh hoàng. Quả nhiên, không tới một phút đồng hồ, từ Thái phu nhân tóc bạc trắng cùng đám tiểu bối, cũng đều chạy tới.

"Chuyện gì xảy ra, ai to gan dám mưu sát ở kinh thành như vậy?" Thái phu nhân run run rẩy rẩy hỏi, vội vã xem xét thương thế của con trai.

Quách Bá Ngôn một tay vịn mẫu thân, cười nói: "Nương đừng lo lắng, ta phúc lớn mạng lớn, không để cho bọn họ thực hiện được, chỉ chịu vết thương nhỏ thôi."

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Chảy nhiều máu như vậy, còn nói là chút thương nhỏ?" Thái phu nhân lo lắng, liên tục thúc người đi gọi Lang trung.

Quách Bá Ngôn khuyên không được mẫu thân, khách khí mời hai vị đệ muội trước mang bọn nhỏ rời khỏi, nhà chính chỉ còn Thái phu nhân và Thế tử Quách Kiêu. Quách Kiêu vẫn vô song toàn, mười bốn tuổi liền theo phụ thân ở chiến trường rèn luyện hai năm, tự nhiên có thể nhìn ra phụ thân bị thương không nghiêm trọng lắm, nhủ thầm hỏi: "Phụ thân có biết lai lịch đối phương ra sao không?"

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Quách Bá Ngôn khinh thường nói: "Là ai cũng như nhau, không làm gì được ta."

Thái phu nhân thở dài: "Cánh tay thiếu chút nữa bị người bắn thủng, ngươi còn ngao mạn cái gì nữa? Sau này đi ra ngoài, đem theo mấy cận vệ đi theo."

Quách Bá Ngôn qua loa vâng dạ.

Lang trung vội vàng chạy đến, rút mũi tên cắm máu bôi thuốc băng bó, quả thực bận rộn một hồi.

"Bình Chương, người đi tiễn khách." Ngồi nghiêm chỉnh, Quách Bá Ngôn sai khiến nhĩ tử.

Quách Kiêu mắt nhìn Thái phu nhân, tiển lang trung đi ra ngoài, Quách Bá Ngôn đưa mắt nhìn nhi tử đi xa, lúc này mới khó nén nhảy nhót nói với Thái phu nhân: "Nương, nhi tử lần này đi gặp Tuệ Viễn đại sư, ông ấy nói nhân duyên của con đến rồi, nhi tử không tin, đùa giỡn hỏi ông ấy nhà gái là thần thánh phương nào, Tuệ Viễn đáp là thiên nữ hạ phàm, vương Quách gia ta. Nương biết rồi đó, nhi tử cũng không có tin mấy cái này đâu, nhưng ai mà nghĩ tới, nhi tử xuống núi lại bị thích khách đuổi giết, tùy tiện ngăn cản một chiếc xe ngựa, vậy mà trong xe thật sự cất giấu một mỹ nhân đẹp như tiên chứ."

Thái phu nhân tin Phật, nghe vậy kinh hãi: "Lại có việc này nữa à?"

Quách Bá Ngôn trấn định nói: "Người con đã an bài ở thiên sảnh rồi, vậy dẫn đến cho người nhìn một cái nhé?"

Thái phu nhân tuy rằng động tâm, nhưng liên quan đến hôn nhân đại sự của nhi tử, bà nhìn nhi tử chằm chằm hỏi: "Chứ không phải là người vừa ý mỹ mạo của con gái người ta, động hoa tâm, cố ý thêu dệt nói dối lừa gạt ta?"

Quách Bá Ngôn nghiêm mặt nói: "Nhi tử nói đều là thật, nương nếu không tin, con lập tức gọi người đi mời Tuệ Viễn đại sư, người tự mình đối chất với ông ấy."

Thái phu nhân trừng mắt liếc nhi tử, suy nghĩ một chút, nói với nha hoàn ngoài cửa: "Nhanh đi mời ân nhân cứu mạng của Quốc Công gia."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 10

Tống Gia Ninh nghe vậy, khẩn trương nắm chặt tay mẫu thân. Thái phu nhân hiện tại chắc chắn ở bên cạnh Quốc Công gia, cha ruột gặp chuyện không may, Quách Kiêu có thể không đi tận hiếu sao? Nói thật, Quách Kiêu đối với nàng quả thật là đầy đủ sủng ái, có cái gì thú vị ăn ngon đều đưa hết đến trên thôn trang cho nàng, hẳn xong việc cũng sẽ cùng nàng đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy, nhưng sủng ái của Quách Kiêu càng biểu hiện kịch liệt đối với chuyện giường chiếu, như vậy, kiếp trước Quách Kiêu có thể nhìn trúng thân thể của nàng, cũng không để ý đến quan hệ thân thích đoạt nàng từ chỗ Lương Thiệu, ai có thể cam đoan đời này hẳn sẽ không giở thủ đoạn?

Editor: Nguyệt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cangquanghang.com

Thịt vẫn là thịt, không gầy cũng không xấu, sói cũng vẫn là sói, thay đổi duy nhất chính là lần đầu gặp gỡ tất cả mọi người đều nhỏ hơn vài tuổi. . .

CQH

cungquanghang.com

facebook.com/CungQuangHang

Trong lòng khẽ động, Tống Gia Ninh cúi đầu, nhìn nhìn vạt áo bằng phẳng của mình, nàng bỗng nhiên không có sợ như vậy. Mình mới mười tuổi, chỉ là một tiểu nha đầu chưa nẩy nở, Quách Kiêu cho dù háo sắc, trong đầu lúc này cũng sẽ không nảy sinh loại ý niệm này với nàng đâu? Chỉ có Tống Gia Ninh biết, Quách Kiêu không có sở thích chơi trò luyện đồng.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Tống Gia Ninh rốt cuộc mới dám ngẩng đầu bước đi.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cungquanghang.com

Nha hoàn ở phía trước dẫn đường, hai mẹ con dọc theo hành lang rẽ vào khúc ngoặt, rất nhanh đã đến chính hòa đường. Tống Gia Ninh nhanh chóng nhìn chung quanh một vòng, trong nội viện cũng không có bóng dáng Quách Kiêu, đến trước cửa lại lướt mắt nhìn, chỉ có Quách Bá Ngôn cùng một lão phu nhân mặc hoa phục khoảng chừng năm mươi tuổi mặt mũi hiền lành, dĩ nhiên là Thái phu nhân rồi.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cungquanghang.com

"Dân phụ thỉnh an Thái phu nhân, thỉnh an Quốc Công gia." Dứng ở trước nhà, Lâm

thị buồng bàn tay nhỏ bé của nữ nhi ra,
quy củ phúc lễ với Thái phu nhân không hề
có bất kỳ sai sót nào.

Tổng Gia Ninh mới không tin đâu, đáy lòng nàng có ba suy đoán, một là nữ quyền Quốc Công Phủ không thích loại thiếp bị Quách Kiêu giành được như nàng, một là Quách Kiêu cảm thấy nàng không xứng vào Quốc Công Phủ tượng trưng cho quyền thế và thánh sùng này, cuối cùng, chính là Quách Kiêu không muốn công chúa biểu muội của hắn thương tâm, tiểu thiếp nuôi dưỡng ở bên ngoài, Đoan Tuệ công chúa đại khái sẽ dễ chịu hơn.

Nhưng bây giờ, nàng cư nhiên được phụ thân Quách Kiêu mạnh mẽ "Mời" qua.

Giống như đang nằm mơ, nàng chỉ là thuyết phục mẫu thân nuôi dưỡng thân thể cho tốt, chuyện chỉ có mấy câu, lại có thể dẫn tới biến hóa lớn như vậy?

Nàng có tâm sự, Lâm thị vô thức vuốt sau lưng nữ nhi, hai mắt nhìn mặt đất xuất thần. Chuyện cho tới bây giờ, nàng đã không có đường lui, nếu như không đường thối lui, nàng phải chuẩn bị vì cuộc sống ngày sau ở Quốc Công Phủ. Di nương không có địa vị, trở thành Quốc Công phu nhân cũng không có nghĩa là có thể vô tư, các nữ quyền trong phủ sẽ nhìn nàng thế nào, bọn nha hoàn có ngoài nóng trong lạnh hay không?

"Phu nhân, cô nương, Thái phu nhân chúng ta mời các người đi qua."

Tổng Gia Ninh nghe vậy, khẩn trương
nắm chặt tay mẫu thân. Thái phu nhân
hiện tại chắc chắn ở bên cạnh Quốc Công
gia, cha ruột gặp chuyện không may,
Quách Kiêu có thể không đi tẫn hiếu sao?
Nói thật, Quách Kiêu đối với nàng quả
thật là đầy đủ sủng ái, có cái gì thú vị ăn
ngon đều đưa hết đến trên thôn trang cho
nàng, hẳn xong việc cũng sẽ cùng nàng đi
ra ngoài du sơn ngoạn thủy, nhưng sủng
ái của Quách Kiêu càng biểu hiện kịch liệt
đối với chuyện giường chiếu, như vậy, kiếp
trước Quách Kiêu có thể nhìn trúng thân
thể của nàng, cũng không để ý đến quan hệ
thân thích đoạt nàng từ chỗ Lương Thiệu,
ai có thể cam đoan đời này hắn sẽ không
giở thủ đoạn?

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cangquanghang.com

Thịt vẫn là thịt, không gầy cũng không
xấu, sói cũng vẫn là sói, thay đổi duy nhất

chính là lần đầu gặp gỡ tất cả mọi người đều nhỏ hơn vài tuổi. . .

CQH

cungquanghang.com

facebook.com/CungQuangHang

Trong lòng khẽ động, Tống Gia Ninh cúi đầu, nhìn nhìn vạt áo bằng phẳng của mình, nàng bỗng nhiên không có sợ như vậy. Mình mới mười tuổi, chỉ là một tiểu nha đầu chưa nẩy nở, Quách Kiêu cho dù háo sắc, trong đầu lúc này cũng sẽ không nảy sinh loại ý niệm này với nàng đâu? Chỉ có Tống Gia Ninh biết, Quách Kiêu không có sở thích chơi trò luyến ái.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Tống Gia Ninh rất cuộc mới dám ngẩng đầu bước đi.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cungquanghang.com

Nha hoàn ở phía trước dẫn đường, hai mẹ con dọc theo hành lang rẽ vào khúc ngoặt, rất nhanh đã đến chính hòa đường. Tống Gia Ninh nhanh chóng nhìn chung quanh một vòng, trong nội viện cũng không có bóng dáng Quách Kiêu, đến trước cửa lại lướt mắt nhìn, chỉ có Quách Bá Ngôn cùng một lão phu nhân mặc hoa phục khoảng chừng năm mươi tuổi mặt mũi hiền lành, dĩ nhiên là Thái phu nhân rồi.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cungquanghang.com

"Dân phụ thỉnh an Thái phu nhân, thỉnh an Quốc Công gia." Dừng ở trước nhà, Lâm thị buông bàn tay nhỏ bé của nữ nhi ra, quy củ phúc lễ với Thái phu nhân không hề

có bất kỳ sai sót nào.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 10.2

Bên cạnh Tổng Gia Ninh học theo, chỉ có điều Lâm thị tư thái tình tế lung linh, giống như sen xanh duyên dáng yêu kiều, Tổng Gia Ninh vóc dáng thấp bé hai gò má mướt mướt, giờ tay nhắc chân cũng để lộ ra vài phần ngây thơ của trẻ con.

Ánh mắt của Quách Bá Ngôn, liên tiếp quét qua nữ nhân cùng nữ nhi chuẩn mực đáng yêu, chậm rãi chuyển hướng sang mẫu thân.

Thái phu nhân sâu sắc nhìn Lâm thị vài lần, lại liếc mắt nhìn nhi tử, lúc này mới khách sáo nói: "Quốc Công gia trên đường bị tập kích, dưới tình thế cấp bách xông tới mẹ con các người, đây là một chút tâm ý của ta, trở về người mua chút thức ăn ngon, cho hài tử đỡ sợ."

Tự có một nha hoàn đưa lên một hầu bao căng phồng.

Lâm thị không nhìn hầu bao, lui ra phía sau hai bước, cúi đầu nhã nhặn từ chối: "Quốc Công gia chính là công thần triều đình, có thể giúp đỡ là vinh hạnh của dân phụ, Thái phu nhân có lòng ban thưởng, nhưng dân phụ hồ thẹn nhận lấy, bạc này tuyệt đối không thể nhận."

Quá phu nhân cười nói: "nói thì nói như thế, nhưng các người giúp chúng ta đại ân, chúng ta sao cũng phải tạ ơn."

Lâm thị ngẩng đầu, nhìn Thái phu nhân, hơi có chút khó xử nói: "Thái phu nhân thật muốn tạ ơn, dân phụ khẩn cầu Thái phu nhân nói một tiếng với quân sự trong phủ, làm phiền hẳn trả lại xe ngựa của nhà ta, ngày hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, dân phụ sớm nên về nhà, để tránh người nhà lo lắng thấp thỏm nhớ mong."

Căn phòng đang nghiêm túc, bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười khẽ sung sướng.

Lâm thị mỉm cười.

Thái phu nhân trừng nhi tử, Quách Bá Ngôn không lưu tâm, dùng bàn tay phải còn nguyên vẹn sờ sờ cái cằm, không chút che giấu nhìn chằm chằm Lâm thị.

Trong lòng Thái phu nhân bức bối, nếu như Lâm thị muốn đi, bà liền bảo nha hoàn tiễn hai mẹ con đi ra ngoài.

"Nương, người xem tiên nữ này đi, chẳng những xinh đẹp, còn rất biết nói chuyện, hợp khẩu vị con lắm."

Phòng khách chỉ còn mẹ con bọn họ, Thái phu nhân tức giận trách mắng: "Hồ đồ, không thấy người ta cũng làm mẹ rồi hả? Chẳng lẽ người muốn cưỡng đoạt dân phụ?"

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cungquanghang.com

Quách Bá Ngôn dựa vào thành ghế, ánh mắt khinh cuồng nhìn qua ngoài cửa: "Nếu như Tuệ Viễn nói nàng có thể vượng ta, ta liền muốn xác định nàng rồi, nương yên tâm, ta sẽ phái người đi thuyết phục trượng phu nàng, chờ bọn họ hòa ly ta sẽ cầu hôn."

Thái phu nhân nhủ nhủ mày. Lâm thị vừa vào cửa, bà phát hiện Lâm thị quả nhiên xinh đẹp như tiên nữ Thiên Cung, chính là người đẹp nhất mà kiếp này bà từng nhìn thấy, thái phu nhân liền lập tức nghi ngờ những lời kia của nhi tử là bịa chuyện, nhưng con của mình bà cũng hiểu rõ, nếu như không có nguyên nhân đặc biệt khác, nhi tử tuyệt không phải là người vì sắc dục mà gây đánh uyên ương.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cungquanghang.com

Xem ra, Tuệ Viễn đại sư thật sự xem tướng cho nhi tử sao? Nhưng cho dù Lâm thị là nhân duyên định mệnh của nhi tử, nhi tử cũng không thể ỷ thế hiếp người.

"Không được, người. . ."

Thái phu nhân muốn giảng đạo lý cho nhi tử, Quách Bá Ngôn lại đột nhiên đứng dậy, nghiêm mặt nói: "Nương, tin tức hẳn là đã truyền vào cung, ta phải diện thánh bẩm báo việc này, chờ ta trở lại bàn lại rồi nói sau."

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cungquanghang.com

Đuổi bắt thích khách quan trọng hơn, Thái phu nhân chỉ có thể thả nhi tử đi.

Quách Bá Ngôn bước như gió vào Hoàng Cung, vừa vào Sùng Chính điện, lập tức quỳ xuống Tuyên Đức Đế chờ đợi đã lâu, cúi đầu nói: "Vi thần có tội, xin Hoàng

Thượng trách phạt."

Dưới chân thiên tử lại có thể xuất hiện thích khách, mưu hại phụ tá đặc lực của ông, Tuyên Đức Đế đã một lần phát hỏa với Thống lĩnh cấm vệ, nghe nói Quách Bá Ngôn đã đến, lời trấn an ông cũng đã soạn sẵn hết rồi, nhưng không ngờ Quách Bá Ngôn vừa đến lại quỳ xuống. Rời khỏi long ý, Tuyên Đức Đế đi đến trước mặt Quách Bá Ngôn, nghi ngờ nói: "Người có tội gì?"

Editor: Quýt Đường

Quách Bá Ngôn liền cúi đầu, một năm một mười tiền căn hậu quả toàn bộ thuật lại chuyện mình giả bộ bị người hành thích: "Hoàng Thượng, nếu như không xuất ra hạ sách này, Thái phu nhân nhất định sẽ không đồng ý cho thần lấy một quả phụ xuất thân Thương gia làm chính thất, thần cũng là không có biện pháp. Kinh động Hoàng Thượng, thần tội không thể tha thứ, Hoàng Thượng trừng phạt như thế nào đều được, chỉ cầu Hoàng Thượng thay thần giữ bí mật, đừng để Thái phu nhân biết."

Tuyên Đức Đế nhìn tâm phúc quý trên mặt đất, sau nửa ngày cũng không nói chuyện, thật lâu sau mới xoay người lại, chậm rãi ngồi trở lại trên long ý, vui buồn không rõ nói: "Lâm thị đẹp dữ vậy à, khiến ái khanh của trẫm khó tâm như thế?"

Trong đầu hiện lên dáng vẻ Lâm thị co rúc ở trên mặt đất tuyệt vọng nước nỡ ghen ngào, Quách Bá Ngôn nửa thật nửa giả nói: "Đẹp thì đẹp, nhưng thần cái dạng mỹ nhân gì mà chưa từng thấy? Mới đầu thần thăm nghĩ nạp nàng làm thiếp, ai ngờ nàng cận kề cái chết không từ, thần làm không được chuyện Bá Vương ngành thượng cung, lại bị nàng dăm ba câu khuyên giải, đành phải đồng ý lấy nàng làm vợ."

hắn không dám khoe khoang Lâm thị rất đẹp, vạn nhất câu dẫn hứng thú của hoàng thượng thì làm sao bây giờ? Nam nhân đều háo sắc, Hoàng Thượng cũng không ngoại lệ.

Hậu cung phi tần của Tuyên Đức Đế đông đúc, vẫn chưa háo sắc đến mức ngay cả quả phụ tâm phúc vừa ý cũng muốn nhờ thương, không vui nói: "Nhìn người Nam tuần có công, lần này trẫm không truy cứu, nhưng lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, còn dám hồ đồ, trẫm điều người đi quân doanh, ba năm không thể đụng vào nữ nhân."

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cungquanghang.com

Quách Bá Ngôn cất cao giọng nói: "Thần cần tuân Hoàng Thượng dạy bảo."

Tuyên Đức Đế mở ra tấu chương, thần nhiên nói: "Thích khách là người đưa tôi, hạn người trước lúc trời tối, truy nã tất cả thích khách quý án."

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Quách Bá Ngôn cười, lĩnh mệnh mà đi, Tuyên Đức Đế chăm chú nhìn bóng lưng thần tử, bất đắc dĩ lắc đầu. Quách Bá Ngôn quyền cao chức trọng, sau khi tang vợ không ít người muốn cùng Quốc Công Phủ kết làm thân gia, liên tiếp nịnh bợ. Xuất phát từ tư tâm, Tuyên Đức Đế hi vọng Quách Bá Ngôn tái giá với môn hộ thấp tí, nhưng ông sao cũng không ngờ tới, kế thất mà Quách Bá Ngôn tự mình nhìn trúng, thân phận lại thấp như vậy.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cungquanghang.com

Ngoại ô kinh thành xuất hiện thích khách, Quách Bá Ngôn tự mình dẫn người đuổi giết, một canh giờ sau liền bắt giữ mười "thích khách võ công cao cường" trở về thành, giao cho Hình bộ thẩm vấn. Dân chúng vỗ tay khen hay, lại không biết những thích khách kia vốn là tù phạm trong đại lao Hình bộ, bị Quốc Công gia uy phong lẫm liệt xách ra ngoài hóng gió lùa mà thôi.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại diễn đàn cungquanghang.com

Màn đêm buông xuống, Quách Bá Ngôn trở lại Quốc Công Phủ.

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Thái phu nhân vẫn đang chờ, nhìn nhi tử

như hổ đói ăn hai chén mì, bà mới nói: "Ta nghe ngóng rồi, tiên nữ của con là Lâm gia cô nương ở Cẩm Tú phường, sau khi cấp kê gả cho một cử nhân Tô Châu họ Tống, Tống cử nhân ốm chết, Lâm thị chịu tang bốn năm, tháng tư năm nay quay về nhà mẹ đẻ. Bá Ngôn à, con nói có kỳ quái hay không, nàng tháng tư hồi kinh, qua mấy tháng một lần cũng không có đi ra ngoài, sao lại trùng hợp như vậy, con vừa về đến, nàng liền giống con đi An quốc tự?"

nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Thái phu nhân chuyển sang lạnh lẽo, tường tận nhìn chăm chăm vào nhi tử.

Mẫu thân quản gia vài thập niên, Quách Bá Ngôn đã sớm làm xong công tác chuẩn bị bị mẫu thân vạch trần, cười lạnh nói: "Quả nhiên cái gì cũng không thể gạt được người."

Cười xong, Quách Bá Ngôn chuyển đến trước mặt mẫu thân quý xuống, thấp giọng giải thích quan hệ của hắn và Lâm thị: "... Nương, ta biết rõ người đang suy nghĩ gì, nhưng Lâm thị thật không có câu dẫn ta, là ta thấy sắc nảy lòng tham bức bách nàng đi theo ta, nàng nếu là người thấy sang bắt quàng làm họ, ta cũng không đến mức cấm một mũi tên lên người mình cho người ta xem"

Thái phu nhân cười nhạt: "Muốn mà còn bày đặt ra vẻ, thủ đoạn của nữ nhân, đàn ông các ngươi sao có thể nhìn thấu?"

Quách Bá Ngôn không thích nghe: "Ồ trong mắt nương, nhi tử chính là loại người hoa mắt ù tai?"

Thái phu nhân mặt căng cứng, quay đầu nói: "Ngươi nói gì mặc kệ ngươi, ta không đồng ý." Để một người quả phụ làm nữ chủ nhân Quốc Công Phủ, quả thực nhục cười.

Quách Bá Ngôn thờ dài một tiếng, mỗi một nói: "Nương, nhiều năm như vậy nhi tử chỉ vừa ý Lâm thị thôi, người biết rõ tính tình của ta, chỉ cần có một người ràng buộc ta, ta liền chú ý đến những dòng chữ khác. Nương thật sự muốn nhi tử nửa đời sau cô đơn lẻ bóng, bên cạnh một nữ nhân hỏi han ân cần cũng không có sao?"

Thái phu nhân khuôn mặt có chút động.

Quách Bá Ngôn không ngừng cố gắng, tiếp tục nói: "Đừng vậy, Lâm thị thân phận thấp, không xứng với nhà chúng ta, nhưng nương người nghĩ qua chưa, ta lấy quả phụ làm phu nhân, các đồng僚 có thể sẽ sau lưng chê cười hai câu, Hoàng Thượng thì sao? Hoàng Thượng không thích nhất chính là quyền thần kết quan hệ thông gia, năm năm trước Lại Bộ Thượng Thư Lý Văn Đường và Binh Bộ Thượng Thư Lưu Súc kết thân gia, không lâu sau, Lưu Súc liền bị Hoàng Thượng điều đến Ung châu làm Tiết Độ Sứ, chuyện này người khẳng định nhớ rõ chứ?"

Thái phu nhân hiểu ý nhi tử, nói: "Làm người hầu cho Hoàng thượng, cẩn thận là chuyện tốt, nhưng cũng không cần ủy khuất mình như vậy..."

"Nhi tử một chút cũng không ủy khuất." Quách Bá Ngôn xen vào, đôi mắt đen thành khăn nhìn mẫu thân: "Nương, ta thật sự thích nàng, ngày đó trên thuyền, mặt nàng cũng không có lộ ra, ta nghe giọng nàng thôi mà trái tim cũng xao xuyến rồi..."

Thái phu nhân nhíu mày, Quách Bá Ngôn ngoan ngoãn câm miệng.

Thái phu nhân nhìn nhìn vết thương trên vai trái nhi tử, lo lắng nói: "Ngươi không sợ trở thành trò cười, ta cũng chẳng muốn quản ngươi, nhưng ngươi có nghĩ tới Bình Chương chưa? Bình Chương còn trẻ xúc động, chính là độ tuổi quan trọng mặt mũi, ngươi tìm mẹ kế quả phụ cho hắn, hắn ở bên ngoài bị khinh bỉ, trở về còn không phải roi trên người Lâm thị? Đến lúc đó ngươi hướng về ai?"

Quách Bá Ngôn trầm tư một lát, nói thật nhỏ: "Nương yên tâm, ta sẽ nói rõ ràng với Bình Chương."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Chương 11

Nói dối ở kinh thành gặp chuyện,
Quách Bá Ngôn cũng coi như là chọc
phải rắc rối không lớn không nhỏ trong
lúc hẩn nghỉ ngơi, hôm sau còn phải đi
Hình bộ, trước khi đi một chuyến vào
cung, Quách Bá Ngôn sai người gọi đôi
trai gái của mình vào chính hòa đường.

Quách Kiều ở gần, tới trước.

Quách Bá Ngôn ngồi trên ghế thái sư gỗ tử đàn, đang tính toán hôn kỳ định ở ngày nào là thích hợp nhất, nghe được tiếng bước chân nhi tử, hẩn bùng bát trà ngược mắt lên. Nhi tử 16 rồi, so với đầu năm trước khi hẩn rời kinh đã cao hơn một đoạn, đỉnh đầu đã đến cằm hẩn rồi, thon dài cao ngất, tuấn tú giống như trúc xanh, ngũ quan hơi ngây ngô, nhưng đợi một thời gian nữa, trưởng thành nhất định có thể oai phong anh hùng như hẩn vậy.

"Phụ thân, người tìm ta?" Quách Kiều nhấc chân đi vào, cung kính hỏi, mặt mày lạnh lùng không có gì sai biệt so với Quách Bá Ngôn.

Nhi tử có khí độ không tầm thường, văn võ song toàn như vậy, Quách Bá Ngôn không có một chỗ không hài lòng, cười chỉ chỉ cái ghế bên trái: "Ngồi đi, hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, có phải bị hù sợ hay không?"

Quách Kiều gật gật đầu, nhưng trong lòng buồn cười. Phụ thân quá coi thường hẩn, bị trúng tên như vậy, vừa nhìn liền biết là bị đâm ở cự ly gần, mà không phải là bắn giết ở tầm xa, cũng chỉ hù dọa được đám người tổ mẫu. Còn nữa, trong trí nhớ của Quách Kiều, thân thủ của phụ thân, cho tới bây giờ đều là phụ thân bách chiến bách thắng, không có đạo lý phụ thân bị thích khách đuổi giết chạy thực mạng chặt vật như vậy. Quách Kiều liệu định trong đó có nội tình khác, phụ thân không muốn nói, hẩn thức thời cũng không hỏi mà thôi.

"Phụ thân thương thế như thế nào?" Hắc quan tâm nói.

Edit: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Quách Bá Ngôn cười: "Một vết thương nhỏ xíu, nuôi dưỡng mấy ngày là khỏe rồi."

Bởi vì vết thương này, Lâm thị rất nhanh liền có thể thuận lợi vào cửa, cho nên nhắc tới miệng vết thương, Quách Bá Ngôn liền không tự chủ lộ ra vài phần đường làm quan rộng mở.

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Quách Kiêu ngoài ý muốn nhìn phụ thân, phỏng đoán phụ thân khẳng định có chuyện gì vui, Nam tuần lập công, được Hoàng Thượng ngợi khen rồi?

Hai cha con hàn huyên vài câu, đại cô nương Đinh Phương đã đến, đầu cài ngọc trâm, mặc một bộ bối tử màu sen xanh, nhã nhặn lịch sự thanh nhã, đi vào liền quan tâm hỏi: "Vết thương của phụ thân còn đau không? Nghe nói hôm qua người cười ngửa ra ngoài, trước khi vết thương trùng tên khỏi hẳn, phụ thân nên ngồi xe ngựa đi, con sợ người không cẩn thận ảnh hưởng vết thương."

Edit: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nữ nhi hiếu thuận hiểu chuyện, Quách Kiêu vẻ mặt nhu hòa, vui mừng nói: "Được, vì phụ nhớ kỹ."

Đinh Phương nhẹ nhàng cười cười. cô nương mười bốn tuổi, mặt như hoa đào mắt như nai con, sạch sẽ đáng yêu, so sánh với huynh trưởng, dung mạo nàng càng giống với Quốc Công phu nhân Đàm thị đã mất sớm. Quách Bá Ngôn hoảng hốt một cái, giống như thông qua nữ nhi thấy được tuổi dậy thì của người vợ đã mất, nghĩ đến lời hắc sắc nói, Quách Bá Ngôn bỗng nhiên sinh ra một chút áy náy với hai đứa con.

Mấy năm này hắc sắc luôn vì Hoàng Thượng quên mình phục vụ, bốn ba khắp nơi, một năm bốn mùa thời gian ở nhà ở có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhi tử thì không sao, hắc sắc mang ra ngoài rèn luyện hai năm, phụ tử sớm chiều ở chung, nhi tử có chuyện gì đều gặp hắc sắc giải quyết. Đến phiên nữ nhi, tình cảm cha con rất xa lạ, ngoại trừ vài câu thăm hỏi mỗi ngày, liền không còn lời gì để nói.

Nhưng áy náy thì như thế nào? Lâm thị hắc sắc vẫn phải lấy, duy nhất có thể làm, là sau này quan tâm lo lắng hai hài tử này nhiều hơn.

Uống một ngụm trà, Quách Bá Ngôn đặt tách trà xuống, nhìn nhi tử nói: "Hôm qua gặp chuyện, ta tại sao trở về, hai người các con cũng biết rồi chứ?"

Quách Kiêu nói: "Vâng, nghe nói là muội muội ruột của ông chủ Lâm Cẩm Tú phùng."

Quách Bá Ngôn ừ một tiếng, dựa vào thành ghế thở dài: "Ta phải người hỏi thăm rồi, trượng phu Lâm thị ốm chết, nàng một mình mang theo thủ tiết nữ nhi bốn năm, sau khi hỏi kinh thì cùng con gái ở hậu trạch u tĩnh (u nhã tĩnh mịch), hàng xóm láng giềng đều khen nàng đoan trang yên tĩnh, không ngờ lại bị ta bắt cóc, một đường đồng hành đã ảnh hưởng tới thanh danh. Vì phụ dựa vào mẹ con các nàng mới có thể toàn thân mà lui, hiện tại danh dự nàng bị tổn hại, vì phụ sao có thể nào ngồi nhìn không để ý tới? Tối hôm qua vì phụ đã suy nghĩ tường tận, quyết định cưới nàng làm vợ, hai người các con nghĩ như thế nào?"

Quách Kiêu mấp máy môi. Sau khi phụ thân bị thương, hắc sắc tùy tùng thăm dò rất nhiều tin tức, nói Lâm thị dung mạo xinh đẹp hơn người, trước khi xuất giá người đến Lâm gia cầu hôn nói liền không dứt, nói Lâm thị lấy chồng ở Giang Nam xa xôi, tháng tư năm nay mới quay về, nói hôm qua là một

lần duy nhất trong nửa năm qua Lâm thị mới đi ra ngoài, vừa vận dụng phải phụ thân.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 11.2

Nhớ lại ý xuân trên khóe mắt đuôi mày của phụ thân, Quách Kiêu lập tức hiểu rõ, phụ thân tự mình ra trận diễn tuồng như thế, chính là vì quả phụ kia. Một quả phụ mang theo nữ nhi, lại có thể mê hoặc phụ thân cơ trí oai hùng đến mức này, nội tình bên trong nhất định là dùng thủ đoạn gì đó không lên được mặt bàn, tai họa như thế, nếu thật sự gả vào nhà mình, Quốc Công Phủ còn có an bình ngày sao!

Con không trách lỗi của cha, hướng chi là chuyện tái giá, Quách Kiêu chỉ có thể gửi hi vọng vào tổ mẫu: "Phụ thân, tổ mẫu biết không?"

Quách Bá Ngôn gật đầu: "Tổ mẫu con đã gặp qua Lâm thị, khen nàng có tri thức hiểu lễ nghĩa tiến thoái có chừng mực, đã đáp ứng."

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Quách Kiêu sắc mặt biến hóa, suy cho cùng hẳn mới mười sáu, gặp chuyện lớn như thế, vẫn làm không được lòng dạ thâm sâu, hướng chi đây không phải chuyện lớn bình thường. Phụ thân tục huyền, danh tiếng Quốc Công phu nhân vốn là thuộc về người mẹ đã mất của mình nay lại rơi trên người nữ nhân khác, đối phương còn là một quả phụ có phẩm hạnh làm cho người khác nghi ngờ, Quách Kiêu hết sức bất mãn.

Bỗng nhiên có thêm một vị kế mẫu, trong lòng Đình Phương sao dễ chịu có được? Nhưng nàng càng nhạy cảm, lo lắng huynh trưởng nhanh mồm nhanh miệng làm tức giận phụ thân, nàng trước tiên đứng đây, cười hòa hoãn không khí nói: "Phụ thân vất vả nhiều năm, tổ mẫu liên tục huyền người sớm lâu

như vậy, cô mẫu đến lúc không người con này mẫu thân về cho chúng ta, hôm nay cuối cùng đã được như nguyện rồi. Phụ thân yên tâm, con cùng với ca ca sẽ hảo hảo hiếu thuận mẫu thân."

Edit: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nữ nhi dễ nói chuyện như vậy, Quách Bá Ngôn có qua có lại, nghiêm mặt nói: "Nơi nên hiếu thuận thì hiếu thuận, nếu như nàng làm việc có sai lầm, các con có thể trực tiếp nói ra, không cần cố kỵ vì phụ." Nhưng trong lòng chắc chắn Lâm thị sẽ là mẫu thân tốt, nhất định sẽ không khi dễ con cái vợ cả lưu lại, hơn nữa với bộ dạng mỏng manh gió thổi liền bay của Lâm thị, Quách Bá Ngôn lo lắng sau khi Lâm thị vào cửa bị điều nô khi dễ.

Nữ nhi bày tỏ thái độ rồi, Quách Bá Ngôn nhìn nhi tử.

Edit: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Chuyện đã thành kết cục đã định, Quách Kiêu rời ghế nói: "Chúc mừng phụ thân, phụ thân yên tâm, nhi tử sẽ nghiêm khắc kiểm chế bản thân, nhất định không để mẫu thân hao tâm tổn trí."

Quách Bá Ngôn hài lòng gật đầu, cười nói: "Ta cũng sẽ dẫn dò mẫu thân các con, bảo nàng chăm sóc các con thật tốt. Đúng rồi, Gia Ninh cũng sẽ chuyển tới đây, con bé mới mười tuổi, từ nhỏ lớn lên ở Giang Nam, chưa từng từng trải qua việc đời, các con làm huynh trưởng tỷ tỷ, đi ra ngoài làm khách nhớ nhắc nhở con bé, đừng để cho người ngoài nhìn mà chê cười Quốc Công Phủ chúng ta."

Đình Phương nhu thuận đáp ứng.

Đả thông tư tưởng với con cái xong, Quách Bá Ngôn sáng khoái tinh thần ra về, hai huynh muội tiễn người tới cửa, đi trở về, Đình Phương khẽ cúi đầu, lông mày nhíu lại, đầy bụng tâm sự.

Nàng có bạn khấn tay chi giao, cũng là tuổi nhỏ mất mẹ, phụ thân tục huyền, tân phu nhân mặt ngoài đối xử tốt với nữ nhi vợ cả lưu, kì thực cực kỳ bất công, thứ tốt đều cho con của mình trước.

Đình Phương không thêm đề ý chi phí ăn mặc, nhưng phụ thân đối xử với nàng vốn cũng không thân thiết, sau này Lâm thị vào cửa, trong mắt phụ thân

có thể càng không có nàng hay không ?

"Muội muội yên tâm, hết thầy có ta, ai cũng đừng nghĩ làm muội chịu ủy khuất." Quách Kiều vỗ vỗ vai muội muội, thấp giọng cam đoan nói.

Trái tim bất an của Đình Phương lập tức an tâm, cho dù phụ thân bất công, nàng còn có ca ca ruột tổ mẫu ruột, cuộc sống sẽ không quá kém

~

Vệ Quốc Công mừng bốn bị ám sát, đầu năm phổ lớn ngõ nhỏ ở kinh thành truyền nhau đều là việc này, trong đó làm dân chúng bàn tán say sưa nhất, lại là câu chuyện phong lưu của Vệ Quốc Công và cô nãi nãi ở goá của phú thương Lâm gia. Lâm thị dung mạo xinh đẹp mọi người sớm có nghe thấy, hôm nay cô nam quả nữ một đường ở chung, trong xe ngựa chật hẹp đóng kín, Quốc Công gia có cầm giữ được hay không?

Từ cổ chí kim, bình dân bách tính thích nghe nhất chính là loại chuyện quan hệ bất chính này, mặc kệ sự thật như thế nào, chỉ cần có một nam một nữ, liền có lời ong tiếng ve.

Ngay khi đám dân chúng chờ cười nhạo Lâm gia, mừng sáu ngày hôm đó, bà mới được Vệ Quốc Công phủ mời hôn hờ đến Lâm gia xin cưới, hơn nữa giống như sợ đám hàng xóm láng giềng bọn họ không biết, bà mới ở cửa ra vào liền tuyên bố thân phận với Liễu thị đón tiếp ở phía trước: "Quốc Công gia cảm động và nhớ nhung ân tình của lệnh muội, biết được lệnh muội tạm thời chưa có hôn phối, đặc biệt phái ta tới cầu hôn."

Hàng xóm ghen hờn nhìn trần trời, thiệt hay giả vậy, đường đường Quốc Công gia, tâm phúc trước mặt hoàng thượng lại có thể nguyên ý lấy một quả phụ hai mươi bảy tuổi?

Đám hàng xóm láng giềng bọn họ khó có thể tin, Tổng Gia Ninh nhận được tin tức lại càng khiếp sợ đánh rơi mất quế hoa cao trong tay, ngo ngắc hỏi Lâm Tú Tú: "Ai tới cầu hôn?"

Lâm Tú Tú hưng phấn nói: "Vệ Quốc Công, chính là Vệ Quốc Công bắt cóc xe ngựa các người đó, đi, nương ta đang ở phía trước chiều dài bà mới, chúng ta nghe lên đi."

Tổng Gia Ninh là bé ngoan, chuyện người lớn không cho nàng làm nàng tuyệt đối sẽ không làm, nhưng nàng rất nóng lòng muốn biết tin tức chính xác, không chút nghĩ ngợi liền đi theo biểu tỷ trốn đến dưới cửa sổ tiền viện, dựng thẳng lỗ tai nghe lên.

"... Quốc Công gia Chúng ta rất hiểu lẽ phải, biết được Lâm cô nương bởi vì hấn chịu ủy khuất, lập tức liền thương lượng với Thái phu nhân, muốn cưới Lâm cô nương qua cửa... Quốc Công gia còn nói, bảo Lâm cô nương thoải mái, buông lỏng tinh thần, hấn sẽ đón tiễn thư cùng qua, trở thành nữ nhi ruột thịt nuông chiều như nhau, đó là vinh hoa phú quý vô cùng hưởng thụ đó nha..."

Bà mới nói xong, bên trong truyền đến tiếng cười sang sảng của Liễu thị.

cô sẽ làm Quốc Công phu nhân, Lâm Tú Tú có chung vinh dự, cúi đầu nhìn, đã thấy khuôn mặt nhò nhắn đau khổ của biểu muội khổ sắp khóc.

"Biểu muội không vui sao?" Lâm Tú Tú nghi hoặc hỏi.

Trong đầu Tổng Gia Ninh là một mảnh hỗn độn, đủ loại suy nghĩ lung tung rồi loạn liên tiếp hiện lên, một hồi là khuôn mặt đối trá của Lương Thiệu, một hồi là khuôn mặt lạnh lùng khuyên nàng cam chịu số phận của Quách Kiều, một hồi là đôi mắt khinh miệt của Đoàn Tuệ công chúa, một hồi lại là sau khi trọng sinh, vài lần gặp mặt giữa Quách Bá Ngôn và mẹ con các nàng.

Vô tri vô giác, Tổng Gia Ninh vút lại biểu tỷ, chạy vội đi tìm mẫu thân.

Lâm thị ngồi trên noãn tháp sát cửa sổ, đang khâu vá quần áo mùa đông cho nữ nhi, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, nàng tạm dừng châm tuyến, nhìn ra phía cửa.

"Nương, Quốc Công gia phái người tới cầu hôn. ...." Tổng Gia Ninh thở hồng hộc chạy tới, lo lắng nói.

Chuyện như trong dự liệu, Lâm thị tâm lắng như nước, chỉ khó hiểu phản ứng của nữ nhi, buông châm tuyến, nàng kéo nữ nhi vào trong ngực, vừa lau cái trán đỏ mồ hôi của nữ nhi vừa nhẹ giọng hỏi: "An An không thích quốc công gia sao?"

Tổng Gia Ninh ngo ngắc, mẫu thân như thế nào lại bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ.....

Nữ nhi ngây ngốc, Lâm thị ôn nhu cười: "Con nghĩ gì thế?"

Tổng Gia Ninh đang nghĩ tới Quách Bá Ngôn. Quách Bá Ngôn đang lúc tráng niên, dáng vẻ cao lớn uy vũ đường đường, lại là quyền thế ngấp trời, nam nhân xuất sắc như vậy, lại có ân cứu mạng với mẫu thân, mẫu thân thích hấn, cũng là hợp tình hợp lý? Đổi thành Quách Kiều, nếu sau khi Quách Kiều cướp nàng đi nguyện ý cho nàng danh phận thế tử, lại cho nàng vô tận sủng ái, nàng chẳng lẽ không vui?

Thế nhưng, mẫu thân gả vào Quốc Công Phủ, nàng với Quách Kiều cúi đầu không thấy ngần đầu lại gặp rồi.

không đúng, mẫu thân gả vào Quốc công phủ, nàng cũng là muội muội trên danh nghĩa của Quách Kiều.

Đôi mắt hạnh ngập nước của Tổng Gia Ninh càng ngày càng trong trẻo, trên đời này, còn có cái gì an toàn bằng biến thành muội muội của nam nhân hảo

sắc?

Tác giả có lời muốn nói: Triệu Hằng: Biến thành lão bà của ta.

Gia Ninh: Người là ai?

Triệu Hằng: (' ') ' 一 一 一

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 12

Hôn kỳ của Quách Bá Ngôn và Lâm thị, quyết định vào mừng mười tháng chạp, mặc dù có chút vội vàng, nhưng ba tháng, cũng đủ chuẩn bị.

Quốc Công Phủ hiện tại đang chủ trì nội trách chính là Nhị phu nhân, Nhị phu nhân xuất thân danh môn, hiền lành rộng lượng xử sự công bằng, mười năm quản lý trong phủ ngay ngắn rõ ràng, Thái phu nhân thích năng, Tam phu nhân phúc năng, đám tiểu bối kính nể, bọn hạ nhân càng là cúi đầu nghe theo, tuyệt không dám âm phụng dương vi (ngoài nóng trong lạnh). Tay nghề điều luyện lâu như vậy, ở chuyện đại bá Quốc Công gia tức huyện, Nhị phu nhân lại cảm thấy khó, sau nửa ngày do dự, dẫn nha hoàn đi Sương Tâm Cư của Thái phu nhân.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Cuối thu không khí dễ chịu, hoa cúc nở năm màu rực rỡ, Thái phu nhân đứng ở phòng khách thưởng cúc, trên lồng chim gỗ đỏ treo một con chim sơn ca màu lông tươi sáng, liu lo riu rít, êm tai cực kỳ. Thấy con dâu đến, Thái phu nhân cười híp mắt vẫy tay, gọi con dâu cùng ngắm hoa.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nhị phu nhân cười đi tới, đỡ cánh tay mẹ chồng, mẹ chồng nàng dâu chuyên tâm ngắm hoa. Thưởng ngoạn xong hai hàng cúc mới trong phòng, Thái phu nhân mới chậm rãi xoay người lại,

vừa đi về phía giường La Hán phủ nệm gấm khắc hoa, ôn hoà nhã nhặn hỏi con dâu: "Sáng sớm đến gặp ta, có phải gặp chuyện gì rồi hay không?"

"Là có chút chuyện muốn hỏi mẫu thân một chút." Nhị phu nhân đỡ mẹ chồng ngồi xuống, nàng ta nghiêng qua ngồi ở một bên bàn thấp khác, nghiêng người nói: "Hôn sự của đại ca, con mở ra danh mục quà tặng năm xưa trong phủ chúng ta, năm ấy cưới chị dâu, chúng ta xuất ra 128 nâng sính lễ, lần

này, vẫn là theo lệ cũ hay sao?"

Thái phu nhân rũ mắt trầm tư. Từ thời tiền triều, Quách gia chính là danh môn vọng tộc, về sau theo vua có công, phong tước vị Quốc Công, uy vọng nâng cao một bước. Ba nàng dâu đều là tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối, con dâu trưởng là Thế tử phu nhân, sinh lễ cho 128 nàng, hai nàng dâu phía sau đều giảm tám nàng. Hôm nay Lâm thị vào cửa, tuy rằng cũng là Quốc Công phu nhân, nhưng một quả phụ mang theo con nhỏ, còn là xuất thân thương nhân, đừng nói cho 128 nàng, ngay cả 120 nàng, Đạm gia và hai nàng dâu đều ghen ghét.

Lần phạt châu trên cổ tay, Thái phu nhân ung dung nói: "Theo lý, quả phụ tái giá toàn bộ nên giảm lược, nhưng Lâm thị đánh bảy đánh bạ cứu được đại ca con một lần, chúng ta làm quá đơn giản, khó tránh khỏi để người mượn cớ. Như vậy đi, tiền biểu không thay đổi, sinh lễ giảm một nửa, cho 64 nàng, hòm xiềng nhét thêm một chút."

Nhi phu nhân gật gù đầu, quan lại người ta bình thường lần đầu tiên cưới vợ cũng chỉ 64 nàng sinh lễ, đối với một quả phụ thương gia mà nói, đã rất nở mày nở mặt rồi.

Sinh lễ giải quyết xong, Nhi phu nhân lại hỏi: "Vậy chúng ta khi nào an bài Gia Ninh vào phủ?" cùng ngày với đại hôn khẳng định không được, đều bận rộn xem lễ, không ai rảnh đi chăm sóc một tiểu nha đầu.

Thái phu nhân nói thẳng: "Ngày lại mặt tiền thế nhận vào luôn."

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm thị được nhi tử coi trọng, nghĩ mọi cách để lấy về nhà, bà không muốn nhi tử khó xử nên đã đáp ứng, nhưng Lâm thị phẩm hạnh như thế nào, bà còn phải nhìn kỹ một chút, Lâm thị chân chính đảm đương nổi danh tiếng Quốc Công phu nhân, bà mới xem xét chính thức ghi tạc nữ nhi Tống gia lên gia phả Quách gia, nếu như Lâm thị bần nhào nâng không nổi thành tường. . .

Thái phu nhân xoa xoa trán, chẳng thềm hao tâm tổn trí.

CQH

cungquanghang.com

facebook.com/CungQuangHang

Nhi phu nhân thấy vậy, vội vàng chọn vài chuyện vui vẻ nói, đợi Thái phu nhân tâm tình tốt một chút, nàng ta mới uyển chuyển nói: "Mẫu thân, những thứ này, có nên nói một tiếng với Quốc Công gia hay không?"

Thái phu nhân gật đầu.

Chạng vạng tối Quách Bá Ngôn từ bên ngoài trở về, biết mẫu thân đang tìm hắn, quần áo cũng không đổi trước đi tới Sương Tâm Cư.

Thái phu nhân chi tiết nói ra sắp xếp của mình, lúc nói chuyện thờ ơ mà quan sát vẻ mặt nhi tử.

Quách Bá Ngôn ngôn trở gõ bàn, gõ ba cái, mở miệng nói: "Nương, Lâm thị yếu đuối, nhưng trong xương cốt thì tinh tình cương liệt, nếu như không phải là vì nữ nhi, nàng ấy sẽ không theo ta. Nàng bảo ta cưới hỏi đường hoàng, mưu cầu chính là tương lai Gia Ninh ở nhà chúng ta bị ủy khuất, nàng có thể đánh chính ngôn thuận mà làm chỗ dựa cho nữ nhi, sinh lễ bao nhiêu nàng không sẽ để ý, nhưng chuyện gia phả . . ."

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Thân phận Lâm thị bày ở nơi đó, sinh lễ quả thật không nên rêu rao, nếu không là hại nàng.

Thái phu nhân cau mày nói: "Con muốn nàng vừa vào cửa, liền ghi đũa bé kia vào gia phả?"

Quách Bá Ngôn nói: "Vâng. Nhi tử nếu như lấy nàng, liền muốn phu thê đồng tâm nhà cửa vui vẻ, không cần phải bởi vì một tiểu nha đầu mà làm cho nàng ngọt ngát, còn nữa Gia Ninh như thuận hiểu chuyện, nhi tử không muốn con bé chịu ủy khuất, như vậy, ngày nhận trang sức trước tiên nhận Gia Ninh, ở chỗ người hai buổi tối, đợi tân phụ kính trà, thừa dịp tất cả mọi người ở đây, bảo Gia Ninh cũng nhận thức họ hàng một lượt luôn."

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Thái phu nhân uống một ngụm trà, trong đầu hiện ra tiểu cô nương mặt hạnh má đào, khuôn mặt mẫm mẫm, từ lúc vào nhà liền ngoan ngoãn cúi đầu, cái gì cũng không nhìn, rất hiểu quy củ, duy nhất làm cho người ta không thích, là đũa bé kia tuổi còn nhỏ, khỏe mắt đuôi mày lại có mị thái câu người. Câu cửa miệng thường nói tương tự tâm sinh, Lâm thị quả thật như ngoài mặt đoan trang như vậy, sao lại nuôi dưỡng ra nữ nhi yêu mị?

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nhưng lời của con trai cũng có đạo lý, người cũng đã cưới vào, có thể sống cùng nhau mới là quan trọng nhất, bà làm mẹ đây, đã phải đề phòng Lâm thị tính toán, thì trước tiên cũng phải cho Lâm thị uống viên thuốc an thần, miễn cho Lâm thị bởi vì nữ nhi mà sinh oán.

"Được, liền theo như con nói rồi lo liệu đi."

Ngày thứ hai, bà mới thuật lại ý tứ của Quốc Công Phủ ý cho Lâm gia.

Lâm thị quả thật là không quan tâm sinh lễ bao nhiêu, nhưng Quách gia vậy mà nguyên ý cho nữ nhi ghi vào gia phả Quách gia, để nữ nhi danh chính ngôn thuận làm Tứ cô nương Quốc Công Phủ, Lâm thị cực kỳ ngoài ý muốn.

Liễu thị thành tâm khuyên nhủ: "Quốc Công gia đối với muội đủ thật tình rồi, muội muội nếu như đồng ý gả, sau này liền toàn tâm toàn ý đi theo Quốc Công gia, thật ra ghi hay không ghi vào gia phả thì quan hệ cũng không lớn, muội đồ dành Quốc Công gia vui vẻ, hẳn yêu ai sẽ yêu cả đường đi tự nhiên sẽ cho Gia Ninh chỗ dựa, bằng không thì muội ba ngày hai bữa chộc giặt Quốc Công gia, cho dù có ghi Gia Ninh vào gia phả, mọi người Quách gia gió chiều nào ngã chiều đó, cũng sẽ không đối xử tử tế với Gia Ninh, có đúng hay không?"

Lâm thị hiểu, cúi đầu nói: "Muội có chừng mực."

Trượng phu chết rồi, hiện tại nữ nhi mới là quan trọng nhất, nếu muốn nữ nhi sống tốt, nàng nhất định phải ở chỗ Quách Bá Ngôn làm một thê tử tốt ôn nhu hiền thực.

~

một ngày trước đại hôn, nhà trai phái người tới nhận trang sức, mang đồ cưới của tân nương từ qua nhà chồng.

Lúc ngoài cửa sổ truyền tới tiếng gà gáy thứ nhất, trời còn đen kịt, Lâm thị lại lập tức tỉnh dậy, quay đầu nhìn, bên cạnh nữ nhi đang ngủ say. Nữ nhi tướng ngủ không tốt, một cánh tay đưa ra ngoài, Lâm thị nghiêng người, nhẹ nhàng nhét cánh tay nhỏ của nữ nhi về lại ổ chăn. Lâm thị ngủ không sâu, bởi vì sắp đến Quốc Công Phủ, Tống Gia Ninh mấy đêm nay ngủ cũng không được ngon, mẫu thân khê động, nàng cũng tỉnh, mơ hồ không rõ mà gọi: "Nương..."

Lâm thị cười, ôn nhu hỏi: "Sớm như vậy đã tỉnh?" Hôm nay là nữ nhi lần đầu tiên rời khỏi nàng, khẳng định cũng khấn trương nha?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 12.2

Vén chăn lên, Lâm thị chui vào ổ chăn của nữ nhi, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn nóng hổi của nữ nhi, vừa vỗ nhẹ vừa nói: "An An đừng sợ, đến bên kia bọn họ bảo con làm cái gì thì con làm cái đó, con ngoan ngoan nghe lời, Thái phu nhân nhất định sẽ thích con, sáng ngày một An An lại có thể nhìn thấy nương rồi."

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Nương, người thích Quốc Công gia không?" Tống Gia Ninh vui ở trong ngực mẫu thân, nhỏ giọng hỏi. Mẫu thân đồng ý cầu hôn, Tống Gia Ninh cho là mẫu thân thích Quách Bá Ngôn cao lớn uy vũ, nhưng sau ba tháng quan sát, Tống Gia Ninh cảm thấy mẫu thân cũng không vui vẻ, trước mặt khắc vẫn còn cười với nàng, đợi nàng quay người lại, nụ cười của mẫu thân liền biến mất, giống như trước kia cười đều là giả vờ, là cười cho nàng xem.

"Thích chứ, nương thân phân như vậy, Quốc Công

gia nguyên ý lấy nương, nương rất thỏa mãn." Lâm thị chạm vào mái tóc mềm mại của nữ nhi, nói khẽ, "Đến bên đó, An An cũng phải xem Quốc Công gia như phụ thân hiếu kính, biết không?"

Tổng Gia Ninh tưởng tượng đến khuôn mặt lạnh lùng giống nhau của Quách Bá Ngôn và Quách Kiêu, cảm thấy khó có thể kêu ra miệng.

Hai mẹ con dựa vào nhau, Lâm thị dặn dò nữ nhi rất nhiều, trời đã sáng, nàng tự tay chiếu cổ nữ nhi rửa mặt thay đồ. Đến trên bàn cơm, nhìn dáng vẻ ngây thơ ăn ngấu ăn nghiến của nữ nhi cho dù phát sinh chuyện gì cũng không bị ảnh hưởng, Lâm thị lắc đầu, buồn cười nói: "Con trước đi qua đó, bọn nha hoàn gấp cho con bao nhiêu An An liền ăn bấy nhiêu, đói bụng thì trở về phòng ăn bánh ngọt, ngàn vạn lần đừng để cho người bên ngoài nhìn ra con chưa ăn no."

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Nàng sợ nữ nhi ăn quá nhiều, Quách gia hiếu lắm nữ nhi tham đồ ăn của Quốc Công Phủ, không có giáo dục.

Tổng Gia Ninh ngoan ngoãn gật đầu.

Giờ lành đã đến, người nhận trang sức của Quốc Công Phủ đến, Lâm thị không tiện lộ diện, Liễu thị nắm bàn tay mập của cháu ngoại gái, một đường đưa lên xe ngựa, trước khi buông rèm, liên tục dặn dò cháu ngoại gái phải nghe lời. Tổng Gia Ninh không tập trung mà đáp ứng, hai mắt to lưu luyến nhìn qua nhà cậu. Đời này cậu mợ đối với nàng đặc biệt tốt, nàng ở nhà cậu vô ưu vô lo, nếu như có thể, nàng thật sự không muốn đi.

"Gia Ninh đừng sốt ruột, ngày kia là có thể nhìn thấy nương con rồi." Tào an phúc nhân (*) yêu thương nói, thật lòng rất thích tiểu cô nương xinh xắn ngây thơ này.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tổng Gia Ninh kiếp trước hầu như đều là sống ở hậu trạch, trước khi xuất giá bị một nhà nữ thúc nhốt ở trong viên đầu cửa không cho đi. lúc làm

thiếp cho Lương Thiệu, Quách Kiêu ngoài trừ nha hoàn bà tử hầu hạ, người ngoài duy nhất có thể lui tới chính là phu chủ, vậy là liền dưỡng thành tính tình sợ người lạ, đời này cũng không có gì tiến bộ.

Đối mặt với an ủi của Toàn phúc nhân, Tống Gia Ninh chỉ dạ một tiếng, lo lắng cúi đầu xuống, lặng lẽ nắm ngón tay.

Xe ngựa đi khoảng khoảng chừng ba khắc, rốt cuộc ngừng lại, thuận theo nha hoàn vén màn xe lên, Tống Gia Ninh thoáng nhìn ra bên ngoài, là cửa chính Quốc Công Phủ.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tống Gia Ninh vô cùng khẩn trương, đang hoảng sợ, ngoài xe bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh cao lớn, gấp nài, nam nhân mỉm cười: "Gia Ninh đến rồi?"

Mày kiếm mắt sáng, nổi bật hơn người, chính là Quách Bá Ngôn.

Tống Gia Ninh ngây người, không nghĩ tới kẻ phụ lại có thể tới đón nàng, sững sờ, nhìn thấy nam nhân vươn tay tới nàng, Tống Gia Ninh vô ý thức đặt bàn tay nhỏ bé lên. Quách Bá Ngôn nắm chặt bàn tay mập, hơi dùng sức, liền kéo tân nữ nhi ra ngoài, nhẹ nhàng ôm lấy, lại thả xuống đất.

"Làm phiền người." Tống Gia Ninh không khỏi xấu hổ, cảm ơn lí nhí như con muỗi.

Nàng nói nhỏ, Quách Bá Ngôn không nghe thấy, sờ sờ cái đầu nhỏ của nữ nhi, vịn vai nàng đi chuyển tới phía trước, cất cao giọng nói: "Đó là đại ca con."

Tống Gia Ninh trong lòng khẽ động, biết rõ cấp bậc lễ nghĩa, nhưng sững sờ không dám nhìn qua bên kia, ma xui quỷ khiến bên tai lại vang lên một đoạn đối thoại.

Đó là kiếp trước, Quách Kiêu lần đầu tiên muốn nàng, nàng khó chịu, thân thể căng trướng khó chịu, trong lòng ề ảm đau khổ, mù mờ ngờ ngàng khóc lóc hỏi hân: "Thế tử thân phận tôn quý, dạng mỹ nhân gì mà không có, vì sao phải đoạt ta tới đây?"

Quách Kiêu trả lời như thế nào?

hắn gắt gao ấn nàng, lạnh lùng nhìn ánh mắt của nàng: "Bởi vì ánh mắt của nàng nói cho ta biết, nàng muốn bị ta ngủ."

Tống Gia Ninh ủy khuất muốn chết, rõ ràng là hân háo sắc, nhưng lại đổ thừa lên trên người nàng, được rồi, đời này nàng cũng không muốn nhìn thẳng hân nữa.

Chú thích: "Toàn phúc nhân" còn gọi là "bà toàn phúc", dùng để chỉ người phụ nữ đã có chồng, hiện cha mẹ còn khỏe mạnh, có chồng, con cái đủ cả nam cả nữ. Dựa theo phong tục lễ nghi trong dân gian, "người toàn phúc" sẽ phải lo rất nhiều việc, đề cầu "cát tường như ý" cho đôi vợ chồng mới cưới. "Người toàn phúc" là chỉ người có phúc, trên có cha mẹ, dưới có con trai con gái, vợ chồng ân ái, huynh đệ tỷ muội chung sống hòa thuận, bình thường là do người thân bên đằng gái đảm nhận. Trước hôn lễ một ngày, "người toàn phúc" sẽ phải vào trong phòng tân hôn quét giường (tảo sàng, tát sàng, tát trướng) cho tân lang tân nương, vừa quét vừa nói những lời cát tường hoặc đọc những câu vè đề cầu vận may cho tân lang tân nương.

Trước ngày cử hành hôn lễ, "người toàn phúc" còn có một công việc quan trọng khác đó là dọn dẹp kiệu cho tân nương. Ở phần lớn khu vực phía Bắc, trước khi tân nương lên kiệu, "người toàn phúc" sẽ phải tiến hành "quét kiệu", "hun kiệu" và "soi kiệu". "Quét kiệu" là chỉ "người toàn phúc"

sẽ cầm chổi phui nhẹ, quét bụi đất trong kiệu. Sau đó, "người toàn phúc" sẽ dùng cao hương hun phía trong kiệu một chút, để bên trong tràn đầy mùi thơm. "Chiếu kiệu" thì là cầm gương trong tay, chiếu từng góc của kiệu một lần để tránh những thứ ô uế lẫn trốn trong kiệu. Theo phong tục lưu truyền, tất cả những việc trên phải do "người toàn phúc" làm, thể hiện sự mong ước cuộc sống mới đầy mỹ hảo của tân lang tân nương.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 13

Tổng Gia Ninh không dám nhìn Quách Kiều, nhưng Quách Kiều lại thần nhiên đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng ánh mắt cố định trên khuôn mặt mũm mĩm của Tổng Gia Ninh. Ánh nắng từ một bên chiếu tới, trên da mặt trắng nõn của nàng phảng phất như có thể véo ra nước, vô cùng mịn màng, phụ thân bảo nàng gọi hân, nàng ngo ngắc cả người cứng ngắc không chịu xoay lại, lông mi thật dài rủ xuống, đôi môi phần hồng mím lại, cả người không được phóng khoáng, khiến người muốn khi dễ nàng.

Ưu điểm duy nhất, chính là khuôn mặt, so với mấy muội muội ruột trong nhà đều xinh đẹp hơn.

Ánh mắt liếc qua chuyển đến vật áo phụ thân, Quách Kiều bỗng nhiên hiểu phụ thân vì sao lại thích một quả phụ như vậy, nữ nhi lớn lên như vậy, vị kế mẫu kia, chắc chắn cũng là sắc đẹp khuynh thành.

"Phụ thân, Gia Ninh chắc là sợ người lạ rồi, chúng ta đi vào trước đi." Đợi trong chốc lát không đợi được kể muội bắt chuyện, Quách Kiều cười nhặt với phụ thân nói, hai chữ "Gia Ninh" gọi tự nhiên thân cận.

Ở trong mắt Quách Bá Ngôn, Lâm thị xinh đẹp yếu ớt, Tổng Gia Ninh ngốc nghếch nhất gan, dĩ nhiên lý giải kháng cự của Tổng Gia Ninh thành sợ người lạ, liền vỗ nhẹ lên vai nàng, dùng giọng nói nhu hòa: "Đi thôi, vì phụ trước dẫn con đi gặp Thái phu nhân, Thái phu nhân là trưởng bối, gặp mặt Gia Ninh phải hiểu chuyện, biết không?"

Tổng Gia Ninh lập tức gật đầu, thấy Quách Bá Ngôn nhắc chân, nàng chủ động đi qua phía bên tay phải Quách Bá Ngôn, cách xa Quách Kiều.

Quách Kiều đã nhận ra kế muội tránh né hân, nhưng vẫn đi qua phía bên tay phải Tổng Gia Ninh, rút lại phía sau hai bước đi theo.

Vì vậy trên đường từ cửa chính đến Sướng Tâm Viên, Tổng Gia Ninh liền thỉnh thoảng cảm nhận được hai đạo ánh mắt lạnh lẽo, giống như rần rần nhìn chăm chăm vào nàng, sợ tới mức toàn bộ lực chú ý cảnh giác nàng đều đặt lên trên người Quách Kiều, cũng không nghe thấy giọng nói của kế phụ. Quách Bá Ngôn hỏi mấy lần không được đáp lại, cúi đầu, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tân nữ nhi căng thẳng tái nhợt, hân bỗng nhiên có hơi lo lắng. Đứa nhỏ này gan rất nhỏ, cứ tiếp tục như vậy là không thể được, hôm nào đó phải thương lượng với Lâm thị một chút, mời ma ma giáo dưỡng tới đây, cô nương có thể ngây thơ, nhưng cũng phải phóng khoáng thoải mái.

Noãn các phía đông Sướng Tâm Viên, Thái phu nhân ngồi trên noãn tháp, đại cô nương Đình Phương bồi ở một bên. Bởi vì Lâm thị vẫn chưa qua cửa, hôm nay chỉ là để đại phòng bên này làm quen với người nhà mới tới trước, nên cũng không có mời hai phòng kia.

Màn cửa khua động, Quách Bá Ngôn tiến vào, tiện tay vén rèm giúp tiểu cô nương sau lưng, động tác nhỏ giống như tùy ý nhưng thật ra là săn sóc, Đình Phương nhìn thấy mà trong lòng có hơi đau xót, phụ thân chưa từng vén rèm cho nàng. Nhưng khi tầm mắt của nàng chuyển đến trên người Tổng Gia Ninh, nhìn thấy khuôn mặt mũm mĩm của Tổng Gia Ninh, để ý đến bàn tay mập của Tổng Gia Ninh khăn trương lộn xộn, Đình Phương thầm nhẹ nhàng thở ra, muội muội xem ra còn nhỏ, rất dễ dàng ở chung.

"Gia Ninh gặp qua Thái phu nhân, gặp qua đại cô nương." Toàn bộ Quốc Công Phủ, Tổng Gia Ninh chỉ sợ một mình Quách Kiều, ở trước mặt nữ quyến, nàng sợ người lạ thì có sợ thiệt, nhưng hành lễ chào hỏi thì vẫn biết.

Thái phu nhân lớn tuổi, theo bản năng thích tiểu hài tử, đặc biệt là xinh xắn có hiểu biết, mặc dù tồn tại nghi kỵ đối với mẹ con Lâm thị, nhưng trước khi hai mẹ con chính thức phạm sai lầm, Thái phu nhân cũng không muốn dùng ác ý suy đoán, hiện tại Tổng Gia Ninh biểu hiện nhu thuận, bà liền cười vẫy tay, gọi: "Tới đây tới đây, cho tổ mẫu hảo hảo nhìn một cái."

Quách Bá Ngôn nghe vậy, vẻ mặt buồn lòng.

Tổng Gia Ninh nghe Thái phu nhân lại có thể tự xưng tổ mẫu, hiền lành giống như lão thái thái nhà hàng xóm, không có một chút kiêu căng uy nghiêm như Đoan Tuệ công chúa, liền cũng không có khăn trương nữa, ngoan ngoãn đi qua, rũ mi mắt không dám nhìn loạn. Kiếp trước vào cung, Tổng Gia Ninh rất cuộc nhớ kỷ quy củ "Gặp quý nhân đừng nhìn loạn".

Thái phu nhân kéo bàn tay nhỏ bé của Tổng Gia Ninh, nghiêm túc quan sát một phen, vừa gật đầu vừa khen ngợi nói: "Gia Ninh lớn lên thật xinh đẹp, ba tỷ tỷ con đều không sánh bằng, khuôn mặt nhỏ nhắn này, vừa nhìn chính là có phúc khí."

Tổng Gia Ninh xấu hổ cúi đầu, phúc khí cái gì chứ, ý tứ chính là khuôn mặt nàng béo quá chứ gì.

"Gia Ninh à, vào cửa Quốc Công Phủ, sau này chúng ta chính là người một nhà, ta là tổ mẫu, Đình Phương là đại tỷ tỷ con, đừng sợ người lạ." Khen dung mạo xong, Thái phu nhân yêu thương nói.

Tổng Gia Ninh gật đầu, trước gọi bà một tiếng tổ mẫu, lại len lén liếc cô nương y phục màu đỏ bên cạnh, thấy đôi phương cười dịu dàng nhìn nàng, thân thiết ôn nhu, Tổng Gia Ninh lên can đảm, ngượng ngừng cười cười, ngọt ngào kêu: "Đại tỷ tỷ." Đôi mắt hạnh thanh tịnh như nước, nhìn thế nào cũng không giống như là muội muội xấu.

Đình Phương càng nhìn càng thích, kéo bàn tay nhỏ bé của Tổng Gia Ninh, cười nói: "Gia Ninh muội muội."

Hai tỷ muội này xem như là vừa ý nhau rồi.

Quách Kiều ở một bên nhìn, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Biểu hiện đơn thuần bên ngoài của Tống Gia Ninh là thật hay giả hắn còn chưa xác định được, nhưng muội muội ruột thịt của hắn mới gặp mặt một lần liền vui vẻ nhận tỷ muội, một chút tâm cơ cũng không có, tính tình này, hắn làm huynh trưởng, sao yên tâm được chứ?

Quách Bá Ngôn rất yên tâm, nói với Thái phu nhân: "Tiền viện còn có việc, nhi tử đi trước, Gia Ninh liền làm phiên nương."

Thái phu nhân khoát tay: "Đi đi đi đi, bên này không cần con quan tâm."

Quách Bá Ngôn gật đầu, trước khi đi thuận tiện mang theo nhi tử.

Quách Kiều vừa đi, Tống Gia Ninh lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều, tâm tổ mẫu, tâm tỷ tỷ hỏi nàng cái gì nàng liền nói cái đó, nha hoàn bưng bánh ngọt lên, Thái phu nhân khuyên nàng ăn, nàng liền rụt rè ăn một miếng, nếm mùi vị, dù thích cũng tuyệt đối không lấy thêm, vững vàng nhớ kỹ lời mẫu thân dặn dò.

một ngày ở chung, Thái phu nhân vô cùng xác định, cháu gái mới này tuy lớn lên quyến rũ vô song, tính tình lại rất đơn thuần. Thái phu nhân thích tiểu cô nương như vậy, cố ý chỉ thị đại nha hoàn bên cạnh chiếu cố Tống Gia Ninh bắt đầu cuộc sống hàng ngày. Đình Phương cũng rất hoan nghênh tân muội muội, ngày hôm sau Quốc Công Phủ đón dâu đãi khách, Đình Phương biết rõ hôm nay Tống Gia Ninh chỉ có thể ở một mình trong phòng đợi, sáng sớm còn cố ý chạy tới, ôn nhu an ủi Tống Gia Ninh một phen.

Tống Gia Ninh trong lòng hơi có chút ảm áp, nhưng Đình Phương vừa đi, bên cạnh chỉ còn một nha hoàn không quen, lại nghe tiền viện truyền tới náo nhiệt, Tống Gia Ninh bỗng nhiên vô cùng nhớ mẫu thân của mình, cho đến giờ phút này, Tống Gia Ninh mới chậm chạp ý thức được một việc: Vệ Quốc Công Quách Bá Ngôn, cướp đi nương xinh đẹp của nàng, sau này mẫu thân không bao giờ là của một mình nàng nữa...Trời càng ngày càng tối, Tống Gia Ninh ăn cơm tối xong sớm chui vào chăn, nghĩ đến chuyện đêm nay mẫu thân phải đối mặt, tâm tình đặc biệt phức tạp.

~

Quách Bá Ngôn lại thống khoái cực kỳ, cùng các tân khách liêu mạng một vòng rượu, hắn quyết đoán giả say, nhân cơ hội rời khỏi phòng khách ồn ào, đi nhanh đến phòng tân hôn ở hậu viện, bước đi như bay. Hai nha hoàn canh giữ trong viện, Quách Bá Ngôn nhìn cũng không thèm nhìn, kể cả hai người bên trong ra đón, cũng đuổi đi hết, "BA~" mà cửa nhà chính.

Nam nhân không thể chờ đợi nổi nữa, bước vào nội thất, bước chân tạm thời thay đổi chậm lại, mặt không thay đổi nhìn lên trên giường. Tân nương hắn mới cưới vào cửa liền ngồi ở chỗ kia, mặc tiểu sam màu đỏ tay áo hẹp, phía dưới là váy màu đỏ, dưới làn váy lộ ra một đôi giày thêu tinh xảo khéo léo màu đỏ. Quần áo đỏ như vậy, tân nương bọc bên trong lại trắng như tuyết, khuôn mặt hai mươi bảy tuổi nhìn không khác biệt gì với mười bốn mười lăm tuổi, non nớt giống nhau, thiếu nữ lứa tuổi đậu khấu (tuổi dậy thì) cũng đẹp không bằng.

Dục hóa bị đè nén gần một năm, hừng hực bùng lên.

Quách Bá Ngôn không nhanh không chậm đi qua, lại chậm rãi ngồi bên cạnh Lâm thị, mắt nhìn phía trước nói: "Ngủ thôi, giúp ta thay quần áo."

Lâm thị bình tĩnh xoay người lại, ánh mắt chỉ nhìn cái cằm phía dưới nam nhân, sau đó nâng lên một đôi bàn tay thon, cũng không xa lạ mà cởi áo của trượng phu ra. Vì sao không xa lạ, bởi vì nàng đã từng gả cho người khác, gả qua một thư sinh hào hoa phong nhã lịch sự nho nhã. Giờ khắc này, cả người Lâm thị cứng ngắc như chia làm hai phần, nàng biết mình ở nơi nào, hai tay đầu vào đẩy làm chuyện nên làm, nhưng lòng của nàng, lại không thể không chế mà tràn đầy một người đàn ông khác, tràn đầy đều là nhớ tới hắn.

Quách Bá Ngôn hơi nghiêng đầu, nhìn thấy quần áo đỏ thắm như tôn lên khuôn mặt càng thêm tái nhợt của nàng, trắng như cánh hoa ngọc lan bị nước mưa đánh vùi dập, nhu nhược đáng thương, nhưng cũng chính là vẻ mỏng manh này, càng khiến người ta muốn hung hăng khi dễ nàng. Cổ họng chuyển động, Quách Bá Ngôn bỗng nhiên bắt lấy hai tay Lâm thị, quay người lại liền đè nàng xuống.

Lâm thị nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích thực hiện bốn phận cần làm của thê tử.

Quách Bá Ngôn như tường đồng vách sắt đè nặng nàng, sốt ruột khó nén hôn lên lông mày như vẽ của nàng, hôn lên khuôn mặt tái nhợt của nàng, hôn lên bờ môi diễm lệ của nàng, hôn lên cái cổ yếu ớt phảng phất như vừa bóp liền gãy của nàng, hắn như một đóm lửa, kích thích trong rượu mạnh. Sau khi bùng lên càng thêm rừng rực, hắn biết nàng có lẽ còn nhớ đến quý họ Tống đoàn mệnh, biết nàng là vì nữ nhi mới theo hắn, nhưng Quách Bá Ngôn không quan tâm.

Quan tâm cái gì? Quý đoàn mệnh kia Đoàn còn có thể làm như vậy đối với nàng sao, còn có thể mặc sức ăn con thỏ bạch ngọc như nàng đây sao, còn có thể khiến cho nàng rõ ràng muốn cự tuyệt rồi lại không muốn biểu hiện ra ngoài mà đau khổ chịu đựng, có thể làm cho nàng rõ ràng rất thích phải đè nén bản năng lên lên nắm chặt ga giường, có thể nắm chặt eo nhỏ một nắm tay của nàng mà thảo phạt sao?

Gầm nhẹ một tiếng, sau khi hoàn toàn xông vào thành trì, Quách Bá Ngôn rốt cuộc tạm dừng tấn công, cúi đầu nhìn nàng.

Khuôn mặt tái nhợt của Lâm thị sớm đã bị hắn nung đỏ, nàng vẫn nhắm mắt lại, nhưng trán lại toát mồ hôi, đôi môi đỏ mọng không chịu khống chế mà mở ra, như cánh hoa bị ép hé mở, tỏa ra hương thơm, mồ hôi lớn chùng hạt đậu dọc theo bên má nàng lăn xuống, một giọt lại một giọt.

Nàng thật đẹp, Quách Bá chung quy vẫn còn sinh ra thương tiếc, hôn nhẹ bên má nàng, nói giọng khàn khàn: "Làm đau sao?"

Lâm thị mím môi, đầu cũng nghiêng qua một bên, thế nhưng Quách Bá Ngôn lại húc lên trên một cái, nàng liền bị ép mở miệng, phát ra một tiếng hừ nhẹ giống như thống khổ. Quách Bá Ngôn lại hỏi một lần nữa, nàng vẫn không chịu nói chuyện, Quách Bá Ngôn cứ tiếp tục ủi tới, một lần so với một lần

càng nhanh hơn, khiến nàng như nhành hoa trong mưa gió, run rẩy tới tới lui lui, cuối cùng không chịu nổi, nước nở nghẹn ngào lên tiếng.

"Cầu ta." Quách Bá Ngôn nâng chân trắng như ngọc của nàng, giọng ồm ồm lần nữa vang lên.

Lâm thị gắt gao che miệng, nước mắt chảy xuống như mưa. Nàng không thích như vậy, cũng chưa từng bị đối đãi như vậy.

"Cầu hay không?" Quách Bá Ngôn đánh tới giống như nổi điên, so với trống trận còn gấp hơn.

hắn so với thiên quân vạn mã càng thêm dũng mãnh, Lâm thị giống như tiểu thành không chịu nổi một kích, không tới vài cái liền chống đỡ không nổi, cái gì cũng quên mất, cũng không có rảnh rồi không có cơ hội duy trì lý trí, thân thể sắp một rã rồi khóc lóc ôm lấy bờ vai rắn chắc không giống người của Quốc Công gia, vừa muốn đề lại không cho hắn động, vừa khóc không thành tiếng: "không cần, không cần..."

Tân phu nhân ở trong trường thay đổi muôn kiểu khóc lóc, hoặc là trầm thấp nước nở nghẹn ngào, hoặc là đứt quãng nhỏ giọng thút tha thút thít, trong viện, hai đại nha hoàn Xuân Bích, Hạnh Vũ của Quách Bá Ngôn đứng trong góc khuất hành lang đen như mực, nghe động tĩnh dài đằng đằng bên trong đường như sẽ không dừng lại, trong lòng chỉ ước ao mình có thể thay thế tân phu nhân nhận lấy sủng ái của Quốc Công gia.

Lâm thị đang ở trong "Phúc" lại mong cho sớm kết thúc, hai nha hoàn chưa xót cũng mong y như vậy, đáng tiếc đối với các nàng mà nói, đêm nay nhất định đặc biệt dài đằng đằng, Quách Bá Ngôn đem tất cả hải lòng của hắn đối với Lâm thị, đều thể hiện lên hành động, giữa hiệp tạm nghỉ một lát, không đợi Lâm thị trở lại bình thường, liền một lần nữa kéo người vào trong ngực, yêu thương không nghỉ.

Thẳng đến khi ánh trăng rơi xuống, đêm khuya yên tĩnh, động tĩnh trong phòng tân hôn mới ngừng lại.

* chú thích

“Toàn phúc nhân” còn gọi là “bà toàn phúc”, dùng để chỉ người phụ nữ đã có chồng, hiện cha mẹ còn khỏe mạnh, có chồng, con cái đủ cả nam cả nữ. Dựa theo phong tục lễ nghi trong dân gian, “người toàn phúc” sẽ phải lo rất nhiều việc, để cầu “cát tường như ý” cho đôi vợ chồng mới cưới. “Người toàn phúc” là chỉ người có phúc, trên có cha mẹ, dưới có con trai con gái, vợ chồng ân ái, huynh đệ tỷ muội chung sống hòa thuận, bình thường là do người thân bên đằng gái đảm nhận. Trước hôn lễ một ngày, “người toàn phúc” sẽ phải vào trong phòng tân hôn quét giường(tảo sàng, tát sàng, tát trướng) cho tân lang tân nương, vừa quét vừa nói những lời cát tường hoặc đọc những câu vè để cầu vận may cho tân lang tân nương.

Trước ngày cử hành hôn lễ, “người toàn phúc” còn có một công việc quan trọng khác đó là dọn dẹp kiệu cho tân nương. Ở phần lớn khu vực phía Bắc, trước khi tân nương lên kiệu, “người toàn phúc” sẽ phải tiến hành “quét kiệu”, “hun kiệu” và “soi kiệu”. “Quét kiệu” là chỉ “người toàn phúc”

sẽ cầm chổi phui nhẹ, quét bụi đất trong kiệu. Sau đó, “người toàn phúc” sẽ dùng cao hương hun phía trong kiệu một chút, để bên trong tràn đầy mùi thơm “Chiếu kiệu” thì là cầm gương trong tay, chiếu từng góc của kiệu một lần để tránh những thứ ô uế lẫn trốn trong kiệu. Theo phong tục lưu truyền, tất cả những việc trên phải do “người toàn phúc” làm, thể hiện sự mong ước cuộc sống mới đầy mỹ hảo của tân lang tân nương.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 14

Trời còn chưa sáng Tống Gia Ninh liền tỉnh, đói tỉnh...

Nằm ngửa mặt, Tống Gia Ninh ôm cái bụng lép xẹp, nhìn đỉnh màn trướng tối đen như mực ngẩn người.

Kiếp trước khi mẫu thân còn sống, gia cảnh Tống gia sa sút, hai mẹ con nàng dựa vào đồ cưới phong phú của mẫu thân, cuộc sống vẫn rất thoải mái, muội muội hàng xóm tới nhà, đều khen quần áo xinh đẹp trên người nàng, hâm mộ đồ trang sức trên đầu nàng. Tống Gia Ninh éch ngồi đấy giềng, liền cho rằng người ta đại phú đại quý, ăn uống hằng ngày so với nhà mình đại khái không sai biệt lắm.

Huyện nha của Lương Thiệu không có mạnh hơn Tống gia bao nhiêu, sau khi đi theo Quách Kiều vào kinh, thấy Quách Kiều chuẩn bị ăn, mặc, ở, đi lại cho nàng, Tống Gia Ninh mới hiểu được cái gì gọi là phú quý chân chính, nhưng cho đến hai ngày nay đi vào Quốc Công Phủ, Tống Gia Ninh mới tự cảm nhận được tư thế quyền quý của người ta. không nói cái khác, Quách gia vô cùng chú ý đối với việc giáo dưỡng cô nương, trên bàn cơm bọn nha hoàn mức cho người bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, không ai gọi thêm cơm. Món ăn tuy nhiều, nhưng đồ ăn trong đĩa quả thực ít đến thăm thương, ít đến nỗi nàng gấp cái thứ ba cũng thấy quá xấu hổ.

Tổng cộng ở Quốc Công Phủ dùng năm bữa ăn chính, Tống Gia Ninh không có được một lần ăn no, trông mong đợi đến lúc có thể ăn bánh ngọt, kết quả nha hoàn bưng lên bánh ngọt cũng có lệ, trong mâm sứ lịch sự tao nhã xinh đẹp đựng năm cái bánh điểm tâm khác mùi vị, nhìn thì nhiều, thật ra mỗi cái chỉ cỡ hoa anh đào, Tống Gia Ninh toàn bộ ăn sạch sẽ, ngay cả điểm tâm hạch đào xốp giòn cô không thích cũng ăn hết, chẳng được bao lâu bụng vẫn đói.

Tống Gia Ninh biết, triều đại nữ nhân xem gầy là đẹp, tư thái và cảm kỳ thư họa, tướng mạo đức hạnh của cô nương gia hầu như quan trọng như nhau, cô nương gầy lại dễ dàng được trường bối nhà trai thích hơn so với cô nương béo, thể hiện có giáo dục, cho nên ăn uống ở Quốc Công Phủ an bài cũng

không sai, nhìn đại cô nương Đình Phương sẽ biết, tư thái thướt tha tính tế, Tống Gia Ninh cũng cảm thấy đẹp.

Nhưng nàng không muốn làm mỹ nhân gây đầu, nàng thà không gả ra được cũng phải ăn no bụng!

Càng nghĩ càng đói, bụng réo ùng ục ục từng hồi một, Tống Gia Ninh tủi thân muốn khóc, cuộc sống gì thế này? Người nghèo đói bụng là vì trong nhà không có tiền, Quốc Công Phủ... không, nàng có gần một trăm tiền riêng, có tiền lại không có chỗ tiêu, cũng phải đói bụng? Rốt cuộc ai là người đầu tiên khen nữ nhân gây mới xinh đẹp, chẳng lẽ được người ta khen đẹp còn quan trọng hơn so với ăn no bụng?

Ủy khuất một hồi, Tống Gia Ninh nhận thức được, không trách người khác, mà trách nàng ăn nhiều, Đình Phương tỷ tỷ sao không cảm thấy đói? Năm cái bánh ngọt vẫn còn lại ba khối, nàng tốn biết bao nhiêu sức mới quản được hai mắt mình, không có thêm muốn quả vật của tỷ tỷ.

Đói bụng quá ngủ không được, thật vất vả mới nhìn tới lúc trời hơi sáng lên, Tống Gia Ninh lăn lông lóc bò dậy, khát nước muốn uống nước trà.

Bọn nha hoàn gọn gàng ngăn nắp hầu hạ Tứ cô nương.

Tống Gia Ninh hiện tại ở Sướng Tâm Viên của Thái phu nhân, ở sát vách chính là đại cô nương Đình Phương. Tiền Quốc Công phu nhân Đàm thị mất sớm, Quách Bá Ngôn lại quanh năm suốt tháng không ở nhà, Thái phu nhân đau lòng tôn nữ, đưa tôn nữ nuôi dưỡng ở bên mình, trong phủ có ba tôn nữ ruột, Thái phu nhân cũng rất thiên vị Đình Phương.

Đình Phương cũng thức dậy, rửa mặt xong liền đến tìm muội muội.

Tống Gia Ninh đói bụng mấy lần, nhìn không có tinh thần, Đình Phương hiểu lầm muội muội sốt ruột gấp mẩu thân, dắt bàn tay nhỏ bé của muội muội cười nói: "đi, chúng ta đi thỉnh an tổ mẫu trước, gặp mặt tổ mẫu liền đi phụ thân bên kia." Tối hôm qua tổ mẫu nói, sáng nay kính trà, ba huynh muội các nàng phải cùng phụ thân mẫu thân tới đây.

Tống Gia Ninh liền vội vàng gật đầu.

Thái phu nhân thức dậy hơi trễ, đang chải đầu, yêu thương dặn dò vài câu liền bảo hai tỷ muội rời đi.

Tháng chạp trời lạnh, Đình Phương khoác áo choàng màu mai đỏ, trong tay ôm lò sưởi nhỏ bằng đồng. Áo choàng của Tống Gia Ninh là màu hồng đào, trong tay cũng ôm lò sưởi tay tinh xảo, hai tỷ muội sóng vai bước đi, y hệt một đôi hoa tỷ muội. đi đến tiền viện, ở cửa ra vào gặp được Quách Kiều, mặc cẩm bào cổ tròn xanh ngọc, cao ngất tuấn dật, khí độ hào hoa phú quý.

Nhìn thấy hai muội muội, Quách Kiều dừng bước lại.

"Ca ca." Đình Phương dịu dàng kêu, thân mật cực kỳ.

Quách Kiều gật gật đầu, ánh mắt dời đến trên mặt muội muội mới của mình. Khuôn mặt tiểu nha đầu mũm mĩm, lông mày trắng như tuyết ở mép rìa mũ trùm đầu làm nổi bật lên vẻ sáng trong tròn bóng như quả vải mới lột, chóp mũi thanh tú đỏ rực, miệng nhỏ phía dưới trắng mịn như hoa, không chỗ nào không xinh đẹp. Nhưng Quách Kiều rất muốn nhìn ánh mắt của nàng, bởi vì đôi mắt sẽ vạch trần suy nghĩ trong lòng của một người.

"Gia Ninh nhận ra ta sao?" đi vài bước tới hai muội muội, Quách Kiều liếc mắt sang viện phụ thân, nhàn nhạt hỏi.

Tống Gia Ninh cup mí mắt gật đầu, ngoan ngoãn gọi: "Đại ca."

Trong mắt Quách Kiều vút qua một tia châm chọc, muội muội ruột gọi hần ca ca, nha đầu kia rõ ràng nghe thấy được còn gọi hần "Đại ca", thể hiện rõ là muốn vút đi quan hệ huyết thống, hần đường đường Thế tử Quốc Công Phủ, lại bị nữ nhi của quả phụ ghét bỏ.

"Vì sao không dám nhìn ta?" giọng nói của Quách Kiều lạnh xuống.

Tống Gia Ninh rụt rụt bả vai, vô thức muốn vâng lời, thế nhưng nhớ lại kiếp trước Quách Kiều đoạt lấy lý lẽ của nàng, nàng nếu không nhìn, đầu rũ xuống còn thấp hơn.

Nàng mười tuổi và nàng mười sáu mười bảy tuổi, tư thái thay đổi đáng về thay đổi, đôi mắt lại thay đổi không lớn, vạn nhất lại khiến Quách Kiều cảm thấy nàng có mưu đồ câu dẫn thì làm sao bây giờ?

Quách Kiều nhíu mày, đang muốn nâng cằm nàng lên cẩn thận nhìn muội muội không chịu nhìn thẳng này của hần một chút, bên cạnh Đình Phương bỗng nhiên kéo Tống Gia Ninh vào trong ngực, giống như bao che khuyết điểm sờ sờ đầu muội muội, sau đó nhỏ giọng oán trách huynh trưởng: "Ca ca, Gia Ninh vừa mới vào phủ, còn chưa quen thuộc, huynh cả ngày mặt mày cứng nhắc, ai dám nhìn huynh?"

Là nàng nàng cũng sợ hãi, muội muội tuổi còn nhỏ nhìn đoán không ra, nàng lại biết rõ huynh trưởng cũng không thích kẻ mẩu và muội muội.

Quách Kiều cho muội muội mặt mũi, lạnh lùng liếc Tống Gia Ninh, xoay người lại đi về hướng nội viện, mới đi ra khỏi một bước, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng vang ột ột ột ột. Quách Kiều sáu tuổi tập võ, tai thính mắt tinh, lập tức quay đầu lại, chỉ thấy tân muội muội nhát gan của hần hai gò má đỏ bừng, lông mi thật dài bất an chớp chớp, tay nhỏ béo bịt tai trộm chuồng ôm bụng. Đình Phương PHỐC nở nụ cười, sờ sờ đầu muội muội: "Gia Ninh đừng nóng vội, lập tức ăn cơm."

Tống Gia Ninh vụng trộm bĩu môi, đổ dành ai hả, gặp mặt mẫu thân còn phải đi kính trà, hôm nay điểm tâm khẳng định muộn hơn hai ngày trước.

Quách Kiều chú ý tới nàng cong miệng nhỏ lên, tâm tình không khỏi chuyển biến tốt đẹp, mập như vậy, nhất định tham ăn, nên, sẽ làm cho nàng đói bụng.

Thế từ gia trẻ tuổi khí thịnh khỏe môi khê nhếch, dẫn đầu đi vào nội viện, huynh muội ba người cùng ở nhà chính đọi.

Hậu viện, hai nha hoàn và Xuân Bích, Hạnh Vũ Lâm thị mang theo, chia làm hai bên giữ ở ngoài cửa, cúi đầu, đều có tâm sự riêng. Nội thất, nam nhân cao lớn hùng vĩ chống thê tử nhỏ nhắn xinh xắn mỏng manh đỡ lên từ quần áo, một tay giữ sau ót một tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, một lần lại một lần ăn cái miệng hồng nhuận phom phớt của nàng.

Lâm thị không có thói quen ban ngày làm việc này, ngay từ đầu muốn tránh, nhưng càng tránh hân hôn càng can rờ thô lỗ. Lâm thị liền mềm mại xuống chờ hân ăn đủ.

Thế nhưng bờ môi cũng đau, hân giống như không có chút ý tứ nào muốn dừng lại.

Lâm thị sợ trì hoãn việc kính trà, thừa dịp lúc môi mọng hân hơi hơi rời khỏi, vội vã nói: "Nước..."

nói còn chưa dứt lời, lại bị hân chặn miệng. Lâm thị nhủ mảy, nàng không muốn trái ý của hân, nhưng ngày hôm nay là lễ lớn đầu tiên gặp mọi người ở Quốc Công Phủ, loại trường hợp này mà bị muộn, Thái phu nhân sẽ không cảm thấy là con trai bà ấy hồ đồ, chỉ biết nhận định là con dâu nàng đây không đứng đắn, câu dẫn trượng phu không có chừng mực.

Tay đẩy hân không ra, Lâm thị bắt đắc dĩ, khi đầu lưỡi to của hân sắp đến, bỗng rồi khản trương mà cắn một cái.

Quách Bá Ngôn hít vào một hơi, rút cuộc buông bờ môi mềm mại của nàng ra, đôi mắt đen không vui nhìn nàng chằm chằm.

Lâm thị liếc hân một cái, lập tức rũ xuống, thấp giọng giải thích nói: "Quốc Công gia, nên đi kính trà rồi, muộn không tốt đâu."

Nàng cố gắng giữ vững ngữ điệu bình tĩnh, nhưng gò má sớm đã bị nam nhân hôn triền miên không dứt làm cho đỏ lên, kiều diễm quyến rũ. Quách Bá Ngôn sờ sờ khuôn mặt trơn bóng tinh tế của nàng, nói giọng khàn khàn: "Ta biết rõ, nhưng nhìn thấy nàng, liền di chuyển không nổi." Tại sao có thể có nữ nhân đẹp như vậy trên chộc khiến người yêu thương như vậy, muốn mấy lần đều không cảm thấy đủ.

Lâm thị mấp máy bờ môi.

Quách Bá Ngôn cười khế, cuối cùng hôn một cái, vẫn chưa thỏa mãn nói: "Trở về lại tiếp tục."

Lâm thị không nói, bước nhanh tới trước gương sửa sang lại quần áo, may mà Quách Bá Ngôn chỉ là hôn một lát, cũng không có kéo quần áo nàng.

Sau thời gian một chén trà, đôi phu thê mới cưới một trước một sau đến tiền viện.

"Phụ thân, mẫu thân." huynh muội Quách Kiều đồng thời hành lễ, Đình Phương nhanh chóng nhìn thoáng qua kẻ mẫu, Quách Kiều liếc mắt cũng không có nhìn.

Quách Bá Ngôn ngó ngó Tổng Gia Ninh ngốc nghếch ở đằng kia, trước nhìn Lâm thị giới thiệu một đôi trái gái của hân: "Đây là Bình Chương, tính cách giống ta, không quá thích cười. Đây là Đình Phương, từ nhỏ đi theo bên cạnh Thái phu nhân, dịu dàng trong sáng, trong phủ này có cái gì nàng không hiểu lại xấu hổ không dám hỏi người khác, có thể tìm Đình Phương."

Lâm thị gạt đầu, từ nha hoàn trong tay Thu Nguyệt nhận hai phần lễ gặp mặt nàng sớm đã chuẩn bị từ trước, chia ra giao cho huynh muội Quách Kiều, ôn nhu nói: "Sau này chúng ta chính là người một nhà, các con nếu có gì cần, cứ nói với ta."

Hai huynh muội trăm miệng một lời: "Đa tạ mẫu thân."

Lâm thị lúc này mới nhìn sang nữ nhi bảo bối của mình, chỉ thấy nữ nhi tội nghiệp đứng ở đằng kia, giống như bất cứ lúc nào đều sẽ khóc lên. Lâm thị trong lòng cả kinh, chẳng lẽ nữ nhi ở bên cạnh bị ủy khuất gì?

Quách Bá Ngôn cũng phát hiện Tổng Gia Ninh không đúng, nhưng hân không nói chuyện, bởi vì hân biết rõ, nếu như Tổng Gia Ninh thật sự bị ủy khuất, hơn phân nửa đều có quan hệ với một đôi nhi nữ của hân, hân cho dù muốn quản, cũng không thể hỏi dưới loại tình huống này. một bên là con một bên là Lâm thị, làm lạnh lẽo trái tim ai cũng không thích hợp.

"An An, tới đây bái kiến phụ thân." Cấp bậc lễ giữa làm đầu, Lâm thị dẫn xuống nghi hoặc trong lòng, cười gọi.

Tổng Gia Ninh đi đến bên cạnh mẫu thân, ngoan ngoãn gọi Quách Bá Ngôn phụ thân, giọng nói lại tinh tế yếu ớt, giống như muỗi kêu, sau đó ngay cả khi lực nâng đầu lên nhìn người nam nhân này cũng không có, đói bụng đến mức choáng váng. Vừa nhận thức hết họ hàng, bụng lại réo bầy một trận, Tổng Gia Ninh thật sự rất khó chịu, xin giúp đỡ mà nhìn về mẫu thân, nàng thật sự đứng không vững nữa rồi.

Lâm thị hiểu rõ thêm nữ nhi, lập tức liền hiểu, bắt đắc dĩ mạnh mẽ chống đỡ nữ nhi ôm vào trong ngực, nói khê với Quách Bá Ngôn nói: "Quốc Công gia, An An từ nhỏ nhện đói được, chúng ta đợi con bé ăn một chút gì hãy đi qua nhé, bằng không thì thấp sợ con bé sẽ khiến Thái phu nhân chê cười." Trong lời nói mang theo vài phần lúng túng.

Tổng Gia Ninh mắc cỡ chết người, đầu chui vào trong lòng mẫu thân, ai cũng dám nhìn.

Biết rõ nguyên do Quách Bá Ngôn lại cao giọng cười to, xoa xoa đầu tiểu nha đầu, cao giọng dặn dò nha hoàn đi bưng bánh ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 15

Quốc Công gia tân hôn ngày thứ hai, người tam phòng cũng phải đi qua bên Thái phu nhân dùng điểm tâm, nhưng phòng bếp của tiền viện Quách Bá Ngôn đang chuẩn bị mấy món bánh ngọt, giữ lại cho các chủ tử trở về dùng. Cho nên Quốc Công gia bỗng nhiên truyền bánh ngọt, phòng bếp rất nhanh liền bưng lên ba cái đĩa sứ trắng tinh xảo, một đặt ở trên bàn tử đàn chính giữa Quách Bá Ngôn, Lâm thị, một đặt ở chỗ Quách Kiều, một bày ở chính giữa hai vị cô nương.

Năm loại bánh ngọt, một khối bánh đậu khoai tím, một khối bánh táo đỏ, một khối bánh đậu vàng, một khối quế hoa cao, một khối bánh nhân hạt sen xốp giòn, giống như sao vẩy quanh trăng, lộ ra trong đĩa nhỏ hoa văn mẫu đơn, vừa dụ dỗ người muốn ăn vừa cảnh đẹp ý vui. Bánh ngọt mới vừa làm không lâu, còn bốc lên hơi nóng màu sương trắng, mùi thơm xông vào mũi.

Tổng Gia Ninh thêm chảy nước miếng, nhưng nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của bốn người trong phòng đang nhìn nàng chằm chằm, liền cố nén, cúi đầu vẫn không nhúc nhích.

Lâm thị thấy Quách Bá Ngôn không có ý ghét bỏ nữ nhi, cười nói: "An An nhanh ăn đi, chút nữa chúng ta phải đi." đã đói thành như vậy, không cần phải rụt rè gì nữa.

"Con cũng ăn một miếng." Biết muội muội xấu hổ không dám ăn, Đình Phương sẵn sàng nói, vươn tay cầm một khối bánh nhân hạt sen xốp giòn.

Lâm thị ánh mắt khẽ biến. Nữ nhi không thích ăn mấy món khô cứng xốp giòn, đại cô nương vừa vặn cầm lên bánh nhân hạt sen xốp giòn, là nàng thích, hay là qua hai ngày ở chung, nhìn ra được khẩu vị của nữ nhi? Nếu là về sau, cô nương này thật đúng là thận trọng, càng là thiện tâm, nhanh như vậy liền tiếp nhận muội muội mà kẻ mẫu mang đến.

Khi nương đang kín đáo tìm hiểu mọi người Quốc Công Phủ, Tổng Gia Ninh lúc này trong mắt chỉ có ăn, nếu như đại tỷ tỷ động thủ trước, nàng cũng không giả vờ giả vịt nữa, duỗi ra tay mập cầm lên bánh đậu khoai tím, cúi đầu, một hơi cắn nửa cái. thật sự không phải do nàng đói quá đâu, mà thật sự là do cái bánh này quá nhỏ.

Khoai tím mềm mại hương vị ngọt ngào, nhân nhồi bên trong càng ngọt ngào khiến người thỏa mãn, Tổng Gia Ninh ăn vui vẻ, không chút nghĩ ngợi lại cầm một khối bánh táo đỏ, đồng dạng ăn hai phần vào bụng, tiếp đó lần này nàng không vội vã cầm lên, mà là len lén liếc kẻ phụ Quốc Công gia ngồi ở góc đối diện. Mắt hạnh long lanh, ngốc nghếch ngây ngô lại cứ làm ra tiểu động tác thông minh, khiến cho người thích.

Quách Bá Ngôn cười: "Ăn đi, ăn hết còn có chỗ này của phụ thân."

Tổng Gia Ninh yên tâm, xấu hổ cầm một khối bánh đậu vàng.

Lâm thị nhìn nữ nhi ăn xong, kịp thời nói: "Được rồi, trước ăn lót bụng thôi, đừng ăn quá nhiều, uống một ngụm trà rồi chúng ta đi."

Tổng Gia Ninh căn bản không ăn đủ, nhưng mẫu thân đã lên tiếng, nàng ngoan ngoãn bưng nước trà trên bàn lên, ừng ực ừng ực uống hai ngụm, lau miệng, hiểu chuyện nhìn về phía mẫu thân.

Lâm thị lại nhìn Quách Bá Ngôn, Quách Bá Ngôn gật gật đầu, trước tiên đứng lên. Ra cửa, hần cùng với Lâm thị sóng vai đi ở phía trước, hai tỷ muội Tổng Gia Ninh rút lại phía sau vài bước, Quách Kiều xếp cuối cùng. Lâm thị hôm qua vào cửa liền bị đưa vào phòng tân hôn, Quốc Công Phủ cũng không gặp qua, Quách Bá Ngôn vừa đi vừa giới thiệu cho nàng.

một đoàn người nên hần liền không kiêng nể gì mà nói chuyện, Tổng Gia Ninh cũng phải đi theo nghe, lực chú ý lại tập trung, đi tới đi lui, bả vai bên trái bị người đâm một cái. Tổng Gia Ninh vô thức chuyển sang hướng bên trái, hơi ngửa đầu, ngoài ý muốn đụng vào một đôi mắt không mang theo bất cứ một tia cảm tình nào, cũng là lần đầu tiên của đời này, nàng nhìn thẳng Quách Kiều.

Thế tử gia mười sáu tuổi, khôi ngô tuấn tú, rất giống với Thế tử gia ba mươi tuổi sâu trong trí nhớ, nhưng lại tạo cho người khác một cảm giác hoàn toàn khác biệt. hần còn chưa tới 30 tuổi, lại giống như núi lạnh từng xanh, mặc dù ban đêm rất nhiệt tình cũng mang theo vẻ mặt lạnh lùng, hần hiện tại tuy lạnh, trên người lại không có vẻ uy nghiêm và áp chế tích lũy nhiều năm, vẻ mặt nhạt nhẽo, sẽ chỉ làm người khác nhận ra hần nhìn người không quá thuận mắt, nhưng cũng không đến nỗi liên tưởng đến trách phạt đáng sợ gì.

Nhưng Tổng Gia Ninh vẫn là trước tiên thu hồi ánh mắt, lặng lẽ nhích lại gần Đình Phương bên kia.

Nhưng, bả vai lại bị người đâm một cái.

Tổng Gia Ninh không hiểu quay đầu, cùng lúc đó, thiếu niên lang đưa tay đến trước mặt nàng. Tay kia trắng nõn thon dài, lòng bàn tay như mỹ ngọc, phía trên mỹ ngọc, nắm một viên khoai tím nhỏ như hoa đào. Tổng Gia Ninh vẫn còn đói bụng, không nhận nổi nuốt một ngụm nước bọt, nhưng nàng có cốt khí của mình, không muốn ăn đồ của Quách Kiều.

Nam nhân coi nàng như hồ mị, trong lòng vốn xem thường nàng, kiếp trước nàng thân bất do dĩ không có biện pháp, hiện tại, Tổng Gia Ninh tránh hấn từ xa, chỉ làm huynh muội trên danh nghĩa, không cần chung đụng nhiều.

Lắc đầu, sau khi từ chối rõ ràng, Tổng Gia Ninh mắt nhìn phía trước, chuyên tâm đi con đường của mình.

Thế nhưng cái tay kia lại chọt nàng, Tổng Gia Ninh thấy không đáng đáp lại, hấn vẫn chọt, lần sau mạnh hơn lần trước, chọt làm Tổng Gia Ninh đau chết, nhưng với thân phận và uy thế còn sót lại của Quách Kiều, nàng giận mà không dám nói gì. Vì để tránh cho ăn càng nhiều đau khổ, Tổng Gia Ninh quyết đoán vứt bỏ chút cốt khí nhỏ nhoi này, mặt cứng đờ nhận lấy viên khoai tím trong lòng bàn tay Quách Kiều.

Hừ, nàng chỉ cảm không ăn, trở về liền ném đi.

Suy nghĩ để trút giận, nhưng ngay khi tay mập của Tổng Gia Ninh sắp chạm tới viên khoai tím xinh đẹp kia, bàn tay trắng nõn sạch sẽ của thiếu niên lang bỗng nhiên giơ lên, Tổng Gia Ninh theo bản năng ngửa đầu, trông thấy Quách Kiều trực tiếp nhét toàn bộ viên khoai tím vào trong miệng, phồng quai hàm lên, nhai hai ba cái liền nuốt xuống, ánh mắt trêu chọc đối diện với nàng.

Tổng Gia Ninh thật không nghĩ tới Quách Kiều tuổi trẻ lại là loại Thế tử gia này!

nói không tức giận là giả, cũng may Tổng Gia Ninh còn nhớ rõ thân phận của mình, hơn nữa vốn đối với đồ ăn của Quách Kiều không có hứng thú, bởi vậy ngon lửa nhỏ tức giận của nàng tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, điem nhiên như không có việc gì cúi đầu xuống, tiếp tục ngoan ngoãn đi đường. Phía sau nàng, Quách Kiều ngoài ý muốn nhiu mị, ở Lâm Vân Đường của phụ thân, sau khi tận mắt nhìn thấy kẻ muội tham ăn không có tiền đồ, hấn gần như đã tháo xuống phòng bị đối với nàng, nhưng bây giờ, hấn khi dễ nàng như vậy mà nàng cũng nén tức giận xuống được...

Nhớ lại đôi mắt hạnh trắng đen rõ ràng thanh tịnh như nước kia của nàng, Quách Kiều bỗng nhiên có chút nắm bắt đoán không ra muội muội béo này rồi.

Sương Tầm Viên nháy mắt liền tới, Thái phu nhân ngồi chính giữa, một thân hoa phục mặt mỉm cười, người hai nhà nhị phòng, tam phòng nhân chia ra ngồi ở hai bên, nhìn thấy anh trai và chị dâu đến, người hai phòng đồng thời đứng lên. Quốc Công gia Quách Bá Ngôn gần như mỗi ngày đều gặp, không có gì có thể nhìn, mấy ánh mắt đồng thời rơi xuống trên người tân phu nhân Lâm thị. cô dâu kính trà lý ra phải là ăn mặc long trọng một chút, nhưng Lâm thị tự biết thân phận lúng túng, chỉ mặc một bộ áo bông nhiều lớp màu đỏ, trên đầu chỉ mang cây trâm phượng vĩ Hồng Bảo Thạch buổi sáng Quách Bá Ngôn tự tay giúp nàng cài lên, trên lỗ tai đeo một đôi khuyên tai trân châu, trừ bỏ nhiều đồ thì không có đồ trang sức dư thừa nào nữa.

Ăn mặc đơn giản, nhưng không che giấu được mỹ mạo trời sinh của nàng, làn da như mỡ đông mặt mày như vẽ, cho dù đến gần, cũng nhìn không ra nàng đã có một nữ nhi mười tuổi. Khuôn mặt thanh lệ non nớt như nước, nhưng dù sao đã làm mẹ người, trở thành quả phụ hơn bốn năm, đêm qua cây khô gặp mùa xuân lại được tắm mưa thoải mái, sáng nay tựa như Hải Đường mới nở sau cơn mưa, kiều diễm bức người.

Sắc đẹp như vậy, các nam nhân trong nội đường, từ huynh đệ ruột của Quách Bá Ngôn, đến tứ công tử mới hai tuổi Thượng Ca Nhi, cũng ngơ ngác nhìn Lâm thị, có điều Quách Nhị gia, Tam gia hoàn hồn rất nhanh, không cho thê tử bên cạnh bắt được, đám tiểu bối thì sững sờ trong chốc lát, nghe đến đại bá phụ ho nhẹ một tiếng mới xấu hổ rủ mắt xuống.

Mọi người đến đông đủ, phu thê mới cưới trước kính trà.

Ấn tượng đầu tiên của Thái phu nhân đối với Lâm thị phi thường không tồi, đêm đó Lâm thị ở trong mắt bà chỉ là một phu nhân ngẫu nhiên bị con mình bắt cóc, hai nhà không có bất cứ quan hệ nào, sau khi Thái phu nhân kính diem qua mỹ mạo của Lâm thị, còn chú ý tới phong thái thư hương, thanh nhã như lan trên người Lâm thị, nếu không có như thế, Thái phu nhân sao có thể dễ dàng đồng ý cho nhi tử lấy một quả phụ như vậy?

Trong tư tâm, Thái phu nhân cũng không quá tin tưởng Lâm thị có thể hư hỏng.

Uống xong trà, Thái phu nhân hòa ái nói với Lâm thị: "Từ hôm nay, con chính là đương gia chủ mẫu của Quốc Công Phủ chúng ta, phải chiếu cố tốt bốn cha con Bá Ngôn, cũng phải ở chung hòa thuận với chị em dâu, đối xử rộng lượng với mọi người. Ta lớn tuổi rồi, tâm nguyện duy nhất chính là cả nhà một lòng, mỗi ngày đều hoà thuận tốt đẹp."

Lâm thị cung kính nói: "Con dâu ghi nhớ lời mẫu thân dạy bảo."

Thái phu nhân cười tủm tỉm vỗ vỗ tay nàng, thưởng một bộ trang sức vàng ròng.

Sau khi nhị phòng, tam phòng và Lâm thị làm lễ ra mắt, đến phiên Tổng Gia Ninh kính trà, hôm nay chuyện nhập nàng vào gia phả cũng tiện đường làm luôn.

"Tổ mẫu uống trà." Nâng bát trà, Tổng Gia Ninh điem nhiên hỏi.

Thái phu nhân thích nha đầu mũm mĩm này, vô cùng cao hứng uống hết trà, thưởng Tổng Gia Ninh một chuỗi ngọc khảm vàng mà mỗi cô nương Quách gia đều có, tự tay giúp nàng đeo lên cổ. Tổng Gia Ninh nhu thuận nói lời cảm ơn, lại theo thứ tự đi kính trà cho phu thê Nhị gia, phu thê Tam gia, nhất thời quanh quần nhà chính tất cả đều là giọng nói ngọt ngào đáng yêu của nàng: "Mời nhị thúc dùng trà", "Mời nhị thẩm mẫu dùng trà"...

Lễ tiết rằm rã xong hết, sau khi kết thúc bữa ăn sáng, Thái phu nhân bảo phu thê con trưởng về phòng nghỉ ngơi trước, để cho bọn nhỏ tụ họp một chỗ làm quen.

Ngày hôm nay khí trời tốt, ngày ẩm ẩm áp áp, Đình Phuong làm ông chủ, mời bọn ca ca muội muội đến Ngọc Xuân Cư của nàng chơi.

không có trường bối quần thúc, bầu không khí sinh động nhiều hơn, đặc biệt là cặp song sinh Quách Phù, Quách Thử của nhị phòng, không khách khí chút nào chiếm trước cái ghế hai bên trái phải Tổng Gia Ninh, khuyến khích Tổng Gia Ninh gọi nhị ca, tam ca. Tổng Gia Ninh hai đời cũng chưa từng gặp qua thiếu niên ngang vai ngang vế vừa không mang theo tà niệm lại nhiệt tình như vậy, khuôn mặt nhónhắn màu đỏ hồng, vô cùng ngoan ngoãn gọi.

Quách Phù, Quách Thử cao hứng cực kỳ, trong nhà lại thêm một muội muội mới, xinh đẹp mềm mại, trêu chọc thật thú vị.

Nhưng có người bấu môi.

Tam phòng Vân Phuong chỉ lớn hơn một tuổi so với Tổng Gia Ninh, thì ra nàng là cô nương nhỏ nhất Quốc Công Phủ, được các trưởng bối ca ca thích nhất, hiện tại đại ca tiếp tục mặt lạnh, nhị ca tam ca cũng đi chơi vui vẻ với Tổng Gia Ninh, đột nhiên bị vắng vẻ Vân Phuong rất không vui. Sinh ra hòn dỗi một lát, nàng cố ý lớn tiếng hỏi Tổng Gia Ninh: "Tứ muội muội, nghe nói sáng nay muội bị đói khóc?"

Khuôn mặt Tổng Gia Ninh đỏ lên, nàng là rất đói bụng, cũng không có khóc a.

Mắt thấy Quách Phù, Quách Thử cũng không cười, khiếp sợ nhìn nàng, chuyện mất mặt của Tổng Gia Ninh bị vạch trần trước mặt mọi người, lúc này thật muốn tìm cái lỗ dưới đất chui vào, cúi đầu, luống cuống nắm chặt tay.

Phía trước cửa sổ Quách Kiều ngồi một mình, thờ ơ quét mắt liếc Tổng Gia Ninh, im lặng cười nhạt.

Đình Phuong là tỷ tỷ tốt, vừa muốn thay muội muội giải vây, Quách Phù bỗng nhiên nở nụ cười, sờ sờ đầu Tổng Gia Ninh, chẳng hề để ý nói: "Ai lại không đói bụng, năm trước ta với tam ca muội lên cây bắt chim, nương ta phạt chúng ta nghiền ngậm lỗi lầm, còn không cho ăn cơm, đói bụng đến mức ta ù xù, quỳ cũng quỳ bất động."

"Đúng đúng đúng, Ta cũng thế." Quách Thử lập tức phụ họa nói, "Đói bụng đến mức ta thờ cũng thờ không nổi rồi, giống như sắp chết luôn."

Tổng Gia Ninh vui mừng ngẩng đầu, thì ra không chỉ có nàng sẽ đói thành như vậy a?

Muội muội béo chuyển đau buồn thành vui mừng, huynh đệ Quách Phù, Quách Thử nhìn chăm chú, cũng rất đặc ý.

Vân Phuong tức giận kéo khăn ở dưới bàn, muội muội Lan Phuong của đôi song sinh buồn cười lắc đầu, một chút cũng không tức giận. Các ca ca quá đáng ghét, nàng còn ước gì có nhiều muội muội hấp dẫn lực chú ý của các ca ca, miễn cho mỗi ngày đi quấy rối nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 16

Cười cười nói nói, một canh giờ bắt tri bắt giác trôi qua, hai anh em Quách Phù, Quách Thử Hai còn không có thích đủ tân muội muội, Quách Kiều bỏ tách trà xuống, đứng lên nói: "Giải tán thôi, đừng để mấy thím phái nha hoàn đến tìm." Trừ phi ngày lễ ngày tết, tam phòng Quốc Công Phủ chia ra ở trong viện mình dùng bữa, lúc này phòng bếp đoán chừng đã bắt đầu chuẩn bị.

Hắn là huynh trưởng, có uy nghiêm riêng, Quách Phù, Quách Thử rời khỏi chỗ ngồi, nói với Tổng Gia Ninh: "An An về trước đi, buổi chiều chúng ta đi dạo vườn nhé."

*Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com*

Tổng Gia Ninh gật đầu nói được, cách đó không xa Quách Kiều lông mày chớp chớp. An An, nửa ngày chưa tới, đám đường đệ gọi thân mật quá nhỉ.

Sau khi tách ra, Quách Kiều mang theo Đình Phuong. Tổng Gia Ninh cùng đi. Lâm Vân Đường.

Hai tiểu cô nương sóng vai đi ở phía sau, Tống Gia Ninh vừa đi vừa nhớ lại vừa nãy huynh muội Quách Phù, Quách Thử, Lan Phương tốt bụng với nàng, vô ý thức sờ sờ chuỗi ngọc khảm vàng trước ngực, Tống Gia Ninh bỗng nhiên ý thức được, cuộc sống ở Quốc Công Phủ, cũng không có đáng sợ như nàng dự đoán. Nhị phòng, tam phòng các trưởng bối nàng còn chưa quen thuộc, nhưng trong những huynh muội cùng trang lứa này, ngoại trừ tam phòng Vân Phương cô nương trong lời nói có gai, mấy người khác đối với nàng cũng rất tốt. . .

Ý niệm trong đầu chưa quên, lờ mờ thấy bóng lưng cao ngất phía trước của Quách Kiêu, Tống Gia Ninh yên lặng quy Quách Kiêu, Vân Phương cô nương về cùng một loại, đều là sau này nàng phải né tránh bớt.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

"An An, mẫu thân bình thường có yêu thích cái gì không?" Cách Lâm Vân Đường càng ngày càng gần, Đình Phương tò mò hỏi muội muội, Trước kia không biết muội muội còn có nhũ danh đáng yêu này, hiện tại biết rồi, tự nhiên muốn gọi cho thân mật.

Tống Gia Ninh suy nghĩ một chút, giống nhau tự giới thiệu nói: "Nương thích đọc sách, luyện chữ, vẽ tranh, có đôi khi cũng sẽ thêu thùa may vá. Tỷ tỷ đừng lo lắng, nương muội. . ." Nói đến một nửa, Quách Kiêu bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc bén lạnh như băng, Tống Gia Ninh không khỏi rút rút bả vai, lưng túng sửa lời nói: "Mẫu thân chúng ta đặc biệt ôn nhu, rất dễ thân cận."

Đình Phương giữ chặt bàn tay nhỏ bé của muội muội, trong lòng an tâm một chút, kể mẫu đoan chính thanh nhã, thấy thế nào cũng không giống như người xấu.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm Vân Đường.

Buổi sáng này Lâm thị cũng rất bận, phải tiếp nhận một đám quản sự, ma ma của Quốc Công Phủ bài kiến, ân uy cùng thi hành. Nàng xuất thân là quả phụ, có lẽ trong lòng bọn hạ nhân cũng tồn đọng ý niệm khinh thường trong đầu, cũng may Quách Bá Ngôn luôn ở cùng nàng, nam nhân lúc ở trên giường thì hết sức lỏng lẻo còn rõ thô lỗ, ở trước mặt người ngoài thì trầm ổn nghiêm túc, có hẳn làm chỗ dựa cho Lâm thị, những quản sự kia tạm thời biểu hiện cũng rất cung kính.

Gặp xong tốp quản sự cuối cùng, Lâm thị có chút chóng đờ không nổi, vốn là nữ nhân yếu ớt không ra công trước không bước công trong, đêm qua lại bị Quách Bá Ngôn liên tiếp xông tới, Lâm thị chỉ cảm thấy eo đều muốn đứt đoạn, lúc đi tới hậu viện khổ sở chịu đựng không vịn, nhưng sắc mặt tái nhợt một mảnh, đầu toát mồ hôi.

Quách Bá Ngôn nhìn thấy, bỗng nhiên bế người lên, nâng lên một cái, tư thế dễ dàng, dường như mỹ nhân trong ngực nhẹ như em bé. Trong sân có hai nha hoàn đang đứng, Thu Nguyệt thì đi theo phía sau, khuôn mặt trắng như ngọc của Lâm thị nhất thời đỏ lên, trốn vào trong ngực Quách Bá Ngôn, quần bách nói: "Thiếp có thể đi, người đừng như vậy."

Quách Bá Ngôn bỗng nhiên đứng im tại chỗ, nhìn nhìn khuôn mặt phỉếm hồng của nàng, hẳn cười cười, bàn tay to ở trên eo nàng nhẹ nhàng xoa bóp.

Lâm thị suốt nửa đầu kêu thành tiếng, càng thêm nhào lên người hắn, thuận tiện né tránh tay hắn, trong lúc vô tình thành ra ôm ấp yêu thương. Nàng mỏng manh như cành lá hương bồ, ôm thân thể mềm mại nhỏ nhắn của nàng, Quách Bá Ngôn đột nhiên cảm thấy, hẳn lớn lên cường tráng khôi ngô như vậy, giống như trời sinh chính là chờ đợi nàng, chờ làm chỗ dựa cho nàng, chờ cho nàng hưởng thụ trước nay chưa có, tựa như tối hôm qua, nàng như gào như khóc, mỗi một lần khiếp sợ đều nói cho hắn biết, nam nhân họ Tống đoán mệnh kia, vốn không thể cho nàng làm một nữ nhân chân chính.

"Đi lấy Thanh Tâm sương." Trước khi bước vào nhà chính, Quách Bá Ngôn lạnh giọng dặn dò

nhà mình, Quách Bá Ngôn cũng đứng dậy ra
Xuân Bích, Hạnh Vũ giữ ở ngoài cửa.

Hai nha hoàn liếc mắt nhìn, Xuân Bích đi lấy
thuốc, sau thời gian một chén trà liền trở về, đứng
ở bên trong cửa phòng xin chỉ thị. Trên giường bên
trong, Quách Bá Ngôn đang định cởi quần áo Lâm
thị, Lâm thị đỏ mặt gắt gao giữ chặt, nói cái gì cũng
không chịu, bỗng nhiên nghe được giọng của Xuân
Bích, Lâm thị sợ tới mức tâm thần thất thủ, Quách
Bá Ngôn nhân cơ hội xé ra, váy của Lâm thị cùng
với quần bên trong, đều bị Quách Bá Ngôn ném đi,
lộ ra một đôi chân trắng như tuyết, trắng thì có
trắng, nhưng phía trên hiện đầy dấu tay màu xanh
và những dấu vết nhỏ màu đỏ, tất cả đều là bị
Quách Bá Ngôn gặm ra.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Giật mình qua đi, Lâm thị hoảng sợ kéo chăn màn
qua, cả người đều núp vào.

Quách Bá Ngôn cách chăn màn xoa bóp chân nhỏ
của nàng, một cái chớp mắt trước vẫn còn cười,
một cái chớp mắt tiếp theo lúc ngẩng đầu gọi nha
hoàn đi vào, trên mặt liền khôi phục lạnh lùng
ngày thường. Xuân Bích cúi đầu vào cửa, quý củ
đưa bình sứ đến trước mặt Quách Bá Ngôn, chỉ
dùng ánh mắt còn lại len lén liếc nhìn trên giường.
Sa mỏng bao phủ, trong trướng tân phu nhân trốn
ở trong chăn, rõ ràng cái gì cũng không lộ, lại
giống như kiều hoa lẩn trốn, dụ người đi bắt.

"Đi ra ngoài." Nhận thuốc, Quách Bá Ngôn đang
muốn xóc màn lên, chợt thấy Xuân Bích còn ở
đằng kia, lập tức giận tái mặt.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Xuân Bích run cầm cập, vội vàng lui xuống.

Đưa mắt nhìn nha hoàn rời khỏi, Quách Bá Ngôn
lúc này mới cởi giày chui vào trong trướng, cúi
người tiến đến Lâm thị ở đầu bên kia, thử thăm dò
kéo góc chăn xuống, giọng nói ôn nhu trước nay
chưa từng có, mana theo nả nỏn và sủa sủa

lúc nam nhân sùng ái nữ nhân mới có: "Trốn cái gì trốn, cũng không phải chưa xem, đi ra, ta xoa xoa cho nàng."

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Thiếp tự mình tới." Lâm thị siết chặt chần, rung giọng nói. Chồng trước là cử nhân, người trước ôn nhuận như ngọc, trong phòng cũng là quân tử nhẹ nhàng, mặc dù cũng thích thân cận với nàng, nhưng chưa bao giờ nói qua lời thô tục, cũng không làm chuyện phi lễ vào ban ngày. Hiện tại Quách Bá Ngôn như vậy, nàng thật sự rất không quen.

Editor: Quýt Đường

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Chương 16.2

Quách Bá Ngôn là võ tướng, làm việc cũng không chú trọng như thư sinh quân tử, chỉ thích tùy tâm sở dục. Để nói chuyện Lâm thị không phối hợp, hắn liền dứt khoát mạnh mẽ vén chần lên, hai ba cái liên lột hết vài món quần áo còn lại của Lâm thị, làm cho Lâm thị chỉ có thể trốn vào trong lòng ngực của hắn.

Quách Bá Ngôn hỏa khí dâng trào, nhưng cố kìm thân thể nàng quá yếu, hắn mạnh mẽ đè xuống cổ tà hỏa, một tay ôm nàng, một tay gỡ nắp bình sứ xuống, bóp bình sứ trên lưng nàng, bên hông, trên đùi chia ra vài điểm, sau đó theo thứ tự bóp đều đặn thuốc mỡ. Đôi tay này của hắn, chỉ quen nắm dây cương quen cầm đao kiếm, lòng ngón tay lòng bàn tay đều có vết chai dày đặc, lúc này ở trên da thịt mềm mại của nàng nhẹ nhàng di động, có một chút đau, lại có thật nhiều thật nhiều cơn ngứa.

Hơi thở Lâm thị dần dần bất ổn, đó là phản ứng nàng không chế không được.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Quách Bá Ngôn cũng không phải kẻ điếc, nhìn lỗ tai đỏ hồng của nàng, yết hầu hắn chuyển động, thừa dịp giúp nàng bôi thuốc mỡ bên hông, bàn tay bỗng nhiên chuyển một cái, ngón tay thon dài không hề báo trước chế trụ cửa thành, trơn như mưa xuân đi qua. Lâm thị kinh hô một tiếng, nhắm

mắt lại bắt lấy tay hân, Quách Bá Ngôn chọt de ở trên, giơ hai tay nàng lên, khuôn mặt tuần tú gần như kề sát nàng.

Lâm thị hô hấp bất ổn, má thơm phỉm hồng.

Quách Bá Ngôn hôn nhẹ nàng đang nhắm mắt khàn khàn trên chọc nàng: "Tối hôm qua chưa ăn đủ sao?"

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm thị mặt càng đỏ hơn, trong lòng có xấu hổ có khổ, nếu như nàng thật có thể khống chế thân thể, hẳn sao có cơ hội nhục nhã nàng?

Quách Bá Ngôn không rảnh suy đoán tâm sự của nàng, vừa hôn cái cổ thon dài của nàng, vừa vùi vàng tháo dây lưng. Cũng bộ dáng này, Lâm thị không muốn hoang đường cũng tự biết tránh không khỏi, chỉ có thuận theo chờ đợi, nhưng vào lúc này, ngoài cửa chợt truyền đến giọng của Hạnh Vũ:

"Quốc Công gia, phu nhân, Thê tử và hai vị cô nương đã trở về."

Lâm thị trong lòng vui vẻ.

Quách Bá Ngôn mày kiếm dựng lên, đôi mắt ngày, tùy tiện ngày nào đó, hẳn cũng sẽ không ngừng lại đâu, nhưng hôm nay, Lâm thị vẫn chưa chính thức nói chuyện với bọn nhỏ.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Không cần vui vẻ vậy đâu, sau khi ăn xong không tha cho nàng." Ở bên tai nàng lưu lại một câu uy hiếp, Quách Bá Ngôn trầm mặt đi thay quần áo trước.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm thị vén chăn lên, bình phục một lát, không thể không ở trong cái nhìn chăm chú nóng rực của Quách Bá Nhật lên từng kiên từng kiên quần áo bị hắt vớt đi, kiên trì mặc xong. Ngồi đến trước gương trang điểm chải đầu, Lâm thị hậu tri hậu giác* nghĩ tới thân thể của mình, tuy rằng vừa mới bị Quách Bá Ngôn chiếm được rất nhiều tiện nghi, nhưng thu hoạch của hắn quả thật là có tác dụng

nhưng trước mặt của nhân quần chúng là có các dụng,
giống như không có đau xót như vậy.

Nhanh đuổi chậm đuổi, hai vợ chồng vẫn là để ba
đưa con đợi hết một khắc đồng hồ. Quách Bá Ngôn
lạnh nhạt tự nhiên, Lâm thị không có vẻ mặt như
của hắn, đối với ba đứa bé kia chớp mắt một cái,
khôn mặt nàng khẽ ửng đỏ. Quách Kiêu giữ lễ, từ
đầu đến cuối không có nhìn kẻ mẫu, Đinh Phương
đơn thuần không biết chuyện, hiểu lầm kẻ mẫu đỏ
mặt là vì xấu hổ, chỉ có Tống Gia Ninh,

mắt hạnh quét qua trên mặt mẫu thân và kẻ phụ, liền đoán được chuyện gì xảy ra.

Kiếp trước, Tống Gia Ninh luôn sống trong
lòng, nàng không trốn thoát được, không biết
chạy đi đâu, cũng không nghĩ tới trốn, sống cuộc
sống như chim hoàng yến ăn ngủ ngủ ăn dần
độn qua mấy năm, tâm nhĩn không có bao nhiêu,
nhưng chuyện nam nữ trong phòng, nhờ Lương
Thiệu, Quách Kiêu ban tặng, Tống Gia Ninh cơ
hồ không gì không biết, các nam nhân thích nàng
thế nào, nàng bị người khi dễ xong là dạng gì. . .

Hạ thấp tầm mắt, Tống Gia Ninh lúng túng
nhéo nhéo ngón tay, không biết nên thay mẫu
thân cao hứng nhận được sủng ái của kẻ phụ,
hay là thay mẫu thân đau lòng. Có sủng là
chuyện tốt, nhưng phụ tử Quách Bá Ngôn,
Quách Kiêu vũ phu như vậy, nhiều lần sủng ái
quả thực cùng ngày đêm cày ruộng làm việc tay
chân không có gì khác nhau, chỉ khiến đau lưng
muốn chết.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nàng giả ngu, Quách Kiêu là không để bụng,
Quách Bá Ngôn ở trước mặt con trai con gái nói
ít, Lâm thị liền cùng Đinh Phương hàn huyên,
một người dịu dàng muốn làm từ mẫu giành

được tin nhiệm của kẻ nữ, một người nhu thuận muốn ở chung hòa thuận với kẻ mẫu, hai người vậy mà càng nói càng hợp ý, trên bàn cơm tất cả đều là tiếng của các nàng, ba người khác cũng không sao chen vào nói được.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Sau khi ăn xong, huynh muội Quách Kiều rời đi, giữ Tống Gia Ninh lại, Lâm thị vừa vào cửa, nàng cũng từ chỗ Thái phu nhân đến Lâm Vân Đường, liền ở phía sau viện của Lâm thị.

"Quốc Công gia nghỉ ngơi trước, thiệp đưa An An trở về phòng." Lâm thị dắt nữ nhi, cung kính nói với Quách Bá Ngôn, không phải muốn tránh hấn, mà là muốn hỏi nữ nhi một chút về tình huống hai ngày này ở Quốc Công Phủ.

Quách Bá Ngôn hiểu, gật gật đầu.

"Nương, Quốc Công gia đối với người tốt không?" Đã đến viện của Tống Gia Ninh, vừa vào nhà, Tống Gia Ninh liền nhìn không được quan tâm mẫu thân.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm thị và nữ nhi cùng nhau ngồi xuống giường, xoay người điểm chóp mũi nữ nhi: "Sao còn gọi Quốc Công gia?" Bị người Quách gia nghe được, không tốt đâu.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tống Gia Ninh kịp phản ứng, ảo não nói: "Con lại quên mất."

Lâm thị cười, ôm lấy nữ nhi không để nữ nhi nhìn thấy khổ sở trong mắt mình: "Không có việc gì,

An An gọi nhiều hơn mấy lần sẽ quen thôi."

Nàng cũng tự nói với mình như vậy, ngủ với Quách Bá Ngôn thêm mấy lần, liền chân chánh là vợ chồng.

Chú thích:

Hậu tri hậu giác [后知后觉]:Giải thích căn bản

“Tiên tri tiên giác” cùng “hậu tri hậu giác”, rất đơn giản, chính là độ nhạy cảm đối với sự việc, đầu tiên là tiên tri tiên giác đến cuối cùng là hậu tri hậu giác.

Giải nghĩa từ trong sách cổ

Trước tiên phải hiểu rõ, “tri” khác với “giác”. “Tri”, chính là “tri đạo” (biết / hiểu / rõ), thuộc về lý tính. “Giác”, chính là “cảm giác”, thuộc về cảm tính. “Tri” là khách quan, “giác” là chủ quan.

Nhận biết với cảm giác không hề giống nhau. Bạn trông thấy một bông hoa có màu hồng, là nhận biết. Bạn cảm thấy không đẹp, đó là cảm giác. Bởi vì, bạn trông thấy màu hồng, người khác cũng trông thấy màu hồng. Có điều, bạn cảm thấy không đẹp, nhưng có thể người khác cảm thấy đẹp.

Như vậy, “tiên tri hậu giác” cùng với “hậu tri tiên giác” cũng đã rõ ràng rồi.

Ví dụ

Thần sắc của Tiểu Vương trong phòng làm việc không ổn, do nhà có chuyện.

Nếu như bạn không hề cảm thấy thần sắc của anh ta không ổn. Mà phải nhờ, người khác nói là nhà anh ta có chuyện rồi, bạn mới nhìn lại, quả nhiên lông mày anh ta cứ nhíu chặt, mới thấy nhà anh ta đúng là có chuyện thật. Đó là, “tiên tri hậu giác”.

Trái lại, nếu bạn sớm cảm thấy thần sắc anh ta không ổn, sau đó mới nghe nói nhà anh ta có chuyện. Đó là, “hậu tri tiên giác”.

Bổ sung: Đây chỉ là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ. “Tiên tri tiên giác” nghĩa là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra rất nhanh. “Hậu tri hậu giác” là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm. Quá trình từ “tri” (nhận thức) tới “giác” (hiểu rõ) chính là quá trình tự dung nạp những thứ thuộc thể giới bên ngoài vào bên trong mình.

TYV: “Giác” ở đây vốn là trong từ “cảm giác” và “giác ngộ”.

(Theo Baidu.com)

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 17

Xác định được nữ nhi vào phủ không chịu ủy khuất gì, hơn nữa còn ở chung hoà thuận với huynh muội Quách gia, Lâm thị yên lòng rồi đi, đến Hoán Nguyệt Cư của nàng, nghĩ đến nam nhân đang đợi ở bên trong, Lâm thị nhìn không được thả chậm bước chân, tự đáy lòng hi vọng Quách Bá Ngôn không ngăn được mệt mỏi, đã ngủ mất. Tối hôm qua nàng ngủ không ngon, hẳn xuất lực khí nhiều hơn, có lẽ mệt nhọc lắm nha?

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Phu nhân đã trở về."

Xuân Bích, Hạnh Vũ, Thái Vi hành lễ với nàng.

Lâm thị gật gật đầu.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Thái Vi và Thu Nguyệt giống nhau, đều là đại nha hoàn nàng mang vào phủ, cũng là tâm phúc của nàng. Xuân Bích, Hạnh Vũ là lão nhân bên cạnh Quách Bá Ngôn, hôm qua nàng vào cửa liền ở chỗ này hỗ trợ, hiện tại. . . Theo lý thuyết nàng không cần dùng hai nha hoàn này, đợi ở chỗ này, có lẽ là ý tứ của Quách Bá Ngôn, hẳn đi chỗ nào các nàng liền theo tới chỗ đó hầu hạ?

Lâm thị không hiểu, nàng chỉ là con gái của thương gia, quy củ bên trong Quốc Công Phủ có những gì khác với tiểu môn tiểu hộ, nàng cần có thời gian tìm hiểu rõ ràng.

Đề xuống chút nghi kỵ ấy, Lâm thị tận lực thả nhẹ bước chân, đi vào nội thất, vừa nhìn xuyên qua tấm bình phong trang trí, nam nhân quả nhiên nằm xuống, mặt hướng bên này, nhắm mắt lại. Lâm thị trong lòng an tâm một chút, nếu như Quách Bá Ngôn đã ngủ, nàng liền nín thở tập trung tư tưởng ngưng thần ngồi vào bàn đọc sách, tiện tay lấy ra một quyển sách.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nữ nhân nhỏ nhắn như hoa, mặc bối tử đỏ thẫm ngồi đằng hoàng ở trước bàn, cách tấm bình phong.

ngươi không nhìn thấy sao? Quách Bá Ngôn nhìn không rõ khuôn mặt Lâm thị, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mỏng lung của nàng, thỉnh thoảng lật qua lật lại trang sách. An tĩnh dịu dàng như vậy, xinh đẹp như một đóa hoa yên tĩnh nở trên đầu cành, ai đi quấy rầy, chính là cực kỳ không tôn trọng.

Dục vọng nôn nóng của Quách Bá Ngôn không khỏi chậm rãi bình phục xuống, vẫn không nhúc nhích nhìn thời gian ước chừng một nén nhang, hần mới thấp giọng nói: "Còn chưa ngủ?"

Trái tim Lâm thị run lên, ánh mắt liếc xéo qua bình phong, nàng lập tức khép sách lại, không nhanh không chậm đi ra sau bình phong, cởi áo ngoài vắt ở trên giá áo, rũ mắt xuống đi đến bên giường, Quách Bá Ngôn dịch vào trong, chừa chỗ cho nàng, Lâm thị nhẹ giọng nói cảm ơn, vẻ mặt điềm tĩnh nằm xuống, nằm ngửa mặt, hai tay đặt ở phần bụng, do dự một chút, vẫn là nhìn lên đỉnh màn trướng giải thích nói: "Vừa rồi sợ kinh động Quốc Công gia, cho nên. . ."

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Bên tai vang lên một tiếng cười khẽ ý tứ hàm xúc không rõ, Lâm thị kịp thời im lặng.

Quách Bá Ngôn tất nhiên không tin nàng, nhưng cũng không có vạch trần, vươn cánh tay bảo Lâm thị nằm sang đây, hần ôm eo nhỏ tinh tế của nàng. Kéo người vào trong ngực, Quách Bá Ngôn ngửi mùi thơm ngát trên sợi tóc của nàng, bình tĩnh nói: "Nghỉ ngơi một buổi, rồi gọi An An đến, hai mẹ con nàng cùng nhau học một ít lễ nghi bá kiến quý nhân với Sầm ma ma, ngày mai tiến cung thỉnh an Thục phi nương nương."

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Thái phu nhân dưới gối có ba nam một nữ, nữ nhi chính là đương kim Thục phi nương nương. Anh ta

chính cả đường làm ở nước phủ lương lương, sinh ra Doan Tuệ công chúa, bởi vì là nữ nhi duy nhất bình an lớn lên của Tuyên Đức Đế, rất được sủng ái. Hiện tại Quách Bá Ngôn tái giá, Thực phi thân là muội muội ruột, muốn gặp chị dâu mới cũng là hợp tình lý.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm thị một khắc trước còn đang lo lắng Quách Bá Ngôn ban ngày hồ đồ, nghe xong lời này, nàng lại bắt đầu lo lắng tình hình trong cung, bất an nói: "Thiếp cùng với An An cũng chưa từng thấy việc đời gì, có thể vô ý xúc phạm nương nương hay không?" gia cảnh Lâm thị không tệ, nhưng giàu có cũng chỉ là một kẻ bình dân, Lâm thị chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày, nàng sẽ cột vào một chỗ với Quốc Công gia, còn có cơ hội vào Hoàng Cung uy nghiêm này.

Editor: Quýt Đường

Quách Bá Ngôn vỗ vỗ lưng nàng, cười nói: "Yên tâm, tình tình nương nương giống mẫu thân, khoan hậu hào phóng, sẽ không làm khó các nàng."

Lâm thị chỉ có thể cam chịu.

"Ngủ đi, mệt mỏi nửa ngày rồi." Quách Bá Ngôn cúi đầu, nhìn quầng mắt xanh đen của nàng nói.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm thị ngơ ngẩn, vô thức nhìn hắn, vừa vặn rơi vào đôi mắt giống như hồ sâu thăm thẳm của nam nhân. Trong lòng nàng hoảng hốt, vội vàng rũ mắt xuống.

"Ta đi tiên viện." Nàng thật đẹp, chỉ là một ánh mắt bối rối sợ hãi cũng khiến hắn động tình, nhưng Quách Bá Ngôn biết rõ tình huống thân thể nàng, không muốn làm cho nàng ngủ không yên, vậy cũng chỉ có thể tự mình rời khỏi. Xuống giường, Quách Bá Ngôn lưu loát mặc quần áo vào, trước khi đi quay đầu lại, chỉ thấy nàng giống như con thỏ giật mình hai mắt nhắm nghiền, Quách Bá Ngôn cười cười, tuy rằng ăn được thịt, nhưng không nỡ tinh thần cũa rất sảng khoái.

Bước ra nhà chính, liếc nhìn Xuân Bích, Hạnh Vũ trước cửa.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Quách Bá Ngôn nhủ mảy: "Có chuyện gì sao?"
nha hoàn tiền viện chạy qua chỗ Lâm thị làm cái gì?

Xuân Bích mỉm môi, Hạnh Vũ cúi đầu, cung kính nói: "Ngày hôm trước Quốc Công gia bảo chúng nô tì tới đây hỗ trợ, hiện tại phu nhân vào cửa rồi, kính xin Quốc Công gia chỉ bảo."

Quách Bá Ngôn lập tức nói: "Trở về đi, nếu không có việc gì, không cần tới đây."

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Hai nha hoàn liền đi theo hắc cùng rời khỏi.

Thu Nguyệt, Thái Vi nhìn nhau, một người ở lại bên ngoài trông coi, một người đi vào nhà bẩm báo phu nhân. Lâm thị ngồi ở đầu giường, nghe Thu Nguyệt nói xong, lại nghĩ đến Quách Bá Ngôn vừa rồi khắc chế ẩn nhẫn, trong lòng chậm rãi nhóm lên một tia an ủi. Quách Bá Ngôn ỷ thế hiếp người, khiến nàng tái giá với hắn, nhưng, nhìn điệu bộ của Quách Bá Ngôn, mặc dù hạo sắc, nhưng cũng không có coi nàng như quả phụ hèn hạ.

Như vậy càng tốt, nàng cố gắng làm hiền thê lương mẫu, hắn về mặt đại sự cho nàng thể diện, phu thê hoà thuận, bọn nhỏ mới có thể an tâm lớn lên.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm thị nghiêm túc kiểm chế bản thân, nghỉ ngơi nửa canh giờ liền thức dậy, bên kia Tống Gia Ninh có nương thương, liên tục ăn hai bữa cơm no, hôm nay hưởng thụ giấc ngủ trưa đặc biệt thoải mái, đại nha hoàn Song nhi tới gọi nàng, nàng rầm rì nhất định không chịu thức dậy. ôm chồm mồm lớn vào.

nhưng không chịu làm vậy, chỉ chịu làm các việc bên trong. Song nhì, Lục nhì vốn là nha hoàn tam đẳng trong nội viện Thái phu nhân, ổn trọng hiểu chuyện, so với nha hoàn Tống Gia Ninh mang đến từ Lâm gia thì mạnh hơn nhiều, Thái phu nhân thích Tống Gia Ninh mới đổi tên thường cho nàng, nhưng dù sao cũng là nha hoàn mới, không dám quá ép buộc chủ tử, hai người liền gọi Cửu Nhi cùng lớn lên với Tống Gia Ninh qua.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 24: Chương 17.2

Cửu Nhi hiểu Tống Gia Ninh rất rõ, cười hi hi đứng ở bên giường nói: "cô nương tỉnh dậy thôi, phu nhân gọi phòng bếp làm mấy món điểm tâm sở trường, mời ngài đi qua."

Tống Gia Ninh đang ngủ ngon, phía trước bọn nha hoàn nói chuyện nàng đều không nghe rõ, duy chỉ có câu nói này của Cửu Nhi là nghe rõ nhất, dụi mắt quay lại, ngáp hỏi Cửu Nhi: "Thật sự?"

Cửu Nhi cười nói: "Dương nhiên là thật sự, phu nhân nghe nói cô nương hai ngày này ăn ít, nên đau lòng dữ lắm."

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tống Gia Ninh cười thỏa mãn, có nương thương chính là như thế đó.

Nghĩ đến ăn ngon, Tống Gia Ninh không buồn ngủ nữa, duỗi cái lưng mỏi gối dậy, ngoan ngoãn bảo bọn nha hoàn hầu hạ.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lâm thị quả thật là chuẩn bị bánh ngọt cho nữ nhi lấp bao tử, Quách Bá Ngôn từ chỗ Thái phu nhân mượn Sầm ma ma tới đây, nhìn thấy mấy món ăn trên bàn, trêu ghẹo nói: "Ta nói An An sao lại béo như vậy, thì ra đều là do con nương chiều mà ra."

Lâm thị nhìn Sầm ma ma mặt đầy ý cười, bất đắc dĩ nói: "Ta cũng không nuông chiều nàng, nhưng đĩa nhỏ này trời sinh khẩu vị lớn, ăn ít liền ỉu xiu, còn ỉu vậy mà mấy lần sinh bệnh, ta cũng không dám quản."

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Sầm ma ma cười: "Phu nhân không cần phải lo lắng, Tí cô nương dung mạo giống người, đều là mỹ nhân quốc sắc thiên hương, béo chút cũng không có gì đáng ngại." Bà hầu hạ bên cạnh Thái phu nhân, đã gặp qua Tí cô nương mới tới rồi, thật ra cũng không có quá béo, khuôn mặt mũm mũm này, qua hai năm sẽ bắt đầu trưởng thành, người sẽ tự gầy xuống, nhiều lắm là lớn lên lên đầy đặn chút thôi.

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Khi đang nói chuyện, Tống Gia Ninh đến, thấy Quách Bá Ngôn và Sầm ma ma đều ở đây, không khỏi thần trọng.

Lâm thị gọi nữ nhi đến bên cạnh, dịu dàng nói: "Ngày mai chúng ta tiến cung thỉnh an Thục phi nương nương, chút nữa Sầm ma ma dạy chúng ta hành lễ như thế nào, An An phải dụng tâm học đấy, biết không?"

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Khuôn mặt hồng nhuận phơn phớt của Tống Gia Ninh sau khi ngủ ngon lập tức liền không còn chút máu.

Thục phi nàng không biết, nhưng Doan Tuệ công chúa nữ nhi của Thục phi nàng gặp qua rồi, nếu không phải Doan Tuệ công chúa gọi nàng tiến cung, nàng làm sao bị ghen quả vãi mà chết? Mới vừa trọng sinh được mấy ngày nay, Tống Gia Ninh mỗi đêm đều mơ thấy Doan Tuệ công chúa, mơ thấy Doan Tuệ công chúa phạt nàng quỳ

không dậy nổi, quỳ đến nạng đầu gối cũng bị mài chảy máu. . .

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tiểu nha đầu còn nhát gan hơn nương nạng, nghe nói phải vào cung liền sợ thành như vậy,

Quách Bá Ngôn thấy buồn cười, lại quyết định sửa đổi tính cách không phóng khoáng trên người kẻ nữ. Dáng vẻ của ba vị cô nương trong phủ đều là Sầm ma ma dạy dỗ, đoan trang ưu nhã, chờ ngày mai từ trong cung trở về, hẳn lập tức an bài Sầm ma ma dạy bảo kẻ nữ.

"An An tới đây." Ngồi xuống, Quách Bá Ngôn vẫy tay nữ nhi.

Tống Gia Ninh trắng mặt đi tới.

Quách Bá Ngôn cúi đầu, nghiêm túc hỏi nữ nhi :
"Con gọi ta là gì?"

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Quang mặt này của hắn và Quách Kiêu ba mươi tuổi rất giống nhau, Tống Gia Ninh không dám nhìn nhiều, rủ mắt gọi: "Phụ thân."

Quách Bá Ngôn ừ một tiếng, sờ sờ đầu nạng, tự tin nói: "Đúng rồi, hiện tại con là nữ nhi của Quách Bá Ngôn ta, là Tư cô nương của Vệ Quốc Công phủ, An An con phải nhớ kỹ, có vị phụ làm chỗ dựa cho con, ngoại trừ hoàng tử công chúa, toàn bộ kinh thành chỉ có con khi dễ người khác, không ai có thể khi dễ con, ai không thành thật một chút, trở về nói cho ba ca ca của con biết, để cho bọn họ khi dễ lại."

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tiểu hài tử cãi nhau, hắn không tiện ra tay, nhưng thế hệ con cháu thì không kiêng kị.

Tống Gia Ninh âm thầm oán thầm, khi dễ nạng lợi hại nhất chính là Quách Kiêu và công chúa, một người là con trai ruột một người là cháu gái bên ngoại, Quách Bá Ngôn có thể làm chỗ dựa cho nạng không?

Editor: Quýt Đường
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nhưng khi Tống Gia Ninh ăn xong bánh đậu xanh ngọt ngào đã nghĩ thông suốt, kiếp trước Doan Tuệ công chúa ghét nàng "Đoạt" Quách Kiêu mới nhìn nàng không vừa mắt, đời này nàng và Quách Kiêu là huynh muội thuần khiết, Doan Tuệ công chúa không cần phải nhằm vào nàng.

Ăn no rồi, Tống Gia Ninh ngoan ngoãn học quy củ với Sầm ma ma, hôm sau Thái phu nhân dẫn đích tôn một nhà năm người, tiến cung bái kiến. Đi đến cửa cung, Quách Bá Ngôn muốn đi diện thánh, xuống ngựa, hân trầm giọng dặn dò nhi tử: "Công chúa điệu ngoa tình nghịch, Đình Phương không quản được, ngươi làm ca ca thì nhìn một chút, đừng để An An chịu ủy khuất."

Editor: Quýt Đường

Quách Kiêu gật đầu. *Truyện được edit tại cungquanghang.com*

Quách Bá Ngôn đi đỡ Thái phu nhân.

Quách Kiêu đứng một hồi, ánh mắt lướt qua xe ngựa của hai vị trưởng bối, chậm rãi rơi vào chiếc xe phía sau cùng. Nha hoàn tiến lên vén rèm, lộ ra thân ảnh muội muội và Tống Gia Ninh bên trong, lại nhìn phụ thân đích thân đỡ tổ mẫu xuống xe, Quách Kiêu tự nhiên đi đến bên muội muội bên này, đỡ muội muội Đình Phương.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Đình Phương mỉm cười với ca ca.

Tống Gia Ninh thò người ra ngoài, thấy Quách Kiêu đợi ở trước xe, ma xui quỷ khiến nhớ lại Thế tử gia lạnh lùng kiếp trước nhiều lần đỡ nàng xuống xe, tiếp đó theo thói quen duỗi bàn tay nhỏ bé ra cho hắn. Quách Kiêu nhìn thấy, trong mắt xẹt qua một tia vui vẻ nhàn nhạt, lập tức xoay người lại, mặt không thay đổi mắt nhìn về phía trước.

Tổng Gia Ninh kịp thời phản ứng, may mắn không thôi, may mắn Quách Kiều không có đỡ, đỡ nàng còn phải mắc nợ hẳn một chuyện nhỏ.

Như bây giờ rất tốt, hẳn lạnh nhạt nàng, nàng trốn tránh hẳn, nước giếng không phạm nước sông.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 18

Trường Xuân cung, trong ồn ào các âm áp như xuân, Thục phi đang nói chuyện cùng nữ nhi Đoàn Tuệ công chúa chín tuổi.

"Nương, Đại Cữu Cữu tại sao phải lấy một quả phụ?" Đoàn Tuệ công chúa dựa vào bên cạnh mẫu thân, bĩu môi hỏi. Nàng chơi đùa khắp nơi trong cung, nhiều lần cũng nghe được bọn tiểu cung nữ, thái giám nghị luận hôn sự của Đại Cữu Cữu, trong lời nói cũng toàn là cười nhạo thân phận của mẹ mới. Đoàn Tuệ công chúa mới đầu không hiểu, về sau hiểu rõ ý nghĩa của quả phụ, vô cùng tức giận, tức giận người trong cung nghị luận cậu, tức giận người mẹ quả phụ kia liên lụy cậu.

"Nương cũng không biết." Thục phi nhìn móng tay xinh đẹp mình mới sơn, không để ý nói.

Đoàn Tuệ công chúa hừ một tiếng: "Ta không thích nàng, ta không nên gọi nàng là mẹ."

Thục phi lúc này mới nâng mặt, nhẹ khiển trách nữ nhi: "không cho phép hồ đồ, ít nhất ở trước mặt cậu con phải giữ quy củ."

Nàng cũng không thích có một chị dâu quả phụ, huynh trưởng bị sắc đẹp mê hoặc tùy ý làm bậy, lại hại nàng trở thành trò cười trong miệng các phi tần khác, Thục phi không trách huynh trưởng, chỉ đổ thừa Lâm thị không tuân thủ nữ tắc câu dẫn nam nhân. Nhưng ở trước mặt huynh trưởng, thể diện nên cho Lâm thị vẫn phải cho, miễn cho Lâm thị ở bên tai huynh trưởng thối lùi bên gối, nàng ở nơi này rơi xuống nhục nhã.

Đoàn Tuệ công chúa tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng hài tử lớn lên trong cung, trí não sớm phát triển, loại đạo lý đơn giản này vẫn hiểu được.

Cũng không lâu lắm, tiểu cung nữ đi vào bẩm báo, nói là Thái phu nhân chờ người tới.

Mẹ ruột đã đến, Thục phi cao hứng mang theo nữ nhi đi nghênh đón, trong cung nhiều quy củ, nhưng ở chủ phi các cung, đầu ra đẩy vẫn là thoải mái tùy ý, toàn bộ đều theo sở thích của các phi tử. Thục phi quen đơn giản dễ dàng một chút, Tuyên Đức Đế cũng thích nàng như vậy, mỗi tháng đều muốn đi qua mấy lần, sủng ái chưa bao giờ đứt đoạn.

"Thần phụ bái kiến nương." Thái phu nhân dẫn đầu hành lễ.

Đám người Lâm thị theo sát phía sau.

Tổng Gia Ninh là người đã vào cung một lần, dù sao cũng gặp qua một chút việc đời, hiện tại lại có Thái phu nhân, mẫu thân cùng theo, nàng cũng không có khẩn trương lắm, dựa theo Sấm ma mà dạy, quy củ hành lễ, cho dù ai cũng tìm không ra bất kỳ sai lầm nào. Thục phi tiến lên đỡ mẫu thân, ánh mắt nhanh chóng đảo qua mẹ con Lâm thị, đầu tiên là bất ngờ trước mỹ mạo quá mức của Lâm thị, ngay sau đó lại bị khuôn mặt béo ụt ịt của chất nữ hời này làm kinh ngạc, giây lát mới khôi phục lại bình tĩnh.

"Nương, đại ca của ta thật là có phúc khí, nhìn chị dâu mới của ta một chút này, mỹ nhân mới vào cung cũng không bằng đâu." Kéo cánh tay Thái phu nhân, Thục phi cười dịu dàng khen Lâm thị.

Lâm thị hai gò má ửng đỏ, cúi đầu nói: "Nương nương khen nhầm rồi, có thể lấy được tình yêu của Quốc Công gia, là may mắn ba đời của ta."

Thục phi cười cười, tiếp theo khen Tổng Gia Ninh: "Gia Ninh đúng không? Lớn lên thật là xinh, nhìn liền khiến người thích." nói xong từ trong tay áo lấy ra một vòng tay Phi Thúy xanh biếc, xoay người đeo lên cho Tổng Gia Ninh: "Đây là lễ gặp mặt của cô, cô rất thích bọn hài tử lớn như các con, sau này tỷ tỷ tiến cung, Gia Ninh cũng cùng đi theo, các con cùng bồi cô giải sầu."

Nàng trang phục lộng lẫy, dung mạo có vài phần giống Thái phu nhân, trẻ tuổi xinh đẹp, Tổng Gia Ninh thấy nàng cười thân thiết ân cần, liền ngoan ngoãn khéo léo nói: "Tạ cô ban thưởng."

Thục phi khuôn mặt mĩm mỉm của nàng, xoay người lại giới thiệu nữ nhi: "Đây là Đoàn Tuệ, nhỏ hơn con một tuổi, sau này các con chính là biểu tỷ biểu muội rồi."

Đoàn Tuệ công chúa hiểu đạo lý xã giao có lẽ, nhưng nàng tuổi còn nhỏ, không có dày công bồi luyện như mẫu thân, trong lòng không thích Lâm thị, hiện tại phát hiện nữ nhi Lâm thị mang vào Quốc Công Phủ lại có thể lớn lên xinh đẹp như vậy, so với công chúa nàng đây còn ngon hơn, Đoàn Tuệ công chúa lập tức cũng chán ghét Tổng Gia Ninh, kiêu căng hất cằm lên, không rất vui nhìn chằm chằm Tổng Gia Ninh.

Nữ nhi của quả phụ con gái thương nhân, cũng xứng làm tỷ muội với nàng?

Bộ dáng này của nàng ta, cùng Đoan Tuệ công chúa hoàn toàn chinh chinh trong trí nhớ mà Tổng Gia Ninh Đoan đôi mắt. Tục ngữ nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ý thức được Đoan Tuệ công chúa từ nhỏ đã vênh vào tự đắc, Tổng Gia Ninh nào dám gọi nhân gia biểu muội, cung kính một tiếng gọi "Công chúa".

Đoan Tuệ công chúa hài lòng một chút, miễn cưỡng trả lời một tiếng, xoay người đi tìm Đình Phuong, thân mật ôm lấy cánh tay Đình Phuong: "Biểu tỷ, tỷ đã lâu lắm không tiến cung, còn có biểu ca." Nghiêng đầu, vui mừng nhìn Quách Kiều mặc một thân cẩm bào màu trắng ngà.

Tổng Gia Ninh nhìn không được len lén quan sát đôi thanh mai trúc mã này. Kiếp trước gặp phải Quách Kiều, nàng 18, Quách Kiều 24, nam nhân hơn hai mươi còn chưa cưới vợ, xem như là rất hiếm thấy, nhưng công chúa hoàng gia xuất giá giống như cũng tương đối trẻ, Quách Kiều nếu như đợi Đoan Tuệ công chúa, liền có thể hiểu được. Sau này kinh thành dường như xuất hiện một đồng chuyện, nàng không rõ ràng nội tình lắm, chỉ biết là hôn sự của Đoan Tuệ công chúa bị làm trễ nải, cho đến khi tiền để giữ hiếu hết ba năm, mới do Tân Đế tứ hôn.

Quách Kiều chuyên sủng nàng bảy năm, được xem là thịnh sủng, nhưng Quách Kiều lại vì Đoan Tuệ công chúa đau khổ chờ đợi tám mươi năm, chịu đựng đến ngoài 30 vẫn chưa lập gia đình, đây mới gọi là chân chính si tình a, nếu không phải việc tốt thường hay gặp trắc trở, Quách Kiều sớm đã cưới Đoan Tuệ công chúa, ở đâu ra cái gọi là "Chuyên sủng" của nàng? Tổng Gia Ninh duy nhất không hiểu, là Quách Kiều nếu như thích biểu muội thanh mai trúc mã như vậy, cần gì lại hàng đêm tìm nàng? Đơn thuần vì giải quyết nhu cầu thân thể sao?

Có lẽ là như vậy đi, Đoan Tuệ công chúa chậm trễ Quách Kiều lâu như vậy, xấu hổ tính toán, mới ngầm cho phép sự hiện hữu của nàng, gần thành thân rồi mới tìm nàng.

Tổng Gia Ninh thật muốn nhìn một chút đối với nam nữ si tình thời niên thiếu là chung đụng như thế nào, chắc hẳn là thập phần âm áp động lòng người.

Nàng nhảy mất hạnh ngập nước liếc trộm, Quách Kiều chú ý tới, đoán không ra Tổng Gia Ninh đang nhìn cái gì, nhàn nhạt gật đầu với biểu muội.

Chào hỏi xong, mọi người chuyển qua thảo luận các nói chuyện.

Thục phi và Lâm thị chưa quen thuộc, Thái phu nhân tạo bầu không khí thân thiện, Thục phi cho mẫu thân mặt mũi, Lâm thị có ý tạo quan hệ với cô, ba người nói cười riu rít, ngoài mặt trò chuyện với nhau thật vui. Bọn nhỏ bên này, Đoan Tuệ công chúa một mực chiếm đoạt Đình Phuong, mỗi lần Đình Phuong kéo Tổng Gia Ninh gia nhập cuộc nói chuyện, Đoan Tuệ công chúa liền ngang ngược cắt ngang, Đình Phuong không lay chuyển được nàng, đưa cho muội muội một ánh mắt thật có lỗi.

Tổng Gia Ninh một chút đều không để ý, thành thành thật thật ngồi ở trên ghế, bình thản mà ăn bánh ngọt trên bàn. Hoàng Cung chính là không giống nhau, bánh củ từ hình dáng hoa mai tinh xảo xinh đẹp, phía trên điểm xuyết một phiến hoa quế vàng óng ánh, củ từ thơm trắng sữa vào miệng tan ra, trong mứt táo ngọt nhân thịt nhồi mang theo mùi thơm..

Ăn xong, Tổng Gia Ninh chăm chú nhìn Đình Phuong và Đoan Tuệ công chúa trò chuyện rôm rả, yên lòng đi lấy khối bánh thứ hai, ngón tay béo đã chuyển qua phía trên mâm sứ rồi, đối diện bỗng nhiên truyền đến một tiếng ho nhẹ, Tổng Gia Ninh không khỏi chột dạ, luống cuống không kịp rút tay về, đỏ mặt ngẩng đầu, chạm vào khuôn mặt khỏi ngờ lạnh lùng nhạt nhẽo của Quách Kiều.

Tổng Gia Ninh rủ mắt, kiểm túi thơm bên hông vuốt vuốt. Túi thơm là mẫu thân thêu, trên gấm màu trắng thêu hoa mai, đường may tinh tế chặt chẽ.

Nhìn xong túi thơm, ánh mắt Tổng Gia Ninh xéo qua liếc về phía đĩa bánh ngọt trên bàn, đang vụng trộm nuốt nước miếng, một tên tiểu thái giám bỗng nhiên đi đến, cúi đầu nói với Thục phi: "Nương nương, hôm nay Hoàng Thượng kiểm tra tiền thuật của các điện hạ, biết được Thế tử tiến cung, đặc phái người tới, tuyên Thế tử đi vô trận cùng tỷ thí."

Quách Kiều lập tức đứng lên, chào từ giả các trưởng bối.

Đoan Tuệ công chúa đôi mắt lóe sáng, chạy qua một bên Quách Kiều, hưng phấn nói: "Ta và biểu ca cùng đi!"

Quách Kiều không quản được nàng, nhìn cô trên chủ tọa.

"Nương..." Đoan Tuệ công chúa kéo ngọc bội bên hông Quách Kiều, thành thạo làm nũng với mẫu thân.

Thục phi không coi là quan trọng, cười nói: "Đi đi, mang Gia Ninh cùng đi, Đình Phuong lớn hơn, tới ngồi bên cạnh cô." Chất nữ sang năm sẽ cập kê rồi, các hoàng tử cũng lần lượt đến tuổi hôn phối, Thục phi không muốn Hoàng Thượng hiểu lầm nàng có ý giúp cháu gái ruột bắc cầu gặt đây. Quốc Công Phủ vô cùng được Hoàng Thượng tin cậy, tội gì kết giao với hoàng tử gây hiểm nghị.

Đình Phuong thuận theo đồng ý.

Tổng Gia Ninh co quắp nhìn nương mình, phải gặp Hoàng Thượng, nàng sợ.

Nữ nhi khó xử, Lâm thị cũng không dám bảo nữ nhi sắp đến bên cạnh bọn đàn ông hoàng gia, đứng dậy giải thích nói: "Nương nương, Gia Ninh còn nhỏ không hiểu quy củ, ta sợ nàng đụng phải mấy vị Điện hạ..."

Thục phi lại nói: "Chị dâu quá lo lắng, các điện hạ luận võ thích nhất có người trợ uy, hôm nay nhiều tiểu biểu muội khuyến khích cho bọn hắn, bọn họ chỉ biết cao hứng." nói xong vẫy vẫy tay với Quách Kiều: "Mau đi đi, đừng để Hoàng Thượng đợi."

Quách Kiều hành lễ cáo từ, Đoàn Tuệ công chúa vui vẻ sóng vai với hắn, Tống Gia Ninh ở phía sau cùng nhìn mẫu thân, cam chịu số phận đi theo.

Rời khỏi Trường Xuân cung, không cần kiêng kị trường bối, Đoàn Tuệ công chúa ngo ngoé Tống Gia Ninh rút lại phía sau vài bước, chu môi phàn nàn với Quách Kiều: "Biểu ca, Đại Cữu Cữu bị nữ nhân kia mê hoặc, sao huynh không khuyên giải?" Giọng nói không cao không thấp, cố ý muốn cho Tống Gia Ninh nghe thấy.

Tống Gia Ninh cúi đầu, môi mím thật chặt. Đoàn Tuệ công chúa nói như thế nào nàng cũng không ngại, nhưng nàng lại chịu không được người bên ngoài khinh nhục mẫu thân.

"Chuyện của người lớn, người bớt xen vào đi." Quách Kiều sai bước đi nhanh, về mặt trong trời nhưng lạnh lùng.

Đoàn Tuệ công chúa bĩu môi, thời gian bất mãn ngăn ngừ liền bị Quách Kiều bỏ rơi vài bước, nàng chạy chậm đuổi theo, kéo lấy ngọc bội Quách Kiều, mềm giọng năn nỉ: "Biểu ca người chậm một chút, ta theo không kịp..."

Quách Kiều nghiêng người, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ai oán của biểu muội chuyển sang vui mừng, cũng trông thấy kẻ muội rơi ở phía sau hai ba mươi bước. Nha đầu béo mặc váy hồng nhạt, cúi gằm đầu giống như ai khi dễ nàng, đôi môi đỏ mọng chu thật cao, càng chạy càng chậm, quả thực xem Hoàng Cung trở thành tiểu viện nhà nhỏ của Tống gia nàng ở Giang Nam, có thể tùy tâm nhanh chậm.

"Gia Ninh." Quách Kiều không vui nói.

Tống Gia Ninh ngẩng đầu, miệng còn vênh lên.

Quách Kiều sắc mặt âm trầm: "đuổi theo."

Tống Gia Ninh sợ hãi, "Nha" một tiếng, vui vẻ chạy tới, lúc chạy, khuôn mặt nhỏ nhắn mồm mỉm cười cũng rung rinh theo. Đoàn Tuệ công chúa lần đầu tiên tiếp xúc cô nương mập như vậy, phù một tiếng bật cười, tiếp tục lớn tiếng nói nhỏ với Quách Kiều: "Biểu ca người xem, nàng như vậy có giống heo không?"

Tống Gia Ninh đỏ mặt, tức giận, nhưng nàng giả vờ không nghe thấy.

Quách Kiều liếc mắt nhìn vành tai ửng đỏ của kẻ muội, lạnh giọng chất vấn Đoàn Tuệ công chúa: "Đường đường công chúa, lại học theo thôn phụ?" Giọng nói cũng không thấp.

Đoàn Tuệ công chúa tuyệt đối không nghĩ tới biểu ca sẽ dạy bảo nàng, nhưng lời nàng vừa mới nói quả thật có chút thô bỉ, không cách nào phản bác biểu ca, liền hung hăng trừng Tống Gia Ninh. Đều do nữ nhi quả phụ họ Tống này, bằng không thì nàng làm sao sẽ bị biểu ca dạy bảo?

Trùng trùng, Đoàn Tuệ công chúa tiếp tục đuổi theo Quách Kiều, Tống Gia Ninh đi một chút chạy một chút theo sát, nghĩ đến câu "Thôn phụ" kia của Quách Kiều, càng nghĩ càng buồn cười. Quách Kiều tướng mạo như Phan An văn võ song toàn, lại là Thế tử tôn quý của Quốc Công Phủ, nếu như cho hắn biết kiếp trước hắn coi trọng hai nữ nhân chính là "Thôn phụ" và "Heo mập" hiện tại đi theo hắn, Quách Kiều có thể tức nổ phổi hay không?

Nếu không phải vì cái mạng nhỏ của mình, Tống Gia Ninh thật đúng là muốn xem thử một chút.

Nghĩ ngợi lung tung, nhanh đuổi chậm đuổi, hai khắc sau, Tống Gia Ninh không kịp thở, rốt cuộc nhìn thấy Luyện Vũ Tràng hoàng gia, cũng gặp được phụ tử hoàng gia ở giữa Luyện Vũ Tràng. Nam nhân hơi mập mặc long bào đỏ thẫm hiển nhiên là Tuyên Đức Đế rồi, về phần bốn hoàng tử chiều cao không đồng nhất bên cạnh Tuyên Đức Đế...

Tống Gia Ninh chỉ thấy qua Tam hoàng tử Triệu Hằng, lập tức nhận ra đối phương, Tống Gia Ninh dường như ở trên đỉnh đầu hắn, thấy được kim quang vạn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 19

Luyện võ trường, ngoại trừ sư phụ cung tiền Trữ Trận của phụ tử hoàng gia và bốn vị hoàng tử, trùng hợp Quách Bá Ngôn tiền cung cũng ở đây.

Tuyên Đức Đế hai tay chấp sau lưng, nhìn thấy từ xa xa có bà đưa bé đi tới bên này, ông bất ngờ chau chau mày, ánh mắt dừng lại trên mặt Tống Gia Ninh một lát hỏi Quách Bá Ngôn: "Nữ nhân đó"

Gia Ninh một cái, rồi Quách Bá Ngôn. Từ ba cô hồng nhát kia, là nữ nhi người mới nhận?"

Quách Bá Ngôn nghiêm mặt nói: "Đúng là thứ nữ Gia Ninh của thần, Hoàng Thượng, nàng vừa mới vào phủ, thần vẫn chưa có an bài ma ma dạy nàng quy củ, có chỗ nào thất lễ kính xin Hoàng Thượng khoan dung." Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tuyên Đức Đế cười cười: "Ái khanh nói quá lời, trăm sao có thể so đo với một tiểu nha đầu, nhưng đĩa nhỏ này về mặt có phúc, quả thật là khiến người thích."

Đang nói chuyện, ba người Quách Kiêu đã đến gần.

"Phụ hoàng!" Doan Tuệ công chúa cười sáng lạn nhào tới trong ngực Tuyên Đức Đế.

Tuyên Đức Đế yêu thương ôm lấy, vỗ vỗ bả vai nữ nhi, nhìn huynh muội Quách gia. Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Quách Kiêu bái kiến Hoàng Thượng." Quách Kiêu dẫn đầu hành lễ, bởi vì thường tiến cung, quen thuộc với Tuyên Đức Đế, hẳn không cần quỳ lạy. Sau lưng thiếu niên, Tống Gia Ninh sớm đã được Quách Kiêu chỉ điểm, lúc này lấy hết dũng khí đứng ở phía bên phải Quách Kiêu, có hơi rớt lại phía sau một bước, sau đó cả người cứng ngắc vén áo thi lễ với Tuyên Đức Đế: "Thần nữ bái kiến Hoàng Thượng." Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nữ đồng mười tuổi, âm sắc vốn mềm mại ngọt ngào, lúc này diện thánh trong lòng kính sợ, giọng nói càng nhẹ, là hình dáng của đĩa nhóc đáng thương. Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tuyên Đức Đế không chú ý một tiểu nha đầu quá

nhieu, ra hiệu hai hài tử miền lẻ, một bên kia của Tuyên Đức Đế, Tống Gia Ninh xuất hiện, lại như một luồng gió xuân, ở trong bốn vị hoàng tử thổi lên một tia sóng gọn. Đại hoàng tử năm nay 18, hình thể cường tráng khôi ngô, võ nghệ siêu quần, trong nội cung đã có thông phòng thị tẩm, mỹ nhân sẽ hấp dẫn hẳn, nữ đồng xinh đẹp còn chưa đủ để cho hắn động tâm.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nhi hoàng tử mười bảy tuổi, về mặt nữ sắc cũng kiếm được chỗ then chốt, nhưng giống với Đại hoàng tử, đối với hài tử không có hứng thú.

Tam hoàng tử Triệu Hằng, năm nay 15, chính là huynh đệ ruột thịt một mẹ sinh ra với Đại hoàng tử, bởi vì trời sinh miệng có tật nói chuyện cà lăm, thuở nhỏ quái gở không thích thân cận với người khác, bất kể nam nữ. Hiện tại dường như nói một tiểu nha đầu mười tuổi, cho dù là mỹ nhân xinh đẹp sắc nước hương trời, hắn cũng chưa chắc nhìn vào mắt.

Duy chỉ có Tứ hoàng tử mười ba tuổi, liếc nhìn liền thích tiểu biểu muội mới tới, loại thích này, cũng không phải là khát vọng chiếm lấy của nam nhân đối với nữ nhân, mà là hảo cảm đơn thuần,

tựa như huynh đệ Quách Phù Quách Thứ của nhị phòng Quốc Công Phủ, có muội muội xinh đẹp liền muốn nhiều nói với nàng mấy câu, dỗ dành nàng cười với mình.

Thừa dịp Tuyên Đức Đế hỏi thăm Quách Kiêu công phu luyện được như thế nào, Tứ hoàng tử vốn bất động, nhưng người lên lên nháy mắt ra hiệu Tống Gia Ninh.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Đáng tiếc Tống Gia Ninh ghi nhớ quy củ "Tiến cung không thể nhìn loạn", thành thành thật thật đứng bên cạnh kế phụ, ngoan ngoãn đâu cũng không nhìn. Tứ hoàng tử là hoàng tử nhỏ nhất trong cung, Tuyên Đức Đế chưa thoát ra khỏi thói

tục tập quán, đối với con út càng dung túng càng chiều chút ít, cho nên Tứ hoàng tử lá gan khá lớn, nhặt lên một hòn đá nhỏ, hơn nữa trong cái sắc bén nhìn chăm chú của Quách Bá Ngôn, chuẩn xác mà ném đến bên chân Tống Gia Ninh.

Tống Gia Ninh lại càng hoảng sợ, giật mình nhìn qua.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tứ hoàng tử cười với nàng, lộ ra hàm răng với mấy cái răng trắng nõn chỉnh tề, hai bên trái phải đều có một cái răng khểnh, giúp thiếu niên tăng thêm vài phần tinh nghịch. Tuyên Đức Đế giữa trán đầy đặn khí vũ hiên ngang, dưới gối hoàng tử công chúa cũng đều là Nhân Trung Long Phượng, Tứ hoàng tử mày rậm mắt to uy vũ sanh uy, đặt ở nơi nào cũng là binh sĩ tuần tú hạc giữa bầy gà, nhưng giờ này khắc này, Tống Gia Ninh lại không kiểm soát được bị thiếu niên bên cạnh Tứ hoàng tử, hấp dẫn tất cả lực chú ý.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tam hoàng tử Triệu Hằng, Thiên Tử tương lai. Kiếp trước Tống Gia Ninh may mắn gặp được vị tiềm long này một lần, lúc ấy nàng quỳ đến cả người chết lặng, chạt vạt nằm trên mặt đất, từ dưới nhìn lên, chỉ cảm thấy Đế Vương cao lớn giống như núi cao nguy nga, khuôn mặt như ngọc cũng giống như hơi nước uẩn Ứt trên đỉnh núi sau cơn mưa, mờ lung không rõ, chỉ có thể bằng cảm giác kết luận hẳn nhất định là tuần mỹ vô trù, chỉ có thể mơ hồ mà cảm nhận được thanh quý ung dung bẩm sinh trên người Đế Vương.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Hôm nay, nàng mới chân chính lĩnh hội được phong thái của Tam hoàng tử. Hẳn mười lăm tuổi, thể lượng chưa nảy nở, càng giống một gốc cây sam xanh biếc một mình sinh trưởng trong núi, thon dài cao nhất, giống như người quen đời đời một mình.

Tứ hoàng tử mây rậm mắt to, Tam hoàng tử khuôn mặt thanh tú, vô cùng tuấn dật phong lưu, nhưng mắt hắn lại như mây mù, vắng lặng không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, nhàn nhạt liếc tới đây, giống như có mưa rơi mát lạnh trong lòng. . .

Cảm giác mát lạnh quét sạch toàn thân, Tống Gia Ninh đột nhiên thanh tỉnh, chỉ thấy Tam hoàng tử đã dời ánh mắt.

Editor: Quýt Đường

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Tống Gia Ninh bỗng nhiên ai cũng không dám nhìn, một lần nữa cúi đầu, không có nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của Tứ hoàng tử.

Cung, nỗ, mục tiêu chuẩn bị hoàn tất, khảo thí các hoàng tử sẽ bắt đầu.

Editor: Quýt Đường

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 24

Lâm Vân Đường, Quách Bá Ngôn ra cửa, Lâm thị ở tiền đình chiêu đãi khách nhân.

Đám tiểu nha hoàn bưng nước trà, trà bánh nối đuôi nhau đi vào, một phần đặt ở chính giữa Lâm thị, Đàm cửu mẫu, một phần đặt ở trên bàn trà bên cạnh biểu công tử Đàm Văn Lễ, biểu cô nương Đàm Hương Ngọc. Trong quá trình dâng trà, trong phòng yên tĩnh cực kỳ, Lâm thị trên mặt cười yếu ớt, yên tĩnh xinh đẹp dịu dàng, mà ba mẹ con Đàm gia, cũng đang đánh giá nàng.

Đàm cửu mẫu lớn hơn Lâm thị mấy tuổi, là một quả phụ, nàng may mắn hơn Lâm thị, cha chồng, trượng phu tuy rằng cũng rời đi, tốt xấu gì cũng lưu lại cho con của nàng một tước vị Vĩnh An bá, cho dù tước vị này là từ Quốc Công gia thời Cao Tổ Hoàng Đế từng bậc từng bậc hạ xuống đến bá gia, nếu như nhi tử không thể kiến công lập nghiệp thăng tước, như vậy sau khi nhi tử mất đi, tước vị Đàm gia cũng sẽ không còn. Nhưng bất kể thế nào đi nữa, Đàm gia có tước vị, còn có quan hệ thông gia với Vệ Quốc Công phủ này, Đàm cửu mẫu cũng không đến mức luán lạc tới mức như Lâm thị, cô nhi quả mẫu bị người khi dễ.

Nhưng Đàm cửu mẫu cũng có chỗ không bằng Lâm thị. Lâm thị có của hồi môn phong phú, ăn mặc không lo, bởi vậy trước khi tái giá mỗi ngày có thể an tâm thương nhớ trượng phu, làm oán phụ hậu trách thanh nhân cô tịch. Nhưng Đàm gia không giống vậy, đã Lão Thái Công qua đời xuất thân nhà nghèo khổ, dựa vào một thân nỗ lực trên chiến trường nhiều lần lập chiến công, Cao Tổ khai quốc, thưởng tước vị cho Đàm gia, thanh danh đã có, của cải vẫn là hơi ít. Hai cha con Lão Thái Công cũng không kinh doanh, so với Vệ Quốc Công phủ danh môn thế gia bậc này, Đàm gia trôi qua có thể nói nghèo khó. Lúc Đàm gia cửu phụ phát tang, vẫn là dựa vào Quách Bá Ngôn tiếp tế, mới nỡ mảy mủn chôn cất một hồi, mấy năm nay Quách Bá Ngôn đối với Đàm gia phai nhạt, Quách Kiều vụng trộm cho mẹ mấy lần bạc.

Đàm cửu mẫu khó tâm kinh doanh, cửa hàng điền trang ít ỏi tiền thu cũng dùng ở trên người nhi nữ, bản thân nàng không dám ăn diện, chỉ có ngày lễ ngày tết mới có thể thêm một bộ quần áo mới. Hôm nay đến Quốc Công Phủ, nàng mặc chính là bộ búi tử thêu mới làm, năm sau đi biệt phủ làm khách cũng toàn bộ nhờ vào bộ đồ này rồi, chính mình sao mà khổ, lúc Lâm thị đi ra chiêu đãi, Đàm cửu mẫu đầu tiên nhìn không phải khuôn mặt của Lâm thị, mà là quần áo trên người Lâm thị. Búi tử màu tím nhạt, thêu hoa mẫu đơn tô tú tinh xảo (một loại hàng thêu Tô Châu), phía dưới phôi váy dài màu tô tú trắng nhạt, theo bước chân của Lâm thị, làn váy giống như hồ nước dập dềnh, đẹp như Thiên Công.

Sau khi nhìn rõ khuôn mặt thanh lệ tuyệt sắc của Lâm thị, trong lòng Đàm cửu mẫu giống như đồ mảy vạc dấm chua, chua tới mức nước mắt đều muốn trào ra. Nhà mẹ đẻ nàng vốn là một gia đình tú tài bình thường, khi cha chồng nghèo túng phụ thân giúp đỡ cho ông, về sau cha chồng lập công phong

tước mới báo ân, cưới nàng làm con dâu. Đàm cửu mẫu vừa mừng vừa sợ, chỉ cảm thấy mình phất lên trở thành Phụng Hoàng, không ngờ Đàm gia cũng không có cảnh tượng thoát nhìn như bên ngoài.

Đàm cửu mẫu không quan tâm, nàng giữ khuôn phép thủ tiết, dụng tâm giáo dục một đôi con cái, cuối cùng kiếm được một thanh danh hiển thế lương mẫu thật là tốt, nhưng Lâm thị này tính là cái gì, một quả phụ không có tư sắc con gái nhà thương nhân, dựa vào cái gì hai lần gả còn có thể làm Quốc Công phu nhân? Dựa vào cái gì nàng mỗi lần tới Quốc Công Phủ đều phải nhìn sắc mặt người ăn nói khép nép sợ đặc tội chỗ chỗ dựa này, Lâm thị có thể dễ dàng ngồi lên vị trí Quốc Công phu nhân, ở bên trong hưởng thụ vinh hoa phú quý của Quách gia, ở bên ngoài hưởng thụ nịnh bợ yêu thích và ngưỡng mộ của tất cả các phu nhân phủ quan khác?

Ông trời quả không công bằng! Lâm thị quả phụ không biết liêm sỉ như vậy, nên nhét vào lồng heo ngâm xuống nước!

Rủi lông mi, trên mặt Đàm cửu mẫu cẩn thận chặt chẽ, nhưng dưới mặt bàn một đôi tay nắm chặt, móng tay thậm chí muốn cắm vào lòng bàn tay.

Nàng không cam lòng, biểu cô nương mười hai tuổi Đàm Hương Ngọc kinh ngạc nhìn nhìn khuôn mặt của Lâm thị, vừa hâm mộ, lại vừa dâng lên một chút hy vọng. Lâm thị loại xuất thân này cũng có thể làm Quốc Công phu nhân, nàng nói như thế nào cũng là khuê tú bá phủ đoan trang, dung mạo cũng kế thừa ưu điểm của cha mẹ, là mỹ nhân láng giềng ta hữu khen ngợi, nếu như vạch kế hoạch tốt, biểu ca...

Hai mẹ con cũng từ trên người Lâm thị nghĩ tới tình cảnh của mình, chỉ có biểu công tử Đàm Văn Lễ, một lòng một dạ đều bị Lâm thị hấp dẫn, không nghĩ tới kế mẫu Quách Kiều lại xinh đẹp như thế, mi thanh mục tú mặt khuôn mặt non nớt bờ môi đỏ tươi, eo thon đầy một nắm tay, chỉ liếc một cái, liền hút đi linh hồn hẳn.

Ba ánh mắt đều nhìn nàng chằm chằm, Lâm thị lạnh nhạt tự nhiên, từ lúc đọi gả mấy ngày này, nàng liền suy nghĩ cẩn thận các loại tình cảnh sau khi mình vào phủ có khả năng gặp phải. Hôm nay bên trong Quốc Công Phủ mọi chuyện coi như thuận lợi, nhưng những quý phu nhân khác đối đãi nàng như thế nào, nẫu tộc Thế tử gia Quách Kiều suy nghĩ về nàng như thế nào, nàng đều có tâm lý chuẩn bị.

"Phu nhân mời dùng trà." Lâm thị cười nói.

Đàm cửu mẫu không thích Lâm thị, nghe nàng nói chuyện cũng không thuận tai, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nâng chung trà lên, mắt nhìn Lâm thị, nàng tùy ý hỏi: "Quốc Công gia đi ra ngoài rồi à?"

Lâm thị gật gù đầu: "Hôm nay Hàn tướng quân hồi kinh diện thánh, Quốc Công gia tiến cung."

Trần Bắc tướng quân Hàn Đạt là hảo hữu chí giao của Quách Bá Ngôn, buổi sáng Quách Bá Ngôn trước khi đi ra ngoài nói với Lâm thị, đêm nay hẳn muốn cùng Hàn Đạt không say không về, bảo Lâm thị không cần chờ.

Đàm cửu mẫu biết rõ quan hệ hai nhà Quách, Hàn, trong lòng khẽ động, thờ dãi: "Nhắc tới Trần Bắc tướng quân, ta liền nghĩ đến muội từ số khổ của ta, muội muội thích hoa cỏ, có cùng sở thích với Hàn phu nhân, ta đi theo các nàng thưởng thức các loại kỳ hoa dị thảo, sau khi muội muội qua đời, Hàn phu nhân bị thống không thôi, cũng không còn tổ chức hoa tiệc..."

Lâm thị mới đến, lại quần thúc nha hoàn bên cạnh không được tự tiện hỏi thăm chuyện của tiền Quốc Công phu nhân, thật đúng là không biết cái này, nghe vậy lập tức trong lòng nhớ kỹ Hàn phu nhân, nhắc nhở bản thân ngày sau gặp mặt nhất định phải cẩn thận làm việc. Nếu như Hàn phu nhân thật xem Đàm thị là tri kỷ, vậy đối với nàng, Hàn phu nhân có thể sẽ có chút bất bẻ.

Lau lau nước mắt không hề tồn tại, Đàm cửu mẫu nhanh chóng liếc Lâm thị, thấy Lâm thị không có phản ứng đặc biệt gì, nàng ta hơi mím môi, có ý tốt khuyên nhủ: "Muội muội thích nhất là hoa sen, ao hồ trong Quốc Công Phủ, hoa sen trong hồ, đều là muội muội tự mình nhìn chằm chằm vào bọn hạ nhân trồng, hiện tại phu nhân Quân gia, kính xin thường xuyên lưu ý một chút, hoa sen nở, ba cha con Bình Chương bọn họ còn có chỗ đi tưởng nhớ."

Lâm thị cười nói: "Đa tạ phu nhân nhắc nhở, ta sẽ bảo hoa tượng tì mi chăm sóc."

Nàng hiểu tiểu tâm tư của Đàm cửu mẫu, nhưng Lâm thị chỉ cảm thấy buồn cười. Quách Bá Ngôn thực tưởng nhớ vợ cả như vậy, cũng sẽ không chỉ bằng một lần gặp mặt liền bắt buộc nàng làm nữ nhân của hắn, càng sẽ không hàng đêm... Huống chi, nàng muốn làm cái chức Quốc Công phu nhân này, chỉ là vì có thể làm chỗ dựa cho nữ nhi, nàng hi vọng Quách Bá Ngôn cho nàng thể diện, về phần trong lòng Quách Bá Ngôn thật sự chứa ai, nàng thực không quan tâm, đối với nữ nhi tốt là đủ rồi.

Đàm cửu mẫu còn muốn nói tiếp nói chuyện xưa của Tiểu cô Tử, Quách Kiều đã dẫn hai muội muội đến.

Ghen ghét của Đàm cửu mẫu đối với Lâm thị nhất thời biến mất không còn một mảnh, trên mặt đầy mắt chỉ còn quan tâm yêu thương đối với Thế tử cháu ngoại trai, đứng dậy nghênh đón tiếp, ân cần hỏi thăm: "Mới nửa tháng không gặp, Bình Chương, Đình Phụng sao gần đây?"

Chủ vị, Lâm thị rũ mắt cười yếu ớt, để lộ ra bất đắc dĩ nhàn nhạt, Đàm thị nói lời này, là hoài nghi nàng khát khe, khe khát huynh muội Quách Kiều?

"Mợ thật biết chê cười, vừa nãy Tam ca còn nói ta mập kìa." Đình Phụng quét mắt kế mẫu, cười khách sáo nói, cũng nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Năm nay tháng chạp đặc biệt lạnh, mợ mấy ngày qua tốt chứ? Ta còn muốn ngày mai đi gặp người đấy, người ngược lại là tới trước." Vừa nói, vừa gật gù đầu với huynh muội Đàm Văn Lễ, Đàm Hương Ngọc.

"Con chỉ biết nói ngọt." Đàm cửu mẫu trêu mếu ôm cháu ngoại gái vào trong ngực, sờ lên đầu. Là thật tâm yêu thương hay là nhất định phải yêu thương, chính bản thân Đàm cửu mẫu cũng phân không rõ ràng lắm, nàng chỉ biết là, nàng phải quan tâm chiều chuộng đôi cháu ngoại trai cháu ngoại gái này giống như thân sinh, chỉ có như vậy, quan hệ hai nhà Đàm, Quách mới có thể không gì phá nổi.

Đình Phương tựa ở trong ngực mẹ, im lặng thờ dài. Mẹ khổ tâm kinh doanh là thật, đối với bọn họ tốt cũng là thật, cho nên nàng có thể hiểu được tổ mẫu không thích mẹ, cũng hiểu rõ ca ca giúp đỡ một nhà mẹ, bất kể nói thế nào, Đàm gia cũng là nhà mẹ đẻ của mẫu thân, biểu ca biểu muội cũng là người thân của bọn họ.

"Gia Ninh, đây là mẹ của Vĩnh An bá phủ." Lâm thị đi tới, cười ra hiệu nữ nhi hành lễ với trưởng bối.

Tổng Gia Ninh ngoan ngoãn cúi chào Đàm cửu mẫu: "Mẹ."

Đàm cửu mẫu mân khước miệng, nữ nhi của quả phụ không tuân thủ nữ tắc, quyền rũ là biết lớn lên quyền rũ lăng lợ như Lâm thị, có tư cách gì gọi nàng là mẹ? Đàm cửu mẫu thật không muốn trả lời, nhưng Lâm thị có thể câu dẫn người, Quách Bá Ngôn có lẽ bị con hồ ly tinh mới lấy này mê hoặc thân hồn điên đảo, nàng nên như vạch mặt với Lâm thị, trở về Lâm thị lại đi cáo trạng với Quách Bá Ngôn...

không được, nàng phải nhẫn nại, trước khi cháu ngoại trai kế thừa tước vị Quốc Công Phủ, hoặc là trước khi Quách Bá Ngôn chán ghét vứt bỏ Lâm thị, nàng đều phải duy trì vui vẻ bên ngoài với Lâm thị.

"Gia Ninh lớn lên thật là xinh đẹp." Đàm cửu mẫu cười khen ngợi nói, xoay người sờ khuôn mặt của Tổng Gia Ninh, hiếm lạ mà nhéo nhéo: "Sao lại mập thế này?"

Tổng Gia Ninh khe khẽ hít một hơi tức giận, thiếu chút nữa nhịn không được đi sờ mặt, nàng hiểu chuyện chịu đựng, đầu tay còn lưu lại trên khuôn mặt béo mũm nĩ tiết lộ lực đạo vừa nảy của Đàm cửu mẫu. Lâm thị nhìn thấy, Đình Phương, Quách Kiều cũng nhìn thấy, Đình Phương lo sợ bất an hai bên khó xử, Quách Kiều trực tiếp nói với kế mẫu: "Mẫu thân bên này bận rộn, ta mời mẹ đi Di Hòa Hiên ngồi một chút."

Lâm thị không có khách khí, cười nói: "Làm phiền Thế tử rồi, ngày khác rồi rảnh, ta lại mời phu nhân dùng trà."

Quách Kiều gật đầu, nghiêng người mời một nhà mẹ đi ra ngoài.

Đàm cửu mẫu cũng lười xã giao có lệ với Lâm thị, nắm bàn tay nhỏ bé của Đình Phương rồi đi, Đàm Hương Ngọc kết thân với Đình Đình theo sát phía sau mẫu thân, ánh mắt xéo qua đều ở Quách Kiều bên kia, không hề để ý Tổng Gia Ninh, Đàm Văn Lễ thì không giống vậy, đi tới bên cạnh Tổng Gia Ninh rồi dừng lại, cúi đầu cười với Tổng Gia Ninh: "Biểu muội có muốn cùng đi hay không? Chúng ta nhiều người náo nhiệt hơn."

Ngoại trừ Đoan Tuệ công chúa, Tổng Gia Ninh đối với những thứ thân thích này của Quách Kiều không có bất kỳ hiểu rõ nào, nhưng nàng lại không ngốc, cháu ngoại trai biểu ca biểu muội nhà mẹ đoàn tụ sum vầy, nàng sắp đến làm cái gì? Huống chi Đàm cửu mẫu rõ ràng không thích nàng, bóp chặt nàng bây giờ còn mơ hồ đau đớn.

"không được, ta còn phải làm bài tập." Tùy tiện mượn cớ, Tổng Gia Ninh đi đến bên cạnh mẫu thân, Lâm thị thuận thế đỡ lấy bà vai nữ nhi.

Đàm Văn Lễ có hơi thất vọng, nha đầu kia thật xinh đẹp, hẳn rất thích.

Quách Kiều lạnh lùng liếc hẩn một cái, một nhóm mọi người đi ra, hẩn xoay người lại, cúi đầu nhìn kế mẫu bồi tội: "Chỗ mẹ thất lễ, mong rằng mẫu thân rộng lòng tha thứ, người yên tâm, ta cam đoan sẽ không còn có lần sau." hẩn không thích kế mẫu đột nhiên xuất hiện này, không thích bất luận kẻ nào thay thế vị trí mẫu thân ở cái nhà này, nhưng trước khi Lâm thị lộ ra địch ý gì, hẩn cũng sẽ không khi dễ một người nữ lưu yếu đuối.

"Nhân chi thường tình, Thế tử quá lo lắng, mau đi đi." Lâm thị thật tâm nói.

Quách Kiều ừ một tiếng trước khi rời đi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng xẹt qua Tổng Gia Ninh, chỉ thấy tiểu nha đầu có chút bĩu môi, đầu dựa lên người kế mẫu, hiển nhiên là ủy khuất.

Tổng Gia Ninh đương nhiên ủy khuất, Quách Kiều vừa đi, nàng liền xoa khuôn mặt tổ khổ với mẫu thân "Đau quá."

Lâm thị vịn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi xem xét, thấy chính giữa khuôn mặt tựa như đậu hủ non của nữ nhi bị bóp đỏ lên một ít, nàng âm thầm cắn răng, vừa giúp nữ nhi xoa khuôn mặt vừa thấp giọng nói: "Sau này nhìn thấy người Đàm gia thì né đi." Quốc Công Phủ cuối cùng vẫn còn Quách Kiều, thân thích của Quách Kiều, có thể không xung đột là tốt nhất.

Tổng Gia Ninh rầu rĩ không vui gật gật đầu

~

"Đình Phương à, người thành thành thật thật nói với mẹ, Lâm thị có khi dễ các người hay không. Quốc Công gia có bắt công hay không?" trên đường đi đến Di Hòa Hiên, Đàm cửu mẫu nắm tay cháu ngoại gái, nghi ngờ hỏi thăm.

Đình Phương buồn cười, nhìn qua trưởng bối nói: "Mẹ, mẫu thân đối với ta rất tốt, phụ thân cũng không có bắt công ai, người cứ yên tâm 100%."

Đàm cửu mẫu không tin, trước sau nhìn xem, nhỏ giọng nói: "mẹ kể trên đời này đều là một dạng người, không có khả năng đối xử tử tế với hài tử vợ cả lưu lại, hiện tại nàng căn cơ bất ổn, không thể không giả bộ ôn nhu hiền thực, đợi nàng ngồi vững vàng vị trí Quốc Công phu nhân, hừ, chờ xem, người thứ nhất ra tay là người đó. Đại ca người ở Tiền viện, nàng không xen vào, mẹ lo lắng nhất người thôi."

Đình Phương chỉ có thể liên tục cường điệu kể mẫu không phải loại người như vậy.

Đàm cửu mẫu thì càng cảm thấy cháu ngoại gái ngu ngốc.

"nói nhiều tất nói hớ, mợ bớt nói hai câu đi." Quách Kiều lạnh giọng nhắc nhở. Lâm thị đến cùng như thế nào, không phải một sớm một chiều có thể kết luận được, bởi vậy hẳn ngầm đồng ý mợ nhắc nhở muội muội, nhưng đồng dạng ý tứ, mợ không cần nói qua nói lại.

Đàm cửu mẫu ngo ngo cháu ngoại trai, ngậm miệng. Cháu ngoại trai lúc nhỏ, nàng còn dám bày ra phòng thái trưởng bối, hai năm qua cháu ngoại trai chột cao lớn, uy nghiêm trên người Thế tử gia cũng càng lúc càng thịnh, quả thực là một Quách Bá Ngôn khác, Đàm cửu mẫu bất tri bất giác từ quần giáo một phương, biến thành chính là cúi đầu nghe theo.

Nhưng vẫn còn muốn nói lời nên nói.

Đến Di Hòa Hiên của Quách Kiều, Đàm cửu mẫu gọi một mình cháu ngoại trai qua một bên, hạ giọng nói: "Bình Chương, người lớn rồi, có một số việc khả năng nhìn nhận so với mợ còn hiểu biết hơn. Đình Phụng ở bên cạnh Thái phu nhân, Lâm thị đùa giỡn không có bao nhiêu tâm cơ. Người không giống vậy, Thế tử vị của người là Quốc Công gia cho, Quốc Công gia nếu như có thể cho, liền cũng có thể thu hồi, người nên cẩn thận một chút, vạn nhất Lâm thị sinh ra nhi tử... Nàng một quả phụ cũng dám muốn danh phận Quốc Công phu nhân, ai dám nói nàng không có nghĩ đến nhiều hơn?"

Quách Kiều cười lạnh: "Chỉ sợ nàng không có bản lĩnh này."

Thiếu niên hết sức khinh cuồng, Đàm cửu mẫu thở dài: "Người biết cái gì, đáng vẻ nàng như vậy, bên gối thổi gió nhiều hơn, Quốc Công gia..."

"Mợ." Quách Kiều không muốn nghe bất luận kẻ nào chửi bới phụ thân của mình.

Đàm cửu mẫu thức thời dừng lại.

Quách Kiều nhìn nàng, trái lại khuyên bảo nói: "Mợ, ta biết rõ người quan tâm chúng ta, nhưng chuyện trong phủ trong lòng ta có tính toán, mợ không cần hao tâm tổn trí, càng không cần tự chủ trương ra tay với bên kia, chuyện hôm nay, ta không hy vọng sẽ có lần sau nữa."

Làm chuyện mờ ám bị cháu ngoại trai phát hiện, mặt già của Đàm cửu mẫu đỏ lên, ấp úng không biết nên nói tiếp thế nào.

"Bên ngoài lạnh lẽo, mợ bên trong ngồi đi." Quách Kiều đưa cho cái bậc thềm.

Đàm cửu mẫu thở ra một hơi, cùng cháu ngoại gái đi vào, chỉ chừa Quách Kiều một người đứng ở dưới mái hiên, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 25

Đàm cửu mẫu hôm nay đến Quốc Công Phủ, ngoại trừ quan tâm tình hình gần đây của cháu ngoại trai cháu ngoại gái, khác có một chính sự khác, Đàm gia chuẩn bị hai mươi bảy tháng chạp mở tiệc chiêu đãi thân bằng hảo hữu, đến đưa thiệp mời cho Quốc Công Phủ.

Vốn là Quốc Công phu nhân mất đã mười năm, sau đó khi Đàm gia tổ chức tiệc thường niên, Quách Bá Ngôn đích thân đi ba lần, sau này liền chỉ cho một đôi nhi nữ ra mặt, nhưng hàng năm Đàm cửu mẫu đều đưa thiệp mời đến Lâm Vân Đường, năm nay cũng không ngoại lệ.

Nhắc tới cũng trùng hợp, ba mẹ con Đàm gia rời khỏi không lâu, Lâm gia cũng phái quân sự đưa thiệp mời vào phủ, Lâm thị nhận thiệp mời, nhìn phía trên "Hai mươi bảy tháng chạp", nghĩ đến thiệp mời Đàm gia, lông mày không khỏi cau lại. Quách Bá Ngôn đối đãi nàng coi như kính trọng, đường đường Quốc Công gia tự mình cùng nàng lại mặt, đặt chân vào gia đình thương nhân, dùng thái độ gần đây của Quách Bá Ngôn đối với nàng, có lẽ cũng nguyện ý đi Lâm gia ăn tiệc, nhưng..

Quân sự đưa thiệp mời còn chưa đi, Lâm thị suy nghĩ một chút, hỏi: "Đều gửi thiệp mời đến bạn bè thân thích khác hết rồi hả?"

Quân sự lắc đầu, khom lưng nói: "Phu nhân nói rồi, hỏi trước thời gian phía bên ngài một chút có thuận tiện hay không, nếu như đụng phải thời gian với quý nhân khác, trong phủ chúng ta liền sửa lại."

Lâm thị âm thầm bội phục vị chị dâu kia của mình, nếu như chị dâu tâm tư thông suốt, nàng liền đứng sự thật nói: "Sớm 1 ngày thì bỏ đi, Quốc Công gia ngày 26 có rảnh."

"Vâng." Quân sự được tin chính xác, cao hứng rời đi.

Lâm thị chỉ thị Thu Nguyệt cất thiệp mời nhà mẹ đẻ, ngoảnh đầu lại thấy nữ nhi cúi đầu ngồi ở bàn thấp gỗ lim bên cạnh, bàn tay nhỏ bé vô cùng chăm chú lột quýt mặt, lại nhìn nhìn vỏ 3 quả quýt nguyên vẹn thật xinh đẹp đặt trong đĩa bày trên bàn, Lâm thị bất đắc dĩ nói: "quýt ăn nhiều nóng, cái này ăn hết không cho phép ăn nữa."

Tổng Gia Ninh ngẩng đầu cười với mẫu thân: "Con biết rồi." nói xong buông vỏ quýt vừa lột xong, tách ra nửa quả quýt đưa cho mẫu thân.

Lâm thị ngồi bên cạnh thân nữ nhi, cùng nữ nhi ăn quýt, nàng nghe giọng hỏi: "Vừa nãy nương nói mợ con tổ chức tiệc trước một ngày, An An hiểu vì sao không?"

Tổng Gia Ninh gật đầu: "hai thông gia đụng phải thời gian, Quách Bá Ngôn đi Đàm gia, mẫu thân mất mặt, Quách Bá Ngôn đi Lâm gia, hai mẹ con các nàng có vẻ vang, nhưng Đàm gia, huynh muội Quách Kiều khẳng định cũng sẽ có chút ý nghĩ, vnhư vậy, không bằng bỏ thay đổi ngày, tất cả mọi người đều hài lòng.

Nữ nhi phân tích đạo lý rõ ràng, cũng không có thoát nhìn núc ních chỉ biết ăn ngu như vậy, Lâm thị vui mừng cực kỳ, ôm nữ nhi hôn một cái. Được phân thưởng, Tổng Gia Ninh thử thăm dò đi cầm quýt trong mâm, bàn tay mập mạp mới duỗi ra được một nửa, bị Lâm thị đè xuống, giận dữ liếc nữ nhi.

Tổng Gia Ninh vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm bờ môi, nháy mắt mấy cái, chào tạm biệt mẫu thân, ra khỏi Hoán Nguyệt Cư liền dẫn Song nhi đi Sương Tầm Viện của Thái phu nhân, cũng cố ý bảo Song nhi chờ ở bên ngoài, sau đó dùng phương pháp này, ở trong phòng Thái phu nhân lại ăn ba quả quýt mất lớn cỡ trứng gà, ăn xong đi vòng qua Ngọc Xuân Cư của Đình Phương, lại ăn ba quả.

Cọ xát một vòng trở về, lúc Tổng Gia Ninh cùng mẫu thân dùng cơm bữa nữa lại ăn một quả nữa, rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn, ngoan ngoãn trở về phòng đi ngủ.

Lâm thị lưu lại đèn, mặc quần áo ngồi trên noãn tháp bên ngoài, đợi Quách Bá Ngôn.

Ngoài cửa sổ gió lạnh, vào canh một đêm tối như mực, Quách Bá Ngôn mới người đầy mùi rượu trở về. Lâm thị trước đã chuẩn bị trà tỉnh rượu, nhưng Quách Bá Ngôn ngay cả cơ hội nhấp trà cũng không cho nàng, trực tiếp khiêng người lên ném vào trong giường, đè lên người nhiệt tình thương yêu, giường lay động, tiếng vang dứt quãng liên tục kéo dài đến sau nửa đêm.

Một hôm Lâm thị lần đầu tiên ở Quốc Công Phủ ngủ nướng, hôm sau mở to mắt, ngoài cửa sổ đã sáng rõ, đã sớm bỏ lỡ thời gian đi thỉnh an Thái phu nhân. Lâm thị nóng nảy, nhẹ nhàng vén chăn muốn đứng lên, mới chống đỡ đứng người dậy, bên hông bỗng nhiên tăng thêm một bàn tay to, dùng sức kéo nàng trở về.

"Mẫu thân bên kia..." Lâm thị không thể động dậy, khàn giọng nhắc nhở nam nhân phía sau.

"Mẫu thân đoán được, sẽ không trách nàng." Quách Bá Ngôn ôm mỹ nhân thân thể mềm mại, nhắm mắt lại hôn nhẹ lỗ tai khuôn mặt cản cô Lâm thị, không có dục vọng, thâm nghĩ ôm nàng như vậy, tùy tiện nói vài câu, "Hôm qua trở về muộn, trong nhà có chuyện gì không?"

Lâm thị không biết người này biết cái gì chưa, chi tiết nói: "Mợ Thế tử tới đây ngồi một lát, đưa thiệp mời, mời Quốc Công gia ngày 27 ăn tiệc thường niên."

Quách Bá Ngôn miễn cưỡng nói: "Bảo Bình Chương Đình Phương đi."

Lâm thị co lại ở trong lòng hán, âm thầm suy đoán thái độ của Quách Bá Ngôn, Thái phu nhân đối với Đàm gia.

"Chỗ đại ca nàng khi nào mở tiệc chiêu đãi?" Nếu như nhắc tới chuyện này, Quách Bá Ngôn đương nhiên nghĩ tới nhà mẹ đẻ kiều thê mới cưới.

Lâm thị nói khẽ: "26."

Quách Bá Ngôn từ một tiếng, lại không nói đi hay không đi.

Hai vợ chồng cứ ôm nhau nói chuyện phiếm như vậy, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân tận lực thả nhẹ của nha hoàn, Lâm thị đoán được có việc, cứng rắn đẩy cánh tay sắt của Quách Bá Ngôn ra, vừa mặc quần áo vừa cất giọng hỏi bên ngoài: "Làm sao vậy?"

Tiếng nói dở khóc dở cười của Thu Nguyệt truyền vào: "Phu nhân, Tứ cô nương ăn quýt nhiều quá, khóe miệng mọc ba bong bóng."

Lâm thị đau đầu, nha đầu kia khẳng định lại ăn trộm.

"Mời Lang trung." Quách Bá Ngôn nghe tiếng đứng lên, cùng Lâm thị đi xem nữ nhi.

Tổng Gia Ninh đang soi gương, tối hôm qua khóe miệng vẫn còn tốt, chỉ thời gian một buổi tối, lúc này liền xuất hiện ba cái bong bóng, hai lớn một nhỏ, khỏi phải nói xấu oí là xấu. Tổng Gia Ninh hỏi hận không thôi, sớm biết như vậy sẽ nóng nhiều như vậy, nàng nói cái gì cũng sẽ nhịn ăn, mỗi ngày tối đa ăn ba quả quýt mất thôi.

Nghe nói mẫu thân, kế phụ đến, Tổng Gia Ninh lập tức bảo Cửu Nhi cầm gương, ịu xiu cúi đầu xuống, chủ động nhận sai.

Lâm thị nâng cằm nữ nhi lên, nhìn xong tình trạng thương tích, không lưu tình chút nào mà quở trách một trận.

Quách Bá Ngôn chỉ cười.

Bởi vì hôm nay Tổng Gia Ninh không có đi chỗ Thái phu nhân, tin tức nàng sinh bệnh rất nhanh liền truyền đến những viện khác. Quách Kiều còn nhớ rõ

ngày hôm qua khuôn mặt của Tống Gia Ninh bị mọy bóp đỏ, nhân nhạ hời A Thuận: "thậ sự là nóng nhệ?"

A Thuận nờ: "Đều là nờ nhự vậy, cụ thể tiều nhân cũng không rõ ràng lắm."

Quách Kiêu cúi đầu, lật vài trang sách, để xuồng, đi ra cừa.

Tống Gia Ninh bên này khờ phải nờ náo nhệ như thế nào, ngoại trừ Quách Kiêu, mấy vị tiều chủ tử của Quốc Công Phủ đều đến. Đĩnh Phươg là tỷ tỷ tốt dụ dàng, Nhị cô nương Lan Phươg đỏi với Tống Gia Ninh cũng cũng không tẻ lắm, thật sự quan tâm, Tam cô nương Vân Phươg bình thường không thích Tống Gia Ninh, hôm nay Tống Gia Ninh mọc bong bóng xấu mặt, nàng đặc biệt nhìn có chút hả hê, ngồi bên giường trêu ghẹo Tống Gia Ninh đủ thứ, nhưng cũng không phải loại ác ý trào phúng như Đoan Tuệ công chúa.

Tính nghịch nhệ tình của hai huynh đệ Quách Phủ, Quách Thứ cũng bại lộ không thể nghi ngờ, vừa mới bắt đầu đỏi với Tống Gia Ninh thật tốt, thân thiết như ca ca, bây giờ đỏi với bốn muội muội đỏi xử như nhau, thích thì thích, nhưng trêu chọc lắm chủ. Biế rõ Tống Gia Ninh thêm quýt, cặp song sinh còn có ý ở trước mặt Tống Gia Ninh bóc quýt ăn, còn đưa tới bên miệng Tống Gia Ninh hấp dẫn nàng.

"Tỷ tỷ, tỷ quản bọn họ đi!" Tống Gia Ninh bị chọc tức, chu môi làm nũng với Đĩnh Phươg.

Đĩnh Phươg muốn giúp muội muội, thế nhưng nàng cũng không quản được nhị ca tam ca, chỉ có thể nhìn hai người này chọc thêm muội muội.

Quýt mật vốn là chua ngọt chua ngọt, Tống Gia Ninh nước miếng chảy ròng, hết lần này tới lần khác không thể ăn, cổ họng khê động cũng bị cặp song sinh chế cười.

"Thế tử gia đã đến."

Tiếng của Cửu Nhi truyền vào, trong phòng sáu huynh muội nhìn nhau, hai anh em Quách Phủ Quách Thứ phản ứng nhanh nhất, trong thời gian nháy mắt liền từ trước noãn thất của Tống Gia Ninh trốn qua bàn đọc sách, đoan đoan chánh chánh ngồi xuồng, quả quýt trong tay không thấy bóng dáng. Đĩnh Phươg, Lan Phươg cười trộm, Vân Phươg xem náo nhệ ngại chuyện lớn, lớn tiếng cáo trạng với Quách Kiêu: "Đại ca, nhị ca tam ca khi dễ tứ muội muội, sắp chọc Tứ muội muội thêm khóc rồi kia!"

Cáo trạng cũng không quên thuận tiện cười cười nhạo Tống Gia Ninh một phen.

Tống Gia Ninh xấu hổ bảo Quách Kiêu nhìn bong bóng của nàng, chứng cứ mất mặt tham ăn như vậy, nếu như có thể, nàng ai cũng không muốn cho nhìn, cổ vụng trộm trốn sau lưng Đĩnh Phươg.

Quách Kiêu một thân cảm bảo màu đậm, khí độ lạnh lạnh không thua gió lạnh trời đông giá rét, hai đường đệ mất liếc trung thực trung thực, Quách Kiêu từ từ đi đến trước giường, nhìn chăm chăm nha đầu béo tròn nửa bên mặt sau lưng Đĩnh Phươg, hỏi: "Khỏe miệng nỏ bong bóng?"

Tống Gia Ninh cúi gằm đầu, gật gật đầu.

Vân Phươg không có phúc hậu cười.

Quách Kiêu mặt không biểu tình, gọi Tống Gia Ninh đi ra: "Ta xem một chút."

Tống Gia Ninh từ trong lòng sợ hấn, cho dù trong lòng không muốn, vẫn là ngoan ngoãn lộ cả cái đầu ra, rừ lông mi. Quách Kiêu nhìn hai mắt, trước xác nhận trên mặt Tống Gia Ninh có để lại bất kỳ dấu tay hay dấu vết gì không, sau đó mới nhìn khỏe miệng kẻ muội, ba cái bong bóng hai lớn một nhỏ, mọc ở ngoài miệng người khác khăng định xấu, đỏi thành nàng, ngược lại nổi bật lên nàng càng ngốc, càng... càng khiến người thương yêu.

"Đáng." Quách Kiêu chút nào không đồng tình nờ.

Tống Gia Ninh bữ môi, tức giận, toàn bộ người đều trốn sau lưng Đĩnh Phươg.

Quách Kiêu không có mĩa mai nàng nữa, xoay người lại nờ với hai đường đệ: "Năm sau phụ thân còn muốn kiểm tra võ nghệ chúng ta, đi, ta cùng các người luyện một chút."

"Đại ca ta sai rồi! Ta không dám khi dễ An An nữa!" Ngụ ngụ qua đi, Quách Phủ mấy bước xa vọt tới trước mặt đường huynh, cầu khẩn nờ, Quách Thứ càng giáo hoạt, thừa dịp Quách Kiêu bị nhị ca ngăn trở, vèo chạy mất dạng. Quách Phủ kịp phản ứng, vừa muốn học đệ đệ chạy trốn, gáy cổ áo lại bị Quách Kiêu túm lại, không lưu lại mặt mũi xách đi.

"Nhị tỷ tỷ đi, chúng ta nhìn đại ca đánh nhị ca." Vân Phươg kéo Lan Phươg, hưng phấn nờ.

Hai tiều cô nương tay nắm tay chạy mất, Tống Gia Ninh bị cặp song sinh khi dễ cả buổi, hiện tại đến phiên bọn họ không may, nàng cũng muốn đi xem.

"An An đừng đi, khỏe miệng muội có bong bóng. Lang trung dặn dò qua, tốt nhất đừng ra gió." Đĩnh Phươg tận chức tận trách khuyên can.

Tống Gia Ninh lập tức sụp đổ khuôn mặt nhỏ nhắn.

Đĩnh Phươg cười, gọi Song nhị, Lục nhị, Cửu Nhi hảo hảo hầu hạ, nàng đuối theo hai muội muội.

Tổng Gia Ninh:...

~

Mụn nước vỡ vẫn còn đóng vảy, tiêu vảy cần có thời gian, bởi vì nguyên nhân tham ăn mà nổi ba cái bong bóng, Tổng Gia Ninh nằm trước vẫn ở trong phòng, cái gì cũng không thể đi, 30 tết hôm nay hoàn toàn khôi phục, miệng nhỏ lại trở nên hồng nhuận nhuận, khuôn mặt béo tròn trong trắng lộ hồng, thay đổi một thân quần áo mới màu đỏ chót, tinh xảo giống như ngọc nữ ngồi hầu Quan âm.

Trong đêm trừ tịch đốt pháo, Tổng Gia Ninh khoác áo choàng ấm áp, cùng ba tỷ tỷ Quách gia tụ tập cùng một chỗ xem pháo hoa. Quách Phù Quách Thứ giờ pháo trúc đã rút hết bên trong ra hù dọa bọn muội muội, bốn tiểu cô nương sợ tới mức thét chói tai chạy thực mạng, Tổng Gia Ninh trái tim lớn lại nhất gan, chạy trốn nhanh nhất, không ngờ quay người lại liền đụng phải người.

trên trán nàng bị đau, ngửa đầu, ngoài ý muốn rơi vào một đôi sáng ngời mắt, khói hoa trên không trung nở rộ, cũng phản chiếu trong đôi mắt của thiếu niên này.

Tổng Gia Ninh nhìn ngây người trong nháy mắt.

Quách Kiều nhíu mày: "Còn muốn giẫm bao lâu?"

Tổng Gia Ninh lúc này mới phát hiện nàng một cước giẫm lên đôi giày Quách Kiều, tim gan run lên, giống như đạp đuôi hổ cái, cuống không kịp chạy.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 26

Mùng một tết, một tuổi mới, một năm mới.

Trời còn chưa sáng pháo của Quốc Công Phủ liền đốt lên, một đợt tiếp nối một đợt, đùng đùng kinh thiên động địa. Tổng Gia Ninh bị tiếng động đánh thức, cũng không có bất kỳ tinh thần rời giường, miễn cưỡng nằm ở trong ổ chăn, nghe động tĩnh lúc trầm lúc bổng các nơi trong phủ. Nghe nghe, Tổng Gia Ninh về mặt hoảng hốt, nhớ lại kiếp trước, mùng một năm nàng mười một tuổi.

Khi đó mẫu thân đã triển miên giường bệnh, thân hình gầy gò, tuy là lễ mừng năm mới, trong nhà không hề có một tí không khí năm mới, phòng của mẫu thân trước sau như một phiêu đảng vị thuốc đắng chát. Nàng không hiểu chuyện, chỉ biết khổ sở không biết nên an ủi như thế nào, sau đó tro mắt nhìn mẫu thân một ngày một ngày gầy xuống, đên trời thu, hương tiêu ngọc vẫn.

Bi thương khi mất mẹ mãnh liệt nổi lên trong lòng, Tổng Gia Ninh ánh mắt mơ hồ, trường ngủ tối như mực dường như biến thành một mạng lưới không chân thực, khiến hết thầy tất cả qua đi của một năm nay cũng trở nên mờ nhạt. Nàng thật sự sống lại ư, thật sự sửa lại mệnh của nàng và mẫu thân sao? Có phải là sau khi nàng ghen chết đi vào âm Tào Địa Phủ, đi theo mẫu vào kinh chỉ là một giấc mộng hoàng lương mà thôi?

Tổng Gia Ninh bỗng nhiên rất sợ, nàng sợ những thứ này đều là giả dối, nàng không thể chờ đợi được mà muốn gặp mẫu thân, muốn tận mắt xác định mẫu thân thật sự vẫn khỏe!

"Cứu Nhi!" Tổng Gia Ninh vén màn gọi, giọng nói lo lắng.

Tối hôm qua gác đêm chính là Song nhi, bởi vì là mùng một tháng giêng, bọn hạ nhân hầu hạ đều dậy sớm nửa canh giờ so với bình thường. Nghe chủ tử gọi, Song nhi vừa lau xong bàn một lần lập tức cầm đèn đẩy cửa vào. Ánh đèn nhu hòa xua tan đi màu đen tối tăm tràn ngập trong phòng, cũng xua tan đi không khí hoang trong lòng Tổng Gia Ninh, nàng ngơ ngác nhìn Song nhi, cuối cùng lý trí đè xuống bất an, dặn dò Song nhi nói: "đi xem phu nhân dậy chưa."

"cô nương làm sao vậy?" Nhìn ra nàng vẻ mặt không đúng, Song nhi khăn trương hỏi.

Tổng Gia Ninh giọng cười: "không có việc gì, thấy ác mộng thôi, bỗng nhiên rất nhớ nương ta."

Song nhi bán tín bán nghi, trước khuyên Tổng Gia Ninh nằm ngủ lại, nàng cầm theo đèn lồng đi Hoán Nguyệt Cư. Bà tử giữ cửa đã mở cửa viện, cười nghênh đón nàng đi vào, Song nhi một đường đi vào phòng chính, xa xa chỉ thấy Thu Nguyệt, Thái Vi đứng ở dưới mái hiên, bộ dạng không giống muốn vào đi hầu hạ, trong nội viện cũng không có tiểu nha hoàn hầu hạ khác.

Song nhi có chút khó hiểu, ngay khi nàng chuẩn bị tiến lên, khi Thái Vi định lên tiếng chào hỏi, thì trong khoảng thời gian ngắn ngủi này tiếng pháo nổ khắp nơi trong Quốc Công Phủ rơi xuống, bên trong cửa sổ phía đông phòng chính bỗng nhiên truyền đến một tiếng nứt vỡ nghe không nên được, giống như một chim oanh non đang bay lên bỗng dưng từ không trung té xuống, bất lực cầu khẩn, nghe mà ba nha hoàn hai chân đều như nhũn ra.

"Có chuyện gì sao? ?" Thái Vi lúng túng vô cùng hỏi, âm thầm kỳ vọng Song nhi không nghe thấy.

Song nhi liền giả bộ mình cũng không nghe thấy, cười nói: "Hôm nay Tứ cô nương dậy sớm, bảo em xem một chút xem phu nhân dậy chưa."

Thái Vi nhìn cửa sổ, suy nghĩ một chút nói: "Đội hai khắc nữa đi." đã nửa canh giờ rồi, mặc dù có khi còn lâu hơn, nhưng mừng một tết, tin tưởng trong lòng Quốc Công gia có tính toán.

Song nhi mặt hồng tìm đập thẳng bước rồi đi, hà hơi một luồng gió lạnh, trở lại bên cạnh Tống Gia Ninh, Song nhi đã khôi phục lại vẻ ôn trọng ngày thường, nói khẽ: "cô nương, phu nhân còn chưa dậy, người đội hai khắc nữa nhé."

Tống Gia Ninh gật gật đầu, lo được lo mất nằm lại ổ chăn, xem chừng không sai biệt lắm, lập tức thức dậy rửa mặt, ăn mặc xong liền bước nhanh đi tìm mẫu thân. Hoán Nguyệt Cư, Lâm thị là muốn thức dậy, nhưng hai chân lại không nghe sai khiến, nhúc nhích liền run rẩy. Quách Bá Ngôn cười bảo nàng lại nằm một lát, hẳn trước xuống giường chính đốn, đi ra nhà chính, trước mặt liền gặp được tiểu nữ nhi. Đèn lồng màu đỏ treo cao trên mái hiên, tiểu nha đầu khoác áo choàng màu mai đỏ vui vẻ đi tới, gương mặt lớn cỡ bàn tay cực kỳ giống Lâm thị.

Quách Bá Ngôn nở nụ cười, chấp tay đứng ở cửa ra vào, chờ.

"Phụ thân dậy rồi hả, nữ nhi chúc phụ thân năm mới thân thể khoẻ mạnh, Vạn sự Như Ý." Tống Gia Ninh bước nhanh mấy bước, nhu thuận chúc tết.

Quách Bá Ngôn nhìn nữ nhi trước mặt, dáng vẻ hào phóng ánh mắt cũng không né tránh, không còn thái độ sợ hãi rụt rè lúc vừa mới vào phủ, tâm tình hẳn thật tốt, sờ sờ đầu nữ nhi, sung sướng nói: "Ngoan, trước đi chúc tết nương con đi, chút nữa ca ca tỷ tỷ con đến, vì phụ phát phong bì đồ cho các con."

Tống Gia Ninh cười dạ một tiếng.

Đưa mắt nhìn kẻ phụ rồi đi, Tống Gia Ninh xoay người lại liền chạy vào bên trong, đẩy rèm nội thất vòng qua bình phong, chỉ thấy mẫu thân mặc một thân trung y đỏ tươi ngồi ở bên giường, đang muốn mặc ngoại bào. Mẫu thân tóc dài đen nhánh sáng bóng xoa trên vai, khuôn mặt trắng bệch trong trí nhớ, lúc này hồng nhuận nhuận tươi đẹp như hoa mẫu đơn, mắt hạnh kiều diễm, quyến rũ vô cùng.

"An An?" nữ nhi thích ngủ nướng sáng sớm đã chạy tới, ngơ ngác nhìn nàng chằm chằm, Lâm thị hoang mang cực kỳ, vừa mặc quần áo vừa gọi.

Tống Gia Ninh hoàn hồn, lại nhìn nhìn mẫu thân còn thoải mái hơn dự đoán của nàng, Tống Gia Ninh thỏa mãn nhào vào trong ngực mẫu thân, ôm mẫu thân thật chặt: "Nương, tối hôm con nằm mơ thấy người, vô cùng nhớ người."

Lâm thị ngơ ngẩn, lập tức cúi đầu, hôn nữ nhi bảo bối yêu kiều của mình một cái: "thật là trùng hợp, nương cũng mơ thấy An An." Mơ thấy nữ nhi đầu tiên là ăn quýt, nàng bảo nha hoàn lấy đi quýt, nữ nhi không biết lại từ nơi nào biến ra một quả lựu đỏ, ôm vào trong ngực bóc ra ăn, một đôi bàn tay mập dính đầy nước.

Tống Gia Ninh ngẩng đầu, hai mẹ con người nhìn ta ta nhìn người, Mỗi người đều nghĩ tới giấc mơ của mình, nhưng đều nở nụ cười.

Lại ở bên cạnh nhìn mẫu thân rửa mặt chải đầu, trái tim Tống Gia Ninh hoàn toàn ổn định lại, kiếp trước, kiếp này, thật sự không giống nhau.

~

Quốc Công Phủ mừng bảy mở tiệc chiêu đãi, buổi sáng mừng sáu ngày hôm đó, Liễu thị mang theo một đôi nữ nhi đến thăm nhà, Lâm thị ở Hoán Nguyệt Cư của mình tiếp đãi chị dâu.

"Mợ chúc mừng năm mới!" Tống Gia Ninh nhận được tin tức, từ chỗ Thái phu nhân vội vàng chạy về, vào cửa liền ngọt ngào chúc tết.

"Ngoan ngoan ngoan, An An chúng ta càng ngày càng xinh đẹp." Liễu thị kéo tay cháu ngoại gái, kỹ càng quan sát. Năm trước Lâm gia thiết yến, Tống Gia Ninh bởi vì khóe miệng mọc bóng nước không có đi, chỉ có phu thê Quách Bá Ngôn đi, bởi vậy hôm nay là từ sau khi Lâm thị gả vào Quốc Công Phủ, Liễu thị lần đầu tiên nhìn thấy cháu ngoại gái. một tháng không gặp, Liễu thị cẩn thận tỉ mỉ nhìn cháu ngoại gái một phen, không khỏi thở dài nói: "không hổ là Quốc Công Phủ, nhìn An An một cái đi, mới có bao lâu a, quả thật giống như quan gia tiểu thư con vợ cả, thật sự có tiền đồ."

Tống Gia Ninh xấu hổ cười, giẫy ra khỏi mợ, đi qua nói chuyện với biểu ca biểu tỷ.

Bọn nhỏ trò chuyện của bọn nhỏ, Lâm thị hiếu kỳ hỏi Liễu thị: "Chị dâu sao hôm nay lại tới hả?"

Liễu thị lần nữa đánh giá Hoán Nguyệt Cư của cô em chồng một phen, lúc này mới nhỏ giọng nói: "Muội muội gả thật tốt, Quốc Công gia đối đãi muội chân tâm thật ý, không chê chúng ta, nói thật, Quốc Công gia chịu đi nhà chúng ta ăn tiệc thường niên, chị dâu ta đã kiếm đủ mặt mũi, ngày mai ba mẹ con chúng ta liền không tới, để đại ca muội tới đây mở rộng kiến thức là được."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 27

Nghỉ ngơi một buổi, Song nhi đứng giờ đánh thức Tống Gia Ninh, cùng Lục nhi, Cửu Nhi hầu hạ Tống Gia Ninh rửa mặt. Tống Gia Ninh vẫn còn mệt rã rời, nhắm mắt lại ngồi ở trên giường chờ. Song nhi nhiều lần ngâm khăn, vận không còn nước, đi đến nhẹ nhàng giúp chủ tử lau mặt. Qua một năm, khuôn mặt Tống Gia Ninh hình như có mập lên một chút, non mịn da thịt mềm mại, tựa như quả đào mặt chín mọng, hấp dẫn người qua gãm một cái.

Song nhi đương nhiên không dám nhìn, nhưng nàng rất thích khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu này của Tứ cô nương, rốt cuộc sau khi giúp Tống Gia Ninh thoa phấn thơm ngát, nhìn không được khe khẽ nheo một cái. Tống Gia Ninh mở choàng mắt, mắt hạnh vừa tròn vừa lớn vừa long lanh, như trân châu đen vừa mới rửa nước, miệng đỏ đỏ cong lên, giống như làm nũng trừng mắt Song nhi.

Song nhi cười làm lạnh: "cô nương quá khiến người yêu thích mà."

"Vậy người cũng không thể chiếm tiện nghi của cô nương a." Lục nhi không phục nói, nàng muốn ngắt bao nhiêu lần cũng không có dám..

"Được rồi được rồi, nhanh cầm quần áo tới đây." Tống Gia Ninh thở dài, nhận mệnh. Làm cô nương gầy thì phải đói bụng, còn ăn là mập, những người kia giống như chưa từng thấy khuôn mặt béo, người nào nhìn thấy nàng đều xoa bóp khuôn mặt. không đề cập tới hai ca ca song sinh nhị phòng, chính là ôn nhu nhất Đinh Phương tỷ tỷ, thỉnh thoảng cũng sẽ dăm dăm một cái. Tính đi tính lại, trường bối những Quốc Công Phủ, đám huynh muội, hình như chỉ có Quách Kiều không có bóp qua nàng.

Xem ra bị Quách Kiều chán ghét cũng có chỗ tốt, thiếu đi một lần bị bóp mặt.

Trang điểm xong, trước khi đi ra ngoài, Tống Gia Ninh bảo Song nhi cầm bình kẹo dương mai, nhặt bảy tám viên bỏ vào bên trong bình sứ nhỏ bụng rộng chuyên đựng kẹo, lại đem bình sứ cất vào hầu bao, lúc này mới đi chính viện Lâm Văn Đường gặp mẫu thân. Quẹo vào phòng, trông thấy kế phụ, mẫu thân cũng ngồi trên chủ vị, Quách Kiều ngồi ở bên trái kế phụ, ba người cùng nhìn nàng.

"Phụ thân, nương, đại ca." Tống Gia Ninh đi đến chính giữa, gọi từng người, lúc gọi Quách Bá Ngôn kính trọng, lúc gọi Lâm thị thân mật, đến phiên Quách Kiều, giọng nói ngọt mềm tự động giảm độ ngọt, trong khách khí mang theo vài phần sợ hãi.

Quách Kiều giương mắt, chỉ thấy kế muội đã tiến đến bên cạnh kế mẫu, cười cho kế mẫu xem xét quần áo. Tiểu nha đầu lớn lên đặc biệt trắng nõn, mặc bó từ màu hồng sen, giống như một yêu sen nho nhỏ, khuôn mặt là cánh hoa biến ảo trong trắng lộ hồng, ánh mắt trong veo như nước do hấp thụ hồ quang trong suốt, dung mạo như sóng nước mênh mông.

Quách Kiều rù mắt, ánh mắt từ trên người phụ thân đảo qua, bỗng nhiên hiểu phụ thân, mẹ con như vậy, đổi lại là hần, cũng sẽ không để ý thân phận hai người dất vào trong nhà, lớn làm người bên gối sủng ái, nhỏ làm con gái ruột treu đùa.

một nhà bốn người tán gẫu, trước đi Sướng Tâm Viện tụ họp với đám người Thái phu nhân, rồi cùng nhau tiến cung.

Hoàng Cung hôm nay, khắp nơi đều treo hoa đăng trên cao, trời vẫn chưa tối, đèn lồng đã đốt lên.

Các nam nhân Quách gia tất nhiên đi thỉnh an Tuyên Đức Đế, các nữ quyến đi theo sau lưng Thái phu nhân, thẳng đến Trường Xuân cung của Thục phi. Tuyên Đức Đế đang cơ không lâu hoàng hậu liền đi, không có để lại một trai một gái, Tuyên Đức Đế tạm không lập tân hậu, phong mẹ đẻ nhị hoàng tử là Ngô quý phi, diện hậu cung. Ngô quý phi chỉ để ý chuyện cung đình, đám mệnh phụ tiền cung thăm người thân không cần đặc biệt đi bái kiến.

Tống Gia Ninh lần nữa gặp được Đoan Tuệ công chúa, được cái lần này ba cô nương con vợ cả Quách gia cũng tiến cung, Đoan Tuệ công chúa vội vàng thân mật với đám biểu tỷ, kiều căng trừng mắt nhìn nàng liền không để ý nàng nữa. Tống Gia Ninh thở ra một hơi, thành thành thật thật ngồi bên cạnh mẫu thân, nhu thuận nghe các trưởng bối nói chuyện.

Màn đêm buông xuống, Tuyên Đức Đế dẫn đầu đám hoàng thân quốc thích, sủng thần thiết yến ở Đại Khánh điện, Ngô quý phi mang theo đám phi tần, mệnh phụ ở phía sau Khôn Ninh cung bày tiệc. Tống Gia Ninh và ba vị cô nương Quách gia xếp thành hai hàng vào điện, nhìn đám người Ngô quý phi hành lễ. Hôm nay Tống Gia Ninh là gan đủ một chút, len lén liếc một vòng.

Mẹ đẻ Nhị hoàng tử Ngô quý phi, là một quý phụ nhân tuổi gần bốn mươi, khuôn mặt gầy, mỹ mạo vẫn còn, nhưng nếp nhăn khóe mắt đã không che giấu được rồi. Mẹ đẻ Tứ hoàng tử Huệ phi trên dưới ba mươi tuổi, cũng là mỹ nhân gầy, một đôi mắt to khí khái hào hùng bùng bùng rất dễ làm cho người nhìn chăm chú, trách không được có thể sinh ra Tứ hoàng tử mày rậm mắt to.

Đại hoàng tử, Tam hoàng tử mệnh tương đối khổ, khi Tuyên Đức Đế vẫn còn là Vương Gia, mẹ đẻ sinh hai người liền mất, về sau truy phong Hiền phi.

Tứ phi trong nội cung, ngoại trừ Thục phi, còn có một vị Đức Phi trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, tuổi gần 18, chính là con gái phó sứ Xu Mật Viện Lý Long. Lý Long là tâm phúc đại thần của Tuyên Đức Đế, Đức Phi mới vào cung liền phong phi, nhanh chóng trở thành người quan trọng nhất hậu cung, hiện tại người đang có thai, trong nội cung sớm có đồn đại, nếu như thai này của Đức Phi là tiểu hoàng tử, vô cùng có khả năng sẽ phong hậu.

Tống Gia Ninh kiếp trước sống ở điện trang vùng ngoại ô, Quách Kiều cũng không cho người hầu hạ bên người nàng bàn tán xằng bậy thị phi hoàng gia, bởi vậy Tống Gia Ninh thật đúng là không biết mấy vị phi tử này của Tuyên Đức Đế ai sẽ thành hoàng hậu, cũng không biết vị Tam hoàng tử cả làm không được Tuyên Đức Đế chào đón nhất kia như thế nào đánh bại ba huynh đệ xuất chúng, thuận lợi ngồi trên long ý.

Nhưng những thứ này không quan hệ đến nàng, Quốc Công Phủ cũng không có tham dự chuyện Tân Đế đăng cơ, địa vị vững chắc, Tứ cô nương nàng đây từ bên ngoài đến quân tốt bản thân là được rồi.

Tiệc tối Tổng Gia Ninh là tiểu bối nên dùng ở Thiên Điện, cơm xong Đoàn Tuệ công chúa chuẩn bị muốn đi Ngự Hoa Viên chơi, ba tỷ muội Quách gia cũng vui vẻ đáp ứng, Tổng Gia Ninh vốn định mượn cơ cớ tuyệt, nhưng đại cô nương Đình Phương dặt tay nàng, lên lút lắc đầu với nàng, thấp giọng nói: "Cùng nhau đi chơi đi, trong cung hoa đăng đủ loại kiểu dáng, xinh đẹp hơn nhiều so với nhà chúng ta."

Đình Phương hi vọng muội muội đi, muội muội nhu thuận đáng yêu, chơi quen, Đoàn Tuệ công chúa khẳng định sẽ thích, tựa như Vân Phương muội muội trong nhà. Nếu như muội muội liên tục trốn tránh Đoàn Tuệ công chúa, hai người kia liên tục không thân thiết được, như vậy đối với muội muội mà nói cũng không là một chuyện tốt, dẫu sao cũng là công chúa.

Tổng Gia Ninh không tiện cự tuyệt tỷ ôn nhu, gật gật đầu.

Nắm vị cô nương từ biệt trường bối, dẫn một đám cung nữ nha hoàn trùng trùng điệp điệp đi hướng Ngự Hoa Viên, trên đường đi ngừng ngừng một chút, thấy một chiếc hoa đăng liền tiến đến cùng đoán đồ đèn, đoán được lại đi đoán kẻ tiếp.

"Ai, đoán như vậy không có ý nghĩa, chúng ta đổi nhiều kiểu đi." Đoàn Tuệ công chúa sống trong nội cung, hiếm khi biểu tỷ muội tiến cung cùng nàng, đêm nay nàng chơi tận hứng nhất, nhìn bốn cô nương Quách gia, khỏe mỗi nàng nhường lên, cớ ý gạt bỏ Tổng Gia Ninh bên ngoài, nói với đám biểu tỷ ruột: "Hai người chúng ta một tổ, tổ nào đoán được trước, hai tổ khác phải bỏ tiền ra, một người đồ đèn một người tính tiền, trước ký sổ, cuối cùng cùng tính một lượt."

Tam cô nương Vân Phương trước hết phối hợp chặt chẽ, cũng giành ôm lấy cánh tay Nhị cô nương Lan Phưn: "Ta và Nhị tỷ tỷ một tổ!"

Đoàn Tuệ công chúa không có ý kiến, thân mật chen vào chính giữa Tổng Gia Ninh và Đình Phương, dặt tay Đình Phương.

Đình Phương liếc nàng, từ chối nhã nhặn nói: "Ta không đoán đồ đèn, như vậy đi, ta ký sổ cho các người, biểu muội và Gia Ninh một tổ." Cố tình hoà giải quan hệ của hai người.

"Khôn được, ta chỉ thích đại biểu tỷ!" Đoàn Tuệ công chúa một tiếng cự tuyệt.

Tổng Gia Ninh thức thời nói: "Tỷ tỷ các người chơi đi, ta tính sổ cho các người."

Đoàn Tuệ công chúa bĩu môi: "Người sẽ tính sao?"

Tổng Gia Ninh đang suy nghĩ trả lời thế nào mới không khiến Đoàn Tuệ công chúa tức giận, Vân Phương bỗng nhiên nhẹ nhàng phù một tiếng, mấy vị cô nương đồng thời nhìn sang hướng nàng chỉ vào, chỉ thấy xa xa hoa đăng thấp thoáng trên đường nhỏ, một thiếu niên thân hình cao ngất mang theo một tên tiểu thái giám không nhanh không chậm đi tới, thiếu niên bên mặt đậm mạc, dưới ánh đèn như mỹ ngọc tuần nhã.

Tổng Gia Ninh nhận ra, là Tam hoàng tử, Hoàng Thượng tương lai.

Nàng yên lặng kích động, như dân chúng bình thường may mắn chiêm ngưỡng phong thái của Thiên Tử, vừa kính sợ vừa yêu thích mà muốn nhìn nhiều hai mắt. Có tạt giặt mình lên lút, bất ngờ bên tai bỗng nhiên lóe lên tiếng Đoàn Tuệ công chúa lạnh lùng gọi: "Tam ca tới đây tới đây, cùng chúng ta đoán đồ đèn!"

Tổng Gia Ninh lại càng hoảng sợ, sau một lát mới phản ứng tới Đoàn Tuệ công chúa nói gì đó, lại nhìn xa xa, Tam hoàng tử quả nhiên ngừng bước chân, nghiêng đầu nhìn hướng bên này. Tổng Gia Ninh có dừng khi nhìn lên Tiềm Long nhưng không có can đảm cho Long nhìn, không để lại dấu vết mà lui lại sau lưng Đình Phương. Bên này dưới hoa đăng, Triệu Hằng vốn vô ý để ý tới Đoàn Tuệ công chúa, thoáng nhìn Tổng Gia Ninh mờ ám nhất gan, ánh mắt của hắn khẽ nhúc nhích, nhắc chân đi tới hướng bên này.

Tổng Gia Ninh khản trương, Đình Phương cũng hiểu được không ổn, nhỏ giọng nói với Đoàn Tuệ công chúa: "Biểu muội, chúng ta và Tam điện hạ không quen, người..."

"không có việc gì không có việc gì, Tam ca nhìn lạnh lùng, thật ra rất dễ nói chuyện." Đoàn Tuệ công chúa chẳng hề để ý nói, với tư cách công chúa duy nhất, Đoàn Tuệ công chúa với hoàng huynh nào thì cũng nói cũng có trọng lượng, tuy rằng quan hệ với Tam hoàng tử không thân quen cho lắm, bởi vì Đoàn Tuệ công chúa thực chất bên trong có chút ghét bỏ người ca ca cà lăm này.

Nếu như ghét bỏ, liền ít đi rồi một phần kính trọng, cũng có dừng khi nhỏ nhỏ mà khi dễ. Đợi Triệu Hằng đến gần, Đoàn Tuệ công chúa cười hi hi nghênh đón, mặt mày cong cong nói: "Tam ca, chúng ta muốn kết tổ thi đoán hoa đăng, đánh bạc đó, chỉ là chúng ta có năm người, Gia Ninh biểu muội không có bạn, Tam ca góp cho chúng ta đủ số được không? Thắng tiền coi như của huynh, thua tính của nàng."

Trong lời nói vô cùng thân thiết, nhưng trong lòng Đoàn Tuệ công chúa trong bụng nở hoa, Tam ca cà lăm đơn giản không mở miệng, chính là biết rõ đáp án chỉ sợ cũng sẽ không nói, một nha đầu béo chỉ biết ăn phối với một người cà lăm, đêm nay thật sự là quá thú vị. Cười dịu dàng nhìn qua Tam hoàng tử, trong mắt Đoàn Tuệ công chúa tràn đầy chờ mong.

Tổng Gia Ninh lại bối rối, thì ra Đoàn Tuệ công chúa gọi Tam hoàng tử, lại là vì góp đủ số cho nàng?

Tổng Gia Ninh cũng không dám gọi Tam hoàng tử giúp nàng, vội nhỏ giọng nói: "Công chúa, ta thật sự là không sẽ đoán, người và các tỷ tỷ chơi đi, đừng làm phiền Tam điện hạ."

Đoàn Tuệ công chúa không để ý tới nàng, giữ chặt ống tay áo Triệu Hằng làm nũng: "Tam ca, đêm nay ăn tết, huynh bồi bồi ta nhé?"

Triệu Hằng chấp tay sau lưng, vô cùng tự nhiên vậy gầy khỏi Đoan Tuệ công chúa, mặt không chút thay đổi nói: "Được."

Đoan Tuệ công chúa mở cò trong bụng, quay đầu lại vẫy tay Tổng Gia Ninh: "Nhìn Tam điện hạ nể mặt người chưa kia, còn không qua đây bái tạ."

một công chúa một Hoàng Thượng tương lai, dăm ba câu đã định chuyện, Tổng Gia Ninh nào nghĩ có tư cách cự tuyệt nữa, lấy hết dũng khí đi đến trước mặt Triệu Hằng, quy củ hành lễ, rù mắt nói: "Tạ điện hạ ân điển."

Lúc nói chuyện, trái tim Tổng Gia Ninh nhảy bịch bịch, vừa sợ vừa vui. Sợ chính là, nàng thật sự khôngam hiểu đoán đồ đèn, chút nữa liên tục đoán không ra, Tam hoàng tử cũng đoán không ra, thua bạc, Tam hoàng tử có thể trách nàng ngu hay không? Nhưng nghĩ đến nàng sẽ cùng Hoàng Thượng tương lai đoán đồ đèn, Tổng Gia Ninh lại vui mừng, cảm giác mình nhiều hơn một đề tài nói chuyện đáng giá khoe khoang, đợi nàng già rồi, có thể nói chodám tôn từ tôn nữ nghe.

Càng nghĩ càng thấy hay, khóe miệng Tổng Gia Ninh không tự chủ vênh lên.

Triệu Hằng nhìn thấy, càng thêm chắc chắn, cái nha đầu béo này, quả nhiên thích hần.

Tuổi còn nhỏ liền ngập ghé hoàng tử, từ điểm đó nhìn ra, lá gan nàng rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 28

Đêm 15, chân trời một vầng trăng bạc treo trên cao, đêm lạnh gió rét, tỏ rõ trăng này càng tròn sáng hơn.

Ngự Hoa Viên dưới ánh trăng mười bước một đèn, đường mòn hoa viên lúc rộng lúc hẹp, bắt tri bắt giác liền biến thành Đoan Tuệ công chúa, Đình Phương đi tuốt ở đằng trước, Lan Phương, Lan Phương ở giữa, Tổng Gia Ninh và Triệu Hằng đi đằng sau. Bên cạnh chính là Hoàng Thượng tương lai, Tổng Gia Ninh kích động đều không cảm thấy lạnh, hai tay bung lò sưởi, mặt hạnh ngắm đông ngắm tây, chính là không dám nhìn Triệu Hằng từ đai lưng trở lên.

Khoảng cách tỷ thí bắt đầu từ chiếc hoa đăng đầu tiên sau khi vẫn còn đi dạo, Đoan Tuệ công chúa, Đình Phương tránh hiềm nghi mà dừng bước, bốn người Tổng Gia Ninh tự nhiên cũng dừng lại. Đại cung nữ Bảo Bình của Đoan Tuệ công chúa và thuận theo thái giám tùy tùng Phúc công công đi theo Triệu Hằng nhanh đi qua, hai người sóng vai đứng ở dưới đèn, Phúc công công giám sát, Bảo Bình chịu trách đọc đề: "Phần cuối có chữ niên 年, phần đuôi có chữ tuổi 岁, còn có cả chữ ngư 鱼 và chữ mễ 米. Câu trả lời phải là một chữ."

Đoan Tuệ công chúa ngửa đầu suy nghĩ, ba vị cô nương Quách gia cũng có tất cả khí độ, cổ găng phá đề.

Triệu Hằng rù mắt, nhìn Tổng Gia Ninh ôm lò sưởi đồng đồ nhỏ, hình dáng suy nghĩ nghiêng đầu về phía hần. Ánh mắt ngoài ý muốn chống lại, Triệu Hằng đang do dự có nên nhắc nhở nàng hay không, Tổng Gia Ninh lại giống như bị phồng rút lại suy nghĩ, khuôn mặt tinh xảo cơ hồ hoàn toàn bị lông cáo trên cổ áo che chắn, cùng lúc đó, được Đình Phương nhắc nhở Đoan Tuệ công chúa cao hứng báo ra đáp án: "chữ lân 鳞, nghĩa là vảy cá!"

Bảo Châu cười gật đầu, Phúc công công liền ở trên sổ ghi một số.

Phúc công công đã ghi xong, Tổng Gia Ninh mới vừa vắn kịp phản ứng đáp án vì sao là lân, nghiêm trang gật gật đầu

Triệu Hằng quay đầu nhìn một bên.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, đồ đèn thứ hai đã đến: "Hang không đáy, là một thành ngữ."

Giong Bảo Châu vừa dứt, Tam cô nương Vân Phương lập tức nhắc tay, cao giọng đọc: "Sâu không lường được!"

đang giải, Phúc công công một lần nữa ghi cho hai vị cô nương Quách gia một thắng.

Thua liền hai lần, Tổng Gia Ninh lo sợ bất an liếc trộm Tam hoàng tử, thoáng nhìn khóe môi mím chặt ở một bên mặt của thiếu niên lạnh lùng, trái tim Tổng Gia Ninh run lên, bắt an cúi đầu. Mặc dù nguyên nhân thua không chỉ riêng là của một mình nàng, Tam hoàng tử cũng không có đoán được, nhưng người ta nhất định sẽ trách nàng dần, nàng cũng không biết làm sao mà.

" Muốn thắng?"

Bên tai đột nhiên truyền đến hai chữ trong trẻo trầm thấp, Tổng Gia Ninh ngạc nhiên ngẩng đầu. Ánh mắt Triệu Hằng lạnh như nước, không có bất kỳ tâm tình phập phồng nào nhìn nàng. Xác định Tam hoàng tử thật sự đang hỏi mình, Tổng Gia Ninh nháy mắt mấy cái, lo lắng không yên hỏi ngược lại: "Điện hạ muốn thắng sao?" nàng có thể cùng Nhị tỷ tỷ Lan Phương đối lại, Nhị tỷ tỷ học vấn tốt, cơ hội giúp Tam hoàng tử thắng càng lớn.

Quan tâm nàng muốn, Triệu Hằng lại không dựa theo suy đoán của nàng, chỉ nói hai chữ: "Người đoạt."

Tổng Gia Ninh nhìn thẳng hần, kịp phản ứng, nàng đàn, Tam hoàng tử khẳng định tuyệt đỉnh thông minh, bằng không thì sao có thể làm Hoàng Thượng!

đã rõ, Tổng Gia Ninh vội vàng dùng sức gập đầu, quyết tâm cố gắng để Tam hoàng tử cảm nhận được nàng cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực. Đáp đề không được, đoạt đề lại làm không xong, tương lai Tam hoàng tử đăng cơ chiếu cáo thiên hạ nàng ngu xuẩn, cũng không làm oan uổng nàng!

Ôm tấm lòng thành khẩn thuận phục Hoàng Thượng tương lai, Tổng Gia Ninh nhịn không được đi về phía trước hai bước, nhướn cổ lên nhìn chăm chăm vào Bảo Châu đọc đề.

"Đề thứ ba." Gió thổi đèn lồng sáng ngời, Bảo Châu đỡ lấy hoa đăng, nhìn chăm chăm vào đề mục hoang mang một lát mới không quá chắc chắn nói: "Chữ vô trong vô công. Đáp án phải là một chữ."

Giọng nói vừa dứt, Đoan Tuệ công chúa và ba cô nương Quách gia còn chưa lĩnh hội được đề tài, Tổng Gia Ninh bỗng nhiên giơ tay lên: "Ta biết!"

Bởi vì là thay Hoàng Thượng tương lai ban sai, Tổng Gia Ninh tự tin cực kỳ, đừng nói Đoan Tuệ công chúa, chính là ba vị cô nương Quách gia, cũng là lần đầu tiên nghe nàng lớn tiếng nói chuyện như vậy. Ba người ngoài ý muốn đi qua cười nhìn mọi người, Đoan Tuệ công chúa không rất cao hứng, nhún mày trách mắng: "Đoạt đề thì đoạt đề, lớn tiếng như vậy làm cái gì?"

Tự tin tăng vọt của Tổng Gia Ninh nhất thời thấp đi một đoạn, nhỏ giọng nói: "Lần sau không vậy nữa."

Đoan Tuệ công chúa hừ một tiếng, hồ nghi hỏi: "Đáp án là cái gì?"

"Chữ phi trong cụm 'văn bút phi nhiên' Triệu Hằng bình tĩnh đáp.

Đình Phương, Lan Phương bừng tỉnh đại ngộ, Đoan Tuệ công chúa không hiểu, truy vấn: "Giải thích thế nào?"

Tổng Gia Ninh cũng mơ hồ lắm, ngẩng cái đầu, nghiêm túc nhìn qua Triệu Hằng. Triệu Hằng liếc nhìn nàng một cái, thần nhiên nói: "Vô, tức là đối ngược với văn, Từ về trên suy ra: Vô=không phải văn, chữ phi=không phải (非) ghép với chữ văn (文), thành chữ phi (斐)."

Giải thích chỗ này nhé:

Đề: "武, 打一字, 就是武功的那个武字." Chữ vô trong vô công. Đáp án phải là một chữ.

2. Đáp án: "斐, 文笔斐然": chữ phi trong cụm "văn bút phi nhiên"

3. Giải thích: 文对武: Vô, tức là đối ngược với văn, 武非文. Từ về trên suy ra: Vô=không phải văn 非文斐: chữ phi=không phải (非) ghép với chữ văn (文), thành chữ phi (斐)

Tổng cộng nói chín chữ, nói ba chữ ba chữ, giữa hai cụm ba chữ có hơi dừng lại, không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng cẩn thận mọi người có thể nghe được. Đình Phương, Lan Phương đã lĩnh ngộ chú ý tới, nhưng các nàng đã sớm biết Tam hoàng tử có miệng tât, cũng không lộ ra cái gì khác thường, nhưng Tổng Gia Ninh căn bản không nghe được, tâm tư đều đặt lên lời giải thích của Triệu Hằng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập kính nể và bái phục. thật thông minh a, nàng sao không nghĩ tới vậy?

Ánh trắng ánh đèn bao phủ, giờ khắc này dường như đều bị nàng thu vào đáy mắt, đôi kia mắt hạnh quá mức thanh tịnh, thế cho nên tâm tình bên trong nhìn một cái không sót thứ gì. Triệu Hằng đáp hết đề liền âm thầm quan sát Tổng Gia Ninh, hần muốn biết nàng sau khi nghe ra ngôn ngữ của hần không tiện sẽ có phản ứng gì, nhưng ngoài ý muốn nhận được một mảnh hết sức chân thành.

một cái đồ đèn nho nhỏ, nàng mình rất cuộc có bao nhiêu ngu ngốc, mới có thể dùng loại ánh mắt sùng bái này nhìn hần?

Triệu Hằng hờ hững thu hồi ánh mắt.

Đoan Tuệ công chúa nhìn hần, trong lòng bỗng nhiên dâng lên dự cảm dự cảm xấu, trước kia nàng cho rằng Tam ca bình thường tích chữ như vàng có lẽ thật sự không thêm chơi với các nàng, bây giờ nhìn lại, Tam ca đêm nay hào hứng không sai a, lại có thể nguyện ý vì chút tiền nhỏ phá lệ nói nhiều như vậy.

Đoan Tuệ công chúa không muốn thua, sau khi ý thức được Tam ca cùng cha khác mẹ là kinh địch, Đoan Tuệ công chúa lập tức thu hồi tâm tư chơi đùa, hết sức chăm chú toàn lực ứng phó. Đáng tiếc nàng vừa muốn nghe rõ đề vừa phải phân tâm đoạt đề, so ra kém xa Tổng Gia Ninh chỉ để ý đoạt, ba đề kể tiếp liên tục, đều bị Tổng Gia Ninh, Triệu Hằng đáp hết.

Đoan Tuệ công chúa bị chọc tức, lại đoán đồ đèn, Bảo Châu chưa nói xong nàng liền đoạt, kết quả nàng vận khí không tốt, đề này nàng và Đình Phương cũng không biết đáp án. Tam cô nương Văn Phương không sợ Đoan Tuệ công chúa nhất, hắc hắc ồ ào nói: "Đoạt đáp đề sai trừ hai lượng bạc, biểu mọi lần sau phải nghĩ kỹ rồi mới làm nha."

Liền bị Đoan Tuệ công chúa liếc ánh mắt dao găm một cái.

đi trong chốc lát, đi ngang qua một lương đình, Đoan Tuệ công chúa pháp phòng không yên, quyết định nghỉ ngơi một chút, trước tiên đi về

phía đình: "Chúng ta ngồi một chút đi, một khắcsau tiếp tục."

không ai phản đối.

Tổng Gia Ninh có hơi đói, yển hội trong cung dám ăn thả cửa. Nàng cố ý thả chậm bước chân, thừa dịp bên ngoài đình tương đối tối, Tổng Gia Ninh mắt nhìn phía trước, nhưng tay trái vô cùng thuận thực cởi bỏ hầu bao, gỡ nắp bình sứ xuống đổ ra một viên kẹo dương mai, đắp kín cái nắp lại kẹo chặt hầu bao, làm liền một mạch, sau đó giả vờ quay đầu ngắm phong cảnh, nhanh chóng nhét kẹo dương mai vào trong miệng, hương vị chua chua ngọt ngọt, lập tức truyền đến đầu lưỡi.

"Vật gì đó?"

Có người ở đình đầu nàng hỏi.

Tổng Gia Ninh suýt nữa cắn trúng đầu lưỡi, nghiêng đầu vừa nhìn, Tam hoàng tử ngăn ở bên cạnh đình nghỉ mát, đôi mắt màu đen hướng về miệng nàng, đáy mắt hình như có mây mù bắt đầu khởi động. Ăn vụng bất nhã, Tổng Gia Ninh lúng túng cúi đầu, lại không dám lừa gạt Hoàng Thượng tương lai, giống như muỗi nói: "kẹo dương mai."

Triệu Hằng ừ một tiếng, không nói gì, nhưng cũng không có tránh ra.

Tổng Gia Ninh đoán không ra hán đang suy nghĩ gì, ngó ngó ngọc bội Dương Chi bên hông thiếu niên lang, Tổng Gia Ninh xấu hổ tiếp tục nhai kẹo, trong miệng ngậm đồ bất tiện nói chuyện, càng trầm lặng càng khản trương, ma xui quỷ khiến, Tổng Gia Ninh nghĩ đến một khả năng chính nàng cũng không thể tin được, thử thăm dò hỏi: "Điện hạ, muốn ăn sao?"

Người này biết rõ nàng đang ăn cái gì, cũng không tránh ra, hoặc là muốn nhìn nàng ăn, hoặc chính là đói bụng, cũng muốn ăn. So sánh hai cái, Tổng Gia Ninh cảm thấy về sau có thể tin tưởng hơn, Đình Phương tỷ tỷ nói, ngoại trừ Hoàng Thượng, cung yển tất cả mọi người đều là ăn nào nhiệt, trong bụng là trống không, Từ hoàng tử đại khái cũng chưa ăn no.

Triệu Hằng không ngờ tới nàng sẽ hỏi như vậy, hán không thích đồ ngọt, chỉ là...

Nhớ lại đêm nay tất cả vui mừng và hưng phấn nàng vì hán mà lập nên, cả tặng kẹo nịnh nọt, Triệu Hằng chần chờ một lát, vươn tay.

Quả nhiên là đói bụng à?

Tổng Gia Ninh không khỏi ui vè, vội vàng một lần nữa đổ ra một viên... Hai viên, nhẹ nhẹ đặt trên lòng bàn tay thiếu niên lang. bởi vì động tác này, Tổng Gia Ninh không thể tránh né mà thấy rõ bàn tay trái của Tam hoàng tử, năm ngón tay thon dài, ở trong vầng sáng đồng đưa của đèn lồng trơn bóng như Lương Ngọc thượng đẳng, lại nhìn hai viên kẹo của nàng, rất giống phẩm trần phẩm mỹ ngọc dơ bẩn.

Quá khản trương, Tổng Gia Ninh không có nắm giữ tốt đúng mực, lúc đặt kẹo lên lòng bàn tay không cẩn thận đụng phải lòng bàn tay của Hoàng Thượng tương lai, ầm ập ngoài ý muốn.

Tổng Gia Ninh lật đặt rút tay về, đầu cúi xuống càng thấp hơn.

Nàng cảm thấy trong lòng bàn tay Triệu Hằng nóng, Triệu Hằng đương nhiên cảm nhận được đầu ngón tay của nha đầu béo hơi lạnh, vừa đụng lạnh lạnh, trong lòng bàn tay hán lưu lại một chút ngứa ngứa không cách nào hình dung. Ánh mắt từ hai viên kẹo này chuyển đến khuôn mặt phiếm hồng của Tổng Gia Ninh, Triệu Hằng thậm thuy không thể nhìn ra nhũ nhũ mày, nếu như nàng là vô ý chạm, cần gì ngượng ngùng? Nếu như là cố ý chạm, nàng, hình như mới mười một tuổi?

Triệu Hằng nhìn không thấu, chỉ biết là, hán cũng không phải là rất ghét.

Để tránh bốn nữ nhân trong đình nghỉ kỵ, Triệu Hằng cong nắm tay trái lại, vẻ mặt như thường đi đến một bên đình nghỉ mát, đưa lưng về phía bốn nữ nhân, một mình ngắm trăng.

Tổng Gia Ninh nhanh chóng ăn kẹo, vào trong đình tụ họp với mọi người.

"nói nhỏ với Tam điện hạ hả?" Đoan Tuệ công chúa hồ nghi hỏi.

Tổng Gia Ninh nửa thật nửa giả nói: "Ta ăn một viên kẹo dương mai, Tam điện hạ hỏi ta đang làm cái gì."

Đoan Tuệ công chúa nhỏ giọng nói thăm một câu "heo tham ăn".

Tổng Gia Ninh giả vờ không nghe thấy, mắt chăm chú nhìn Tam hoàng tử ngoài đình, nghĩ đến tự mình lại có thể chia cho Hoàng Thượng tương lai hai viên kẹo, đột nhiên cảm thấy Tam hoàng tử dường như cũng không có đáng sợ như vậy.

Nghỉ chân một lát, mọi người tiếp tục đoán câu đố, Tổng Gia Ninh đoạt nhanh, Triệu Hằng không gì không biết, hai người đánh đầu thắng đố, không gì cản nổi. Luôn thua, Đoan Tuệ công chúa hào hứng càng lúc càng mờ nhạt, lại tới trước một chiếc hoa đăng, Đoan Tuệ công chúa giả bộ buồn ngủ ngáp một cái, mỗi một nói: "Ta mệt rồi, đây là đề cuối cùng, đoán xong chúng ta liền giải tán thôi."

không phải là mấy lượng bạc thôi ư, nàng thường Tổng Gia Ninh là được rồi.

Tổng Gia Ninh mặc kệ những cái kia, Bảo Châu đọc xong câu đối đề "Yên tỏa trì đường liễu (1)", nàng không chút nghĩ ngợi liền đoạt, đoạt xong mới chú ý tới bầu không khí không đúng lắm, đặc biệt là Đoan Tuệ công chúa, vừa rồi còn nói mệt, vậy mà lúc này trả lời đề giống như hai mắt sáng lên, nhìn có chút há hê nhìn nàng: "Gia Ninh biểu tỷ, ngươi là quá muốn thắng bạc, vẫn còn quá tin nhiệm Tam ca ta? Câu đối này đến nay vẫn chưa có người nào đối được."

(1) 烟锁池塘柳: Câu này khó ở chỗ năm chữ này đều có một chữ trong Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ở trong, ý cảnh là hồ nước yên tĩnh và cây liễu ven bờ, có sương khói vờn quanh.

Tổng Gia Ninh mắt choáng váng, quay đầu nhìn Triệu Hằng.

Đáy mắt Triệu Hằng cực lạnh, hắn có thể trả lời, nhưng năm chữ, hắn nói không nên lời, trừ phi lấp bắp.

hắn không muốn cho bất kỳ người nào nghe được hắn nói như vậy.

hắn chậm chạp không nói, Tổng Gia Ninh chỉ xem là hắn trả lời không được, nhưng đề đã đoạt, vì không muốn ném mặt mũi Hoàng Thượng tương lai, Tổng Gia Ninh cắn răng, cúi đầu tự mình nghĩ, vắt hết óc, thật đúng là làm cho nàng nghĩ đến một câu, rất cao hứng, câu đối mới vừa hiện ra trong đầu liền thốt ra: "tôm chiên ở Hàng Châu!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 29

"Yên tỏa trì đường liễu" ý cảnh lịch sự tao nhã, Tổng Gia Ninh "tôm chiên ở Hàng Châu"...

Tựa như thư sinh ngâm thơ gần cửa sổ, tên đồ tể cách con phố buôn bán thịt, một người phong nhã, một người dung tục, duy nhất có thể khen, là về sau năm chữ Tổng Gia Ninh cũng sử dụng Ngũ Hành làm thiên bằng (một phần của chữ Hán), trả lời phù hợp với kết cấu thể chữ ở về trên.

Ba cô nương Quách gia đầu tiên là buồn cười, tiếp theo liên tục gật đầu, đã đồng ý muội muội "Tài hoa". Đoan Tuệ công chúa vẫn còn ôm bụng cười lăn lộn, vừa cười vừa châm chọc Tổng Gia Ninh: "Dầu vờ nổi, ngươi chỉ có biết ăn thôi, cổ nhân nếu như nghe thấy, đều phải bị ngươi chọc tức sống dậy!"

Tổng Gia Ninh rất đắc ý, cho tới bây giờ không ai có thể đối được về dưới, mặc kệ nó tục nhã, nàng cho đối mặt, lúc này đề cho dù bọn họ thắng. Bỏ qua Đoan Tuệ công chúa châm chọc khiêu khích, Tổng Gia Ninh ngẩng đầu nhìn Tam hoàng tử.

trên mặt Triệu Hằng không còn lạnh lẽo thấu xương, mặt mày bình thản, phát hiện ánh mắt Tổng Gia Ninh, Triệu Hằng cúi đầu nhìn nàng, chống lại đôi mắt hạnh che giấu tự hào, Triệu Hằng nở nụ cười: "Khá lắm."

Hoàng Thượng tương lai nở nụ cười, còn khen nàng rồi!

Tổng Gia Ninh mở cờ trong bụng.

Đối diện Đoan Tuệ công chúa khó có thể tin mà nhìn chăm chăm vào Tam hoàng tử, tuy rằng nụ cười nhợt nhạt trên khóe miệng Tam ca chỉ thoáng qua tức thì, nhưng nàng rất xác định, Tam ca vừa này quả thật là nở nụ cười. Tam ca lại có thể nở nụ cười, nàng lần trước trông thấy Tam ca cười là lúc nào? Đoan Tuệ công chúa cố gắng nghĩ lại, bởi vì Tam hoàng tử cười quá ít, nàng lại thật sự nhớ tới một màn của ba năm trước đây, một vị hoàng tử Liêu quốc mang theo lễ vật đến kinh, phụ hoàng thiết yến chiêu đãi, người Liêu giới võ, Vương tử này đề nghị tỷ thí với hoàng tử Đại Chu, phụ hoàng phái đại ca nghênh chiến, đại ca chỉ dùng mấy hiệp liền đánh ngã Vương tử Liêu quốc, phụ hoàng long nhan cực kỳ vui mừng, Tam ca cũng nhàn nhạt nở nụ cười.

Ba năm nay, nàng chưa bao giờ thấy qua Tam ca cười, đêm nay, hắn lại có thể với nở nụ cười Tổng Gia Ninh.

Đoan Tuệ công chúa chuyển hướng sang Tổng Gia Ninh, nhìn khuôn mặt đỏ bừng được rọi dưới ánh đèn của Tổng Gia Ninh, trong lòng nàng bỗng nhiên rất không có mùi vị. Lần trước biểu ca ruột bất công Tổng Gia Ninh, vì bảo vệ Tổng Gia Ninh nghiêm khắc dạy bảo nàng, hiện tại Tam ca cùng cha khác mẹ cũng phân biệt đối xử với Tổng Gia Ninh, Tổng Gia Ninh thật sự tốt như vậy sao? Nàng đường đường công chúa, cùng các ca ca có quan hệ huyết thống, rõ ràng còn so ra còn kém hơn nữ nhi của quả phụ sao?

Tâm tình tốt mang đến Tết Nguyên Tiêu, tất cả đều biến mất, Đoan Tuệ công chúa liếc mắt cũng không nhìn Tổng Gia Ninh, bỗng nhiên quát lớn với Đại cung nữ Bảo Bình: "Còn thất thần cái gì? Mau cầm bạc!" nói xong cũng không đợi Bảo Bình, nàng ta nổi giận đùng đùng đi về hướng Trường Xuân cung. Bảo Bình sợ hãi, từ hầu bao lấy ra hai lượng bạc kín đáo đưa cho Đình Phương, vô cùng lo lắng đuổi theo công chúa nhà mình.

Tổng Gia Ninh ngạc nhiên, nhìn qua bóng lưng rời đi của Đoan Tuệ công chúa, nàng thật sự không nghĩ ra, bất quá là thua mấy đề thi, Đoan Tuệ công chúa sao lại tức giận thành như vậy chứ?

Nàng không hiểu, ba cô nương Quách gia cũng đoán không ra tâm tư điều ngoa tùy hứng của biểu muội, nhưng Đoan Tuệ công chúa rời đi, bốn

cônương các nàng liền không thích hợp tiếp tục ở lại Ngự Hoa Viên với Tam hoàng tử. Đình Phuong và hai muội muội nhận tiền, tổng cộng tám lượng bạc, thoải mái giao cho Tổng Gia Ninh, cười nói: "Đêm nay muội muội rất cuộc đánh được ánh sáng của Tam điện hạ, nhanh đi chia cho Điện hạ."

Ở trước mặt Hoàng Thượng tương lai lập được công, tâm tình tốt của Tổng Gia Ninh cũng không có bị ảnh hưởng bởi Đoan Tuệ công chúa, ôm bạc đi đến trước mặt Triệu Hằng, vui vẻ nói: "Đồ đèn đều là Điện hạ đoán được, bạc này Điện hạ cũng nhận đi." không ai quan tâm mấy lượng bạc này, tiền trúng thưởng nhận được, cũng xem như có ý nghĩa may mắn.

Nàng hai tay nâng bạc, mắt hạnh ánh nét vui mừng, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp như đồng nữ rải tiền, Triệu Hằng mắt nhìn này mấy thời bạc vụn, thân nhiên nói: "Thường cho người."

Tổng Gia Ninh kinh ngạc.

Triệu Hằng nháy mắt Phúc công công, không chút lưu luyến vòng qua Tổng Gia Ninh, chậm chậm rời đi.

Tổng Gia Ninh ngờ ngác nhìn một lát, nhớ lại đêm nay, nàng vui vẻ cất bạc vào hầu bao, đôi này cũng không động đến, giữ lại làm vật chứng cho đám tôn tử tôn nữ tương lai xem, nhân chứng chính là ba tỷ tỷ bên cạnh.

"Tốt rồi, chúng ta cũng đi thôi." Đình Phuong giúp muội muội chỉnh áo choàng, hà hơi vào lòng bàn tay, bóng đêm dần dần khuya, nên trở về phủ rồi.

Ngay tại lúc một đám nữ quyến Quách gia trèo lên xe ngựa rời khỏi Hoàng Cung, Cảnh Bình Cung, Tam hoàng tử Triệu Hằng ngồi một mình ở trước bàn đọc sách, trên mặt bàn đặt một tờ giấy giấy Tuyên Thành, trên giấy Tuyên Thành, là hai viên kẹo đường mai màu đỏ tím.

Triệu Hằng nhìn hai viên kẹo này, đáy mắt bao phủ mây mù, lại giống như nhìn thấy điều gì khác.

Lần trước ăn kẹo, là năm nào tháng nào?

hắn không nhớ được, từ khi hắn biết chuyện, hắn nói chuyện liền cả lẫn, khi còn bé hắn thích ăn kẹo, nhũ mẩu thấy lập tức cướp đi, nói hắn có tật miệng, không nên ăn đồ ngọt. Triệu Hằng tin, sau khi lớn lên lật xem sách thuốc, mới phát hiện ăn kẹo và cà lăm cũng không có liên hệ gì, thế nhưng, hắn đã không còn tâm tình ăn kẹo.

hắn càng làm quen với trà đắng, càng quen một người độc lai độc vãng, tối đa, là ngồi cùng đại ca một chút, nghe đại ca nói chuyện trời nam biển bắc.

Bóng dáng Đại ca giảm đi, biến thành một nha đầu béo với gương mặt nhục mồm mồm, gặp mặt một lần, nàng vậy mà bởi vì khuôn mặt hắn mà thích hắn, cái gì cũng không hiểu liền cướp hắn bản tên có thể đoạt giải nhất, vì hắn bản chệch mà lo lắng, vì hắn bản trúng hồng tâm mà vui mừng, vì có thể cùng hắn liên thủ đoán đồ đèn mà nhảy nhót, còn lớn gan tặng kẹo cho hắn ăn, cào vào lòng bàn tay hắn trái.

Ngự Hoa Viên vào dịp Tết Nguyên Tiêu rất lạnh, đầu ngón tay nàng lạnh lạnh, nhưng trong nháy mắt kia, sưởi ấm hắn một phần.

Triệu Hằng cầm lên một viên kẹo, nhớ lại bộ dạng nàng ăn kẹo, lén lén lút lút, miệng đỏ hồng nhúc nhích khẽ động, nhìn rất đẹp.

Triệu Hằng bật cười, mười một tuổi, hài tử tựa như nàng, thật sự hiểu không?

~

Tết Nguyên Tiêu qua ngày thứ hai, "Hàng Châu dầu bạo nôi" của Tổng Gia Ninh truyền khắp toàn bộ Quốc Công Phủ, không quá ba ngày, lại truyền khắp toàn bộ kinh thành, ngay cả Tuyên Đức Đế cũng nghe nói. Sau tết khôi phục triều nghị, trên đại điện bầu không khí nhẹ nhõm, chính sự nghị xong, Tuyên Đức Đế cười hỏi Vệ Quốc Công Quách Bá Ngôn: "Bá Ngôn à, nghe nói Tứ cô nương quý phủ người thông minh nhạy bén, giải được câu đối khó nhất kia?"

Văn võ bá quan thiện ý cười cười, đều có nghe thấy.

Quách Bá Ngôn chấp tay nói: "Hoàng Thượng cũng đừng trêu ghẹo thần nữa." Ngoài miệng cầu xin tha thứ, nhưng trên mặt không có một tia xấu hổ, ngược lại vẫn rất lấy làm quang vinh.

Tuyên Đức Đế cười, tại chỗ thưởng Tổng Gia Ninh một bộ Văn Phòng Tứ Bảo, bảo Quách Bá Ngôn mang về. Có thể cho toàn bộ kinh thành thêm mộttín đồn thú vị, kẻ nữ này của Quách Bá Ngôn, có công!

Quách Bá Ngôn thay nữ nhi khấu tạ hoàng ân, chạng vạng tối sau khi hồi phủ, bảo người đi mời hai mẹ con Lâm thị. Lâm thị đang ở hậu viện, cách gần đó, thấy Quách Bá Ngôn hai mắt đen sáng ngồi trên mặt vui mừng, nàng hiểu kỳ nói: "Quốc Công gia có tin vui gì sao?"

Quách Bá Ngôn gõ gõ bàn, ra hiệu Lâm thị nhìn Văn Phòng Tứ phía trên kia Bảo: "Hoàng Thượng nghe nói về dưới của An An, khen An An thông tuệ nhạy bén, còn cho phần thưởng."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 30

Lang trung vừa mới đi, Thái phu nhân nghe tin tức đến, biết được con dâu là hi mạch, Thái phu nhân vẻ mặt tươi cười, liên tục dặn dò con dâu đường thai, vừa nhắc nhở Hoán Nguyệt Cư đại tiểu nha hoàn cẩn thận hầu hạ.

Mẹ chồng nàng dâu trò chuyện trong chốc lát, Thái phu nhân muốn đi, Lâm thị đưa tiễn, bị Thái phu nhân khuyên ở lại, Quách Bá Ngôn một mình điếu mẩu thân.

Hai mẹ con cùng nhau rời đi, phía sau là hai đại nha hoàn của Thái phu nhân. Ngày hôm nay ánh mặt trời sáng rỡ, bầu trời xanh thẳm vạm vỡ không mây, Thái phu nhân nhìn bầu trời sáng trong này, nhanh chóng đi ra Lâm Vân Đường, mới nhẹ giọng nói với nhi tử: "Lâm thị là một người có phúc khí." một quả phụ, cơ duyên xảo hợp gặp được nhi tử, dùng thân phận Quốc Công phu nhân tái giá đi vào, vào cửa đã có tin vui, truyền đi ai không hâm mộ?

Quách Bá Ngôn cười: "Phúc khí lớn nhất của nàng, là gặp được mẹ chồng thông tình đạt lý khoan hậu hiền hoà thật tốt như vậy."

"Bớt nịnh ta đi." Thái phu nhân liếc hắt, "Nghiêm chỉnh nói, Lâm thị biết rõ quy củ, là người hiểu biết, An An chất phác khiến người yêu thương, ta là thật tâm thích các nàng, Lâm thị có thể vì Quách gia chúng ta khai chi tán diệp, là chuyện tốt, nhưng trong lòng con phải có cân đòn, có thể sùng ái mẹ con Lâm thị, nhưng không thể sùng quá mức. Bình Chương là ta tận mắt nhìn nó lớn lên, văn võ song toàn làm việc ổn trọng, tương lai Quốc Công Phủ giao cho nó, ta rất yên tâm"

"Nhi tử hiểu, mẩu thân không cần phải lo lắng." Quách Bá Ngôn đỡ lấy cánh tay mẩu thân, tự tin nói: "Lâm thị không phải loại người như vậy, nhi tử cũng sẽ không khiến nàng biến thành như vậy."

Thái phu nhân gật gù đầu: "Ta chỉ là đề tỉnh một câu, lời này con nghe là được rồi, đừng đi hù dọa nàng, an thai quan trọng hơn."

Quách Bá Ngôn cười nói: "Vâng."

Tiền mẩu thân, Quách Bá Ngôn lập tức đi nhanh trở về, vào nhà thấy nữ nhi đã đi rồi, chỉ còn Lâm thị ngồi ở bên giường, nhìn hắt đi vào liềm cúi thấp đầu, bên mặt hồng nhuận phơn phớt, ngực Quách Bá Ngôn lập tức nóng như lửa, trong chớp mắt liền tới trước mặt Lâm thị, một gối ngồi chồm hóm xuống, đầu to chui vào trong ngực Lâm thị, cách quần áo hôn bụng dưới bằng phẳng của nàng.

Nhanh như vậy muốn cho hắt sinh con rồi, không uống công hắt thương nàng như vậy.

Lâm thị nhìn đầu to trong ngực, không biết sao, lại nhớ tới khi nàng mang thai nữ nhi, người chồng trước đã từng vui mừng như vậy, ôn nhu đôi đôi. một người dịu dàng tuần nhã tác phong nhanh nhẹn như vậy, nàng đời này có lẽ cũng không quên được, không quên được thời gian vài năm ở Giang Nam, gả cho Quách Bá Ngôn là thân bất do kỷ, nàng cố gắng làm thê tử tốt, nhưng vẫn chứa trong lòng là bóng dáng người xưa.

Nhưng bây giờ, nàng mang thai cốt nhục của Quách Bá Ngôn, đã có hài tử, rất nhiều chuyện dường như không giống nhau, nàng và Quách Bá Ngôn không còn là người bên gối bình thường, bọn họ đã có hài tử chung. Trước giờ phút này, quan hệ phu thê hai người càng giống như một loại giao dịch, nàng cho hắt thân thể mình, Quách Bá Ngôn cho nàng và nữ nhi danh phận, sau giờ phút này...

Lâm thị lần đầu tiên cảm thấy, nàng thật là thê tử Quách Bá Ngôn, giữa hai người, không đơn thuần là dục vọng và thỏa hiệp.

"Quốc Công gia, ta muốn sinh con gái." Sờ sờ đầu tóc thô cứng của nam nhân, Lâm thị nhẹ nhàng nói. Quách Bá Ngôn ngoài ý muốn ngẩng đầu, Lâm thị ánh mắt ôn nhu như nước, bình bình thần thần nhìn thẳng hắt: "Sinh tiểu nha đầu đẹp như An An vậy, trưởng thành làm bạn với An An, có Quốc Công gia yêu thương, nàng cả đời chắc chắn bình an sung sướng."

Nàng cho hắt biết, nàng không có dã tâm gì, nàng hi vọng hắt tin tưởng.

Quách Bá Ngôn nhìn nữ nhân dung mạo như ngọc tư thái như tiên này, đáy lòng chợt dâng lên một loại cảm xúc lạ lẫm. Vừa bắt đầu, hắt chỉ là tham tư sắc và tư thái của Lâm thị, đoạt được người, hắt chìm đắm trong ôn nhu hương của nàng, dường như vĩnh viễn cũng sẽ không chán, nhưng Quách Bá Ngôn cũng thu hết toàn bộ biểu hiện sau khi vào phủ của Lâm thị vào mắt. Nàng rất cẩn thận, không tự tiện hỏi thăm chuyện Đàm thị, không đụng vào chuyện trong phòng của Trương Tử trường nữ, hết thảy tuân theo lệ cũ, cũng thiết tình thân thiết cùng Đình Phưong, đề điểm tranh chữ. Lâm thị cẩn thận, cũng không nhát gan, ngăn ngừa một tháng, đã xử trí hai xảo nô to gan lớn mật bằng mặt không bằng lòng, thành công đứng vững vàng gót chân.

Đây là một nữ nhân thông minh xinh đẹp, nàng có dung mạo và thân thể hấp dẫn nam nhân, cũng có bản lĩnh làm cho nam nhân kính trọng, sẽ không chỉ coi nàng như người âm giường.

"Tiên sinh nhi tử." Ngồi trên giường, Quách Bá Ngôn một tay ôm lấy kiều thê, một tay đặt ở phần bụng nàng, mặc sức tưởng tượng nói: "Phù ca Thứ ca bướng bỉnh, học võ không tốt, Thượng Ca Nhi còn nhỏ, nàng sinh cho Bình Chương mấy đệ đệ, tương lai nếu có chiến sự, huynh đệ bọn họ ra trận chiêu ứng lẫn nhau, cùng nhau Quang Tông Diệu Tổ."

đã có nhi tử, tương lai hắt đi trước, Lâm thị dưới gối có con cháu thân sinh hiểu kính. Trương tử và kẻ mẩu khách khí xa cách, Quách Bá Ngôn trong lòng rõ ràng, hắt không trách nhi tử, đổi thành hắt, tuổi mười sáu mười bảy bỗng nhiên có thêm kẻ mẩu, hắt cũng sẽ không thích, nhiều lắm là cho kẻ mẩu kính trọng bên ngoài, nên hắt phải suy tính cho Lâm thị.

một người muốn nữ nhi, một người muốn nhi tử, hai vợ chồng là nói nhi nữ, trong lời nói cũng là cam đoan, hai bên đều hiểu.

Lâm thị tựa ở đầu vai nam nhân, nhìn bàn tay to trên bụng một chút, nằng do dự một chút, đưa tay phủ trên mu bàn tay hắn, nhỏ giọng nói: "Ta đều nghe theo người."

Quách Bá Ngôn cầm tay nàng, cười hôn nhẹ trên trán nàng: "Chớ suy nghĩ lung tung, an tâm sinh nhi tử cho gia, càng nhiều càng tốt."

Bốn chữ cuối cùng, là nói ở bên tai nàng, khuôn mặt Lâm thị nóng lên, lập tức quên mất những cái khác.

~

Lâm thị có thai, Quốc Công Phủ không dấu cũng không che, Đàm cửu mẫu liên tục âm thầm lưu ý động tĩnh Quốc Công Phủ, rất nhanh liền nhận được tin, đêm đó một đêm ngủ không ngon, ngày kế tiếp mang theo lễ vật đến nhà, chúc mừng Lâm thị. Lâm thị mang lên trà nước cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, chỉ không hiểu mục đích chân chính của Đàm cửu mẫu.

Sau xã giao có lệ ngắn ngủi, Đàm cửu mẫu bỏ lại Lâm thị, trước khi đi vội vàng đi Di Hòa Hiên của cháu ngoại trai.

Quách Kiêu đang ở thư phòng đọc sách, biết được mẹ đến, hẩn nhủ mi, buông binh thư đi phòng khách gặp khách.

Đàm cửu mẫu đuổi đi nha hoàn, thấy cháu ngoại trai mặt mày lạnh lùng không có gì khác ngày thường, Đàm cửu mẫu vội la lên: "Bên kia sao có tin tức nhanh như vậy?"

Quách Kiêu tâm phiền, trực tiếp hỏi: "Nhìn về mặt mẹ, Quách gia con nói dối thịnh vượng, người mất hứng?"

Đàm cửu mẫu ghen lời, nắm chặt khăn, giận dữ nói: "Mẹ đây không phải lo lắng cho người sao? Vạn nhất Lâm thị sinh ra nhi tử..."

Quách Kiêu lạnh giọng cắt ngang nàng ta: "Con của nàng là thân đệ của ta, nữ nhi của nàng là thân muội của ta, ta sẽ cố gắng giữ bốn phận huynh trưởng chiếu cố bọn họ. Bọn họ hiểu chuyện, Quách gia đại phòng vui vẻ, bọn họ không hiểu chuyện, huynh trưởng ta đây cũng sẽ không dung túng. Mẹ quan tâm ta là ý tốt, nhưng chuyện nhà Quách gia, mẹ nên bớt phí tâm tư đi."

Chẳng lẽ hẩn giống như loại người vô năng, ngay cả một Thế tử vị cũng không bảo vệ được?

Cháu ngoại trai tức giận, Đàm cửu mẫu lúc này không dám lên tiếng nữa, quần bách cúi đầu, sau nửa ngày mới nói: "Được, người lớn rồi, không cần mẹ quan tâm, mẹ sau này không nói nữa, nhưng người phải hết sức cảnh giác đó, tri nhân tri diện bất tri tâm, mẫu thân người trước khi đi kéo tay của ta gửi gắm người và Đình Phương cho ta, người tuổi còn trẻ ít kinh nghiệm, mẹ sợ người mắc bẫy của người khác."

nói đến phần sau ghen ngào, quay đầu lau nước mắt.

Nhắc tới mẫu thân, về mặt Quách Kiêu hơi trì hoãn, nói sang chuyện khác: "Văn Lễ tháng tư thi học viện, hẩn có nắm chắc không?"

hẩn thiệt tình hi vọng biểu đệ này có thể đứng lên, có thể chống đỡ Đàm gia.

Đàm cửu mẫu lau lau đôi mắt, cười nói: "Thời gian này dậy sớm thức muộn đọc sách, có lẽ có thể đậu."

Quách Kiêu gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 31

Tam vương khai phủ, là đám dân chúng nghe náo nhiệt, trong lòng ba hoàng tử tâm tình liên đều không giống nhau.

Diên Hi cung Ngô quý phi.

Bọn cung nữ thái giám hầu hạ đều lui ra bên ngoài, Ngô quý phi mắt nhìn cửa ra vào, cười với nhị hoàng tử Duệ vương nói: "Địa đồ mang tới chưa? Để nương nhìn xem phủ đệ của con như thế nào."

Duệ Vương tất nhiên đến có chuẩn bị, từ trong tay áo lấy ra địa đồ của Duệ Vương Phủ, trải trên bàn thấp bằng gỗ từ đàn chính giữa giường La Hán, hẩn xoay người đứng ở bên cạnh mẫu phi, ngón tay di chuyển dọc theo địa đồ, thấp giọng giải thích trạch viện mỗi nơi: "... Nhi tử định dẫn nước ở chỗ này xây ao sen, ở bên trong ao xây dựng đình nghỉ mát, ngày mùa hè nghỉ mát..."

Ngô quý phi cười nhạt gật đầu, nhi tử Phong Vương khai phủ, bước tiếp theo có thể vào triều nghe báo cáo và quyết định sự việc, phong quan ban sai.

Nghe xong nhi tử mặc sức tưởng tượng chuyện tu sửa đối với Vương Phủ mình, Ngô quý phi tựa như nói chuyện phiếm hỏi: "Phủ đệ của Đại ca, Tam đệ người ở đâu?"

Duệ Vương nhìn mẫu thân, lại nhìn địa đồ Vương Phủ một chút, chỉ vào chính viện Vương Phủ thấp giọng nói: "Nương, chúng ta so sánh một vòng Hoàng Thành này, phía ngoài ôit vòng này là nội thành, phủ đệ nhi tử ở phía Tây Nam, đại ca phía Đông Nam, cách Hoàng Cung không xa lắm. Tam đệ..." ngón tay Duệ Vương chỉ phía dưới, gõ gõ cái bàn nói: "Vương Phủ Tam đệ bên ngoài thành, kế Vệ Quốc Công phủ."

Kinh thành trung ương nhất là Hoàng Thành, chỗ ở ở Thiên Tử, một vòng bên ngoài hoàng thành là nội thành, chính là phủ đệ của Vương Tôn công chúa, xa hơn bên ngoài chính là bên ngoài thành, đám quan lại quyền quý phân bố vây quanh nội thành, càng đi ra bên ngoài, dân chúng thân phận càng thấp, hoặc là càng cùng khổ. thật ra đẳng cấp Vệ Quốc Công phủ Quách gia chính là nơi tốt nhất bên ngoài thành, cẩn thận tương đối, Thọ vương phủ so với Sở vương phủ, Duệ Vương Phủ lớn hơn một vòng to, rộng rãi nhiều hơn, nhưng các ca ca ở ở nội thành, chỉ có hân an bài bên ngoài thành, đủ thấy Tuyên Đức Đế đối với con thứ ba là không thích.

Ngô quý phi nhìn có chút há hê: "Nhớ ngày đó khi Hiền phi còn sống, hậu trạch phụ hoàng người mấy nàng rất được sủng ái, hôm nay còn không phải người đi trà lạnh."

Muốn trách thì trách Tam hoàng tử số mệnh không tốt, hoàng gia sinh ra người cả lắm, đây là ý tứ một nhà này phạm sai lầm ông trời giáng xuống Thiên Khiển trừng phạt, Tuyên Đức Đế coi trọng nhất thanh danh, bỗng nhiên sinh ra một nhi tử cả lắm, một người không cách nào xóa đi chỗ bẩn, đừng nói Hiền phi chết rồi, chính là Hiền phi còn sống, Tuyên Đức Đế cũng sẽ không cho Tam hoàng tử vài phần sủng ái.

Duệ Vương thờ dãi: "Chén trà này nguội lạnh, một một chén khác còn nóng."

hắn chưa bao giờ để Tam đệ ở trong mắt, khiến hắn ngày đêm bất an là vị đại ca phía trên này, phụ hoàng có bao nhiêu lãnh đạm Tam đệ, thì có bấy nhiêu sủng ái đại ca, nhìn điệu bộ phụ hoàng, đã đem đại ca làm thái tử nuôi dưỡng.

Ngô quý phi nhìn nhi tử, cười khê: "Người ngại bị phỏng, có người còn ngại hơn người, chờ xem, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận náo nhiệt." nói xong, nàng có thâm ý khác mà hướng sang chỗ cung Lý hoàng hậu nhướn cằm lên. Mười tám tuổi, vừa sinh hoàng tử liền phong hậu, sau thịnh sủng đã tâm nhất định dữ dội.

Duệ Vương gật đầu, thật lòng khâm phục: "Nhi tử đã hiểu."

Hai mẹ con Quý Phi thành thật với nhau, Đại hoàng tử Sở Vương xem xong địa đồ Vương Phủ của mình phủ, hồi lâu sau mới nghĩ đến Thân Đệ Đệ, hỏi Khang công công bên cạnh: "Thọ vương phủ ở nơi nào?"

Khang công công rút cổ lại, cúi đầu nói: "Hoàng Thượng ban Tề Phủ của Tề Tướng tiền triều cho Thọ vương gia."

Sở Vương nghiêng đầu suy nghĩ một chút, không có ấn tượng: "Tề Phủ ở nơi nào?"

Khang công công giấu giếm không nói nữa, nói: "Kế Vệ Quốc Công phủ."

Sở Vương nghe xong, vỗ bàn, trầm mặt liền đi ra ngoài. Tim Khang công công như nhảy ra ngoài, chạy nhanh vài bước ngăn ở trước mặt Sở Vương, vẻ mặt đau khổ nói: "Vương Gia, người đây là muốn làm cái gì?"

Sở Vương sắc mặt tái xanh, giọng nói như sấm: "Ta muốn đi tìm phụ hoàng, nội thành lớn như vậy, vì sao phải an bài Tam đệ ở bên ngoài thành?"

hắn tính tình ngay thẳng lòng dạ thẳng thắn vô tư, chỉ cần mình cảm thấy không sai, nói chuyện liền cũng không có kỵ là có bị người khác nghe được hay không, nhưng Khang công công lại bị dọa bể mật, giờ tay lên cao ngăn ở trước mặt Sở Vương, làm ra tư thế che miệng: "Vương Gia đừng nói nữa, Hoàng Thượng an bài như vậy, tất có dụng ý của ông. Thọ vương gia cũng không có dị nghị, người..."

"Cút!" Sở Vương giận dữ, hất Khang công công gầy yếu ra xa mấy bước. Tam đệ làm sao không có dị nghị? hắn là bị phụ hoàng vắng vẻ đã quen, bản thân có chuyện cũng không nói gì, cho cái gì thì nhận cái đó, chính là bởi vì Tam đệ không tranh giành, hắn người đại ca này mới phải tranh giành thay hắn. Trong lòng đã quyết, Sở Vương không để ý Khang công công dốc sức liều mạng khuyên can, nổi giận hùng dũng đi thẳng đến Sùng Chính điện.

Tuyên Đức Đế đang phê duyệt tấu chương, nghe nói con trưởng đến, ông không ngẩng đầu, gọi người tuyên đi vào.

"Phụ hoàng, nhi thần có một chuyện không rõ." Sở Vương đi đến ngự tiền, ngữ khí rất gay gắt.

Tuyên Đức Đế vừa nghe liền đoán được bảy phần, giương mắt nhìn khuôn mặt căm giận bất bình của nhi tử, ba phần khác cũng chắc chắn, một lần nữa cúi đầu, vừa phê duyệt tấu chương vừa thản nhiên nói: "nói."

Sở Vương nói thẳng: "Phụ hoàng, phủ đệ của con cùng với nhị đệ đều ở nội thành, vì sao Tam đệ lại ở bên ngoài?"

Tuyên Đức Đế tâm bình khí hòa nói: "Các người phải thượng triều, ở gần thuận tiện, lão Tam không có việc phải làm, bên kia lớn, hắn ở thoải mái."

Ngụy trang mà thôi, lòng Sở Vương chưa xót: "Người không thể an bài việc cho Tam đệ sao? Tam đệ thông minh..."

Tuyên Đức Đế rút cuộc ngắt đầu, ánh mắt lạnh xuống: "hắn có thể làm cái gì? Nửa chữ cũng không muốn nói, hắn có thể thay trầm làm cái gì? Giang sơn xã tắc, làm sao có thể tùy ý các người chơi đùa?"

Sở Vương còn muốn thay huynh đệ tranh thủ, Tuyên Đức Đế mệt hết kiên nhẫn, trừng mắt trách mắng: "đi ra ngoài, nếu có lần sau nữa, trăm sẽ phạt ngươi."

Sở Vương bất động, Đại Thái Giám Vương Ân của Tuyên Đức Đế kịp thời đi tới, vừa lùi vừa kéo người đi. Trong điện khôi phục tĩnh lặng, Tuyên Đức Đế nhìn qua cửa ra vào, lồng mày nhíu chặt rất nhanh giãn ra, cũng không có để bắt kính của trưởng tử ở trong lòng. Lão đại trọng tình cảm, biết quan tâm đệ đệ, ngược lại là điều ông yêu thích nhất.

Nhưng Sở Vương vô cùng bất mãn phụ hoàng bất công, nhưng hắn không thể làm gì, sau nửa ngày đứng ở bên ngoài Sùng Chính điện hờn dỗi, lúc này mới đi Cảnh Bình Cung nhìn thân đệ đệ, bước nhanh như vào tâm cung của mình, không đợi Phúc công công thông truyền, hắn liền đẩy cửa thư phòng ra.

Triệu Hằng sớm nghe được động tĩnh rồi, nhưng đứng ở trước bàn sách không nhúc nhích, chỉ hướng huynh trưởng gật gật đầu: "Đại ca."

Sở Vương ừ một tiếng, đi đến bên cạnh, chỉ thấy trước mặt Tam đệ trải một tờ giấy Tuyên Thành chiếm nửa cái bàn, chính giữa vẽ một tòa trạch viện, mới thấy hình thức ban đầu. Biết Tam đệ đã bắt đầu sắp xếp phủ đệ ở bên ngoài thành, trong lòng Sở Vương thập vô cùng khó chịu, xúc động dâng trào, bàn tay to túm một cái liền vò bức tranh Triệu Hằng mới vừa vẽ nát vụn.

Triệu Hằng...

"Tức chết ta!" Sở Vương chửi bậy. Ngồi lên ghế đối diện, bàn tay to liên tục đập bàn, "Tam đệ ngươi đợi đấy, ta khuyên không được phụ hoàng, đợi hoàng thúc..."

"Đại ca!" Triệu Hằng vẻ mặt đột nhiên thay đổi, nghiêm giọng cất ngang huynh trưởng xúc động nói như vậy.

Sở Vương miệng còn đang mở, chống lại ánh mắt cảnh cáo của Thân Đệ Đệ, hắn nhếch miệng, lại vỗ bàn một cái.

Triệu Hằng thu hồi vẻ mặt nghiêm nghị, một bụng lời dặn dò muốn nói với huynh trưởng, lại không biết nói làm sao, chỉ có thể chậm rì rì nói: "Hết thầy, nghe phụ hoàng, đừng nói bừa."

không phải là nói phủ đệ, mà là ngôi vị hoàng đế. Người đại ca này của hắn, võ nghệ siêu tuyệt, chỉ có nóng nảy ngay thẳng táo bạo, phụ hoàng sủng ái đại ca, bình thường chống đối cũng có thể dễ dàng tha thứ, chỉ có vấn đề ngôi vị hoàng đế, đó là nghịch lân phụ hoàng, ai cũng đụng không được.

Sở Vương sâu hít sâu, xoa xoa đầu, quyết định không suy nghĩ những thứ kia. Ánh mắt rơi vào viên giấy bị hắn ném ra xa, Sở Vương cam chịu số phận thờ dài, đi qua nhặt viên giấy lên, một lần nữa mở ra, hai tay cầm giấy vẽ nhìn chăm chăm sau nửa ngày, sau đó chỉ vào một chỗ khoanh tròn phía Tây phủ đệ hỏi: "Tam đệ, chỗ này vẽ cái gì?"

thì ra có hai chữ, bị hắn bóp nát, thấy không rõ lắm.

Triệu Hằng mắt nhìn vị trí, nói: "anh đào."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 32

Mùa xuân ngày đẹp, ánh nắng chan hòa, vừa đúng tiết thượng tị, kinh thành từ Vương Tôn hậu duệ quý tộc cho tới bình dân bách tính, đều như ong vỡ tổ tuôn ra ngoài thành, mang theo con trai con gái gọi bằng gọi hữu cùng nhau đi đạp thanh. Quá nhiều người, quan binh thủ thành vô cùng bận rộn, trước cửa thành xe xếp thành hàng dài, lúc này danh tiếng Vệ Quốc Công phủ có tác dụng, A Thuận giờ lên yêu bài, quân thủ thành trọn to hai mắt nhìn, lập tức cho đi.

Ra khỏi thành, đường phố rộng rãi, dòng người tản ra, tầm mắt đột nhiên khoáng đạt.

Nhị cô nương Lan Phương khẽ vén màn lên vụng trộm nhìn ra phía ngoài, Vân Phương cũng muốn nhìn, dứt khoát treo màn hai bên lên, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói: "Tổ mẫu đều nói, hôm nay thời gian đặc thù, cho phép chúng ta không cần mang mũ che mặt đi ra ngoài, sớm muộn gì cũng sẽ bị người nhìn thấy, còn che che giấu giấu làm cái gì, không bằng thỏa thích vui chơi."

Đình Phương có chút không buông ra, Quách Kiều cười ngựa đi theo bên cạnh xe ngựa, nhìn bốn muội muội bên trong, nói: "Trở về hãy buông xuống."

Đó chính là hiện tại mở màn không sao, được huynh trưởng cho phép, Đình Phương nở nụ cười, ôm cánh tay Tống Gia Ninh, hiếu kỳ nhìn ra ngoài.

Xa xa màu xanh da trời như gột rửa, dương liễu ven đường xanh biếc, Tống Gia Ninh nghiêng đầu, cảnh sắc rất bình thường, nàng lại xem say sưa. Tháng tư năm ngoái vào kinh, đến nay gần một năm, năm trước Tống Gia Ninh sợ đi ra ngoài gặp phải Quách Kiều, luôn thành thành thật thật ở nhà may

đội, bởi vậy hôm nay sau khi là nàng sống lại, lần đầu tiên nhớ lại phong cảnh Kinh Giao.

Kiếp trước xem qua rất nhiều lần, nhưng lúc này tâm tình khác nhau rất lớn, nàng không còn là thiếp thất bị nam nhân nuôi dưỡng ở điền trang không thể gặp người, mà là Tứ cô nương danh chính ngôn thuận của Quốc Công Phủ. Ánh mắt xoay chuyển, thiếu niên lang cười ngửa đập vào mi mắt, tuấn mỹ như hôm qua, nhưng lúc này hắn là huynh trưởng của nàng, hắn không thể lại chiếm lấy nàng.

Tổng Gia Ninh cả người nhẹ nhõm, gió khẽ thổi tới, nàng thoải mái nhắm mắt lại.

Quách Kiều lòng có nhận thấy, nghiêng đầu, ngoài ý muốn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn lười biếng mẫn nguyện. Nàng lười biếng dựa lưng vào thành xe, đầu hướng ra bên ngoài, hai má mồm nồm theo xe ngựa chạy có hơi rung rung, nàng lại không có tim không có phổi, không lấy béo làm hổ thẹn, nhắm mắt lại không biết nghĩ đến chuyện gì tốt, khóe miệng lại có thể vênh lên.

Về mặt hưởng thụ tùy tiện như vậy, không khỏi làm người muốn phá hư.

hắn vừa nghĩ như vậy, một bàn tay trắng nõn bỗng nhiên duỗi tới, Tam cô nương Vân Phương im lặng cười, sau đó chột dùng ngón trỏ để ở trên chóp mũi thanh tú của Tổng Gia Ninh đẩy lên, lộ ra hai cái lỗ mũi tròn tròn. Tổng Gia Ninh không thoải mái mở to mắt, Vân Phương một tay đè hai tay nàng cười ha ha, hỏi Quách Kiều: "Đại ca huynh xem nè, Tứ muội muội như vậy giống lợn sữa nhỏ không?"

Tổng Gia Ninh tức đỏ mặt, không thèm nhìn Quách Kiều là về mặt gì, khẽ đẩy tay nàng ra, trái lại cũng muốn đẩy cái mũi Vân Phương. Hai người người đuổi ta trốn náo loạn thành một đoàn, rất nhanh Đình Phương, Lan Phương cũng gia nhập vào, bốn tiểu cô nương cãi nhau âm ỉ, tiếng cười trong trẻo ngọt ngào truyền ra thật xa.

Quách Kiều lắc đầu, khóe môi khó có thể phát hiện mà vênh lên.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa đi tới bờ sông Đán, mặt sông Đán rộng lớn, ánh nắng phản chiếu lên gợn sóng lăn tăn, có người ngồi thuyền dạo chơi ngắm cảnh, trong thuyền hoa truyền ra tiếng đàn sáo vui tai. Hai bên bờ sông Đán khắp nơi đều có thể thấy được các thiếu nữ đương độ tuổi xuân mặc váy lụa nhiều màu, tóc năm tóc ba nhặt hoa lan, đám nam tử trẻ tuổi viện cớ ở gần đây lưu luyến, âm thầm nhìn cô nương, cũng cho các cô nương nhìn mình.

Quách Kiều lệnh cho xa phu đi theo hướng đông, đi tới một chỗ bờ sông không người, mới ra hiệu xa phu dừng lại.

Tứ tiểu cô nương cao hứng bồng bồng xuống xe ngựa, một người đeo cái giỏ nhỏ cầm cái cuốc nhỏ, vui vẻ đi nhặt hoa lan trừ tà.

Quách Kiều chấp tay đứng ở trên bờ sông, một mình nhìn ra mặt nước xa xa, nhìn mấy chiếc thuyền hoa ở phía xa, Quách Kiều giương giọng hỏi bọn muội muội: "Muốn ngồi thuyền không?"

Vân Phương hét lớn: "Muốn! Nhưng chờ chúng ta hái hết hoa lan đã, không gấp!"

Quách Kiều quay đầu lại nháy mắt A Thuận, A Thuận trở mình lên ngựa, đi mượn thuyền hoa.

Quách Kiều đứng tại chỗ một lúc lâu, nhìn nhìn bốn muội muội đi ra một khoảng cách, hắn nhắc nhở các nàng chớ đi xa, sau đó từ trong xe ngựa mang tới cần câu, thả câu ven sông.

~

Lúc huynh muội Quách gia vẫn còn dọc theo bờ sông tìm kiếm khu vực hái lan tốt nhất, Sở Vương và Triệu Hằng mới cười ngửa ra khỏi thành. Sở Vương thân hình khôi ngô, mặc một thân cẩm bào cô tròn màu xanh, dung mạo hắn càng giống như Tuyên Đức Đế, giữa trán đầy đặn khí vũ hiên ngang hùng vĩ như núi.

Bên cạnh Sở Vương, Triệu Hằng thay đổi một thân cẩm bào thêu hoa văn hình mây màu trắng ngà voi, da trắng như ngọc mặt mày như vẽ, ngũ quan tinh xảo, rất giống Hiền phi đã qua đời, dung mạo như vậy sinh ra là nữ nhân, nhất định là chim sa cá lặn, đặt ở trên người nam nhân, liền trở thành phong thái tuyệt thế chỉ thần tiên mới có, từ nội thành đến ngoài thành, hấp dẫn vô số nữ nhân, thậm chí còn có dân nữ can đảm, nhanh chóng cưỡi xuống hoa lan treo bên hông hưng phấn ném trên người Triệu Hằng!

"thật không nên mang người theo, danh tiếng vì huynh đều bị người đoạt hết!" Sở Vương một tay nắm chặt dây cương, cười vang nói.

Triệu Hằng khóe môi khẽ nhếch, rút cuộc đáp lại, trên người bị nện mấy lần hoa lan hắn cảm giác được, nhưng những nữ nhân kia, hắn liếc mắt cũng không có.

Sở Vương còn muốn trêu chọc Thân Đế Đế, ánh mắt vô ý đảo qua một xe ngựa phía bên kia đệ đệ khác. Xe ngựa cách huynh đệ bọn họ có khoảng hai trượng, nhưng Sở Vương tập võ, mắt sáng như đuốc, liếc mắt liền thấy được nữ nhân trong xe. cô nương kia ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, bàn tay nhỏ bé vền rēm, lén lút nhìn ra phía ngoài, cửa sổ nhỏ nhỏ bị gương mặt trắng nõn xinh đẹp của nàng chiếm hết, một đôi mắt đào hoa ngập nước, nhìn một sang bọn họ bên này.

Sở Vương chẳng những không có trốn tránh, ngược lại còn cười cười với cô nương trong xe.

cô nương đại khái chưa bao giờ thấy qua người có da mặt dày như thế, ngẩn người, lập tức trừng mắt nhìn hắn, vô cùng nhanh chóng hạ màn xe xuống.

Sở Vương bị cái trợn mắt đầy vẻ nùng nịu này câu dẫn linh hồn, vốn muốn mang đệ đệ đi lên núi cao nhìn cho xa, hiện tại tạm thời thay đổi chủ ý, hờn hờ

nói với đệ đệ: "Tam đệ, đi, đại ca dẫn người đi săn người đẹp."

Triệu Hằng phát hiện "khuôn mặt đưa tình" vừa rồi của huynh trưởng với nàng kia, hẳn đối với mỹ nhân không có hứng thú, nhưng hôm nay hẳn xuất cung chính là vì cùng huynh trưởng, tự nhiên mọi chuyện dùng yêu thích của huynh trưởng làm đầu, quay đầu ngựa lại, cùng với huynh trưởng một trước một sau chạy tới cỗ xe ngựa này, không xa không gần theo sát.

trên đường người đi đường nối liền không dứt, phía trước chủ nhân xe ngựa cũng không biết bị người đuổi theo, tiếp tục không nhanh không chậm mà đi, đến bờ sông Đán thì rẽ sang hướng đông, cũng muốn tìm nơi thanh tĩnh để đi.

Trong xe cô nương họ Phùng, tên một chữ Tranh, chính là hòn ngọc quý trên tay Thái Y Viện Phùng thái y, trong nhà không có huynh trưởng, tự mình đi ra ngoài hái hoa lán. Nghe tiếng người bên cạnh bờ dần dần bớt xuống, biết rõ ít người rồi, Phùng Tranh lúc này mới một lần nữa vén màn quan sát tình hình bên ngoài, đầu nhìn về phía trước. Xa xa trông thấy đi qua mấy vị cô nương nữa liền có thể có không gian một mình mình. Chiếm một bờ đề, Phùng Tranh cười, đang muốn nói một tiếng với xa phu, sau lưng thỉnh thoảng truyền đến một tiếng cười.

Phùng Tranh lại càng hoảng sợ, nhìn lại, lại thấy được một khuôn mặt tuấn lãng vô lại, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng chăm chăm.

* cây tể thái

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 33

Tổng Gia Ninh ôm giỏ rau ở trước mặt Tam hoàng tử Triệu Hằng hoài niệm món sủi cảo nhân thịt nhồi cây tể thái ngon ơi là ngon, hơn mười bước bên ngoài, Phùng Tranh cúi đầu, xấu hổ muốn chảy máu. Nàng làm sao biết trên đường gặp phải "Đê xôm" lại là đường đường Sở Vương? hiện tại tốt rồi, mặc kệ tiếp tục tránh né có thể sẽ rước lấy một hồi thịnh nộ của Vương Gia, bất động tại chỗ...

"Nàng là cô nương nhà nào, nhìn thấy bốn vương vì sao không vái?" Sở Vương đứng ở sau lưng mỹ nhân, cố ý dùng thân thể khôi ngô của mình ngăn trở mỹ nhân, như vậy sau khi mỹ nhân quay lại chỉ có thể nhìn thấy hắn, đám người Quách Kiều cũng nhìn không thấy đáng về mỹ nhân trả lời hắn.

Phùng Tranh dám một mình đi ra ngoài, là gan so với cô nương bình thường thì lớn hơn một chút, nhưng lớn hơn nữa cũng chỉ là một nữ nhi nhà thái y chính bát phẩm, bình thường chưa từng thấy đại quan gì, hiện tại gặp gỡ Sở Vương, nàng vừa luống cuống vừa sợ, nghe xong Sở Vương vui buồn không rõ chất vấn, lập tức xoay người lại, xoay người muốn quỳ xuống: "Dần nữ bái kiến..."

nói còn chưa dứt lời, chân cũng chưa có gập xuống, cánh tay trái bỗng dưng được một bàn tay to đỡ lấy, sau khi ngăn cản nàng quỳ xuống liền thu về, tiếng cười hơi có vẻ trầm thấp khàn đục vang ở đỉnh đầu nàng: "Bốn vương nhìn nàng hợp ý, miễn đi lễ của nàng, chỉ cần nói cho ta nàng là cô nương nhà nào là được."

Phùng Tranh không dám nói dối, đôi mắt nhìn của nam nhân, tâm tình phức tạp nói: "Gia phụ Phùng Lộc, chức quan nhỏ ở Thái Y Viện."

Sở Vương suy nghĩ một chút, trong trí nhớ cũng chưa từng gặp một vị thái y họ Phùng, nghĩ đến danh tiếng không hiển hách.

"Vương Gia, dân nữ có thể đi chưa?" Phùng Tranh từ đầu đến cuối không dám nhìn hắn, khẩn trương nói.

Sở Vương nhìn lông mi nháy của nàng cười: "Vừa tới, vì sao phải đi? Chẳng lẽ nàng không thích ở cùng một chỗ với bốn vương?"

Phùng Tranh âm thầm cắn môi, vị Vương Gia này không phải biết rồi sao còn cố hỏi? Cho dù hắn là Vương Gia, cô nương giữ lễ nào nguyên ý ở chung với hắn như vậy chứ? cô nam quả nữ núp ở một bên, tình ngay lý gian khiến người nghi kỵ, hồng mắt thanh danh. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng uyển chuyển nói: "Vương Gia, ta, thân phận ngài quý trọng, ta chỉ là một kẻ thảo dân, bị lẳng giềng quen thuộc trông thấy, nhận ra ta, trở về chỉ sợ sẽ truyền ra lời đồn đãi vô căn cứ..."

Nữ nhân yêu quý thanh danh, Sở Vương gật gù đầu, lại nói: "Cũng đúng, như vậy đi, ta giới thiệu cho nàng nhận thức bốn vị cô nương Vệ Quốc Công phủ, hôm nay chúng ta kết bạn cùng đi chơi."

Phùng Tranh sững sờ.

Sở Vương đã xoay người lại đi tới đám người Tổng Gia Ninh, cất cao giọng nói: "Mấy vị biểu muội, biểu ca giới thiệu cho các người một vị khuê tú, nàng là hòn ngọc quý trên tay Thái Y Viện Phùng đại nhân, dịu dàng hiền thực, nếu như hôm nay chúng ta không hẹn mà gặp, vậy liền cùng nhau đi chơi đi, cùng nhau thưởng thức cảnh xuân."

Tổng Gia Ninh khiếp sợ nhìn vị Vương Gia thốt ra lời nói ra kinh người này, vừa nãy bốn chị em các nàng hành lễ, Sở Vương thái độ nhàn nhạt, con mắt cũng không thèm nhìn các nàng, hiện tại sao lại gọi "Biểu muội" rồi hả? Đúng rồi, Quách gia cô nương là chất nữ nhà mẹ đẻ Thực phi, trèo lên quan hệ quả thật có thể gọi chư vị hoàng tử là biểu ca, nhưng vừa rồi Sở Vương cũng không có thể hiện ý tứ muốn cùng các nàng thân cận nha.

Nàng và ba cô nương không có nhìn thấy Phùng Tranh xuống xe, Sở Vương truy đuổi một màn kia, Quách Kiều toàn bộ nhìn ở trong mắt, tự nhiên có thể nhìn ra Sở Vương và Phùng Tranh cũng không nhận thức, hiện tại điều bộ lần này của Sở Vương, chỉ là lợi dụng huynh muội bọn họ làm ngụy trang, để hắn có cơ được quang minh chính đại tiếp cận Phùng cô nương, thuận tiện giữ được danh dự của Phùng cô nương trong lòng dân chúng.

Bốn muội muội đều nhìn hắn, Quách Kiều khẽ vuốt cằm.

Đình Phuong rất hiểu chuyện, nếu như huynh trưởng gọi ý, nàng liền dẫn ba muội muội đi tìm Phùng Tranh, trước làm quen đã.

Quách Kiều nhìn bóng lưng muội muội, nhưng trong lòng cũng không nguyện ý, không muốn bọn muội muội và Sở Vương, Thọ vương tiếp xúc quá nhiều, nhưng hắn không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của Sở Vương, không muốn làm hỏng mất hào hứng đuổi theo người đẹp của Sở Vương. Phụ thân đã từng nói qua, Quách gia không đầu nương nhờ bất kỳ gì một vị hoàng tử nào, nhưng không thể đắc tội, cũng không tội gì làm tức giận đám long tử.

Hắn yên lặng che giấu bất mãn, bên cạnh Sở Vương ngó ngó Phùng Tranh đã trò chuyện cùng đám cô nương Quách gia, nở nụ cười, đưa cho thân đệ đệ một ánh mắt đặc ý. Triệu Hằng lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy thủ đoạn huynh trưởng đối phó nữ nhân, không có kính nể, chỉ có bất đắc dĩ, nếu như huynh trưởng ở trước mặt phụ hoàng cũng có tâm cơ thuận buồm xuôi gió như hiện tại, hắn thật sự có thể liên vô tư rồi.

Phụ hoàng đã sớm bỏ quên hắn, hắn cũng không có dã tâm, duy nhất không bỏ xuống được, chỉ có huynh trưởng đơn thuần thẳng đứng mũi chịu sào.

Ba nam nhân đều có suy nghĩ riêng, nhưng Tống Gia Ninh lại vui mừng vì đã tìm được tri kỷ.

"Người cũng ném qua cây tể thái?" Lúc Phùng Tranh nhận ra cây tể thái trong giỏ của nàng cũng tỏ vẻ nàng cũng muốn hái cây tể thái về nhà, đôi mắt Tống Gia Ninh lập tức sáng ngời, hưng phấn hỏi.

Phùng Tranh không hiểu được sự vui mừng của Tống Gia Ninh, mờ mịt nói: "Đúng vậy a, cây tể thái chẳng những hương vị ngon, còn là một loại thảo dược, vị cam bình kia, có thể lại hòa tỳ lợi nước, cảm mạo mất sáng."

Tống Gia Ninh nghe xong, vui vẻ khoe khoang với Tam tỷ tỷ Vân Phuong: "Nghe thấy chưa, cây tể thái mới không phải rau dại, công dụng khá nhiều loại đó."

Vân Phuong hừ hừ: "Tác dụng nhiều hơn nữa, người còn không phải chỉ biết ăn."

Tống Gia Ninh còn muốn cãi lại, Đình Phuong bất đắc dĩ khuyên nhủ: "Được rồi được rồi, cũng không sợ Phùng tỷ tỷ chê cười."

Phùng Tranh vội nói: "Mới sẽ không, đại cô nương quá lo lắng." Sở Vương nàng không dám đắc tội, các cô nương Vệ Quốc Công phủ nàng cũng phải kính trọng một chút.

đang trò chuyện, giọng nói của Sở Vương thỉnh linh truyền tới: "Các người đều nói cây tể thái ăn ngon, vậy thì hái thêm một chút, buổi trưa chọn từ lâu bảo bọn họ làm vài món ăn cây tể thái, bốn vương cũng ném một chút." Sinh ra ở hoàng gia, lúc Sở Vương đi theo quân xuất chinh thường ăn đủ thứ món kém chất lượng, nhưng thật đúng là chưa từng ăn loại rau dại tể thái này.

Tống Gia Ninh lần trước ăn cây tể thái vẫn là chuyện của kiếp trước, lâu rồi không ăn, nàng sớm thèm rồi, nghe vậy liền là người thứ nhất dùng hành động biểu thị ủng hộ, xách rổ nhỏ liền tiếp tục đi đào cây tể thái. Bị một sói lang thân phận tôn quý nhìn chăm chăm, Phùng Tranh khẩu vị gì cũng không có, nhưng lại không thể không đuổi theo Tống Gia Ninh, hai người cùng nhau đào.

Ba cô nương Quách gia nhìn nhau, dở khóc dở cười cũng đi đào cây tể thái.

Bờ sông xanh hoa cỏ xanh rì, cây tể thái có ở khắp nơi, không tới hai khắc, rổ của năm cô nương đều đầy ắp.

Vừa vặn A Thuận dẫn một cái thuyền hoa tới, Sở Vương khen ngợi vỗ vỗ bả vai Quách Kiều, sai khiến A Thuận nói: "Người mang những cây tể thái này tới nhả gian Vân Lâu Đỉnh, một canh giờ sau chúng ta đến."

A Thuận theo bản năng nhìn chủ tử nhà mình, Quách Kiều trách mắng: "Còn không mau đi?"

A Thuận vội vàng xách giỏ đồ ăn đi.

Lâm thị cũng thích cây tể thái, vừa mới mang thai ba tháng đầu thèm ăn vô cùng, Tống Gia Ninh còn muốn mang cây tể thái trở về cho mẫu thân ném một chút. Thấy A Thuận thu rổ của các tỷ tỷ còn muốn đoạt của nàng, Tống Gia Ninh theo bản năng đặt cái rổ ra phía sau, chỉ mấy cái rổ trong tay A Thuận: "Nhiều đây đủ ăn rồi, mang nhiều hơn bên kia dùng cũng không hết, mắc công lại ném đi nữa."

Lời này quá có đạo lý, A Thuận không cách nào phản bác lại được, cười chào từ biệt các chủ tử, đi đưa đồ ăn đặt bàn.

Tống Gia Ninh hài lòng đặt rổ đồ ăn của mình lên xe ngựa, cất kỹ rồi đi trở về, lúc này mới phát hiện ánh mắt mọi người khác thường. Quách Kiều mặt không biểu tình, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, Phùng Tranh và các tỷ tỷ cũng cười, một bên Sở Vương trên mặt cũng mang theo nụ cười, mới lạ giống như nhìn khi làm xiếc quan sát nàng. Chỉ có Hoàng Đế tương lai Triệu Hằng, chấp tay đứng ở trên đồng cỏ, mặc cẩm bào màu trắng ngà, khuôn mặt yên tĩnh sâu sắc, trong mắt bao phủ sương mù, không mang theo bất kỳ gì tâm tình gì làm cho nàng lúng túng tựa như một vị Thần Tiên hạ phàm du lịch, nhìn giống như vui cười với dân chúng, thật ra trong lòng đang ở bên ngoài phạm trù.

Chương 37: Chương 34

Gần một canh giờ du sông, Tống Gia Ninh ngủ gần nửa canh giờ, lúc bị Đình Phuong đánh thức cánh tay cũng gối đến tê rần, bên phải khuôn mặt nhónhắn bị hằn lên dấu, khuôn mặt hồng nhuận phon phớt, mắt hạnh sương mù, tóc cũng ngủ rối loạn. Đình Phuong nhẹ nhàng gõ cái trán muối muối, mắt nhìn đầu thuyền nói: "May mắn đại ca đã mời hai vị Vương Gia đi ra bên ngoài, bằng không thì bộ dạng này của muối sẽ bị người nhìn thấy, sẽ bị chê cười."

Tống Gia Ninh ngoan ngoãn thụ giáo.

Đình Phuong một lần nữa giúp muối muối chải đầu, Tống Gia Ninh vẫn ngồi không nhúc nhích, cả người chậm rãi thanh tỉnh, ánh mắt lệch lạc, thấy Phùng Tranh khẽ cúi đầu ngồi ở sau lưng nàng, khuôn mặt trắng bợt, hàm răng bất an cắn môi. Tống Gia Ninh không khỏi khó chịu theo, đầu khôngkhỏi hướng sang bên cạnh Phùng Tranh, mới động, đã bị Đình Phuong đè xuống.

Tống Gia Ninh quay đầu lại nhìn, Đình Phuong khó có thể phát hiện mà lắc đầu, nhưng nàng cũng thương tiếc Phùng Tranh, nhỏ giọng đề điểm mộtcâu: "Phùng tỷ tỷ đừng lo lắng, Vương Gia tính tình ngay thẳng, chưa bao giờ truyền ra cái gì..."

có một chút là dừng.

Phùng Tranh nhìn nhìn nàng, nhớ lại Sở Vương cho đến bây giờ cũng không có cử chỉ gì quá giới hạn đối với nàng, mới hơi chút yên tâm.

Tối gần buổi trưa, trên bờ sông Đán đại đa số dân chúng cũng trở về nhà ăn cơm, thuyền hoa vừng vàng ngừng trên bờ, một đoàn người dựa theo trình tự lên thuyền lên bờ. Phùng Tranh lần nữa bị Sở Vương dắt bàn tay nhỏ bé, Tống Gia Ninh sớm ôm lấy cánh tay Đình Phuong, hai tỷ muối song song ở dưới thuyền. Tống Gia Ninh trốn ở bên trái Đình Phuong, không có nhìn thấy ánh mắt yếu ớt Quách Kiều quăng tới, ngược lại là ở trên bờ, chú ý tới khác thường giữa Tống Gia Ninh và Quách Kiều, ánh mắt Triệu Hằng khẽ nhúc nhích.

Xe ngựa Quách gia, Phùng gia vẫn đi theo trên bờ, năm vị cô nương chia ra đi về hướng xe ngựa nhà mình, Sở Vương lấy danh nghĩa đỡ Phùng Tranh lên xe, lại cầm tay Phùng Tranh, nhưng lần này, hần buông tay trước, âm thầm nhéo nhéo ngón tay mảnh khảnh của con gái người ta. Khuôn mặt Phùng Tranh đỏ chuyển sang xanh, vừa thẹn vừa tức, mảnh liệt hất tay hần ra, nhanh chóng tiến vào xe ngựa.

Sở Vương đối với màn xe tắc lư cười, trở mình lên ngựa, cố ý đi theo bên cạnh xe ngựa Phùng gia.

Triệu Hằng không muốn xen vào chuyện tình yêu của huynh trưởng, rút lại phía sau vài bước, đi ở chính giữa xe ngựa hai nhà Phùng, Quách.

"Ôi, Thọ vương điện hạ lớn lên thật là đẹp mắt, trước kia ta sao không có phát hiện?" Vân Phuong núp ở góc xe, xuyên qua khe hở màn che vụng trộm nhìn ra phía ngoài. Nàng vào cung mấy lần, nhưng Thọ vương không thích khoe mẽ, bình thường cơ bản nhìn không thấy, hôm nay mọi người đồng hành lâu như vậy, cộng thêm Thọ vương mười sáu tuổi mặt mày nảy nở, Vân Phuong luôn luôn nhận định đại ca nhà mình là kinh thành đệ nhất tuấn công tử, sau khi biết mới chú ý tới phong thái của Thọ vương, trước đó, ấn tượng sâu nhất nàng đối với Thọ vương, là tật miệng của hần, có lẽ cũng chính bởi vì điểm này, trước kia tiền cung mới không có đề ý Thọ vương quá nhiều.

Thọ vương tuấn mỹ, Tống Gia Ninh và Đình Phuong, Lan Phuong cũng đồng ý.

Vân Phuong còn muốn nhìn thêm một chút, ánh mắt đột nhiên bị Quách Kiều chặn lại, thì ra thiếu niên đi song song với xe ngựa, không hề báo trước đi nhanh hai bước, vừa vịn che khuất cửa sổ bên này. Vân Phuong chu môi, thất vọng buông rèm. Lan Phuong nhìn thấy, nhỏ giọng trêu ghẹo nói: "Muội muối sẽ không thích Thọ vương Vương điện hạ chứ?"

Vân Phuong trừng to mắt, không chút nghĩ ngợi liền nói: "Làm sao có thể, hần..."

Đình Phuong kịp thời che miệng Tam muối muối, thấp giọng giáo huấn: "Cẩn thận họa là từ miệng mà ra." Thọ vương có tật miệng, trong lòng mọi người biết rõ, nói ra đề chính chủ nghe được sẽ không tốt.

Vân Phuong nghĩ lại mà sợ gật đầu, rụt rụt bả vai.

Tống Gia Ninh yên lặng nhìn nhìn, nhớ lại Thọ vương luôn nói hai chữ hoặc ba chữ, lại nhớ lại thiện ý Thọ vương đối với nàng, chưa bao giờ biểu lộ đùa cợt, tâm tình nàng không khỏi có chút nặng nề.

Bất tri bất giác, xe ngựa đi tới trước cửa thành, bốn cô nương Tống Gia Ninh đang nói chuyện phiếm, ngoài xe bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm dòn dập: "cô nương, cô nương không xong rồi, đầu đầu của phu nhân lại tái phát, người mau hồi phủ nhìn một chút!"

Giọng nói cách quá gần, Vân Phuong tò mò đẩy màn xe ra, bốn cô nương cùng nhìn ra sau, chỉ thấy một nha hoàn mặc quần vải mỏng đứng ở trước xe ngựa Phùng gia, vẻ mặt lo lắng, một lát sau, Phùng Tranh mới thò ra khỏi xe ngựa, bất an cáo từ các nàng. Huynh muối Quách gia đương nhiên không có

ý kiến, Sở Vương nhú mi, thoải mái thả người.

Phùng Tranh liền đi mất.

Tổng Gia Ninh thay Phùng Tranh nhẹ nhàng thở ra, nếu như Sở Vương chỉ là tạm thời nẩy lòng tham, sau khi hồi cung liền quên Phùng Tranh, Phùng Tranh liền sẽ tránh lo âu về sau.

Hào hứng của Sở Vương không còn, trầm mặt đối nói với Quách Kiêu: "không khéo, bản vương bỗng nhiên nhớ lại trong cung còn có việc, chúng ta ngày khác rồi rảnh lại tụ họp."

Quách Kiêu cầu còn không được, trên mặt lại lộ ra vẻ tiếc nuối.

Triệu Hằng mắt nhìn huynh trưởng, cái gì cũng chưa nói, thúc mã đi theo sau lưng huynh trưởng, lạnh nhạt rời khỏi.

Quách Kiêu quay đầu ngửa lại trở lại trước xe nhà mình, vén màn hỏi bọn muội muội bên trong: "Hồi phủ, hay là đi Vọng Vân Lâu?" Ánh mắt theo thứ tự đảo qua bốn cô nương, cuối cùng định lại trên mặt Tổng Gia Ninh.

Tổng Gia Ninh nhếch miệng, muốn nói lại thôi.

Ba cô nương Đình Phương nào có không hiểu, cùng nhau cười ra tiếng, Quách Kiêu cũng không cần hỏi lại, dặn dò xa phu đi tới vân lâu.

Vọng Vân Lâu là lầu nổi tiếng nhất kinh thành, các đại sư phụ phòng bếp mỗi người đều mang tuyệt tích, cây tể thái bình thường rơi vào trong tay bọn họ cũng thành sơn trân hải vị, sủi cảo làm rada mỏng nhân thịt thơm ngon. Tổng Gia Ninh ăn liền quên hết thầy phiên nào, huynh muội Quách Kiêu nhìn nàng ăn ngon lành, tuy rằng không quen hương vị cây tể thái, nhưng ít nhiều cũng ăn vài cái.

Ngay khi Tổng Gia Ninh suy nghĩ có nên mang một ít sủi cảo trở về cho mẫu thân hay không, thì Phùng gia ở Thành Tây, Phùng Tranh đang kể khổ với mẫu thân: "Nương, may mắn Lý thúc sai người gọi tin cho người, bảo người nghĩ ra một chiêu giả bộ bệnh này, bằng không thì lúc này ta tám phần đang bồi rượu cho Sở Vương rồi, người không biết, Sở Vương kia quá..."

Phùng phu nhân điểm bờ môi nữ nhi, không cho phép nữ nhi nói bậy sau lưng quý nhân: "Ngày hôm nay tránh khỏi, không có nghĩa là sau này sẽ không xảy ra chuyện, nghe lời của nương, gần đây cũng đừng đi ra ngoài đi dạo, thành thành thật thật ở nhà luyện nữ công, ta với cha con tuy rằng luyện tiếc con, nhưng cũng không có thể liên tục giữ con ở bên người, trẻ nhất sang năm, nói cái gì cũng phải tìm một nhà khá giả cho con."

Phùng Tranh không muốn lập gia đình, cười đùa cợt nhả chạy mất, quay về trong phòng mình, trong đầu lại ma xui quỷ khiến lại hiện ra một thân ảnh khôi ngô. Phùng Tranh cắn cắn bờ môi, không phải không thừa nhận, Sở Vương tuy rằng vô lại, nhưng đáng về đường đường, quả thật là không phụ bốn chữ long chương phượng tư (Uy phong như rồng, tư thái như phượng). Nhưng cho dù xinh đẹp thì như thế nào, hai người một trời một vực, tám gậy tre cũng đánh không đến.

Nàng âm thầm bình luận Sở Vương, Sở Vương cũng đang nhớ thương mỹ nhân, uống xong một ngụm rượu, hỏi đệ đệ ở bàn ăn đối diện: "Cái Phùng cô nương kia, người cảm thấy thế nào?" hần đã gặp nhiều người đẹp, nhưng không biết vì sao, chỉ có Phùng Tranh với đôi mắt đào hoa kia câu dẫn hần, khiến hần không bỏ xuống được. Tháng giêng phụ hoàng còn thương lượng chuyện chọn phi với hần, Sở Vương có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng bây giờ cảm thấy, hần là nên lấy Vương Phi rồi.

Bản thân nghĩ xuất thần, Sở Vương sau một lát mới phát hiện sự lãnh đạm của thân đệ đệ, kinh ngạc nói: "Khuôn mặt sao khó coi như vậy?"

Triệu Hằng giương mắt, trên mặt thắc mắc.

Sở Vương nhìn đệ đệ chăm chăm. Người đệ đệ này của hần không thích cười, nhưng cũng sẽ không tức giận, vẻ mặt luôn nhàn nhạt, dường như trong cung phát sinh cái gì cũng không liên quan với hần, nhưng giờ này khắc này, Sở Vương ở trên người thân đệ đệ cảm nhận được một tia lãnh ý, cẩn thận nhớ lại, dường như sau khi hồi cung, đệ đệ lên vẫn luôn là sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng này.

"Ai đắc tội người vậy hả?" Sở Vương thật sự khó hiểu.

Triệu Hằng nói: "không có."

nói xong để đưa xuống, đứng lên nói: "Đại ca chậm rãi dùng." Vứt bỏ huynh trưởng, hần đi thẳng quay về nội thất nghỉ trưa.

Sở Vương nghi ngờ đưa mắt nhìn đệ đệ, nhìn lại đồ ăn gần như không động tới một chút trước mặt đệ đệ, Sở Vương bỗng nhiên hiểu rõ, nhất định là hương vị đồ ăn hôm nay không đúng, chộc phải đệ đệ, trách không được hần cũng không đói bụng, thì ra thật sự là vấn đề đồ ăn.

~

Vệ Quốc Công phủ, sau khi từ Vọng Vân Lâu trở về, Tổng Gia Ninh tựa như hiến vật quý xách cây tể thái nàng tự tay đào đến trước mặt mẫu thân.

Lâm thị đang mang thai tháng thứ ba, đã qua giai đoạn nôn nghén khó chịu nhất, nhưng vẫn không có khẩu vị, thấy một rễ cây tể thái xanh mướt tươi ngon, con sâu thềm ăn của Lâm thị thật đúng là bị câu dẫn rồi, khen nữ nhi, sau đó bảo nha hoàn đưa cây tể thái đến phòng bếp, buổi tối gói mì hoành thánh.

Đại phòng một nhà năm miệng ăn, Đình Phương ở Sướng Tâm Viện cùng Thái phu nhân, một ngày ba bữa cũng dùng ở bên kia, Quách Kiêu từ khi mười ba tuổi chuyển vào Di Hòa Cư của hấn liền dùng bữa một mình, cho nên Lâm Vân Đường bên này, liên tục chỉ có Tổng Gia Ninh đi theo kể phụ, mẫu thân ăn. Chạng vạng tối Quách Bá Ngôn trở về, thấy Lâm thị khí sắc không tệ, hấn cũng cao hứng theo, cười hỏi: "Hôm nay sao chịu nở nụ cười?"

Tổng Gia Ninh rũ mắt cười.

Hấn ở trước mặt con gái nói lời nói dí dỏm, Lâm thị hai gò má phỉm hồng, không có trả lời.

Quách Bá Ngôn đổi thành hỏi nữ nhi.

Tổng Gia Ninh hí ra một chút thông tin: "Chút nữa trên bàn cơm có món ăn nướng con thích ăn, phụ thân đoán xem?"

Quách Bá Ngôn mắt nhìn Lâm thị, hứng thú: "Được." Cao giọng dặn dò nha hoàn dọn cơm.

Cơm tối tương đối đơn giản, trước mặt ba người chia ra đặt lên một chén mì hoành thánh, lại bày năm loại thức ăn, có mặn có chay, sắc hương vị đều đủ. Quách Bá Ngôn hai tay đặt ở trên đầu gối, cúi đầu quét mắt khắp mặt bàn, biết rõ Lâm thị không thích món ăn mặn, liền chỉ vào này đĩa rau măng mùa xuân xào nói: "Cái này?"

Lâm thị qua loa gật đầu, không muốn cho hấn đoán.

Vừa đoán liền trúng, Quách Bá Ngôn rất đắc ý, lập tức gấp cho kiêu thê một đĩa.

Phu thê thoát nhìn thấp phần ân ái, Tổng Gia Ninh cúi đầu im lặng ăn cơm.

Lâm thị ăn miếng măng Quách Bá Ngôn gấp cho, đối với đồ ăn khác không có khẩu vị, chỉ một chút một chút ăn hoành thánh trong bát. Quách Bá Ngôn vừa ăn vừa lưu ý thê tử, thấy nàng liên tục ăn sáu viên hoành thánh nhỏ, chính là sau lần đầu tiên nôn ọe ăn nhiều như vậy, Quách Bá Ngôn vừa mừng vừa sợ, sau đó rốt cuộc phát hiện không đúng: "Hoành thánh của nàng nhồi nhân gì?"

Hấn là bánh nhân thịt mè.

Lâm thị bụng thỏa, nhìn nữ nhi cười: "An An tự tay đào cây tẻ thái, thật ngon."

Quách Bá Ngôn chưa từng ăn, không câu nệ tiêu tiết từ trong bát thê tử gấp một miếng, ăn một miếng, đỉnh lồng mày chớp chớp, sau nửa ngày mới nói: "Ừ, ngon lắm."

Lâm thị nhìn ra hấn không thích ăn, cười cười, tự mình ăn bảy phần no bụng.

Sau khi ăn xong Tổng Gia Ninh lập tức rời đi, Quách Bá Ngôn đỡ Lâm thị trở về phòng, hai tháng trước Lâm thị nôn ọe nghiêm trọng, nôn quá trời quá đất cả người gầy đi một vòng, Quách Bá Ngôn lo lắng nàng cũng lo lắng hải tử, không rảnh nghỉ việc khác, đêm nay Lâm thị ăn ngon, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, khôi phục phong tình động lòng người, dục hỏa của Quách Bá Ngôn một lần nữa sống lại, trong đêm ôm lấy Lâm thị hôn môi.

Trước kia hai người cũng hôn qua, đơn giản hôn xong lập tức buông ra ngủ, càng giống một loại an ủi, Lâm thị vốn tưởng rằng đêm nay cũng như thế, không ngờ Quách Bá Ngôn dính vào liền luyến tiếc nhả ra, bàn tay to bốn phía lộn xộn kéo trung y của nàng. Lâm thị quá sợ hãi, thừa dịp lúc Quách Bá Ngôn hôn vành tai nàng bối rối nói: "Quốc Công gia, ta, ta thân thể yếu đuối, người..."

Động tác Quách Bá Ngôn ngừng lại, hơi thở nóng rực phun trên cằm cổ nàng, như mãnh thú bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng chuẩn bị săn mồi, mắt nhìn chăm chăm.

Lâm thị đã cảm nhận được bức thiết của hấn, ngẫm lại còn có tới một năm, mà Quách Bá Ngôn lại là nam nhân huyết khí phương cương, nàng một tay đặt ở trên bụng, chờ một lát thấy Quách Bá Ngôn chậm chạp không chịu nằm xuống lại, Lâm thị rốt cuộc lấy hết dũng khí, đổi mắt nhìn một bên màn, thăm dò nói: "Quốc Công gia, người, trong nội viện người có nha hoàn nào hợp mắt không? Ta hiện tại có mang, hầu hạ người không được, không bằng chọn nha hoàn chải tóc?"

Lâm thị sống ở nhà phú thương, đám bà lớn có tiền mang thai đều an bài thông phòng cho lão gia, Quốc Công Phủ quyền quý như vậy, một nhà một nhà sao có thể chịu được ủy khuất? thay vì đợi Quách Bá Ngôn chủ động mở miệng, không bằng nàng trước an bài, miễn cho Quách Bá Ngôn hiểu lầm nàng ghen tị, hơn nữa Quách Bá Ngôn có nơi để đi ngủ, nàng cũng có thể an tâm dưỡng thai.

Trong trường tối thui, Lâm thị nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ chờ hấn trả lời.

một hồi lâu sau, đỉnh đầu truyền đến một giọng nói châm chọc: "Lúc nàng hoài An An, cũng an bài nha hoàn cho họ Tổng hả?"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 35

một quả phụ tái giá, lo lắng nhất trọng phụ đề ý, chính là chuyện trong phòng của nàng và chồng trước.

Lâm thị là bị ép tái giá, nàng không muốn muốn trái tim Quách Bá Ngôn, thậm chí cảm thấy Quách Bá Ngôn lấy nàng chỉ là tham lam sắc đẹp của nàng, có lẽ sẽ coi nàng như ca cơ hèn hạ. Trước khi xuất giá nàng đều chuẩn bị xong, chuẩn bị thừa nhận các loại lời nói nhục nhã của Quách Bá Ngôn, nhưng khi nàng chuẩn bị đủ rồi, Quách Bá Ngôn ngoại trừ tương đối tham luyến loại chuyện đó, trong lời nói cũng không khi dễ nàng.

Ngay khi nàng chậm rãi buông lỏng phòng bị, cảm thấy hai người thật có thể làm một đôi phu thê tương kính như tân, hần lại nhắc tới chồng trước của nàng.

Nàng ở dưới người hắn, tư thế hai người như vậy, thế nhưng hắn lại muốn nàng nhớ tới chồng trước.

Đôi mắt Lâm thị ẩm ướt, tận lực giấu chuyện cũ dưới đáy lòng. Khi nàng hoài nữ nhi, chồng trước săn sóc khắp nơi, ở tòa tiểu viện Giang Nam tường trắng ngói xám khắp nơi đều có bóng dáng của bọn họ, hần đỡ cánh tay nàng đi thông thả, hần ngồi trên ở bên giường giúp nàng đóng đưa cánh quạt, mãi cho đến nàng ngủ say, hần đã từng khát vọng khó nhịn, nhưng sợ làm bị thương hài tử, tối đa chỉ là hôn nhẹ, nam nhân tuần nhã giống như trúc xanh, cũng không xem trọng dục vọng.

Nàng không muốn nhớ lại, nhớ lại sẽ thương tâm, sẽ áy náy, nhưng Quách Bá Ngôn, lại nhắc nhở nàng.

Lâm thị nước mắt rơi như mưa, cắn chặt bờ môi gắt gao chịu đựng.

"nói chuyện." Quách Bá Ngôn lạnh giọng hỏi.

Lâm thị hít sâu, tận lực bình tĩnh nói: "Chưa từng, hần..."

Nam nhân xùy một tiếng, cắt ngang nàng nói: "Xem ra Bản Quốc Công so với hần càng hợp toan tính của nàng hơn, có thể làm cho người hiền huệ đến thế."

Lâm thị không rõ hần quái gở ở chỗ nào, chuyện cũ trong lòng bắt đầu trời dậy, nàng cũng vô tâm đi suy đoán, đang cố gắng ngừng nước mắt, trên mặt thỉnh thoảng thêm một cái tay. Cả người nàng cứng ngắc, tay kia chậm rãi mon trón khuôn mặt nàng, lau đi tất cả nước mắt. Động tác của hần có thể nói ôn nhu, nhưng Lâm thị sợ đến cả người phát run, quả nhiên sau một khắc chợt nghe hần hỏi: "Nhớ hần rồi hả?"

Lâm thị phủ nhận, nhưng nàng nghĩ không ra nhưng làm cho người tin phục.

Nam nhân lần nữa phát ra một tiếng hừ lạnh, chợt nhảy xuống giường, ngoại bào cũng không mặc, chỉ mặc trung y nghênh ngang rời đi.

Lâm thị ngờ ngác nằm đó, nước mắt chậm rãi đã ngừng lại, tâm tình bình tĩnh trở lại. Nàng tưởng niệm vong phu rơi lệ, Quách Bá Ngôn phần nộ là nhân chi thường tình, nhưng nếu như không phải Quách Bá Ngôn nhắc tới vong phu trước, nàng như thế nào lại như thế? Cuối cùng, vẫn là Quách Bá Ngôn nổi giận trước, hần vì sao phải tức giận?

Lâm thị cẩn thận nghĩ lại đêm nay, nàng chỉ làm hai chuyện, một là cự tuyệt hầu hạ hần, hai là đề nghị an bài thông phòng. Chẳng lẽ, Quách Bá Ngôn bởi vì nàng mang hài tử không chịu cùng hần hồ đồ, sinh ra tức giận? Chẳng lẽ hần cảm thấy, nàng chưa an bài thông phòng cho chồng trước, liền đánh đồng với nàng nguyện ý mang hài tử cho chồng trước?

Lâm thị bỗng nhiên muốn cười, Quách Bá Ngôn đại khái sẽ không tin tưởng, có nam nhân, vì thế nhi mạnh khỏe, thà rằng quanh năm từ bỏ dục vọng.

Tiền viện Lâm Văn Đường.

Bởi vì sau khi Quách Bá Ngôn đại hôn vẫn ngủ ở hậu viện, hai nha hoàn Xuân Bích, Hạnh Vũ bình thường trời tối liền trở về phòng hạ nhân nghỉ ngơi, nhưng lúc này đêm chưa khuya, hai nữ nhân ngủ rất cận, mơ mơ màng màng nghe được một chút động tĩnh, liền lập tức thức dậy, nhanh chóng lên phòng trên hầu hạ, nhưng vừa chạy tới ngoài cửa nhà chính, bên trong đột nhiên truyền đến một tiếng quát to: "Cút!"

Hai nữ nhân đồng loạt run cầm cập, lúc này không dám đi vào trong, nhưng cũng không thể thật sự cút đi, nom nớp lo sợ đứng ở trong sân, bất cứ lúc nào chờ phân công.

Nội thất, Quách Bá Ngôn không có đốt đèn, một người ngồi ở trên giường, một tay nắm chặt thành quyền, một tay mở ra, phía trên còn lưu lại nước mắt trong suốt của nàng, đó là nước mắt nàng chảy vì một người đàn ông khác. Quý đoán mệnh họ Tống, Quách Bá Ngôn phái người điều tra, chính là một thư sinh lớn lên hơi tuần tú được một chút, Tiến Sĩ cũng không có thi đậu, chỗ nào so được với hần? Vậy mà khiến Lâm thị nhớ nhung như thế, nói một chút cũng khóc?

Càng nghĩ càng phần nộ, Quách Bá Ngôn nện một quyền trên giường, một tiếng động vang lên, chấn động hai nữ nhân đang run rẩy trong nội viện.

Đêm khuya yên tĩnh, thẳng đến canh ba, bên trong chủ tử cũng không có gọi đến.

Xuân Bích, Hạnh Vũ đứng không yên, nhỏ giọng thương lượng vài câu, cùng nhau trở về phòng hạ nhân, nhưng ai cũng không dám ngủ, ôm chần ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, vừa lưu ý động tĩnh phòng trên, vừa thấp giọng suy đoán: "Có phải phu nhân đắc tội Quốc Công gia hay không?"

"Khẳng định vậy rồi, bằng không thì sẽ không phát hỏa lớn như vậy."

"thật là kỳ quái, Quốc Công gia cũng chịu nằng như vậy, sau khi có thai cũng luôn ở bên nằng, sao cam lòng phát cáu được?"

"không biết, ngày mai cẩn thận một chút." Xuân Bích ngáp một cái, không muốn nói nữa, nhắm mắt lại ngủ gật.

Hạnh Vũ không buồn ngủ chút nào, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xuất thần. Lâm thị mang thai hài tử hơn hai tháng, nói rõ Quốc Công gia đã ngủ chạy hơn hai tháng, Lâm thị vội vã ở Quốc Công Phủ đứng vững gót chân, tuyệt đối không dám lấy cốt nhục trong bụng mạo hiểm, chẳng lẽ Quốc Công gia nổi giận, là vì không chiếm được thỏa mãn?

Hạnh Vũ bỗng nhiên tỉnh dậy nhanh hơn, có lẽ, cơ hội nằng một lần nữa được súng đã tới.

~

Tháng ba, thời tiết ẩm áp, Tống Gia Ninh rời giường cũng không có khó khăn như mùa đông, buổi sáng rửa mặt xong, đi thỉnh an mẫu thân. một bước vừa vào Hoán Nguyệt Cư, vừa vặn gặp được Thu Nguyệt từ phòng bếp cầm nước trà đi ra, ánh mắt đụng nhau, Thu Nguyệt trước hơi hơi đỏ sắc mặt, tiếp theo mới cười với nằng: "Tứ cô nương đã đến."

Tống Gia Ninh cảm thấy một tia không thích hợp, nghi ngờ bước vào nhà chính.

Lâm thị ngồi ở trên chủ vị, mặc một bộ bồi tử màu tím nhạt, khuôn mặt trắng nõn bình thản, nhìn thấy nữ nhi, nằng ôn nhu cười, vẻ mặt như thường. Tống Gia Ninh lại nhìn Thu Nguyệt, Thái Vi, dường như cũng không có gì khác biệt.

Quách Bá Ngôn đã sớm tiến cung, hai mẹ con một mình dùng điểm tâm, sau khi ăn xong Tống Gia Ninh cùng mẫu thân ngồi trong chốc lát, liền dẫn nha hoàn đi học. Quốc Công Phủ mời bốn vị nữ Phu Tử cho đám cô nương nhà mình, một vị dạy học, một vị dạy nữ công, một vị dạy nhạc khí, một vị dạy múa. Tống Gia Ninh kiếp trước không có học qua, đời này khởi bước muộn, nếu so với các tỷ tỷ hao phí nhiều thời gian hơn, cho nên những ngày sau này thập phần bận rộn.

Học được một ngày, Tống Gia Ninh trở về phòng đổi bộ quần áo, lại đi Hoán Nguyệt Cư tìm mẫu thân.

Quách Bá Ngôn còn chưa có trở về, Lâm thị ôn nhu hỏi nữ nhi bài học hôm nay.

Tống Gia Ninh nhạc khí học ống tiêu, lý do là thoát nhìn đơn giản hơn so với cô cầm, đàn tranh, đương nhiên học mới biết một chút cũng không dễ dàng, thường xuyên thổi đến quai hàm mỏi nhừ. Luyện múa thì càng mệt mỏi, đám quý nữ học múa chủ yếu là vì nuôi dưỡng ra tư thái nhỏ nhắn mềm mại, ba tỷ tỷ một người sánh với một người thướt tha, nhẩy lên tựa như Tiên Nữ hạ phàm, Tống Gia Ninh nhìn mà hâm mộ, đến phiên tự mình học, cánh tay mỏi chân mỏi, nếu không phải Thái phu nhân nghiêm lệnh không cho nằng lười biếng, Tống Gia Ninh thật không muốn học.

Cuối cùng xin mẫu thân, nằng liền một chữ: "mệt quá."

Nữ nhi cực khổ quá, nhưng Lâm thị mỗi ngày đều có thể nhìn thấy một chút biến hóa trên người nữ nhi, đáng về đi đứng càng ngày càng đoan trang, cùng người nói chuyện cũng không hơi một tí lại cúi đầu. Nhìn nữ nhi không buồn không lo, Lâm thị càng cảm thấy, nằng phải làm thế tử tốt, chỉ có nằng và Quách Bá Ngôn vui vẻ, nữ nhi mới có thể an tâm làm Tứ cô nương Quách gia.

Bởi vậy Lâm thị hạ quyết tâm, chút nữa Quách Bá Ngôn trở về, nằng phải chịu thua trước.

Nhưng mà đêm nay Quách Bá Ngôn chậm chạp vẫn chưa trở về, cũng không có sai người đưa tin, Lâm thị bất đắc dĩ nói với nữ nhi: "Hơn phân nửa trong cung có việc chậm trễ, chúng ta ăn trước thôi."

Quách Bá Ngôn là người bận rộn, Tống Gia Ninh không có hoài nghi, cùng mẫu thân ăn cơm xong thì đi tản bộ, rồi quay về viện của mình.

Đưa nữ nhi đi, thoải mái trên mặt Lâm thị không còn sót lại chút gì, bởi vì không biết Quách Bá Ngôn khi nào trở về, nằng dứt khoát đợi ở phòng khách Tiền viện. Màn đêm buông xuống, gần canh một, nam nhân cuối cùng đã trở về. Lâm thị lo sợ bất an đứng đón ở cửa phòng, vốn chuẩn bị một phen, đối với khuôn mặt lạnh lùng của Quách Bá Ngôn, bỗng nhiên một chữ cũng nói không nên lời.

Mà Quách Bá Ngôn thấy khuôn mặt thanh lệ của nằng, liền nhớ lại khuôn mặt sờ đầy nước mắt tối hôm qua, ánh mắt càng thêm âm trầm, lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì sao?"

trên mặt hần trần ngập không chào đón, Lâm thị gượng cười: "Quốc Công gia dùng cơm chưa? Phòng bếp hâm cháo cho ngài."

Quách Bá Ngôn rú mắt: "đã ăn rồi, không còn sớm nữa, nằng trở về phòng đi."

nói xong thẳng đi vào bên trong.

Lâm thị định ở cửa ra vào, nghe tiếng bước chân sau lưng, nằng bỗng nhiên ý thức được, Quách Bá Ngôn đối tốt với nằng, nằng mới là Quốc Công phu nhân chân chính, có thể thương lượng cùng hần, hần cũng sẽ chăm chú lắng nghe. Khi Quách Bá Ngôn không muốn để ý tới nằng, nằng thật ra vẫn là quả phụ không có bất kỳ sự dựa dẫm nào, hần ngay cả một câu cũng không muốn nói với nằng.

Có lẽ, hẳn đã chán ghét nàng, quả thật như thế, nàng nói cái gì đều vô dụng.

Lâm thị cũng không thương tâm, chỉ cảm thấy mờ mịt, con đường sau này, phải đi như thế nào?

Lâm thị cuối cùng không phải ca cơ, nàng làm không khúm núm nịnh bợ với Quách Bá Ngôn được, sau một đêm trầm tư, Lâm thị quyết định lấy tính chế động, nhìn Quách Bá Ngôn rốt cuộc là cái thái độ gì. Nếu như Quách Bá Ngôn chỉ là một lúc tức giận, như vậy đợi Quách Bá Ngôn một lần nữa tham luyện tư sắc của nàng chủ động tới tìm nàng, nàng sẽ tươi cười đón chào, nếu như Quách Bá Ngôn hoàn toàn chán ghét, nàng không thể làm gì, hẳn an bài thế nào, nàng tiếp nhận thế ấy là được.

Nghĩ thông suốt, Lâm thị không hề tận lực đợi Quách Bá Ngôn, sáng sớm Quách Bá Ngôn vào triều thức dậy sớm, hai người không có cơ hội đối mặt, buổi tối Quách Bá Ngôn về muộn, nàng cũng không phía chờ trước viện, chỉ chờ đèn ở hậu viện, nếu như Quách Bá Ngôn không đến, đợi Tiền viện tắt đèn, nàng lại sai người tắt đèn ngủ, không để lại bất luận bất kỳ nhược điểm gì.

Liên tục ba ngày, Tống Gia Ninh là người thứ nhất sinh nghi, lúc ăn cơm tối nhỏ giọng hỏi mẹ: "Nương, phụ thân gần đây đang bận cái gì à?"

Lâm thị tùy tiện mượn cớ lừa gạt.

Tống Gia Ninh không hỏi được, dù sao mẫu thân không muốn nói, nàng cũng không có cách nào ép hỏi. Thái phu nhân biết được nhi tử liên tục nhiều ngày về muộn, lo lắng, đêm nay Quách Bá Ngôn hỏi phủ, quân sự thấp giọng nói: "Quốc Công gia, Thái phu nhân mời ngài đi qua một chuyện."

Quách Bá Ngôn đoán được là chuyện gì, nhưng lại không thể không đi.

"Cãi nhau với nương An An à?" Thái phu nhân vừa nhìn bản mặt thối này của nhi tử, liền đoán được bảy tám phần.

Quách Bá Ngôn không có phủ nhận, chỉ nói: "Chuyện của chúng con không cần người quan tâm, trong lòng nhi tử có tính toán."

Thái phu nhân không thích nghe, buông bát trà nói: "Tình tình hai người các người ta cũng rõ ràng, nương An An tất nhiên không sai, bằng không thì nàng sớm đã sớt ruột rồi. Nàng không sai, vấn đề khẳng định ở người mà ra, Bá Ngôn à, người đã sắp bốn mươi rồi, sao còn như mao đầu tiểu tử làm vậy? Người ta trong bụng mang con của người, người vắng vẻ nàng lâu như vậy, không đau lòng người lớn, cũng phải suy nghĩ một chút cho đứa nhỏ chứ? Vạn nhất có cái gì tốt xấu..."

Quách Bá Ngôn xùy nói: "Nàng ăn ngon ngủ ngon, có thể xảy ra chuyện gì? Tóm lại lần này người đừng nhúng tay, cũng không cần tìm nàng, ta tự có chừng mực."

Thái phu nhân không có cách, vẫy vẫy tay đuổi người.

Quách Bá Ngôn đi nhanh trở về Lâm Vân Đường, không có thấy người ở Tiền viện, hẳn trầm mặt bước vào nhà chính, tấm cũng không tấm, chỉ gọi nha hoàn chuẩn bị nước rửa chân. Đêm nay Hạnh Vũ gác đêm, điềm tỉnh bụng chậu đồng đi vào, cung kính đặt ở trước mặt Quách Bá Ngôn, sau đó ngồi chồm hổm xuống, hầu hạ Quách Bá Ngôn cởi giày.

Quách Bá Ngôn nhắm mắt lại, môi mím khẽ lên.

Hạnh Vũ vụng trộm liếc qua, tim đập càng lúc càng nhanh, nhìn nhìn bộ ngực mình, nhớ lại sủng ái Quốc công gia đã từng đối với nàng, ánh mắt Hạnh Vũ dần dần kiên định, giúp nam nhân cuộn ống quần lên, ngón út tay phải giống như vô ý đụng phải bắp chân cứng rắn chắc của nam nhân, từ mắt cá chân liên tục lau đến lòng bàn chân.

Như một con kiến bò lên, mang theo sự ngứa ngáy khác thường.

Quách Bá Ngôn chậm rãi mở to mắt, dò tìm mắt xuống, thấy gò má Hạnh Vũ đỏ ửng, thấy càn cổ trắng nõn của nàng ta, dưới cổ cổ áo lỏng lẻo, lộ ra một mảnh da thịt tuyết trắng. Quách Bá Ngôn yếu ớt mà nhìn chăm chăm vào, nhưng đầu óc hiện ra một thân ảnh khác, nàng thẹn thùng nằm ở trên giường, không cần đụng vào, chỉ nhìn thôi cũng khiến cho hắn máu huyết sôi trào.

Nhưng bây giờ, hẳn ngay cả nhìn cũng nhìn không thấy, sờ cũng sờ không được! Người nên câu dẫn hắn lại không đến, không nên câu dẫn lại to gan lớn mật!

Lừa giận dâng trào, Quách Bá Ngôn đạp cả người lẫn chậu bay ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 36

Hoán Nguyệt Cư, Lâm thị mặc quần áo nằm ở trên giường, màn lụa chưa buông, nàng cũng chỉ là nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Thu Nguyệt vào được hai lần,

một lần nói Quốc Công gia về phủ rồi, đi Sướng Tâm Viện, một lần nói Quốc Công gia quay về Lâm Vân Đường rồi. Trái tim bình tĩnh của Lâm thị tạo nên một vòng sóng gợn, Thái phu nhân gọi Quách Bá Ngôn đi qua, hai mẹ con có phải nhắc tới nàng hay không? Nếu không, sáng mai đi giải thích với Thái phu nhân một chút?

Mơ hồ bất an, ngay khi Lâm thị dự đoán Thu Nguyệt muốn vào lần thứ ba, nói cho nàng biết Tiền viện thối đèn rồi, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát to: "Người đâu!"

Là thanh âm của Quách Bá Ngôn!

âm thanh như sấm nổ ở bên tai, trong lòng Lâm thị đập mạnh, đỡ bụng ngồi dậy, gian ngoài Thu Nguyệt lập tức chạy vào chiếu cổ nàng, Thái Vi thi lễ lễ đi Tiền viện hỏi thăm, đi được một nửa đụng phải tùy tùng của Quách Bá Ngôn Ngụy Tiến, chỉ gọi nàng đi mời phu nhân, sau đó liền đi trở về. Thái Vi không dám trì hoãn, vội vàng trở về bẩm báo, Lâm thị nghe vậy, do Thu Nguyệt vịn cánh tay tay, bước nhỏ đi qua.

Vây quanh Tiền viện, đèn lồng treo cao dưới mái hiên, rõ ràng mà soi sáng tình hình trong nội viện, hai gã sai vặt đang áp giải Hạnh Vũ đi ra ngoài, vạt áo, làn váy Hạnh Vũ ướt một mảng lớn, sắc mặt trắng bệch, quay đầu hướng vào trong nhà chính khóc cầu: "Quốc Công gia, nô tài không dám nữa, van ngài nể tình nô tài hầu hạ người nhiều năm, tha cho nô tài!"

Bên trong không trả lời.

Hạnh Vũ còn muốn cầu xin tha thứ, Ngụy Tiến thấy phu nhân đã tới, nháy mắt hai gã sai vặt, gã sai vặt liền che miệng Hạnh Vũ, mang theo Hạnh Vũ không có bất kỳ năng lực chống cự nào rời đi. Ngụy Tiến đứng ở trước cửa nhà chính, xoay người lại, cung kính giải thích với Lâm thị: "Hạnh Vũ dĩ hạ phạm thượng, hồng câu dẫn Quốc Công gia, Quốc Công gia giận dữ, gọi tiểu nhân tới Hạnh Vũ sáng mai bán đi, tiểu nhân hành sự bất lực kinh động đến phu nhân, kính xin phu nhân thứ tội."

Quốc Công gia không có bảo hấn nói như vậy, nhưng Ngụy Tiến hiểu rất rõ chủ tử nhà mình, muốn thật sự chỉ xử trí Hạnh Vũ, cần gì rống cuống hòng như vậy? nói rõ là muốn phu nhân nghe thấy, muốn cho phu nhân biết rõ lòng của hắn. Ngụy Tiến liền tự chủ trương đi mật báo, dẫn phu nhân đi qua, sau đó tự đáy lòng hi vọng phu nhân nhanh chóng đồ dành được Quốc Công gia, nếu không cứ tiếp tục lạnh lùng như vậy, chịu tội chính là hạ nhân bọn họ thôi.

Lâm thị kinh ngạc nhìn nhìn Ngụy Tiến, vẫn còn không kịp phản ứng.

Hạnh Vũ bị phạt, là vì ý đồ muốn bò lên giường Quách Bá Ngôn?

Nàng quay đầu, hai gã sai vặt này lui quá nhanh, đã không thấy bóng dáng, trong nội viện yên tĩnh giống như cái gì cũng không có phát sinh qua, đáng vẻ chạt vạt của Hạnh Vũ đọng đưa trước mắt Lâm thị, quần áo ẩm ướt, tư thái lung linh của nữ nhân, mặt mũi tràn đầy nước mắt, tuyệt vọng sợ hãi ngược lại càng làm cho người ta thương tiếc.

Nha hoàn có thể hầu hạ bên cạnh chủ tử, đáng vẻ tuyệt sẽ không chênh lệch, thả vào nhà dân chúng bình thường cũng trở thành mỹ nhân gần xa, nhưng Quách Bá Ngôn, một Quốc Công gia theo lý thuyết đang cần nữ nhân giải trừ dục vọng bị đè nén hơn hai tháng, vậy mà không có thuận thể thu đại nha hoàn, ngược lại nặng nề trừng phạt nàng.

Là Hạnh Vũ không đủ đẹp? Hay là chủ động của Hạnh Vũ phá hủy quy củ?

Các loại ý niệm hiện lên trong đầu, Lâm thị chợt nhớ lại đêm đó, cũng là nàng đề nghị an bài thông phòng cho hắn, Quách Bá Ngôn mới tức giận, chẳng lẽ nói, Quách Bá Ngôn không muốn thông phòng? Nhưng hắn rõ ràng bức thiết như vậy mà, không muốn nha hoàn, chẳng lẽ muốn do nàng hầu hạ? Nhớ lại trong một tháng đầu tân hôn, Quách Bá Ngôn đối nàng nhiều lần đòi hỏi, Lâm thị bỗng nhiên đau đầu.

Quách Bá Ngôn đây có tính là kén chọn không? trước kia đang ăn nàng, giờ cho hắn đồ ăn khác hắn liền phát giận?

Nữ nhi khi còn bé đã phạm qua loại tội xấu này, ba bốn tuổi, nàng muốn ăn kẹo hoa quả, kẹo hoa quả kẹo không có Lâm thị sẽ đổi thành cái khác, nữ nhi sẽ không ăn, khóc suốt suốt ăn vạ, lớn lên chút mới hiểu chuyện, sẽ không bởi vì cái ăn mà khóc rống. So sánh với biểu hiện mấy ngày nay của Quách Bá Ngôn, Lâm thị buồn cười mà lắc đầu, ra hiệu hai nha hoàn đang chờ ở bên ngoài, nàng một mình đi vào nhà chính.

Quách Bá Ngôn đang ngồi trên giường gần cửa sổ, nghe ngoài cửa sổ Ngụy Tiến hô to phu nhân, đôi mắt màu đen của hắn liền nhìn chăm chăm vào màn cửa, nhưng khi tiếng bước chân nhẹ nhàng của nữ nhân càng ngày càng gần, hắn ngược lại thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nhìn vách tường treo tranh chữ phía bắc.

Lâm thị vén rèm đi vào, trong phòng ngọn đèn mờ nhạt, nam nhân nghiêm mặt, quả thực dọa người. Nếu như là lần đầu tiên nhìn thấy, Lâm thị tuyệt không dám phát ra nửa điểm thanh âm, nhưng hai người làm phu thê ba tháng, trong bụng của nàng lại có con của hắn, Lâm thị liền có một chút tự tin, đi thẳng đến cách Quách Bá Ngôn ba bước mới dừng lại, nhỏ giọng nói: "Quốc Công gia vì sao lại tức giận như thế?"

Quách Bá Ngôn cười lạnh, ghé mắt nhìn nàng: "Nha hoàn bò lên giường, ta không nên tức giận? Nàng làm đương gia phu nhân ngược lại rộng lượng, chẳng lẽ họ Tổng bị người ta bò lên giường, nàng cũng hỏi như vậy?"

hắn lại nói tới chồng trước, nhưng lúc này Lâm thị hiểu tâm tư nam nhân, cũng không có chua xót xúc động như đêm đó, xoay người lại dựa vào bên giường, rũ mắt xuống, bình tâm tĩnh khí nói: "Tổng gia là tiểu hộ nhân gia, trong viện tổng cộng có bốn nha hoàn lứa tuổi phù hợp, cũng đều là thiếp mang đến, không ai dám loạn quy củ..."

"Ý của nàng là, nàng ta bò lên giường, là ta quân quân giáo không nghiêm?" Quách Bá Ngôn giọng nói càng lạnh hơn, hít thở ồ ồ.

Lâm thị lắc đầu, nói tiếp lời của mình: "Thiếp không có an bài thông phòng cho hấn, là bởi vì hấn, hấn thanh tâm quả dục, cũng không quá tham cái kia. Quốc Công gia không giống vậy, thiếp mang hài tử hầu hạ người không được, lại không đành lòng người vất vả, cho nên mới hỏi người có muốn thông phòng hay không."

Quách Bá Ngôn nhìn chằm chằm vào bên mặt điềm tĩnh của nàng, cả buổi không nói chuyện.

Nàng đẹp như vậy, họ Tống làm sao có thể thanh tâm quả dục? Hoặc là ở bên ngoài ăn trộm, hoặc là chính là thân thể không được, bằng không thì sao sinh xong nữ nhi liền không cho nàng mang thai nữa? Nàng không cho an bài thông phòng, cũng tuyệt không phải họ Tống không cần, mà là nàng không nỡ đẩy nam nhân trong lòng nàng cho người khác. hấn không ở trong lòng nàng, cho nên nàng mới hiện lãnh rộng lượng.

"Nếu như hấn thêm muốn cái kia, nàng sẽ làm sao?" Hồ hấp bình tĩnh lại, Quách Bá Ngôn trầm giọng hỏi.

Lâm thị thử tưởng tượng, cười khổ nói: "Thiếp phải chịu có hài tử, hấn muốn cũng không được, hấn không mở miệng muốn thông phòng, hấn là có thể chịu được, hấn nếu muốn, thiếp sẽ chọn nha hoàn cam tâm tình nguyện cho hấn là được."

Về mặt nàng cô đơn, vì họ Tống đau buồn, Quách Bá Ngôn không thích, quay đầu nói: "Ta có nói với nàng sẽ lấy nha hoàn à?"

Lâm thị lắc đầu: "Chưa, nhưng Quốc Công gia thân phận tôn quý, thiếp..."

Quách Bá Ngôn lần nữa cắt ngang nàng: "Nếu như gọi ta là Quốc Công gia, thì đừng tự tiện thay ta làm chủ, ta nếu muốn, sẽ tự giải quyết."

Lâm thị đứng thẳng người, quỳ gối hành lễ với hấn: "Người yên tâm, sau này thiếp sẽ không nhắc lại."

Quách Bá Ngôn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hiền thực của nàng, ngực vẫn có cái gì chắn ngang, ra không được xuống không xong.

Nhưng nam nhân rất nhanh tìm được biện pháp làm cho mình thoải mái một chút: "Bên trong đều là nước, còn không thu thập, đêm nay đi chỗ nàng."

Lâm thị gật gù đầu.

Quách Bá Ngôn dẫn đầu đi trước, bước chân nhanh chóng, không đợi Lâm thị, đợi Lâm thị trở lại phòng của mình, chỉ thấy Quách Bá Ngôn đã nằm xuống rồi, đưa lưng về phía nàng ngủ ở bên trong giường. Lâm thị có thai, bầu trời tối liền buồn ngủ, lúc này ra hiệu bọn nha hoàn thổi đèn, nàng cởi áo ngoài nằm ở cạnh ngoài, ngẫm lại chuyện tối nay, an tâm mà ngủ.

Ngủ không được bao lâu, nam nhân bỗng nhiên quay lại, ôm nàng hôn. Lâm thị yên lặng thừa nhận, chỉ dùng một tay ngăn bụng, chống đỡ hồ hấp đều nặng nề của hai người, Lâm thị tâm hoảng ý loạn, Quách Bá Ngôn bỗng nhiên ngừng lại, chôn ở bên tai nàng nói: "hấn có thể nhìn, Bản Quốc Công cũng có thể nhìn, an tâm sanh con dưỡng cái cho ta, bớt nghĩ ngợi lung tung."

Lâm thị dịu dàng dạ một tiếng.

Quách Bá Ngôn bảo nàng trở mình đi ngủ, Lâm thị cho rằng đêm nay đến đây là kết thúc rồi, nhẹ nhàng thở ra, nhưng vừa mới chuyển người, Quách Bá Ngôn lại lần nữa ôm nàng, sau lưng truyền đến một hồi tiếng động sột sột soạt soạt. hấn một tay ôm nàng, không có động tác khác, hồ hấp nóng rực một lần lại một lần thổi tới lỗ tai nàng.

Lâm thị sau khi nhận biết đã hiểu hấn đang làm cái gì, khuôn mặt nóng bừng.

Ngày hôm sau trên bàn cơm tối, Tống Gia Ninh rót cuộc gặp được kẻ phụ xa cách bốn ngày, nhin không được len lén quan sát.

"không nhận ra ta?" Quách Bá Ngôn dùng chiếc đũa lại, trên khuôn mặt không biểu tình bỗng nhiên thấp thoáng ý cười.

Tống Gia Ninh ngó ngó mẫu thân, nghiêm trang hỏi đáp: "Nhận ra, chính là vài ngày không thấy, nhớ người thôi."

Tiểu nha đầu rất biết nói chuyện, Quách Bá Ngôn có thâm ý khác mà mắt nhìn Lâm thị, sau đó gấp đồ ăn cho nữ nhi: "Tốt rồi, đều bận nên bận đều đã xong hết rồi, sau này mỗi ngày đều có thể gặp mặt."

Tống Gia Ninh nhu thuận cười, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc rốt cuộc xuống, có lẽ mấy ngày trước mẫu thân và kẻ phụ quả thật là đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ hòa hảo rồi, nàng liền không cần lo lắng.

Các trưởng bối cảm sát hài hòa, Tống Gia Ninh tiếp tục đi học luyện tiêu, cả ngày hòa nhập với ba tỷ tỷ. Tam huynh đệ Quách Kiều cũng có bài học, đám huynh muội chỉ có sớm tối gặp nhau ở chỗ Thái phu nhân, Quách Kiều đối với nàng vẫn lãnh lãnh đạm đạm như xưa, Tống Gia Ninh vui vẻ chịu đựng, ngày nào đó Quách Kiều nóng hầm hập với nàng, nàng mới phải sợ.

Cuộc sống ở Quốc Công Phủ gió êm sóng lặng, đầu tháng tư, trong cung bỗng nhiên truyền ra một đạo chỉ ý, Tuyên Đức Đế muốn chọn phi cho ba Vương gia nhitừ.

Tin tức là Quách Bá Ngôn mang về phủ, Thái phu nhân ngó ngó Đình Phương mười lăm tuổi bên cạnh, Lan Phương mười ba tuổi, có chút sốt ruột: "Tứ nữ chọn như thế nào?" Các cháu gái mỗi người đều như hoa như ngọc, vô luận đáng về thân phận đều đảm đương nổi vị trí Vương Phi, nhưng Thái phu

nhân không có một chút ham muốn nào để cháu gái gả vào hoàng gia, nữ nhi tiến cung cho Hoàng Thượng làm phi tử bà nát cả tim can, chuyện Vương Phi so với phi tử càng nhiều hơn.

Quách Bá Ngôn cười nói: "Nữ nhi của quan viên từ Cửu Phẩm đến Lục Phẩm đều nằm trong tuyển chọn."

Thái phu nhân lập tức yên tâm, tuyển tú lần này, căn bản không có chuyện của nhà mình.

Đình Phương, Lan Phương thân thể cũng trầm tĩnh lại, Tổng Gia Ninh thuận tủy nghe náo nhiệt, Vân Phương nghi ngờ nói: "Thọ vương phủ bên cạnh còn chưa xây xong mà, sao mà cưới Vương Phi được?"

Tam phu nhân cười nữ nhi: "Người đây lại không hiểu rồi, hiện tại chỉ tuyển tú nữ, chọn hết ở các phủ huyện sẽ đưa vào cung dạy dỗ, trước trước sau sau phải nửa năm. Ý chỉ từ hôn ban ra rồi, cho phép đám Vương Phi sau khi về nhà còn phải học như thế nào làm Vương Phi tốt, sao cũng phải sang năm đại hôn, khi đó Vương Phủ sớm đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi."

Vân Phương búng tỉnh đại ngộ.

một bên Tổng Gia Ninh đi theo gật gật đầu, dáng vẻ như mọi việc không liên quan đến mình.

Quách Kiêu đứng ở đối diện, nhìn ra kẻ muội đối với Thọ vương phi vô ý, đột nhiên cảm thấy nha đầu kia thuận mắt một chút.

Trong nội cung,

Sở Vương trực tiếp tìm đến trước mặt Tuyên Đức Đế, chỉ đích danh muốn Phùng Tranh là Vương Phi. Tuyên Đức Đế lúc ấy không đồng ý, phải người đi thăm dò gia thế phẩm hạnh Phùng Tranh, xác định không có vấn đề, liền đáp ứng nữ tử. Sở Vương vui mừng nhường này, Tuyên Đức Đế buồn cười, chợt nghĩ tới một chuyện, nhắc nhở: "Lão Tam với người thân thiết, người đi hỏi một chút hán thích nữ nhân như thế nào, trở về nói cho trầm."

Lão Tam có miệng tịt, Tuyên Đức Đế cho hán không được cái gì, trầm nghĩ cho Tứ nhi từ một Vương Phi hợp ý hán, phu thê hòa hòa thuận thuận mà sống cả đời.

Hiếm khi phụ hoàng còn biết quan tâm đệ đệ, Sở Vương hưng trí bừng bừng đi Cảnh Bình Cung.

Triệu Hằng cái gì cũng không nói, Sở Vương khô hết miệng lưỡi, không ngại tự tay mài mực cầu đệ đệ viết xuống, cũng không thể từ trong miệng đệ đệ nạy ra nửa câu hán yêu thích nữ nhân, tức giận đến mức Sở Vương phẩy tay áo bỏ đi, nửa đường hối hận trở về một chuyện, vẫn như cũ không công mà rút lui.

Sau khi Tuyên Đức Đế biết được, hơi mím môi, nếu như nữ tử không lĩnh tình, ông dứt khoát mặc kệ, chuyện chọn phi toàn bộ giao cho Lý hoàng hậu, Ngô quý phi. Tháng tư các nơi tuyển chọn tú nữ, tháng năm các tú nữ tiến cung, Lý hoàng hậu, Ngô quý phi tận tâm quan sát ba tháng, lấy ra mười hai vị nữ nhân mỹ mạo đoan trang, vẽ thành bức họa đệ trình đến trước mặt Tuyên Đức Đế.

Phùng Tranh là Sở Vương phi dự định, Ngô quý phi cũng vì duệ Vương chọn lựa một vị mỹ nhân, chỉ còn Thọ vương phi...

Tuyên Đức Đế phải người đi tuyên Thọ vương.

một khắc sau, Triệu Hằng đứng ở trước ngự án, Tuyên Đức Đế đưa mười bức tranh vẽ chân dung cho hán, nói: "Vương Phi của người, tự mình chọn một đi."

Tác giả có lời muốn nói: Gia Ninh: Hoàng Thượng tương lai muốn cưới vợ rồi, ăn dưa xem náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 37

Triệu Hằng nhặt lên bức họa tú nữ trên bàn, ánh mắt vô cùng tự nhiên rơi vào một tờ phía trên cùng, nữ nhân trong bức họa nga mi tú mục (mây ngài đôi mắt thanh tú), khỏe môi hơi nhếch lên, lộ ra thập phần đoan trang thực uyển. hán nhìn từ cái trán tới cái cằm, lại liếc mắt nhìn tổng thể, sau đó trong cái nhìn chăm chú tìm tòi nghiên cứu của Tuyên Đức Đế, nhét tờ đang xem xuống dưới cùng, tiếp tục xem tờ thứ hai.

Vì vậy Tuyên Đức Đế cứ như thế nhìn Tam nhi tử của ông, một tờ một tờ lật đến cuối cùng, thời gian ánh mắt dừng lại trên mỗi một bức tranh vẽ chân dung cũng không sai biệt lắm, trên khuôn mặt trắng nõn thanh tú (1) từ đầu đến cuối không có toát ra bất kỳ cảm xúc kinh diễm gì, nói một cách khác, mười mỹ nhân cực kỳ xuất sắc này, nữ tử từ một người cũng không vừa ý.

(1) Thanh tuyển (清隽): cũng có nghĩa là “thanh tú”, có 3 nghĩa cơ bản là: 1. thanh cao vượt trội, 2. trong sạch, sâu sắc, 3. tuấn tú, khôi ngô.

Tuyên Đức Đế còn tưởng rằng nhi tử sẽ tiếp tục lựa chọn, kết quả chỉ thấy thiếu niên lang hai tay thả bức họa lại trên bàn, lắc đầu với ông.

Tuyên Đức Đế khuôn mặt chìm xuống, thật ra ông có thể tự mình làm chủ chọn một người tử hôn cho nhi tử, nhưng ông muốn đưa cho nhi tử một nữ nhân mà hắn thích, đây là vinh sủng, nhưng lão Tam không biết suy xét, không quý trọng phần thể diện này. Tuyên Đức Đế rất bất mãn, nhưng, nếu bày ra thái độ từ phụ, nếu như ông nói bóng gió trước chuyện này có thể thương lượng, ông không thể bởi vì nhi tử cự tuyệt mà phẫn nộ.

"Mười người này là tú nữ có dung nhan tốt nhất đấy, ngươi nhìn lại một cái đi?" Tuyên Đức Đế lộ ra một nụ cười từ ái.

Triệu Hằng rũ mắt, nói thẳng: "không thích."

Đơn giản dứt khoát, không chút nào uyển chuyển.

Tuyên Đức Đế một hơi nghẹn ở cổ họng, nhi tử không biết điều, ông cũng không muốn giả bộ từ phụ, âm thanh lạnh lùng nói: "Hoàng hậu Quý Phi nghìn chọn vạn chọn ngươi không thích, vậy ngươi thích là hình thức gì?"

Triệu Hằng bình tĩnh nói: "không biết."

Tuyên Đức Đế lý giải nhi tử cả lăm không thích nói chuyện, nhưng bình thường đều là thần tử phi tần tranh lên trước nhỉnh nọt ông, hôm nay nhi tử nói hai chữ, kiêu căng vô lễ, Tuyên Đức Đế lửa giận bùng bùng, nhìn chằm chằm vào nhi tử về mặt hồ hững trong chốc lát, bỗng nhiên đứng lên, vừa trầm mặt đi ra ngoài vừa cả giận nói: "Vậy liền đợi ngươi biết, trầm lại tử hôn cho ngươi."

Lời này hoặc ít hoặc nhiều đều có chút xúc động, sau khi Tuyên Đức Đế vòng qua nhi tử bước chân liền chậm lại, nghĩ thầm chỉ cần nhi tử nhận sai cầu xin ông, ông liền không so đo, dù sao cũng là nhân sinh đại sự, ông lần này hao chút tâm tư giải quyết xong, sau này nhi tử có Vương Phi chiếu cố, phụ hoàng ông đây đây liền không cần phân tâm cho lão Tam. Nhưng Tuyên Đức Đế tuyệt đối không ngờ tới...

"Tạ phụ hoàng, thành toàn."

Ánh mắt xéo qua bên trong, thiếu niên lang mặc cảm bào màu thiên thanh, cúi đầu hành lễ bái tạ.

Nghiệt tử chấp mê bất ngộ, Tuyên Đức Đế sắc mặt tái xanh, cũng không quay đầu lại rời đi.

Đầu tháng chín, ý chỉ tử hôn của Tuyên Đức Đế được ban ra, trong bốn tháng chiêu cáo thiên hạ phải vì tam vương chọn phi, hôm nay lại chỉ ban Vương Phi cho Sở Vương, Duệ Vương, trên chiếu thư nửa chữ cũng không có nói tới Thọ vương. Bách quan xôn xao, biết rõ Hoàng Thượng bình thường không chào đón Tam hoàng tử Thọ vương, không người nào dám chất vấn, Sở Vương xúc động dễ dàng nóng nảy, miễn cưỡng chịu đựng đến hạ triều, lập tức đuổi tới Sùng Chính điện chất vấn: "Phụ hoàng, người sao lại quên Tam đệ?"

Tuyên Đức Đế và ba đứa con lạnh nhạt, không sủng cũng sẽ không dễ dàng trách cứ, nhưng đối với trưởng tử Sở Vương được sủng ái nhất, ông cũng bớt đi một tầng cổ kỵ, lập tức phát tiết tức giận từ chỗ lão Tam lên trên người trưởng tử, trợn mắt khiển trách: "Ai nói trầm quên nó? Trầm đầu tiên là phái người đi hỏi thăm nó thích kiểu nữ nhân như thế nào, còn gọi nó tới đây cho nó tự chọn mỹ nhân, là nó không biết suy xét chương mắt người trầm chọn cho nó!"

Sở Vương khó có thể tin tròn đôi mắt.

"Cút!" Tuyên Đức Đế nắm lên một đạo tấu chương ném ra ngoài.

Sở Vương oan uổng phụ hoàng, rời khỏi Sùng Chính điện liền đi tìm Thân Đệ Đệ, xông vào Cảnh Bình Cung, chỉ thấy đệ đệ sai người chuyển cái bàn vào trong viện, đối diện lấy một gốc cây mai vẽ tranh, rất nhân nhã. Thấy huynh trưởng, Triệu Hằng buông bút vẽ, xa xa chấp tay với huynh trưởng: "chúc mừng đại ca, đạt được ước muốn."

không hổ là thân huynh đệ cảm tình tốt, đối với Tuyên Đức Đế Thọ vương gia chỉ nói hai chữ, trước mắt nói một hơi tám chữ.

Nhưng Sở Vương một chút cũng không cảm thấy vinh hạnh, trừng mắt đệ đệ nói: "Ngươi không muốn thành hôn?"

Triệu Hằng lạnh nhạt nói: "không gặp được giai nhân."

Sở Vương lại không phản bác được, bay bổng năm chữ, trước khi gặp được Phùng Tranh, hắn đại khái sẽ không để ý, nhưng bây giờ, hắn giống như có thể hiểu được tâm tình của đệ đệ. Vương Phi Vương Phi, nữ nhân gần nhau cả đời, nếu như không gặp được người mình thích, vậy thì thiếu chứ không ầu, cũng không thể tùy tiện tìm một người, cho dù là vì đề nhỉnh nọt phụ hoàng.

Trầm mặc sau nửa ngày, Sở Vương thở dài, vỗ vỗ bả vai thân đệ đệ, trịnh trọng nói: "Lúc nào gặp, nói với đại ca, đại ca thay ngươi làm chủ."

Triệu Hằng gật đầu.

~

Vệ Quốc Công phủ, vừa vừa đúng tuần ngày nghỉ, Tổng Gia Ninh miễn nguyện ngủ một hơi lấy lại sức, sau đó đi Tiễn viện gặp mẫu thân.

Lâm thị bất quá tầm một tháng nữa sẽ sinh, bụng phình to, bởi vì sau khi có thai sức ăn lớn, người so với năm trước vừa gả vào phủ đầy đà hơn chút ít,

mắt như thu thủy, hai gò má hồng nhuận phon phớt, thiếu đi hương vị mỏng manh vừa thấy đã thương, nhiều hơn quyến rũ xinh đẹp của mỹ nhân, khiến cho Quách Bá Ngôn mê đắm vừa hạ triều liền chạy về nhà, có thể thoát thác xã giao tuyệt đối không đi, ước gì có thể từng giây từng phút canh giữ bên cạnh thê tử.

Khi Tổng Gia Ninh đi tới, Quách Bá Ngôn đang ngồi xỏm trước mặt Lâm thị, lỗ tai dán lên bụng Lâm thị nghe động tĩnh bên trong của hải tử, gian ngoài bọn nha hoàn thỉnh an Từ cô nương, hẳn mới lưu luyến mà chuyển đến cái ghế đối diện Lâm thị ngồi xuống. Lâm thị nhìn hẳn, trong lòng là yên ổn trước nay chưa có, theo nhiệt tình chờ đợi của Quách Bá Ngôn đối với đứa bé này, chỉ cần nàng và bọn nhỏ không phạm sai lầm lớn, ngày sau thật sự có thể an toàn trôi qua.

"Nương, tối hôm qua ngủ có ngon không?" Tổng Gia Ninh bước vào nhà chính, trước thỉnh an kể phụ, thỉnh an cười quan tâm mẫu thân.

Lâm thị gật gật đầu, ánh mắt ôn nhu.

Tổng Gia Ninh sáp đến bên cạnh mẫu thân, sờ sờ bụng mẫu thân, cùng đệ đệ muội muội sắp sinh ra trò chuyện, rồi một mình đi Sướng Tâm Viện. Mỗi ngày nghỉ trong tuần, Quốc Công Phủ tam phòng đều tề tụ một chỗ, sau khi mẫu thân cả người nặng, Thái phu nhân dặn dò mẫu thân trước không cần phải đi, kể phụ liền ở lại Lâm Văn Đường cùng mẫu thân ăn cơm.

Cuối thu không khí dễ chịu, nhớ lại kể phụ đối với mẫu thân săn sóc, Tổng Gia Ninh rất là vui mừng dùm mẫu thân, mặc dù có chút xin lỗi cha đẻ chết sớm, nhưng so với mẫu thân buồn bức không vui kiếp trước, Tổng Gia Ninh càng thích mẫu thân bây giờ hơn, như một đóa hoa nở vừa lúc, trôi qua thoải mái thanh thản.

"An An!"

Xa xa có người gọi nàng, Tổng Gia Ninh quay đầu, trông thấy ba thiếu niên lang chỉ lan ngọc thụ, Quách Phù Quách Thứ mặc cẩm bào cùng màu, nhanh hơn bước chân đi về phía nàng, phía sau Quách Kiều tiếp tục không nhanh không chậm mà đi, mặt không thay đổi nhìn nàng một cái. Tổng Gia Ninh nhanh chóng dời ánh mắt, hướng cặp song sinh cười: "Nhị ca Tam ca."

Quách Phù, Quách Thứ một trái một phải vây quanh nàng, huynh muội ba người vừa đi vừa nói, nháy mắt liền tới Sướng Tâm Viện. một nhà ăn xong điểm tâm, các trưởng bối tụ họp cùng một chỗ, Tổng Gia Ninh và ba tỷ tỷ muốn đi hoa viên tản bộ, đôi song sinh hôm nay không ra khỏi cửa, nhất định muốn vô lại với các nàng, Quách Kiều không biết sao cũng đi theo qua.

Thu quang ấm áp áp, mấy huynh muội ngồi ở bên hồ ngắm cảnh cho cá ăn.

"Đúng rồi, Vương Phi của Sở Vương, Duệ Vương đã định xuống rồi, các người biết không?" Quách Phù ngồi chung một chỗ trên tảng đá, đặc ý hỏi.

Tổng Gia Ninh và ba cô nương cũng không biết, bốn ánh mắt cũng tò mò nhìn qua hẳn, các cô nương đơn giản không ra khỏi cửa, thích nhất nghe chuyện mới mẻ.

Quách Thứ cướp lời nói: "Sở Vương phi là cô nương nhà Thái Y Viện Phùng đại nhân..."

hắn chưa nói xong, bốn vị cô nương cùng lúc hít một hơi, Vân Phương kinh hãi nhất: "Phùng tỷ tỷ lại có thể làm Vương Phi!"

Tổng Gia Ninh rất thích Phùng Tranh thích ăn cây tể thái giống nàng, nghe được tin tức này, thật không biết nên cao hứng hay lo lắng thay Phùng Tranh. Vương Phi hiển nhiên tôn quý, hãy nhìn về mặt ngày ấy của Phùng Tranh, dường như cũng không thích Sở Vương.

Bốn chị em xì xào bàn tán một phen, nhiệt tình mới mẻ qua, thúc giục huynh trưởng nói tiếp. Quách Phù liền nói: "Duệ Vương Phi là cô nương Tri Huyện Dương Châu Lý phủ, nghe nói rất xinh đẹp, là tú nữ đẹp nhất trong nhóm này đây... Đương nhiên, tuy đẹp cũng kém hơn bốn người các người."

Đình Phương, Lan Phương cúi đầu cười, Tổng Gia Ninh cũng rụt rè cười, chỉ có Vân Phương một bộ đáng tình lý đương nhiên, hưng phấn hỏi: "Thọ vương phi đâu? Chúng ta và Thọ vương phi kể nhau, sau này nói không chừng sẽ thường xuyên giao tiếp."

Tổng Gia Ninh mở to một đôi mắt hạnh ngập nước nhìn qua đường huynh, thật sự là hiếu kỳ cực kỳ, kiếp trước nàng ngẫu nhiên nghe nói Thọ vương "Mưu hại huynh trưởng mới đoạt được ngôi vị hoàng đế", cũng đồng thời từ trong miệng mấy dân chúng biết được Tân Đế cũng không có cưới vợ, hôm nay cũng chọn phi rồi, chẳng lẽ Thọ vương hai đời cũng không giống nhau?

Nàng nhìn không chuyển mắt chờ đợi đáp án, Quách Kiều âm thầm liếc nàng, môi mím mấp máy.

Quách Phù thờ dãi: "Thọ vương điện hạ đáng thương của chúng ta, không có Vương Phi."

Tổng Gia Ninh giật mình há miệng ra, tại sao có thể như vậy?

Ba cô nương cũng đưa nào đưa nẩy khiếp sợ, nhao nhao truy vấn, Quách Phù nhìn có chút há hê nói: "Các người hỏi ta ta hỏi ai? Đại Bá Phụ có thể cũng không biết chuyện, trên thánh chỉ không có nói tới Thọ vương gia, dù sao chính là Sở Vương, Duệ Vương sang năm đại hôn, chúng Thọ vương gia đáng thương của chúng ta phải một mình chuyển qua đây rồi."

Trong đầu hiện ra Thọ vương Triệu Hằng phong thái giống như thần tiên, Tổng Gia Ninh cúi đầu, trong lòng không khỏi có chút không có mùi vị, dẫn tới tam vương chọn phi, Tuyên Đức Đế vì sao chỉ ban hôn cho hai Vương Gia được sủng ái? Thọ vương không có Vương Phi, là Tuyên Đức Đế bất công quá mức, hay là các tú nữ không muốn gả cho hắn?

Tổng Gia Ninh vắt hết óc cũng nghĩ không thông.

Nàng nhìn không thấu, Quách Kiều cũng nhìn không thấu, hần chỉ biết là, Vương Phi của Thọ vương chưa có, vậy mấy muội muội này của hần cách Thọ vương quá gần, khả năng sẽ nguy hiểm, đặc biệt là...

Ánh mắt ở trên mặt Tổng Gia Ninh dạo qua một vòng, Thế tử gia mới nhìn kẻ muội thuận mắt nửa năm, đột nhiên lại phát hiện, kẻ muội giống như không có khả ái như nửa trước năm nữa.

~

Thọ vương không có Vương Phi, chuyện này ở phố lớn ngõ nhỏ kinh thành quả thực thịnh truyền một hồi, ngay cả hải đồng bốn năm tuổi chơi đùa đầu đường cũng biết Hoàng Đế không thích đứa con cả lắm thứ ba, chơi đùa với nhau, đứa bé nào bị lão cha dạy dỗ, đồng bọn nhỏ liền chê cười nó: "Lại không nghe lời, trưởng thành không cho người cười vợ..."

Lời này không biết sao truyền đến trong tai Sở Vương, tự mình dẫn người tuần tra một ngày, hể là đối bất kính với Thọ vương đều áp giải, v mấy ngày tù lại thả ra, thịnh uy phía dưới, lúc này mới ngăn chặn tin đồn đầu đường cuối ngõ.

Tổng Gia Ninh đối với chuyện bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả, mắt thấy thời gian mẫu thân chuyển dạ càng ngày càng gần, Tổng Gia Ninh càng ngày càng khẩn trương, nhiều lần nửa đêm cũng từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, mộng thấy mẫu thân khó sinh gặp chuyện không may. Nàng không dám nói với mẫu thân, một người len lén lo lắng, lo sợ bất an mà nhìn nửa tháng, mừng tám tháng mười ngày hôm đó, Tổng Gia Ninh đang cùng các tỷ tỷ học nữ công, Song nhi vội vàng hấp tấp chạy tới: "cô nương, cô nương, phu nhân sắp sinh!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 38

Lâm Vân Đường, Quốc Công Phủ tất cả mọi người đều chạy tới, các nữ quyến đi về phía nhà chính hậu viện Hoán Nguyệt Cư chờ tin tức, tam huynh đệ Quách Kiều, Quách Phù, Quách Thứ đợi ở phòng kháchTiền viện. Quách Kiều ngồi ở bên cạnh bàn gỗ từ đàn hình chữ nhật, vẻ mặt lạnh nhạt, đôi song sinh ngồi đối diện hần, hai huynh đệ ngó ngó nhau, tâm tình đều có chút phức tạp.

Huynh trưởng và Tứ muội muội, bọn họ đều thích, nhưng huynh trưởng và tân bá mẫu, bọn họ khẳng định đứng về phía huynh trưởng. Nếu như tân bá mẫu sinh ra nữ nhi, đối với huynh trưởng không có bất kỳ uy hiếp nào, bọn họ sẽ tiếp tục làm người anh tốt, nếu như vị kia sinh ra nhi tử, chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

"Đại ca, khẩn trương không?" Quách Thứ gan lớn, thấp giọng chế nhạo nói.

Quách Kiều nhàn nhạt liếc mắt nhìn hần, Quách Thứ cười hắc hắc, quay đầu bưng trà.

Quách Kiều nhìn ra ngoài cửa, trong lòng cũng không phập phồng. hần tin phụ thân, cũng tin chính mình, không có gì nhưng lại khẩn trương, ngược lại là kẻ muội.

Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng hốt chạy tới khi nãy của Tổng Gia Ninh lúc, Quách Kiều yên lặng rũ mắt.

Hậu viện.

Thái phu nhân ngồi ở chủ vị, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh của Tổng Gia Ninh, thấy cháu gái khuôn mặt tái nhợt, vẫn không nhúc nhích nhìn qua màn cửa, vẻ lo lắng tràn đầy trong mắt hạnh khác xa hẳn từ bình thường. Thái phu nhân đau lòng cực kỳ. Đứa nhỏ này, tuổi còn nhỏ đã không có phụ thân, cùng mẫu thân sống dựa vào nhau, tự nhiên càng ý lại mẫu thân.

"An An đừng lo lắng, mẫu thân đã sanh một lần rồi, lần này sẽ rất nhanh, ăn xong cơm trưa có thể thấy đệ muội muội rồi."

Tổng Gia Ninh nhìn nhìn tổ mẫu từ ái, ngoan ngoan gật gật đầu, nhưng bàn tay nhỏ bé vẫn lạnh buốt.

Nàng bất an, Quách Bá Ngôn lần đầu tiên chờ đợi thế tử sinh con, trên mặt ngược lại là không có biểu hiện ra cái gì, nhưng thân thể dưới áo bào căng cứng như dây cung, bởi vì hai đệ muội đều ở đây, hần không thể giống như Tổng Gia Ninh không thèm che giấu nhìn chằm chằm vào màn cửa, chỉ quay đầu chăm trà, đôi mắt đen âm thầm lờm nhìn về phía bên kia.

Nhị phu nhân, Tam phu nhân cố gắng nói đủ loại lời cát tường hòa hoãn không khí, Quách Bá Ngôn càng nghe càng bức bối, tay lớn gắt gao nắm chặt chén trà, gần như muốn bóp nát.

Từ buổi sáng đợi đến trưa, Lâm thị vẫn chưa sinh, thời tiết đầu mùa đông, phía sau lưng áo bào Quách Bá Ngôn lại có thể ướt đầm, hần vào xem, liền

khuyến Thái phu nhân đợi cùng các nữ quyến đi Tiền viện dùng cơm trước. Thái phu nhân quả thật là đói bụng, dẫn con dâu, các cháu gái đi, Tống Gia Ninh lần đầu tiên không có chút khẩu vị nào, muốn ở lại bên này.

"An An nghe lời, đi ăn một chút gì đi." Quách Bá Ngôn nghiêm mặt nói.

Tống Gia Ninh không dám làm nũng với kẻ phụ, cẩn thận mỗi bước đi theo sát Thái phu nhân rồi đi.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, ba huynh đệ Quách Kiều Tam đồng thời rời khỏi chỗ ngồi ra đi nghênh đón, Quách Kiều trước tiên bước ra cửa, chẳng biết tại sao, lần đầu tiên nhìn thấy, là Tống Gia Ninh được Thái phu nhân nắm tay. Mắt thấy tiểu cô nương sắp mười hai tuổi, vóc dáng cao lớn hơn một ít, thời gian trước lúc học múa thanh phiến một mối liên gây đi một chút, gần đây dường như lại gây nữa rồi, chau mày lại, lại có thể toát ra một tia ai oán không phù hợp với lứa tuổi, giống như hài tử ngây thơ không rành thế sự, trong nháy mắt trưởng thành thành thiếu nữ giấu giếm tâm sự.

Quách Kiều lại nhất thời không cách nào dời ánh mắt.

"Tổ mẫu, Đại bá mẫu hiện tại như thế nào?" Quách Phù ân cần hỏi.

Quách Kiều nghe được giọng nói, kịp thời hoàn hồn.

"Chờ một chút đi, chúng ta trước dùng cơm đã." Thái phu nhân ngữ khí thoải mái nói.

Nam nữ phân bàn, Thái phu nhân hôm nay đặc biệt sủng ái tiểu tôn nữ, dẫn Tống Gia Ninh ngồi bên cạnh bà, liên tiếp gấp đồ ăn nàng thích cho Tống Gia Ninh. Tống Gia Ninh thật không có khẩu vị, cúi đầu bắt buộc tự mình ăn, mùi vị giống như sáp. Bên cạnh một bàn, Quách Kiều mấy lần nhìn sang nàng, mỗi lần đều nhìn thấy một khuôn mặt gượng cười.

Quách Kiều thu hồi ánh mắt, đối với Lâm thị hẳn không có bất kỳ tình cảm nào, bỗng nhiên hi vọng Lâm thị thuận lợi sinh con, mẫu tử bình an.

~

Hậu viện, Thái phu nhân vừa đi, Quách Bá Ngôn lập tức không để ý nhà hoàn Lâm thị phản đối, không thể chờ đợi được mà đi vào phòng sinh. Lâm thị nằm ở trên giường, trước giường đặt một tấm bình phong, nàng nhắm mắt lại dùng sức, không nghe thấy có người đi vào, một trong ba bà đỡ nhìn thấy Quách Bá Ngôn, quá sợ hãi, vội vàng hấp tấp ngăn ở một bên bình phong, khản trương nói: "Quốc Công gia, người không thể đi vào..."

Lâm thị khiếp sợ mở to mắt, xuyên qua tấm bình phong sa mỏng, thấy một thân ảnh quen thuộc cao lớn.

Quách Bá Ngôn lúc này hoang mang lo sợ, đã muốn nhìn một chút Lâm thị là sinh con như thế nào, bị bà đỡ khuyên nhủ, hẳn không hiểu lại cảm thấy không nên nhìn, nhưng cũng không muốn đi ra ngoài, liền trốn ở sau tấm bình phong, khản giọng hỏi Lâm thị: "Có phải rất đau hay không?"

không đợi Lâm thị trả lời, bà đỡ bên cạnh lặng lẽ ra dấu tay "xuyết", sau đó cung kính giải thích với nam nhân: "Quốc Công gia, phu nhân hiện tại phải tích lũy sức mạnh, người có lời gì muốn nói với phu nhân, cứ việc nói, phu nhân nghe thấy, nhưng không tiện trả lời người, mong rằng Quốc Công gia thông cảm."

Quách Bá Ngôn lập tức nói: "Được, được, đừng để cho nàng nói chuyện."

Liên tục hai chữ "Được", tiết lộ hẳn đang khản trương.

Lâm thị vừa chịu thống khổ, vừa nhìn thân ảnh kia, nhìn một chút, trí nhớ bỗng nhiên rối loạn. Nàng giống như trở lại lúc trước khi sinh nữ nhi, khi đó mẹ chồng còn sống, chồng trước muốn vào bồi nàng, bị mẹ chồng ngăn cản. Nàng nằm ở trên giường, bởi vì là lần đầu tiên sinh, điều kiện Tống gia cũng không bằng Quốc Công Phủ, nàng đau muốn chết, rất muốn nhìn trộm phu một cái, nhưng liên tục đợi đến lúc nữ nhi ỉnh ra, phòng sinh chính đốn sạch sẽ, trượng phu mới cao hứng vào thăm.

Lâm thị không trách trượng phu, chẳng qua là khi đó, trong lòng có một chút ủy khuất.

hiện tại, chồng trước không thể cho nàng, Quách Bá Ngôn nam nhân ý thể hiếp người bức nàng tái giá, lại cho nàng.

Bóng dáng chồng trước càng lúc càng mờ nhạt, trong đầu chỉ còn lại có Quách Bá Ngôn, là trên Đào Hoa Đào, hẳn coi ngoại bảo vì che cả người nàng, là ở hậu trạch Tống gia, hẳn cường ngạnh bức nàng làm nữ nhân của hắn, là đại hôn ngày đó, hẳn một thân hi bảo khuôn mặt tuấn lãng, là sau khi mang thai hơn mấy chục buổi tối, hẳn vừa ở bên tai nàng gọi nàng Văn Văn, vừa tự mình động thủ, thà rằng bớt chút khoái hoạt, cũng không đi đụng những nha hoàn kia.

Người nam nhân này, đối với nàng rất tốt, phải hay không?

"Quốc Công gia, người đi ra bên ngoài đợi đi, tiếp không sao." không để ý bà đỡ phản đối, Lâm thị dứt quãng nói. hẳn đi vào nhìn nàng, nàng rất thoải mái, nhưng hẳn là đường đường Quốc Công gia, không thể hồng mắt quy củ, và lại sinh con, trong phòng mùi vị khó ngửi.

"Được, ta đi ra ngoài đợi, nàng đừng nói chuyện." Quách Bá Ngôn ghi nhớ bà đỡ dặn dò, sợ Lâm thị bởi vì hắn ở chỗ này phí sức lực, dùng sức nhìn chăm chăm bóng dáng trên giường mấy lần, lúc này mới vội vàng rời đi.

Lâm thị nở nụ cười, nước mắt dọc theo khuôn mặt lăn xuống.

Bà đỡ thấp giọng hăm mộ nói: "Phu nhân, Quốc Công gia đối với ngài thật là tốt."

Lâm thị vừa muốn cười cười, phía dưới bỗng nhiên truyền đến một cổ mảnh liệt xúc động, Lâm thị lập tức nắm chặt, dùng hết tất cả lực khí.

"Oa..."

Phòng khách chỉ nghe âm thanh nhai nhai rất nhỏ, bỗng nhiên xông vào một tiếng em bé khóc to rõ. Tống Gia Ninh vừa mới gấp một viên cá viên đưa vào trong miệng, nghe được tiếng khóc, nàng buống chiếc đĩa, cá viên màu ngà sữa tròn căng liền "BA~" rơi vào trong chén nàng. Tiếng khóc vẫn còn tiếp tục, Tống Gia Ninh ngửa đầu nhìn Thái phu nhân, thấy Thái phu nhân nở nụ cười, Tống Gia Ninh rốt cuộc xác định tự mình không có nghe lầm, liền quên quy củ ném đi chiếc đĩa, là người đầu tiên xông ra ngoài, môi đỏ vênh lên, mắt hạnh sáng ngời, đuổi đi về mặt tinh thần ban này.

Quách Kiều thấy rất rõ ràng, ngực tiếp theo cũng thấy nhẹ nhõm.

Mọi người như ong vỡ tổ đi tới hậu viện, ba thiếu niên lang cũng đi, đi đến cửa phòng nhà chính, chợt nghe bên trong bà đỡ cao giọng chúc mừng nói: "Chúc mừng Quốc Công gia, phu nhân sinh cho người thêm một vị tiểu công tử! mẫu tử bình an!"

Sau màn cửa, Quách Bá Ngôn vui mừng như rồng mây, cất cao giọng nói: "Được! Hôm nay mọi người đều có thưởng!"

Cho dù ai cũng đều có thể cảm nhận được niềm hân hoan của hắn.

Lại thêm tôn tử, Thái phu nhân nhìn không được cười, chợt nụ cười cứng đờ, len lén quan sát trường tôn, thấy trên mặt trường tôn cũng lộ ra một nụ cười yếu ớt, Thái phu nhân mới tiếp tục nở nụ cười.

một khắc sau, bà đỡ ôm bé trai chinh đồn sạch sẽ đi ra, trước hết đưa cho Thái phu nhân. Thái phu nhân vầng vàng ôm lấy, Tống Gia Ninh và ba tỷ tỷ cùng lách vào nhìn. Trong tã lót đứa bé đang nhắm mắt lại, một người nho nhỏ khiến người ta bất ngờ, khuôn mặt xấu xí nhiều nếp nhăn, chính là thân tỷ tỷ Tống Gia Ninh, cũng vô ý thức lui về phía sau.

Thái phu nhân cười: "Tiểu hài tử vừa sinh đều như vậy, Thượng Ca Nhi còn xấu hơn, bây giờ còn không phải thật xinh đẹp hay sao? Các người bây giờ ghét bỏ, qua một tháng nữa liền tranh nhau muốn đoạt lấy Ngũ đệ đó."

Tống Gia Ninh ngậm lại Thượng Ca Nhi tiểu đường đệ tam phòng, rốt cuộc không chê thân đệ đệ nữa, cúi đầu trông mong ngắm nhìn.

Nhi tử sinh ra, thê tử cũng bình an, Quách Bá Ngôn lần nữa khôi phục uy nghiêm ôn trọng bình thường ở trước mặt gia nhân, đợi đám tiểu bối xem xong hài tử, hắn mới nhận nhi tử. nhẹ nhàng ôm nhi tử nặng năm cân, nhi tử của hắn và Lâm thị, ngực Quách Bá Ngôn chợt dâng lên một cổ hào hùng.

Họ Tống và nàng qua sáu năm cũng không thể sinh con trai, hắn mới một năm liền ôm rồi, đợi một thời gian, không lo không vào được lòng nàng.

Xế chiều hôm đó, Quách Bá Ngôn bồi Lâm thị nửa ngày, Lâm thị sớm ngủ mất rồi, Quách Bá Ngôn yên lặng canh giữ ở một bên, ánh mắt chuyển qua lại trên người Lâm thị và con út, thấy thế nào cũng xem không đủ. Buổi tối cùng Lâm thị ăn cơm, đợi Lâm thị lần nữa chìm vào giấc ngủ, Quách Bá Ngôn đi ra nhà chính, nhắm mắt cảm thụ gió lạnh ban đêm đầu mùa đông, lòng tràn đầy kích động mới chậm rãi bình phục xuống dưới.

không cần hạ nhân đốt đèn, hắn một mình đi Di Hòa Hiên của con trưởng.

Quách Kiều còn chưa ngủ, nghe nói phụ thân đến, lập tức đi ra đón.

Thiếu niên lang mười bảy mười tám tuổi, đúng là giai đoạn bắt đầu trưởng thành, Quách Bá Ngôn bóp bả vai rắn chắc của nhi tử, hài lòng nói: "Chừng hai năm nữa, đầu Bình Chương sẽ đuổi kịp vi phụ rồi."

Phụ tử hiếm khi thân cận như thế, Quách Kiều nhàn nhạt nở nụ cười: "Có lẽ sẽ cao hơn phụ thân."

Quách Bá Ngôn sững sờ, lập tức cười to, nặng nề vỗ nhi tử một chút: "Được, vi phụ chờ cái ngày đó."

Quách Kiều mời phụ thân ngồi xuống.

Quách Bá Ngôn vẫy vẫy tay: "không cần, vi phụ nói hai câu liền đi."

Quách Kiều nhìn qua phụ thân, ánh mắt bình tĩnh.

Quách Bá Ngôn ngo ngo nhi tử sắp muốn đuổi kịp đầu vai của hắn, cảm khái nói: "Đợi ngày người đuổi theo vi phụ, vi phụ cũng già rồi, cái nhà này nên giao cho người chồng đỡ. Bình Chương à, chuyện triều đình vi phụ kế tiếp sẽ từ từ dạy người, chuyện trong phủ, vi phụ hi vọng người làm huynh trưởng tốt, như ta với nhị thúc tam thúc người, huynh đệ Quách gia một lòng, mới có thể trường thịnh không suy."

Đôi mắt đen mong đợi nhìn nhi tử.

Quách Kiều hiểu thâm ý phụ thân, trầm giọng cam đoan nói: "Phụ thân yên tâm, nhi tử đều hiểu."

Quách Bá Ngôn tin tưởng lời này, dặn dò nhi từ ngủ sớm, hẳn trở lại Lâm Vân Đường.

một tháng sau, Quốc Công Phủ đặt Mãn Nguyệt Tửu, cuối tháng cùng tháng, Thọ vương chuyển Thọ vương phủ qua bên cạnh nhà.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chương 39

Quách Bá Ngôn gọi tiểu nhi từ mới sinh là Mậu Ca Nhi, kỳ vọng con út khỏe mạnh như cỏ cây, tài đức vẹn toàn.

Mậu ca lúc vừa mới sinh xấu xí là xấu, xấu đến mức thân tỷ tỷ cũng ghét bỏ nó, nhưng tiểu gia hỏa đặc biệt tham ăn, hai nhũ mẫu thay phiên cho nó bú, gần như một ngày một hình dạng, khuôn mặt rất nhanh liền không nhăn nữa, tron bóng như quả vải lột vỏ, một đôi mắt đen lúng liếng trắng đen rõ ràng, cực kỳ giống Quách Bá Ngôn. Qua hết đầy tháng, tiểu gia hỏa lớn lên nhanh hơn, một ngày so với một ngày càng xinh đẹp hơn.

Tổng Gia Ninh đặc biệt thích đệ đệ, trước kia hết giờ học luôn chơi đùa với ba tỷ tỷ, hiện tại hết giờ học liền chạy về Lâm Vân Đường, nằm sấp ở trên giường nhìn đệ đệ, sờ sờ bàn tay nhỏ bé hớn hớn khuôn mặt nhỏ nhắn, ba cô nương Quách gia và đôi song sinh muốn gặp nàng, đều phải đến Lâm Vân Đường tìm. Bất tri bất giác, địa điểm một đám huynh muội gặp mặt, chậm rãi từ Sướng Tâm Viện của Thái phu nhân, biến thành Hoán Nguyệt Cư của Lâm thị.

một đôi nhi nữ đều nhận được sự yêu thích của đám ca ca tỷ tỷ, Lâm thị rất vui mừng, Quách Kiều, Đinh Phương và chất tử chất nữ đến, nàng liền thôi lui đến phòng lớn đợi, lưu noãn các lại cho bọn nhỏ, chỉ chờ nhũ mẫu và hai đại nha hoàn ở một bên hầu hạ, miễn cho Mậu Ca Nhi khóc rống, đám ca ca tỷ tỷ đỡ dành không được.

Mậu Ca Nhi vừa ăn no, ngửa mặt nằm ở trên giường, mắt to một hồi chuyển hướng sang bốn tỷ tỷ phía bên trái, một hồi nhìn sang Quách Phù Quách Thứ phía bên phải, cái đầu nhỏ trái uốn éo phải éo, bên nào có giọng nói liền hướng sang bên đó. Bởi vì đứng ở trước giường Quách Kiều chưa bao giờ lên tiếng, tiểu gia hỏa đại khái cũng không biết nơi này còn có một vị huynh trưởng.

"Tổ mẫu nói, Ngũ đệ lớn lên giống đại ca khi còn bé như đúc." Vân Phương điểm một cái lên bàn tay mập của Mậu Ca Nhi, ngo ngoé Quách Kiều nói.

Quách Kiều mặt không biểu tình.

Tổng Gia Ninh cẩn thận quan sát đệ đệ, ngoại trừ đôi mắt cực giống phụ tử Quách Bá Ngôn, Quách Kiều, địa phương khác không nhìn ra, một là đệ đệ quá nhỏ ngũ quan chưa có nảy nở, thứ hai nàng làm sao biết được Quách Kiều khi đầy tháng là cái dạng gì.

"Lớn lên giống đại ca, nhưng tính tình tuyệt đối đừng theo đại ca." Quách Thứ lo lắng trùng trùng nghiêm trang nói.

Quách Phù gật đầu, chăm chú nhìn Tứ muội muội nhu thuận đáng yêu đối diện, cười nói: "Vẫn là giống như An An tốt, béo một chút, vừa vặn làm bạn với An An."

Tổng Gia Ninh giật liếc hần.

Mấy huynh muội cười cười nói nói, Lâm thị đi đến, bọn nha hoàn đồng loạt hành lễ, ba cô nương không nhúc nhích, ngồi trên ở trên giường cười với Lâm thị, huynh đệ Quách Phù Quách Thứ tay chân đồng thời nhảy xuống đất, cung kính hô to "Đại bá mẫu". Lâm thị gật gật đầu với ba thiếu niên lang, sau đó đưa một tờ thiệp mời màu đỏ chữ vàng cho Quách Kiều, cười nói: "Ngày kia Thọ vương phủ mời tiệc, chỉ mời Sở Vương, Duệ Vương, Tứ điện hạ và công chúa, Thọ vương nói hai phủ chúng ta ở kế nhau, các người vừa là huynh tỷ bà con với công chúa, cố mời các người ngày ấy đi Vương Phủ cùng nhau ăn tiệc thường niên."

Quách Kiều vô ý thức nhú mị, nhận thiệp mời, phía trên quả nhiên như kẻ mẫu nói.

Đám Thiếu niên lang ôn trọng chút ít, Vân Phương cao hứng nói: "Tốt tốt, Vương Phủ lớn như vậy, ta đã sớm nghĩ tới đi dạo một chút."

Đinh Phương nhìn Lâm thị, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân, ta lớn rồi, liền không đi, để bọn muội muội đi đi." Nàng năm sau sẽ 16 rồi, tổ mẫu lần trước đã nói rõ muốn chuẩn bị hôn sự của nàng, không thích hợp tụ tập ở những chỗ náo nhiệt, dù sao Sở Vương, Duệ Vương, Thọ vương cũng lớn, cũng không phải biểu ca ruột thịt.

Lan Phương mười ba tuổi cũng lắc đầu.

Tổng cộng bốn tỷ muội, hai người đều không đi, Vân Phương ôm cánh tay Tổng Gia Ninh, vội la lên: "An An người theo ta đi!" Sao cũng phải mang theo một tỷ muội làm bạn.

Tổng Gia Ninh theo bản năng nhìn mẫu thân. Lâm thị ôn nhu cười yếu ớt, nữ nhi qua năm cũng mới 12, ngược lại không cần quá kiêng kỵ, nàng theo ý nữ nhi, hơn nữa Lâm thị biết rõ, nữ nhi chín phần chín là nguyện ý đi, từ lúc Thọ vương chuyển tới đây, nữ nhi liền ba ngày hai bữa nói thăm tình huống trong

vườn Thọ vương phủ, cái gì Thọ vương phủ trồng cây hồng, trên cây kết rất nhiều quả hồng xanh, qua hai tháng, vừa nuốt nước miếng nói cho nàng biết, quả hồng của Thọ vương phủ biến thành màu vàng.

Hiện tại trên phố đã có bán quả hồng, Lâm thị bảo quản sự mua quả hồng cho nữ nhi, nhưng hai cây hồng ở Thọ vương phủ treo đầy quả hồng vàng óng, chẳng những khiến người thèm ăn, cũng khiến người nhìn đi dưới tàng cây một cái. Thượng Ca Nhi tam phòng liền náo loạn nhiều lần, nói là muốn leo lên cây chơi, hiện tại Tam phu nhân đều không cho tiểu gia hòa chạy ra hướng hậu hoa viên.

Mẫu thân không giúp nàng nghĩ kế, Tổng Gia Ninh hơi ním môi, trong lòng phảng phất có hai tiểu nhân đang đánh nhau. Một người muốn đi Thọ vương phủ nhìn cây hồng, một người nhắc nhở nàng Đoàn Tuệ công chúa không phải dễ chọc.

"An An đi đi, yên tâm, có chúng ta ở đây, công chúa không dám khi dễ ngươi." Quách Phù khinh thường nói. Mỗi lần mấy huynh muội đi dạo ở hậu hoa viên, Tứ muội muội đều nuốt nước miếng với cây hồng ở Thọ vương phủ, Quách Phù đoán được muội muội khẳng định muốn đi, chỉ là cố kỵ Đoàn Tuệ công chúa mà thôi.

"Đứng rồi đứng rồi, cùng đi đi, không chừng Vương Gia còn cho phép chúng ta tự mình hái quả hồng nữa đó." Vân Phương nhiệt tình khuyến khích Tổng Gia Ninh, nàng cũng thích ăn quả hồng, bọn họ nhân mua được có thể giống mình tự hái nhau sao?

Tổng Gia Ninh vốn là muốn đi, hiện tại ca ca tỷ tỷ cũng khuyên, nàng liền cười, vừa muốn gật đầu, bỗng nhiên thoáng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Quách Kiều, đôi mắt màu đen âm u nhìn nàng chằm chằm. Tim Tổng Gia Ninh co rụt lại, nhưng dù sao cũng không phải lúc vừa mới vào phủ, nàng tuy rằng vẫn sợ Quách Kiều, nhưng cũng không đến mức sợ đến mức cái gì cũng nghe theo hẳn. Tổng Gia Ninh rất rõ ràng, Quách Kiều xem thường nàng, hoài nghi nàng thông đồng Thọ vương, sợ nàng làm hỏng mất thanh danh các cô nương Quốc Công Phủ, nhưng Tổng Gia Ninh căn bản không có tâm tư này, người đoàn chính không sợ bóng gió, nàng không phạm sai lầm, Quách Kiều có thể làm gì?

"Ừ, chúng ta cùng đi." Bỏ qua Quách Kiều im lặng phản đối, Tổng Gia Ninh cười nói với Vân Phương.

Nhưng Quách Kiều trả thiếp mời lại cho Lâm thị, nghiêm mặt nói: "Thọ vương phủ không phải láng giềng bình thường, việc này kính xin mẫu thân hỏi phụ thân một chút."

Lâm thị gật gù đầu, nhận thiếp mời, cười nói: "Vậy các ngươi tiếp tục chơi đi, buổi trưa đều ở đây ăn nhé."

Đám người Quách Phù vội vàng nhả nhặn từ chối, ngồi một hồi lập tức quay về viện của mình.

Đệ đệ rốt cuộc biến thành của mình rồi, Tổng Gia Ninh ngồi xếp bằng xuống, cẩn thận từng li từng tí ôm Mậu Ca Nhi vào trong ngực, nhìn sao cũng không thấy đủ.

Màn đêm buông xuống, Quách Bá Ngôn hỏi phủ, ôm ôm Mậu Ca Nhi, sau đó giao nhi tử cho nữ mẫu, hai vợ chồng mang theo Tổng Gia Ninh cùng nhau dùng cơm tối. Quách gia không có quy củ ăn không nói, Lâm thị gấp đồ ăn cho nữ nhi, dùng được một nửa mới nhớ tới chuyện thiếp mời, dịu dàng nhỏ nhẹ nói với Quách Bá Ngôn: "... Đình Phương, Lan Phương đều nói không đi, Thế tử xin ngài làm chủ."

Trưởng nữ, chất nữ cũng rất hiểu chuyện, Quách Bá Ngôn hài lòng gật đầu, suy nghĩ một chút nói: "Mẫu thân ngày ấy muốn đi An quốc tỵ, Bình Chương, Phù ca đi theo, chỗ Vương Phủ, gọi Thứ ca mang theo An An, Vân Phương đi là được rồi."

Tuyên Đức Đế kiêng kỵ nhất các hoàng tử kết bè kết cánh, Quách Bá Ngôn đến nay cũng không nghĩ ra vì sao Tuyên Đức Đế lại quyết định Thọ vương phủ ở bên cạnh nhà mình, tuy rằng Thọ vương nhất định vô duyên với ngôi vị hoàng đế, nhưng Thọ vương là huynh đệ ruột thịt với Sở Vương, nếu như Sở Vương cố tình lôi kéo hẳn, hoàn toàn có thể nguy trang mượn cơ tới Thọ vương phủ thăm đệ đệ chạy tới đây.

Lòng vua khó dò, Quách Bá Ngôn không thể không cẩn thận làm việc, mặt mũi Thọ vương không thể bác bỏ, nhưng nên kiêng kỵ thì vẫn phải kiêng kỵ, chỉ có ba cháu trai bất hảo và hai a đầu choai choai, cho dù truyền tới tai Tuyên Đức Đế, Tuyên Đức Đế cũng sẽ không nghi kỵ cái gì.

Lâm thị quản gia học rất nhanh, triều đình đại sự nàng không hiểu, Quách Bá Ngôn nói như thế nào nàng liền xử lý thế ấy, hôm sau bọn họ tới đây, nàng liền chuyển đạt ý tứ của Quách Bá Ngôn.

Nhị công tử Quách Phù thở dài, nhưng Đại Bá Phụ cũng tạm thời an bài tổ mẫu đi An quốc tỵ rồi, hẳn chỉ có thể từ mệnh.

Quách Kiều hiểu thâm ý phụ thân, bản thân hẳn cũng không thêm đi Thọ vương phủ, chỉ là... Ánh mắt đảo qua kẻ muội ngồi ngoan ngoãn ở chính giữa bọn họ, nhớ lại đặc biệt Thọ vương đối với kẻ muội, ngực Quách Kiều có chút buồn phiền. Sau khi Thọ vương phủ bắt đầu xây dựng lại, Quách Kiều liền âm thầm lưu ý động tĩnh bên cạnh, bởi vậy biết rõ hậu hoa viên của Thọ vương phủ kẻ bên nhà mình, di chuyển tới trồng tất cả đều là cây ăn quả, hay là vài cây cỏ thụ vài chục năm đã kết quả. Lúc ấy Quách Kiều không biết rõ, cho đến thoáng nhìn ánh mắt của Tổng Gia Ninh hướng sang, Quách Kiều mới bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Vị Thọ vương này ít khi lộ diện, lại có thể tâm cơ thâm trầm như thế, kẻ muội mới mười một tuổi, hẳn liền nhớ thương, chính là không biết Thọ vương không được tứ hôn, có liên quan đến kẻ muội hay không.

Quách Kiều không muốn kẻ muội và Thọ vương có bất kỳ liên quan nào, sau khi rời khỏi Lâm Vân Đường, hẳn một mình gọi Tam đệ Quách Thứ đến, thấp giọng dặn dò: "Mấy vị Điện hạ cũng không còn nhỏ nữa, ngày mai ngươi nhìn kỹ Vân Phương Gia Ninh, đừng để hai người các nàng rơi lại một mình."

Quách Thứ mở to hai mắt nhìn, không thể tưởng tượng nổi nói: "không đến mức đó chứ? Hai người bọn họ mới bấy lớn?" Dù sao trong mắt hẳn, hai

muội muội phía dưới cũng đều hài tử.

Quách Kiều lạnh giọng nói: "Dùng để phòng ngừa vạn nhất."

Quách Thứ trầm tư một lát, nghĩ tới Tứ hoàng tử mười bốn tuổi, hẳn cùng với hai muội muội tuổi xấp xỉ, đáng hoài nghi nhất.

"Được, đại ca yên tâm." Quách Thứ ưỡn ngực cam đoan nói.

Quách Kiều gật gật đầu, đưa mắt nhìn đường đệ đi ra vài bước, hẳn lần nữa gọi người lại, bổ sung: "Đoan Tuệ điều ngoa, nếu như nàng chọc công chúa nóng nảy, liền cho Gia Ninh về trước."

Quách Thứ khẽ nói: "Nàng dám."

Hai huynh đệ đối mắt nhau, chia nhau rời khỏi, hôm sau Thái phu nhân được nhi tử nhờ vả, sớm dẫn Nhị phu nhân, Tam phu nhân đi An quốc tự thấp hương, đồng thời mang theo hai cháu gái, Quách Kiều, Quách Phù tự mình hộ tống. Lâm thị chủ trì nội trạch, thuận tiện chiếu cố Mậu Ca Nhi, Tống Gia Ninh và Vân Phương sớm đã ăn mặc xong, thành thành thật thật chờ tin tức.

Đám người Thái phu nhân xuất phát không lâu, Sở Vương tới sớm nhất, đi theo chính là Tứ hoàng tử và Đoan Tuệ công chúa trong cung.

Đoan Tuệ công chúa lần này xuất cung, đến chúc mừng Tam ca cả lẫn khác mẹ sinh ra dòi đến chỗ ở tốt ngược lại là thứ yếu, chủ yếu là muốn gặp thân biểu ca Quách Kiều nhiều ngày không thấy, cho nên xe ngựa dừng ở trước cửa Thọ vương phủ, nàng bảo Tứ hoàng tử đi vào trước, trực tiếp quay đầu chạy tới Vệ Quốc Công phủ, vào cửa mới biết được, biểu ca tốt của nàng ta và bà ngoại đều không ở nhà.

"Biểu muội đi thôi, chúng ta đi Thọ vương phủ chơi đi, ta sớm muốn đi nhìn một chút." Vân Phương kéo tay Đoan Tuệ công chúa, không thể chờ đợi được mà đi ra ngoài.

Đoan Tuệ công chúa bĩu môi, thất vọng hỏi nàng: "Bà ngoại bọn họ khi nào trở về?"

Vân Phương lắc đầu: "Tổ mẫu chưa nói, hơn phân nửa tới buổi chiều lận."

Đoan Tuệ công chúa liền tính toán có nên ở lại Vệ Quốc Công phủ một đêm hay không, đi ra đại môn Vệ Quốc Công phủ, nàng mới bỗng nhiên chú ý tới Tống Gia Ninh bên cạnh Vân Phương Đoan Tuệ công chúa càng thêm mất hứng, nhũn nhũn trông Tống Gia Ninh: "Người tới làm cái gì?"

"Tự nhiên là đi Vương Phủ làm khách, người quản được sao?" Quách Thứ kéo muội muội ra phía sau, cúi đầu cười với Đoan Tuệ công chúa, thấp phàn muốn ăn đòn.

Đoan Tuệ công chúa chán nản, hết lần này tới lần khác tìm không thấy lời nói phản bác.

Tống Gia Ninh trốn ở sau lưng huynh trưởng, thoáng nhìn bộ dạng Đoan Tuệ công chúa hờn hển, đột nhiên cảm thấy, đối phương cũng không có đáng sợ như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Triệu Hằng: không cần sợ, đây là Vương Phủ của ta.

Gia Ninh: vâng!

Triệu Hằng: đi, theo ta vào nhà.

Sau một lúc lâu, bên trong bỗng nhiên truyền đến càng nhiều tiếng ừ ừ.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 40

Thọ vương phủ.

Sở Vương là thân ca ca của Triệu Hằng, sớm đã đến bên này xem qua nhiều lần, mặc dù đối với đệ đệ trồng một mảng lớn cây ăn quả tự bộc lộ không có chí tiến thủ cũng đã tỏ vẻ đau lòng buồn bực, nhưng cây ăn quả cũng kết quả rồi, đệ đệ thích như vậy, hẳn cũng không thể bảo người ta chặt cây, chỉ có thể nuốt đầy bụng nước chua ngược trở về, âm thầm quyết định tương lai phải nghĩ biện pháp giúp đệ đệ dời Vương Phủ vào nội thành, một lần nữa xây phủ đệ khí thế.

Tứ hoàng tử là lần đầu tiên tới đây. Hoàng cung chính là cung điện vĩ đại nhất trên đời này, nhưng kỳ thật nơi có thể vận động trong các cung viện lại không lớn, nhiều người chen chúc càng lộ ra tất thảy, Vương Phủ lại không giống vậy, đất rộng người thưa, Tứ hoàng tử từ trong cung đi ra đi vào

Vương Phủ, tựa như chim Tước bay ra lồng sắt chạy về phía rừng cây, hô hấp cũng càng thông thuận, nhìn chỗ nào cũng thấy mới lạ, đáy lòng lên lút mơ ước ngày hẳn được phong Vương ban phủ.

"Đoan Tuệ đâu?" nhìn nhìn Tứ đệ đang quan sát xung quanh rồi đi tới phòng khách, Sở Vương nghi ngờ nói.

Tứ hoàng tử hơi hást cảm về Vệ Quốc Công phủ ở phía tây bên cạnh: "đi tìm biểu ca của nàng rồi."

Sở Vương buồn cười lắc đầu, Đoan Tuệ công chúa mới bấy lớn, cả ngày cứ nhắc mãi Quách Kiều tốt lắm, không biết là thích làm ca ca thích hay là làm Phò mã tương lai.

"Tam ca, dẫn ta đi vòng vòng đi, nhị ca nói Vương Phủ của huynh lớn nhất." Tứ hoàng tử đang hưng phấn, cũng không ngồi xuống, trực tiếp nói với Triệu Hằng.

Triệu Hằng buông bát trà, nhìn Sở Vương nói: "Làm phiền."

Duyệt Vương còn chưa tới, Sở Vương đành phải để đệ đệ ở lại đây chiều đãi Duyệt Vương, liền dẫn Tứ hoàng tử đi dạo vườn.

Triệu Hằng một người ngồi ngay ngắn ở trong phòng, nâng tách trà lên tỉ mỉ đánh giá, Hoàng Sơn Mao Phong tiến cống thượng đẳng, thoang thoang mùi cam tinh khiết, ý vị sâu sắc.

Dùng nửa bát, phía trước chợt truyền đến tiếng Đoan Tuệ công chúa phàn nàn không cam lòng: "Bà ngoại thiệt là, tự nhiên hôm nay đi dâng hương, hại ta đi một chuyến tay không."

Công chúa điều ngoa bốc đồng, tuổi lại nhỏ, cũng không ý thức được lời nói này truyền tới tai chủ nhân tòa nhà, đối phương sẽ có cảm tưởng gì.

Vân Phương tâm tư đơn giản không nghe ra có gì không đúng, Tống Gia Ninh cũng không có tâm cơ gì, nhưng tốt xấu gì cũng sống qua hai đời, cộng thêm nàng đối với Thọ vương Triệu Hằng cũng kính sợ gần như Tuyên Đức Đế, lúc bản thân ở chung với Triệu Hằng cẩn thận từng li từng tí sợ nói sai nửa chữ, hôm nay Đoan Tuệ công chúa ngang nhiên không để Triệu Hằng ở trong mắt, Tống Gia Ninh lập tức hiểu ngay, ánh mắt chuyển qua một bên, làm như không biết.

Quách Thứ điểm đầu biểu muội, thấp giọng nhắc nhở: "Câm miệng."

hắn không thích biểu muội ngang ngược, nhưng thân là biểu ca, cũng không thể nhìn biểu muội thấy ngu ngốc đắc tội với người.

Đoan Tuệ công chúa trừng mắt nhìn hắn, rút cuộc ngậm miệng lại.

Vượt qua bức tường phù điêu, xuyên qua kiệu sảnh, phía trước chính là Tùng Hạc đường, nơi chủ nhân Thọ vương phủ chiều đãi khách khứa. Cửa phòng mở rộng ra, Tống Gia Ninh ngẩng đầu liền nhìn thấy Thọ vương gia đang ngồi ở hướng Nam bên trong, mặc áo măng bảo hoa văn mờ màu xanh nhạt, eo buộc đai lưng ngọc. Nam nhân đang cúi đầu thưởng thức trà, tầm mắt buông xuống, mảy như thanh phong, nghe được tiếng bước chân, hắn chậm rãi giương mắt, ánh mắt tùy ý đảo qua bốn người bọn họ, đưa tay đặt tách trà lên trên bàn bên cạnh.

Tống Gia Ninh lần trước thấy Thọ vương là tiết thượng tị tháng ba, hôm nay đã qua hơn tám tháng, Thọ vương trước mắt giống như thay đổi, đầu năm còn mang theo nét trẻ trung của thiếu niên lang, lúc này khuôn mặt càng thêm tuấn lãng, khí độ trịch thiên trên người cũng càng lúc càng thịnh, khiến người tự ti mặc cảm, không dám mạo muội tới gần.

hắn vừa mới nhìn nàng, ánh mắt hai người có va chạm ngắn ngủi, nhưng không đợi Tống Gia Ninh giữ lễ rũ mắt, ánh mắt mát lạnh như nước của hã đã nhân nhợt dời qua, cái loại hồ hững cách người ngàn dặm này, lập tức khiến việc đoán đồ đèn, tặng kẹo đường mai cùng với việc cùng đi chơi thuyền trong trí nhớ của Tống Gia Ninh, đã thành bọt nước.

Loại cảm giác này giống như, hai người thật ra chưa bao giờ tiếp xúc qua, hắn vẫn là Vương Gia tôn quý là Hoàng Thượng tương lai, nàng chỉ là một khuê tú bình thường của Vệ Quốc Công phủ, giữa hai bên không có bất kỳ giao tình nào.

Tống Gia Ninh có mắt mát trong nháy mắt, nói không rõ vì sao, nhưng rất nhanh lại thoải mái, Đế Vương tương lai, sao có thể dễ dàng kết giao tình như vậy?

đi theo sau lưng đường huynh, Tống Gia Ninh và Vân Phương cùng quỳ gối hành lễ: "Dân nữ bái kiến Vương Gia."

"Đứng lên đi." Triệu Hằng lời ít mà ý nhiều.

"Tạ vương gia." Tống Gia Ninh đứng thẳng người, quy củ rũ lông mi.

Quách Thứ cùng với ba vị hoàng tử khác ít nhiều cũng nói chuyện được vài câu, cùng với vị Thọ vương gia ít lộ diện này gần như không có quen biết, cúi chào xong liền vụng trộm nháy mắt với Đoan Tuệ công chúa. Đoan Tuệ công chúa cũng không quen ở chung với Thọ vương, nhìn chung quanh một vòng, hiểu kỳ nói: "Tam ca, Tứ ca đâu? Đại ca nhị ca tới chưa?"

Triệu Hằng nhìn Phúc công công, Phúc công công cúi đầu cười nói: "Hồi công chúa, sở Vương điện hạ mang Tứ điện hạ dạo vườn rồi."

Đoan Tuệ công chúa hào hứng, nói với Triệu Hằng: "Chúng ta đây cũng đi thôi..., Tam ca bên này ta hôm nay lần đầu tiên tới." Có thể xuất cung luôn tốt.

Triệu Hằng gật đầu, đứng dậy rời ghế, ý tứ không cần nói cũng biết. Đoàn Tuệ công chúa không có suy nghĩ nhiều, Phúc công công ngoài ý muốn nhìn chăm chăm vào bên mặt chủ tử nhà mình, trong lòng kinh ngạc cực kỳ, luận quan hệ, Vương Gia và Tứ hoàng tử có hơi thân cận một chút, cùng với Đoàn Tuệ công chúa điều ngoa bốc đồng rất ít nói chuyện, hiện tại sao nguyên ý cùng Đoàn Tuệ công chúa đi dạo?

Phúc công công buồn bực, Đoàn Tuệ công chúa cũng đau đầu, nàng chỉ muốn tự mình bốn phía đi một chút, Tam ca đi theo, nàng không để ý tới hán thi không thích hợp, sửa lại, Tam ca mỗi lần tới đã nói bốn chữ, nàng nghe cũng tốn sức mà. Lúng túng đồng hành một đoạn đường, Đoàn Tuệ công chúa linh cơ nhất động, cười nói với Triệu Hằng: "Tam ca, người đi tìm đại ca từ ca đi, ta và hai biểu tỷ đi dạo được rồi."

Quách Thứ đứng ở sau lưng Triệu Hằng, hung hăng trừng mắt, hán cũng không biết giao tiếp với vị Vương Gia tích chữ như vàng này như thế nào đâu.

Đoàn Tuệ công chúa mặc kệ, âm thầm đắc ý.

Triệu Hằng lại nhìn Phúc công công: "Nơi nào?"

Phúc công công tâm tư chuyển một cái liền hiểu, cười nói: "Đại Điện hạ, Tứ điện hạ người đang ở bách quả lâm"

Tổng Gia Ninh lỗ tai khẽ động, bách quả lâm? Chẳng lẽ Thọ vương phủ còn trồng cây ăn quả khác?

Đoàn Tuệ công chúa mờ mịt nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên nhảy nhót nói: "Ta cũng muốn đi bách quả lâm!" Nàng đã lớn như vậy cũng chưa từng thấy cây ăn quả gì, chỉ ăn qua các loại trái cây công phẩm.

Triệu Hằng gật đầu, ra hiệu Phúc công công dẫn đường, sau đó hán cùng với Đoàn Tuệ công chúa kẻ vai đi ở phía trước, ba huynh muội Tổng Gia Ninh đi theo ở phía sau, đi khoảng một khắc đồng hồ, vượt qua một hòn non bộ, tầm mắt phía trước đột nhiên rộng rãi, hậu hoa viên Thọ vương phủ kế bên phía Tây Vệ Quốc Công phủ, một mảnh đất trống to như vậy trông đều là cây ăn quả, nhưng thời tiết này, đại đa số cây ăn quả đều rụng lá, trừ lúi ai cũng không biết là cây gì, chỉ có hai gốc hồng cao lớn treo đầy quả hồng vàng óng.

"Tam ca, Đoàn Tuệ, biểu muội!" Tứ hoàng tử chẳng biết từ lúc nào bò leo lên cây, một tay tựa vào thân cây, một tay vẫy mọi người phía dưới tàng cây bắt chuyện.

Triệu Hằng nhíu nhíu mày, dưới gốc cây Sở Vương lơ đãng, không tin Tứ hoàng tử sẽ ngốc đến mức té xuống.

"Tam ca, người trồng nhiều cây ăn quả như vậy để làm gì vậy?" Đoàn Tuệ công chúa mới nhìn những quả hồng kia, kỳ quái hỏi. Sau tường viện, bầu trời xanh biếc như một bức vải vẽ tranh sơn dầu rộng lớn, cây cối cao lớn, quả hồng vàng óng, lại thân kỳ mà xinh đẹp, là cảnh sắc hương đã Đoàn Tuệ công chúa chưa bao giờ thấy qua.

Phúc công công thay chủ tử hỏi đáp: "Vương Gia luôn hướng tới cuộc sống điền viên, ngũ cốc hoa màu thu thập khó khăn, liền trồng mấy gốc cây lớn, rồi rảnh cắt bỏ cành lá, dương dương tự đắc."

Tổng Gia Ninh ngoài ý muốn nhìn Triệu Hằng cách đó không xa, không nghĩ tới nhân vật giống như thần tiên, vậy mà có loại yêu thích này, nhưng nàng rất thích khu vườn này, hậu hoa viên Quốc Công Phủ cũng thật lớn, nhưng trông đều là cây hoa để cho người thưởng thức, ngoại trừ trang trí hoa viên, công dụng gì cũng đều không có, thật sự là lãng phí.

Đoàn Tuệ công chúa đối với sở thích của Tam ca cả lắm không có hứng thú, nàng hiện tại chỉ muốn hái quả hồng, nhưng cây hồng lại cao, chắc cây cũng cao, quả hồng thấp nhất nàng đều không chạm được. Tứ hoàng tử vẫn còn khoe khoang hỏi nàng có muốn hán hỗ trợ hái hay không, Đoàn Tuệ công chúa không thèm, quay đầu làm nũng với Triệu Hằng: "Tam ca, ta cũng muốn hái quả hồng chơi, người giúp ta suy nghĩ biện pháp."

Lúc này không đợi Triệu Hằng nháy mắt, Phúc công công liền cười: "Công chúa đừng vội, chút nữa người có thể hái được." nói xong phân công tiểu thái giám đi theo phía sau đi lấy gậy hái.

Tổng Gia Ninh kim lòng không đành nhìn tiểu thái giám xoay người lại rồi đi này, đang hăm mộ, bỗng nhiên bên tai truyền đến một lời hỏi thăm giống như làn sóng trong mắt: "Cũng muốn?"

Tổng Gia Ninh kinh ngạc ngẩng đầu, chạm vào một đôi mắt tràn ngập mây mù, rõ ràng rất thanh tịnh sáng sủa, thế nhưng là kỹ càng phân biệt, cặp mắt kia tựa như đầm nước âm u không thấy đáy, khiến người suy nghĩ không thấu. Còn muốn tìm tòi nghiên cứu, phát hiện nam nhân khẽ nhíu mi, trái tim Tổng Gia Ninh hoảng hốt, khẩn trương hết sức nói ra lời thật đáy lòng: "..."

Được đáp án, Triệu Hằng lập tức chuyển hướng sang Tam cô nương Vân Phương, dùng ánh mắt hỏi thăm vấn đề giống như trước.

Vân Phương mừng rỡ, dùng sức mà "vâng" một tiếng, bởi vì trước đó đã có chuẩn bị, lời cảm tạ vẫn phải thoả đáng: "Đa tạ vương gia!"

Triệu Hằng sớm đã dời ánh mắt.

Tổng Gia Ninh bờ môi chuyển động mấy lần, cuối cùng vẫn không có ý tứ bổ sung thêm một câu tạ ơn.

Đám tiểu thái giám rất nhanh lấy ba cây gậy dài tới, trên đầu gậy quây một vòng dây thép hơi lớn so với quả hồng, phía dưới dây thép bọc một cái túi mỏng. Phúc công công thuần thục làm mẫu một cái hái quả hồng như thế nào, dùng vòng sắt nhẹ nhàng ôm lấy quả hồng vừa dùng lực, quả hồng liền rơi

vào trong túi. Đoan Tuệ công chúa trước tiên giờ gậy dài đi hái, cố ý chạy đến phía dưới gốc cây của Tứ hoàng tử, chụp vào trái cây Tứ hoàng tử với không tới trái.

Tổng Gia Ninh và Vân Phương chọn ra tay dưới một thân cây khác, một người đứng một bên.

Ăn có chơi có, vẫn là đám quý nhân cho phép, Tổng Gia Ninh vô cùng vui vẻ, trong mắt lại không có Vương Gia công chúa gì, ngẩng đầu tìm kiếm quả hồng vừa ý ra tay. Nàng chăm chú chọn quả hồng, Triệu Hằng chấp tay đứng ở chỗ không xa, không để lại dấu vết mà dò xét tiểu nha đầu lớn mật thích hần này.

Hơn nửa năm không thấy, nàng cao lớn hơn, cả người đã từng như hải tử đã hiện ra vài phần lung linh, phía trước không có thay đổi gì, eo nhỏ hơn, giờ gậy dài lên cao cao, áo rộng rách màu mặt ong nhấc lên, lộ ra eo nhỏ bị vấy dài màu trắng che khuất, mảnh như vậy, chỉ nhìn bóng lưng một cách đơn thuần, như một cô nương trẻ có dáng người thấp bé.

Tổng Gia Ninh cũng không biết có người đang nhìn nàng, cổ sắp mỏi nhừ, rốt cuộc chọn trúng một quả hồng lớn. Tổng Gia Ninh đôi mắt tỏa sáng, giờ gậy dài ra sau, lùi một bước lại đánh giá vị trí chính xác, sau đó tiếp tục lui, mắt hạnh chỉ nhìn chăm chăm quả hồng, đã quên sau lưng nàng vừa mới thả một giò trúc đựng quả hồng.

Những người khác đều vội vàng, không ai chú ý tới nàng, chỉ có Triệu Hằng, lặng yên không một tiếng động đi lại gần.

Mất thấy Tổng Gia Ninh một chân sắp giẫm vào rổ, Triệu Hằng thậm chí đã đưa tay ra, Tổng Gia Ninh bỗng nhiên dậm chân, ánh mắt sững sờ nhìn chăm chăm vào phía trước, sau đó trong ánh mắt khó hiểu của Triệu Hằng, đôi mắt nhắm lại cổ hướng lên trên, thanh thúy hắt hơi một cái!

Trà Hoàng Sơn Mao Phong

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 41

Tổng Gia Ninh hắt xì xong, thoải mái nói không nên lời, nhưng không đợi nàng ngẩng đầu, ánh mắt xéo qua bỗng nhiên phát hiện sau lưng có vật áo màu xanh nhạt, Tổng Gia Ninh chấn động, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thọ vương gia Hoàng Thượng tương lai vậy mà đứng ở đằng kia, cách nàng chỉ một cánh tay!

Cả người Tổng Gia Ninh đều bối rối, cuống cuồng ôm gậy dài lui sang bên cạnh hai bước, đỏ mặt ngập ngừng nói: "Vương Gia, người, người làm sao lại tới đây?" Lại có thể ngay trước mặt Hoàng Thượng tương lai nhảy mũi, Tổng Gia Ninh cảm thấy thật là mất mặt, đầu cũng nâng không dậy nổi, khuôn mặt đỏ bừng, so với quả hồng trên cây còn làm cho người ta thêm thẹn.

Triệu Hằng cũng không nhìn nhiều, bởi vì Tổng Gia Ninh hắt xì không hề báo hiệu trước, ánh mắt của những người khác đều bị hấp dẫn tới đây, Triệu Hằng không cần nghiêng đầu cũng biết, huynh trưởng, Tứ hoàng tử, Đoan Tuệ công chúa và huynh muội Quách Thứ, khẳng định đều đang nhìn hần, cũng nghĩ đến vấn đề giống nhau.

Vì sao tới đây? Triệu Hằng mắt nhìn cái giỏ trên mặt đất, hần không muốn nàng ngã, nhưng lý do này, tuyệt không thích hợp nói ra.

trên mặt đất không có lý do gì, Triệu Hằng ngửa đầu. Cây hồng cao cao, lá cây đều bị gió lạnh thổi xuống, quả hồng vàng óng đặc biệt rõ ràng, ngay ngay phía trên đỉnh đầu Tổng Gia Ninh, có một khe hở cành khô tương đối lớn, chỉ có một nhánh cây nghiêng đưa qua, đầu cành trĩu xuống một quả hồng lớn nặng trĩu, vừa lúc quả Tổng Gia Ninh chọn trúng chính là quả đó.

Triệu Hằng chia chia phía trên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tổng Gia Ninh: "không được."

Tổng Gia Ninh cúi thấp đầu, nghe vậy mồ hôi lạnh nổi lên, thoáng nhìn dấu tay của Triệu Hằng, nàng tiếp tục ngửa đầu, lại hoang mang nhìn Triệu Hằng, cái gì không được?

Triệu Hằng đành phải nói thêm nữa ba chữ: "Của bốn vương."

Tổng Gia Ninh lại ngó ngó quả hồng chứa vô cùng phát triển kia, rốt cuộc đã hiểu, vì vậy mặt càng đỏ hơn, cúi đầu nói: "Vương Gia thứ tội, ta không biết đây là của ngài..." Ai có thể nghĩ tới Vương Gia còn chiếm một quả hồng chứ, thật sự là người kỳ quái, chẳng lẽ đã sớm nhìn trúng quả hồng lớn này rồi, luôn đợi nó chín hoàn toàn?

"không ngại." lý do hần cho nàng cũng cho tất cả mọi người, Triệu Hằng quay về chỗ.

Tứ hoàng tử, Đoan Tuệ công chúa và huynh muội Quách Thứ cũng không có hoài nghi, trong mắt bọn hần, tính tình Thọ vương là cổ quái nhất, có sở thích quái dị gì cũng là bình thường. Phúc công công cả ngày hầu hạ ở trước mặt Thọ vương, biết rõ chủ tử không thích loại thức ăn ngọt ngào như quả hồng này, tự nhiên có thể phỏng đoán ra, Vương Gia của hần đang nói xạo, như vậy, chủ tử vì sao phải nói dối?

Phúc công công vụng trộm dò xét Tứ cô nương Quốc Công Phủ đang đứng dưới tàng cây bên cạnh, cô nương mười một mười hai tuổi, đỉnh đầu chải song nha kế, cài hoa lụa mẫu đơn hồng nhạt, phía dưới một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, mắt hạnh đen láy, chân mày yêu kiều, tuổi còn nhỏ liền có thể nhìn thấy mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành ngày sau.

Lại nghĩ đến chủ tử đã từng cùng vị Tứ cô nương này liên thủ đoán đồ đèn, Phúc công công rốt cuộc hiểu rõ, thì ra những cây ăn quả này, trông cũng là vì Tứ cô nương!"Yên tọa trì đường liễu, tằm chiến ở Hàng Châu", Tứ cô nương tròn tròn mập mập thích ăn như mạng của Vệ Quốc Công phủ, hiện nay ở kinh thành người nào không biết? Đương nhiên, nói Tứ cô nương tròn tròn mập mập hoàn toàn tung tin vịt, so với khuê tú khác chỉ hơi béo chút mà thôi.

Nếu như đoán được tâm sự của chủ tử, Phúc công công vội vàng sắp đến đến cạnh chủ tử, cười phối hợp nói: "Vương Gia, quả hồng này có lẽ đã chín, nếu không xin mời Tứ cô nương giúp ngài hái xuống?"

Triệu Hằng nhìn hẩn, rồi nhìn nhìn Tống Gia Ninh đang ngượng ngùng giống như không dám hái quả hồng nữa, gật gật đầu.

Phúc công công liền đi đến bên cạnh Tống Gia Ninh, mặt mũi tràn đầy tươi cười: "Tứ cô nương, vậy thì làm phiền ngài."

Tống Gia Ninh ước gì chỉ tìm được cơ hội lập công chuộc tội, liên tục gật đầu, giờ gậy dài lên tiếp tục nhắm ngay quả hồng, Quách công công lui ra phía sau, thuận tiện cầm đi cái giỏ vương bạn kia.

Tống Gia Ninh vững vàng hái được quả hồng lớn kia, hạ thấp gậy dài lấy ra quả hồng nặng trĩu hoàn hảo không tổn hao gì sờ tới sờ lui liền thấy thềm, nàng nhìn mấy lần mới xoay người lại, muốn giao quả hồng cho Phúc công công, đã thấy Phúc công công đứng sau lưng Triệu Hằng. Tống Gia Ninh không có biện pháp, kiên trì đi đến trước mặt Triệu Hằng, rụt rụt, hai tay nâng quả hồng lên dâng tặng: "Vương Gia mời dùng."

Bàn tay nàng nhỏ bé trắng tinh, cơ hồ đều bị quả hồng che hết.

Triệu Hằng không nhúc nhích, ra hiệu Phúc công công nhận lấy.

Quả hồng rời tay, việc phải làm đã làm xong, Tống Gia Ninh vụng trộm ngó ngó những người khác bận rộn hái quả hồng, tay nàng ngứa ngáy, đối với vật áo màu xanh nhạt của nam nhân, lấy hết dũng khí hỏi: "Vương Gia, ta có thể đi hái quả khác không?" giọng nói ngọt ngào, nhẹ nhàng dịu ngọt, tựa như cây hái quả hồng vừa mới trong tay nàng, bọc lấy trái tim người nghe, chưa hái quả đã tự rơi vào.

"có thể." Triệu Hằng nhàn nhạt nói, lời còn chưa dứt, chỉ thấy khóe môi nàng nhếch lên, rất là vui vẻ.

Triệu Hằng không khỏi nhìn thêm, Tống Gia Ninh cũng xoay người đi hái quả hồng, ánh mắt của hẩn vẫn chưa thu hồi lại. Nàng còn nhỏ, Triệu Hằng không sinh ra tâm tư khác, nhưng bỗng nhiên xuất hiện một nha đầu béo thích hẩn, một nha đầu đơn thuần ngu đần tham ăn, cuộc sống Triệu Hằng bình thản như nước, dường như nhiều hơn một hương vị khác.

Nàng nhìn lên hẩn, trong mắt nồng đậm kính sợ hoặc kính nể, rất dễ cho hẩn hưởng thụ.

"Lúc nào thì thích ăn quả hồng rồi hả?" trên bờ vai bỗng nhiên nặng lên, Triệu Hằng lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, ghé mắt nói với huynh trưởng: "không ăn, vẽ tranh."

Sở Vương sững sờ. Vừa nãy đệ đệ nói chuyện với Phúc công công, hẩn không tin lắm, cũng không có hoài nghi cái gì, chỉ tới hỏi một chút đệ đệ khi nào sửa lại khâu vị mà thôi, nhưng không ngờ tới đệ đệ muốn vẽ quả hồng. Đệ đệ am hiểu thi họa, Sở Vương đã sớm biết, nhưng... Cầm lên quả hồng lớn trong tay Phúc công công, Sở Vương trái xem phải xem, cũng không nhìn ra quả hồng này có gì đặc vẽ.

Phúc công công kịp thời thay chủ tử giải vây: "Điện hạ, Vương Gia chúng ta gần đây liên thích họa đồ ăn, hôm kia còn vẽ một chén trà."

Đây là lời nói thật.

Sở Vương giỏi vẽ, theo ý hẩn, đọc kinh, sử, tử, tập còn có chút dùng, luyện chữ vẽ tranh chỉ là mê muội mất cả ý chí. Nghe Phúc công công nói đệ đệ rảnh rồi không có việc gì họa một chén trà, Sở Vương nhú mày, đuổi Phúc công công đi xa một chút, thấp giọng khuyên đệ đệ: "Tam đệ, phụ hoàng không giao việc cho ngươi, là bởi vì ngươi không thích nói chuyện, chỉ cần ngươi..."

Cả lắm một chút thì như thế nào? v giỏi điểm chính sự mới là quan trọng hơn.

Sở Vương cố vờ nhìn đệ đệ.

Triệu Hằng xoay người lại, trực tiếp rời đi, bên mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Sở Vương trùng trùng điệp điệp thờ dài, đệ đệ trôi qua khổ, hẩn cũng mất hứng chơi, đi đến dưới tàng cây rồng Tứ hoàng tử: "Xuống!"

Tiếng hẩn vang dội, mang theo vài phần tức giận, vừa mới hái được hai quả hồng trái tim Tống Gia Ninh xiết chặt, giờ gậy dài nhìn về phía bên kia, thấy Sở Vương dẫn Tứ hoàng tử rời đi, Đoàn Tuệ công chúa phối hợp hái quả hồng chơi, Vân Phương tỷ tỷ cũng không có thu tay lại, Tống Gia Ninh yên tâm, tiếp tục chọn quả hồng, cuối cùng hái được một rổ đầy.

Ba vị cô nương giờ rõ lên xem, đều là đầy ắp.

Vân Phương có chút lo lắng: "Chúng ta hái nhiều như vậy, Vương Gia có mất hứng hay không?"

Đoan Tuệ công chúa cười nhạo: "Tam ca trồng cây hồng cũng không phải là cho mình ăn." Nàng xem thường Tam ca, cũng không khinh thường đến mức này.

Vân Phương xấu hổ cười cười.

Quách Thứ cùng ba muội muội trở về Tùng Hạc đường. Duệ Vương đã đến, bốn vị hoàng tử phân ra ngồi trong phòng khách uống trà. Đoan Tuệ công chúa chạy vào trước nhất, đặt cái giỏ lên bàn vuông gỗ tử đàn chính giữa Duệ Vương và Tứ hoàng tử, khoe khoang nói: "Đều là tự ta hái đó, trở về sẽ lấy đi hiếu kính phụ hoàng."

Bọn Sở Vương cười, chỉ có Triệu Hằng liếc huynh muội Quách gia.

Quách Thứ thay hai muội muội tạ ơn hắn: "Đa tạ vương gia ban thưởng."

Triệu Hằng gật gù đầu, tự có tiểu thái giám đi vào, trước ôm rổ thả ra bên ngoài.

Khai tiệc, bởi vì ít người, cũng đều xem như huynh muội họ hàng, tám người liền ngồi vây quanh ở bàn bát tiên gỗ hoa lê. Đoan Tuệ công chúa, Vân Phương ngồi ở phía Tây, Tống Gia Ninh và Quách Thứ ngồi phía Nam, đối diện chính là Sở Vương, huynh đệ Triệu Hằng. Lần đầu tiên cùng ăn với hoàng tử, công chúa, Tống Gia Ninh khó tránh khỏi khân trang, từ đầu đến cuối đều rù lông mi, chậm chậm chậm chậm ăn cơm.

Các cô nương ăn ít, Đoan Tuệ công chúa, Vân Phương gần như dùng bữa cùng lúc, Tống Gia Ninh nhìn thấy, vội tăng tốc ăn sạch cơm trong bát, cũng thả thìa. Quách Thứ nhanh nhồm nhanh miệng, nghĩ sao nói vậy, kỳ quái nói: "An An đã ăn xong rồi à?" ăn cơm có thể thả lỏng, thiếu niên lang không nề ý, ngay trước mặt mấy vị hoàng tử gọi khuê danh muội muội.

Tống Gia Ninh đỏ mặt, không phải bởi vì xưng hô, mà là đường huynh hết lần này tới lần khác chỉ hỏi nàng, chẳng phải là nói cho người bên ngoài biết nàng bình thường ăn nhiều?

Nàng trái lương tâm dạ một tiếng.

Quách Thứ kịp phản ứng, không nói nữa, Vân Phương không có tâm cơ, nghi ngờ nói: "Người không phải đều ăn hai chén cơm..."

nói đến một nửa mới nhớ lại đây không phải là bàn cơm nhà mình, nhất thời co cổ lại, sợ muội muội trách nàng.

Tống Gia Ninh đã xấu hổ muốn chết, ước gì có thể tìm cái lỗ dưới đất chui vào. Sở Vương Duệ Vương cũng cười, Tứ hoàng tử ngo ngoe nhìn tiểu biểu muội không biết thay nàng hóa giải lúng túng như thế nào, chỉ có Triệu Hằng nghiêng qua liếc thái giám hầu hạ: "Thêm cơm."

Cũng không lâu lắm, cái chén không trước mặt Tống Gia Ninh liền đổi thành một chén mới.

Duệ Vương xem náo nhiệt, Sở Vương không tham gia, Tứ hoàng tử vừa muốn mở miệng, Triệu Hằng đột nhiên nói: "Ăn."

Ngắn gọn một chữ, giống như là mệnh lệnh.

Tống Gia Ninh hơi mím môi, lời của Hoàng Đế tương lai không thể vi phạm, nàng một lần nữa nhặt chiếc thìa lên, phụng chỉ ăn chén thứ hai cơm, chỉ ăn cơm không gấp thức ăn. Quách Thứ đau lòng muội muội, vừa cho muội muội thêm đồ ăn vừa cười hòa hoãn không khí: "Gia Ninh không cần xấu hổ, nơi đây không có người ngoài, vừa này muội nhảy múa cũng không có người nào cười muội có phải hay không?"

Kết quả hắn vừa nói xong, bên kia Đoan Tuệ công chúa liền hặc hặc nở nụ cười: "Biểu ca không nhắc ta thiếu chút nữa đã quên mất, Tam ca, nàng có phun lên người người không vậy?"

Tay Tống Gia Ninh run lên, vô thức nhớ lại một màn kia, Triệu Hằng đứng ở sau lưng nàng, có hay không ta?

đang nghĩ ngợi, đối diện bỗng nhiên truyền đến hai chữ lạnh lùng: "nói nhiều."

Tống Gia Ninh kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Triệu Hằng nghiêng mắt nhìn chằm chằm Đoan Tuệ công chúa, vẻ mặt không vui. Đoan Tuệ công chúa đầu tiên là sùng sốt, đợi nàng hoàn hồn, xác nhận Tam ca thật sự ở trước mặt mọi người dạy bảo nàng, công chúa nóng nảy lập tức liền đứng lên, bật đứng lên, mặt cứng ngắc liền đi ra ngoài, đi tới cửa, nàng oán hận cắn răng, bỗng nhiên quay đầu lại, cười lạnh với Triệu Hằng nói: "Đúng, ta là lắm miệng, không giống Tam ca..."

"Đoan Tuệ!" Sở Vương hung dữ trừng mắt, lạnh lùng quát lên.

Đoan Tuệ công chúa sắc mặt càng thay đổi, hất đầu rời đi.

Duệ Vương làm người hoà giải, trấn an Triệu Hằng: "Đoan Tuệ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, Tam đệ đừng so đo với nàng, trở về ta đi nói nàng."

Triệu Hằng ngậm miệng không nói.

Bầu không khí cứng ngắt, Quách Thứ từ dưới đáy bàn chia ra vổ vổ chân cứng ngắt của hai muội muội, đứng dậy cáo từ.

"Ờ lại."

Triệu Hằng

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 42

Ở lại trong miệng Triệu Hằng, cũng không phải là bảo huynh muội Quách gia ngồi xuống tiếp tục ăn, đã đến mức này, ba huynh muội không thể nào còn khẩu vị nữa, Triệu Hằng cũng không muốn bắt buộc bọn họ ăn, hẳn chỉ là có chuyện muốn nói.

Tật miệng là nghịch lân của Thọ vương, trong lòng bọn người Sở Vương đều biết rõ, nếu như hẳn đã tỏ vẻ muốn nói một chút với huynh muội Quách gia, huynh trưởng ruột Sở Vương liếc mắt ra hiệu Duệ Vương, Tứ hoàng tử.

Duệ Vương gật đầu, gọi Tứ hoàng tử, hai người cáo từ trước, trước khi đi Duệ Vương lần nữa trấn an Triệu Hằng nói: "Chúng ta là thân huynh muội, Đao Tuệ vẫn là hải tử, thỉnh thoảng nói nhảm một chút, Tam đệ chớ để ở trong lòng, ta đây liền tiến cung giáo huấn Đao Tuệ, bảo nàng qua bồi tội với người."

Triệu Hằng cũng không thêm đề ý.

Duệ Vương biết hẳn đang nóng nảy, không cho là ngộ nghịch, mang theo Tứ hoàng tử rời đi.

Triệu Hằng rời ghế, nhìn Tống Gia Ninh nói: "Đi."

Tống Gia Ninh từ lúc Đao Tuệ công chúa không nể mặt cười nhạo Triệu Hằng là cà lăm liền bị dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không thấy một miếng máu nào, dù sao tranh chấp của Vương Gia công chúa là bởi vì nàng mà mà, so với Đao Tuệ công chúa bị giáo huấn trước mặt mọi người, Triệu Hằng ở trước mặt mọi người chịu nhục quả thực đã dọa vỡ gan Tống Gia Ninh, chỉ sợ Hoàng Thượng tương lai trái lại giận lây sang nàng.

Nghe được một chữ lạnh lùng của Triệu Hằng, Tống Gia Ninh toàn thân rét run, nhưng không dám không nghe theo, bắt lực mắt nhìn Quách Thứ, xoay người lại liền đuổi theo.

Quách Thứ rất lo lắng, nhưng Thọ vương không được Tuyên Đức Đế chào đón đang trầm mặt, so với Đại Bá Phụ tức giận cũng dọa người lắm, hẳn nhất thời không dám lên tiếng, Sở Vương không có chút cổ kị, cho rằng đệ đệ muốn bắt một tiểu nha đầu mười một mười hai tuổi trút giận, đuổi theo khuyên nhủ: "Tam đệ, chuyện này đều do Đao Tuệ hồ đồ, người đừng làm khó nha đầu kia."

Ăn cơm không đủ no, còn bị Đao Tuệ công chúa chế nạo, Sở Vương ngó ngó khuôn mặt Tống Gia Ninh trắng như tờ giấy, thật sự không đành lòng phạt người vô tội như nàng.

"Lo quá." Triệu Hằng liếc mắt huynh trưởng, cũng không quay đầu lại đi vào thư phòng.

Sở Vương ngạc nhiên, lo quá, câu nào của hẳn là quá lo lắng?

Nàng nghe không rõ, Tống Gia Ninh lo sợ đến mức không có lòng dạ nào đi suy đoán nữa, cuối cùng mắt nhìn đường huynh, cực kì tội nghiệp đi theo Triệu Hằng. Đều ở Tiền viện, thiên sảnh dùng cơm cách thư phòng không xa, vượt qua một đoạn hành lang đã đến. Tống Gia Ninh nom nớp lo sợ, chỉ dám nhìn lại đại lưng của Hoàng Thượng tương, thư phòng bên này quá yên tĩnh, đẹp và tĩnh mịch giống như sơn động ẩn giấu vô số mãnh thú, ai cũng không biết sau một khắc lại đột nhiên chạy ra thú gì.

Chính giữa thư phòng là phòng khách, gian phía đông là tàng thư, gian phía tây là phòng vẽ tranh, Triệu Hằng trực tiếp đi gian phía tây.

Tống Gia Ninh giống như cái đuôi đi theo, Triệu Hằng đi vào trong, nàng vô thức giơ tay lên chuẩn bị vén màn cửa sắp rơi xuống, ai ngờ Vương Gia phía trước lại có thể đứng bất động ở bên cạnh cửa, rèm bị người vén lên cũng chậm chạp không rơi. Tống Gia Ninh ngạc nhiên ngẩng đầu, chống lại dáng vẻ Triệu Hằng vén rèm cho nàng, thiếu niên da trắng như ngọc, mặt mũi mặc dù xa cách, cũng không mang bất kỳ tức giận gì, mát mà không lạnh.

Tống Gia Ninh ngây dại, cũng thẳng đến lúc này, nàng mới chú ý tới, hơn nửa năm gần gũi, vị Vương Gia này cao lớn hơn không ít, rõ ràng nhỏ hơn Quách Kiều một tuổi, hiện tại đầu hai người chắc cũng tương đương nhau, chỉ có điều Quách Kiều cường tráng hơn chút, sắc bén như đao kiếm ra khỏi vỏ, Triệu Hằng hơi gầy, tao nhã như Tu Trúc nơi rừng sâu.

Nam nhân như vậy, khiến người không dám lỗ mãng tới gần, nhưng cũng sẽ không quá sợ hãi.

Trái tim Tống Gia Ninh không có luồng cuồng như vậy, nếu như hẳn thật sự muốn phạt nàng, như thế nào lại vén rèm cho nàng? chẳng những không sợ,

Tổng Gia Ninh đột nhiên cảm giác được, Hoàng Thượng tương lai nhìn lạnh nhạt vậy thôi, chứ thật ra rất cẩn thận săn sóc, sẽ hỏi nàng có muốn hái quả hồng hay không, sẽ ngay lúc người khác cười nàng tham ăn, hảo tâm giúp nàng thêm com, khi Đoan Tuệ công chúa mĩa mai nàng, thì kịp thời ngăn lại.

Hoàng Thượng tương lai, là người rất tốt.

"Đa tạ vương gia." không sợ, Tổng Gia Ninh nhớ lại quy củ, trước phúc lễ nói lời cảm tạ rồi mới bước đi vào, trước hết theo bản năng đánh giá thư phòng của Triệu Hằng, không có nhìn thấy giá sách được sắp xếp như trong dự đoán, chỉ thấy một chậu tùng cảnh đặt trong góc phòng. Thư phòng to như vậy, ở trước cửa sổ chỉ đặt một cái bàn đọc sách hình chữ nhật bằng gỗ tử đàn, một bàn một ghế dựa, hai phía đông tây đặt kệ trưng bày, một kệ sắp xếp các loại bình sứ tinh xảo ngay ngắn, trên một kệ khác thì để các loại giấy.

Đồ vật quá ít, Tổng Gia Ninh nhìn bàn đọc sách, tất cả đều là bày biện mộc mạc, duy chỉ có một quả hồng lớn vàng óng cực kỳ chói mắt.

Tổng Gia Ninh kinh ngạc hé miệng, cái này, hình như đây là quả hồng chúa nàng giúp hấn hái mà?

đang nghĩ ngợi, nam nhân phía sau buông rèm đi về phía bàn đọc sách, khẽ vén vạt áo ngồi xuống, đôi mắt màu đen nhìn nàng. Tổng Gia Ninh nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ tới gần, cách nam nhân ba bước thì dừng lại, cúi đầu bồi tội: "Vương Gia, chuyện vừa nãy đều là tại ta, công chúa bởi vì ta mới bất kính với người, người phạt ta đi."

Sau đó trong lòng vụng trộm bổ sung một câu: có ừy khuất gì đừng ghen, tổn hại sức khỏe.

Sau khi ý thức được sự tốt đẹp của người này, Tổng Gia Ninh không khỏi có chút đau lòng, hoàng tử ngọc thụ lâm phong, tôn quý lắm đó nha, bản thân có tật tật lực không nói lời nào, lại phải chịu đựng châm chọc và đồng tình đến từ hoàng tử hoàng nữ khác, ngay cả Hoàng Đế cha ruột cũng bất công, các nhi tử khác đều ban cho Vương Phi, lại không cho con trai thứ ba cưới vợ. Tuyên Đức Đế không tốt như vậy, Thọ vương vẫn hiếu thuận như cũ, về sau đăng cơ, lại có thể thành thành thật thật giữ hiếu ba năm, trên hí văn đều nói Hoàng Đế giữ đạo hiếu có thể lấy mặt trăng thay mặt trời luôn đó.

Tổng Gia Ninh càng nghĩ, càng thấy Thọ vương tốt.

Triệu Hằng thấy lông mi nàng liên tục chớp chớp, giống như đang lo lắng hấn trừng phạt, nhìn một lát mới hỏi: "Nàng có tội gì?"

Tổng Gia Ninh nhếch miệng, chăm chú suy nghĩ nói: "Ta không nên nhảy mũi ở trước mặt vương gia." Chính là hất xì hồng chuyện.

Triệu Hằng nở nụ cười, thoáng qua tức thì, kính cẩn rũ mắt tiểu cô nương cũng không nhìn thấy.

"không ngại." hấn không để lộ bất kỳ tâm tình gì nói.

Tổng Gia Ninh lo lắng không yên liếc hấn một cái: "Người không tức giận?"

Triệu Hằng khẽ lắc đầu, nhìn mắt hạnh lông lánh của nàng hỏi: "Chưa ăn no?"

Lập tức nhắc tới chuyện mất mặt của nàng, Tổng Gia Ninh mặt đỏ lên, cúi đầu phủ nhận: "Ăn no rồi, Tam ca nói lung tung đấy."

Triệu Hằng không tin: "nói thật."

Tổng Gia Ninh lá gan run lên, bắt đầu dĩ gật gật đầu.

"Là ta, chiều đãi không chu đáo." Triệu Hằng chậm rãi nói, từ sau khi hấn hết hy vọng với phụ hoàng thì ít khi nào mở miệng, lần đầu tiên ở trước mặt người ngoài trừ huynh trưởng, một câu nói nhiều chữ như vậy.

Tổng Gia Ninh cũng không biết ý nghĩa của mấy chữ này, nàng chỉ cảm thấy được sủng ái mà lo sợ, vội nói: "Vương Gia khách khí, người, người rất tốt..."

Bên má nàng hây hây đỏ, màu sắc so với son phấn thượng phẩm còn rung động lòng người hơn, Triệu Hằng thích thi họa, đối với màu sắc đẹp nhất thế gian càng cực kỳ nhạy cảm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Gia Ninh, hấn vừa thất thần suy nghĩ có thể phối ra thuốc màu như vậy hay không, vừa nửa hiếu kỳ nửa đùa hỏi thăm: "Ồ đâu tốt?"

Có lẽ đáp án của vấn đề này, chính là lý do nàng thích hấn, ngoại trừ lý do khuôn mặt bên ngoài.

Tổng Gia Ninh chỉ là khách sáo, Vương Gia khiêm tốn chiều đãi không chu toàn, nàng không nói hấn tốt, chẳng lẽ còn đồng ý? Triệu Hằng bỗng nhiên truy hỏi lý do khen ngợi, Tổng Gia Ninh không hề chuẩn bị, ấp úng tạm thời nói bừa: "Vương Gia, Vương Gia mời chúng ta làm khách..."

Triệu Hằng muốn nghe không phải là cái này, phủ nhận: "chỉ là tiếp khách, không tính."

hấn nói không tốt câu dài, tật lực tập nói câu đơn cố gắng hết sức không vương, nhưng cẩn thận phân biệt, đặc biệt là lúc ít người, vẫn có thể nghe ra ở giữa hai chữ hấn dừng lại lâu hơn một chút nếu so với người bên ngoài.

Tổng Gia Ninh hoàn toàn không có cảm giác, tiếp tục bịa chuyện hấn tốt, nháy mắt nói: "Người, người cho phép ta cùng với tỷ tỷ hái quả hồng, còn tặng chúng ta một rổ."

Cái này được xem là tốt, tuy rằng không phải Triệu Hằng muốn nghe, nhưng không cách nào phản bác, theo lời của nàng vạch trần: "Nàng, thích quả hồng?"

Tổng Gia Ninh lúng túng gật đầu, thừa nhận, sau nửa ngày không được đáp lại, Tổng Gia Ninh vừa muốn vụng trộm nhìn một cái, trước mặt bỗng nhiên đưa qua một bàn tay trắng nõn, lòng bàn tay của nam nhân rộng lớn khác xa so với nàng, nâng một quả hồng lớn vàng óng. Quả hồng rất quen, một lớp da hơi mỏng gần như sắp không bao được phần thịt mọng nước bên trong, quả ngon đập vào mặt.

Tổng Gia Ninh vừa nãy chưa ăn no, vốn không có gì để ăn, bụng còn bị đói, bỗng nhiên thấy quả hồng thì thích quá, không tự chủ được liền nuốt một ngụm nước bọt, ừng ực một tiếng, chính nàng cũng nghe được.

"Ăn." Triệu Hằng thấp giọng nói.

Tổng Gia Ninh xấu hổ, nơi đây không có bát, chỉ dùng tay bóc lột quả hồng, tưởng ăn bất nhả, bèn nhỏ giọng từ chối nhả nhận nói: "Đây là Vương Gia vừa ý..."

nói còn chưa dứt lời, bị hấn cắt ngang: "Ăn."

Thiếu đi một chữ "đi.", giọng điệu quyền quý lại ra lệnh nữa, Tổng Gia Ninh không dám ngỗ nghịch, nhận quả hồng, suy nghĩ một chút, đỏ mặt thương lượng nói: "Vương Gia, ta có thể mang về nhà ăn không?"

Triệu Hằng lập tức nói: "không thể."

hắn mang nàng đến thư phòng, lúc nàng trở về cầm quả hồng trong tay, để người khác trông thấy thì làm sao bây giờ?

không có đường lui, Tổng Gia Ninh đành phải phụng mệnh ăn quả hồng, cảm thụ được Vương Gia nhìn chăm chú, Tổng Gia Ninh trước xé mở một chút trên da quả hồng, bên trong tươi ngon. Thịt quả mọng nước lập tức hiện ra, nước quả bị bóp mà chảy ra ngoài. Tổng Gia Ninh vội vã dùng miệng ngăn chặn, sợ nước trái cây rơi xuống làm ô uế chỗ của Vương Gia.

Liên tục hút vài hơi, cuối cùng không chảy nước nữa, nhưng lúc Tổng Gia Ninh ngẩng đầu, hai bên khóe miệng lại dính nước trái cây. Nàng cũng không phát hiện, thấy Hoàng Thượng tương lai nhìn nàng chăm chăm, Tổng Gia Ninh thật sự ngượng ngùng, ôm quả hồng đi đến một bên khác của bàn đọc sách, lấy ra khăn tay, xoa người lại ăn. Rất nhanh, thư phòng an tĩnh liền vang lên thanh âm hút lấy chắc chắn chắc chắn rất nhỏ của tiểu côn nung.

Triệu Hằng nghiêng đầu. Nha đầu béo nhỏ nhắn xinh xắn đưa lưng về phía hắn đứng ở đằng kia, giơ hai tay, đầu khẽ động nhúc nhích, khiến hắn nhớ tới đã từng có một ngày, hắn mở cửa sổ vẽ tranh, một con chim sẻ mập mập gan lớn bay vào, tay hắn cầm bút vẽ bất động, chim sẻ liền nhảy loạn bốn phía ở trên bàn sách, có lẽ khát nước, nên chạy tới mổ thuốc màu, đầu béo tròn tròn mổ từng chút từng chút, tựa như Tổng Gia Ninh vậy, cuối cùng dính một miếng màu thuốc đỏ bay mất.

Đó là một đoạn khiến hắn vui vẻ nhớ lại, Triệu Hằng không tự chủ đắm chìm trong đó.

Tổng Gia Ninh dùng tốc độ nhanh nhất gặm hết một quả hồng lớn, lau miệng xong lại dùng khăn quần vò quả hồng tạm thời nhét vào hầu bao, thu thập xong mới xoa người lại, xoa được một nửa, Tổng Gia Ninh ngây ngẩn cả người.

Bàn đọc sách đối diện, thiếu niên lang mặc áo măng xanh nhạt bào hoa văn tối màu ngồi nghiêng người, sau giờ ngo ngày mùa đông ánh mặt trời u ám mà ấm áp, xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng đổ xuống đi vào, vừa vẩy bao phủ hắn trong đó, chiếu sáng khuôn mặt tuấn mỹ thanh tuyền của hắn, chiếu rọi nụ cười yếu ớt nơi khóe môi hắn. Tổng Gia Ninh theo ánh mắt nhìn sang, thấy một cái nghiêng mực, bên trong là mực đen như mực.

Tổng Gia Ninh mờ mịt nháy mắt mấy cái, mực nước có cái gì hay mà cười?

Nhưng vào lúc này, thiếu niên lang chợt động, gương mặt nhìn nàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Triệu Hằng: vì sao cứ nhìn chăm chăm vào dưới hông ta?

Gia Ninh: không dám nhìn khuôn mặt.

Triệu Hằng: phía dưới liền dám?

Gia Ninh: vâng.

Triệu Hằng... Vào nhà.

Tổng Gia Ninh mơ màng mà đi theo vào, sau một lúc lâu, trong phòng truyền đến một tiếng xấu hổ: "Vương Gia rất xấu!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 43

Tổng Gia Ninh vừa ăn xong quả hồng, miệng nhỏ ướt át, so với anh đào còn đỏ hơn.

Ánh mắt Triệu Hằng dừng lại một lát trên mặt nàng, lại nhìn tay nàng, không thấy được vỏ quả hồng, trong lòng Triệu Hằng khẽ kinh sợ, chẳng lẽ nàng đói bụng đến mức ngay cả vỏ quả hồng cũng ăn?

"Vương Gia, người bảo ta tới đây, là có chuyện gì không?" Tổng Gia Ninh nhẹ giọng hỏi, vô cùng lo lắng hầu bao bị vỏ quả hồng thấm ướt lại làm dơ quần áo, nhanh chóng quay về Quốc Công Phủ.

Triệu Hằng gọi nàng đến thư phòng chỉ vì trấn an, miễn cho nàng bị Đoan Tuệ công chúa dọa vỡ gan, nhưng nha đầu béo lúc này đã khôi phục trấn định, mặt hạnh phúc trong, không biết là công lao của hấn hay là của quả hồng. Suy nghĩ một lát, Triệu Hằng đứng dậy, đi đến trước kệ trang trí góc đông nam, đưa tay lấy một hộp sứ trắng tròn đẹp, lại ra hiệu Tổng Gia Ninh tới đây.

"Thường cho nàng." Triệu Hằng đưa hộp sứ trắng cho nàng, ánh mắt đẹp và tinh mịch: "Chiều đãi không chu đáo, nhận lỗi."

Tổng Gia Ninh cũng đưa tay muốn nhận, nghe vậy lập tức rút tay về, vui vẻ nói: "Vương Gia quá khách khí, hôm nay người vốn là không sai, hơn nữa vừa này còn thưởng ta một quả hồng, thật sự không cần." Ý thức được vị Vương Gia này thật ra rất bình dị gần gũi, Tổng Gia Ninh nói chuyện cũng không có khẩn trương câu thúc như vậy nữa.

Triệu Hằng vẫn nâng cái hộp như cũ, đơn giản nhắc nhở nàng: "Bọn họ sẽ hỏi."

Tổng Gia Ninh cũng không phải là Phúc công công, ngần ngại trong chốc lát mới phản ứng tới. Đúng vậy a, Thọ vương dẫn nàng đến thư phòng, trở về đường huynh đường tỷ nhất định sẽ truy hỏi, nàng cũng không thể nói nàng ở bên cạnh ăn quả hồng a, vậy còn không bị các nàng chê cười một hồi. Nghĩ thông suốt, Tổng Gia Ninh ngại ngần cười cười, đi qua một bên vừa nhận vừa nghi ngờ quan sát hộp sứ trắng: "Vương Gia, đây là cái gì?"

"Thuốc màu, mở ra nhìn xem." Triệu Hằng thả tay xuống, Tổng Gia Ninh nhìn cái hộp, hấn nhìn nàng.

Tổng Gia Ninh hai đôi cũng chưa từng chạm qua vật thanh nhả cỡ này, xoay mở nắp lấy ra, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh hồng anh đào chói mắt, màu đỏ óng ánh, tựa như anh đào màu đỏ chín mọng đầu hạ, xinh đẹp cực kỳ. Tổng Gia Ninh phát ra một tiếng tán thưởng vui mừng nhẹ nhàng, ngẩng đầu chống lại đôi mắt bình tĩnh của Triệu Hằng, nàng lập tức đắp kín cái nắp, quý gói hành lễ: "Tạ vương gia ban thưởng."

Nàng thích như vậy, trong lòng Triệu Hằng khẽ động, vừa đi ra ngoài vừa hỏi nàng: "Thích về không?"

Tổng Gia Ninh thành thành thật thật lắc đầu: "sẽ không, ta về không đẹp."

Triệu Hằng nhú nhú mày, hộp thuốc màu này tặng nàng làm nguy trang, nhưng vật ấy hiếm có, rơi vào tay người không có sở trường không thích vẽ tranh, thật đúng là phung phí của trời.

"Nàng muốn, xử trí như thế nào?" Triệu Hằng thuận miệng hỏi.

Nếu như Phúc công công ở bên cạnh, nghe được mấy phen đối thoại của chủ tử nhà mình và Tổng Gia Ninh, tám phần sẽ ghen ghét một chút, dù sao thì Triệu Hằng thấy người ngoài đơn giản không mở miệng, trước kia ở Cảnh Bình Cung hôm nay vào ở Thọ vương phủ, chính là căn bản sẽ không nói chuyện, một ngày cơ hồ đều vượt qua trong sự trầm mặc, khiến cho hạ nhân Vương Phủ cũng càng ngày càng ít nói, toàn bộ kinh thành cũng không có chỗ nào yên tĩnh hơn Thọ vương phủ.

Tổng Gia Ninh trân trọng cảm thuốc màu Hoàng Thượng tương lai ban thưởng, không cần nghĩ ngợi nói: "Ta sẽ đặt ở thư phòng, mỗi ngày chiêm ngưỡng." Mới không đâu, nàng phải gìn giữ cho tốt, giữ lại tương lai làm đồ gia truyền.

Mỗi ngày chiêm ngưỡng...

Triệu Hằng thần nhiên dời ánh mắt, đáy mắt xẹt qua bất đắc dĩ nhẹ nhàng, nha đầu kia, rõ ràng vẫn là hài tử, lại có thể biết nhìn vật nhớ người, nhưng lại nói ra trước mặt hấn. Nhưng, lúc nàng nói chuyện sắc mặt như thường, nghĩ đến vẫn là lời nói ngây thơ của trẻ con a, cũng không hiểu tình yêu nam nữ chân chính.

Hai khắc sau, Tổng Gia Ninh cầm hộp thuốc màu "Ngự tứ" trở về Lâm Văn Đường, trước quay về tiểu viện của mình tháo hầu bao, lại mang hộp thuốc màu đi gặp mẫu thân. Văn Phương không quản được miệng, có chuyện gì đều ồn ào khiến toàn bộ Quốc Công Phủ đều biết, thay vì khiến mẫu thân lo lắng, Tổng Gia Ninh tự mình ngoan ngoan kể lại không vui ở Thọ vương phủ, chỉ tóm tắt nàng ở thư phòng ăn quả hồng.

Lâm thị tự nhiên không thích Đoan Tuệ công chúa, cũng may Thọ vương công bằng, không để nữ nhi chịu thiệt thòi.

Xem qua thuốc màu, Lâm thị cả kinh nói: "Lẽ này của Vương Gia quá quý trọng."

Tổng Gia Ninh không hiểu, lại ngó ngó hồng anh đào xinh đẹp trong hộp, ngạc nhiên nói: "Nhiều tiền lắm à?"

Lâm thị đắp kín cái nắp, cảm khái nói với nữ nhi: "Đây là vật quý giá đảm quan lại quyền quý dùng, bình thường thương nhân có tiền cũng mua không được. An An giữ cẩn thận, nhớ kỹ giáo huấn lần này, sau này hễ là Đoan Tuệ công chúa ở đây, con chính là đổi một lát bụng, cũng đừng nên trên chọc nằng."

Tổng Gia Ninh bĩu môi, dựa vào vào trong ngực mẫu thân phàn nàn: "Con ăn xong một chén cơm liền không muốn ăn nữa, là Tam ca Tam tỷ tỷ nói lời miệng." Về phần nhảy mũi này, nằng có thể nín không đánh rắm trước mặt người khác, chứ không nín được hắt xì a, nói đến là đến, một chút cũng không có chuẩn bị.

"Ừ, nương biết rõ, An An chúng ta càng ngày càng hiểu chuyện rồi." Lâm thị ôm ôm nữ nhi cúi đầu hôn đỉnh đầu tiểu nha đầu một chút.

Mà khi mẹ con các nằng đang thủ thủ nói chuyện, Hoàng Cung, Đoan Tuệ công chúa vừa về đến, trực tiếp vọt tới trước mặt Tuyên Đức Đế cáo trạng, cũng không quản Tuyên Đức Đế đang phê duyệt tấu chương, lách vào trong lòng ông liền khóc: "Phụ hoàng, người quản Tam ca đi, ta hảo tâm đi ăn mừng hán dôi đến chỗ ở tốt, hán vậy mà trước mặt nhiều người mắng ta như vậy, đại ca nhị ca thì thôi đi, biểu ca ta biểu tỷ cũng đều nghe thấy được, ta đường đường công chúa mặt mũi cũng mất hết rồi!"

Tuyên Đức Đế nhú mày, nắm bả vai nữ nhi kêu nằng ngừng đầu, thấy đôi mắt nữ nhi khóc đỏ hoe, Tuyên Đức Đế trầm giọng nói: "Đừng khóc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Đoan Tuệ công chúa liền thêm mắm thêm muối học lại một lần: "... Gia Ninh biểu tỷ nhảy mũi, chúng ta cũng nghe được, nhị ca tam biểu ca cũng cười, ta chỉ là đi theo trên ghẹo hai câu, Tam ca liền mắng ta lắm miệng... Phụ hoàng, Tam ca trừng mắt dữ tợn lắm, trong lòng của hán căn bản không có ta cô muội muội này..."

Tuyên Đức Đế nghiêm túc nghe xong, không có để ở trong lòng, bẹn nhỏ khoa tay múa chân, không đáng để ông hao tâm tốn trí, qua loa một hồi rồi đuổi nữ nhi rồi đi, ông tiếp tục xử lý chính sự.

~

Khi Quách Kiêu, Thái phu nhân từ An quốc tự trở về, Tổng Gia Ninh vẫn còn đang ngủ trưa, Quách Kiêu đưa Thái phu nhân đến Sướng Tâm Viện, sau khi đi ra nói với Quách Phù: "Bảo Tam đệ đi Di Hòa Hiên tìm ta."

Quách Phù gật đầu.

Quách Kiêu đi nhanh trở về Di Hoà viên, đổi bộ quần áo đi ra, Quách Thứ đã đến, đang ở trong phòng uống trà.

Quách Kiêu ngồi đối diện hán, hỏi thăm tình hình hôm nay đi Thọ vương phủ ăn tiệc.

Quách Thứ biết rõ huynh trưởng lo lắng nhất cái gì, cười nói: "Đại ca yên tâm, ta hôm nay nhìn chăm chăm vào Tứ điện hạ, khi hán dùng tiệc đã nói chuyện với Tam muội muội, Tứ muội muội."

Quách Kiêu nhìn hán một cái.

Quách Thứ cả người lạnh lẽo, giống như bản thân đã làm sai chuyện gì, hiểu lầm đại ca biết được chuyện tốt Đoan Tuệ công chúa làm, Quách Thứ bất đắc dĩ nói: "Biểu muội nóng nảy đại ca cũng không phải không rõ ràng lắm, nằng ngay cả Thọ vương gia cũng dám đắc tội, ta đâu quản được nằng."

Quách Kiêu sắc mặt trầm xuống: "Đầu đuôi gốc ngọn nói rõ."

Quách Thứ dựa vào thành ghế, nghĩ đến đâu thì nói đến đó.

"Tam điện hạ mang Gia Ninh đi thư phòng làm cái gì?" Quách Kiêu lạnh giọng hỏi, "đi bao lâu."

Quách Thứ ngẩng đầu ngẫm lại, không quá chắc chắn nói: "một phút đồng hồ? Tam điện hạ rất khách khí, biểu muội khi dễ Tứ muội muội, hán tự cho là chiêu đãi không chu đáo, đưa cho Tứ muội muội một hộp thuốc màu."

một phút đồng hồ? Quách Kiêu đáy mắt càng lạnh hơn, đơn thuần tặng thuốc màu, dẫn dò người hầu hạ bên cạnh đi một chuyến là được, hà tất tự mình dẫn người tới? Thọ vương thuở nhỏ miệng tạt làm người quái gở, ngoại trừ Sở Vương, không ai thật sự hiểu rõ tính tình Thọ vương. Nhìn hán mấy lần đối với kẻ muội vài phần kính trọng, chẳng lẽ ở thư phòng đã làm chuyện gì với kẻ muội?

Quách Kiêu đã lớn như vậy không gần nữ sắc, nhưng hán nghe nói qua một chút chuyện, có nam tử có sở thích khác hán với người thường, liền thích nuôi dưỡng một ít tiểu nha đầu đáng yêu chưa nảy nở, thậm chí cả thiếu niên choai choai.

"Đại ca, huynh không phải lo lắng Tam điện hạ đối với Tứ muội muội có loại tâm tư này sao?" Quách Thứ rốt cuộc chắc chắn ra không đúng, lập tức tự tin cười: "Vậy huynh thật sự là suy nghĩ nhiều rồi, Tứ muội muội hái quả hồng lớn hán đều không cho, làm sao có thể thích Tứ muội muội."

Quách Kiêu nhú mị, vừa rồi đường đệ cũng không nói tới chuyện quả hồng, lập tức truy hỏi.

Hôm sau, Tổng Gia Ninh dẫn Song nhi đi qua chỗ Thái phu nhân học, trên đường xa xa nhìn thấy một thiếu niên lang mặc trường bào màu đậm đứng ở trên đường đá nhỏ phía trước, thân hình cao ngất bên mặt lạnh lùng, đúng là Quách Kiêu. Tổng Gia Ninh mỗi lần một mình gặp được hán trong lòng đều

kính sợ, rồi lại không có lý do trốn, giả bộ tự nhiên đi tới, đến gần, cung kính kêu một tiếng: "Đại ca."

Thường ngày hai người đối mặt, nàng một câu đại ca Quách Kiều trả lại "ừ", chào hỏi liền xem như xong, khách khí xa cách. Tống Gia Ninh lúc ban đầu còn có thể dừng bước lại, về sau phát hiện Quách Kiều đều là trực tiếp lướt qua nhau, Tống Gia Ninh dần dần cũng không ngừng, liền như hiện tại, khách sáo xong nàng liền tiếp tục đi lên phía trước.

"Đợi một chút, ta có lời hỏi muội." Quách Kiều gọi nàng.

Tống Gia Ninh dừng sò, kinh ngạc nhìn hấn, dừng lại bước chân.

Ánh mắt Quách Kiều lướt qua nàng, rơi vào trên người Song nhi bởi Tống Gia Ninh đọc sách, Song nhi đã hiểu, chủ động đi ra một khoảng cách, chờ ở bên cạnh, nhưng hai người là huynh muội, ngăn lại Tử cô nương vẫn là Thế tử gia ôn trọng nhất, Song nhi cũng không có nghĩ kỵ cái gì.

"Hôm qua Tam điện hạ dẫn muội đi thư phòng, đã làm cái gì?" Nhìn chằm chằm vào Tống Gia Ninh, Quách Kiều đi thẳng vào vấn đề hỏi, ánh mắt sắc bén, giống như thăm vấn.

Tống Gia Ninh vốn đang nhìn ngực hấn, nghe vậy kỳ lạ ngẩng đầu, chống lại khuôn mặt âm trầm của Quách Kiều, một luồng khí lạnh lập tức dọc theo lòng bàn chân Tống Gia Ninh bò lên trên xương sống lưng, cả người rét run. Người này rốt cuộc có ý gì? Chẳng những cố ý hỏi thăm nàng chuyện ở Thọ vương phủ, bây giờ lại tra xét nàng?

Sợ nàng thừa cơ câu dẫn Thọ vương, tựa như kiếp trước, rõ ràng là hấn đã đoạt nàng, nhưng cứ nghĩ ngược lại, trách đôi mắt của nàng câu dẫn người? Có lẽ ở trong lòng Quách Kiều, nàng thật sự câu dẫn hấn a, hấn cùng với thẩm (vợ của chú) của Tống gia nhị phòng giống nhau, bởi vì nàng lớn lên xinh đẹp liền chắc chắn nàng tâm thuật bất chánh, cho nên kiếp trước hấn oan uổng nàng, đời này lại oan uổng nàng muốn câu dẫn Thọ vương.

Đối với một nữ tử mà nói, không có tội danh nào sỉ nhục bằng dụ dỗ người không đứng đắn.

Tống Gia Ninh rất phần nộ, nhưng nàng không có phát tác, rù mắt nói: "Điện hạ thưởng cho muội một hộp thuốc màu."

"Chỉ như thế?" Quách Kiều ý vị thâm trường hỏi, mang theo vài phần châm chọc.

Tống Gia Ninh tức giận nở nụ cười, nhìn thẳng hấn nói: "Đại ca vì sao hỏi như vậy?"

Nàng giữa đầu, lần đầu tiên không tránh né chút nào đối mặt với người này. Kiếp trước nàng cái gì cũng không có, mẫu thân, danh dự cũng không có, liền giống như một con chim hoàng yến bị Quách Kiều bắt lấy, trốn không thoát, lại phải dựa vào hấn cung cấp ăn cung cấp mặc, hiện tại không giống nhau, nàng có mẫu thân, Vệ Quốc Công cho hấn thân phận Thế tử cũng là kẻ phụ của nàng, nàng mặc dù không tôn quý bằng hấn, nhưng hai người là huynh muội trên danh nghĩa, là ngang hàng, Quách Kiều không có tư cách đối với nàng như vậy.

Cuối cùng trừng mắt nhìn hấn, Tống Gia Ninh xoay người rời đi.

Quách Kiều giật mình tại chỗ, tâm tình phức tạp nhìn kẻ muội nhanh chóng đi xa, trong đầu là đôi mắt hạnh trắng đen rõ ràng của nàng. Nàng vẫn luôn sợ hấn, Quách Kiều cũng không xa lạ gì, nhưng, ngay vừa nãy, hấn rõ ràng thấy ở trong mắt nàng một chút... Hận.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 44

Tống Gia Ninh suốt nửa tháng cũng không nói câu nào với Quách Kiều, không đề cập tới kiếp trước, một kẻ huynh chất vấn phẩm hạnh của nàng, nàng còn xã giao có lệ với hấn chi nữa? Từ khi nàng vào phủ, Quách Kiều đã không cho nàng sắc mặt tốt, luôn lạnh lùng, mỗi lần nàng xui xẻo, khóe miệng nổi bóng hoặc là cái mũi bị đụng phải, hấn còn có thể bỏ đá xuống giềng mắng nàng đáng đời.

Ngay trước mặt mũi mấy huynh muội Đình Phuong, Tống Gia Ninh không có biểu hiện ra ngoài, dù sao cũng không có hoàn toàn làm ra mặt, Quách Kiều cũng sẽ không chủ động nói chuyện với nàng, sau đó bí mật một mình gặp phải, Tống Gia Ninh coi như nhìn không thấy hấn, trực tiếp tránh ra. Ngay từ đầu làm như vậy, Tống Gia Ninh hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tâm hư, thấy Quách Kiều không có bất kỳ biểu hiện nào, lá gan Tống Gia Ninh mới lớn lên.

Hai mươi ba tháng chạp, năm cũ ngày hôm đó, kinh thành lưu loát rơi một trận tuyết lớn, bọn hạ nhân quét con đường nhỏ ra hai bên, tuyết cao gần 3 tấc. Tam phòng mọi người vào buổi trưa dùng cơm ở chỗ Thái phu nhân, sau khi tiệc tan Thái phu nhân quan tâm nói: "Tuyết này đoán chừng sẽ rơi tới ngày mai rồi, ban đêm các người dùng ở trong viện mình đi, không cần đi tới."

Người của tam phòng cười đồng ý.

Đình Phuong có chuyện muốn nói với muội muội, gọi Tống Gia Ninh đợi tí nữa hãy đi, Lâm thị và Quách Bá Ngôn liền đi về trước, Quách Kiều chẳng

biết làm sao lưu lại. Đình Phương nhìn ca ca, cười kéo Tổng Gia Ninh đến Ngọc Xuân Cư của nàng, hai tỷ muội ngồi lên noãn tháp phía đông nói nhỏ: "An An, ngày mai sinh nhật ca ca, muội chuẩn bị tặng lễ vật gì?"

Tổng Gia Ninh há miệng, Đình Phương nhắc nhở, nàng lập tức nhớ ra rồi. Sinh nhật của Quách Kiều là sau năm cũ một ngày, đặc biệt dễ nhớ, kiếp trước mỗi lần tới tháng chạp, Lý ma ma Quách Kiều an bài chiều cổ nàng sẽ nhắc nhở nàng sớm chuẩn bị lễ sinh nhật cho Quách Kiều, Tổng Gia Ninh chuẩn bị bảy năm, năm trước cũng đi theo đám huynh muội Quách gia đưa, lần này nếu không phải cương lên với Quách Kiều, Tổng Gia Ninh chưa chắc sẽ quên.

"Muội đã quên? Ta không phải nhắc nhở muội rồi sao?" Đình Phương dờ khóc dờ cười nói.

Tổng Gia Ninh gãi bộ xấu hổ cúi đầu.

Đình Phương không trách muội muội, nhiệt tình giúp đỡ muội muội nghĩ kế: "Hiện tại tự tay thêu cái gì cũng không kịp, trước kia ta thêu một cái hà bao đánh một cái túi lưới đựng ngọc bội, ca ca nhận ra đường may của ta, túi lưới đựng ngọc bội muội cầm đi đi, nói là muội tặng."

Tổng Gia Ninh cảm thấy không được tốt, túi lưới đựng ngọc bội là đồ vật thiếp thân, nếu như nàng không nhớ rõ kiếp trước, dùng thân phận kẻ muội tặng Quách Kiều, cũng không có chỗ nào không ổn, nhưng Tổng Gia Ninh nhớ rõ những cả ngày lẫn đêm kia, nàng tặng không được, mượn cớ cự tuyệt nói: "Tỷ tỷ đánh thì là tỷ tỷ đánh, tặng lễ quý ở tâm ý, muội trở về tìm xem, cho dù kém chút, đại ca có lẽ cũng sẽ không để trong lòng."

Là đạo lý này, Đình Phương cười gật gật đầu, giúp muội muội khoác áo khoác, đưa muội muội đi ra ngoài.

Hai tỷ muội trước sau bước ra nhà chính, trước mặt liền thấy Quách Kiều khoác áo choàng màu đen từ góc hành lang quay xoay qua, Tổng Gia Ninh hơi ním môi, trong lòng bỗng nhiên toát ra một ý niệm không tốt trong đầu. Quả nhiên, cách rất gần, Quách Kiều nhìn nàng nói: "Tổ mẫu đã ngủ lại rồi, đề ta đưa muội đi thẳng về, không cần chào từ biệt."

"Cũng tốt, vậy các người trên đường đi chậm một chút." Đình Phương cười với muội muội, thoáng nhìn huynh trưởng cầm cái dù trong tay, thuận miệng dặn dò: "Ca ca cầm thay An An nhé."

Tổng Gia Ninh trước khi dùng cơm là đi theo cha mẹ tới, cũng không có mang nha hoàn của mình.

Quách Kiều nhận nhặt ừ một tiếng, bảo muội muội về trước, hần xoay người lại rồi đi.

Tổng Gia Ninh đi theo phía sau hần, Quách Kiều xuống hành lang trước, bung dù đứng ở dưới bậc thang, hiển nhiên là đang đợi nàng. Tổng Gia Ninh khề nghiêng đầu, thấy Đình Phương tỷ tỷ còn đang nhìn bọn họ bên này, không đi không được đến bên cạnh hần, rồi đi có chút xa, sau đó cũng cảm giác được Quách Kiều dời qua phía bên nàng, cánh tay giơ lên cao, cái dù ngăn tất cả bóng tuyết.

đi ra ngoài, nàng bước chân nhỏ, hần bước chân cũng không lớn, chỉ nhìn bóng lưng một cách đơn thuần, huynh muội hai người dường như vô cùng thân cận.

Sau khi rời khỏi Sương Tầm Viện, Tổng Gia Ninh nhắc mũ trùm đầu áo choàng phía sau lên che đầu, đôi mắt đất nhỏ giọng nói: "Ta đi trước."

Thân thể nghiêng về phía trước, cũng chạy ra từng bước, cánh tay trái đột nhiên bị người nắm lấy, nắm quá đột ngột, khí lực còn lớn như vậy, Tổng Gia Ninh chạy không được lại không đứng vững cả người nghiêng một cái, bay thẳng vào trong lòng ngực của hần. Quách Kiều một tay nâng dù, một tay vịn chặt bả vai nàng, đợi nàng đứng vững mới đổi thành nắm chặt cánh tay nàng, đoạt mở miệng trước Tổng Gia Ninh nói: "Có phải đời này, muội cũng không có ý định nói chuyện với ta hay không?"

Tổng Gia Ninh không ngờ tới hần sẽ hỏi như vậy, nhất thời quên cả giấy giũa.

Biết rõ nàng sẽ không chạy, Quách Kiều buông cánh tay nàng ra, giọng nói hòa hoãn vài phần: "Cùng nhau trở về."

Tổng Gia Ninh mím môi, quét mắt ngọc bội khề động bên hông nam nhân, chấp nhận.

Hôm nay không có gió, chỉ có bông tuyết lông ngỗng lớn tuôn rơi đáp xuống, chỉ có tiếng bước chân nặng nề không đồng nhất của hai người. Tổng Gia Ninh mắt nhìn phía trước, âm thầm suy đoán Quách Kiều có phải muốn nói nữa hay không, Quách Kiều rũ mắt, nhìn đôi má trắng hồng của nàng sau vành nón, trời càng lạnh, càng lộ ra làn da mịn màng của nàng, bờ hơi bều bủ.

Mắt thấy sắp lớn hơn một tuổi rồi, nóng này cũng càng lúc càng lớn, đổi thành lúc vừa mới vào phủ, nàng dám cho sắc mặt hần nhìn sao?

Nhưng có dừng khí tức giận vừa vãn cũng nói lên nàng thực sự bị ủy khuất, Quách Kiều cẩn thận nhớ tới lời hần nói ngày đó, nếu như bảo nàng hiểu lầm hần chính là hần phồng ngực nàng có ý định tiếp cận Thọ vương, phẩm hạnh nha đầu béo này bị người nghi ngờ, quả thật có lý do tức giận, hận hần. Quách Kiều không muốn vô duyên vô cớ bị kẻ muội hận.

"Ngày ấy ở thư phòng, Tam điện hạ ngoại trừ tặng muội thuốc màu, có khi dễ muội hay không?" Quách Kiều vừa đi vừa thấp giọng hỏi.

Tổng Gia Ninh vô thức nhú mày: "hần vì sao phải khi dễ muội?"

Quách Kiều chỉ nói: "không có khi dễ là được, tính tình hần âm tình bất định, vừa bởi vì muội bị Đoàn Tuệ nhục nhã, ta lo lắng muội bị liên lụy."

Tổng Gia Ninh kinh ngạc dừng bước lại, khó có thể tin nhìn hần, dưới mũ trùm đầu lông hổ cáo trắng như tuyết làm tôn lên mắt hạnh thanh tịnh, lộ ra

càng thêm ra đen nhuận sáng sủa. Quách Kiều không để lại dấu vết đánh giá hết gương mặt tinh xảo này, dùng giọng điệu huynh trưởng nhắc nhở: "Muội tuổi tuy nhỏ, nhưng là cô nương có dung mạo xuất chúng nhất trong Quách gia chúng ta, ta thân là huynh trưởng, không thể không cân nhắc chu toàn. Ngày ấy đổi thành nam tử khác họ khác, ta cũng sẽ hỏi đến."

Tổng Gia Ninh trong lòng rung mạnh, thì ra Quách Kiều thâm văn nòng, cũng không phải hoài nghi nàng quyền r, mà là lo lắng Thọ vương ra về đạo mạo? thật sự như thế này, vậy, Quách Kiều nhưng thật ra là ý tốt. Nghĩ như vậy, Tổng Gia Ninh không tức giận nữa, bỗng nhiên nhớ lại mấy thứ tốt Quách Kiều đối với nàng có thể đếm được trên đầu ngón tay, người này, đã từng ở lúc Đoan Tuệ công chúa khi dễ nàng, bảo vệ qua nàng.

"Vì sao tức giận?" Hiểu lầm làm sáng tỏ rồi, Quách Kiều trái lại hỏi.

Tổng Gia Ninh mặt đỏ lên, dù thế nào cũng không thể nói thật cho hắn biết, quần bách quay đầu sang một bên.

Nàng không muốn trả lời, Quách Kiều cũng không có hỏi tới, đưa Tổng Gia Ninh đưa về thẳng Lâm Văn Đường, trước khi sắp vào cửa, Quách Kiều bỗng nhiên ngăn trước mặt Tổng Gia Ninh, nhìn ánh mắt của nàng hỏi: "có nhớ rõ ngày mai, là ngày mấy không?"

Tổng Gia Ninh gật đầu, trong lòng là lạ, hai đời trong trí nhớ, đây là Quách Kiều lần đầu tiên chủ động đòi hỏi quà tặng với nàng.

Trở về viện của mình, Tổng Gia Ninh ôm lò sưởi tay ngồi ở trên giường, yên lặng phát sầu. Nếu như hòa hảo rồi, lễ sinh nhật nàng tặng Quách Kiều không thể quá qua loa? Nhưng, tặng cái gì mới được đây?

Ngày mùa đông trời lạnh, Tổng Gia Ninh gần đây cũng không có đụng tới châm tuyền, gọi Lục nhi mở hòm xiềng ra, bên trong gần như đều là vật gia dụng yêu thích của cô nương. Tổng Gia Ninh xoay người mở ra, lục ra một hộp nhỏ hương bách mộc, cẩn thận mở ra, bên trong là hộp thuốc màu hồng anh đào Thọ vương tặng nàng này. Tổng Gia Ninh linh cơ nhất động, một lần nữa giấu kỹ đồ gia truyền tương lai, sau khi nghỉ quá trưa, đi qua chỗ mẫu thân lấy thuốc màu.

Lâm thị là tài nữ, thư phòng tự nhiên chuẩn bị những vật này, cười hỏi thăm nữ nhi sao bỗng nhiên muốn học vẽ. Tổng Gia Ninh giữ vững thần bí, cảm mấy hộp thuốc màu rồi đi, cả buổi chiều đều ở trong phòng, chỗ nào cũng không đi.

Hôm sau tuyết ngừng rồi, hai huynh đệ Quách Phù Quách Thứ tinh thần tốt, sáng sớm sẽ đi dạo khắp nơi trong Quốc Công Phủ, chạy tới thương lượng với bốn muội: "Hậu hoa viên mai vàng nở, tuyết đọng rất xinh đẹp, ta cho người chỉnh dọn đình bên kia, huynh muội chúng ta đi vào trong đình nấu tuyết pha trà, chúc mừng sinh nhật đại ca, như thế nào?"

Vân Phương là người thứ nhất đồng ý: "Được!"

Tổng Gia Ninh và Đình Phương, Lan Phương cũng đều đồng ý, sáu huynh muội trước hết liền mang theo quà tặng của từng người đi đình nghỉ mát, đến đông đủ mới phái gã sai vặt đi mời Quách Kiều.

Sau khi Quách Kiều biết được, áo choàng cũng không mặc, trực tiếp đi hậu hoa viên. Thiếu niên lang cao gầy cao ngất, mặc một bộ cảm bào màu đen, giữa hai bên tuyết trắng xóa từ từ đi tới, khuôn mặt như ngọc lạnh lùng tuấn lãng. Tổng Gia Ninh ôm lò sưởi tay ngồi ở bên cạnh Đình Phương, nhìn Quách Kiều càng chạy càng gần như vậy, hồi tưởng lại cuộc đối thoại hôm qua với Quách Kiều, lại cảm thấy, nếu như Quách Kiều thật sự nguyện ý làm ca ca tốt, nàng, cũng sẽ cố gắng thử làm huynh muội chân chính với hắn.

"Đại ca, đây là Chủy thủ ta dùng nhiều tiền mua, chém sắt như chém bùn, tặng huynh." Quách Phù tự hào đưa ra quà tặng trước tiên.

Quách Kiều nhận Chủy thủ, rút ra. Rút ra vừa nhìn, lưỡi đao lợi hại hàn quang lạnh thấu xương, quả nhiên là thanh đao tốt.

Quách Thứ tặng chính là một quyển "Bình thư" nghe nói đã thất truyền, sách giao vào tay đường huynh xong, hắn cố ý ngăn cản không cho bọn muội muội bên cạnh nhìn. Quách Kiều hồ nghi nhìn hắn một chút, tiện tay mở ra một trang, nhìn thấy bên trong một đôi nam nữ đang ôm nhau, Quách Kiều vẽ mặt không lộ bất kì khác thường gì, khép sách lại cất vào, vỗ vỗ bả vai đường đệ nói: "Ngày mai đến thư phòng ta."

Quách Thứ lập tức không cười nổi.

Đến phiên bốn muội muội, Đình Phương tặng chính là hầu bao tự tay khâu, Lan Phương là một sợi thắt lưng, Vân Phương tặng chính là một đôi đệm giày thật dày. Tổng Gia Ninh tặng cuối cùng, đưa một cuốn họa trục cho Quách Kiều, cười yếu ớt nói: "Chúc đại ca công phu càng ngày càng tốt, tương lai trở thành quan, một đường lên thẳng mây xanh."

Quách Kiều ngó ngó nàng, trước mặt mọi người mở họa trục ra, lộ ra một bức họa hoa mai, hiển nhiên là dựa theo một bức họa danh gia vẽ mai, thân cành không giống thân cành, Ngao Tuyết Hồng Mai cũng nhìn không ra bất kì khí khái gì, một đóa một đóa chồng chất cùng một chỗ, chỉ có thể nhìn ra sự mượt mà của người vẽ tranh. Vân Phương cười ha ha, Quách Thứ nhẹ nhàng thở ra: "Tốt rồi, quà tặng của ta cuối cùng không phải kể cuối là được rồi."

Tổng Gia Ninh bị bọn họ chê cười đã quen, không để bụng.

"Lần sau luyện cho giỏi." Quách Kiều vừa cuốn bức họa kể muội tự tay vẽ tặng hắn, vừa uy nghiêm nói.

Tổng Gia Ninh qua loa dạ một tiếng, nếu như đều là ca ca rồi, vẫn còn tính đẹp xấu cái gì?

Đưa xong quà tặng, bốn vị cô nương đi ra đình nghỉ mát thưởng mai, thường thức được một hồi, sau lưng bỗng nhiên truyền đến hai tiếng gió suru suru.

Tổng Gia Ninh phản ứng chậm một bước, cái ót bị cầu tuyết đập trúng, tuyết vỡ rớt xuống cái gáy, nước đá lạnh làm nàng phải hấp khí. Vân Phuong cũng bị đập, giậm chân đi qua lập tức gom tuyết cầu phản kích, Tổng Gia Ninh sợ lạnh, nắm chặt cánh tay Đình Phuong tròn bốn phía.

Đôi song sinh cười khiêu khích, chúng tiểu cô nương thanh thúy oán trách, lướt qua đầu tường, rõ ràng truyền đến Thọ vương phủ bên cạnh.

Triệu Hằng cũng đi ra thưởng cảnh tuyết, chậm rãi ngừng trên đường, nghiêng đầu lắng nghe

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 45

Trong tiếng pháo nổ, bách tính kinh thành lại nghênh đón một năm mới.

Vệ Quốc Công phủ nhận được một chồng thiệp mời, nhưng tháng giêng Quách gia không định đãi khách, bởi vì mừng sáu tháng hai là đại thọ Thái phu nhân qua 55 tuổi, đến lúc đó lại mời thân bằng hảo hữu đến ăn mừng. Tổng Gia Ninh năm trước khỏe miệng nổi bong bóng hầu như không đến nhà người khác chơi, năm nay cả người khỏe mạnh, đi theo mẫu thân dự mấy lần tiệc, nhận thức mấy đồng bọn nói chuyện rất là hợp ý, cũng gặp phải mấy kẻ xem thường nàng, vừa buồn vừa vui, tà hữu đều là gặp ghen giữa chúng tiểu cô nương, cao hứng tốt nhất, tức giận cũng chỉ là nhất thời tức giận một lát, về nhà ăn chút đồ ngon liền quên mất.

Từ xưa đón người mới đến, Tuyên Đức Đế đối với quan viên triều đình đã làm một ít biến động, cấm quân cũng cắt giảm một đám lão binh tàn tật, tét Nguyên Tiêu thoáng qua một cái, cấm quân liền bắt đầu tuyển chọn một đám cấm vệ mới. Quách Kiều mười tám tuổi thành công trúng cử, trở thành cấm vệ tài năng mới trong mã quân của Tam đại doanh cấm vệ quân, ba ngày sau liền nhận được một bộ giáp nhẹ kỵ binh trở về.

Trường tôn có tiền đồ, Thái phu nhân cao hứng cực kỳ khủng khiếp, vui mừng gọi tôn tử thay áo giáp cho bà nhìn. Bà cô nương Quách gia, đôi song sinh và Thượng Ca Nhi bốn tuổi của tam phòng cũng ở một bên ồn ào, Tổng Gia Ninh im lặng ngồi ở bên cạnh mẫu thân, trên mặt mang nụ cười hợp với tình hình, nhưng tâm tư sớm đã chạy đến kiếp trước.

Nàng bị Quách Kiều mang từ Giang Nam trở lại kinh thành, Quách Kiều đã là mã quân đô chỉ huy phó sứ, võ quan tam phẩm, một thân ngân giáp, tư thế oai hùng bùng bùng phần chân. Quân doanh ở vùng ngoại ô, Quách Kiều thường thường trực tiếp từ quân doanh đến thôn trang tìm nàng, đại đa số đều ngủ tại thôn trang, thỉnh thoảng phải quay về Quốc Công Phủ, hấn vào cửa liền ôm nàng đến nội thất, áo giáp cũng không cởi, chỉ lột nàng không mảnh vải che thân.

Nghĩ đến tình hình này, Tổng Gia Ninh bỗng nhiên không cách nào nhìn thẳng được thiếu niên lang đối diện đang tiếp nhận mọi người chúc mừng. Đời này Quách Kiều không hề chất vấn phẩm hạnh nàng, Tổng Gia Ninh thật sự nguyện ý cùng hấn làm một đôi kẻ huynh muội bình thường, nhưng mỗi khi có chút hồi ức kiếp trước hiện hiện trong đầu, nhớ tới hai người đã từng cùng giường cùng gối, Tổng Gia Ninh sẽ xấu hổ một lát, càng không thích ứng được với việc thân cận quá mức với Quách Kiều, tận lực tránh cho thân thể đụng chạm.

Ngay khi Tổng Gia Ninh thất thần, Quách Kiều đã đi thiên phòng thay đổi giáp nhẹ trở về, đầu đội nón trụ chân mang giày ủng, khí khái hào hùng bức người. Thái phu nhân cười híp mắt khen không dứt miệng, Quách Kiều cũng không cảm thấy hấn vào cấm quân có gì đáng giá để phải cao hứng, hiện tại bất quá là một cấm vệ cấp thấp nhất, đời hấn lập nhiều chiến cấp bậc cao, mới tính là Quang Tông Diệu Tổ thật sự.

Nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười tự hào của tổ mẫu và muội muội, vẻ mặt Quách Kiều vẫn là nhu hòa vài phần so với bình thường, ánh mắt vô ý đảo qua kẻ nẫu kẻ muội, kẻ nẫu cười dịu dàng, nha đầu béo... Thấp mi mắt, không biết đang suy nghĩ gì, cũng không có như ba muội muội khác, lực chú ý đều ở trên người đại ca hấn đây.

Quách Kiều nấp máy bờ môi, thu hồi ánh mắt nói với Thái phu nhân: "Tổ mẫu, ta đi thay quần áo trước."

Thái phu nhân vui mừng gật gật đầu

Cùng lúc đó, một chiếc xe ngựa chậm rãi rẽ vào Vệ Quốc Công phủ, Thọ vương phủ ở ngay ngõ hẻm Thanh Bình. Trong xe, Đàm Cửu mẫu khỏe miệng cao cao nhếch lên, cháu ngoại trai mười tám tuổi liền trúng cử cấm quân kinh thành mà kiều ngạo, Đàm Hương Ngọc mười tám tuổi thì tới gần cửa sổ xe, vụng trộm xóc một mảnh khe hở lên nhìn ra ngoài, ngoài ý muốn thấy trước Thọ vương phủ bên cạnh Vệ Quốc Công phủ, ngừng một chiếc xe ngựa nào đó, nhìn hình dáng, hấn là Thọ vương phải đi ra ngoài.

Đàm Hương Ngọc không nháy mắt nhìn qua cửa vương phủ, đối với Thọ vương trần ngập tò mò, tuy rằng ai cũng biết Thọ vương không được sủng ái nhất trong các hoàng tử, nhưng hấn dù sao cũng là Vương Gia, Đàm Hương Ngọc đời này đã gặp đại quyền quý nhất chính là dưỡng Vệ Quốc Công, trong nội tâm vô cùng ước mơ có thể chiêm ngưỡng phong thái long tử long tôn.

"Tốt rồi, chuẩn bị xuống xe." Xe ngựa càng ngày càng chậm, Đàm Cửu mẫu xử lý quần áo, thấp giọng nhắc nhở nữ nhi.

Đàm Hương Ngọc dạ một tiếng, nha hoàn ở bên ngoài đẩy rèm ra, nàng xuống trước, lại đứng ở phía bên phải cửa xe chờ đỡ mẫu thân, nhưng ánh mắt của nàng lại chờ mong mà nhìn qua Thọ vương phủ đối diện. Nhắc tới cũng trùng hợp, ngay thời điểm Đàm Cửu mẫu thò đầu đi ra, trong cửa chính

Vương Phủ hơn mười bước bên ngoài, không nhanh không chậm đi ra một đạo thân ảnh. Thiếu niên lang ước chừng mười bảy mười tám tuổi, thon dài cao ngất, mặc măng bào màu trắng hoa văn chim, eo buộc đai lưng ngọc, chỉ nhìn hoá trang liền để lộ ra thanh quý ung dung bẩm sinh. Đàm Hương Ngọc nhìn không được ngừng thở, ánh mắt dời lên, đúng lúc đối phương dường như có điều cảm giác nghiêng đầu nhìn, lộ ra một khuôn mặt tuấn mỹ giống như tiên nhân.

Đàm Hương Ngọc nhìn chòng chọc, biểu ca Quách Kiều ngũ quan xuất chúng, nhưng biểu ca quá lạnh lùng, lạnh lùng đến mức khiến nàng có lòng nhưng không có can đảm tới gần, nhưng Thọ vương gia đối diện thoạt nhìn bình thản nhiều hơn, cũng càng thanh nhã tuấn tú.

Đàm Cửu Mầu nhìn thấy dáng vẻ nữ nhi ngu si đần độn mặt mũi đỏ bừng quá dị, lúc này mới theo ánh mắt nữ nhi nhìn quanh phía trước, nhưng chỉ thấy một vật áo ngọc màu xanh, cùng với màn xe lặc lự vừa mới buông xuống, đợi bà xuống xe, xe ngựa Thọ vương phủ đã từ từ xuất phát, không biết muốn đi nơi nào.

Đàm Cửu Mầu nhìn qua xe ngựa rồi khỏi một lát, lại nhìn dáng vẻ mối tình đầu của nữ nhi một chút, Đàm Cửu Mầu ho khan, ra hiệu nữ nhi tiến vào Quốc Công Phủ. Đàm người Lâm thị đều ở Sướng Tâm Viện, nhà hoàn thông truyền cần thời gian, Đàm Cửu Mầu ngồi ở phòng khách có mấy cửa sổ sáng ngời, nhìn bọn nha hoàn bưng trà đi vào lại lui sang một bên, Đàm Cửu Mầu rốt cuộc có thời gian suy nghĩ chuyện nữ nhi.

thật ra bà ta luôn hy vọng có thể tác hợp nữ nhi và cháu ngoại trai Thế tử gia, tương lai cháu ngoại trai kế thừa tước vị, nữ nhi của bà ta chính là tân Quốc Công phu nhân, như thế quan hệ thông gia hai nhà Quách, Đàm liền có thể đời đời kết xuống. Nhưng trong lòng Đàm Cửu Mầu biết rõ, Thái phu nhân và Quách Bá Ngôn không nhìn trúng Đàm gia, hôm nay lại có Lâm thị chương ngại vật này, nữ nhi muốn gả cháu ngoại trai, rất khó khăn.

Đổi thành Thọ vương?

Thọ vương nói chuyện cả lẫn, không được Hoàng Thượng chào đón, ngay cả Vương Phi đứng đắn cũng không kiếm được, nhưng dù nói thế nào hãn cũng là Vương Gia, nguyên nhân chính là do điều kiện bản thân hãn kém, thân phận nữ nhi như vậy mới có cơ hội, thực sự trở thành Vương Phi, cho dù Thọ vương không có thực quyền, vinh hoa phú quý cả đời của nữ nhi giành được, bình thường gặp mặt, ngay cả Quốc Công phu nhân cũng phải nhìn Vương Phi hành lễ.

Nhưng, nên làm như thế nào để câu được Thọ vương?

Tâm sự nặng nề, huynh muội Quách Kiều, Đình Phương đã đến, Lâm thị cũng muốn tới đây chiêu đãi một chút, nhưng được Quách Kiều khuyên giải. Đến Lâm Văn Đường, Quách Kiều trực tiếp dẫn mợ muội đi Di Hòa Hiên của hãn.

Đàm Cửu Mầu cười dịu dàng chúc mừng cháu ngoại trai: "Hiện tại ngươi là người có việc phải làm, làm rất tốt, sớm chút lập công đi lên, cho Quốc Công Phủ vẻ vang."

Quách Kiều gật đầu: "Ghi nhớ mợ dạy bảo."

Đàm Cửu Mầu đuổi nữ nhi và cháu ngoại gái đi dạo trong viện một chút, hai biểu tỷ muội đi xa, bà nhìn nhìn bên ngoài, nghi ngờ hỏi cháu ngoại trai: "Ngươi cũng 18 rồi, hiện tại cũng có công danh, sao, Quốc Công gia Thái phu nhân vẫn không thu xếp hôn sự của ngươi?" Đàm Cửu Mầu nhìn ra, Thế tử vị của cháu ngoại trai còn chưa đủ ổn định, sớm chút thành gia lập nghiệp sinh con trai mới xem là đứng đắn. Biên cương Chu, Liêu thường xảy ra chiến sự, cấm quân không biết khi nào sẽ ra chiến trường, vạn nhất cháu ngoại trai có nguy hiểm, con nối dõi còn có thể thừa tước, bằng không thì tiện nghi đều bị mất từ Lâm thị chiếm hết.

Quách Kiều chỉ cho là mợ quan tâm hôn sự của hãn, nói: "Phụ thân đề cập qua một lần, ta tạm thời không có tâm tư kia, qua hai năm lại nói."

hãn trước kiến công lập nghiệp, nữ nhân đều là bao quần áo.

Cháu ngoại trai chủ ý lớn, Đàm Cửu Mầu mặc kệ, hướng ngoài cửa hơi hất cằm: "Đình Phương thì sao? Lúc này cũng 16 rồi..."

Quách Kiều cau mày, chỉ tiết nói: "Phụ thân coi trọng Chính Xương huynh, tổ mẫu cũng đồng ý, đại thọ ngày ấy gọi hãn tới đây gặp nhau, nếu như muội muội không phản đối, năm nay liền định ra hôn sự."

Trưởng tử của Trần Bắc tướng quân Hàn Đạt Trường đã qua đời, thứ tử Hàn Chính Xương, năm nay 19, tuấn tú lịch sự, thương thuật siêu tuyệt. Quách Kiều và hãn tuổi nhỏ tương giao, về sau Hàn Chính Xương theo cha trấn thủ biên cương, hàng năm chỉ có cuối năm mới trở về, nhưng giao tình của hai người cũng không bị ảnh hưởng. Với tư cách bạn tốt, Quách Kiều thật sự thương thức Hàn Chính Xương, nhưng, muội muội thật sự gả đi, chỉ sợ phải đi theo Hàn chính xương cùng nhau đi biên cương, huynh muội ngăn cách hai địa phương, Quách Kiều thật sự không muốn.

Đàm Cửu Mầu lại càng không muốn, cháu ngoại trai không thân cận người, cháu ngoại gái hết sức quan tâm bà ta, có cháu ngoại gái thường xuyên nói tốt cho bà, cháu ngoại trai mới có thể nhớ kỹ tình cảm của bà mợ này, một khi cháu ngoại gái đi biên cương, cháu ngoại trai dần dần xa cách thì bà ta nên làm cái gì bây giờ? Trong lòng đau xót, nước mắt Đàm Cửu Mợ đã rơi xuống, nghiêng đầu khóc ròng nói: "Đình Phương đáng thương của ta, mợ ruột rời đi, Quốc Công gia cũng không thương nàng, vậy mà nhẫn tâm gả nàng đến cái loại địa phương nghèo nàn đó..."

"Chính Xương huynh tài đức vẹn toàn, chính là phụ thân nghìn chọn vạn chọn mới định ra lương tể, mợ đừng vội nghĩ ngợi lung tung." Quách Kiều chỉ là có chút luyến tiếc muội muội, nhưng chưa bao giờ cảm thấy hôn sự này có gì không ổn. Phóng tầm mắt nhìn khắp kinh thành, tuổi thích hợp, đừng nói phụ thân, hãn cũng không có đề ý, toàn bộ là một đám giá áo túi cơm dựa vào lão tử.

Đàm Cửu Mầu cười khổ, lau mắt nói: "hãn là phụ thân ngươi, ngươi không thích nghe ta nói hãn nói vậy, nhưng chúng ta cứ chờ coi, kể muội kia của ngươi cũng 12 rồi? Chừng hai năm nữa cũng phải xuất giá, có Lâm thị che chở, ta không tin phụ thân ngươi sẽ gả nàng đến nơi biên cảnh, chỉ khi để Đình

Phương trung thực mà thôi."

Trước mắt Quách Kiều chợt xẹt qua một khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt, tưởng tượng kẻ muội tham ăn vờ ngớ ngẩn có một ngày sẽ gả cho nam nhân khác, bị đối phương bóp khuôn mặt khi dễ, ức hiếp khiến mặt hạnh trên khuôn mặt xấu hổ của nàng như ngậm mưa xuân, Quách Kiều vô ý thức nắm chặt tay.

Sở vương phủ.

Triệu Hằng xuống xe ngựa, vừa đi vào cửa, nhận được tin tức Sở Vương liền tự mình đi ra đón đệ đệ, mặt mày hớn hờ, giống như có chuyện vui gì đó. Tháng ba huynh trưởng sẽ đại hôn, gần tới động phòng hoa chúc, Triệu Hằng cũng không kỳ quái, đi vào phòng, hẩn tìm tòi nghiên cứu nhìn huynh trưởng, chờ hẩn mở miệng trước.

"Tam đệ đoán xem, ta vì sao bảo ngươi tới đây?" Sở Vương cao giọng nói, lông mi không che giấu được đắc ý.

Triệu Hằng nói: "không biết."

Sở Vương nhìn đệ đệ, dùng sức vỗ mấy bàn tay.

Triệu Hằng liền nhìn cửa phòng nhà chính, rất nhanh, bên ngoài truyền đến ba đạo tiếng bước chân, Khang công công dẫn hai nữ tử quần trắng đi đến. Khang công công tránh sang một bên, hai nữ nhân quần trắng cúi đầu tiến lên, vòng eo nhỏ xíu như non liễu lắc lư theo gió bên hồ. Đứng lại, hai nữ nhân đồng loạt phúc lễ, dịu dàng nói: "Dân nữ bái kiến Đại Điện hạ, Tam điện hạ."

Tiếng nói mềm mại, mị hoặc vô cùng.

Triệu Hằng ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo, nhìn huynh trưởng.

Sở Vương giống như tranh công nói: "Ngươi tuổi không nhỏ, ca ca cố ý bảo người tìm cho ngươi hai mỹ nhân Dương Châu, ngươi không phải thích vẽ tranh sao? Bảo hai người các nàng hồng tự thêm hương cho ngươi." Tháng ba hẩn đại hôn, tháng chín nhị đệ đại hôn, Sở Vương lo lắng đệ đệ không dễ chịu, hi vọng dùng hai mỹ nhân ngàn dặm mới tìm được này an ủi đệ đệ.

hẩn là hảo ý, nhưng Triệu Hằng không cần, đứng dậy liền rời đi.

Sở Vương nóng nảy, nhanh chóng đuổi theo ngăn cản đệ đệ, từ trước cửa nhà chính liên tục khuyên đến khi đệ đệ lên xe ngựa, mỹ nhân cũng không thể tặng đến tay.

Tác giả có lời muốn nói: Gia Ninh: hai đại mỹ nhân eo nhỏ, Vương Gia sao không muốn?

Triệu Hằng: không có nhỏ hơn nàng.

Gia Ninh: thật vậy chẳng? Ta chính mình cũng không biết!

Triệu Hằng: mặc quần áo không thấy được.

Tổng Gia Ninh mừng thầm, chạy vào phòng nhỏ tối đen tự mình kiểm tra, vầy vừa coi, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đẩy cửa kết kết.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 46

Đại thọ 55 của Thái phu nhân, đám con cháu đều phải chuẩn bị thọ lễ.

Thái phu nhân là lão thái thái hiền lành nhất mà Tổng Gia Ninh hai đời mới gặp được, đối với hai mẹ con các nàng cũng rất yêu thương, ở trong lòng Tổng Gia Ninh, Thái phu nhân liền giống như Bồ Tát trên bầu trời, cho nên nàng đã sớm bắt đầu chuẩn bị thọ lễ rồi. Lễ tặng Quách Kiều qua loa cũng không sao, khăn thêu Tiên Hạc ngậm đào cho Thái phu nhân, Tổng Gia Ninh trước sau thay đổi ba bốn con, khỏi phải nói dụng tâm nhiều dữ lắm.

Mùng sáu mừng thọ, Tổng Gia Ninh mừng bốn thêu khăn xong rồi, kích động chạy tới Hoán Nguyệt Cư tìm mẫu thân.

Thu Nguyệt, Thái Vi đứng ở dưới mái hiên, thấy Tổng Gia Ninh, hai nữ nhân nhìn nhau, cùng lên tiếng nghênh đón nói: "Tứ cô nương tới rồi!"

Tổng Gia Ninh một lòng đều ở trên cái khăn mình thêu, không có nhìn kỹ các nàng, cười cười, trực tiếp thẳng hướng đi vào bên trong. Thu Nguyệt ngấm lại Quốc Công gia mới đi vào thời gian một chén trà, bên trong cũng không có truyền ra động tĩnh gì, liền không có ngăn cản, chỉ tự nhiên giải thích nói: "Quốc Công gia ngày hôm nay hồi phủ sớm, đang nói chuyện với phu nhân."

Tổng Gia Ninh nghe vậy, bước chân chậm lại.

trên noãn tháp phía đông, Lâm thị mới từ trong ngực Quách Bá Ngôn thoát ra, nhanh chóng sửa sang lại quần áo một phen, giận liếc mắt ôm lấy Mậu Ca Nhi đặt ở trên đùi nam nhân che giấu, lúc này mới cất giọng kêu: "An An vào đi, nương vừa nhắc con đó."

Tổng Gia Ninh nhẹ nhàng thờ ra, thực sợ mẫu thân và kẻ phụ đang ân ái.

Vào phòng, trông thấy mẫu thân ngồi ở trước giường, kẻ phụ ôm đệ đệ ngồi ở bên trong, nam nhân tuổi gần bốn mươi, mặc một thân áo áo dài ở nhà màu xanh đá, khỏe miệng mang ý cười nhìn nàng, vẫn toát ra một loại uy nghiêm của người có chức vị cao, nhưng lúc này hắn đang ôm một đứa con trai bốn tháng, thấy thế nào cũng giống một người cha hiền.

"Phụ thân." Tổng Gia Ninh cười kêu.

Quách Bá Ngôn gật gù đầu, hiếu kỳ nói: "mới tới sao?" Nữ nhi này dính đệ đệ, trước kia hắn mỗi lần trở về, tiểu nha đầu cơ hồ đều ở chỗ mẫu thân đồ đệ đệ chơi.

Tổng Gia Ninh liền lấy ra khăn nàng thêu rất lâu, ngại ngừng nói: "Thọ lễ vừa thêu xong tặng tổ mẫu, muốn mời nương con qua xem qua."

Quách Bá Ngôn không hiểu châm tuyền, ừ một tiếng, cúi đầu đồ đệ dành con trai.

Lâm thị nhận khăn nữ nhi thêu, hai mặt đều cẩn thận nhìn qua, cười khích lệ nói: "An An châm tuyền càng ngày càng tốt, tổ mẫu con nhất định rất thích, mau cất vào, đừng làm bẩn."

Đạt được khen ngợi, Tổng Gia Ninh thật cao hứng, nghe thấy tiếng y y nha nha của đệ đệ, đã nửa ngày không có chơi cùng đệ đệ, không khỏi nhìn chăm chăm vào đệ đệ. Quách Bá Ngôn còn chưa có ôm nhi tử đủ, nhưng nhìn ra khát vọng trong mắt hạnh của nữ nhi, hắn cười cười, ra hiệu Tổng Gia Ninh đến ngồi lên trên sập, giao Mậu Ca Nhi cho nữ nhi.

Mậu Ca Nhi bốn tháng, trắng trắng mập mập, mắt to đen nhánh linh động, đã có thể nhận ra người thân thương gần bên cạnh. Thấy tỷ tỷ, miệng nhò nhàn toe toét, lộ ra lợi nhỏ trắng nõn, Tổng Gia Ninh thích lắm luôn, một tay ôm đệ đệ, một tay giờ lên, dùng vòng ngọc trên cổ tay treu chọc đệ đệ.

Lâm thị nhìn đôi nhi nữ này, nhớ tới một việc, nói với Quách Bá Ngôn: "Hôm nay phu nhân Hộ Bộ Thị Lang Lưu đại nhân tới thăm mẫu thân, kéo tay Đình Phuong khen cả buổi, ta nghe trong lời nói của nàng, giống như có ý tác hợp Đình Phuong với Nhị công tử từ nhà họ."

Quan hệ đến hôn sự tỷ tỷ, Tổng Gia Ninh vụng trộm vành tai.

Quách Bá Ngôn không chút nghĩ ngợi nói: "Ai tới hỏi đều không cần để trong lòng. Chính Xương là binh sĩ tốt ta tận mắt nhìn nó lớn lên, chỉ cần mừng sáu Đình Phuong tự mình xem xong, hai nhà chúng ta liền có thể chính thức nghị hôn rồi." Hắn cùng với Trần Bắc tướng quân Hàn Đạt là giao tình sống chết có nhau, Hàn gia chỉ có Hàn Đạt một phòng, nữ nhi gả đi là thiếu phu nhân duy nhất, không có chị em dâu phiên nào, phía trên mẹ chồng từ nhỏ liền thích nàng, thích hợp hơn hết.

Lâm thị tự nhiên biết rõ Hàn gia tốt, nhẹ nhàng cảm khái nói: "Chính là quá xa, ta sợ Đình Phuong một người ở bên kia ở, nhớ nhà."

Quách Bá Ngôn không nói chuyện, hắn cũng không nỡ để nữ nhi lấy chồng ở xa, nhưng Hàn gia là quy túc tốt nhất nửa đời sau của nữ nhi.

Tổng Gia Ninh cúi đầu nhìn đệ đệ, lỡ tai lại nghe hết lời đàm luận của cha mẹ, trong lòng nói không rõ là tư vị gì, có không nỡ xa Đình Phuong tỷ tỷ, có biết rõ Hàn gia là hải lòng kết duyên với tỷ tỷ, cũng có một chút ề ề âm thầm chất. Nếu như kiếp trước, phụ thân mẫu thân đều tốt, bọn họ khẳng định cũng có thể thủ thi thủ thi như vậy thương lượng hôn sự của nàng, vì nàng chọn lựa trượng phu tốt nhất, nỡ mảy mảy mặt tiền nàng xuất giá, có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, trượng phu của nàng cũng không dám tùy tiện tặng nàng cho người ngoài...

Đắm chìm trong nỗi cơ khổ không nơi nương tựa kiếp trước, cổ tay bỗng nhiên bị kéo nặng, Tổng Gia Ninh hoàn hồn, chỉ thấy hai bàn tay mập của Mậu Ca Nhi lại có thể ôm lấy cánh tay bất tri bất giác thả thấp của nàng, dùng sức nhét vào trong miệng hắn. Nhìn đệ đệ tiểu tham ăn há to miệng, Tổng Gia Ninh bỗng nhiên quên tất cả không vui, cúi đầu cụng cụng cái trán với đệ đệ.

Kiếp trước khổ ời là khổ, đời này mẫu thân còn sống, kẻ phụ đối với nàng cũng rất tốt, còn nhiều thêm một đệ đệ ruột, có nhiều người nhà mẹ đẻ quan tâm như vậy, Tổng Gia Ninh tin tưởng đời này mình sẽ giống như Đình Phuong tỷ tỷ, gả cho nam nhân tốt có thể cho nàng cuộc sống an ổn.

Đến mừng sáu ngày hôm đó, mẫu tử Hàn phu nhân đến Sướng Tâm Viện mừng thọ Thái phu nhân, Tổng Gia Ninh và ba cô nương đã sớm trốn ở phòng hai bên, Đình Phuong ngưng ngưng một người trốn rất xa, Tổng Gia Ninh và Lan Phuong, Vân Phuong núp ở sau màn cửa, chờ mong nhìn ra phía ngoài. Tổng Gia Ninh một người chiếm một bên, mẫu tử Hàn Chính Xương sống vai đi tới, may mắn Hàn Chính Xương vô cùng cao lớn cao ngạo, khiến ba tỷ muội nhìn rất rõ ràng.

Nam nhân không tính là tuấn lãng lắm, nhưng tuyệt đối là tướng mạo đường đường, Tổng Gia Ninh ấn tượng sâu sắc nhất chính là cái mũi thẳng tắp của Hàn Chính Xương, lộ ra đặc biệt nghiêm túc. Bản thân nhìn đã đủ rồi, Tổng Gia Ninh chạy tới kéo tỷ tỷ xấu hổ đi qua, nàng xóc lên một chút màn cửa cho tỷ tỷ nhìn. Phụ thân tổ mẫu chọn nam nhân cho nàng, Đình Phuong sao có thể không hiếu kỳ, tình trong như đã mặt ngoài còn e liếc ra ngoài, lần đầu tiên chú ý tới nam nhân rất cao, còn cao hơn ca ca, nhìn lần thứ hai cảm thấy nam nhân hơi đen, không có xinh đẹp bằng ca ca, cuối cùng nhìn cười rụt rụt lại liếc mắt nhìn, lại cảm thấy còn có thể, lớn lên đoan chính, phẩm hạnh có phụ thân trấn giữ, nàng còn có cái gì lo lắng hay sao?

Nhìn rồi, Đình Phương đỏ mặt đi ra, thọ yến ngày đó tiệc tan, Thái phu nhân riêng tư hỏi thăm Đại Tôn Nữ bà thương yêu nhất, Đình Phương đỏ bừng đôi má găt đầu, đồng ý. Thái phu nhân cuối cùng giải quyết xong một tâm sự, vừa đặc biệt không thôi, nhìn về Quách Bá Ngôn Lâm thị chuyển đạt hết tâm ý cháu gái, liền giao hôn sự cho Lâm thị an bài, bà toàn tâm toàn ý ở cùng cháu gái.

Phụ tử Trần Bắc tướng quân Hàn Đạt cuối tháng hai sẽ phải trở về biên cương, đúng lúc hạ tuần có một ngày tốt, hôn sự hai nhà chính thức định xuống dưới, hẹn cuối năm hai người Hàn gia hồi kinh báo cáo công tác sẽ thành hôn.

Đại sự giải quyết xong, phụ tử Hàn Đạt phóng ngựa rời kinh, chỉ lưu lại Hàn phu nhân tọa trấn Trần tướng quân phủ, lo liệu sinh lễ cùng các loại thủ tục. Cùng ngày, Sở vương phủ phái người đưa thiệp cưới cho Vệ Quốc Công phủ, mời mọi người Quách gia vào ngày mười tám tháng ba, đến Sở vương phủ uống rượu mừng. Quách Bá Ngôn làm việc cẩn thận, âm thầm hỏi thăm, biết được Sở Vương mời quân thần phổ biến chính là Tuyên Đức Đế gợi ý, lúc này mới yên tâm.

Sở Vương chính là trưởng tử của Tuyên Đức Đế, đưa con trai đầu tiên thành thân, Tuyên Đức Đế tự nhiên hi vọng làm được vô cùng náo nhiệt, hiển lộ rõ ràng uy nghi Thiên gia.

Vệ Quốc Công phủ bên này, dự tiệc nam khách chỉ có phụ tử Quách Bá Ngôn, nữ quyền do Thái phu nhân mang theo hai tiểu nha đầu Tổng Gia Ninh, Vân Phương, Vương Phủ là nơi quan trọng, đi quá nhiều người, dễ dàng gây phiền toái.

Phải đi Vương Phủ ăn cưới, Tổng Gia Ninh đêm hôm trước ngủ sớm, buổi sáng hôm sau đang ngủ mơ mơ màng màng, mơ hồ nghe trên đường cái có động tĩnh. Tổng Gia Ninh mở to mắt, ngoài cửa sổ còn đen thui, mọi âm thanh đều yên tĩnh, có tiếng bánh xe chuyển động lộc cộc đi xa. Tổng Gia Ninh ngáp một cái, liền hiểu, hẳn là Thọ vương bên cạnh xuất phát, sớm đi hỗ trợ thân ca ca bên kia.

Tổng Gia Ninh rất buồn ngủ, tiếp tục ngủ, chờ một đoàn người bọn họ đến Sở vương phủ, bên ngoài Sở vương phủ đã ngừng một đội xe ngựa thật dài. Phụ tử Quách Bá Ngôn, Quách Kiều xuống ngựa trước tiên, Thái phu nhân cũng mang theo hai cháu gái xuống xe, bà cháu ba đời rời đi một đoạn đường, đi vào Vương Phủ, nữ quyền trực tiếp đi hậu viện.

"Kia chính là Tần vương phi." trên mặt Thái phu nhân nở nụ cười chậm rãi đi lên phía trước, bờ môi mấp máy, nhẹ giọng nhắc nhở hai cháu gái.

Tổng Gia Ninh đã không phải là con gái Giang Nam nhà nghèo vừa mới vào Quốc Công Phủ cái gì cũng đều không hiểu rồi, sớm từ trong miệng người khác nghe qua những hoàng thân quốc thích chốn kinh thành này.

Tuyên Đức Đế có hai huynh đệ ruột cùng cha cùng mẹ, huynh trưởng chính là Cao Tổ Hoàng Đế khai quốc đánh bại giang sơn Đại Chu, Cao Tổ ốm chết, Tuyên Đức Đế đăng cơ, phong Tam đệ nhỏ hơn hẳn là Tần vương. Tần vương nay năm ba mươi bốn tuổi, tuy rằng treo một chức quan nghe rất uy phong, nhưng thật ra là Vương Gia thanh nhàn, bình thường ru rú trong nhà, chỉ cùng Sở Vương thúc cháu quan hệ không giống bình thường, bởi vì lúc trước Cao Tổ Hoàng Đế, Tuyên Đức Đế hai huynh đệ liên thủ chinh chiến bốn phương, chỉ có Tần vương còn trẻ ở lại quê nhà, Sở Vương cả ngày đi theo bên cạnh Tam thúc, nói là tình như phụ tử cũng không quá đáng.

Tần vương phi và Lâm thị tuổi tác tương đương nhau, nhưng Lâm thị xinh đẹp, Tần vương phi so sánh với mỹ nhân kinh thành khác, liền lộ ra có chút không tầm thường, trên người cũng không có phong thái kiêu ngạo của Vương Phi, cười chiều dài nữ quyền tất cả các phủ, nhìn không giống phu nhân Quan Gia bình thường, thấy Thái phu nhân, nàng còn đi ra ngoài vài bước đón bà.

"Vương Phi đa lễ." Thái phu nhân được sủng ái mà lo sợ nói.

Tần vương phi nói giọng êm ái: "Ngài là trưởng bối, cần phải vậy." nói xong nhìn tỷ muội Tổng Gia Ninh.

Hai tỷ muội nhu thuận hành lễ, Tần vương phi lần lượt khen một lần.

Chào hỏi xong, Thái phu nhân đi phòng khách ngồi, Tổng Gia Ninh thành thành thật thật ở bên cạnh tỏ mẫu, nghe bên ngoài truyền đến tiếng của Đoàn Tuệ công chúa, nàng hơi mỉm cười. Thái phu nhân dường như biết rõ nàng nghĩ cái gì, nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của cháu gái. Bên kia Đoàn Tuệ công chúa và Tần vương phi khách sáo đã xong, lập tức đến tìm bà ngoại, thấy Tổng Gia Ninh, sắc mặt Đoàn Tuệ công chúa trầm xuống, làm nũng muốn cướp vị trí Tổng Gia Ninh.

Tổng Gia Ninh đang muốn tránh ra, Thái phu nhân chỉ vào bên cạnh chủ tọa nói: "Đừng đoạt đừng đoạt, giữ lại vị trí cho người nè."

Ngữ khí thân mật, trong mắt hàm ẩn cảnh cáo.

Đoàn Tuệ công chúa không dám ở trước mặt bà ngoại láo xược, trừng Tổng Gia Ninh, bắt đắ đi đi qua.

Các tân khách vui vẻ cười cười nói nói chuyện phiếm, sau khi Thái phu nhân phẩm hết ba tách trà, Tiễn viện Vương Phủ bỗng nhiên truyền đến tiếng pháo đùng đùng, Vân Phương, Đoàn Tuệ công chúa cơ hồ đồng thời nhảy dựng lên, muốn đi ra phía trước nhìn người mới vào cửa. Thái phu nhân cười, nghiêng đầu khuyên tiểu tôn nữ: "An An cũng đi xem đi, sang năm chính là đại cô nương, muốn nhìn ta cũng không cho con đi."

Mà Vương Gia đón dâu, bình dân bách tính cả đời có thể trải qua mấy lần?

Tổng Gia Ninh vốn là muốn nhìn, nếu như Thái phu nhân cho phép, Tổng Gia Ninh liền dẫn theo đại nha hoàn Kim quế của Thái phu nhân, nhảy nhót rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 47

Trước cửa chính Sở vương phủ, cao cao một đôi pháo đỏ đốt vẫn không chưa xong, bởi vậy người mới tạm thời không thể vào cửa.

Đám nam khách cũng chần ở bên kia xem náo nhiệt, mấy tiểu cô nương Tổng Gia Ninh trốn ở góc hành lang căn bản cái gì cũng nhìn không tới, Đoan Tuệ công chúa tùy ý làm bậy đã quen, là người thứ nhất chạy ra ngoài, muốn đến bên cạnh nhìn, có nàng dẫn đầu, Vân Phương cùng với ba cô nương choai choai khoảng mười tuổi khác nhìn nhìn nhau, cũng lẻo đẻo chạy theo.

Tổng Gia Ninh tay nhỏ vịn cột trụ hành lang, do dự một chút, cuối cùng vẫn rút chân về.

Nàng không dám đi, ở nơi này xem đi, có thể thấy bao nhiêu thì xem bấy nhiêu, trước cửa đều là đại quan kinh thành có mặt mũi, vạn nhất không cẩn thận đập trúng ai thì làm sao bây giờ?

Tay vịn cột trụ hành lang, Tổng Gia Ninh tận lực nhón chân lên, đầu người nhón nhào, Tổng Gia Ninh thấy được kế phụ nhà mình như hạc giữa bầy gà, mặt mỉm cười đứng ở bên trái trong đám quan viên. Tổng Gia Ninh vô thức tìm kiếm bóng dáng quen thuộc khác, chợt nhận ra một bên mặt tuần mỹ như tiên, trong nháy mắt lại bị bóng người chặn mất.

Tổng Gia Ninh nghĩ tới buổi sáng nghe được tiếng xe ngựa, nhìn nhìn lại náo nhiệt nơi cửa ra vào, Tổng Gia Ninh có chút hiếu kỳ tâm tình lúc này của Thọ vương, ngoại trừ thay Sở Vương cao hừng, đại khái cũng có vài phần chưa xót nhỉ? Cha ruột không từ hôn cho hắn, chỉ có thể tro mắt nhìn các huynh trưởng hi bảo gia thân, động phòng hoa chúc.

Suy nghĩ miên man, pháo rớt cuộc đã đốt xong, sau một hồi âm thanh ồn ào, trước cửa vòng vây mọi người bỗng nhiên như thủy triều thối lui ra hai bên, nhường lại một mảnh đất trống lớn. Tổng Gia Ninh nhãn tình sáng lên, cả thân thể cũng áp vào cột trụ hành lang, đầu thò ra liếc trộm. Sở Vương đi trước dắt tân nương đi vào, Sở Vương vốn có dáng vẻ không tầm thường, hôm nay một thân hi bảo đỏ thẫm, phong lưu phóng khoáng, khoe mắt đuôi mày đều là ý cười. Tân nương từ đầu phủ khăn tân nương, đi rất chậm, tư thái linh lung, lung lay sinh động.

Tổng Gia Ninh ngờ ngác nhìn qua tân nương, từ biệt từ tiết thượng tị năm trước, nàng đã một năm chưa gặp lại Phùng Tranh, không biết Phùng tỷ tỷ còn nhớ nàng hay không. đang nghĩ ngợi, trong tâm mắt lại xuất hiện mấy đạo thân ảnh, nhị hoàng tử Duệ Vương đi theo sau lưng một nam nhân xa lạ đi ở bên trái, phía bên phải là Thọ vương không có Vương Phi và Tử hoàng tử.

Ánh mắt của Tổng Gia Ninh, định trên người Thọ vương, hai người tuy rằng ở sát vách, nhưng lần trước gặp mặt vẫn là tháng 11 năm ngoái. Trong nháy mắt trên dưới một trăm ngày trôi qua, Thọ vương giống như lại cao lớn hơn một đoạn, hắn mười bảy tuổi, trẻ trung trên mặt càng lúc càng mờ nhạt, lông mày thanh tú dần dần đã có một chút ý vị lẳng lẹ ác liệt, càng giống Đế Vương cao cao tại thượng kiếp trước Tổng Gia Ninh nhìn thấy trong cung.

Nhìn đến nhập thần, đối phương bỗng nhiên nhìn sang phía bên nàng.

Tổng Gia Ninh trái tim xiết chặt, lập tức lùi đầu về, trái tim bịch bịch nhảy loạn, cũng không dám xem náo nhiệt nữa, dẫn Kim quế bước nhanh quay về phía hậu viện. Sau lưng Sở Vương, Vương Phi, Triệu Hằng chậm rãi đi về phía trước, ánh mắt lại bị một vòng ở dưới mái hiên góc đối diện hấp dẫn. Nha đầu béo lui quá nhanh, hắn không thấy rõ khuôn mặt, nhưng Triệu Hằng biết rõ, tiểu cô nương mặc bối tử màu đỏ hải đường nhanh chóng đào tẩu kia, là nàng.

Thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn biến mất, Triệu Hằng thu hồi ánh mắt, nhìn huynh trưởng và chị dâu Vương Phi đi ở phía trước, Triệu Hằng bỗng nhiên rất muốn biết, nha đầu béo lén lút chạy tới, là muốn nhìn Vương Gia đón đầu náo nhiệt, hay là, muốn nhân cơ hội liếc hắn một cái?

Tuổi còn nhỏ, nhưng hành động làm ra cuối cùng cũng có thể câu dẫn hứng thú người khác.

~

Vái xong Thiên Địa, một đôi người mới muốn nhập động phòng, đám nam khách dừng lại, Sở Vương dắt tân nương từ đi về hướng phòng tân hôn hậu viện.

Các nữ quyến sớm chờ ở trong viện, đồng loạt hành lễ, Sở Vương cười vang: "Miễn lễ."

Bầu không khí lần nữa thoải mái hơn, Vương Gia Vương Phi trở ra, Tổng Gia Ninh đỡ Thái phu nhân không nhanh không chậm đi vào trong, dừng lại rồi, Tổng Gia Ninh chờ mong nhìn chăm chăm vào tân nương từ.

Phía dưới khăn tân nương, Phùng Tranh khăn trương mà trong lòng bàn tay đỏ mề hôi, nhìn vạt áo nam nhân gần ở trước mắt, Phùng Tranh nói không nên lời trong lòng rốt cuộc là cảm thụ gì. Trước tiết thượng tị năm trước, nàng chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày được một vị Vương Gia vừa ý, trong cung tuyền tú, khuê nữ nàng tránh không khỏi, nhưng Phùng Tranh cũng không cảm thấy nàng có thể lên làm Vương Phi, thẳng đến khi thánh chỉ truyền đến, Tuyên Đức Đế từ hôn nàng cho Sở Vương.

Phùng Tranh thế mới biết, Sở Vương thật sự vừa ý nàng, thích đến mức muốn cưới làm Vương Phi, nhưng, hai người chỉ chung sống ngắn ngủi hơn một canh giờ, nói lời có thể đếm được trên đầu ngón tay, Sở Vương vốn biết rõ nàng là dạng cô nương gì, càng nghĩ, Sở Vương thật sự thích, chỉ có gương mặt này của nàng.

Phùng Tranh một chút cũng cao hứng không nổi, hôm nay Sở Vương có thể thích khuôn mặt nàng, ngày mai gặp được người đẹp hơn, khẳng định cũng sẽ dễ dàng động tâm. Phùng Tranh muốn gả cho một nam tử toàn tâm toàn ý với nàng, không cầu đại phú đại quý, chỉ cầu cả đời an ổn đầu bạc răng long. Hôm nay gả cho Sở Vương làm Vương Phi, chờ đợi của nàng, nhất định sẽ là một viện tử oanh oanh yến yến, lục đục với nhau tranh thủ tình cảm.

một khăn tân nương được vén lên, trái tim Phùng Tranh như nước đọng, may trên mặt thoa tầng một son phấn, bằng không thì chỉ là một gương mặt tái nhợt, sẽ dọa hồng tân lang. Nhưng Sở Vương chờ mong ngày này đã hơn một năm, kinh diễm qua đi, bởi vì cách quá gần, hân vận nhạy cảm bắt được khổ sở trong mắt tân nương tử.

một năm nay, Sở Vương nhớ thương, là cái liếc mắt Phùng Tranh trừng hân trong xe ngựa. hân thích Phùng Tranh lớn mật và tiểu danh đá, hân cho rằng Phùng Tranh sẽ vô cùng cao hứng làm Vương Phi của hân, trước mắt tân nương tử hân vui vẻ lấy vào lại là một gương mặt đau khổ, sắc mặt Sở Vương nhất thời lạnh lẽo, vô cùng khó coi.

Nữ quan chủ trì hôn sự của Sở Vương nhìn thấy, trong lòng lộp bộp rơi xuống, cái khó ló cái khôn trên gheo nói: "Điện mạo Vương Phi so với thiên tiên, Điện hạ nhìn sùng sốt phải không? Vương Phi bị người xấu hổ rồi kia."

Có nàng ta ngắt lời, Sở Vương cuối cùng nhớ lại bây giờ không phải là lúc chất vấn, trong nháy mắt thừa dịp hoàn toàn vén khăn tân nương kia, dùng thanh âm chỉ có tân nương tử có thể nghe thấy nói: "Làm Vương Phi không vui?"

Phùng Tranh thân thể cứng đờ, ý thức được đây là địa phương nào, nàng kịp thời tỉnh táo lại, cố gắng giả bộ đáng vẻ xấu hổ.

Sở Vương lúc này mới nghiêng người, để một phòng nữ quyến nhìn Vương Phi của hân đẹp đến mức nào.

Mọi người đương nhiên khen ngợi một phen.

Tổng Gia Ninh hai đời lần đầu tiên nhìn thấy tân nương tử, ngày mẫu thân tái giá nàng cũng không thể có mặt, giờ này khắc này, nhìn nữ phượng phục trang đẹp đẽ trên đầu Phùng Tranh, nhìn trang sức tinh xảo trên mặt Phùng Tranh, Tổng Gia Ninh kinh diễm qua đi, trong lòng thập phần hâm mộ, khát vọng lớn nhất trong kiếp trước của nàng, chính là có thể mặc giả y chân chân chính chính gả một lần.

không có được chính là tốt nhất, Tổng Gia Ninh xem ra, có thể nở mày nở mặt xuất giá, chính là phúc khí lớn nhất của nữ nhân. Cho nên, lúc ánh mắt khó chịu của Phùng Tranh chuyển qua phía bên nàng, Tổng Gia Ninh cười tự đáy lòng, bên trong mắt hạnh long lanh chứa hâm mộ và chúc phúc phát ra từ đáy lòng.

Trái tim đáng chất của Phùng Tranh không khỏi có chút ám áp, ít nhất, trong nhà này có một người thật sự quan tâm nàng, sau này có lẽ có thể qua lại.

~

Màn đêm buông xuống, các tân khách tản đi, Sở Vương uống đến một thân toàn mùi rượu, lưng la lưng lay đến phòng tân hôn.

Phùng Tranh cúi đầu ngồi ở trên giường, tay nhỏ siết thật chặt, hạ quyết tâm Sở Vương làm cái gì nàng cũng không phản kháng.

Sở Vương thích nhìn nàng trừng mắt, không thích bộ dạng trầm lặng hiện tại của nàng, kéo một cái ghế đặt đối diện Phùng Tranh, hân đặt mộng ngồi xuống, cúi đầu, nhìn chăm chăm vào Phùng Tranh nói: "Gả cho bốn vương, ủy khuất nàng sao? Bày loại sắc mặt này cho bốn vương xem."

Trong hơi thở của hân tất cả đều là mùi rượu, hun đến Phùng Tranh đỏ mặt. Nhớ lại lúc trước khi xuất giá mẫu thân tha thiết dặn dò, Phùng Tranh lắc đầu, liếc hân một cái, rừ mắt nói: "Có thể gả cho Vương Gia, là phúc phận dân nữ đã tu luyện ba đời..."

nói còn chưa dứt lời, Sở Vương bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, dựa vào thành ghế, tức giận nói: "Ta là người không thích ép buộc, nếu như nàng thật sự không thích ta, ta đây gọi người đưa nàng về nhà, hôn sự coi như không có gì."

Phùng Tranh như rơi vào hầm băng, khó có thể tin ngẩng đầu.

Sở Vương làm nàng cao hứng thành như vậy, trùng trùng điệp điệp phả ra mùi rượu, mặt cứng ngắc đứng dậy, đi nhanh ra ngoài. Nhưng ngay khi hân sắp bước ra cửa phòng trong, sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc òe nén không được, đầu tiên là trầm thấp, đi theo liền không thể kìm nén nổi, liên tục càng không ngừng khóc thút thít.

Sở Vương nhử mảy, quay đầu lại, thì thấy nàng nằm sấp trên giường, khóc đến bả vai thon gầy rung rung, một cô nương gầy teo nhỏ nho, không khỏi khiến người thương tiếc.

Sở Vương nhịn không được đi trở về vài bước, vừa muốn dỗ dành hai câu, nhớ lại là Phùng Tranh tức giận hân trước, Sở Vương lần nữa dừng lại, tức giận nói: "Là nàng không muốn cho gả ta, hiện tại ta thả nàng trở về, nàng không vui thì thôi đi, ý lại ta đây mà khóc cái gì?" Khóc đến đáng thương như vậy, giống như hân khi phụ nàng, trả đũa lại nàng vậy.

Phùng Tranh khóc đến thở không ra hơi, nghe nam nhân dám nói ra lời nói vô lại "Nàng vô cùng cao hứng rồi khỏi", Phùng Tranh đau khổ lập tức chuyển thành lửa giận, mãnh liệt ngẩng đầu, tóc tai bù xù trừng trừng mắt chất vấn: "Vương Gia không thích ép buộc, năm trước tuyển tú vì sao phải muốn ta làm"

Vương Phi của chàng? Hôm nay ta cũng vào cửa rồi, Vương Gia lại muốn ta đi, không biết còn tưởng rằng ta không tốt ở đâu bị người đuổi ra ngoài, ngài là có chủ tâm muốn giết chết ta sao!"

Nàng một câu so với một câu giọng nói càng cao, búi tóc tán loạn, đôi mắt lóe sáng dọa người.

Sở Vương hích chính là nhiệt tình cay độc này của nàng nàng, Phùng Tranh nổi giận với hấn, hấn lại không tức giận, hai ba bước tiến đến trước mặt Phùng Tranh, vươn tay ôm tâm nương tử dùng cái chết để đe dọa vào trong ngực, nói năng lộn xộn dụ dỗ nói: "Ta thương nàng còn không kịp, ở đâu cam lòng bắt nàng chết? Được rồi được rồi, nàng chỗ nào cũng không đi, ở lại nơi này, cả đời làm Vương Phi cho ta!"

"Ta không thèm!" Phùng Tranh dùng sức gãy giữa, vừa tránh vừa khóc: "Ai mà thèm làm Vương Phi cho chàng? Ta chỉ muốn gả cho người một lòng với ta, là chàng không nên chọn ta, để cho ta vậy ở Vương Phủ chỗ nào cũng không đi được, mỗi ngày nhìn chàng sùng ái đồng tiểu thiếp kia!"

"Ta khi nào có tiểu thiếp hả?" Sở Vương oan uổng, ôm thật chặt người muốn chạy nói.

Phùng Tranh xùy một tiếng, hai mắt đầm lệ từng mắt hấn nói: "Hiện tại không có sau này cũng sẽ có, chàng háo sắc như vậy, ai biết sau này có đoạt mỹ nhân khác đi vào hay không?"

Sở Vương oan uổng nói không ra lời, sau nửa ngày mới nói: "Ta háo sắc hồi nào? Thời gian trước lòng ta đau bên cạnh Tam đệ không có ai, có ý mua hai nữ nhân gầy Dương Châu cho hấn, Tam đệ không muốn, ta liền đuổi hai nữ nhân này, ta nếu háo sắc, còn không thu tự mình dùng?"

Phùng Tranh không tin, tiếp tục gãy giữa.

Nàng bị hấn ôm, uốn qua uốn lại làm Sở Vương muốn bùng nổ, rất thích Phùng Tranh đùa nghịch tức giận như vậy, Sở Vương trực tiếp ấn người vào trong giường, vừa kéo quần áo tâm nương tử vừa thở hổn hển nói: "Ta là háo sắc, ta liền lấy sắc của nàng! Cho nàng đi nàng không đi, hiện tại muốn đi cũng không có cửa đâu!"

nói xong một đầu bỏ nhào xuống, ngăn chặn miệng Phùng Tranh còn muốn chửi bậy, một hồi mãnh liệt hôn.

Trong lúc nhất thời, thanh âm gãy giữa, tiếng chửi bậy, tiếng màn lay động, đồng thời vang lên, bay ra ngoài cửa sổ, trên chóc nha hoàn hầu hạ trong viện.

Tác giả có lời muốn nói: ho khan một cái, bởi vì là ca ca chị dâu, cho nên phần diễn có hơi nhiều, sau này loại này sẽ không nhiều nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 48

Nhìn một lần Sở Vương đón dâu, trong lòng Tổng Gia Ninh xúc động thật lâu, hâm mộ những tân nương tử khác, thương cảm cho kiếp trước của mình, sau đêm đó liền làm mơ một mộng đẹp. Tổng Gia Ninh mơ thấy nàng trưởng thành, mẫu thân và kế phụ chọn cho nàng một nam nhân tốt, đám tú nương vây quanh nàng may giá y cho nàng, giá y đó chót đũa mắt liền có thể mặc, hi bả trang điểm nàng thật xinh đẹp, phủ khăn voan đỏ cho nàng. Tiếng pháo nổ, kế phụ công nàng đến kiệu hoa Thượng.

Trong mộng Tổng Gia Ninh cực kỳ xinh đẹp, kiệu hoa khê vấp khê vấp, ngọt ngào trong lòng nàng đang lác lác, kiệu hoa đột nhiên bị người ngăn lại, nàng hoang mang xúc khẩn lên, liền nhìn thấy khuôn mặt xanh mét của Quách Kiêu, hấn một thân giáp bạc đứng ở trước kiệu hoa, bàn tay to liền tìm kiếm lời nàng ra ngoài, hung hăng bóp cổ nàng, trừng mắt muốn nứt ra: "Tiện Thiếp muốn gả người phương nào!"

Cổ Tổng Gia Ninh đau quá, nàng tuyệt vọng túm tay hấn, nhưng sờ đến cổ của mình, mắt trợn một cái, tỉnh.

Trong màn một mảnh u ám, Tổng Gia Ninh cả người đều là mồ hôi, nghiêng đầu ngó ngó, ngoài cửa sổ mới tảng sáng, chim trước cũng chưa bay tới lầu rú. Tổng Gia Ninh ngờ ngác nằm trong chốc lát, sờ sờ cái cổ đang đổ mồ hôi, nghĩ đến tình hình trong mộng, Tổng Gia Ninh bắt đầu dĩ nộ nụ cười. Tuy rằng phía sau giấc mộng này thật dọa người, nhưng phía trước thật sự rất đẹp nha, tiếc nuôi duy nhất, là nàng từ đầu đến cuối cũng không có nghe bất luận kẻ nào đề cập đến tên tân lang trong mộng của nàng, khuôn mặt cũng không thấy được.

Tổng Gia Ninh nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên đặc biệt hiếu kỳ, nàng đời này rốt cuộc sẽ gả tụy đàn ông như thế nào.

Trời đã sáng, Tổng Gia Ninh đi Tiền viện tìm mẫu thân, Quách Bá Ngôn đã sớm vào triều, hai mẹ con mang theo Mậu Ca Nhi cùng ăn điểm tâm. Sở Vương thành thân trong nhà không khí vui mừng, Tổng Gia Ninh chỉ là quần chúng, xem xong lại tiếp tục trải qua cuộc sống gia đình bình thân ấm áp tạm ổn của mình, trước đi đọc sách luyện tiêu, nghỉ giữa khóa nghe Vân Phương kể tình hình hôm qua với Nhị tỷ tỷ Lan Phương, hết giờ học cùng Thái phu nhân, Đình Phương tỷ tỷ ngồi một lát, Tổng Gia Ninh liền không thể chờ đợi được chạy về Lâm Vân Đường, đồ dành đệ đệ.

Chạng vạng tối Quách Bá Ngôn trở về, ở Tiền viện đổi qua quần áo, đến Hoán Nguyệt Cư, vào cửa liền nói với Lâm thị: "Bảo phòng bếp chuẩn bị thêm mấy món ăn, đêm nay Bình Chương, Đình Phương dùng bên đây."

Lâm thị nghe xong, cười dạn dỏ Thu Nguyệt, chọn vài món Quách Kiều, Đình Phương thích ăn.

Quách Bá Ngôn nghe vào trong tai, trái tim liền như ngâm trong suối nước nóng, thập phần thoải mái.

"Phụ thân, đệ đệ tìm người nè." Tống Gia Ninh ôm Mậu Ca Nhi chuyển đến trước giường, Mậu Ca Nhi trong ngực quả nhiên đang dùng sức nhào tới cha ruột, mắt to đen bóng trông mong nhìn qua nam nhân cao lớn. Lại hơn một tháng, Mậu Ca Nhi so với hai tháng mập hơn một vòng, Tống Gia Ninh đều sắp ôm không nổi.

Sợ nữ nhi làm ngã đệ đệ, Quách Bá Ngôn vội vàng nhận nhi tử, giờ lên cao cao hơn một cái.

Cái miệng nhỏ nhắn của Mậu Ca Nhi cười toe toét, đưa bàn tay mập đi bắt phụ thân.

Quách Bá Ngôn cúi đầu cho nhi tử sờ, nhìn khuôn mặt tươi cười đơn thuần của nhi tử, Quách Bá Ngôn không khỏi cảm khái nói: "Y như Bình Chương, giống Bình Chương khi còn bé như đúc."

hắn là lời nói vô tâm, đều là nhi tử ruột, lớn lên quả thật giống nhau, nói hai câu rất tự nhiên, Lâm thị nghe xong, nụ cười lại nhạt một chút, trong đầu ma xui quỷ khiến hiện ra năm ấy Quách Bá Ngôn yêu thích ôm Thế tử mới mấy tháng, Đàm thị đã qua đời giống như nàng như bây giờ, đứng ở một bên nhìn cười.

Hơi ghen tuông, thoáng qua tức thì, quả phụ gả cho người không vợ, thật muốn so đo những cái kia, cuộc sống sẽ không có cách trôi qua được.

Nếu như huynh muội Quách Kiều muốn tới, một nhà ba người liền đi phòng khách Tiền viện đại, Đình Phương tới trước, Quách Kiều trời sắp tối mới từ Mã Quân doanh trở về. Biết được phụ thân gọi hắn đi Lâm Văn Đường dùng cơm, Quách Kiều bước nhanh trở về Di Hòa Hiên, không có thời gian tắm gội, qua loa lau lau khuôn mặt đôi bộ đồ mặc ở nhà, lại vội vàng đi đến Lâm Văn Đường, vào nhà liền khom người bồi tội với hai người ngồi ở chủ vị: "Trong doanh có việc trì hoãn, làm phụ thân mắng thân đại lâu."

Quách Bá Ngôn quả thực đợi thật lâu, một mình hắn đợi không sao, thế tử nữ nhi cũng phải đợi theo, sắc mặt hắn liền khó coi.

Lâm thị ôn nhu nói: "Chính sự quan trọng hơn, Thế tử không cần áy náy, nhìn con nóng quá kia, nhanh ngồi xuống uống một ngụm trà đi."

"Tạ mẫu thân quan tâm." Quách Kiều bình tĩnh nói, ngừng đầu nhìn mắt phụ thân, sau đó đi đến ngồi xuống phía bên trái Quách Bá Ngôn, Đình Phương vừa vặn rót trà cho ca ca, Quách Kiều lại gật gật đầu với muội muội, một hơi uống ngay nửa bát. Buông bát trà, ánh mắt vô ý đảo qua bên kia phụ thân, chỉ thấy Mậu Ca Nhi nghiêng cái đầu nhỏ đang nhìn hắn, hơi giương miệng nhỏ, có chút ngốc, hai mắt nhìn nhau, tiểu gia hỏa bỗng nhiên nhếch miệng nở nụ cười, quay đầu chui vào trong lòng phụ thân, giống như ai đó đang trêu chọc hắn.

Quách Kiều đang muốn dời ánh mắt, thẳng bé lại nghiêng đầu ra nhìn hắn, ánh mắt một đôi, tiểu gia hỏa lần nữa quay đầu cười.

Quách Kiều liền có chút luống cuống, không nhìn đệ đệ, thẳng bé không có ai chơi hơn phân nửa sẽ thất vọng, xem đi, quá ngốc.

"Đệ đệ và ca ca chơi đôi mắt à." Đình Phương buồn cười nói.

Quách Kiều nhìn muội muội, thuận thế dời đi ánh mắt, Quách Bá Ngôn ngo ngoe Trương Tử, nói: "Mậu Ca Nhi thích người, người ôm một lát đi."

Cố ý muốn cho hai đứa con trai thân cận.

Phụ thân lên tiếng, Quách Kiều lập tức đứng dậy, đi qua đón Mậu Ca Nhi. Mậu Ca Nhi hôm nay là tôn bối được sủng ái nhất Quốc Công Phủ, các trưởng bối thích hắn, đám ca ca tỷ tỷ cũng thích trêu chọc nó, chỉ có Quách Kiều ôm nó số lần ít nhất, mấy lần có thể đếm được trên đầu ngón tay cũng đều là Thái phu nhân, Đình Phương cứng rắn nhét qua. Nhưng Mậu Ca Nhi cũng không sợ người lạ, ca ca còn cách nó mấy bước xa, nó đã giơ cánh tay nhỏ lên, chờ ca ca ôm, ánh mắt như nước long lanh vô cùng thích thú.

So với đệ đệ tình cảm dạt dào, Quách Kiều vẻ mặt như thường, chỉ ôm đệ đệ, một tay kịp thời chế phía sau lưng thẳng bé.

Ôm ít, không có nghĩa là không biết.

Tiếp đó ôm một cái liền chọc tới phiền toái, Mậu Ca Nhi rất thích ca ca, lúc ăn cơm cũng không chịu gọi nhũ mẫu ôm đi, Lâm thị tự mình tiếp cũng không được, muốn ca ca ôm. Quách Bá Ngôn cười nói: "Để Bình Chương ôm ăn đi, Mậu Ca Nhi nhẹ mà, không sao đâu."

Lâm thị không quá yên lòng ngồi xuống.

Tống Gia Ninh và Đình Phương ngồi đối diện Quách Kiều, lúc ăn cơm, nàng nhìn không được lưu ý một lớn một nhỏ đối diện. Quách Kiều một tay ôm Mậu Ca Nhi một tay cầm chiếc đũa, Mậu Ca Nhi vừa mới bắt đầu thật đáng hoàng, cũng không lâu lắm liền nghịch ngợm, rướn cả người lao về phía trước, muốn cướp chiếc đũa và bát của ca ca. Quách Kiều một tay che ngực Mậu Ca Nhi tránh cho đụng vào, một tay đi chuyển bát lên phía trước, Mậu Ca Nhi ngửa đầu, hướng ca ca "A" một tiếng, khóe miệng chảy xuống một đường nước miếng vô cùng đầy đủ.

Nhũ mẫu ở bên cạnh nhìn thấy, vội vàng dùng khăn giúp Mậu Ca Nhi lau, lau xong thử đón lấy, Mậu Ca Nhi lập tức co lại trong ngực ca ca.

Ai cũng không có biện pháp.

Quách Kiều lướt qua cái bàn, múc cho Mậu Ca Nhi cháo gạo đặc biệt chuẩn bị cho nó, Mậu Ca Nhi sớm mở miệng chờ, ý là bảo ca ca hầu hạ. Quách Kiều tự mình ăn một miếng, cho ăn đệ đệ hai phần, bọn người Quách Bá Ngôn nhìn bọn họ chăm chăm, Quách Kiều lại chỉ nhìn đệ đệ, không thấy mọi người trong nhà là biểu lộ gì.

Quách Bá Ngôn vui mừng, Lâm thị rất xúc động, lần đầu tiên cảm thấy, con riêng cũng không có lạnh lùng như biểu hiện bên ngoài.

Tổng Gia Ninh nhìn mấy lần liền cúi đầu xuống, bởi vì nàng nhớ tới, kiếp trước Quách Kiều đã từng cho nàng ăn như vậy. Có lần nàng sinh bệnh, ốm yếu cả người vô lực, Quách Kiều tự tay cho nàng ăn mấy lần, lúc cho ăn giống như hiện tại, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ. Im lặng ôn nhu, thật ra Tổng Gia Ninh quá cảm động, một lần cho cá ăn chơi, nhìn con cá chép đỏ trong chum nước lẻ loi kia, vui vẻ ăn nhưng cho dù như thế nào cũng không bơi ra được vạc nước tựa như nhà giam, Tổng Gia Ninh bỗng nhiên liên tưởng.

Quách Kiều là coi nàng như con cá chép đỏ mà nuôi dưỡng, nàng là đồ chơi của hắn, hắn rất thích con cá chép đỏ, nàng khỏe mạnh, hắn chỉ quản trêu đùa hưởng thụ, nàng bị bệnh không còn khí lực hầu hạ hắn, hắn đương nhiên phải tỉ mỉ chiếu cố một phen, dưỡng tốt nàng, hắn mới có thể tiếp tục hưởng thụ. Tốt cho tất cả, cuối cùng vẫn là vì bản thân hắn vui vẻ.

Từ đó về sau, Tổng Gia Ninh liền sẽ không bao giờ nằm mơ nữa, nằm mơ Quách Kiều thật sự thích mình, bởi vậy về sau Quách Kiều nói hắn muốn cưới Đoan Tuệ công chúa, nàng sớm đã nhìn thấu, mới không có chút nào đau lòng, chỉ ngóng trông Quách Kiều cung nựng Đoan Tuệ công chúa, miễn cho Đoan Tuệ công chúa tìm nàng gây phiền toái.

"An An?"

Có người gọi nàng, Tổng Gia Ninh đột nhiên hoàn hồn, Lâm thị buồn cười, lặp lại lời nói của Quách Bá Ngôn: "Ngày mai hưu mộ, phụ thân các con mang chúng ta đi diện trang đẹp thanh."

Tổng Gia Ninh mừng rỡ. Năm nay Đình Phương tỷ tỷ đã đính hôn, đầu tháng ba Văn Phương rủ mọi người đi chơi, Tổng Gia Ninh có chút ý động, không biết làm sao hai đường ca Quách Phù Quách Thứ không chịu đi. không có huynh trưởng làm bạn, mấy vị cô nương các nàng sẽ không được xuất hành, cho nên cảnh xuân rực rỡ, Tổng Gia Ninh chỉ có thể ở hậu hoa viên Quốc Công Phủ tùy tiện đi một chút, tuy vườn đẹp, mỗi ngày đi dạo cũng muốn ngán.

"Phụ thân thật tốt." Tổng Gia Ninh ngọt ngào nói.

Quách Bá Ngôn cười, ánh mắt dừng lại ở trên mặt trưởng nữ, trưởng nữ cuối năm phải xuất giá, lần này chủ yếu là cùng trưởng nữ đi chơi, vài chục năm trước hắn bề bộn nhiều việc cống hiến cho Hoàng Thượng, cũng không có cơ hội ở cùng hài tử. Đình Phương hiểu tâm ý phụ thân, trong lòng vừa ấm vừa chua xót, phụ thân rốt cuộc nhận hạ rồi, nàng cũng đã lớn lên, không có nhiều cơ hội ở bên cạnh phụ thân cố gắng báo hiếu.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chương 49

Biên cương Đại Chu và Liêu quốc nối ngang đông tây, kéo dài mấy ngàn dặm, Đông Bắc chư châu địa thế bằng phẳng, giao chiến có lợi cho Liêu quân thiết kỵ, nguyên nhân trước kia Liêu quân nhiều lần xuôi nam, đều là từ khu vực Đông Bắc tập kích, Tuyên Đức Đế cũng an bài trọng binh canh gác ở đây, giao cho tỵ danh viễn dương Trần Bắc tướng quân Hàn Đạt tọa trấn. Khu vực Tây Bắc nhiều sông núi, dễ thủ khó công, bởi vậy triều đình chỉ an bài tám vạn binh mã.

Ai cũng không nghĩ tới, lần này Liêu quân vậy mà suốt đêm từ Tây Bắc đánh lên, tấn công tướng sĩ Đại Chu chưa chuẩn bị sẵn sàng, thế như chẻ tre lấy được cứ điểm đệ nhất Tây Bắc là Linh Châu. Chiến báo truyền vào kinh, Tuyên Đức Đế giật dử, hạ lệnh chém đầu Thủ tướng Linh Châu bỏ thành mà chạy, đề bạt Phó tướng làm chủ tướng, cũng chỉ thị Vệ Quốc Công Quách Bá Ngôn tự mình dẫn mười vạn cấm quân tiến đến trợ giúp.

Quách Kiều cũng ở trong cấm quân chờ sai phái.

một người Quốc Công gia, một là Thế tử, hai cha con đều phải đi chiến trường, Thái phu nhân lo lắng trùng trùng, sớm mang theo Đình Phương đến Lâm Văn Đường chờ, như vậy con cháu hồi phủ, bà liền lập tức có thể gặp được. Lâm thị, Tổng Gia Ninh tự nhiên phải phụng bồi, mấy người nhị phòng, tam phòng cũng đều đến.

một canh giờ sau, Quách Kiều về trước, người mặc khôi giáp. đi vào nhìn một vòng mọi người chung quanh, về mặt Quách Kiều nghiêm túc nói với Thái phu nhân: "Tổ mẫu, sáng mai giờ dần đại quân sẽ xuất phát, phụ thân đêm nay ngủ ở quân doanh, phải con trở về thông báo người một tiếng, bảo ngài và mẫu thân, thúc phụ thím cũng sớm nghỉ ngơi, không cần lo lắng cho chúng ta."

"không trở lại?" Thái phu nhân kinh ngạc nói, có chút không cách nào tiếp nhận, bà còn có thật nhiều lời muốn dặn dò nhi tử.

"Quân tình khẩn cấp, phụ thân thoát thân không ra." Quách Kiều đơn giản nói, sau đó nhìn Lâm thị: "Mẫu thân, kính xin người vì phụ thân thu dọn mấy bộ

quần áo."

Lâm thị tâm hoảng ý loạn, nghe vậy vội vàng liền đi hậu viện an bài.

Biết rõ Thái phu nhân có chuyện sẽ nói với Quách Kiêu, nhị phòng, tam phòng mọi người chia ra dẫn dò Quách Kiêu một phen, trước giải tán. Đối với bọn họ mà nói, Quách Bá Ngôn cách hai năm sẽ mang binh một lần, mỗi lần đều bách chiến bách thắng, mọi người cũng không lo lắng.

Bọn họ vừa đi, Lâm Vân Đường lập tức lộ ra quanh quẩn, Thái phu nhân không phải rất lo lắng con trưởng, nhưng sợ trưởng tôn còn trẻ khinh suất, trên chiến trường bị thương, liền kéo tay Quách Kiêu dẫn dò rất nhiều. Quách Kiêu nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu, ánh mắt mấy lần xéo qua lườm nhìn về hai muội muội ở một bên.

Đình Phuong khăn trương cực kỳ, khuôn mặt trắng bệch, lông mày nhuyễn nhủ thật sâu, trong mắt tất cả đều là huynh trưởng.

Tổng Gia Ninh khẽ khẽ cúi đầu, thấy không rõ rốt cuộc là về mặt gì, nhưng khuôn mặt nha đầu béo trong trắng lộ hồng, Quách Kiêu theo bản năng suy đoán, kẻ muội giống như một chút cũng không lo lắng cho hân.

Tổng Gia Ninh quả thật là không lo lắng, cũng không phải nàng một chút cũng không thêm để ý sinh tử của Quách Kiêu, mà là nàng biết rõ, Quách Kiêu lần đi này chắc chắn bình an vô sự. Kiếp trước khi vừa bị Quách Kiêu mang vào kinh thành, Quách Kiêu không ép buộc nàng cho hân, nhưng nha hoàn an bài hầu hạ nàng không biết là hân bày mưu đặt kế, hay là chủ động muốn giúp Quách Kiêu, ở bên tai nàng nói rất nhiều lời hữu ích giúp Quách Kiêu, cũng nói các loại sự tích anh hùng của Quách Kiêu, trong đó liền nhắc tới Quách Kiêu mười tám tuổi theo cha xuất chinh, Quách Bá Ngôn cầm binh chính diện chống trả, Quách Kiêu suất lĩnh hai ngàn nhân mã vây quanh phía sau Liêu quân, đốt đi lương thảo đối phương, lập công lớn.

Nhưng Tổng Gia Ninh cũng không có ngạc nhiên đến mức thật sự lộ ra bộ dạng mọi việc không liên quan đến mình, nàng rất cố gắng giả bộ lo lắng, cũng không biết là thiên phú gạt người của nàng quá kém, hay là đôi mắt Quách Kiêu quá độc, không thể lừa dối vượt qua kiểm tra.

Thái phu nhân nói thật nhiều thật nhiều, không rõ chi tiết cũng dẫn dò qua, lúc này mới khiến các cháu gái và huynh trưởng bịn rịn chia tay.

Đình Phuong sắp khóc rồi, ngẩng đầu nhìn qua thân ca ca, lời nói đầy bụng không biết nên nói từ chỗ nào, trong mắt ngấn nước. Muội muội sợ thành như vậy, Quách Kiêu hiếm khi cười cười, sờ sờ đầu muội muội nói: "Đình Phuong an tâm đợi gả, trở về ca ca cũng muội lên kiệu hoa."

Trong lòng Đình Phuong đau xót, nước mắt to như hạt đậu lăn xuống dưới, bỏ nhào qua ôm lấy huynh trưởng, đầu chống lên ngực Quách Kiêu nức nở nói: "Ca ca huynh phải bảo trọng, có rãnh nhớ rõ viết thư cho muội, còn có phụ thân, huynh nói với phụ thân, nói muội nhớ ông ấy, bảo ông sớm chiến thắng trở về, tổ mẫu, mẫu thân, muội và muội muội đều chờ."

Quách Kiêu vỗ vỗ vai muội muội, ánh mắt nhiều thêm vài phần ôn nhu: "Được."

Đình Phuong khóc một lát, đôi mắt đỏ đỏ đứng thẳng, quay đầu nhìn Tổng Gia Ninh.

Tổng Gia Ninh ngừng đầu, liền rơi vào đôi mắt màu đen tĩnh mịch của Quách Kiêu, sắc bén như ưng, dường như có thể nhìn thấu trái tim nàng. Tổng Gia Ninh vốn chuẩn bị vài câu bịn rịn chia tay, bị Quách Kiêu nhìn chăm chăm như vậy, Tổng Gia Ninh lập tức quên mất, lời nói tốt đẹp tạm thời soạn không ra, liền nghĩ đến cái gì nói cái nấy: "Đại ca, huynh, huynh đến chiến trường phải cẩn thận, nghe nói người Liêu đặc biệt hung ác, huynh đánh thắng được thì đánh, vạn nhất đánh không lại..."

nói đến đây, Tổng Gia Ninh bỗng nhiên nói không được nữa, làm sao nghe được có chút ừ ừ vậy hả?

"không có Liêu Binh nào đại ca muội đánh không lại." Nhìn ra nàng cặn lời, Quách Kiêu thản nhiên nói.

đã có cái thang, Tổng Gia Ninh lập tức lộ ra nụ cười nịnh nọt: "Vâng, đại ca lợi hại nhất." Bịn rịn chia tay nàng không có trải qua, khen người đơn giản hơn nhiều. Bởi vì biết rõ Quách Kiêu quả thật là rất lợi hại, Tổng Gia Ninh mong ngựa vô cùng thành tâm, mặt hạnh phúc chiếu ngon đèn, sáng ngời thủy nhuận. Quách Kiêu nhìn sâu một cái, ngực rút cuộc thư thái.

thì ra kẻ muội cũng không phải là không quan tâm hân, mà là quá tín nhiệm hân.

Thân muội muội tìm ra manh mối rồi, Quách Kiêu thuận tay cũng sờ lên đầu Tổng Gia Ninh, dùng giọng điệu huynh trưởng dẫn dò: "Ta cùng với phụ thân không có ở đây, muội phải nghe lời của tổ mẫu mẫu thân, có rãnh bồi tổ mẫu nhiều chút, tạm thời đừng nhớ nghĩ đến việc ra bên ngoài đi dạo, chờ ta trở lại, đại ca mang bọn muội đi ra ngoài."

Tổng Gia Ninh rất không quen hân đụng chạm, vừa gật đầu vừa dịch qua bên cạnh Đình Phuong.

Hai khắc sau, bọc hành lý của Quách Bá Ngôn, Quách Kiêu cũng thu thập xong, Đình Phuong đỡ Thái phu nhân, Lâm thị dẫn Tổng Gia Ninh, bốn người cùng đưa Quách Kiêu ra phủ. Quách Kiêu trở mình lên ngựa, sau cùng mắt nhìn nữ quyến trong nhà, ánh mắt trầm xuống, cũng không quay đầu lại xuất phát. Trái tim Thái phu nhân nhắc lên, Lâm thị nhìn bóng lưng đi xa của con riêng, nhưng trong lòng lại nhớ thương một người khác.

Bóng đêm tràn ngập, Lâm thị trước tiên Thái phu nhân quay về Sương Tâm Viện, lại nhìn nữ nhi, nhi tử chìm vào giấc ngủ, lúc này mới trở về phòng của mình.

Trong phòng lưu lại một chiếc đèn, Lâm thị nằm ở trên giường, thật lâu khó ngủ.

Nàng rất lo lắng.

Đạo thương không có mắt, tuy rằng Quách Bá Ngôn là Thường Thắng Tướng quân Đại Chu, nhưng ai có thể bảo đảm hẳn nhiều lần đều có thể đánh thắng trận? Vạn nhất lần này... khuôn mặt Lâm thị không còn chút máu, không dám nghĩ tiếp nữa. Nàng đã mất một trạng phụ, duyên phận với Quách Bá Ngôn đầu tiên là đau khổ, sanh xong Mậu Ca Nhi Lâm thị mới nhìn ra, Quách Bá Ngôn đối với nàng cảm động thêm vài phần chân tình, một người cho hai mẹ con các nàng an ổn, một người sau khi cưới nàng liền chỉ làm nam nhân của nàng, ngày qua ngày, Lâm thị bất tri bất giác động tâm.

Nhưng nàng vừa nếm được ngọt ngào, Quách Bá Ngôn phải đi chiến trường rồi.

Lâm thị lật người, nước mắt rơi xuống. Chồng trước tuổi còn trẻ, trước kỳ thi mùa xuân vào kinh bỗng nhiên mắc bệnh hiểm nghèo mà chết, có người nói là nàng khắc chồng. Lâm thị không biết mình rốt cuộc có khắc không, nhưng bây giờ, Lâm thị rất sợ, nàng có phải là nữ nhân khắc chồng hay không, ai cưới nàng đều không tốt?

Lâm thị không sợ lại làm một lần quả phụ, nàng chỉ sợ Quách Bá Ngôn không về được, sợ Mậu Ca Nhi của nàng vẫn chưa học được gọi phụ thân liền...

Khóc khóc, Lâm thị ngủ mất, ngủ không biết bao lâu, bỗng nhiên nghe được một chút động tĩnh, Lâm thị bừng tỉnh, chợt nghe có tiếng bước chân dồn dập đến chỗ nàng. Lâm thị nhanh liệt quay đầu, cách màn lụa hơi mỏng, mượn chập đèn trước khi ngủ giữ lại, nàng thấy một thân ảnh cao lớn, người nọ vén màn, lộ ra một khuôn mặt lạnh lùng nàng sớm đã quen thuộc.

Còn chưa nói lời nào, nước mắt Lâm thị đã trào ra trước rồi.

Quách Bá Ngôn ngơ ngẩn, nhìn nước mắt phiền phức khó chịu kia dọc theo khuôn mặt trắng nõn của nàng bỗng chốc lăn xuống, hẳn đầu tiên là khiếp sợ, lập tức mừng như điên.

"Lo lắng cho ta?" Quách Bá Ngôn ngồi xuống, vươn tay ôm người vào trong ngực.

Lâm thị ôm chặt lấy sống lưng rộng lớn của nam nhân, cái gì cũng không nói.

Quách Bá Ngôn cọ đỉnh đầu nàng, ánh mắt thay đổi mấy lần, hẳn nửa đêm chạy về, chủ yếu là muốn trước khi xuất phát gặp nàng một lần, nói cho nàng biết đừng lo lắng, giờ này khắc này, đã gặp nàng rồi lệ vì hắn, Quách Bá Ngôn bỗng nhiên muốn một đáp án. Bàn tay to vô ý thức luồn mái tóc đen của nàng, Quách Bá Ngôn thấp giọng hỏi: "Sợ ta gặp chuyện không may, hai mẹ con nàng ở Quốc Công Phủ không dễ chịu, hay là sợ, tương lai không có ai ôm nàng như vậy?"

Hắn luôn cho rằng, nàng là vì nữ nhi mới đồng ý tái giá.

Lâm thị không nói.

Quách Bá Ngôn nâng cằm nàng lên, không muốn nàng nói.

Ánh mắt dây dưa, hai mắt đắm lệ mông lung của Lâm thị đã tiết lộ đáp án, nhưng nàng vẫn chúi chúi đôi mắt, ra vẻ bình tĩnh nói: "Đội Quốc Công gia trở về, ta lại nói cho người."

Quách Bá Ngôn nở nụ cười, đề nàng té xuống, một hồi mưa rào gió táp.

Hôm sau trời chưa sáng, đại quân xuất phát.

~

Quốc gia có chiến sự, bất kể triều đình hay là dân chúng đều vì chiến sự Tây Bắc mà lo lắng, nhất là dưới chân thiên tử, bất kể là thật sự lo lắng đại cục hay là giả vờ có lệ, quan viên dân chúng đều phải làm ra vẻ, loại chuyện ăn uống mở tiệc chiêu đãi nhiệt rồ rồ ít đi, chính là có cũng không dám tổ chức giống trống khua, hôn sự tiệc cưới cũng yên tĩnh.

Vệ Quốc Công phủ hai đời trụ cột đều ở tiền tuyến chống lại Liêu quân, ngày kế tiếp từ lúc đại quân xuất phát, Thái phu nhân liền dẫn dò, trước khi hai người bình an trở về, Quốc Công Phủ đóng cửa từ chối tiếp khách, Nhị gia, Tam gia tại triều làm quan tiếp tục làm chức quan nhỏ, nội trạch nữ quyền trừ phi cần thiết, không thể đi ra ngoài đi đại lại.

Đinh Phương Lan Phương cũng ngoan ngoãn, Văn Phương vây khốn trong phủ, chạy tới trước mặt Thái phu nhân nũng nịu mấy lần. Về phần Tống Gia Ninh, chỉ sợ nàng mới là người bảo trì bình thân nhất Quốc Công Phủ, dù sao kiếp trước ở thôn trang vây hãm bảy năm, Tống Gia Ninh đã sớm quen đóng cửa không đi ra ngoài, lòng yên tĩnh như nước ở bên cạnh mẫu thân, hỗ trợ chăm sóc đệ đệ.

Tháng ba chiến tranh nổi lên, trong hai quân tất có thắng bại, thắng đến chín thắng. Quách Bá Ngôn lấy ít thắng nhiều chém giết năm vạn Liêu quân, chiến trường lực lượng ngang nhau tình thế mới hoàn toàn thay đổi. Đại Chu thừa thắng xông lên, Liêu quân liên tục bại lui, rốt cuộc ba tháng sau, thu binh mà chạy. Tin chiến thắng truyền tới kinh thành, Tuyên Đức Đế Long nhan cực kỳ vui mừng, Hoàng Thượng cao hứng, mây đen bao phủ gần một năm ở kinh thành mới tiêu tán, đám dân chúng cũng vui vẻ trôi qua năm.

Liêu quân mặc dù lui, quân phòng biên cương vẫn cần chỉnh đốn, Thượng Nguyên ngày lành, thư nhà của Quách Bá Ngôn đã đến, nói phụ tử bọn họ đại khái thắng từ hồi kinh.

Thái phu nhân cảm thư nhà, biết được ngày về, cao hứng cực kỳ khùng khiếp, nếu như hai người đều không có việc gì, còn lập được công, Thái phu nhân rất cuộc mở miệng, giải bỏ lệnh cấm toàn Quốc Công Phủ. Hàn phu nhân của Phủ Trấn Bắc tướng quân nghe tin tức đến nhà, một lần nữa thương nghị hôn kỳ của hai hài tử với Quách gia, Thái phu nhân đã sớm lật hoàng lịch, định ngày đại hi vào tháng năm.

Đàm cửu mẩu nhận được thư từ, dùng lý do gặp cháu ngoại gái, dẫn nữ nhi Đàm Hương Ngọc tỉ mỉ trang điểm qua phủ làm khách.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 50

Hai mẹ con Đàm cửu mẩu tới rất trùng hợp, bên trong Quốc Công Phủ, mẩu thân Nhi phu nhân mừng thọ, hôm qua liền dẫn đôi song sinh, Lan Phương về nhà mẹ đẻ thăm người thân, phải ở hai đêm mới về. Tam phu nhân bồi Thái phu nhân đi An quốc tự nghe cao tăng giảng kinh, chỉ có Lâm thị ở nhà. Đình Phương mất thấy sắp xuất giá, không thích hợp đi ra ngoài, Tam cô nương Vân Phương ngại nghe kinh khô khan buồn bức, không có đi theo mẩu thân đi, cũng dặt Thượng Ca Nhi năm tuổi đến Lâm Vân Đường tìm đệ đệ muội muội chơi.

Đầu tháng ba, ánh mặt trời ấm áp áp, bọn nha hoàn bày bàn trà, ghé mây dưới dưới tàng cây hoa quế trong viện, Lâm thị mang theo ba vị cô nương ngồi vây quanh một vòng thưởng trà nói chuyện phiếm, Thượng Ca Nhi hưng trí bưng bưng chơi với Mậu Ca Nhi. Mậu Ca Nhi gần hai tuổi rồi, thật ra mới một tuổi năm tháng, nhưng thẳng bé lớn lên khỏe mạnh, năm trước qua một tuổi liền có thể vững vàng đương đương thẳng bước đi, hiện tại đã có thể đi nhanh, mất thấy liền sẽ học chạy.

Đôi song sinh tìm một con ngựa gỗ cao ba thước cho đường đệ chơi, ngựa gỗ bốn chân phía dưới gắn bánh xe, nắm dây cương trên cổ có thể kéo đi. Mậu Ca Nhi thích cực kỳ, ban ngày đi chỗ nào cũng muốn kéo ngựa gỗ theo, buổi tối sẽ đặt ngựa gỗ ở bên giường, trước khi ngủ nhất định phải nhìn thấy, có một lần nhũ mẩu quên đặt vào, Mậu Ca Nhi trước òng ọc òng ọc ăn một bữa, sau đó chỉ vào cửa miệng hô to "Đậu Đậu".

Đậu Đậu là tên Mậu Ca Nhi đặt cho ngựa gỗ nhỏ, vì sao gọi Đậu Đậu, nó nói không rõ ràng lắm, người khác hỏi thẳng bé chỉ nhếch miệng cười, giống như ai đang khen nó vậy.

Lúc này Mậu Ca Nhi đang nắm bắp chân nhảy lên trên ngựa gỗ, Thượng Ca Nhi cho nó nắm, bà tử khỏe mạnh xoay người đỡ, hai huynh đệ vây quanh một vòng cây hoa quế. Lâm thị ngồi ở trên ghế mây, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Ca Nhi ứng đồ, cái trán cũng đỏ mồ hôi, cười nói: "Thượng Ca Nhi tới đây nghỉ một lát đi, đệ đệ đệ tự mình chơi."

Mậu Ca Nhi nghiêng cái đầu, mắt to hoang mang nhìn qua mẩu thân, biết rõ mẩu thân đang nói với bọn họ.

Thượng Ca Nhi ngó ngó đệ đệ vẫn còn đuổi chân "giục ngựa", lắc đầu, cao hứng nói: "Con không mệt!"

Nghiêm túc lắm, Lâm thị buồn cười.

Vân Phương vùng trộm trừng đệ đệ, dẫn ngựa cho cho người ta vui vậy đó hả, người đệ đệ này có phải ngốc hay không? Tuy rằng nàng cũng thật thích Mậu Ca Nhi, nhưng Vân Phương thật sự lo lắng đệ đệ ruột của mình trưởng thành một bé ngốc, một chút cũng không biết vì chính mình suy nghĩ. Trờ về phải nói cho mẩu thân biết đệ đệ ngốc mới được, thật không cao hứng nổi.

Thượng Ca Nhi chưa làm ca ca tốt đủ, Mậu Ca Nhi bỗng nhiên không muốn chơi nữa, "chạy" Đậu Đậu đến bên cạnh tỷ tỷ, thẳng bé giơ tay lên làm nũng với thân tỷ tỷ: "Ôm!"

Tổng Gia Ninh cười ôm lấy đệ đệ, Mậu Ca Nhi thích nhất tỷ tỷ, ôm cổ tỷ tỷ, bẹp hôn khuôn mặt rồi tỷ tỷ một hơi, lưu lại một chút nước miếng. Đúng lúc này, bọn nha hoàn tới thông truyền, nói Đàm cửu mẩu, biểu cô nương đến. Đình Phương sắc mặt biến hóa, vô thức nhìn mẩu thân, trong lòng biết mợ đối với mẩu thân không đủ kính trọng, mẩu thân khẳng định vô cùng rõ ràng.

Lâm thị cười gọi nha hoàn mời hai mẹ con Đàm cửu mẩu đến bên này, lại dặn dò nha hoàn thêm hai ghế tre.

Đình Phương đẩy lòng một mảnh ấm áp, âm thầm may mắn vận khí của mình, cũng không có gặp được một kẻ mẩu cay nghiệt.

Lúc bóng dáng Đàm cửu mẩu, Đàm Hương Ngọc xuất hiện tại hành lang, Đình Phương rời chỗ trước nhất, Tổng Gia Ninh giao đệ đệ cho mẩu thân, nàng cũng giữ lễ mà đứng lên, chỉ có Vân Phương vô lại một hơi, sau đó mới cho trưởng tỷ mặt mũi, đứng dậy đón chào. Lâm thị cũng ôm nhi tử rồi ghé, mỉm cười nói: "Hồi lâu không thấy, phu nhân gần đây tốt chứ?"

Đàm cửu mẩu một chút cũng không tốt, cháu ngoại trai lên chiến trường, vừa đi mấy tháng, trong tháng giêng trước khi nhận được tin vui Liêu quân lui binh, Đàm cửu mẩu mỗi ngày mỗi đêm đều lo lắng cháu ngoại trai, ăn uống không trôi đêm không thể say giấc, sợ cháu ngoại trai gặp chuyện không may, nhà mình thiếu đi một cửa quan hệ thông gia quyền quý. Hơn nửa năm giày vò, Đàm cửu mẩu gầy hai vòng, sắc mặt âm đạm không chút ánh sáng, hoa văn nhỏ nơi khóe mắt mọc lan tràn, dường như già hơn mười tuổi.

Quách gia mới vừa khôi phục việc qua lại không lâu, đây là cách một năm sau, Đàm cửu mẩu lần đầu tiên đến nhà, đi theo nha hoàn đi tới, Đàm cửu mẩu

liếc mắt liềm thấy được Lâm thị dưới tàng cây. Nữ nhân ba mươi tuổi, mặc một bộ búi tóc trắng thêu sen xanh, bởi vì ôm hai tay nâng cao, quần áo xiết chặt, nhất thời đem tư thái lung linh của thiếu phụ hiện ra rõ ràng, eo mảnh khảnh này, đừng nói nam nhân nhìn thèm, chính là bà ta, cũng không tự giác nghĩ tới Lâm thị ở trong trường sẽ là loại phong tình nào. Về phần khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Lâm thị, Đàm Cửu Mầu vốn không muốn nhìn, nhìn một lần sẽ phải không công giận dữ một lần, hận ông trời bất công.

Gương cười gât gât đầu với Lâm thị, ánh mắt Đàm Cửu Mầu, từng cái đảo qua ba vị cô nương bên cạnh Lâm thị. Cháu ngoại gái Đình Phương 17 rồi, đáng vẻ như người Đàm gia, mặt trái xoan mi lá liễu, da trắng môi đỏ, trong xinh đẹp lộ ra tiểu thư khuê các đoan trang dịu dàng. Tam cô nương Vân Phương nháy mắt cũng trở thành đại cô nương mười bốn tuổi, vóc dáng thuận theo Tam phu nhân, vóc người cao gầy, cùng cháu ngoại gái không sai biệt lắm, nhưng mặt mày kiêu căng, khiến người nhìn không thích.

Ánh mắt thờ ơ của Đàm Cửu Mầu, rớt cuộc rơi trên người Tống Gia Ninh mặc váy dài ngọc bạch, chỉ liếc một cái, Đàm Cửu Mầu liền khiếp sợ quên luôn đi về phía trước, sững sờ cứng đờ tại chỗ, mà phía sau bà ta, Đàm Hương Ngọc mười sáu tuổi, cũng cứng đờ tại chỗ.

Tống Gia Ninh trong trí nhớ của hai mẹ con, là một tiểu nha đầu tuy rằng xinh đẹp nhưng lớn lên béo ụt ịt, vóc dáng thấp bé, muốn tư thái không có tư thái, muốn khí độ không có khí độ, bản lĩnh duy nhất lấy được là khuôn mặt trả lại cho ăn mặc, chính là khiến người yêu thương, cũng chỉ là coi nàng như hài đồng, xoa bóp khuôn mặt coi như xong. Nhưng bây giờ, Đình Phương đứng ở bên tay phải Tống Gia Ninh, gần gũi một năm, cái đầu cao hãnh lên, giống như cành liễu đâm chồi, tư thái lập tức liền xuất hiện!

Thế nhưng là, cô nương mười ba tuổi bình thường, nhiều lắm là eo nhỏ chút, ngực vẫn chưa có chính thức thức dậy đâu, Tống Gia Ninh thì ngược lại, phía trên mặc áo nhỏ thêu hoa sen đỏ, ngực như cái trống, nhô lên cái áo làm vạt áo cũng vênh lên, bên cạnh Đình Phương, Lan Phương cũng không có như nàng, ngay cả Lâm thị đã sanh qua hai từ cũng chỉ lớn hơn nữ nhân khác một chút!

Đàm Cửu Mầu không thể tin vào hai mắt của mình, nhìn chăm chăm vào vạt áo Tống Gia Ninh hồi lâu, ánh mắt mới khó khăn dời lên trên, lúc này vừa nhìn, lại ngây ngẩn cả người. Vóc dáng cao, Tống Gia Ninh mặt mày cũng nảy nở, như lá sen cao vút cuối cùng cũng vươn lên một nụ hoa hồng nhạt, thêm một vòng kiêu mị. Bền má nàng vẫn là mũm mĩm, trong trắng lộ hồng, nhưng nhìn so với năm trước thì đã gầy hơn một chút, mặt trái xoan trắng nõn, nổi bật lên bờ môi tươi đẹp như anh đào, đôi mắt...

Đàm Cửu Mầu còn muốn nhìn tiếp, Tống Gia Ninh lại bị hai mẹ con trong hành lang nhìn đến mức cả người không được tự nhiên, xoay người lại nhận đệ đệ từ trong ngực mẫu thân, dùng đệ đệ che bên trên mình lại, trong lòng phức tạp cực kỳ. Đừng nói Đàm Cửu Mầu giật mình, nàng cũng không ngờ tới mình dậy thì nhanh như vậy, kiếp trước nàng mười một tuổi không có ngực, đồ cưới của mẫu thân bị thúc thẩm lừa gạt mất, đồ ăn không có khát khe lắm, nhưng khẳng định kém hơn Quốc Công Phu, sau khi Tống Gia Ninh mười bốn tuổi có quý thủy, phía trên mới có biến hóa rõ rệt.

Hôm nay thay đổi nơi sinh hoạt, mỗi ngày ăn cùng mẫu thân và thân đệ đệ, thức ăn tinh xảo lại ngon, canh bỏ lại càng chưa bao giờ cắt đứt qua, lại làm cho quý thủy của nàng tới trước một năm, ngực cũng sớm phồng lên. Đại tỷ tỷ đoan trang, nhìn lên mấy lần cái gì cũng chưa nói, Vân Phương tỷ tỷ không đứng đắn, cười nàng mấy lần. Tống Gia Ninh rất lúng túng, lấy cớ do mình ăn được nhiều, thật ra nàng cảm thấy sự thật cũng như thế, mẫu thân và ba tỷ tỷ đều là mỹ nhân gầy, mỗi bữa chỉ ăn có một chút, eo nhỏ, ngực đương nhiên cũng không lớn lên được, nhưng nàng tham ăn đã thành ngoại tộc, khắp nơi chói mắt.

Kiếp trước Tống Gia Ninh gặp ít người, loại cảm giác xấu hổ này cũng không mãnh liệt, nhưng đời này, trông tron Quốc Công Phu, từ Thái phu nhân đến hai vị thím đến nha hoàn tất cả viện, đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng. Tống Gia Ninh ngoài mặt cố gắng giả bộ hào phóng, lại bí mật chu môi phàn nàn với mẫu thân, mẫu thân thầm nghĩ một biện pháp, khuyên nàng ăn ít một chút.

Tống Gia Ninh làm không được, phiên muộn hai ngày, tiếp tục thích ăn sao thì ăn.

"Mẹ nhanh ngồi đi." hai mẹ con Đàm Cửu Mầu rút cuộc đi đến gần, Đình Phương ôn nhu nói.

Đàm Cửu Mầu gât gât đầu, kéo bàn tay nhỏ bé của cháu ngoại gái dò xét cả buổi, hảo hảo khen một trận, khen xong cháu ngoại gái lại khen Vân Phương, đến phiên Tống Gia Ninh, Đàm Cửu Mầu cười lớn, có thâm ý khác nhìn Lâm thị, nói: "Gia Ninh lớn thật là nhanh, đại tỷ tỷ cũng so không bằng, trách không được nương người không câu nệ cho người ăn, béo chút thật là dễ nhìn."

Thâm ý trong lời nói bà ta, cô nương chưa xuất giá vẫn không thể nhận thức, ánh mắt Lâm thị lạnh lùng, cố kỵ Đình Phương sắp xuất giá mới nhịn xuống. Tống Gia Ninh ném qua chuyện trong phòng, thấy Đàm Cửu Mầu nhìn chăm chăm vào ngực nàng khen nàng xinh đẹp, Tống Gia Ninh bị chọc tức, thì ra Đàm Cửu Mầu là cảm thấy, mẫu thân là có chủ ý nuôi dưỡng nàng thành "Xinh đẹp" hay sao?

Mẫu thân không phải, nàng chỉ là không nỡ để nữ nhi đói bụng, Tống Gia Ninh cũng không có lòng kia, nàng chính là muốn ăn. Lâm gia biểu tỷ cũng mập mập, nhưng chỉ béo cánh tay và đùi, nàng ăn cơm hết lần này tới lần khác lại lớn ngực, nàng không không chế được, dựa vào cái gì Đàm Cửu Mầu nói nàng như vậy? Ngực lớn thì ngực lớn, lớn ở trên người nàng, có chọc tới ai đâu, chẳng lẽ bởi vì lớn lên lớn, liền biến thành sai?

Nhấn nhẹn lừa gạt trong bụng, lại không thể phát tác ra, Tống Gia Ninh bóp bàn tay mập đệ đệ, nói với mẫu thân: "Nương, Mậu Ca Nhi vừa cười ngửa, con dần

nó đi vào phòng rửa tay."

Lâm thị ừ một tiếng, sờ sờ đầu chất tử Thượng Ca Nhi: "Thượng Ca Nhi cũng đi rửa đi, rửa xong đi ăn bánh ngọt."

Tống Gia Ninh, Vân Phương liền chia ra mang theo đệ đệ đi vào trong phòng.

Đình Phương nghĩ làm sao mở miệng mời mẹ đi qua chỗ nàng ngồi, Đàm Cửu Mầu hàn huyên vài câu với nàng, nhưng lại cười nói: "tỷ muội các người đi

chơi đi, ta với trò chuyện mẫu thân ngươi."

Đình Phương do dự, mợ và kẻ mẫu, thật có thể nói chuyện với nhau sao?

Dường như nhìn ra lo lắng của nàng, Đàm Cửu Mẫu trên ghẹo nói: "Ta muốn hỏi mẫu thân ngươi một chút đồ cưới của ngươi chuẩn bị như thế nào rồi, Đình Phương muốn cùng nhau nghe sao?"

Khuôn mặt Đình Phương lập tức đỏ bừng, liên tục không ngừng kêu biểu muội Đàm Hương Ngọc, đi vào trong tìm bọn muội muội.

Mẫu Ca Nhi rửa tay, không muốn ở trên giường chơi, muốn tỷ tỷ ôm đi bên ngoài, Đình Phương đứng lúc muốn nói một chút lời thân mật với biểu muội ruột, suy nghĩ một chút nói: "Chúng ta đi hoa viên thôi." Hoa viên lớn, hai muội muội dễ dàng đệ đệ, nàng và biểu muội đi chậm một chút, vừa ngắm cảnh vừa ôn chuyện.

Tổng Gia Ninh, Vân Phương cũng tán thành.

Đàm Hương Ngọc lặng lẽ giặt nhẹ tay áo Đình Phương, nhỏ giọng nói: "Biểu tỷ, ta muốn chơi đùa, rất lâu không có chơi..."

Đình Phương là tỷ tỷ tốt của Tổng Gia Ninh, cũng là biểu tỷ tốt của Đàm Hương Ngọc, nếu như biểu muội chơi đùa, nàng liền đề nghị mọi người cùng nhau chơi.

Thương lượng xong rồi, các cô nương đi ra gặp trưởng bối xin phép.

Lâm thị không suy nghĩ nhiều, Đàm Cửu Mẫu đưa mắt nhìn nữ nhi đi xa, giống như vô ý mắt liếc Thọ vương phủ ở phía đông.

Tác giả có lời muốn nói: Gia Ninh: lớn cũng là sai lầm, tức giận!

Triệu Hằng: không có cảm thấy lớn.

Gia Ninh: thật sự?

Triệu Hằng: đến gần chút, ta nhìn lại một chút.

Tổng Gia Ninh không phòng bị chút nào chạy vào căn phòng nhỏ tối đen của nam nhân, không bao lâu, bên trong bỗng nhiên truyền đến một hồi "Chép miệng chép miệng chép miệng".

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 51

Đầu mùa xuân, gió mát từ hướng tây bắc thổi tới, hậu hoa viên Vệ Quốc Công phủ, lần lượt bay lên ba con điều.

Tổng Gia Ninh đứng ở trên đồng cỏ bên hồ, ngửa đầu đang nhìn con điều điều hâu đen sì của mình, chậm rãi thả dây. Cách đó không xa con điều cá chép màu đỏ của Vân Phương, con điều bướm bướm của Đàm Hương Ngọc cũng đang chậm rãi lên cao, hồng hồng xanh xanh, khỏi phải nói xinh đẹp biết bao nhiêu. Ánh mắt một lần nữa trở lại con điều hâu của mình, Tổng Gia Ninh thật sự là khóc không ra nước mắt.

Nhiều đệ đệ có cái gì tốt đâu, đi một hồi lại muốn tỷ tỷ ôm, một chút cũng không thương tỷ tỷ có một mối hay không, hôm nay thả con điều còn phải để cho nó chọn, chọn con điều điều hâu màu đen xấu quắc, Tổng Gia Ninh cũng xấu hổ thả rất cao. Nhìn không sai biệt lắm, Tổng Gia Ninh nắm ống lăn ngồi lên nệm gấm, chưa ngồi vững vàng, Mẫu Ca Nhi liền tới giành.

"Đệ kéo không nổi đâu." Tổng Gia Ninh một tay ôm đệ đệ, một tay nâng cao.

"Muốn!" Mẫu Ca Nhi nóng nảy, đưa tay muốn với, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tinh, mắt đen ngập nước, nhìn làm Tổng Gia Ninh không cách nào cự tuyệt, liền tự mình nắm một bên ống lăn chỉ, một chỗ khác cho đệ đệ. Mẫu Ca Nhi dựa vào trên người tỷ tỷ, bàn tay mập nắm ống lăn chỉ tả hữu lộn xộn, trên trời con điều điều hâu lác lác theo, Mẫu Ca Nhi cao hứng cực kỳ, miệng nhỏ há ra, nước miếng bắt tri bắt giác chảy ra.

Tổng Gia Ninh lấy khăn ra giúp đệ đệ lau miệng.

Bên kia con điều bướm bướm của Đàm Hương Ngọc rốt cuộc ổn định, nàng ta vừa không tập trung nghe biểu tỷ Đình Phương tám chuyện nhà, vừa điều chỉnh vị trí liếc hậu hoa viên Thọ vương phủ, không để lại dấu vết tới gần Vương Phủ bên kia. Con điều không thể bay quá thấp, thấp sẽ bay không qua, nhưng cũng không thể rất cao, nếu không sẽ bay đi xa. Cơ hội tiếp cận Thọ vương không nhiều lắm, Đàm Hương Ngọc hiện tại muốn làm, chính là bảo đảm con điều có thể rơi vào Thọ vương phủ, nàng có cố đi nhặt con điều, có lẽ có thể trông thấy vị Vương Gia tuần mỹ kia.

đi tới trước núi già, cảm thấy vị trí không sai biệt lắm, Đàm Hương Ngọc thừa dịp Đình Phương không chú ý, nhanh chóng từ trong tay áo lấy ra một lưỡi dao nhỏ, chỉ một phen, con điều buộc chỉ liền bị cắt đứt. trên tay buông lỏng, Đàm Hương Ngọc kinh sợ kêu lên một tiếng, khẩn trương nhìn chăm chăm vào con điều bay cao trong nháy mắt, trong miệng im lặng khẩn cầu: "Vương Phủ, Vương Phủ..."

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, hoặc là Đàm Hương Ngọc đánh giá thấp gió trên không, con điều bướm bướm xinh đẹp càng ngày càng nhỏ, bay ra thật xa khỏi Quốc Công Phủ, Thọ vương phủ mới xoay xoay rơi xuống dưới, không biết rơi nơi nào. Đàm Hương Ngọc ảo não cắn môi, ngay khi nàng do dự có nên đi theo biểu tỷ đòi điều hay không, bên hồ bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Đàm Hương Ngọc quay đầu, xoay được một nửa, trông thấy con điều hầu đen sì trên bầu trời kia vậy mà bay cao ỏi là cao, sau khi xoay mấy cái, hướng thẳng hậu hoa viên Thọ vương phủ rơi xuống!

Đàm Hương Ngọc vừa mừng vừa sợ vừa nghi, vui mừng là mặc kệ con điều của ai rơi vào, nàng cũng có thể đi theo đi Vương Phủ lấy, kinh nghi nhưng là, chẳng lẽ Tổng Gia Ninh cũng có một dạng tâm tư, mưu toan hấp dẫn Thọ vương gia?

Nàng tâm tình phức tạp nhìn qua, chỉ thấy nha hoàn Song nhi, Cửu Nhi của Tổng Gia Ninh cả Mậu Ca Nhi nhũ mẫu đều đang điên cuồng chạy trước đuổi theo con điều đang bay trên trời, ông dây thả điều vẫn cách mặt đất không quá xa, nhưng lại bị con điều kéo bay tới trên hồ, bọn nha hoàn chỉ có thể chạy dọc theo bờ hồ, lại nhìn Tổng Gia Ninh, cúi đầu, không biết đang nói cái gì với Mậu Ca Nhi.

Tổng Gia Ninh đang... Đồ dành đệ đệ.

Trách nàng, vừa nãy nhìn con điều của Đàm Hương Ngọc bay đi đến nhập thần, lực đạo trên tay không khỏi nói lỏng, đúng lúc đệ đệ ở bên cạnh kéo, ông dây thả điều liền hoàn toàn rời khỏi tay nàng. Con điều bay lên cao, có một hơi kéo người trên mặt đất, Mậu Ca Nhi bị sức lực này hù dọa, lập tức buông lỏng tay, vì vậy con điều hầu bay mất, Mậu Ca Nhi liền khóc, khóc đến oa oa, vang đến kinh thiên động địa.

"Mậu Ca Nhi không khóc, tỷ tỷ tìm cho người con điều hầu lớn hơn nhé." Tổng Gia Ninh luống cuống tay chân lau nước mắt cho đệ đệ.

"không muốn..."

Mậu Ca Nhi ngẩng đầu lên, nước mắt to như hạt đậu lăn xuống giống như không lấy tiền, miệng nhỏ mở ra đến mức có thể nhét ông dây thả điều vào luôn, quay về phía con điều hầu khóc. Tổng Gia Ninh ôm chặt đệ đệ, vừa dỗ dành vừa lưu ý con điều nhà mình, sau đó chỉ thấy con điều hầu kia vậy mà to gan lớn mật rơi vào Thọ vương phủ, địa bàn của Hoàng Thượng tương lai!

Tổng Gia Ninh sợ tới mức không kịp dỗ dành đệ đệ, Mậu Ca Nhi không nghe được giọng của tỷ tỷ, bỗng nhiên ngừng khóc, nháy nháy đôi mắt nhìn lên trời, tìm một vòng không thấy được Lão Ứng, chỉ thấy cá chép đỏ lớn của Tam tỷ tỷ, Mậu Ca Nhi lập tức khóc đến lợi hại hơn. Thằng bé thâm như vậy, Thượng Ca Nhi ngó ngó con điều mình còn chưa có thả lên, đưa cho đệ đệ, vừa đặc biệt không muốn, một bên Tam cô nương Vân Phương bị Mậu Ca Nhi chọc cười đến gãy lưng rồi, che miệng không dám để Mậu Ca Nhi nghe thấy.

Đình Phương phản ứng kịp thời nhất, nặng giọng nhắc nhở Song nhi: "Nhanh, nhanh kéo con điều trở về!" ông dây thả điều bên cạnh, nếu như có thể lấy con điều về trước khi người Thọ vương phủ phát hiện, liền không có chuyện nữa.

Song nhi, Cửu Nhi, nhũ mẫu Mậu Ca Nhi chạy đi nhanh hơn, ngay tại lúc Song nhi sắp tìm thấy, bên trong tường viện bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lớn lạnh lạnh: "Lớn mật, người phương nào xông tới Vương Gia?" Thanh âm kia không giống với giọng dịu nhẹ dễ nghe của nữ nhân, vừa nghe chính là công công.

Song nhi sợ tới mức cả người cứng ngắc không dám lên tiếng, Cửu Nhi và nhũ mẫu liếc mắt nhìn nhau, nhũ mẫu số tuổi lớn hơn chút, lặng lẽ dùng ánh mắt ra hiệu Cửu Nhi trở về bẩm báo với mấy vị cô nương, bà ta sợ hãi trả lời: "Vương Gia thứ tội, cô nương chúng ta vừa nãy không cẩn thận nói lỏng ông dây, vô ý quấy nhiễu Vương Gia... Vương Gia, không có nện trúng Vương Gia chứ?"

Nghĩ đến loại khả năng này, hai chân nhũ mẫu bắt đầu như nhũn ra.

"cô nương nào? Gọi nàng nhanh chóng bồi tội với Vương Gia." Đối diện công công không lưu tình chút nào nói.

"Đúng, đúng, nô tài phải đi bẩm báo ngay!" Nhũ mẫu cuống cuồng chạy không kịp.

Mậu Ca Nhi vẫn còn khóc, Tổng Gia Ninh trong lòng bất ổn, vốn còn trông chờ Thọ vương gia là một Vương Gia ôn hoà thông tình đạt lý thập phần săn sóc, chắc có lẽ không quá trách tội các nàng, nghe nhũ mẫu run rẩy thuật lại xong, Thọ vương lại có thể lạnh lùng muốn nàng đi bồi tội, Tổng Gia Ninh nhất thời không có sức lực. Người ta là Vương Gia, là Thiên Tử tương lai, Thiên Tử nóng nảy, là nàng có thể suy nghĩ thấu hay sao? Vạn nhất con điều thực sự nện trúng người Thọ vương...

Tổng Gia Ninh vội vàng mang theo đệ đệ đi gặp mẫu thân.

"Sao không cẩn thận như vậy?" Lâm thị còn chưa hoàn hồn, Đàm Cửu Nhi đã răn dạy trước, không vui trừng mắt Tổng Gia Ninh. Đây là lời giải thích bà ta sớm liền chuẩn bị xong, chỉ là bị người răn dạy nàng, từ nữ nhi lỡ tay biến thành Tổng Gia Ninh ngoài ý muốn đắc thủ.

Tổng Gia Ninh không để ý tới bà ta, chỉ giải thích với mẫu thân: "Nương, con không phải cố ý, con..."

"Đều tại ta, muốn không phải con điều của ta rời tay, Gia Ninh biểu muội cũng sẽ không phân tâm." Đàm Hương Ngọc chột đi đến bên cạnh Tổng Gia Ninh, nghiêm mặt ôm sai lầm vào trên người mình.

Tổng Gia Ninh và nàng ta không có giao tình gì, dù sao số lần Đàm Hương Ngọc đến Quốc Công Phủ không nhiều, hai người chỉ là nhận thức lẫn nhau mà thôi, bây giờ nghe Đàm Hương Ngọc lại có thể nguyện ý cùng nàng gánh chịu tội trạng, Tổng Gia Ninh đột nhiên cảm thấy vị biểu cô nương này rất tốt, cùng Đàm cửu mẫu vụng trộm véo khuôn mặt nàng cũng không giống nhau.

"Hương Ngọc tỷ tỷ đừng nói như vậy, trách ta không cẩn thận." Tổng Gia Ninh cảm kích cười cười với Đàm Hương Ngọc.

Nàng rất hạnh phúc tinh khiết, Đàm Hương Ngọc chợt dạ rù mắt, nàng cũng không phải là thay Tổng Gia Ninh suy nghĩ, mà là nhất định phải ôm một phần lỗi sai vào trên người mình, như vậy nàng mới có lý do đi Thọ vương phủ bồi tội. Rốt cuộc là mẹ con, Đàm cửu mẫu chú ý tới thần thái nữ nhi, bưng tỉnh đại ngộ, vội quở trách nữ nhi một trận, nhưng sau đó xoay người nói với Lâm thị: "Phu nhân, Hương Ngọc cũng có sai, không thể toàn bộ bảo Gia Ninh thay nàng chịu trách nhiệm, như vậy đi, chúng ta cùng đi Vương Phủ đi một chuyến nhé."

Lâm thị tạm thời không có lên tiếng, nhìn tiểu nhi từ ỷ khuất thút tha thút thít trong ngực, nhưng tâm tư lại bay tới trên người Quách Bá Ngôn ở Tây Bắc xa xôi.

Lâm thị xuất thân bình dân, không hiểu triều đình đại sự, nhưng gả cho Quách Bá Ngôn lâu như vậy, mưa dầm thấm đất thái độ Quách Bá Ngôn đối với mấy vị Vương Gia, Lâm thị dần dần suy nghĩ thông suốt một tí chuyện. Quách Bá Ngôn không muốn thân cận quá gần với bất kì một vị Vương Gia nào, liền lấy việc hôm nay mà nói, bọn nhỏ phạm sai lầm, đi bồi tội là đúng, Thọ vương trước kia có thể thay nữ nhi chủ trì công bằng khi nữ nhi bị Đoàn Tuệ công chúa khi dễ, nghĩ đến là vị Vương Gia công bằng phân rõ phải trái, nhiều lắm là răn dạy bọn nhỏ hai câu. Nhưng nàng và Đàm cửu mẫu đi theo, chuyện này liền biến thành Quốc Công Phủ và Thọ vương phủ lui tới, truyền đi có thể dẫn tới nghi kỵ.

đã có chủ ý, Lâm thị vỗ nhè nhẹ nhi tử, nói với Đàm cửu mẫu: "Phu nhân nói quá lời, Gia Ninh sảy tay mất con điều, chỉ là một việc nhỏ, bảo nàng dẫn Mậu Ca Nhi đi nhận sai là được, chúng ta đi tỏ rõ phải huy động nhân lực." Lâm thị nói như vậy, là thật tâm thay Đàm cửu mẫu suy nghĩ, nữ nhi nhà mình mới mười ba, lại mang theo đệ đệ nết rung rung, thấy thế nào đều là hai hài tử, Thọ vương sẽ không chú ý quá nhiều. Đàm Hương Ngọc cũng 16 rồi, thứ nhất vốn nên tránh hiềm nghi, thứ hai, vạn nhất bị Thọ vương coi trọng làm sao bây giờ?

Quan hệ đến nhân duyên Đàm Hương Ngọc, Đàm Hương Ngọc lại là biểu muội ruột của Thế tử, Lâm thị không muốn dính vào, miễn cho xảy ra chuyện, nàng bị Thế tử oán trách.

Đàm cửu mẫu lại đề phòng với Lâm thị. Có ý vớt nữ nhi như hoa như ngọc của bà ta sang một bên, chẳng lẽ Lâm thị quả phụ này bản thân tốt số trở thành Quốc Công phu nhân không đủ, còn si tâm vọng tưởng mưu đồ tìm cho nữ nhi một cử nhân nho nhỏ làm Thọ vương phi? Trách không được dường nữ nhi thành dạng hồ ly lăng ló.

Thọ vương là rể hiền bà ta chọn trúng, Đàm cửu mẫu tuyệt đối không chịu để cho Lâm thị giành mất, suy nghĩ chốc lát nói: "Phu nhân nói thế có lý, nhưng chuyện là bởi vì Hương Ngọc dưng lên, hãy để cho Hương Ngọc cùng Gia Ninh đi đi, hai tỷ muội làm bạn, nhiều người sẽ không sợ."

Lâm thị trầm ngâm, ánh mắt vô ý đảo qua Đình Phụng.

Đình Phụng tâm tư tinh tế tỉ mỉ, mơ hồ đoán được mẫu thân có ky, liền mở miệng khuyên nhủ: "Mẫu thân, để biểu muội cùng An An đi đi." Nàng phải xuất giá rồi, không thể gặp ngoại nam, nhưng lần này chơi đùa là chủ ý của nàng và biểu muội, nàng không thể để Tứ muội muội một mình thừa nhận lửa giận của Thọ vương, đành phải để biểu muội thay thế nàng chia sẻ với Tứ muội muội.

Đàm Hương Ngọc cũng chủ động tỏ vẻ nguyện ý đồng hành.

Nếu như Đàm cửu mẫu không muốn nữ nhi đi, lại có Đình Phụng vì nàng làm chứng, Lâm thị không khuyên ngăn nữa, cẩn thận dặn dò Tổng Gia Ninh một phen, lại cúi đầu dỗ dành nhi tử: "Tỷ tỷ dẫn con đi Vương Phủ lấy con điều, Mậu Ca Nhi phải nghe lời của tỷ tỷ, không cho phép khóc nữa."

Mậu Ca Nhi ngoan ngoãn gật đầu, chỉ cần có thể tìm được con điều hâu, hần cái gì cũng nghe tỷ tỷ hết.

Lâm thị giúp con lau lau khuôn mặt nhỏ nhắn khóc thành cái bông, lại cùng Đàm cửu mẫu đưa ba đứa bé ra Quốc Công Phủ, an bài nữ mẫu và Thu Nguyệt đi theo.

Tổng Gia Ninh dẫn đệ đệ, đi đến trước Thọ vương phủ uy nghiêm, nàng nghiêng đầu, mắt nhìn mẫu thân hướng đối cười cười, lo lắng không yên mà đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chương 52

đi vào tháng ba, thời tiết âm dần vạn vật sống lại, Triệu Hằng phần lớn thời gian đều ở hoa viên lưu luyện, hần đi ở phía trước, Phúc công công ôm giá vẽ cùng khí cụ đi theo ở phía sau, Triệu Hằng mỗi khi nhìn trúng một chỗ cảnh sắc, Phúc công công liền bắc giá vẽ, sau đó thối lui mấy chục bước ra bên ngoài, lặng lẽ nhìn chủ tử vẽ tranh.

Triệu Hằng say mê trong đó, Phúc công công rất đáng tiếc, mỗi bức họa của Vương Gia nhà mình đều là bản vẽ đẹp, đáng tiếc chủ tử cũng không bày ra cho ai xem, phần lớn số tranh vẽ trong ngày liền hủy hết, gặp được đặc biệt hài lòng sẽ thêm lưu hai ngày, nhìn chán ghét tiếp tục hủy. nói cũng buồn cười, chi tiêu lớn nhất Thọ vương phủ, cũng dùng ở giấy và bút mực.

Mấy ngày nay trăm cây anh đào trong Bách Quả Lâm nở hoa, nụ hoa non nốt màu trắng, cánh hoa nở ra trắng như tuyết, tươi non trắng muốt lộ ra một loại cao thượng không vướng bụi trần. Triệu Hằng chấp tay đứng ở trước cây thường thức hồi lâu, sau đó đổi địa điểm vẽ tranh thành trong đình gỗ giữa Bách Quả Lâm rất có Điền hương vị điền viên dân dã, đình này chính là Triệu Hằng vẽ chỉ thị công tượng dựng lên, vào ở Vương Phủ, hẳn tự tay viết đề biễn: Đắc Thú Đình.

Sáng nay luyện công phu xong, tắm gội xong, Triệu Hằng tiếp tục đi vào Đắc Thú Đình, Phúc công công cố ý đứng trong rừng anh đào phía sau lưng chủ tử, như thế hẳn khỏi phải phá hư mất cảnh trí trong mắt chủ tử, chủ tử có phân phó, hẳn cũng có thể nghe được bất cứ lúc nào. Mọi âm thanh đều yên tĩnh, ngay khi Phúc công công gục gặc gặt nhin không được vụng trộm ngáp một cái, vườn Quốc Công Phủ bên cạnh, bỗng nhiên truyền đến các cô nương thủ thi thủ thi, từ xa đến gần, đại khái dừng ở vị trí trên dưới một trăm bước bên ngoài.

Phúc công công vĩnh tại, có một thằng bé giọng nói lớn nhất, càng không ngừng hô hào "Tỷ tỷ", hẳn là con út của Vệ Quốc Công. Phúc công công ý đồ phân biệt thanh âm của Tứ cô nương, nhưng tiểu cô nương nói chuyện quá nhỏ, ngược lại là có hai vị cô nương dần dần đi tới hướng Vương Phủ bên này, âm điệu cũng rất lạ lẫm, không biết là ai.

Phúc công công ngửa đầu, thấy ba con điều, hai hoa một đen, con điều hâu đen nương theo thằng bé gọi "Tỷ tỷ" thỉnh thoảng lay một cái, nghĩ đến chính là con điều của tỷ đệ Tứ cô nương rồi.

Trong đình Vương Gia dường như hoàn toàn không biết gì cả, Phúc công công nhớ lại một năm qua của chủ tử, cả ngày làm bạn với cảm kỳ thư họa, thanh tâm quả dục sắp đắc đạo thành tiên luôn rồi, Phúc công công yên lặng cân nhắc một phen, tiến lên vài bước, thấp giọng nói: "Vương Gia, có muốn nô tài nhắc nhở mấy vị cô nương Quách gia một tiếng hay không, bảo bọn nàng an tĩnh chút, đừng quấy rầy người?"

"không cần." Triệu Hằng thần nhiên nói, thay đổi một nét bút vẽ, tạm thời cao hứng, vừa mới vẽ hoa anh đào xong thì phác họa bướm bướm bên cạnh.

Phúc công công ngắm bên mặt chủ tử, thức thòi lui về chỗ, cũng không lâu lắm, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của cô nương. Phúc công công ngửa đầu, chỉ thấy con điều bướm bướm cao cao kia bay mất, rất nhanh không thấy bóng dáng, vừa muốn thu hồi ánh mắt, con điều hâu màu đen kia cũng xảy ra biến cố, lượn vòng trên không trung một lát, lại đột nhiên hướng Vương Phủ đâm xuống. Phúc công công theo bản năng xông vào vào Đắc Thú Đình, sợ con điều nện trúng chủ tử, sau đó mới nhớ tới chủ tử người ở trong đình, chỉ có con điều làm đá bằng mới có thể nện xuyên cơ thể tranh...

Triệu Hằng gương mặt nhìn hẩn.

Phúc công công gương cười, vừa bỏ hai tay xuống vừa đi ra khỏi đình, mắt thấy con điều điều hâu rơi xuống ngoài rừng anh đào, sợi dây thả điều thật dài vừa đúng lúc giắt lên đầu cành anh đào gần Đắc Thú Đình. Ba tiếng bước chân vội vàng tới gần, Phúc công công thấp giọng nhắc nhở: "Vương Gia, đây là con điều của Tứ cô nương."

Triệu Hằng không nói chuyện, đầu nhìn thoáng ra ngoài.

Phúc công công đã hiểu, gương giọng quát lớn với bên kia, hét xong xoay người lại hỏi: "Vương Gia, nô tài đi Tiễn viện đi một chuyến?"

Chủ tử yêu thích yên tĩnh, ở Vương Phủ nhà mình, bên cạnh chỉ chi để một mình hẩn hâu hạ, hẳn không đi tiếp ứng, thủ vệ tuyệt đối sẽ không thả người vào cửa.

Triệu Hằng khẽ vuốt cằm.

Phúc công công mừng thầm, chủ tử gạt đầu một cái này, chẳng phải đang nói rõ hẳn không có đoán sai tâm tư của chủ tử? chủ tử giống như thần tiên rút cuộc bắt đầu mê luyện phạm trần rồi, Phúc công công một khi cao hứng, lòng bàn chân đi tới hướng Tiễn viện Vương Phủ giống như được lau dầu. đi đến nửa đường bỗng nhiên có chút khát, phỏng đoán Tứ cô nương tới đây khẳng định phải thương lượng với mẫu thân, Phúc công công liền trước tiên đi vòng qua phòng mình uống ngay một chén trà, chờ hẳn đi đến trước cửa Vương phủ, Tống Gia Ninh, Đàm Hương Ngọc vừa vận mang theo Mậu Ca Nhi xoay qua. Thị vệ mắt nhìn Phúc công công lộ diện, trực tiếp thả người.

Phúc công công từ lúc ba người Tống Gia Ninh bước vào Vương Phủ liền dò xét qua một phen, kịp thời đem kinh diễm Tống Gia Ninh mang đến giấu kỹ. Hai nữ nhân hành lễ xong, hẩn mặt không thay đổi nhìn lướt qua Đàm Hương Ngọc, về mặt nghiêm túc hỏi Tống Gia Ninh: "Tứ cô nương, vị này chính là?"

Công công bên cạnh Vương Gia, Đàm Hương Ngọc không dám nhìn thẳng, cúi đầu xuống, giành trước Tống Gia Ninh nhỏ giọng nói: "Dân nữ Đàm Hương Ngọc, gia huynh chính là Vĩnh An bá."

Phúc công công biết rõ tất cả quan viên huân quý kinh thành, nghe xong liền đáp lời, nàng này chính là Vệ người nhà mẹ đẻ vợ cả của Quốc Công. Nhưng, Vệ Quốc Công cũng tái giá rồi, phu thê ân ái, Đàm gia cô nương còn chạy qua bên này làm cái gì? Hướng hồ Vương Gia muốn gặp chính là Tứ cô nương, trong rừng anh đào, thần tiên mỹ nhân, nhìn phân thượng Mậu Ca Nhi là đệ đệ ruột của Tứ cô nương hẳn sẽ không đuổi, người khác không có phận sự...

"con điều này là của người?" Phúc công công âm thanh lạnh lùng nói.

Đàm Hương Ngọc không có tâm cơ, không có bao nhiêu can đảm, Tống Gia Ninh và Lâm thị đối với Thọ vương có chút hiểu rõ, nhưng Đàm Hương Ngọc không biết chút nào. Hiểu lầm Thọ vương muốn phạt nặng các nàng, Đàm Hương Ngọc không thể đè nén mà sợ run cả người, lườm mắt Tống Gia Ninh, bối rối nói: "không, con điều này là của Gia Ninh biểu muội, ta chỉ là cùng nàng tới đây." Lúc này còn chưa đủ, nói xong nàng lại bổ sung một câu: "Xong tới Vương Gia, thật sự không quan hệ với dân nữ, kính xin công công minh xét."

Tống Gia Ninh khó có thể tin mà nhìn sang, ở trước mặt mẫu thân, Đàm Hương Ngọc kiên trì cùng nàng thỉnh tội, nàng còn tưởng Đàm Hương Ngọc thật sự quan tâm nàng, hiện tại sao... Con điều điều hầu đã bay, Tống Gia Ninh vốn cũng không cho rằng Đàm Hương Ngọc có lỗi, nhưng Đàm Hương Ngọc bỗng nhiên phải sạch sẽ, Tống Gia Ninh không không khỏi có chút không thoải mái.

Phúc công công nắm giữ manh mối quá ít, tạm thời đoán không được Đàm Hương Ngọc gặp ghé Thọ vương, nhưng dựa vào lời nói kia của Đàm Hương Ngọc, Phúc công công liền xác định vị Đàm cô nương này không phải là mặt hàng gì tốt, lập tức quát tháo nói: "Nếu như cùng người không quan hệ, người tới đây làm gì? Vương Phủ đâu phải là nơi người muốn vào thì vào? muốn đi là đi đâu."

giật cả mình, Đàm Hương Ngọc đầu còn có tâm tư nhớ thương Thọ vương, nghiêm mặt xoay người lại rời đi, từ đầu đến cuối cũng không thèm nhìn Tống Gia Ninh.

Tống Gia Ninh ngực cực kỳ buồn phiền, Thu Nguyệt biết được chân tướng, đoán được tính toán của mẹ con Đàm cứ mãi càng bị chọc tức, hạ quyết tâm hồi phủ liền báo cho phu nhân biết, sau này nửa phần tình cảm cũng không cần một lần nữa lưu lại cho một nhà ba người Đàm cứ mãi.

Người vương bản rời đi, sắc mặt Phúc công công thay đổi, cười cười với Tống Gia Ninh, xoay người mời nói: "Tứ cô nương đi theo ta."

hắn cười vô cùng hiền lành, Tống Gia Ninh ngăn người, dật dật đi vài bước mới phản ứng tới, Thọ vương gia nhất định không có bị con điều nện trúng!

Vương Phủ chiếm diện tích thật lớn, mới chạy có một chút mà Mậu Ca Nhi đã mệt, Tống Gia Ninh bảo nhũ mẫu ôm, đệ đệ nặng, nàng ôm không được quá lâu. đi trong khoảng thời gian một chén trà, đã đến hậu hoa viên, lại dọc theo con đường nhỏ lát đá xanh vài vòng, rốt cuộc đi tới Bách Quả Lâm một rừng hoa đào trắng như bông tuyết, Tống Gia Ninh nhìn mà tinh thần chấn động, Mậu Ca Nhi nho nhỏ cũng hé miệng, ngơ ngác nhìn thấy những đóa hoa nhỏ máu trắng kia.

"Các người chờ ở chỗ này." Phúc công công v với Thu Nguyệt, nhũ mẫu.

Hai người không dám không nghe theo.

Tống Gia Ninh đành phải nhận đệ đệ mình ôm lấy, Phúc công công thấy Mậu Ca Nhi trắng trắng mập mập, lo lắng Tống Gia Ninh ôm không nổi, với muốn giúp, nhưng Mậu Ca Nhi vừa nhìn thấy hắn đưa tay, liền vụt trốn vào trong ngực tỷ tỷ, không cho hắn ôm. Tống Gia Ninh lúng túng nói: "Đa tạ công công hảo ý, Mậu Ca Nhi sợ người lạ, công công dẫn đường là được."

Phúc công công gật gật đầu, tiếp tục dẫn đường.

Rừng đào cũng không lớn, đứng bên ngoài có thể nhìn thấy Đắc Thú Đình thấp thoáng bên trong biển hoa, đi đến gần, thoáng nhìn một góc vạt áo màu trắng sau giá vẽ trong đình, Tống Gia Ninh kịp thời rù mắt, có chút thờ hồn hèn. đã đến ngoài đình, không đợi Phúc công công ra hiệu, Tống Gia Ninh vội như hai cánh tay liền quỳ xuống, thả đệ đệ đứng vững, nàng đỡ đệ đệ cúi đầu bồi tội: "Dân nữ chủ quan đụng phải Vương Gia, kính xin Vương Gia thứ tội."

Giọng nói ngọt ngào mang theo chút thờ nhè nhẹ, mang theo kính sợ khó có thể phát giác, bay vào trong đình.

Bút vẽ rốt cuộc rời giấy Tuyên Thành, Triệu Hằng nghiêng đầu, liếc nhìn cô nương quỳ ở nơi đó, hơn nửa người bị đũa bé ngậy thợ che lại, chỉ lộ ra khuôn mặt đang cúi xuống của nàng, đôi má hồng nhuận phơn phớt, hơi mím mím, giống y như trong trí nhớ. Duy nhất khiến hắn bất ngờ, là nàng vậy mà sợ hắn, sau khi ăn trái hồng của hắn, lại có thể sợ đến mức vì một con điều mà làm đại lễ lớn như thế.

"Đứng lên đi."

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền vào trong tai, Tống Gia Ninh hơi mím môi, thật đúng là không nhớ tới. Nếu như là tự mình tới, nàng sẽ không quỳ lễ, bởi vì nàng không có sợ hãi vị Thọ vương gia này nữa, khuôn mặt tươi cười của Phúc công công cũng ám chỉ chuyện này không có gặp nguy hiểm. Nhưng nàng mang theo đệ đệ, đệ đệ lúc này đang sợ người lạ, không muốn nàng ôm, Tống Gia Ninh thực ôm không nổi, quỳ ôm đệ đệ, nhẹ hơn nhiều.

Quả nhiên, nàng vừa muốn đứng lên, hai cánh tay nhỏ của Mậu Ca Nhi liền vòng quanh cổ nàng, dùng ánh mắt vô tội nhìn nàng "Tỷ tỷ ôm".

Tống Gia Ninh không có cách, hai tay dùng sức, khó khăn đứng lên.

Triệu Hằng nhảy cảm nhận ra bối rối của nàng, lập tức đã hiểu rõ nguyên nhân nàng quỳ lễ.

"Ngồi đi." Trong đình có bàn đá, bên cạnh bàn có ghế đá, Triệu Hằng hướng vị trí đối diện hắn giương cái cằm lên.

Tống Gia Ninh hiện tại chỉ muốn buông đệ đệ ra, không lòng dạ nào tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân nam nhân hoà nhã như thế, nói lời cảm tạ xong liền bước bước nhỏ vào đình nghỉ mát, lần nữa hành lễ với Triệu Hằng, sau đó mới ngồi xuống, thả đệ đệ trên đùi ôm. Nàng giữ lễ rù mắt, Mậu Ca Nhi đi chuyển mông nhỏ, ngồi vững vàng, nó ngó nghiêng bốn phía, mắt to chậm rãi định trên giá vẽ trước mặt Triệu Hằng, chăm chú nhìn, trong mắt tràn đầy

hiếu kỳ.

Tổng Gia Ninh ánh mắt xéo qua những địa phương khác trong Vương Phủ, tìm kiếm bóng dáng con điều nhà mình, vừa suy nghĩ nên mở miệng như thế nào.

Hai tỷ muội một người nhìn hắt một người nhìn bên ngoài, Triệu Hằng yên lặng nhìn chỉ chốc lát, đưa bút vẽ về phía Mậu Ca Nhi trong ngực nàng.

Có thứ tốt, Mậu Ca Nhi nhếch miệng nở nụ cười, đưa tay vói, nhưng cánh tay nó quá ngắn, không có vói tới.

Tiểu gia hóa liên tục lộn xộn, ánh mắt Tổng Gia Ninh chuyển một cái, nhìn ra ý đồ của Triệu Hằng, nàng vội vã ôm chặt đệ đệ không thành thật, được sủng ái mà lo sợ nói: "Vương Gia, gia đệ tính nghịch, vật gì đến trong tay nó đều làm hư, bút này của người rất quý, đừng cho nó chơi a?"

Triệu Hằng nhìn nhìn nàng, ánh mắt chuyển qua trên mặt Mậu Ca Nhi vẫn như cũ duỗi tay ra.

Tổng Gia Ninh không có biện pháp, đành phải thay đệ đệ nhận: "Đa tạ vương gia."

Nhưng Triệu Hằng thu tay lại, nhìn Mậu Ca Nhi nói: "Tôi đây."

Tổng Gia Ninh kinh ngạc, Mậu Ca Nhi nghe hiểu được ý tứ nam nhân, lập tức lắc lắc cả người muốn xuống đất.

Tổng Gia Ninh hoàn toàn không nghĩ ra Hoàng Thượng tương lai muốn làm cái gì, thuận theo mà buông đệ đệ. Thiếu đi một bao quần áo, thân thể Tổng Gia Ninh đã nhận được buông lỏng, vừa muốn thở ra hơi, bỗng nhiên cảm giác một ánh mắt rơi vào trên người nàng. Tổng Gia Ninh theo bản năng ngừng đầu, đã thấy cả khuôn mặt Triệu Hằng đều ẩn sau bàn vẽ, mà đệ đệ đã vui vẻ sắp tới.

Tổng Gia Ninh sinh lòng hoang mang, ma xui quỷ khiến, nàng cúi đầu, trừ ngực quần áo bị đệ đệ vô nhãn, cũng không còn chuyện gì khác thường nữa.

Cho nên, nhưng thật ra là nàng cảm giác sai rồi, Hoàng Thượng tương lai đâu có nhìn nàng đâu?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 53

Quách Bá Ngôn là mỹ nam tử nổi danh kinh thành, Lâm thị lại càng là mỹ nhân hiếm thấy, hai người sinh ra hải tử, có thể xấu sao?

Mậu Ca Nhi nho nhỏ đi đến bên cạnh Triệu Hằng, ngược cổ nhìn tám ván gỗ vuông vuông, mắt đen thanh tịnh sạch sẽ như khe suối trong, như tỷ tỷ của nó, chỉ là gan hơn Tổng Gia Ninh một chút xíu. Khuôn mặt béo ụt ịt, non nớt khiến người muốn bóp, điểm ấy cũng theo tỷ tỷ của nó.

Triệu Hằng nhìn Mậu Ca Nhi, Mậu Ca Nhi nháy mắt mấy cái, ánh mắt không quá hứng thú lướt qua bức họa anh đào này, rơi xuống ngòi bút màu đỏ trong tay Triệu Hằng, mắt sắc rất nhanh lại phát hiện mấy thứ đồ vật xanh đỏ bày trên ghế phía bên phải Triệu Hằng. Mậu Ca Nhi nhãn tinh sáng lên, không muốn bút vẽ quay đầu muốn đi đến phía bên kia.

Mấy thứ thuốc màu đều đặt ở bên trong một hộp ngọc dẹt, Triệu Hằng không thích quyền thế mỹ nhân, riêng chỉ thi họa hay, hẳn có thể tặng một cây bút vẽ cho thằng bé chơi, tuyệt không nỡ bỏ một hộp thuốc màu tốt bị làm hư hỏng phí, thích thú bắt lấy cánh tay Mậu Ca Nhi, buông bút vẽ, ôm thằng bé đến trên đùi. Lúc này nếu đổi thành thành tỷ tỷ ruột Tổng Gia Ninh quấy rầy chuyện tốt của nó, Mậu Ca Nhi nhất định phải ồn ào, nhưng lại no ngửa đầu ngo ngoé đỉnh đầu nam nhân xa lạ, tạm thời không dám lộn xộn, chỉ vào thuốc màu, nhỏ giọng nói: "Muốn."

Triệu Hằng đưa bút vẽ cho nó.

Mậu Ca Nhi không muốn bút vẽ, nghiêng cái đầu ra nhìn thuốc màu bên kia.

Triệu Hằng nhấp môi dưới.

Tổng Gia Ninh nghi ngờ thăm dò, muốn nhìn đệ đệ đang muốn cái gì, thật vừa đúng lúc thoáng nhìn thấy Hoàng Thượng tương lai lén lút mím môi. Đây là mất hứng không muốn cho nha, Tổng Gia Ninh luống cuống, vội vàng đứng dậy chạy tới, khom lưng nói: "Vương Gia, xá đệ không hiểu chuyện, người bắt hắt cho ta đi, đừng để hắt quấy rầy người vẽ tranh."

Nàng mười ba tuổi, so với các cô nương cùng tuổi thì vóc dáng cũng không tính thấp, nhưng so sánh với Thọ vương gia mười tám tuổi thon dài cao ngất, lập tức lộ ra nhỏ nhắn xinh xắn. Lúc này nàng có hơi cong người lại, Triệu Hằng ngồi ngay ngắn ánh mắt vừa chuyển, ngoài ý muốn đụng vào vạt áo nàng. Nàng mặc áo ngắn màu đỏ thêu hoa sen, gió xuân thổi ba thổi vào đình, thổi áo dán sát vào người nàng, dường như cố ý muốn thổi ra quả đào giấu trong nội y của thiếu nữ tuổi 13.

Tổng Gia Ninh trong trí nhớ của Triệu Hằng, vẫn là một hải tử tham ăn, không ngờ một năm không thấy, lại lớn như vậy rồi.

"không ngại." hần kịp thời thu hồi ánh mắt, thuận tay ôm Mậu Ca Nhi đứng lên, nhàn nhạt dặn dò Tống Gia Ninh: "Hộp."

Tống Gia Ninh không hiểu, cái gì hộp?

Nàng không hiểu, Mậu Ca Nhi từ trong ngực Triệu Hằng nghiêng ra, bàn tay mập chỉ vào hộp thuốc màu sốt ruột kêu lên. Tống Gia Ninh lúc này mới nhìn thấy hộp thuốc màu chạm bạch ngọc thượng đẳng này, nhìn lại một chút Thọ vương gia ôm Mậu Ca Nhi ngồi ở bên cạnh bàn đá, Tống Gia Ninh mơ hồ đã hiểu, đi qua cẩn thận từng li từng tí nâng hộp bạch ngọc lên, đi qua bên cạnh Triệu Hằng.

Mậu Ca Nhi hưng phấn nhìn hộp trong tay tỷ tỷ, giống như hải tử tham ăn ngóng trông ăn bánh ngọt, Triệu Hằng thì vươn tay gõ gõ mặt bàn bên trái hần. hần không tiếc, nhưng Tống Gia Ninh nhớ lại lần trước mẫu thân nói thuốc màu màu anh đào Vương Gia tặng nàng là đồ tốt có tiền cũng mua không được, không khỏi chân chờ hỏi: "Vương Gia là muốn thưởng cho xá đệ chơi sao?"

Triệu Hằng mắt nhìn phía trước, giọng nói thanh nhuận như khe suối chảy róc rách: "không thể sao?"

Tống Gia Ninh mặt đỏ lên, lặng lẽ trừng dề dề liếc: "không phải, là, thứ này quá quý giá, cho nó chơi lãng phí..."

Triệu Hằng nhìn nàng, nói: "Bổn vương không thiếu."

Tống Gia Ninh mặt càng đỏ hơn, đúng vậy a, đường đường Thọ vương gia, trong phủ thứ tốt có rất nhiều, roi vàng cũng chưa chắc nhạt, sao lại luyến tiếc mấy hộp thuốc màu? Nghĩ thông suốt, Tống Gia Ninh yên tâm thoải mái để hộp xuống.

Triệu Hằng tiếp tục dặn dò: "Giấy bút."

Tống Gia Ninh giống như tiểu nha hoàn đi qua bên giá vẽ lấy giấy bút, trái giấy Tuyên Thành ở trên bàn đá, dùng đồ chặn giấy Kỳ Lân đè lại, sau đó ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh.

Triệu Hằng lần nữa đưa bút vẽ cho Mậu Ca Nhi, Mậu Ca Nhi nắm ngay chỗ gần đầu bút, tiện tay vẽ trên giấy Tuyên Thành một cái, phía trên liền có hơn một vòng màu đỏ thô thô. Thăng bé chưa bao giờ chơi như vậy vui mừng nở nụ cười, tiếp tục vẽ, ngòi bút vẽ hết thuốc màu, Mậu Ca Nhi thông minh đi chấm thuốc màu trong hộp, tốc độ cực nhanh, Triệu Hằng cũng không kịp đổi bút vẽ cho Mậu Ca Nhi.

Mà Mậu Ca Nhi vui vẻ quệt tùm lum.

Mấy loại thuốc màu đảo mắt đều bị làm hư, lông mày bên phải Triệu Hằng khó có thể phát hiện mà nhảy lên.

Tống Gia Ninh bắt đầu thật lo lắng, về sau thấy Triệu Hằng dường như thật sự thích chơi như vậy với đệ đệ, nàng hoàn toàn trầm tĩnh lại, chậm rãi thối lui đến trước giá vẽ của Triệu Hằng. Chỗ đó trải một tờ giấy vẽ hoa đào, cánh hoa trắng như tuyết, nhị hoa màu vàng, nụ hoa hồng nhạt chưa nở, một nhánh nở hoa, có bướm bướm nhẹ nhàng bay tới đóa hoa anh đào thanh nhã, bướm bướm giống như có hơi béo, Tống Gia Ninh sẽ không phẩm bức họa, chính là cảm thấy, con bướm này thật đáng yêu.

"Như thế nào?"

Bên tai bỗng nhiên truyền đến nam nhân réo rất hỏi thăm, không có bất kỳ chuẩn bị nào Tống Gia Ninh lại càng hoảng sợ, nghiêng đầu phát hiện người tới gần ngay trước mắt, nàng theo bản năng tránh sang hướng bên cạnh, không ngờ bấp chân đụng vào trên ghế gỗ từ đàn Triệu Hằng ngồi trước đó, chân không nhúc nhích được, cả người liền nghiêng qua bên kia. Tống Gia Ninh luống cuống tay chân suy nghĩ nên vịn cái gì, bỗng nhiên bên hông xiết chặt, trời đất quay cuồng, sau một khắc, nàng liền được cánh tay kia vòng quanh eo kéo vào một vòng tay ôm áp.

Ngực trước đụng vào, theo sát là cái trán, Tống Gia Ninh chưa tỉnh hồn, nhìn lên trường bào màu trắng trước mặt, sau nửa ngày quên luôn phản ứng.

Nam nhân dáng người dài nhỏ, nhìn từ xa cao ngất người hơi gầy, đập vô rồi, mới phát hiện lồng ngực hần rộng lớn, cứng rắn, trên người có hương mai nhàn nhạt, lành lạnh như mây mù, tận lực nghe thấy ngược lại người không thấy. Cánh tay của hần không buông không siết mà ghim nàng eo, nàng vô ý thức khẽ nhón mũi chân, vạt áo bị đè lên, là lần đầu tiên trong đời có loại cảm giác đè ép cảm giác khiến lòng người sợ hãi.

Thân thể khác thường khiến Tống Gia Ninh hoàn hồn, ý thức được nàng lại bị Hoàng Thượng tương lai ôm, Tống Gia Ninh đầu óc trống rỗng, căn bản phân không rõ trong lòng rốt cuộc là cảm giác gì, không thể hình dung, thật giống như khi nàng đi qua cầu thiếu chút nữa rơi xuống nước, bỗng nhiên từ trong nước bay ra một con hà bá, hảo tâm giúp nàng một chút, được sủng ái mà lo sợ!

Kính sợ qua, Tống Gia Ninh nhẹ nhàng giãy giụa.

Cánh tay bên hông buông lỏng ra, Tống Gia Ninh mặt đỏ như rắng, lui đến bên cạnh, cúi đầu nói: "Khiến Vương Gia chê cười."

Triệu Hằng rũ mắt nhìn nàng, nhìn khuôn mặt đỏ của nàng, trên tay ngực còn lưu lại mềm mại của nàng. Mặt nàng hơi mập, nhưng eo hết sức nõn mềm dẻo, nàng eo nhỏ như cỏ, nhưng phía trên đầy đặn, ôm, rất thoải mái, đúng là loại thoải mái này, mới khiến cho hần ngay lúc có thể buông nàng ra, lại ôm thêm trong chốc lát.

Hai người tiếp xúc lần này, ngoài rùng anh đào Thu Nguyệt và nhũ mẫu nhìn không tới, Phúc công công vừa mới được Triệu Hằng dùng ánh mắt tuyên vào khom lưng đỡ Mậu Ca Nhi chơi mất xem mũi mũi nhìn tâm, giả giả bộ cái gì cũng không biết, cũng không nghe thấy. Cho nên khi Tống Gia Ninh khẩn trương nhìn khắp bốn phía, thấy không ai chú ý tới nàng bị Hoàng Thượng tương lai ôm, trái tim thỉnh thoảng đập loạn của nàng cuối cùng giảm bớt

tóc độ.

Nhưng Tổng Gia Ninh vẫn sợ, nàng mang đệ đệ tới đây là chịu phạt, nàng biết rõ Vương Gia không hề tức giận, mẫu thân khẳng định chờ đợi lo lắng, chậm trễ lâu như vậy, nàng muốn trở về.

"Tranh này, như thế nào?"

Ngay khi Tổng Gia Ninh cân nhắc chào từ biệt như thế nào, Triệu Hằng chấp tay đứng ở bên cạnh giá vẽ, lại hỏi một lần.

Tổng Gia Ninh lúc này mới nhớ lại nguyên nhân nàng thiếu chút nữa ngã sắp xuống, ngấm bức họa anh đào, nàng liên tục gật đầu: "Đẹp, Vương Gia vẽ thật đẹp."

Triệu Hằng môi mím khẽ nhúc nhích, rốt cuộc không nói gì.

Tổng Gia Ninh thấy hắn không nói, hiểu lầm mình khen quá qua loa không đủ thành khẩn, liền nhìn chăm chăm vào bức họa anh đào, vắt hết óc suy nghĩ khen: "bức họa này của Vương Gia, bút gió tuyến tú, đường cong mượt mà, thanh nhã rực rỡ... Nhất là con bướm bướm này, ngây thơ khả ái, khờ khạo đáng yêu, ngây ngô hồn nhiên, trông rất sống động, ta thiếu chút nữa cho rằng là sự thật..."

Khen đến mức này, đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười khẽ, Tổng Gia Ninh giật mình ngẩng đầu lên, đã thấy nam nhân khẽ mím môi mím, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng không thấy bất kỳ vui vẻ nào, chỉ có đôi mắt khiến người nhìn không thấu kia, lưu lại vài phần nhu hòa. Tổng Gia Ninh vụng trộm nở nụ cười, thì ra Thọ vương là một người nhìn như thanh cao thật ra rất thích được người khen ngợi.

Nếu như đồ dành người vui, Tổng Gia Ninh ngó ngó rùng anh đào, nhỏ giọng xin chỉ thị: "Vương Gia, gia mẫu vẫn còn chờ chúng ta, chúng ta có thể cáo lui không?"

Nhu hòa trong mắt Triệu Hằng lập tức tiêu tán, mặt không biểu tình ngồi vào trước giá vẽ, cầm lấy bút vẽ, ừ một tiếng.

Tổng Gia Ninh nhẹ nhàng thở ra, quý gối hành lễ, quay đầu lại đi tìm đệ đệ, chỉ thấy hai bàn tay mập của Mậu Ca Nhi dính đầy thuốc màu, quần áo cũng dơ. Tổng Gia Ninh đau đầu, đoạt lấy bút vẽ ném qua một bên, vịn vai đệ đệ nói: "có còn muốn con điều điều hâu hay không hả?"

Mậu Ca Nhi còn chưa chơi thuốc màu chán, nhưng nghe con điều xong, thẳng bé lập tức nhìn chung quanh.

Tổng Gia Ninh nhỏ giọng hỏi thăm Phúc công công: "Công công, con điều này..."

Phúc công công quét mắt chủ tử, cười nói: "Tứ cô nương đi theo ta."

Tổng Gia Ninh liền ôm lấy đệ đệ, lần nữa hành lễ với Triệu Hằng, đi theo Phúc công công ra khỏi đình. Dây con điều bị vướng lên nhánh cây, không dễ lấy, Tổng Gia Ninh bảo nữ mẫu cắt đứt dây điều, chỉ mang theo con điều điều hâu đen rời đi. Phúc công công lao thẳng đến đưa người đến Tiền viện, đưa mắt nhìn tỷ đệ Tổng Gia Ninh ra khỏi Vương Phủ, hắn vội vàng chạy về, đi vào Đắc Thú Đình nhưng không tìm được Vương Gia, chỉ nhìn thấy đồng thuốc màu bừa bộn trên bàn đá, cùng với giá vẽ, một bức họa anh đào dùng mực tàu đánh dấu chéo.

Phúc công công thở dài, chủ tử hủy bức vẽ theo thói quen, khi nào mới có thể sửa đổi một chút đây?

~

Bên cạnh, Vệ Quốc Công phủ.

Nữ nhi lưu lại Vương Phủ thời gian có chút lâu, Lâm thị mơ hồ bất an. Đàm cửu mẫu ngồi ở phía bên phải chủ vị, nhìn nữ nhi cúi đầu không nói, Đàm cửu mẫu vừa may mắn nữ nhi trở về sớm, không cần thừa nhận lửa giận của Thọ vương, vừa chờ mong Thọ vương phạt nặng, tốt nhất làm Mậu Ca Nhi sợ hãi.

Tất cả có chút suy nghĩ, Tổng Gia Ninh đã trở về, quần áo chỉnh tề mặt mỉm cười, bên cạnh nữ mẫu ôm Mậu Ca Nhi, con điều điều hâu đen kịt che mắt đầu Mậu Ca Nhi, chỉ lộ ra một đôi bàn tay mập màu đỏ nắm chặt trên con điều, màu đỏ chường mắt, có điểm giống máu. Lâm thị sắc mặt đột biến, đứng dậy chạy tới, cách rất gần, mới nhìn ra trên tay nhi tử chính là thuốc màu.

Tổng Gia Ninh cười giải thích một phen: "Phúc công công nói, con điều làm kinh động đến Vương Gia, Vương Gia vốn là muốn phạt chúng ta, may mắn Mậu Ca Nhi lọt vào mắt Vương Gia, Vương Gia chẳng những không có phạt, còn ôm Mậu Ca Nhi chơi trong chốc lát." Đây là trên đường xuất phủ, Phúc công công chính miệng nói với nàng, cũng coi như xóa đi nghi hoặc nhàn nhạt dưới đáy lòng Tổng Gia Ninh.

Nhìn cả người nhi tử béo dính đầy thuốc màu, Lâm thị dờ khóc dờ cười.

Đàm cửu mẫu tiếc nuối mà siết chặt khăn, Thọ vương gia nóng nảy lại có thể tốt như vậy, nếu nữ nhi...

Đều do nữ nhi không có tiền đồ, bị một tên công công dăm ba câu dọa bẽ mặt.

Đàm cửu mẫu không vui liếc nữ nhi.

Đàm Hương Ngọc mặt tím tím xanh xanh trắng biến đổi thất thường, so với mẫu thân càng hối hận sự nhát gan của bản thân.

Thu Nguyệt quét mắt mẹ con các nàng, nhìn con tức nửa ngày, cố ý mắng nói: "Phu nhân, lần này thực thua thiệt tiểu công tử, bằng không thì Vương Gia không biết sẽ trừng phạt Tứ cô nương như thế nào. Ngài là không nhìn thấy, lúc chúng ta vừa mới vào phủ, sắc mặt Phúc công công khó coi cực kỳ, sợ tới mức biểu cô nương đẩy tất cả sai lầm lên trên đầu Tứ cô nương, vứt bỏ Tứ cô nương một mình rời đi. Biểu cô nương đều sợ thành như vậy, Tứ cô nương chúng ta mới bây lớn, lúc ấy thiếu chút nữa khóc lên..."

Lâm thị nhủ mày, khi Đàm Hương Ngọc trở về, cũng không nói nhiều như vậy, hỏi hột một câu "Vương Gia chỉ gặp người chơi đùa" là xong rồi.

Cử chỉ bất nghĩa bị người ở trước mặt vạch trần, khuôn mặt mỹ lệ của Đàm Hương Ngọc nhất thời phình ra thành màu gan heo.

Đàm Cửu Mẩu cười cứng ngắc nói sang chuyện khác: "không có việc gì là tốt không có việc là tốt, phu nhân mau rửa mặt cho Mậu Ca Nhi, chúng ta cáo từ trước."

Lâm thị gật đầu, nhìn Đàm Hương Ngọc, sau khi biết sau khi hiểu mới chú ý tới trang dung trang phục tỉ mỉ của Đàm Hương Ngọc.

Vừa là biểu muội ruột làm việc không đủ phúc, vừa là muội muội bị ủy khuất, Đinh Phương lúng túng cực kỳ, bởi vì mợ đi rất gấp, đành phải đi trước tiễn khách. Đàm Cửu Mẩu từ cửa chính Quốc Công Phủ đi ra, ngay khi Đàm Hương Ngọc kéo tay Đinh Phương muốn giải thích bất đắc dĩ của nàng ta, tường viện bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng vỗ ngựa dồn dập, cuối cùng im bất động lại ở trước cửa Vương phủ.

"Thế tử gia đã trở về!"

Thủ vệ thị vệ kinh hi nói.

Ba người ở bên kia bức tường phủ đều nghe xong, Đinh Phương khẽ tránh tay Đàm Hương Ngọc, không thể chờ đợi được liền xông ra ngoài, vượt qua bức tường phủ đều, thấy huynh trưởng đang bước nhanh vào trong, ca ca ruột xa cách một năm. Đinh Phương vui đến phát khóc, giống như chim non bỏ nhào vào trong ngực Quách Kiêu: "Ca ca, người cuối cùng đã trở về, ta rất nhớ người a..."

Quách Kiêu cười, vỗ vỗ bả vai muội muội, ánh mắt xéo qua thoáng nhìn hai người phía sau bức tường phủ đều vừa quay qua, tìm Quách Kiêu bỗng dừng đập nhanh hơn.

hắn nâng muội muội dậy, giống như tùy ý nhìn lại bên kia.

"Biểu ca." Đàm Hương Ngọc đỏ mặt kêu.

Quách Kiêu nặn ra một nụ cười, đáy mắt lạnh như nước.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 54

Bàn tay mập của Mậu Ca Nhi dính đầy thuốc màu xanh đỏ, Thanh Thủy rửa không sạch, Thu Nguyệt mang tới một bầu rượu, Lâm thị tự tay lau cho con. Tổng Gia Ninh ở bên cạnh dạy dỗ đệ đệ: "Nhìn tay bẩn của con kia, lần sau lại chơi bậy nữa, nương cũng không giúp con rửa sạch, cho con biến thành bàn tay đen, trưởng thành không có cô nương thích con."

Mậu Ca Nhi mặc trung y ngồi trên ở trên giường, nhếch miệng cười với tỷ tỷ, chẳng những không biết sai, dường như còn rất đắc ý.

Tổng Gia Ninh tức giận đến nhéo nhéo cái mũi nhỏ của đệ đệ.

Tẩy hai lần nước, bàn tay nhỏ bé của Mậu Ca Nhi hơi ửng đỏ, thuốc màu phía trên cũng không hoàn toàn rửa sạch sẽ, tiểu nha hoàn bưng chậu đồng đi đôi nước, Lâm thị tạm thời lau khô tay cho con, đang cẩn thận hỏi thăm tình huống nữ nhi ở Thọ vương phủ, bên ngoài một tiểu nha hoàn hấp tấp chạy tới, kinh hi nói: "Phu nhân, Thế tử gia đã trở về!"

Đầu quả tim Lâm thị nhảy dựng, trong đầu lập tức hiện ra thân ảnh khôi ngô cường tráng, Thế tử gia đã trở về, vậy Quách Bá Ngôn...

Tổng Gia Ninh tim đập loạn chỉ chốc lát. không thể phủ nhận, mặc dù đã thành huynh muội, nàng đối với Quách Kiêu thủy vẫn tồn tại một chút phòng bị trên thân thể, lo lắng Quách Kiêu lần nữa vừa ý nàng, cho dù từ lễ pháp nói Quách Kiêu tuyệt không nên động tâm đối với nàng. Quách Kiêu rời kinh một năm nay, Tổng Gia Ninh trôi qua an tâm cực kỳ, buổi tối ngủ cũng ngon hơn lúc Quách Kiêu ở kinh.

Hôm nay Quách Kiêu đã trở về, Tổng Gia Ninh không có bất kỳ cảm giác vui mừng, nhưng đây là Quách gia, là Vệ Quốc Công phủ của phụ tử Quách Kiêu, Tổng Gia Ninh không thích, cũng không có bất kỳ kháng cự bất mãn, Thế tử gia hồi phủ, là chuyện phải làm.

"An An đi trò chuyện với đại ca con trước, nương đổi quần áo cho Mậu Ca Nhi." Lâm thị tâm hoảng ý loạn nói, trước đuôi nữ nhi, nàng hỏi lại hỏi nha

hoàn Quách Bá Ngôn đã trở về chưa, nếu như trở về, nàng cũng phải thay quần áo.

Tổng Gia Ninh gật gù đầu, sờ sờ đầu đệ đệ, dẫn Song Nhi đi Tiễn viện Lâm Vân Đường.

Phòng bên này, Quách Kiều ngồi trên ghế phía bên trái, đang hỏi muội muội ý đồ mợ hôm nay đến đây. Vừa mới cửa ra vào vô tình gặp được, hai mẹ con Đàm Cửu Mẫu muốn quay trở lại bồi bồi hân, Quách Kiều hiện tại thăm nghĩ muốn đoàn tụ với thân nhân Quốc Công Phủ, tìm cái lý do bảo Đàm Cửu Mẫu đi về trước, ngày khác hân lại mang theo lễ đến nhà.

"không có gì, chính là đến gặp muội." Đình Phương hơi đỏ mặt nói, xấu hổ nói cho huynh trưởng, mợ là tới hỏi thăm đồ cưới của nàng chuẩn như thế nào.

Quách Kiều nhìn muội muội, mợ hồ đoán được, nghe bên ngoài truyền đến hai tiếng bước chân rất nhỏ, cổ họng hân chuyển động, nâng chung trà lên, khẽ hơi cúi đầu uống. Lòng mi đen lại âm thầm nâng lên, khó có thể phát hiện mà nhìn chăm chú ra cửa ra vào. Ánh sáng tối sầm lại, một côn trùng mặc váy trắng một mình bước vào, phía dưới váy là đôi giày thêu màu trắng nhạt, tinh xảo khéo léo. Ánh mắt Quách Kiều chậm rãi dời lên, đã thấy nàng mặc áo ngắn thêu hoa sen đỏ, sau đó...

"Khúc..."

Nam nhân thân nhiên thưởng thức trà, bỗng nhiên uống nước, lập tức buông bát trà, một quyền chống bờ môi, nhắm mắt cố gắng bình phục. Vì không liên tục ho khan, Thế tử gia mười chín tuổi khuôn mặt tuấn tú ngẹn đến mức phỉếm hồng, nhìn thấy Tổng Gia Ninh cũng thấy không tiện chào hỏi hân vào thời điểm này sợ sẽ ảnh hưởng tới hân, đi đến bên cạnh Đình Phương tý tý đợi một lát, lặng yên quan sát nam nhân xa cách một năm.

một năm nay, nàng trưởng thành, dáng vẻ tư thái càng lúc càng giống tiểu thiếp Thế tử gia lần đầu gặp ở huyện nha Lương Thiệu kia, Quách Kiều cũng thay đổi rồi, chính chiến một năm, khuôn mặt trắng nõn như ngọc của hân rậm đen một tầng, gầy, lộ ra góc cạnh rõ ràng lạnh lùng uy nghiêm. Quách Kiều như vậy, giống như bảo kiếm rút dao, nhuệ khí bức người, như Thọ vương gia bên cạnh, cũng đã lớn thành đại nam nhân, chỉ có điều Thọ vương không màng danh lợi càng Tiên Phong Đạo Cốt, Quách Kiều lặng lẽ ác liệt càng thêm khiến người không dám làm trái.

Ngay khi Tổng Gia Ninh chuẩn bị thu hồi ánh mắt, Quách Kiều rút cuộc áp chế ho khan xúc động, khuôn mặt khôi phục trắng nõn, buông quyền, giương mắt nhìn nàng, đôi mắt màu đen thật sâu. Tổng Gia Ninh cố nén khung hoảng khốc ở trong lòng, thoải mái cười cười với hân, khách sáo nói: "Đại ca đã trở về, trên đường rất vất vả đúng không?"

Nàng đứng che bóng, thế nhưng đôi má trắng như tuyết, giống như hoa đào đầu mùa xuân hân thấy trên đường, xinh đẹp xinh đẹp, mắt hạnh long loang như sóng nước trong veo, làm hân nhất thời thấy không rõ nàng đang suy nghĩ gì. Chính là thấy rõ, Quách Kiều cũng không rảnh nghĩ lại, sớm đã khiếp sợ ở trong mỹ mạo của kẻ muội, thu trái tim không kịp trở về.

Rời nhà một năm, ban ngày chém giết, đêm khuya yên tĩnh, Quách Kiều sẽ nhớ tổ mẫu, sẽ nhớ muội muội, thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ tới ấu đệ trong nhà, nhưng những thân nhân hân nhớ này, chỉ có kẻ muội đi vào giấc mộng của hân. Trong mộng nàng một chút cũng không sợ hân, nàng như đối đãi với hai đường đệ sẽ cười với hân, ngọt ngào gọi ca ca hân, cười đẹp như thế, lòng của hân đều muốn thay đổi, không nỡ tỉnh dậy.

Ngoài mộng kẻ muội sợ hân xa hân, càng như vậy hân càng nghĩ cách khiến nàng gần hơn một chút, nhìn ánh mắt nàng sợ hãi muốn ra về không sợ, thích nhất sau khi hân nói lời châm chọc nàng phẫn nộ lại không dám phẫn nộ ủy khuất. Trong mộng nàng cười với hân, Quách Kiều liền không khi dễ nàng, cho nàng tất cả điều tốt, nhìn nàng ăn vui vẻ, hân so với chính mình no bụng còn thỏa mãn hơn.

Vì sao cùng là muội muội, chỉ có kẻ muội lại khiến hân nằm mộng như vậy?

Quách Kiều không hiểu, hân cũng chưa từng suy nghĩ sâu xa, chỉ biết là vừa rời trên đường vào thành, hân ra roi thúc ngựa, người muốn nhất thấy, là kẻ muội này, cho nên khi hân hiểu lầm cô nương phía sau bức tường phù điêu là kẻ muội, nhưng đi tới là biểu muội ngoài ý liệu, Quách Kiều mới có thể thất vọng, biểu muội liên lụy có chút giận chó đánh mèo khiến hân thất vọng.

Nhưng Quách Kiều như thế nào cũng không ngờ tới, mới ngắn ngủn một năm không thấy, kẻ muội vậy mà lập tức từ nha đầu béo biến thành...

Ánh mắt mịt mờ mà đảo qua ngực tiểu cô nương, Quách Kiều bỗng nhiên không biết nên đối mặt cô muội muội này như thế nào.

hân cúi đầu ừ một tiếng, vẻ mặt so với vừa nãy càng lạnh hơn.

Đổi thành đôi song sinh cửu biệt trùng phùng dùng loại thái độ này đối với nàng, Tổng Gia Ninh tám phần sẽ tức giận, nhưng Quách Kiều càng cho nàng mặt lạnh, Tổng Gia Ninh liền càng cao hứng, ngồi vào bên cạnh Đình Phương, đơn giản giải thích nguyên nhân mẫu thân phải tới sau. Quách Kiều gật gù đầu, tiếp tục hỏi Đình Phương tình hình trong nhà gần đây.

đang trò chuyện, Lâm thị ôm Mậu Ca Nhi tới, bởi vì biết rõ Quách Bá Ngôn không có cùng trở về, Lâm thị mặc vẫn là quần áo cũ. Quách Kiều ngay từ lúc nghe tiếng bước chân liền đứng lên, cung kính hành lễ với Lâm thị: "Mẫu thân gần đây tốt chứ? Phụ thân lĩnh quân đi chậm, khả năng còn phải đợi nửa tháng."

Lâm thị cười cười, không có bộc lộ thất vọng, giật nhẹ tay bả của nhi tử còn chưa có rửa sạch sẽ nói: "Đây là ca ca, Mậu Ca Nhi gọi ca ca."

Lúc phụ tử Quách Kiều rời kinh Mậu Ca Nhi mới năm tháng, qua một năm, thằng bé sớm đã quên hết sạch cha ruột anh ruột rồi. Nhìn chăm chăm vào Quách Kiều một lát, thấy người này không cười với nó cũng không có đưa tay muốn ôm nó, Mậu Ca Nhi có chút sợ, mắt to lăn lông lốc đi một vòng, đưa tay hướng Tổng Gia Ninh ngồi ở bên cạnh, trong vắt nói: "Ồm!"

Lâm thị đề tay của con trai xuống, nhất định muốn nó gọi Quách Kiều ca ca.

Mậu Ca Nhi bắt đầu đi hô một tiếng, tiếp tục tìm tỷ tỷ.

Tổng Gia Ninh bắt đầu đi nhận lấy đệ đệ, Mậu Ca Nhi không cho Quách Kiều ôm, nhưng mắt to còn tò mò nhìn chăm chăm vào Quách Kiều, một tay thành công ôm lấy cổ tỷ tỷ, tay kia thả trên vai phải của tỷ tỷ, không có vói đến, bàn tay mập xoa dưới bờ vai, vô ý chụp lên trước ngực Tổng Gia Ninh. Nếu như Tổng Gia Ninh tư thái không có tốt như vậy, tay Mậu Ca Nhi khẳng định phải tiếp tục roi xuống, hết lần này tới lần khác Tổng Gia Ninh... Vì vậy, bàn tay nhỏ bé đụng vào thứ đồ vật, Mậu Ca Nhi theo bản năng cong ngón tay béo lên, che kín.

Đó là nơi xấu hổ cho người ta đụng chạm nha, gần như tay đệ đệ tay mới phủ lên, Tổng Gia Ninh liền lấy bàn tay mập này ra, thời gian quá ngắn, Tổng Gia Ninh cảm giác sẽ không có người thấy, tự nhiên ôm đệ đệ đi về hướng chỗ ngồi, đệ đệ ngồi trên chân nàng. Lâm thị vừa hỏi thăm Quách Kiều tình hình biên cương vừa đi đến hướng chủ vị, chỉ có Quách Kiều, con mắt màu đen nhìn chăm chăm vào mặt đất, trong đầu tất cả đều là tay của Mậu Ca Nhi, là vạt áo Mậu Ca Nhi che kia.

Trong cơ thể bỗng nhiên vọt lên một ngọn lửa, cháy sạch hần miệng đắng lưỡi khô.

Quách Kiều trở lại chỗ ngồi, đem bát trà vừa mới uống còn thừa một nửa uống hết, trong lòng âm thầm nhắc nhở bản thân, đó là kẻ muội, hần sao có thể nào nghĩ ngợi lung tung?

Kế tiếp, Quách Kiều cũng không có nhìn Tổng Gia Ninh phía bên kia, cùng Lâm thị hàn huyên một khắc đồng hồ, Quách Kiều lấy lý do thân thể mệt mỏi, về Di Hòa Hiên trước. Hai đại nha hoàn của hần sớm đã chuẩn bị xong thùng nước nóng, Quách Kiều phong trần mệt mỏi, cởi ngoại bào trực tiếp bước vào phòng tắm, hai nha hoàn thuận thực thay quần áo cho hần.

Quách Kiều trước kia mất mẹ, nha hoàn Di Hòa Hiên đều là Thái phu nhân tự tay an bài, quy củ bản phận, nhiều năm như vậy thay đổi mấy lần nha hoàn, chỉ có một là vì tâm thuật bất chính bị bán đi, mặt khác đều là đã đến tuổi thả đi ra ngoài hoặc là già người. Bọn nha hoàn trung thực, Quách Kiều cũng chưa bao giờ tương tư qua, nhưng hôm nay...

Quách Kiều tầm mắt khẽ nhúc nhích, nhìn nha hoàn đang cởi áo cho hần, tư sắc trung đẳng, ánh mắt hần dời xuống, chỉ thấy nha hoàn này gầy khô quắt, rõ ràng mười sáu mười bảy tuổi rồi, còn không bằng một nha đầu mười ba tuổi.

"đi ra ngoài." Quách Kiều không khỏi bức bối, lạnh giọng đuổi người.

Hai nha hoàn không rõ ràng cho lắm, nhìn nhau, cúi đầu cáo lui.

Quách Kiều giật quần áo bước vào thùng tắm, nước ấm, hần càng ngâm càng nóng, ma xui quỷ khiến nhớ lại đường đệ Quách Thứ tặng quyền sách kia. Hình ảnh một đôi nam nữ ôm nhau trần vào đầu óc, Quách Kiều hô hấp dần dần thô dần dần nặng, nhắm mắt lại nương đến vách thùng. Sau một lát, mặt nước bình tĩnh bỗng nhiên nổi lên sóng gợn, như sóng cả vỗ bờ.

Buổi chiều Thái phu nhân, Tam phu nhân lễ Phật trở về, biết được Thế tử hồi phủ rồi, Thái phu nhân vui mừng cực kỳ khủng khiếp, trực tiếp đi Di Hòa Hiên, nhìn thấy tôn tử hồi han ân cần một phen, lại dẫn dò phòng bếp buổi tối làm tiệc, người tam phòng cùng dùng cơm tẩy trần cho Quách Kiều. Bình tĩnh một năm Quốc Công Phủ bỗng nhiên náo nhiệt hần lên, bên cạnh Thọ vương phủ, Phúc công công từ thư phòng đi ra, phái tên tiểu thái giám đi hỏi thăm chuyện gì xảy ra.

Tiểu thái giám tìm thủ vệ Vương Phủ vừa hỏi liền biết, trở về bẩm báo nói: "Thế tử Quốc Công Phủ hồi kinh rồi."

Phúc công công không có coi là quan trọng, nhưng đi vào thư phòng, vẫn thấp giọng báo cho chủ tử.

Triệu Hằng làm như không nghe thấy, tiếp tục xem sách trong tay. Phúc công công rướn cổ ngó ngó trang sách, càng thêm bất đoán không ra tâm tư chủ tử, học làm con điều thì như thế nào, dùng tính tình của chủ tử, làm xong cũng sẽ không đưa ra ngoài, tám chín phần mười mới về xong mặt con điều, liền lại làm hỏng, trừ hần ra, không ai lại có thể thương thức được một tay thật bản lĩnh của chủ tử.

Chạng vạng tối Quốc Công Phủ tam phòng vừa ăn vừa nói chuyện, bầu không khí vui vẻ, ở bên trong Thọ vương phủ, Triệu Hằng ngồi một mình một bàn, tập mãi thành thói quen.

Nhưng đêm nay, Thọ vương gia quạnh quẽ cô tịch và Quách thế tử hưởng thụ thân nhân quan tâm, mộng cơ bản giống nhau, cũng mộng thấy một nha đầu béo mặc bối tử thêu hoa sen đỏ, mắt hạnh sáng trong, môi đỏ, eo mảnh mai, vạt áo phình, thanh tú động lòng người mà đứng ngay trước mắt, ôm người đi ôm.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 55

Thứ đây, lưng Tống Gia Ninh có chút mỏi, vén chăn lên kiểm tra một chút, quả nhiên nguyệt sự đã đến. Mầu thân mỗi lần gặp nguyệt sự đều đau bụng, Tống Gia Ninh không có loại bệnh trạng này, nhưng ngày đầu tiên nàng sẽ đặc biệt mệt mỏi, chỉ muốn nằm ở trên giường chỗ nào cũng không đi, bởi vậy phái Cửu Nhi đi theo mầu thân nói một tiếng, hôm nay nàng ở trong phòng mình dùng cơm.

Lâm thị ôm Mậu Ca Nhi sang xem, xác định nữ nhi không có trở ngại mới rời khỏi.

Sướng Tâm Viện, Quách Kiều được ba ngày nghỉ ngơi sớm tới thỉnh Thái phu nhân an, thuận tiện bồi Thái phu nhân, muội muội dùng điểm tâm. Sau khi ăn xong Quách Kiều đâu cũng không đi, ngồi bên cạnh Thái phu nhân, nghe muội muội và tổ mẫu nói chuyện phiếm. Cũng không lâu lắm, Vân Phương dẫn Thượng Ca Nhi tới, Đình Phương ngó ngó sau lưng hai tỷ muội, ngạc nhiên nói: "Tứ muội muội đâu?"

Vân Phương đúng là từ bên kia Lâm Vân Đường tới, quét mắt Quách Kiều, nàng lộ ra nụ cười với Đình Phương mà chỉ cô nương gia mới hiểu: "Nàng hôm nay không thoải mái... Mậu Ca Nhi không chịu theo ta, Đại bá mẫu nói đợi nàng hết bận liền mang Mậu Ca Nhi tới đây cùng tổ mẫu giải buồn."

Đình Phương tự nhiên biết rõ tình huống muội muội gặp nguyệt sự, chốc lát sẽ nói sau. Các cô nương đối diện, Quách Kiều ngồi ở trên ghế, ánh mắt khẽ thay đổi, ma xui quỷ khiến mà nghĩ tới giấc mộng hôm qua. Hẳn tới hôm qua mới vừa làm cái loại mộng này nha đầu béo liền bị bệnh, chẳng lẽ trong chốn u minh tự có cảm ứng? Quách Kiều không khỏi chột dạ.

Ngày thứ hai, Quách Kiều lần nữa đến Sướng Tâm Viện dùng điểm tâm, Tống Gia Ninh dắt Mậu Ca Nhi đi theo sau lưng tỷ đệ Vân Phương bước vào phòng khách, liếc mắt liền thấy được Quách Kiều, nam nhân đứng lúc cũng đang nhìn nàng. Tống Gia Ninh khách khí cười cười, không có nhìn kỹ Quách Kiều là ánh mắt gì, đi thẳng tới bên cạnh Thái phu nhân ngồi xuống.

Nàng đang có nguyệt sự trong người, chỉ muốn yên lặng ngồi đợi, lòng Mậu Ca Nhi cũng ở bên ngoài, cho Thái phu nhân ôm lập tức bướng bỉnh, dắt tỷ tỷ muốn tỷ tỷ dẫn hắn đi chơi, Thượng Ca Nhi chủ động muốn bồi hắn, Mậu Ca Nhi muốn tỷ tỷ cũng đi. Tống Gia Ninh đau đầu, mỗi lần đệ đệ ăn vạ, nàng liền đặc biệt phiền đệ đệ, tuy rằng lúc đệ đệ đáng yêu, nàng ước gì có thể lao thẳng đến đệ đệ ôm vào trong ngực hôn.

Ngay khi Tống Gia Ninh quyết định đi giầy xuống đất, một bóng người bỗng nhiên đi tới, trực tiếp ôm Mậu Ca Nhi đang nằm trên vai nàng lên. Mậu Ca Nhi có chút sợ Quách Kiều, túm tay áo tỷ tỷ không muốn đi, nhưng cũng không có khóc, Tống Gia Ninh ngẩng đầu, thấy Quách Kiều đang cúi đầu dỗ dành Mậu Ca Nhi: "Đại ca dẫn người đi xem ngựa."

Mậu Ca Nhi nghe xong, tay vẫn nắm chặt tỷ tỷ, đầu nghiêng một cái, nhìn nó từ trong nhà kéo ngựa gỗ Đậu Đậu qua, có chút ý tứ "Ta có Đậu Đậu, không thèm ngựa của người". Tống Gia Ninh bị đệ đệ trêu chọc bật cười, Quách Kiều liếc nàng một cái, giắt bàn tay mập khoác lên bả vai Tống Gia Ninh của Mậu Ca Nhi ra, nói: "ngựa của Đại ca, không cần người kéo cũng sẽ chạy."

Mậu Ca Nhi rút cuộc có hứng thú, ngoan ngoãn bảo Quách Kiều ôm đi.

Thái phu nhân nhìn đại tôn từ dẫn hai đứa cháu ra cửa, vui mừng nói với các cháu gái: "Đại ca các con ra ngoài lần này, trong lòng khẳng định nhớ thương mấy đứa nhỏ các con lắm, đổi thành trước kia, hẳn làm sao hỗ trợ đỡ hai tử? ôm một chút cũng ngại mệt."

Đình Phương cười khê, Tống Gia Ninh ngó ngó ngoài cửa sổ, đối với chuyện Quách Kiều giúp nàng đỡ dành đệ đệ, cũng rất cảm kích.

Ở Sướng Tâm Viện chờ đợi hơn một canh giờ, Tống Gia Ninh dẫn Song nhi quay về Lâm Vân Đường, nhìn thấy mầu thân, mới biết được đệ đệ còn chưa có trở lại. Quách gia an ổn bình tĩnh, Lâm thị không có suy nghĩ gì, chỉ gọi nữ nhi đi Sướng Tâm Viện đón đệ đệ, phái nha hoàn đi có vẻ xa lạ. Ở trong lòng Tống Gia Ninh, Quách Kiều háo sắc cực kỳ, nhưng cũng không phải loại người nhẫn tâm hãm hại tiểu hài tử, cho nên nàng cũng không có nghĩ quá nhiều, trở về phòng đợi đại nguyệt sự, lần nữa mang theo Song nhi ra cửa.

Di Hòa Viên cách không xa, đi một hồi liền đến, kết quả Quách Kiều vốn ở đây, nha hoàn nói hẳn ôm Mậu Ca Nhi đi hoa viên rồi.

Tống Gia Ninh đành phải đi hoa viên, xa xa nhìn thấy Quách Kiều ngồi dưới cây liễu bên hồ thả câu, sau lưng để một thùng gỗ, Mậu Ca Nhi ngồi xổm bên thùng nhìn vào trong, hơn phân nửa đang trêu chọc cá. Phát hiện tỷ tỷ, Mậu Ca Nhi cao hứng kêu to: "Cá! Tỷ tỷ! Cá!" khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn, Tống Gia Ninh cũng không nỡ bỏ tức giận với đệ đệ vui đến quên cả trời đất.

"Tới đón Mậu Ca Nhi?" Quách Kiều vẫn nhìn mặt hồ, Tống Gia Ninh đến gần, hẳn mới nghiêng đầu nhìn nàng một cái.

Tống Gia Ninh gật gật đầu: "Làm phiền đại ca, Mậu Ca Nhi khẳng định gây cho huynh không ít phiền toái a?" Vừa nói vừa vây quanh sau lưng Quách Kiều, tò mò nhìn thùng gỗ, bên trong có ba con cá một lớn hai nhỏ, Mậu Ca Nhi nghịch ngợm dùng ngón tay chọc vào, chọc ba con cá bơi bốn phía, không thể bình yên.

"Đừng đùa, quay về đi ăn cơm." Tống Gia Ninh lôi bàn tay xấu của đệ đệ, dùng khăn giúp đệ đệ lau khô.

Quách Kiều vốn muốn nói, nghe nàng bắt đầu dạy bảo đệ đệ, hẳn liền đứng dậy, quay lại. Dưới bóng cây, Mậu Ca Nhi ngoan ngoãn cho tỷ tỷ làm gì thì làm, đầu còn nghiêng qua nhìn cá, Tống Gia Ninh mặc váy dài màu đỏ hải đường ngồi chồm hóm trên mặt đất, cúi đầu thay thùng bé lau. Nàng về mặt chăm chú, khuôn mặt non mịn bởi vì một đường tới đây mà phờ phạc, trở nên đỏ bừng, chóp mũi thanh tú rịn đầy mồ hôi, nha đầu ngốc vốn tham ăn ngây thơ, hôm nay chiều có đệ đệ, lại toát ra một loại ôn nhu động lòng người.

Quách Kiều yên lặng nhìn, lúc Tống Gia Ninh đứng lên, hẳn mới xoay người ôm lấy Mậu Ca Nhi, xoay người nói: "Ta đưa Ngũ đệ trở về."

không đợi Tống Gia Ninh khách khí, nam nhân đã đi nhanh đi về phía trước, Mậu Ca Nhi nghiêng đầu sang chỗ khác nhắc nhở tỷ tỷ: "Cá!"

Tổng Gia Ninh bắt đầu đi lác đác, ra hiệu Song nhi xách thùng gỗ, nàng bảo trì khoảng cách vài bước đi theo phía sau Quách Kiều.

Con riêng sẵn sóc nhi tử như vậy, Lâm thị thật lòng lưu lại dùng cơm, nhưng Quách Kiều nhả nhặn từ chối, cuối cùng mắt nhìn Mậu Ca Nhi, xoay người lại rời đi.

Lâm thị nhìn qua bóng lưng cao lớn của con riêng, bỗng nhiên thở dài, nói với nữ nhi: "Đại ca con tốt như vậy, dạng cô nương gì mới xứng đôi với hãnh đậy?" hiện tại nàng rất phát sầu, chính là hôn sự của con riêng, quan hệ mẹ chồng ruột nàng dâu còn dễ dàng ăm ỉ, lại càng không cần nói tới kẻ thất bà bà như nàng.

Trong lòng Tổng Gia Ninh khê động, nếu như đời này Quách Kiều sớm cưới thế tử, nàng có phải cũng không cần lo lắng hay không ?

Vậy phải nhắc nhở mẫu thân và Thái phu nhân lưu ý đám khuê tú kinh thành nhiều chút, trong đầu bỗng nhiên hiện ra khuôn mặt ngang ngược kiều ngạo của Đoàn Tuệ công chúa. Tổng Gia Ninh nghĩ lại mà sợ rùng mình, vội vàng nhỏ giọng nói với mẫu thân: "Nương, hôn sự của đại ca người nên giao cho tổ mẫu thôi, tổ mẫu nhìn người chuẩn, khẳng định chọn tốt hơn."

Quách Kiều thế nhưng là có vị biểu muội công chúa thanh mai trúc mã đấy, mẫu thân có ý tốt lo liệu hôn sự cho Quách Kiều, truyền tới tai Đoàn Tuệ công chúa lưu luyến si mê Quách Kiều, còn không hận đến tìm cách lột da mẫu thân? Tổng Gia Ninh cũng không muốn mẫu thân vô ý đắc tội Đoàn Tuệ công chúa, không công trên chọc một cừu nhân thân phận tôn quý.

Lâm thị kinh ngạc nhìn nữ nhi, phát hiện lo lắng nơi đáy mắt của nữ nhi, Lâm thị còn tưởng rằng nữ nhi cũng nghĩ đến chuyện mẹ chồng nàng dâu chung đụng, không khỏi cảm khái sờ sờ đầu nữ nhi, cười nói: "An An chúng ta thật sự trưởng thành rồi." cũng có thể nghĩ xa như vậy, còn biết giúp mẫu thân nghĩ kế.

Được khích lệ, Tổng Gia Ninh rất vui vẻ, ôm đệ đệ đi rửa tay.

~

Ba ngày nghỉ ngơi đảo mắt chấm dứt, Quách Kiều tiếp tục đi Mã Quân doanh làm việc, triều đình phải đợi Quách Bá Ngôn sau khi dẫn đầu đại quân hỏi kinh mới luận công ban thưởng, cho nên Quách Kiều bây giờ vẫn chỉ là một cảm vệ bình thường, đi sớm về trễ, Tổng Gia Ninh tuy rằng ở Quốc Công Phủ với hắn, nhưng cơ hồ không có cơ hội đối mặt.

Đến hạ tuần tháng ba, ánh mặt trời ấm áp áp áp, các cô nương yên tâm đối lại áo mỏng, hoa mẫu đơn trong sân cũng nở hoa.

Ngày 19 hôm đó, Tổng Gia Ninh bỗng nhiên nhận được một tấm thiệp mời, Sở Vương phi Phùng Tranh mời nàng ngày mai đi Vương Phủ thưởng hoa mẫu đơn, đây cũng là sau khi Tổng Gia Ninh vào kinh, lần đầu tiên nhận được thiệp mời mời nàng. Tổng Gia Ninh vừa mới lạ vừa mò không ra chủ ý, xin mẫu thân hỗ trợ nghiên cứu tường tận, Sở Vương thân phận rất cao, Lâm thị cũng không dám tự tiện làm chủ, dắt nữ nhi đi Sướng Tâm Viện.

Thái phu nhân biết rõ các cháu gái và Sở Vương phi có chút giao tình, nhìn thiệp mời, nhìn lại một chút Tổng Gia Ninh, Thái phu nhân cười nói: "tháng giêng chợt nghe nói Sở Vương phi có tin vui, tám phần là một người buồn bực trong phủ không có bạn, gọi An An qua đi trò chuyện thôi, nếu như Vương Phi coi trọng chúng ta, An An yên tâm đi đi."

không có mời Nhị cô nương, Tam cô nương con vợ cả của Quốc Công Phủ, chỉ mời Tứ cô nương Lâm thị mang từ Tổng gia vào, vị Sở Vương phi này làm việc còn rất ôn hòa. Nhà mình xem Tổng Gia Ninh như cô nương con vợ cả đối đãi, nhưng trong mắt người ngoài, Tổng Gia Ninh quả thật là không tôn quý bằng cô nương con vợ cả, bởi vậy cùng Tổng Gia Ninh qua lại, không có thể đại biểu nhất định trèo lên Quách gia.

Nếu như Thái phu nhân lên tiếng, hôm sau Tổng Gia Ninh đổi một thân quần áo thanh lịch, sau khi từ biệt mẫu thân, mang theo Song nhi đi Sở vương phủ.

Tổng Gia Ninh xuất phát không lâu, Thọ vương phủ bên cạnh thị vệ thủ vệ lập tức gấp Phúc công công báo tin, bởi vì Phúc công công đã sớm đã thông báo bọn họ, phạm là động tĩnh của Quốc Công Phủ, nhất là có liên quan tới Tứ cô nương, đều phải báo lên. Phúc công công nghe xong thị vệ nói, cao hứng đi thư phòng, đối với chủ tử cả ngày trải qua cuộc sống thanh tâm quả dục giống như thần tiên nói: "Vương Gia, hôm qua Vương Phi không phải gửi thiệp mời cho Tứ cô nương sao? Tứ cô nương vừa mới xuất phát."

Triệu Hằng liếc hắn, ánh mắt lạnh nhạt, dường như đang hỏi việc này có quan hệ gì tới hắn đâu.

Phúc công công là người nào a, đương nhiên sớm đã chuẩn bị xong từ ngữ khuyên nhủ: "Nghe nói Vương Phi nôn ọe nghiêm trọng, đồ ăn khó có thể nuốt xuống, Đại Điện hạ đau lòng cũng ăn không ngon theo, người gây cả một vòng. hiện tại Vương Phi có bạn rồi, Đại Điện hạ một người lẻ loi trợ trợ khẳng định không có mùi vị, Vương Gia người không đi thăm sao?"

Lời này, dường như có chút đạo lý.

Triệu Hằng rút cuộc ngừng bút, đơn giản nói: "Chuẩn bị xe."

Phúc công công trong đầu vụng trộm vui vẻ, vô cùng cao hứng đi an bài. Người chủ tử này của hắn, chỉ có lúc khẩu thị tâm phi, mới chẳng phải thần tiên, bằng không thì Phúc công công thật sợ ngày nào đó hắn thức dậy, vào nhà vừa nhìn, Vương Gia vốn ở trong phòng, lại thừa dịp lúc hắn ngủ bay bầu trời!

Hai khắc sau, Triệu Hằng hiềm khi đi ra Vương Phủ, lên xe ngựa.

Lúc hán xuất phát, Tống Gia Ninh đã đến Sở vương phủ, Phùng Tranh sớm phái nha hoàn bên cạnh đến Tiền viện chờ, một đường dẫn Tống Gia Ninh tới viện của nàng.

Phùng Tranh quả thật mang thai bốn tháng, vẫn muốn tìm tỷ muội gần bằng tuổi nói chuyện tâm tình, vốn là bạn bè quen biết khăn tay chỉ giao gần như đều gả cho người hết rồi, Phùng Tranh càng nghĩ, chỉ có Tống Gia Ninh đã từng toát ra quan tâm đối với nàng có thể nói chuyện. Trước khi đưa thiệp mời nàng và Sở Vương đã thương lượng qua, Sở Vương vui vẻ đáp ứng, Phùng Tranh mới tự tay viết thiệp mời phái người đưa ra ngoài.

"Gia Trữ muội muội..." Thấy Tống Gia Ninh, Phùng Tranh kinh ngạc đứng lên, khó có thể tin mà nhìn chăm chăm vào ngực Tống Gia Ninh.

Tống Gia Ninh đỏ mặt, thật sự có lớn như vậy sao?

Tác giả có lời muốn nói: Triệu Hằng: thật sự có.

Gia Ninh: a, Vương Gia sao cũng tới?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 56

Mẫu Đơn ung dung hoa quý, chính là vua của các loài hoa, trong nhà kinh thành quan lại quyền quý cơ hồ đều trồng hoa mẫu đơn, Sở vương phủ cũng không ngoại lệ, hơn nữa vườn mẫu đơn càng lớn. một đường đá cuội nhỏ từ trong biển hoa uốn lượn, cuối cùng thông hướng đình nghỉ mát lục giác trong vườn, Tống Gia Ninh đỡ cánh tay Phùng Tranh, hai người dọc theo đường nhỏ chậm rãi đi thong thả, hoa mẫu đơn hai bên phần lớn vẫn là nụ hoa, nhưng chung quy cũng có mấy đóa hoa nở trước, hoa khoe màu đua sắc, ganh đua sắc đẹp.

"Hái một đóa cho muội muội cài lên nè." Thoáng nhìn một đóa Triệu phân (1) nồn nà, Phùng Tranh cười đề nghị, hôm nay Tống Gia Ninh ăn mặc thật sự trắng trong thuần khiết, tiểu cô nương dung mạo xinh đẹp ngây thơ, Phùng Tranh nhìn không được muốn tán gẫu cách ăn mặc xinh đẹp hơn.

Kinh thành quý nữ lưu hành một thời trâm hoa, Tống Gia Ninh ngó ngó hoa mẫu đơn màu hồng cài trên đầu Phùng Tranh, cười gật gật đầu.

Đại nha hoàn của Phùng Tranh liền bước vào bụi hoa, cẩn thận từng li từng tí hái đóa hoa lớn chừng miệng chén, giao cho Phùng Tranh. Phùng Tranh xoay người lại, tự tay thay Tống Gia Ninh cài lên, hoa giống như nỷ nhân, nỷ nhân như hoa, đặt cùng một chỗ, đúng là quốc sắc thiên hương thua một bậc. Nhìn mắt hạnh thủy nhuận linh động của Tống Gia Ninh, Phùng Tranh nhìn không được thờ dài nói: "Nếu như thật sự có Tiên Nữ hạ phàm, dung mạo muội muội như vậy, nhất định là tiên tử Mẫu Đơn trên trời."

Tống Gia Ninh PHỐC nở nụ cười, nhìn Phùng Tranh nói: "Ta là Mẫu Đơn, Vương Phi là cái gì? Linh Chi tiên thảo sao?"

Phùng Tranh yêu thích y thuật, cho nên Tống Gia Ninh khen nàng là Linh Chi có thể chữa bệnh cứu mạng.

Phùng Tranh giả bộ cả giận nói: "Người là hoa, lại so sánh ta là cỏ, tin bốn vương phi trị tội người hay không?"

"Vương Phi bớt giận, dân nữ không dám nữa." Tống Gia Ninh ôm lấy Phùng Tranh, cười đùa nói. Phùng Tranh hiện tại là Vương Phi cao quý, nhưng lúc Tống Gia Ninh nhận thức nàng, Phùng Tranh chỉ là một nữ nhân bất lực bị Sở Vương bức bách, đáng thương nhiệt tình và im lặng xin nàng giúp đỡ trên người Phùng Tranh, làm Tống Gia Ninh không khỏi cảm thấy thân cận, dường như Phùng Tranh và nàng là một loại người. Nguyên nhân, đối với Phùng Tranh Vương Phi này, Tống Gia Ninh chưa bao giờ có loại cảm giác kính sợ như đối với Đoan Tuệ công chúa hoặc mấy vị Vương Gia.

Phùng Tranh nhìn Tống Gia Ninh cũng là như thế. Nàng là con gái của quan lại nhỏ, mặc dù đã thành Vương Phi, bậc quan phụ thân không cao làm cho Duệ Vương phi có cỡ cỡ là Tiết Độ Sứ hoặc những một ít quý nữ khác, ánh mắt nhìn nàng cũng mang theo vài phần khinh thường. Tống Gia Ninh thân phận hơi lúng túng chút, đối đãi nàng lại chân thành, chỉ có cùng một chỗ với Tống Gia Ninh, Phùng Tranh mới đặc biệt nhẹ nhõm, không cần thời khắc ghi nhớ dáng vẻ Vương Phi cần có.

Hai người hiểu nhau không cần nói, dặt tay đi vào đình lục giác nghỉ mát.

Bọn nha hoàn mang trà bánh lên. Trà là trà hoa mẫu đơn mới chế, nước trà hiện ra màu hồng nhàn nhạt, vô cùng xinh đẹp, mùi thơm ngọt dịu, phối hợp quả vật là bánh ngọt mẫu đơn. Hái cánh hoa mẫu đơn thượng đẳng giã nhuyễn với nếp, thêm nhân đậu ngọt vào, da mềm nhân thịt ngọt, vào miệng liền tan ra, thơm ngon vô cùng.

Đây là bánh ngọt mẫu đơn Tống Gia Ninh lần đầu tiên ăn vào mùa xuân năm nay, ném hai phần, vui mừng nói: "Vương Phi bánh ngọt này làm thế nào vậy? làm ngon hơn phòng bếp nhà ta nhiều."

Phùng Tranh gần đây khẩu vị không tốt lắm, bụng bánh ngọt cho Tống Gia Ninh nhấm nháp, ôn nhu nói: "Ta có sách dạy nấu ăn, trở về lại mang cho người xem, bảo phòng bếp học làm."

Tổng Gia Ninh cao hứng gật đầu, cùng nhau ăn bánh ngọt mẫu đơn được một nửa, chợt nghe xa xa truyền đến một giọng nói trung khí mười phần: "Tam đệ, vườn hoa mẫu đơn của ta đây ngon hơn Bách Quả Lâm của người nhiều đúng không? Bảo người đối người không đối, lãng phí vô ích nơi lớn như vậy."

Tổng Gia Ninh giật mình ngẩng đầu, chỉ thấy Sở Vương. Thọ vương đã đi tới bên ngoài vườn mẫu đơn rồi, Sở Vương mặc một bộ cẩm bào màu tím sậm, thân hình khôi ngô, Thọ vương mặc một bộ cẩm bào xanh ngọc thật ra chỉ thấp hơn Sở Vương chút xíu, lại được Sở Vương làm nổi bật lên vẻ thanh tú, hai huynh đệ như núi thạch và Tu Trúc, một người cuồng dã, một người nội liễm.

Tổng Gia Ninh chậm rãi buông bánh ngọt, mắt thấy hai vương gia đã đến đình nghỉ mát, nàng lặng lẽ gỡ hoa mẫu đơn xuống, cùng Phùng Tranh đứng lên. Phùng Tranh là Sở Vương phi, chờ trong đình là được, Tổng Gia Ninh sớm đi ra khỏi đình, hai vương gia đến gần, quý gối hành lễ: "Dân nữ bái kiến Đại Điện hạ, Tam điện hạ."

Sở Vương dừng bước, ngoài ý muốn nhìn cô nương bên cạnh bụi hoa mẫu đơn. Phùng Tranh muốn mời Tứ cô nương Quốc Công Phu tới đây, Sở Vương sớm đã quên Quách gia Tứ cô nương lớn lên trông như thế nào rồi, chỉ biết là nha đầu kia ăn giỏi, từng ở kinh thành gây ra qua một đoạn tin đồn thú vị, sau đó mơ hồ nhớ rõ thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn. Hôm nay gặp lại, thân là nam nhân, Sở Vương không thể tránh khỏi chú ý tới mỹ mạo và tư thái của Tổng Gia Ninh.

Sở Vương âm thầm kinh diễm, không nghĩ tới tiểu nha đầu vậy mà lớn lên thành đại mỹ nhân, nếu như là trước khi gặp được Phùng Tranh có người tặng hẳn một người đáng về tư thái như vậy, hẳn tám phần sẽ nhận lấy. hiện tại... Ngăn ngừa mới lạ về sau, Sở Vương nhanh chóng dời ánh mắt, cười với nữ nhân mang hài tử trong đình nói: "anh đào trong vườn Tam đệ có mấy quả đỏ, đưa tới hiếu kính hiếu kính chị dâu hân."

Chỉ biết nói chuyện với Vương Phi của mình, không để ý Tổng Gia Ninh vãi lễ.

"Đứng lên đi." Triệu Hằng mắt nhìn Tổng Gia Ninh, cúi đầu nói.

Tổng Gia Ninh lúc này mới đứng dậy, Triệu Hằng đã đi qua, Phúc công công có hơi khom người bưng một bàn anh đào đỏ mới rửa đi tới, trái cây đựng trong mâm sứ trắng như tuyết, phía trên đựng đầy anh đào đỏ tươi, Tổng Gia Ninh liếc mắt nhìn, nước miếng liền trào lên. Trời đông giá rét dài dằng dặc, cơ hồ không có trái cây tươi có thể ăn, vào xuân loại trái cây đáng giá chờ mong nhất, chính là anh đào, nhưng phố xá kinh thành chưa có anh đào để bán, anh đào ở Thọ vương phủ sao đỏ sớm như vậy?

"Điện hạ có lòng rồi." Thấy anh đào, Phùng Tranh cũng thêm, cười nói cảm ơn.

Triệu Hằng gật đầu.

Bên cạnh bàn đá tổng cộng đặt bốn cái ghế đá, Phùng Tranh dùng ánh mắt ra hiệu Sở Vương ngồi bên cạnh nàng, lại mời Triệu Hằng ngồi dưới tay Sở Vương. Triệu Hằng ngồi xuống, ánh mắt đảo qua đĩa nhỏ bên trái mặt bàn, đĩa nhỏ màu trắng, phía trên để bánh ngọt mẫu đơn đã ăn một nửa, dấu răng nhỏ nhỏ, cơ hồ có thể tưởng tượng đáng về thanh tú của chủ nhân ăn bánh ngọt ăn.

Các vương gia ngồi xuống rồi, Phùng Tranh nhìn trượng phu xin chỉ thị: "theo lí mà nói Gia Ninh nên gọi hai vị Điện hạ biểu ca đó, mời nàng cùng ngồi như thế nào?"

Sở Vương biết rõ Vương Phi của mình phi máu ghen lớn, Tổng Gia Ninh lại lớn lên như vậy, hẳn cẩn thận nói: "Tam đệ không thích người lạ, nàng hỏi hẳn đi."

Phùng Tranh tuyệt đối không ngờ tới trượng phu sẽ nói như vậy, Tổng Gia Ninh là khách nhân nàng mời tới, nàng đã tỏ rõ ý nguyện mời Tổng Gia Ninh cùng bàn rồi, Sở Vương vậy mà... Vạn nhất Thọ vương quai gờ lãnh đạm không lên tiếng hoặc là trực tiếp cự tuyệt, Tổng Gia Ninh sẽ xấu hổ lắm. Giờ khắc này, Phùng Tranh thật muốn gõ gõ đầu Sở Vương.

Nàng khẩn trương nhìn về phía tiểu thúc tử.

Triệu Hằng chỉ nói một chữ: "có thể."

Phùng Tranh nhẹ nhàng thở ra, cười gọi Tổng Gia Ninh đi vào.

Tổng Gia Ninh thật ra thật muốn đi, người ta anh trai và chị dâu ba người thương trà ngắm hoa, nàng người ngoài quá sát phong cảnh, nhưng Phùng Tranh cũng mời nàng, Thọ vương cũng đồng ý, nàng lúc này đôi chào từ giả, sẽ bị nói là không biết điều.

"Tạ vương gia Vương Phi ban thưởng ghé ngồi." Tổng Gia Ninh hành lễ, chậm rãi ngồi xuống ghế chính giữa Phùng Tranh và Triệu Hằng. Nhìn thấy bánh ngọt hoa mẫu đơn mình ăn một nửa, còn có hoa mẫu đơn đặt ở bên cạnh, Tổng Gia Ninh lặng yên bảo trì bất động, chuẩn bị làm khách nghe an tĩnh.

Sở Vương rất nhiệt tình, thúc giục Phùng Tranh mau nếm thử anh đào đệ đệ đưa tới. Phùng Tranh cười nói: "anh đào này tươi ngon, mọi người cùng nhau ăn đi." nói xong trước nhặt một trái đưa cho Tổng Gia Ninh đang không được tự nhiên.

"Tạ vương phi." Tổng Gia Ninh nhẹ giọng nói cảm ơn, nhận anh đào, đợi Phùng Tranh bắt đầu ăn, nàng mới rù lông mi, thả anh đào đỏ vào trong miệng, anh đào nhìn màu đỏ, Tổng Gia Ninh cho rằng đã chín, ngọt ngào đang mong đợi đã lâu, không ngờ cắn vỏ trái cây xong, một vị chua lập tức dọc theo đầu lưỡi lan tràn ra, chua đến mức nàng không khống chế được cau mày lại, trên khuôn mặt trong trắng lộ hồng rãnh mạch lộ ra một chữ chua oi là chua.

Nhưng ở mặt mũi hai vị Vương Gia, chua cũng phải nhin, Tống Gia Ninh cứng ngắc một lát, tiếp tục khó khăn nuốt xuống.

một cái đĩa bỗng nhiên đưa đến trước mặt nàng.

Tống Gia Ninh khiếp sợ quay đầu.

Triệu Hằng nhìn mắt hạnh nàng chua đến độ không mở ra nổi, bình tĩnh nói: "Huynh muội nhà mình, không cần miễn cưỡng."

Giọng nói thanh nhuận như dòng suối, thông thả chậm chạp, nhưng êm tai không chịu được, lời cuốn vô cùng.

Tống Gia Ninh ngây dại, huynh muội nhà mình, chẳng lẽ Hoàng Thượng tương lai và Tứ điện hạ trong cung giống nhau, bởi vì quan hệ của Thục phi và Quách gia, coi nàng như biểu muội? Trách không được người này vẫn đối với bọn họ rất chiều chuộng, nguyên ý ở trước mặt Đoan Tuệ công chúa vì nàng chủ trì công bằng, đối với đệ đệ cũng xem trọng nhiều hơn.

"Đa tạ vương gia, khá ngon, không phải rất chua." Trong miệng ngậm anh đào, Tống Gia Ninh không được tự nhiên nói, nhả nhận từ chối ý tốt của Triệu Hằng, chủ yếu là nhờ nửa quả anh đào ra, nhìn gợn lấm, nhả cái hột trơn bóng không còn chút thịt.

Triệu Hằng nghe xong, thần nhiên buông đĩa, mặt không biểu tình.

Sở Vương trong tay cầm một quả anh đào, ánh mắt dạo một vòng trên người đệ đệ ruột và Tống Gia Ninh, khóe miệng chậm rãi vênh lên. Người khác không biết, hắn còn không rõ ràng tính tình đệ đệ? Đừng nói là biểu muội không có bất kỳ huyết mạch liên quan, chính là Đoan Tuệ công chúa thậm chí ca ca ruột hắn đây ăn phải anh đào chua, cái loại anh đào chua chết người, dùng tính tình quanh quẩn của đệ đệ, cũng sẽ không nâng cái bàn tay quý giá múa búa hành văn kia của hắn lên, thay thân nhân rửa chén đĩa.

Lại len lén liếc mắt vật áo phình lên khuôn mặt trắng nõn của Tống Gia Ninh, Sở Vương rút cuộc đã hiểu, thì ra đệ đệ giống như thần tiên của hắn, vậy mà thích cô gái quyền rũ như yêu tinh, khó trách hắn tặng mỹ nhân gầy dẹt dạng thanh nhã, đệ đệ nhìn không thuận mắt. Đáng tiếc Phùng Tranh nói Quách gia Tứ cô nương mới mười ba, sao cũng phải sang năm mới có thể thay đệ đệ thu xếp.

hắn quan tâm đệ đệ, Phùng Tranh ngó ngó Tống Gia Ninh, ngạc nhiên nói: "Ta đâu có thấy chưa?"

Tống Gia Ninh đang nhả hột, đầu khẽ cúi, một tay che mặt, nhẹ nhàng nhả hạt đào tròn vào trong đĩa, sau đó mới cười trừ ghẹo Phùng Tranh: "Gia mẫu lúc hoài đệ đệ cũng thích ăn chua, Vương Phi không cảm thấy chua, hoài nhất định là tiểu thể tử."

Phùng Tranh mặt đỏ lên, đôi mắt đẹp nghiêng qua trượng phu.

Sở Vương vốn đối với Tống Gia Ninh không có cảm giác gì, hiện tại biết rõ đệ đệ vừa ý nha đầu kia rồi, Tống Gia Ninh còn biết dỗ ngọt Phùng Tranh vui vẻ, Sở Vương liền nhìn Tống Gia Ninh thuận mắt, cười sang sảng nói: "Mượn cát ngôn của Gia Ninh biểu muội, nếu thực sinh ra Thế tử, bảo Vương Phi mời một mình người ăn tiệc." Sau đó lại kêu đệ đệ đến.

hắn cười thoải mái, Tống Gia Ninh cũng nhẹ cười khẽ, vị sở Vương điện hạ này thật thú vị, mỗi khi người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp gọi nàng là biểu muội, cũng là vì Phùng Tranh. Mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Phùng Tranh, Tống Gia Ninh vừa thay nàng cao hứng vừa sinh lòng hâm mộ, lúc nào, cũng sẽ có người đàn ông đối đãi nàng như vậy?

Nàng chỉ chú ý hâm mộ, không có lưu ý Thọ vương điện hạ tiên phong đạo cốt bên tay phải, nhìn chăm chăm vào bàn anh đào hồi lâu, giống như đang tìm cái gì.

Tác giả có lời muốn nói: anh đào: nhìn cái gì vậy!

Triệu Hằng: muốn ngọt.

anh đào: không có! chưa chín mà chàng đã hái!

Triệu Hằng nghiền chết một người.

anh đào: Vương Gia tha mạng a, thật không có ngọt.

Triệu Hằng lại nghiền chết một người.

anh đào: anh anh anh, ngọt chẳng phải ở trên người Tứ cô nương sao?

Triệu Hằng...

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 57

Sở Vương tỉnh tỉnh ngay thẳng, nhìn giống như thô kệch điên cuồng không biết nhìn mặt nói chuyện, thật ra không phải vậy, trong lòng người khác người nghĩ cái gì, hần phần lớn thời gian đều có thể đoán được. Nếu như Sở Vương cảm giác lời nói và việc làm của đối phương là đúng, hần sẽ phối hợp, trái lại, chỉ cần hần nhận định là sai, chính là biết rõ sẽ đắc tội với người, hần cũng sẽ cố gắng phản đối ngăn cản, thí dụ như lúc trước Tuyên Đức Đế định Vương Phủ của Triệu Hằng bên ngoài nội thành, hần liền trực tiếp đi tìm Tuyên Đức Đế đổi chất.

Hôm nay nhìn ra đệ đệ ruột hướng tới Tống Gia Ninh, Sở Vương tự nhiên muốn tạo cho đệ đệ cơ hội chung đụng một mình và mỹ nhân, ăn hai miếng anh đào chua ngọt, Sở Vương trong lòng khẽ động, cười hỏi Triệu Hằng: "Tam đệ cảm thấy, hoa mẫu đơn trong phủ ta nở như thế nào?"

Triệu Hằng ghé mắt, ánh mắt đảo qua hoa mẫu đơn ngoài đình, hần gật gật đầu.

Sở Vương cười: "Ta luôn khen với chị dâu là người sở trường về họa tranh hoa và chim, nàng cứ không tin, người thích hoa mẫu đơn trong viên, nếu không thì ngay tại chỗ họa một bức cho chị dâu người nhìn xem?"

Lời còn chưa dứt, Phùng Tranh nóng nảy, nhỏ giọng phản bác: "Vương Gia sao lại oan uổng người? Ta khi nào không tin?" Trợn tròn mắt nói lời bịa đặt.

Sở Vương ở dưới bàn vỗ vỗ đùi nàng, tiếp tục cười híp mắt nhìn chăm chăm vào đệ đệ của mình.

Triệu Hằng tìm tòi nghiên cứu nhìn huynh trưởng, ánh mắt xéo qua cô nương mặc ở áo ngắn màu xanh bên trái chân chờ một lát, gật đầu đáp ứng.

Sở Vương vỗ tay, ngẩng đầu dặn dò Khang công công, Phúc công công: "Mau đi nhà kho lấy giá về thuốc màu cho bốn vương, Tiểu Phúc Tử cũng đi theo đi, người rõ ràng nhất Tam điện hạ các người thích dùng cái gì."

Hai công công lĩnh mệnh, bước nhanh đi chuẩn bị.

Sở Vương nói với Phùng Tranh: "đi, chúng ta đi chọn đoá mẫu đơn đẹp nhất."

Hiếm khi có chuyện thanh nhã như thế, Phùng Tranh cười đứng lên, Sở Vương vừa đỡ nàng vừa nói với Tống Gia Ninh: "Gia Ninh biểu muội và tam biểu ca người ngồi một chút nhé, anh đào cũng còn nhiều như vậy, người ăn nhiều một chút, có trái ngọt đó."

Tống Gia Ninh ngoan ngoãn dạ một tiếng, rồi ghé tiến bọn họ, nhìn Sở Vương đỡ Phùng Tranh chậm rãi đi xuống bậc thang, Tống Gia Ninh buồn cười. Sở Vương bảo nàng lưu lại đây, thật ra là muốn bồi Phùng Tranh thưởng hoa mẫu đơn, vợ chồng nhà người ta ân ái, chính là Sở Vương không đề cập tới, Tống Gia Ninh cũng sẽ không ngày ngốc mà đi cùng.

Phu thê Sở Vương đi xa, Tống Gia Ninh xoay người lại, nhìn thấy Hoàng Thượng tương lai đơn độc ngồi một mình ở bên cạnh bàn đá, thanh quý tuấn mỹ như thần tiên, Tống Gia Ninh đột nhiên cảm thấy nếu mình đi qua ngồi, chính là cái gì cũng không nói thì cũng là quấy rầy, hơn nữa nàng vốn không biết có thể trò chuyện cái gì với Hoàng Thượng tương lai đây, nhìn nhau chẳng nói gì, ngấm lại cũng lúng túng.

Ở bên ngoài có sẵn hoa mẫu đơn, Tống Gia Ninh tới gần hai bước, nói khẽ: "Vương Gia, ta..."

Nàng muốn nói nàng cũng đi hỗ trợ tìm hoa mẫu đơn, ai ngờ mới nói ba chữ, Triệu Hằng bỗng nhiên chỉ vào chỗ bánh ngọt mẫu đơn nàng ăn được một nửa hỏi: "Hương vị như thế nào?"

Tống Gia Ninh kinh ngạc, sau đó đem lời nói trước đó nuốt trở lại trong bụng, cười khen nói: "Rất ngọt, Vương Gia nếm thử đi?"

Triệu Hằng gật đầu, tiện tay từ trong mâm bánh ngọt đặt ở chính giữa bàn đá cầm một miếng, thấy Tống Gia Ninh còn đứng ở đằng kia, hần dừng một chút, nói: "Ngồi đi."

Vương Gia có lệnh, Tống Gia Ninh liền không dám đi nữa, một lần nữa ngồi xuống bên cạnh Triệu Hằng.

Triệu Hằng cầm bánh ngọt hoa mẫu đơn trong tay, thấy nàng nhìn mặt bàn vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên là mất tự nhiên rồi, liền chỉ vào bánh ngọt nói: "Vì sao không ăn?"

Tống Gia Ninh đành phải nhặt lên miếng bánh ngọt mẫu đơn, một chút một chút bắt đầu ăn, miếng màu đỏ đầy đặn ướt át.

Triệu Hằng nhìn nàng, không để ý cán một hơi của mình, thật là ngọt, nhưng hần không thích. Buồng bánh ngọt mẫu đơn, Triệu Hằng đưa tay đi lấy anh đào, anh đào đều là màu đỏ, nhưng màu sắc đậm có nhạt có, Triệu Hằng liên tục chọn sáu miếng đỏ thắm, lúc thu tay lại phụng hướng về ngang, phân ra ba miếng đặt ở trước mặt Tống Gia Ninh: "Nếm thử."

Vừa nãy nàng ăn một miếng chua, liền không ăn nữa.

Hoàng Thượng tương lai sẵn sốc như thế, Tống Gia Ninh được sủng ái mà lo sợ nói tạ ơn, nhìn anh đào màu đỏ tròn căng trước mặt, nàng cầm lên một miếng thử thăm dò thả vào trong miệng, nhẹ nhàng khẽ cắn, quả nhiên là ngọt, hơi chua ngược lại ăn càng ngon. Khóe môi Tống Gia Ninh không khỏi cong lên lên, trái tim cũng theo hương vị anh đào ngọt xa cách một năm mà trôi dạt.

"Ngọt?" cô hống Triệu Hằng chuyển động, thấp giọng hỏi.

Tổng Gia Ninh liếc hần một cái, lập tức thu hồi ánh mắt, cười nói: "Àn, đa tạ vương gia."

Nàng đang cười, nhưng Triệu Hằng nhíu nhíu mày. Từ lần trước nàng mang đệ đệ đến Vương Phủ lấy con điều, Triệu Hằng liền cảm thấy, một năm không thấy, nha đầu béo đã từng thích hần này tựa hồ đối với hần phai nhạt rất nhiều, không giống hai năm trước, sẽ vì hần bắn tên thắng thua mà lo lắng, sẽ bởi vì cùng hần cùng đoán đồ đèn mà nhảy nhót. Nàng mười ba tuổi, tư thái đã thành đại cô nương, chẳng lẽ nàng thật sự trưởng thành, rốt cuộc có thể phân rõ cái gì là thích? Bởi vì không thích hần, cho nên không hề...

anh đào trong miệng bỗng nhiên không có mùi vị, mây mù nơi đáy mắt nam nhân quanh năm không tiêu tan, dường như lại đậm thêm vài phần.

Tổng Gia Ninh ăn xong ba miếng anh đào, trộm ngó nam nhân bên cạnh một cái, chợt phát hiện, bên mặt Thọ vương gia âm trầm, khỏe mỗi nhếch lên, giống như là bầu trời quang đãng vạn dặm bất chợt mây đen giăng đầy, nhìn quá dọa người. Đầu quả tim Tổng Gia Ninh co rụt lại, cố gắng hồi tưởng lại ngôn hành cử chỉ vừa nãy của mình, hình như cũng không có đắc tội hần nha?

Ngồi kế một con rồng không vui, Tổng Gia Ninh như ngồi trên đống lửa, xa xa nghe thấy thanh âm sung sướng của Sở Vương, Tổng Gia Ninh nắm nắm ngón tay, lấy hết dũng khí nói: "Vương Gia, trong vườn hoa mẫu đơn mở thật vừa lúc, người có muốn ngắm trước không?"

Triệu Hằng nhàn nhạt liếc nàng: "Nàng muốn xem?"

Tổng Gia Ninh là hy vọng hần đi ngắm hoa, nhưng chỉ cần hai người không ở cùng nhau, nàng cũng giống như đi ngắm hoa, thích thú gật gật đầu, còn thông minh tìm viện cớ: "hoa mẫu đơn ở Quốc Công Phủ còn chưa mở mà."

Triệu Hằng đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nàng muốn ngắm hoa mẫu đơn, còn hỏi hần có muốn ngắm hay không, là muốn ngắm hoa chung với hần sao? Quả thật như thế, vậy nàng đối với hần...

Triệu Hằng nhíu mi, đứng lên nói: "đi thôi."

Tổng Gia Ninh khiếp sợ há miệng ra, sao nghe ý tứ của Hoàng Thượng tương lai, hình như là bảo nàng cùng đi ngắm hoa vậy? Ý niệm trong đầu vừa nảy lên, chỉ thấy nam nhân ghé mắt nhìn lại, dường như đang gấp rút thúc giục, Tổng Gia Ninh lúc này thật không có thời gian suy nghĩ, lập tức bước ra, động tác nhanh như vậy, mơ hồ có chút ý tứ không thể chờ đợi.

không vui trong lòng Triệu Hằng quét sạch không còn một mảnh, dẫn nàng đi ra, ngoài đình thông với đường nhỏ đá cuối, một đường uốn lượn đi ra ngoài, Triệu Hằng chọn con đường ngược hướng với phu thê Sở Vương. Xa xa Phùng Tranh nhìn thấy, có chút ngạc nhiên, chợt nghĩ đến Sở Vương gọi biểu muội Tổng Gia Ninh, vậy Tổng Gia Ninh và Thọ vương liền cũng là biểu huynh muội rồi, cùng ngắm hoa không có gì đáng lo hết.

Tổng Gia Ninh đi theo sau lưng Triệu Hằng, chậm rãi kịp phản ứng, Thọ vương nhất định là hiểu lầm nàng muốn đi ngắm hoa, mới đi cùng nàng.

Nhìn bóng lưng cao lớn của nam nhân phía trước, đáy lòng Tổng Gia Ninh cảm khái vô hạn, Hoàng Thượng tương lai thật sắc sảo a, thật ra nàng tự ngắm cũng không việc gì đâu. Suy nghĩ cẩn thận, dù sao không nói chuyện nhưng lại trò chuyện, Thọ vương dường như cũng không có ý tứ bắt chuyện với nàng, Tổng Gia Ninh liền thật sự thưởng hoa mẫu đơn. Đôi mắt nhìn một bên, nàng chậm rãi đi từ từ, bất tri bất giác kéo ra khoảng cách vài bước với Triệu Hằng.

Triệu Hằng quay đầu lại, thấy nàng hai tay vịn đầu gối khom lưng đứng trước một gốc Ngụy tím, nhìn mê mẩn.

Ánh mắt Triệu Hằng khẽ nhúc nhích, chậm rãi đi trở về.

Tổng Gia Ninh hồn nhiên chưa phát giác ra, xem hết đóa hoa Ngụy tím này, nàng xoay người lại đi lên phía trước, không ngờ một đầu đụng vào trong ngực nam nhân. Tổng Gia Ninh kinh hô một tiếng, đang muốn lui về phía sau, nhưng một tay nam nhân vòng quanh eo nàng kéo nàng vào trong lòng. Hơi thở lạ lẫm, cảm giác đè ép quen thuộc, Tổng Gia Ninh không kiểm soát được đổ mắt, hai tay theo bản năng chống lên lồng ngực hần phòng ngừa dựa vào càng chắc hơn, vội vã giải thích nói: "Ta không sao..."

thật sự không cần hần đỡ, nàng đứng rất vững.

"Phía sau là hoa." Triệu Hằng cúi đầu, nhìn khuôn mặt đỏ bừng như mây của nàng, vừa nói vừa ôm eo nàng chuyển tới một bên khác, sau đó như không có việc gì thu tay lại.

Tổng Gia Ninh nghe hần nói xong, mặt càng đỏ hơn, thì ra người này không phải lo lắng nàng ngã, mà là lo lắng nàng trong lúc né tránh đập trúng hoa mẫu đơn.

Chỉ là hai người vừa rồi cách nhau quá gần, cái loại đè ép thân thể và thân thể khiến nàng hoảng hốt, nhanh chóng mất nhìn ra xa xa, thấy Phúc công công, Khang công công đang đi về phía này, Tổng Gia Ninh vui mừng nói: "Vương Gia, hai vị công công đã trở về, chúng ta hãy đi trước a."

"Được." Triệu Hằng bình tĩnh nói.

Tổng Gia Ninh nghiêng người, mời hần đi đầu, Triệu Hằng bên mặt đậm mạc thẳng bước bước đi.

Tổng Gia Ninh tâm tình phức tạp cắn cắn bờ môi, lúc này mọi người mặc quần áo cũng không dày, nàng cảm giác rất rõ ràng, không biết Thọ vương có phát hiện sự khác thường của nàng hay không. Làm nữ nhân kiếp trước dùng sắc hầu hạ người bảy năm, Tổng Gia Ninh đời này sợ nhất chính là lần nữa

bởi vì tư sắc thân thể bị người nhìn chăm chăm vào...

Nhưng, lúc Triệu Hằng bắt đầu vẽ tranh, nhìn bên mặt chăm chú thanh tuyền của Hoàng Thượng tương lai, nhìn hần nước chảy mây trôi vẩy mực vẽ hoa mẫu đơn trên giấy Tuyên Thành, cảm xúc rối loạn của Tổng Gia Ninh chậm rãi lắng đọng xuống. Nghĩ ngợi lung tung cái gì vậy, kiếp trước Thọ vương ba mươi tuổi cũng không có thể thiếp, đủ thấy là một Vương Gia không gần nữ sắc, làm sao sẽ bởi vì ôm nàng một chút liền nổi lên loại tâm tư này? Cũng không phải Quách Kiều...

Vừa nghĩ đến Quách Kiều, bên ngoài vườn mẫu đơn viên bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, Tổng Gia Ninh ngẩng đầu, thấy một người mặc đồ quân sự.

Sở Vương, Phùng Tranh cũng nhìn qua, chỉ có Triệu Hằng tiếp tục vẽ hoa mẫu đơn.

không muốn quấy rầy đệ đệ, Sở Vương đi ra một khoảng cách, nghe xong quân sự bẩm báo, hần lộn trở lại, nói khẽ với Tổng Gia Ninh nói: "Đại ca người tới đón người."

Tổng Gia Ninh mặt lộ vẻ ngạc nhiên, Triệu Hằng bị ngừng bút nghiêng đầu nhìn ở trong mắt.

Hai người có riêng đầm chiêu, Phùng Tranh cười nói: "Trước hết mời Thế tử vào đi, Điện hạ cũng sắp vẽ xong rồi." Thọ vương vẽ đẹp như vậy, thân là chị dâu, Phùng Tranh vẫn làm kiều ngạo, hi vọng thế nhân cũng biết tài học của Thọ vương điện hạ, đừng bởi vì miệng tật khinh thị hần.

Sở Vương nghe vậy, trong lòng lộp bộp. Đệ đệ bình thường vẽ tranh ngay cả hần cũng không cho xem, hôm nay phu thê bọn họ là dính ánh sáng của Tổng Gia Ninh, Quách Kiều tính là cái gì, Tam đệ há có thể...

Sở Vương nhìn về phía đệ đệ nhà mình.

Triệu Hằng vừa mới vẽ xong, tuyệt bút vung lên, hoa mẫu đơn sắp hoàn thành, hủy.

"Chê cười." Triệu Hằng buông bút vẽ, mặt mày bình thản, cũng không thấy bất kỳ nổi giận xấu mặt gì trước mặt mọi người.

Mắt thấy Phúc công công tiến lên thu bức họa hồng này, Phùng Tranh thật đáng tiếc.

Trái tim Tổng Gia Ninh sớm không có ở trên bức họa hoa mẫu đơn, nàng nhìn qua phương hướng cửa chính Sở vương phủ, vẫn không hiểu, Quách Kiều sao lại tới vậy?

Trước cửa chính Sở vương phủ, Quách Kiều một thân trường bào màu đậm vẽ mặt nghiêm túc đứng đó, nghĩ đến kẻ muội và Thọ vương hôm nay đều đến Vương Phủ, lúc này khả năng liền ở cùng một chỗ, Quách Kiều âm thầm nắm chặt thành quyền.

Tác giả có lời muốn nói: Gia Ninh: trước có rồng sau có Sói, nhân sinh sao lại khó khăn như thế.

P/s: Quách Kiều thấy riết giống như mẹ già, canh con gái kỹ oai là kỹ, nhưng đề phòng mấy cũng có lúc sơ sẩy.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 58

Tổng Gia Ninh đi theo hai vị Vương Gia, một vị Vương Phi đến phòng khách tiếp khách Vương Phủ.

Quách Kiều cũng không đi vào chờ, một người đứng ở trong viện, dáng người cao ngất như chi lan ngọc thụ, hai bên đối mặt, hần đi nhanh vài chục bước, cuối cùng đứng ở trước mặt Sở Vương, khom mình hành lễ: "Quách Kiều gặp qua Vương Gia, Vương Phi, gặp qua sinh nhật Thọ vương điện hạ." khôngkiều ngạo không siểm nịnh, cung kính hữu lễ.

Sở Vương cười nói: "Thế tử miễn lễ, tới đón Tứ cô nương à?"

Quách Kiều đứng thẳng, mắt nhìn muội muội đứng ở một bên Sở Vương phi, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Gia phụ vừa mới trở về kinh, hiện đang ở trong nội cung điện thánh, bất cứ lúc nào cũng có thể hồi phủ, mẫu thân bảo ta tới đón muội muội, có chỗ thất lễ, kính xin Vương Phi thứ lỗi."

Tổng Gia Ninh nghe xong, vui mừng lập lại: "Phụ thân đã trở về?"

Quách Bá Ngôn kẻ phụ này đối với nàng rất tốt, coi như con ruột, phụ tử Quách gia xuất chinh một năm, Tổng Gia Ninh không nhớ Quách Kiều, nhưng lại nhớ kẻ phụ, chủ yếu là tưởng niệm của mẫu thân cơ hồ đều viết ở trên mặt, kẻ phụ trở về sớm chút, mẫu thân cũng sẽ trôi qua vui vẻ.

Quách Kiều gật gật đầu với nàng.

Tổng Gia Ninh nhất thời nóng lòng muốn trở về, ngai ngừng nhìn về phía Phùng Tranh, trước đó đã nói muốn ở lại dùng cơm.

Vệ Quốc Công phủ một nhà đoàn tụ, Phùng Tranh đương nhiên có thể hiểu được tâm tình bây giờ của Tổng Gia Ninh, cười nói: "Quốc Công gia ra sức vì nước, hôm nay rốt cuộc chiến thắng trở về, Gia Trữ muội muội mau trở về đi thôi, ngày khác tới cùng ta nói chuyện."

Tổng Gia Ninh dạ một tiếng, đưa mắt ra hiệu với Quách Kiều, huynh muội đứng cùng nhau, đồng thời nhìn về phía hai vương gia một vương phi cáo từ.

Tôn ti có khác, Phùng Tranh tuy rằng rất muốn đưa tiễn, nhưng nàng hiện tại chính là đại biểu thân phận Sở Vương, đành phải dặn dò đại nha hoàn đi tiễn. Hai huynh muội sóng vai ra ngoài, nam nhân cao lớn rắn rỏi, cô nương xinh xắn lạnh lợi, Triệu Hằng yên lặng nhìn nhìn, cảnh xuân rực rỡ trước mặt rơi xuống, hẳn khẽ hít hít mắt.

Cửa chính Vương Phủ, Tổng Gia Ninh cước bộ nhẹ nhàng đi ra, xa phu sớm đã kê ghế gỗ, Tổng Gia Ninh nhìn ghế gỗ, ánh mắt lại chỉ có thân ảnh của Quách Kiều. Tổng Gia Ninh nhấp môi dưới, chợt nhớ tới một chuyện, thả chậm tốc độ, xoay người lại hỏi Song Nhi rút lại phía sau vài bước: "Vương Phi có từng phái người giao sách dạy làm bánh ngọt mẫu đơn cho người không?"

Song Nhi tự nhiên đi đến trước mặt chủ tử, lắc lắc đầu nói: "Vương Phi trả lời là dự định sau khi tiệc tan mới cho cô nương..."

Tổng Gia Ninh bưng tỉnh đại ngộ, tiếp tục đi về phía trước, Song Nhi vô thức theo sau, đỡ lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô nương nhà mình. Trong nháy mắt cầm bàn tay kia, Song Nhi không khỏi có loại cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm, nàng mờ mịt quay đầu lại, lại thấy con ngựa cao to của Thế tử đang ở bên cạnh. Song Nhi nháy mắt mấy cái, không dấy một lát liền quên đi khác thường vừa rồi.

Tổng Gia Ninh ngồi trên lên xe ngựa, nghe thanh âm trầm thấp của Quách Kiều dặn dò xa phu xuất phát, nàng nhìn tay mình, nhẹ nhàng thở phào một cái. Hai người đều lớn cả rồi, Quách Kiều lại là người có ham muốn cao, mặc dù hẳn hiện tại chỉ coi nàng như muội muội, Tổng Gia Ninh vẫn hạ quyết tâm cẩn thận không một chút phân tâm, cố gắng ngăn chặn để không có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào với Quách Kiều.

Bánh xe chuyển động, rất nhanh dừng ở trước Vệ Quốc Công phủ, xe ngựa vừa mới dừng hẳn, Tổng Gia Ninh lập tức ló đầu ra, Song Nhi thấy vậy, vội vàng đến bên cạnh chuẩn bị sắp xếp, trên lưng ngựa vài bước phía sau, Quách Kiều nhìn Song Nhi tận chức tận trách, khó có thể phát hiện mà nhú nhú mày, sau đó trở mình xuống ngựa. Đợi Tổng Gia Ninh đứng vững vàng, Quách Kiều tận lực thả chậm bước chân, đi song song với nàng, giống như vừa đi vào vừa tùy ý hỏi: "Vương Phi đồng thời mời muội và Vương Gia?"

Tổng Gia Ninh đứng sững thực phủ nhận: "không có, ta tới Vương Phủ trước, sau đó Thọ Vương điện hạ biết được Vương Phi thèm ăn, đưa một bàn anh đào qua."

Khỏe miệng Quách Kiều hiển hiện một tia cười lạnh, chị dâu ăn không vô, em chồng ăn cần hiển cái gì? Sớm không đưa muội không đưa hết lần này tới lần khác chọn lúc kể muội đi đưa, rõ ràng có rắp tâm khác. Quách Kiều rất muốn nhắc nhở kẻ muội, nhưng nhớ tới lần trước kẻ muội bởi vì hẳn nghi kỵ Thọ vương mà sinh ra một hồi hờn dỗi thật lâu, gặp mặt nhìn cũng không nhìn hẳn, Quách Kiều cẩn thận khép miệng.

"anh đào đã chín?" Quách Kiều chọn lấy chủ đề kẻ muội thích.

Tổng Gia Ninh không khỏi nở nụ cười, nhìn nhìn đám người Thái phu nhân sớm đã tụ họp trong thính đường phía trước cùng đội kẻ phụ trở về, nàng không thêm suy nghĩ sâu xa nói: "có lẽ vậy, có lẽ chín không nhiều."

Quách Kiều ừ một tiếng, mắt nhìn phía trước, thấp giọng nói: "Được, ta bảo người lưu ý chợ một chút, anh đào vừa ra liền mua hai giỏ trở về, Đình Phương cũng thích ăn."

hẳn là mua cho người nhà, Tổng Gia Ninh liền chỉ cười cười, không có nói cảm ơn.

Vào lúc nói chuyện hai huynh muội chạy tới nhà chính trước, Quách Kiều ngồi bên cạnh đôi song sinh, Tổng Gia Ninh đi vòng qua sau lưng mẫu thân, cùng các nữ quyến hân huyên. Trong nội cung, Tuyên Đức Đế An an bài buổi tối tẩy trần cho Quách Bá Ngôn cùng các tướng lĩnh lập công, buổi trưa liền bảo tất cả bọn họ quay về nhà, Quách Bá Ngôn mặc áo giáp chủ soái, đi nhanh ra ngoài cung, cách cửa cung càng gần, bước chân hẳn càng nhanh, cơ hồ bước đi như bay. Ra khỏi cửa cung, bước lên tuần mã, Quách Bá Ngôn một đường phi nhanh, thời gian trong nháy mắt đã đi tới trước cửa nhà, mãnh liệt ghim chặt dây cương, móng trước tuần mã nâng cao, phát ra một hồi ầm ầm âm thanh bị ép dừng lại tiếng Hi...i...

Trong nội đường mọi người đều kinh ngạc, sau kinh sợ chính là vui mừng.

Đôi song sinh, Thượng Ca Nhi chạy ra ngoài trước nhất, Tổng Gia Ninh và ba cô nương Quách gia theo sát phía sau. Thái phu nhân đối với nhi tử tưởng niệm không thể ít hơn so với bọn nhỏ, nhưng bà là lão thái thái, không thể chạy cũng chạy không nổi, chỉ cười hít hít đi thông thả. Lâm thị và Nhị phu nhân phân ra hai bên đỡ mẹ chồng. Tam phu nhân, Quách Kiều đi ở cạnh ngoài, Quách Kiều thay Lâm thị ôm Mậu Ca Nhi sốt ruột đang đuổi cô ra bên ngoài.

Trong nội viện, Quách Bá Ngôn bị đám nữ nhi, chất tử chất nữ vây quanh. Đều là người Quách gia, các cô nương trở mã như hoa như ngọc năm này còn đẹp hơn năm trước, đám chất tử cao lớn hơn, đáng vẻ cháu nhỏ Thượng Ca Nhi biến hóa lớn nhất, Quách Bá Ngôn tâm tình thật tốt, ôm lấy Thượng Ca Nhi nhỏ nhất sờ sờ đầu, quay người lại, nhìn thấy đợt thân nhân thứ hai.

Ánh mắt của Quách Bá Ngôn, lập tức rơi vào trên người Lâm thị.

Tần hôn phu thê, một năm không gặp, lại là người đã đặt vào trong lòng, nhận được tin tức Quách Bá Ngôn sắp hồi phủ, Lâm thị mờ mờ trong bụng sóng

lòng sôi sục, đứng trước tủ quần áo rầu rĩ, bình thường cảm thấy mỗi quý làm quần áo quá nhiều căn bản mặc không hết, bây giờ lại ghét bỏ xiêm y của mình quá ít, không có có bộ nào hợp ý. Chọn tới chọn lui, lại lo lắng bị mẹ chồng chị em dâu trên ghẹo, Lâm thị liền chọn lấy bộ búi từ màu xanh nhạt, phối với váy dài trắng thuần, ngay cả Nhị phu nhân, Tam phu nhân cũng mặc đồ rực rỡ hơn nàng.

Nhưng hoa khoe màu đua sắc, Quách Bá Ngôn chỉ thấy được nàng màu xanh nhạt, thanh lịch thoát tục như một bụi cỏ tiên, cùng lần đầu tiên gặp ở Giang Nam, và tiên nữ trong mộng giống nhau như đúc, làm hân nóng ruột nóng gan, mỗi đêm đều muốn hơn trăm ngàn lần quay về. Cũng may hân đã bốn mươi rồi, không còn là thằng nhóc lỗ mãng như nhi tử, Quách Bá Ngôn kịp thời hoàn hồn, buông Thượng Ca Nhi đi đến trước người Thái phu nhân, "Bích" quý xuống.

Nam nhân đội trời đạp đất, chỉ lạy trời Đế Vương, chỉ lạy phụ mẫu song thân.

Lâm thị và hai chị em dâu vội vàng tránh sang hai bên, Thái phu nhân vừa rồi còn rất trấn định, thấy nhi tử vẫn như trước kia mỗi lần đi xa trở về đều quý như vậy, nước mắt bà liền dâng lên, ánh mắt mờ hồ nàng con trưởng dậy, khẽ run nói: "Có thể trở về rồi, chậm thêm vài ngày, Mậu Ca Nhi đều sắp cưới vợ rồi."

Tổng Gia Ninh cùng các tiểu bối đều bật cười.

Quách Bá Ngôn lúc này mới nhớ tới con trai, quay đầu nhìn lại, Mậu Ca Nhi tựa ở trong ngực con trưởng, đang hồ đồ lơ mơ nhìn hân, mắt to vừa nhìn chính là giống hân. Quách Bá Ngôn nở nụ cười, cũng không quan nhi tử có đồng ý hay không, tiến lên liền giành thẳng bé, hung hăng hôn một cái, gò râu thô cứng đâm vào Mậu Ca Nhi da mịn thịt mềm phát đau!

Quách Bá Ngôn hùng vĩ uy vũ, áo giáp cũng làm Mậu Ca Nhi thấy lạ lẫm, vốn là sợ hãi, hiện tại lại bị đâm, Mậu Ca Nhi ngó ngó nẫu thân mặc kệ nó bên cạnh, bĩu môi, oa một tiếng khóc lên, ủy khuất vờn tay mẫu thân. Mẹ con liền tâm, ánh mắt Lâm thị trong tối ngoài sáng dính ở trên người trưởng phu rồi cuộc chuyển đến trên người nhi tử không chút nghĩ ngợi liền đi tới, muốn đón nhi tử đang khóc rống vào trong ngực.

Chỉ là nàng đã ôm Mậu Ca Nhi rồi, cha nhi tử lại không chịu buông tay, Lâm thị nghi ngờ ngửa đầu, Quách Bá Ngôn rũ mắt nhìn nàng, trong mắt kiêu chế nóng bỏng gần như muốn đốt nàng thành tro bụi. Chỉ là một ánh mắt, Lâm thị cả người liền mềm nhũn, cũng không còn khí lực ôm con trai, đỏ mặt muốn lui về phía sau.

Thái phu nhân nhìn ở trong mắt, trong lòng buồn cười, bất quá vẫn là ho khan, dỗ dành Mậu Ca Nhi: "Đây là phụ thân, Mậu Ca Nhi mau gọi phụ thân."

Mậu Ca Nhi không gọi, vẫn tìm mẫu thân.

Lâm thị lúc này mới nhẹ giọng khuyên nhủ: "Quốc Công gia đưa cho ta đi."

đã đùa giỡn một lần, lần này Quách Bá Ngôn thành thành thật thật buông lỏng tay, ánh mắt nóng hừng hực vẫn còn đuổi theo kiểu thế. Lâm thị thẹn thùng, cô ý trốn xa chút, đi vào phòng, lúc Quách Bá Ngôn cùng mấy người Thái phu nhân nói chuyện, nàng vẫn cúi đầu dỗ dành Mậu Ca Nhi, ánh mắt như lửa quen thuộc thỉnh thoảng đảo qua nàng, thiêu đốt nàng tâm hoảng ý loạn.

Hàn huyền tròn vẹn nửa canh giờ, ngay khi Thái phu nhân nói chuyện với nhi tử còn chưa đủ, Quách Bá Ngôn giống như không khỏe giật nhẹ áo giáp nặng trĩu trên người, cười khổ nói với mẫu thân: "Nương, bây giờ người mặc như vậy mệt quá, như vậy đi, nhi tử trước đưa người trở về, chờ ta thay bộ quần áo lại đi bồi người."

Thái phu nhân trong lòng mắng thẳng ranh con! rõ ràng là muốn sớm ôm vợ vào màn trướng, nhưng báy đặt nói mấy cái lời này lừa gạt bà!

Nhưng Thái phu nhân vẫn phối hợp nhi tử gật gật đầu, cũng sẵn sàng nói: "Thôi, nhìn người đầu đầy mồ hôi, trước đi thở một ngụm, bảo Bình Chương tiễn ta là được."

Quách Bá Ngôn là nhớ thương ngu với vợ, nhưng cũng không có gấp đến mức một khắc nửa khắc cũng nhịn không được, tự tay nâng mẫu thân dậy, cùng Lâm thị mang theo người thân cùng nhau đi tiễn. Từ Sướng Tâm Viện đi ra, người tam phòng chia nhau rời đi, đại phòng bên này, Quách Bá Ngôn ôm Mậu Ca Nhi đã nhận thức cha và Lâm thị sóng vai nhau đi, Đình Phương lưu lại chỗ Thái phu nhân, Quách Kiêu và Tổng Gia Ninh đi theo ở phía sau.

một người có được hồi ức kiếp trước, một người đời này dù chưa chạm qua nữ nhân nhưng thân thể sớm đã thành thực, cha mẹ giữa dục hỏa vô hình, Tổng Gia Ninh cảm nhận được, Quách Kiêu cũng cảm nhận được. Tổng Gia Ninh chỉ làm như không biết, nghiêng đầu nhìn hoa cỏ bên đường, Quách Kiêu lần đầu tiên mắt nhìn bóng lưng mảnh khảnh của kẻ mẫu mấy lần, lại âm thầm quan sát kẻ muội đi ở bên cạnh, Quách Kiêu bất tri bất giác xuất thần.

Nếu như, đời này gặp được hai mẹ con kẻ muội trước chính là hân, hân nhất định sẽ giống như cha, mang các nàng vào kinh, nhưng, hân sẽ bảo bọn nàng ở lại Lâm gia, đợi kẻ muội trưởng thành, hân lại...

Ý niệm trong đầu, Quách Kiêu như bị sét đánh, mảnh liệt tỉnh táo lại, sau lưng một mảnh mồ hôi nóng.

hân đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy? Đó là kẻ muội, hân sao có thể toát ra loại ý niệm này trong đầu?

Thế nhưng, nhìn phụ thân phía trước mặt lạnh lẽo tới gần kẻ mẫu, nhìn kẻ mẫu ngượng ngừng né tránh, lừa trong ngực Quách Kiêu, không chịu không chế mà bùng nổ.

hắn cũng muốn, muốn một nữ nhân xinh đẹp mỏng manh như kẻ mẫu, mà bên cạnh hắn, liền có một người.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 59

Quách Bá Ngôn trở về, khuôn mặt Lâm thị được tưới nhuần hồng thắm, mà ở bên trong Bách Quả Lâm Thọ vương phủ bên cạnh, anh đào chín cũng càng ngày càng nhiều, ngần ngần ba ngày, Phúc công công gần như là mắt nhìn lên ngọn anh đào đỏ hướng nam. Ngày ấy Tứ cô nương ăn một miếng anh đào chua, chủ tử tuy rằng không có trách phạt hắn, Phúc công công lại hết sức tự trách, kim nén ra sức muốn lấy công chuộc tội.

"Vương Gia, anh đào vừa quen chín một ít, xem chừng có thể hái đầy một rổ, người xem chúng ta và Quốc Công Phủ ở kế nhau, tục ngữ nói bà con xa không bằng láng giềng gần, nếu không thì đưa chút anh đào qua đó, mời Thái phu nhân và vài vị cô nương nếm một chút?" Đọc theo rừng anh đào đi vòng vo một vòng, Phúc công công một lần nữa tiến vào rừng Đắc Thú Đình, mặt mũi tràn đầy tươi cười nói.

Thọ vương gia giống như thần tiên cũng không phải là mỗi ngày đều luyện chữ về tranh, như hiện tại, hắn gọi người mang một cái ghế mây tới đây, thành thói nằm ở phía trên, ở trong hương đào trong veo nhắm mắt dưỡng thần, chim Tước xa gần liu lo riu rít, so với làn điệu ca cơ đàn hát còn uyển chuyển dễ nghe hơn.

Nhưng Phúc công công biết rõ chủ tử cũng không ngủ, bởi vì Ngọc Cốt Chiết Phiến (1) trong tay chủ tử đang gõ từng cái từng cái, gõ vào eo.

Giọng của Phúc công công hạ xuống, lại qua thời gian nửa chén trà nhỏ, Triệu Hằng mới mở to mắt. Ánh mắt đẹp và tinh mịch hồ hững đảo qua cây anh đào đỏ, Triệu Hằng lần nữa nhắm mắt lại, chậm rãi nói: "Trong cung, Vương Phủ, Sướng Tâm Viện, Ngũ công tử, tất cả một khay."

Phúc công công có chút ngạc nhiên, chợt đã hiểu. hiện tại anh đào vẫn chưa chín hết, Hoàng Cung càng chỉ ăn bên Đãng Châu tiến cống, chủ tử ở đây anh đào tuy ít, ở nơi này mầu chót cũng là vật hiếm, đưa cho Hoàng Thượng nếm một chút, vừa là hiếu đạo, cũng là chu đáo. Bằng không thì chỉ tặng cho Quốc Công Phủ, Hoàng Thượng nghe được tin có thể sẽ không vui, Quốc Công Phủ biết được ngay cả Hoàng Thượng cũng không có, sợ là ăn cũng không yên ổn.

Về phần Ngũ công tử, Phúc công công cười, Ngũ công tử nuôi ở bên cạnh Lâm thị, nhi tử được ăn anh đào ngon, Lâm thị không gọi nữ nhi cùng nếm sao? Như vậy tâm ý cho Tứ cô nương nếm của chủ tử, cũng sẽ không khiến người khác sinh nghi, tiếc nuối duy nhất, chủ tử biểu hiện quá không rõ ràng, Tứ cô nương đại khái vẫn chưa hay biết gì mà.

Nhưng Tứ cô nương còn nhỏ, trước khi chủ tử quyết định bày tỏ cõi lòng, ổn thỏa làm đầu.

Gọi tới mấy tên tiểu thái giám, Phúc công công phát cho mỗi người hai miếng anh đào đỏ, bảo bọn họ dựa theo màu sắc chín mọng này mà hái, nhẹ chân nhẹ tay bận rộn gần một canh giờ, quả nhiên một người hái được gần đầy một giỏ trúc. anh đào hái xong rồi, Phúc công công ngồi chồm hổm trên mặt đất tự mình chọn lựa, một khay tốt nhất đưa vào cung, còn dư lại cũng không sai biệt lắm, sắp xếp Sở vương phủ, Sướng Tâm Viện, Lâm Văn Đường xong, cũng còn một rổ. Phúc công công nhìn Vương Gia xin chỉ thị, phân cho mấy tiểu thái giám bận rộn ăn.

anh đào đưa đến Sùng Chính điện, Tuyên Đức Đế vừa hết bận rộn, mắt nhìn thấy sắp tới buổi trưa rồi, đang muốn đi chỗ Lý hoàng hậu. Nhìn Đại Thái Giám Vương Ân bụng một khay anh đào đỏ au mọng nước đi vào, Tuyên Đức Đế miệng không khỏi chảy nước bọt, cầm một miếng thả vào trong miệng, chua chua ngọt ngọt, ngoại trừ hơi nhỏ, hương vị dường như cũng không kém công phẩm bao nhiêu.

Tuyên Đức Đế lại cầm một miếng.

Vương Ân liền cười nói: "Lúc trước Đại Điện hạ luôn ghét bỏ vườn trái cây của Tam điện hạ, bây giờ nhìn lại, cây ăn quả của Tam điện hạ là trồng đúng rồi, công phẩm cho dù tốt, ngàn dặm xa xôi chờ tới đây, nhìn cũng không tươi ngon bằng trong vườn Tam điện hạ."

Tuyên Đức Đế gật gù đầu, nhìn anh đào trước mặt, nhưng trong lòng tuôn ra bất đắc dĩ quen thuộc. Đầu là nhi tử, ông hi vọng đứa nào cũng có tiền đồ, lão Tam sinh rất ra tuần dật phong lưu, đáng tiếc là người cà lăm, chính ông cũng chạy không thoát, một chữ cũng không chịu nhiều lời. Nhi tử như vậy, bảo ông an bài chuyện gì bây giờ? hắn không muốn làm, phụ hoàng cứng rắn nhét việc làm cho hắn, hắn ngược lại không thoái mái.

"Bụng theo đi, để hoàng hậu cũng nếm thử." Tuyên Đức Đế Nhất vừa đi ra ngoài vừa nói.

Vương Ân bụng anh đào đuổi theo.

Vệ Quốc Công phủ, Tổng Gia Ninh đọc sách trở về, đúng lúc gặp được Thái Vi bụng một khay anh đào từ phòng bếp đi tới, Tổng Gia Ninh nhăn tình sáng lên, vui mừng hỏi: "Có bán anh đào đúng không?" Mấy ngày hôm trước ở Sở vương phủ ăn ba bốn miếng, không có đã thèm, ngược lại càng khiến nằng nết thương chuyện anh đào chín này.

Thái Vi cười nói: "không có đâu, là anh đào chín trong vườn Thọ vương gia, đưa một khay cho Thái phu nhân, Ngũ công tử chúng ta không phải lọt vào mắt Vương Gia sao, liền thưởng Ngũ công tử một khay luôn."

Tổng Gia Ninh sáng tỏ, cùng nàng đi vào Hoán Nguyệt Cư. Mậu Ca Nhi đã sớm đợi anh đào rồi, mắt to nhìn chăm chăm anh đào chảy nước miếng. Tổng Gia Ninh ôm lấy đệ đệ hỏi hân: "Những thứ này đều là anh đào của Mậu Ca Nhi, cho tỷ tỷ ăn không?"

"Cho!" Mậu Ca Nhi dùng sức gật đầu.

Tổng Gia Ninh hôn đệ đệ một hơi.

Đến phiên Mậu Ca Nhi làm thế nào ăn anh đào, Lâm thị chiếu cố qua tiểu hài tử, biết rõ nhi tử có thể tự mình ăn, chỉ là người lớn phải ở bên cạnh nhắc nhở hân nhô hạt ra. Tổng Gia Ninh bị nghẹn vài chết qua một lần nói cái gì cũng không đồng ý, không cho phép đệ đệ đụng vào anh đào, nàng rửa tay sạch sẽ, tự mình lấy hạt anh đào đi, chỉ đem thịt quả cho đệ đệ.

"Được rồi, Mậu Ca Nhi còn nhỏ, không thể ăn quá nhiều." Cùng hai tỷ muội ăn trong chốc lát, Lâm thị ôm nhi tử vẫn còn thêm ăn, bảo nữ nhi bụng anh đào đi.

Tổng Gia Ninh lục bát tông tâm nhìn đệ đệ một chút, bụng anh đào rồi đi, vốn là muốn để lại một ít cho kế phụ, mẫu thân nói không cần, nàng liền ăn hết.

~

Lúc hoàng hôn, Quách Kiều bởi vì quân công đã thăng làm chính thất phẩm Đô Đầu cười ngửa từ Mã quân doanh đi ra, vừa muốn giục ngựa chạy nhanh, sau lưng chợt có người gọi hân: "Quách huynh...."

Quách Kiều quay đầu lại, nhận ra người gọi hân chính là hậu nhân của một danh môn kinh thành, hai người có chút giao tình, nhiều lần cùng nhau trở về thành. Nhưng lần này Quách Kiều có việc, chấp tay một cái với đối phương, nói: "Ta hôm nay muốn trở về thành trễ chút, Dương huynh đi trước đi." nói xong giục ngựa, vội vã đi về hướng quân doanh phía tây.

Ước chừng hai khắc sau, Quách Kiều đi tới một thôn nhỏ, ban ngày hân mang binh đi qua nơi này, ngẫu nhiên phát hiện trong viện một gia đình trồng hai gốc anh đào, ngọn cây có vài quả màu đỏ. Dựa theo trí nhớ, Quách Kiều rất nhanh liền tìm được gia đình này, nam nhân chủ nhà đang chế củi, thấy cửa ra vào đến một vị quân gia, vội vàng chạy ra.

Quách Kiều muốn mua anh đào, nam nhân ngó ngó cây anh đào nhà mình, chất phác nói: "Chín không nhiều, ta hái cho quân gia mấy trái màu đỏ ném cho ngon, không cần tiền."

Quách Kiều gật đầu, chỉ nói: "Màu đỏ đều muốn."

Nam nhân nhiệt tình đi hái anh đào rồi, hoặc là giẫm lên băng ghế, hoặc là lật đầu tường bên cạnh, anh đào đỏ đều hái hết, miễn cưỡng đầy một chén sứ lớn. Nam nhân vừa nhảy xuống, trong nhà thằng bé bốn năm tuổi liền cao hứng chạy tới, muốn ăn anh đào. Nam nhân đẩy nhi tử ra, thành kính nâng chén lớn đến trước mặt Quách Kiều.

Quách Kiều lấy ra hầu bao đeo bên người, bên trong có mười mấy lượng bạc, Quách Kiều trực tiếp thả trên mặt đất, lại đổ anh đào trong bát vào hầu bao, một trái cũng không chừa lại, cuối cùng cầm chén trả lại cho nam nhân, không nói một lời rồi đi. Hân mới lên ngựa, thằng bé mặc áo vải bụi bặm bỗng nhiên khóc lên, khóc vì anh đào của mình bị đã đoạt mất, cha nó lại kích động đỏ bừng cả khuôn mặt, nhanh chóng nhặt bạc trên mặt đất, ôm lấy nhi tử liền chạy vào trong nhà.

Quách Kiều một đường bay nhanh, trở về phủ quốc công, xuống ngựa liền nói với người gác cổng: "Mời đại cô nương, Từ cô nương, Ngũ công tử đi Di Hòa Hiên."

Người gác cổng nhận lời, phái người đi truyền lời.

Tổng Gia Ninh làm phu xe cho đệ đệ, kéo ngựa gỗ Đậu Đậu đi bộ trong sân, nghe nói Quách Kiều mời nàng và đệ đệ, Tổng Gia Ninh nghi hoặc hỏi: "Thế từ có nói chuyện gì không?"

Tiểu nha hoàn lắc đầu, nói: "Người gác cổng chưa nói, cũng mời đại cô nương."

Đình Phương tỷ tỷ cũng đi, Tổng Gia Ninh yên tâm, cùng mẫu thân nói một tiếng, nàng dẫn đệ đệ ra cửa. Hai tỷ muội đi chậm rãi, nửa đường gặp được Đình Phương, đợi tỷ đệ ba người bước vào phòng chính Di Hòa Hiên, Quách Kiều đã thay đổi một thân áo dài mặc nhà, khuôn mặt lạnh lùng ngồi ở chủ vị phía bắc. Ánh mắt đảo qua hai muội muội, Quách Kiều thân nhiên nói: "trên đường đi qua một hộ gia đình trồng anh đào, tổng cộng hái được chút này, không đủ đưa đến trước mặt tổ mẫu, các muội ăn đi."

một hầu bao anh đào, đã lựa ra những miếng xanh, còn lại hơn mười miếng, khay cũng không có phủ kín, quả thật ít đến đáng thương.

Nhưng đây là tâm ý của huynh trưởng a, Đình Phương thật cao hứng, cười nói tạ ơn, trước lấy một miếng đưa cho Mậu Ca Nhi.

Mậu Ca Nhi đã học được cách ăn anh đào rồi, bàn tay mập nhận anh đào, lại giao cho tỷ tỷ, trông mong chờ tỷ tỷ dứt. Tổng Gia Ninh cười cười, ngồi vào ghế phía bên phải Quách Kiều, cúi đầu lột anh đào, Mậu Ca Nhi vịn chân tỷ tỷ, tỷ tỷ vừa lột xong, nó liền hé miệng, giống như chim non dưới hiên nhà gào khóc đòi ăn.

Đình Phương vừa ăn vừa cười.

Quách Kiều nhìn Mậu Ca Nhi, chột nhứ mi, hỏi Tổng Gia Ninh: "Mậu Ca Nhi ném qua anh đào rồi?"

Năm trước lúc anh đào chín Mậu Ca Nhi mới mấy tháng, không thể ăn anh đào, ăn cũng sớm đã quên, như vậy, nếu như không phải gần đây ăn anh đào, với tính tình của Mậu Ca Nhi đối với cái gì cũng sẽ tò mò, sau khi nó nhận anh đào có lẽ trước hết là nhét vào miệng, mà không phải hiểu chuyện giao cho tỷ tỷ.

Đình Phương vốn không muốn nói Thọ vương phủ, nhưng ca ca quá thông minh, một chút dấu vết để lại liền đoán được, nàng chỉ buồn cười giải thích nói: "Ban ngày Thọ vương điện hạ đưa hai khay tới đây, chín không nhiều, chỉ có tổ mẫu, Mậu Ca Nhi được chia một khay, bắt quả muối ăn rồi, vẫn là ca ca mang về ngọt hơn."

Tổng Gia Ninh nín cười, rõ ràng cho thấy anh đào của Thọ vương phủ ngọt, Đình Phương tỷ tỷ thực biết đồ huynh trưởng vui.

Quách Kiều cũng không phải hài từ mấy tuổi, một cây ăn quả trồng trong gia đình bình thường hương đã, có thể so với Thọ vương phủ tỉ mỉ chăm sóc? Nghĩ đến mình hao tâm tốn trí có được anh đào lại chậm một bước, hương vị lại không ngon bằng Thọ vương phủ, tâm tình tốt một đường của Quách Kiều không còn sót lại chút gì. Nhìn lại một chút kẻ muối chỉ cho ăn Mậu Ca Nhi ăn còn bản thân thì một miếng anh đào cũng không có động tới, đáy mắt Quách Kiều phát lạnh, ngực luồn lên một ngọn lửa.

Sau khi bọn đệ đệ muối muối rồi đi, Quách Kiều gọi A Thuận tới, lạnh giọng phân phó nói: "Người đi điền trang ngoại ô phía đông một chuyến, bảo chủ trang chọn vài miếng đất chuyên trồng cây ăn quả, hễ là cây ăn quả kinh thành có thể trồng sống, trên điền trang cũng phải có... Đúng rồi, mua sang năm có thể kết quả, không kết, phạt chủ trang 50 gậy, bán đi."

A Thuận kinh ngạc không thôi, hoàn toàn không biết Thế tử gia sao bỗng nhiên đề cập tới vụ cây ăn quả, nhưng nhìn khuôn mặt xanh mét của Thế tử gia, A Thuận thật không dám nói, thành thành thật thật đi an bài.

Quách Kiều vẫn chưa hết giận, màn đêm buông xuống, hấn đi hậu hoa viên, không biết cố ý hay là vô ý, đi tới dưới bức tường cao xài chung giữa Quốc Công Phủ, Thọ vương phủ.

Đối diện chính là Bách Quả Lâm, Quách Kiều chấp tay đứng trong màn đêm, một hồi lâu sau, mới xả giận, rồi đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Cây hồng: ta giống như cảm nhận được một cỗ sát khí.

Cây anh đào: anh anh anh, ta rất sợ hãi.

Cây hồng: không có việc gì, ta sẽ bảo hộ ngươi!

Màn đêm như nước, hậu hoa viên Vương Phủ bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng thân cây lắc lư.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 60

Hôn sự của Đình Phương sớm định ra ở năm trước, nhưng bởi vì chiến sự chậm trễ, liền sửa đến mừng chín tháng năm.

Đoan Tuệ công chúa xem thường Tổng Gia Ninh, lại hết sức yêu thích đại biểu tỷ của mình, ý lại ở bên cạnh Tuyên Đức Đế ăn vạ cả buổi, rốt cuộc xin được Tuyên Đức Đế đồng ý với nàng, cho phép nàng đến Vệ Quốc Công phủ ở ba đêm, đầu mừng 9 gả xong lại hồi cung. Đoan Tuệ công chúa cao hứng cực kỳ, lập tức mang theo bao quần áo sớm thu thập xong, giống như chim hoàng yến sổ lồng bay tới Vệ Quốc Công phủ.

thật ra Đoan Tuệ công chúa muốn gặp nhất là Quách Kiều, nhưng Quách Kiều phải tới mừng tám mới xin nghỉ, cho nên Đoan Tuệ công chúa không thể không tự mình tìm thú vui, đang hoàng một ngày, mừng bảy ngày hôm đó liền thu xếp đi hoa viên chơi. Xuất giá sắp tới, Đình Phương cũng chỉ còn thời gian khuê tú một ngày này, nàng muốn ở cùng một chỗ với tất cả muối muối, bởi vậy cho dù nàng biết rõ Đoan Tuệ công chúa và Tổng Gia Ninh không hợp, vẫn đề nghị gọi Tổng Gia Ninh đến ở chung, cũng muốn Đoan Tuệ công chúa cam đoan không khi dễ Tổng Gia Ninh.

Đoan Tuệ công chúa cho biểu tỷ mặt mũi, bắt đắ dĩ đáp ứng.

Quách gia ba cô nương con vợ cả, Tổng Gia Ninh và Đoan Tuệ công chúa, còn có Đàm Hương Ngọc cũng ở Quốc Công Phủ một đêm, tổng cộng sáu vị cô nương, gom lại dưới gốc cây cây hòe chơi bịt mắt bắt dê. Chơi ba lượt, đến phiên Đoan Tuệ công chúa bị bịt mắt, Đoan Tuệ công chúa tuy rằng điều ngoa ngoại mạn, nhưng hiếm khi có nhiều tỷ muội như vậy, nàng chơi rất tận hứng, bịt kín lụa đen, nhắm mắt lại đếm tới mười, nghe tiếng bước chân gần đó cũng ngừng, liền vươn tay bắt đầu tìm kiếm.

Đình Phuong cách nàng gần nhất, khẩn trương ngừng thở, Tổng Gia Ninh liền trốn ở một bên Đình Phuong, vốn tưởng rằng Đình Phuong nhất định sẽ bị bắt, không ngờ cánh tay Đoan Tuệ công chúa thăm dò trái phải, eo Đình Phuong tỷ tỷ cũng không biết sao lại mềm mại như vậy, phía dưới cong một mảng lớn, eo nhỏ nhắn như cành lá hương bồ, sừng sốt vừng vàng không có chuyển bước.

Đoan Tuệ công chúa liền thà lỡ mất dịp tốt, đi tới phía Tổng Gia Ninh.

Tổng Gia Ninh cũng muốn trốn, nhưng không đợi nàng xoay người, Đoan Tuệ công chúa bỗng nhiên đi tìm kiếm phía bên trái, đụng phải bả vai nàng. Tổng Gia Ninh nhắm mắt, quả nhiên, Đoan Tuệ công chúa thử thăm dò sờ sờ mặt nàng, mới sờ hai cái, liền nhếch lên khóe miệng, hơi mỉm cười nói: "Mập như vậy, ngoại trừ Gia Ninh biểu tỷ còn có ai?"

nói xong giật lựa đen xuống, thấy Tổng Gia Ninh, Đoan Tuệ công chúa nụ cười càng lớn.

Tổng Gia Ninh cam chịu số phận làm người mù, lựa đen vừa mới cột xong, hậu hoa viên Thọ vương phủ bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng ủng hộ, giống như có náo nhiệt thật lớn. Tổng Gia Ninh sinh lòng hiếu kỳ, sau đó chợt nghe Đoan Tuệ công chúa phái cung nữ bên cạnh nàng đi hỏi thăm Thọ vương đang làm cái gì. Đợi Tổng Gia Ninh làm người mù hết hai lần, cung nữ đã trở về, thở hồng hộc bẩm báo nói: "Công chúa, Tam điện hạ gọi người bắc bàn đu dây nước, để đám thị vệ công công trong phủ chơi, tỷ thí, Tam điện hạ còn nói, nếu như công chúa và vài vị cô nương có hào hứng, có thể dời bước cùng thưởng thức."

Tổng Gia Ninh khiếp sợ nhìn về phía Thọ vương phủ. Bàn đu dây nước, ở khu vực Giang Nam cực kỳ thịnh hành, hàng năm quan phủ đều cử hành một lần tỷ thí, cùng với thi đấu thuyền rồng tiết Đoan Ngọ náo nhiệt như nhau. Tổng Gia Ninh khiếp trước trước khi mẫu thân mất đi xem một lần, ký ức hãy còn mới mẽ, sau này liền cũng không có cơ hội đi xem nữa, Thọ vương lại có thể ở Vương Phủ của mình làm bàn đu dây nước?

Thực biết hưởng thụ, ngày mùa hè chơi cái này rất thích hợp.

Tổng Gia Ninh thật muốn đi xem, nhưng có thể đi hay không, còn phải xem ý tứ của Đoan Tuệ công chúa.

"Biểu muội, chúng ta mau đi đi, ta rất lâu rồi chưa có xem bàn đu dây nước, lần trước hình như là năm mười tuổi." Vân Phuong là người thứ nhất ôm cánh tay Đoan Tuệ công chúa, hưng phấn nói.

Đoan Tuệ công chúa cũng thấy hay, tự nhiên muốn đi. Vân Phuong mừng rỡ, chỉ chờ Đình Phuong xuất giá liền tới Lan Phuong đính hôn cũng có chút muốn đi, biết rõ trường tỷ khẳng định không đi, nàng liền kéo bàn tay nhỏ bé của Tổng Gia Ninh. Đoan Tuệ công chúa nhìn thấy, hừ hừ, không nói gì, dẫn đầu rời đi, Đàm Hương Ngọc chủ động đi theo.

Đình Phuong bảo bọn muội muội yên tâm đi chơi, nàng đi thông báo cho các trưởng bối, náo nhiệt như vậy, nếu không phải sắp xuất giá, nàng cũng sẽ đi qua.

Lâm thị ở Sướng Tâm Viện cùng Thái phu, Mậu Ca Nhi ngủ rồi, nằm ở giường bên trong, trắng trắng mập mập tựa như tiền đồng. Nghe xong lời Đình Phuong, Lâm thị kinh ngạc chau mày, Thái phu nhân cũng là ngẩn người, lập tức lắc đầu cười nói: "Tam điện hạ thật đúng là..." không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chú ý tiêu dao.

Nhưng mẹ chồng nàng dâu cũng chỉ là kinh ngạc, cũng không cảm thấy mấy vị cô nương đi qua đó có gì không ổn.

Thọ vương phủ.

Tổng Gia Ninh mấy vị cô nương không thể chờ đợi được mà chạy tới hậu hoa viên, chưa đến bên hồ, xa xa đã nhìn thấy một chiếc thuyền hoa to ỏi là to đậu trên mặt hồ. Thuyền nhô ra bàn đu dây cao cao, so với nóc nhà còn cao hơn, một tên tiểu thái giám đang tới lui trước trước sau sau. Tiểu thái giám loáng một cái càng cao hơn, nhìn thấy chúng nữ không khỏi dừng bước lại, sau đó ngay lúc tấm gỗ bàn đu dây và đỉnh đu gần như bằng nhau, tiểu thái giám bỗng nhiên buông tay, ôm chân xoay người té xuống mặt hồ!

Tổng Gia Ninh một tay nắm chặt vạt áo, im lặng cân nhắc động tác, một người hai cái, người thứ ba té ngã không có xoay người, tiểu thái giám đầu rơi vào mặt nước. Phía dưới thuyền hoa truyền đến tiếng ủng hộ thừa thốt, hiển nhiên không có tiếng hoan hô, cũng đúng, hai cái té ngã, có chút ít, nhưng dám đi tới nhảy dây đã rất đáng để người ta khâm phục. Nhìn lên bàn đu dây cao cao này, Tổng Gia Ninh khẳng định không dám leo lên đâu.

Đoan Tuệ công chúa dẫn đầu tiếp tục đi lên phía trước, sau một lát, năm cô nương đi tới trước nhà thủy tạ.

Tổng Gia Ninh ngẩng đầu, nhìn thấy Thọ vương mặc áo dài mùa hè màu xanh nhạt đưa lưng về phía các nàng ngồi ở giữa nhà thủy tạ, nhà thủy tạ rộng rãi sáng ngời, ngoại trừ chủ nhân, cũng chỉ có Phúc công công đứng ở một bên hầu hạ. Nhìn thấy các nàng, Phúc công công trước thấp giọng nói gì đó với Thọ vương, lập tức nhanh đi vài bước, tới đây hành lễ với Đoan Tuệ công chúa.

Đoan Tuệ công chúa vẫy vẫy tay, trực tiếp đi vào nhà thủy tạ, cười chào hỏi với Thọ vương: "Tam ca thật có nhã hứng, vậy mà nghĩ tới biện pháp tiêu khiển sao cho tốt." Tự nhiên ngồi lên ghế mỹ nhân ở một bên nhà thủy, sớm đã quên nàng đã từng ở tòa Vương Phủ này, nói năng lỗ nhăng với Tam ca cả lần.

Triệu Hằng liếc nàng ta một cái, cười nhạt một tiếng, không có nói tiếp.

"Bốn vị cô nương mời." Phúc công công cười nói với bốn cô nương Tổng Gia Ninh.

Trong bốn người thì Đàm Hương Ngọc lớn tuổi nhất, nhưng thân phận nàng ta không hề hách bằng công nương Quách gia, không dám dẫn đầu, Nhị công nương Lan Phương mắt nhìn Đàm Hương Ngọc, gật gật đầu với Phúc công công, sau đó dẫn ba công nương đi đến một bên Thọ vương, cúi đầu hành lễ: "Đa tạ vương gia thịnh tình có lời mời, tỷ muội chúng ta mặt dày quá rầy."

Triệu Hằng mắt nhìn phía trước, chỉ nói một từ "Ngồi".

Lan Phương nháy mắt ba người Tổng Gia Ninh, bốn công nương bước bước bước nhỏ đi đến ngồi xuống bên cạnh Đoan Tuệ công chúa. Dựa theo lớn nhỏ xếp đặt, Tổng Gia Ninh vốn nên ngồi ở phía sau Văn Phương, nhưng nàng vừa nhấc chân, Đàm Hương Ngọc liền đoạt vị trí, ngồi xong liền vịn cánh tay Văn Phương nhìn quanh phía trước. Chỗ Triệu Hằng là địa điểm thường thức tốt nhất, đều nhìn nghiêng qua hai bên.

Tổng Gia Ninh bởi vì chuyện chơi đùa lần trước, đối với Đàm Hương Ngọc có chút không thích, lúc này mặc kệ Đàm Hương Ngọc là không phải có ý, Tổng Gia Ninh cũng không muốn ngồi kế nàng ta quá, cố ý đi sau một bước, cho nên cách Đàm Hương Ngọc nửa cái móng mới ngồi xuống. Phía trước có 2 người, đầu đều hướng vào trong, Tổng Gia Ninh liền úp sấp lên ghế mỹ nhân, nhìn ra ngoài.

Nằm vị công nương nhìn giống như đều đang nhìn bàn đu dây nước, nhưng ánh mắt Đàm Hương Ngọc, lại lén lút phiêu sang Thọ vương trên ghế đối diện. Lần trước bức tường phù điêu của Thọ vương phủ cũng không thể đi vòng qua, Đàm Hương Ngọc vốn đã chột ý muốn làm Vương Phi, nhưng hôm nay cơ duyên xảo hợp vào được, còn cách Thọ vương gần như vậy, khát vọng của Đàm Hương Ngọc liền khơi động tro tàn.

Nhưng, làm như thế nào để Thọ vương chú ý tới mình đây?

Đàm Hương Ngọc âm thầm tính toán, gió hồ từ bên ngoài nhà thủy tạ thổi tới, bên tai một đám tóc xỏa lướt nhẹ qua khiến nàng ta ngứa, Đàm Hương Ngọc tiện tay vén tóc xỏa ra sau tai, nhưng vào lúc này, nàng ta bỗng nhiên phúc chí tâm linh (phúc đến thì lòng cũng sáng ra). đã có chủ ý, Đàm Hương Ngọc lấy ra khăn lau mồ hôi, sau đó giống như lơ đãng buông lỏng tay, vì vậy chiếc khăn thêu bướm trắng vờn hoa, liền theo hướng gió từ giữa nhà thủy tạ thổi đi, rơi trên mặt đất, tiếp tục dịch một khoảng lên phía trước, thật vừa đúng lúc, dừng ở bên chân Thọ vương.

Đàm Hương Ngọc tim đập nhanh hơn, khăn lại có thể thật sự bay đi, chẳng lẽ nàng và Thọ vương là duyên phận mệnh định?

Cơ hội hiếm có, Đàm Hương Ngọc lập tức đứng dậy, xấu hổ đi đến trước mặt Thọ vương, cúi đầu hành lễ, đỏ mặt nói: "Dân nữ không cẩn thận làm rơi khăn, kính động Vương Gia, kính xin Vương Gia thứ tội."

Nàng mười sáu tuổi rồi, mặc áo bông nhiều lớp đồ tươi, nổi bật lên làn da trắng như tuyết của nàng ta, da thịt óng ánh. Nhưng đây là dáng vẻ của Đàm Hương Ngọc trong mắt Phúc công công, Triệu Hằng từ lúc Đàm Hương Ngọc sấp tới liền rũ tầm mắt xuống. Đợi Đàm Hương Ngọc nói xong, hẩn nhìn nhìn khăn bên chân, bỗng nhiên đứng dậy.

Đoan Tuệ công chúa, bốn công nương Tổng Gia Ninh cũng đang nhìn bên kia, hoặc là ngoài ý muốn, hoặc là như có điều suy nghĩ.

Ánh mắt Triệu Hằng từng cái đảo qua các nàng, chống lại mắt hạnh trong suốt sáng ngời của Tổng Gia Ninh, hẩn hơi nín thở, nói: "Các người thường thức trước đi."

Lập tức rời đi.

Phúc công công muốn đi theo, nhận được ánh mắt chủ tử, liền tiếp tục lưu lại nhà thủy tạ.

Đoan Tuệ công chúa đối với Đàm Hương Ngọc không có tình cảm yêu thích gì, nhưng nàng ta từ nhỏ tựu lấy trào phúng người bên ngoài làm trò vui, ngó ngoáy Đàm Hương Ngọc trắng mặt xoay người nhặt khăn, công chúa sớm đã được chứng kiến vô số thủ đoạn hậu cung tàn phi tranh thủ tình cảm, mặc dù mới mười hai tuổi, nhưng sao lại không nhìn thấu tâm tư trèo cành cây cao của Đàm Hương Ngọc chứ?

"Hương Ngọc biểu tỷ, làm sao người không cẩn thận như vậy hả?" Đoan Tuệ công chúa nhìn có chút hả hê nói, "Ta đã nói với người rồi, Tam ca của ta không thích nhất người lạ tới gần, khăn của người hết lần này tới lần khác bay đến chỗ hẩn, nhìn xem, làm người tức giận bỏ đi rồi kia?"

Đàm Hương Ngọc nghe xong, khuôn mặt càng trắng hơn.

Đoan Tuệ công chúa im lặng cười lạnh, chống cằm tiếp tục xem đám tiểu thái giám nhảy dây.

Bàn đu dây xinh đẹp, nhưng Đàm Hương Ngọc là khách mời của Quốc Công Phủ, hiện tại Đàm Hương Ngọc mạo phạm Thọ vương khó chịu, Lan Phương cũng không có lạnh nhạt như Đoan Tuệ công chúa, ánh mắt phức tạp nhìn Đàm Hương Ngọc, nàng nháy mắt Văn Phương, Tổng Gia Ninh, đứng dậy nói với Đoan Tuệ công chúa: "Biểu muội người từ từ xem, chúng ta cáo lui trước."

Đoan Tuệ công chúa mắt hứng, giữ chặt cánh tay nhỏ nhỏ của Lan Phương nói thầm nói: "Nàng tự mình trở về đi, các người theo bồi ta."

Lan Phương lắc đầu, Văn Phương muốn ở lại, nháy mắt mấy cái, cười hi hi ngồi trở lại bên cạnh Đoan Tuệ công chúa, Đoan Tuệ công chúa lập tức ôm lấy nàng. Lan Phương bất đắc dĩ, trung cầu ý kiến nhìn về phía Tổng Gia Ninh. Tổng Gia Ninh ngay từ đầu không nhìn ra Đàm Hương Ngọc là cố ý tiếp cận Thọ vương, nhưng trải qua chế giễu của Đoan Tuệ công chúa, nàng đã hiểu, ngấm lại bên mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Triệu Hằng, Tổng Gia Ninh không dám chờ lâu, cùng Lan Phương, Đàm Hương Ngọc rời đi.

Phúc công công nóng nảy, hết lần này tới lần khác tìm không ra có.

Bên này ba người Tổng Gia Ninh đi được nửa đường, kinh sợ thấy Thọ vương chấp tay đứng ở dưới một gốc cây, thấy các nàng, Thọ vương mặt không

biểu tình.

Ba người hành lễ cáo từ, đang muốn rời khỏi, Triệu Hằng bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngươi, lưu lại."

Tổng Gia Ninh trong lòng cả kinh, vừa quay đầu lại, Thọ vương gia đối diện, lại đang nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 61

Thọ vương một tiếng "Lưu lại", Tổng Gia Ninh nghe được, Đàm Hương Ngọc cũng nghe được, tim đập mãnh liệt nhanh hơn. Nàng ta ý đồ hấp dẫn Thọ vương, Thọ vương tuy rằng rời đi, chưa hẳn là tức giận, khả năng hẳn cũng chú ý tới nàng, chỉ là không nghĩ tới nên chung đụng với nàng như thế nào? một người đứng ở chỗ này lâu như vậy, hiện tại còn bảo nàng lưu lại, chẳng lẽ?

Đàm Hương Ngọc đỏ mặt quay đầu lại, lại thấy đôi mắt đen kịt người nhìn không thấu giống như mây mù kia của Thọ vương, đang nhìn Tổng Gia Ninh.

Tim thỉnh thoảng đập loạn của Đàm Hương Ngọc, lập tức vừa trầm xuống.

Nhưng, Thọ vương vì sao phải gọi Tổng Gia Ninh lưu lại?

Tổng Gia Ninh cũng không có đáp án, mờ mịt nhìn qua Vương Gia tuần mỹ đối diện, mặt tràn đầy hoang mang.

Lan Phụng, Đàm Hương Ngọc càng đoán không ra, một người lo lắng muội muội một người lúng túng ghen ghét, hai người không hẹn mà cùng chờ đợi trong giây lát, giống như Thọ vương lập tức sẽ trả lời, nhưng mà vị Vương Gia kia nói xong liền quay đầu nhìn ra phía trước, nói rõ sẽ không giải thích. Tổng Gia Ninh nhìn không được hốt hoảng, Lan Phụng trấn an nhìn muội muội một chút, thức thời dẫn Đàm Hương Ngọc rời đi.

Thọ vương không màng danh lợi, chưa bao giờ truyền ra chuyện không tốt gì, Lan Phụng cũng không cảm thấy muội muội sẽ gặp nguy hiểm.

Các nàng càng chạy càng xa, dần dần không thấy bóng dáng. Thọ vương vẫn không có lên tiếng. Tổng Gia Ninh len lén liếc về phía bụi thùy trúc có ánh mắt nam nhân vững vàng hấp dẫn, cũng không cảm thấy có cái gì đặc biệt đáng giá. Mặt hồ lần nữa truyền đến âm thanh rõ ràng của vật nặng rơi xuống nước, kèm theo một trận reo hò, tiếng người giúp nàng tăng thêm can đảm, Tổng Gia Ninh nắm nắm tay, thử thăm dò: "Vương Gia, người..."

"Lệnh đệ, có thể ăn quả hạnh?" Triệu Hằng xoay người lại, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh nhạt như nước.

Tổng Gia Ninh kinh ngạc há to miệng, Hoàng Thượng tương lai, vừa mới nói cái gì?

Đôi môi đỏ mọng của nàng giống như anh đào, dáng vẻ giật mình ngốc nghếch càng khiến người yêu thương. Triệu Hằng im lặng nhìn nhìn, không có lập lại. Tổng Gia Ninh vẫn kịp phản ứng, ngấm lại đệ đệ trắng trắng mập mập trong nhà, nàng vô thức cười cười: "Àn, ngay cả ăn không ngon, cũng sẽ ôm hút nước."

Nàng cười lộ lên mắt hạnh càng thêm đen bóng, giống như khe suối lăn tăn thanh tịnh, Triệu Hằng mở to mắt, hướng về Bách Quả Lâm hơi hít cảm: "Trong vườn có hạnh, chín."

Đúng là mùa quả hạnh chín muồi, nhưng ngày hôm trước Quách Kiều đã mua hai giỏ trở về, phần ở Lâm Vân Đường còn chưa ăn xong, nhưng mắt thấy Hoàng Thượng tương lai đã đi đến Bách Quả Lâm, Tổng Gia Ninh lại không có can đảm cự tuyệt hảo ý của hắn, liền lặng lẽ đi theo phía sau nam nhân, trong lòng len lén cao hứng dùm cho đệ đệ. nhỏ như vậy đã được Thọ vương xem trọng, đệ đệ đệ trưởng thành, Thọ vương sớm đã đăng cơ, nếu như khi đó Tần Đế nhớ rõ giao tình nhỏ nhỏ này, đệ đệ có thể đắc ý...

một đường nằm mơ giữa ban ngày, bắt tri bắt giác đi tới trước Bách Quả Lâm.

Tổng Gia Ninh lúc này mới phát hiện, cây ăn quả trong Bách Quả Lâm là trái cây chín theo mùa trồng, anh đào tháng tư chín, bên cạnh chính là quả hạnh tháng năm chín, xa hơn phía bên phải là một hàng giàn nho xanh mơn mẫm, tiếp theo là cây lựu, cây mận, cây hồng. Ánh mắt di chuyển lại thu hồi lại, nhìn quả hạnh màu vàng lớn cỡ trứng vịt, Tổng Gia Ninh nhìn không được lại nằm mơ, đệ đệ nàng tương lai gả cho người, tự mình đương gia làm chủ, nhất định cũng sẽ trồng nhiều loại cây ăn quả trong sân.

"Chọn màu vàng, hái nhiều chút." Triệu Hằng dừng lại trước một gốc cây cây hạnh, thấp giọng nói.

Tổng Gia Ninh dạ một tiếng, quyết định chỉ hái bốn quả, một tay nắm hai quả vừa vặn.

Cây hạnh kết trái chùm chùm, nhưng chín vàng không nhiều, Tổng Gia Ninh nhìn những quả hạnh này y như nhìn bảo bối nhà mình, bảo bối chưa lớn thì không nỡ hái xuống, bởi vậy chọn vô cùng cẩn thận, cả chùm hạnh nhất định phải phải là màu vàng chuyển hồng mới được. Nàng vẽ mặt chăm chú, chậm rãi xoay vòng tròn vây quanh cây hạnh.

Triệu Hằng thả nhẹ bước chân, đi theo phía sau nàng.

Hôm nay nàng mặc áo ngắn màu hồng đào nhạt, phía dưới thắt váy dài trắng ngà. Ngày mùa hè quần áo mỏng hơn, cô nương mười ba tuổi, tư thái so với đại cô nương lớn hơn nàng mấy tuổi lung linh hấp dẫn. Nhưng Triệu Hằng xem trọng vẫn là đôi má trong trắng lộ hồng của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tinh, so với hoa lê mới mở đầu xuân còn mềm mại hơn, đôi mắt sáng đen láy lấp lánh, sạch sẽ thanh tịnh.

Triệu Hằng nghĩ tới một màn kia nhà trong nhà thủy tạ, nàng bị nữ nhân kia đoạt vị trí, lại có thể một chút nóng nảy cũng không có, tiếp tục cười nhìn chính mình.

"Người..."

Tổng Gia Ninh vừa phát hiện một chùm quả hạnh thoát nhìn chín mọng, đang muốn đưa tay hái, bên tai bỗng nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp của nam nhân, Tổng Gia Ninh nghiêng đầu nhìn qua, Triệu Hằng lướt qua quả hạnh rồi chạm phải ánh mắt nàng, khẽ lắc đầu, mím môi không nói. Tổng Gia Ninh đoán hẳn là muốn nói cái gì đấy, nhưng nam nhân lại bỏ dở nửa chừng, nàng đành phải gật gật đầu, tiếp tục đi hái trái cây.

Quả hạnh tròn tròn, năm sáu quả thành một chùm, Tổng Gia Ninh nắm một quả, vừa dùng một chút lực, quả hạnh liền rớt xuống, lộ ra xác con sâu màu đen xù xì bên trong. Tổng Gia Ninh không có bất kỳ chuẩn bị nào, thoát nhìn vốn không biết đó là cái gì, đợi nàng nhìn rõ rồi, khuôn mặt lập tức không còn chút máu, hét lên một tiếng, ném quả hạnh trong tay liền chạy về phía trước...

Nàng lúc này phản ứng kinh hoàng sợ hãi quá đột ngột, giống như gặp phải độc xà mãnh thú, làm tưởng có nguy hiểm gì, Triệu Hằng vô thức ôm cô nương hoảng hốt chạy bừa chạy thực mạng vào trong ngực, thuận thế chuyển phương hướng, một tay ôm nàng đang run lẩy bẩy, đồng thời nhìn vị trí nàng vừa đứng, rất nhanh, liền phát hiện này mấy quả hạnh thối trái ruột, và đóng sâu đục quả kia.

Triệu Hằng nhú mày, chợt ôm ngang Tổng Gia Ninh lên, bước nhanh đi đến Đắc Thú Đình trong rừng đào.

Tổng Gia Ninh thật sự rất sợ, một mảnh đen sì bỗng nhiên lộ ra ngay trước mắt, còn cách gần như vậy. Nàng khiếp trước quả thật là chịu khổ nhiều lắm, nhưng đều là khổ trong lòng, chứ ăn, mặc, ở, đi lại, Tổng Gia Ninh cũng không có chịu khổ gian, nuông chiều từ bé, trong hoa viên bay tới một con ong cũng trốn ra sau lưng nha hoàn, chưa từng gặp qua con sâu đen nào xấu xí dọa người như vậy? một con hai con còn được đi, lại có thể...

Trước mắt lần nữa hiện lên tình hình này, Tổng Gia Ninh cả người phát run, theo bản năng co lại trong lòng người đang che chở nàng. Nhưng vào lúc này, hai chân đột nhiên bị hất giơ lên, thân thể bỗng nhiên vút lên trời cao, Tổng Gia Ninh khiếp sợ mở mắt ra, trước mắt là cổ áo hoa hoa lan của nam nhân, là cái cổ trắng nõn của hắn, là một viên yết hầu rõ ràng.

Tổng Gia Ninh ngây ra như phỗng, Thọ vương, hắn...

Lập tức liền quên mất con sâu, Tổng Gia Ninh bối rối giãy giụa, bất an nói: "Vương Gia ta không sao, người thả ta xuống đi..."

Triệu Hằng quét mắt hai bên cây hạnh, thấp giọng hỏi: "không sợ?"

Tổng Gia Ninh nhất thời sợ run cả người, nhưng vẫn kiên trì nói: "Tự ta có thể đi, không dám làm phiền Vương Gia."

Triệu Hằng hơi mím môi, chậm rãi thả nàng xuống dưới.

Hai chân chạm đất, cánh tay bên hông cũng rời đi, Tổng Gia Ninh nhẹ nhàng thở ra, nỗi sợ hãi con sâu lại ủa về, vội vàng bước nhanh lên phía trước, chỉ nhìn con đường phía trước không nhìn cây ăn quả hai bên, đi ra như chạy trốn khỏi Bách Quả Lâm.

"Trách ta."

Sau lưng truyền đến tiếng nam nhân thấp giọng tự trách, Tổng Gia Ninh khẽ giật mình, vội quay đầu lại nói: "Sâu làm hại vườn trái cây, có liên quan gì tới Vương Gia đâu? Người ngàn vạn đừng nói như vậy, đều tại ta kinh ngạc, còn đụng phải Vương Gia."

Bên má nàng vẫn trắng bệch, có thể thấy được vừa rồi có bao nhiêu sợ hãi, Triệu Hằng tưởng tượng vừa rồi ôm lấy nàng như vậy, làm cho nàng run lẩy bẩy ở trong lòng hắn chậm rãi khôi phục lại bình tĩnh, nhưng nàng đã tỉnh táo lại, hẳn không có lý do gì.

"Vương Gia, người còn có dặn dò khác sao?" Tổng Gia Ninh cúi đầu hỏi, nàng muốn rời đi.

Triệu Hằng hiểu, nói: "không." một mình lưu nàng lại, danh nghĩa là để cho nàng hái hạnh cho Mậu Ca Nhi mang về, nhưng mà giờ này khắc này, Triệu Hằng tin tưởng, nàng không muốn đụng nhất chính là những quả hạnh kia.

Tổng Gia Ninh liền quỳ gối hành lễ, nghiêm mặt vội vàng rời đi. Trở về Lâm Vân Đường, mẫu thân vẫn còn ở Sương Tâm Viện, Tổng Gia Ninh chạy thẳng về khuê phòng, hai ba cái liền cởi hết quần áo, trung y cũng cởi, sợ sâu núp bên trong. Cởi quần áo xong, Tổng Gia Ninh chui vào chăn, dặn dò Song nhi: "Lấy ra tìm cẩn thận, nhìn xem có sâu hay không!"

Nàng vừa về đến liền cởi quần áo, Song nhi, Lục nhi, Cửu Nhi lại càng hoảng sợ, nghe cô nương bảo các nàng tìm sâu xong, cuối cùng mới yên tâm, dờ khóc dờ cười đi làm việc, không đẩy một lát liền đi vào bẩm báo. Biết được không có sâu, nỗi sợ hãi tận đáy lòng Tổng Gia Ninh mới chậm rãi tan đi, sau đó, một màn bị Thọ vương ôm ngang lại tái hiện lên.

Sợ nàng bị sâu cắn, cho nên ôm nàng rời khỏi sao?

Vậy ngay từ đầu, là nàng chạy vào trong lòng hắn, hay là hắn kéo nàng qua?

Tổng Gia Ninh vậy mà nhớ không ra, lúc ấy trong đầu đều là sâu.

Nàng duy nhất có thể xác định, là lúc Thọ vương ôm nàng không có bất kỳ tà niệm nào, bởi vì hai chân nàng vừa chạm đất, hắn liền lập tức buông tay ra, trở lại làm chính nhân quân tử. Cho nên, hắn thật sự coi nàng như biểu muội mà chiều cố a?

Trong lòng Tổng Gia Ninh bỗng nhiên âm ập. Trong đám con cháu hoàng gia này, Đoan Tuệ công chúa liền không cần nói, Sở Vương đối với nàng đối với ba tỷ tỷ Quách gia đều không để vào mắt, Duệ Vương từng cùng Đoan Tuệ công chúa cười nhạo nàng. Tứ điện hạ càng giống con nít, chỉ có Thọ vương, không có bộc lộ bất kỳ điều gì khinh thường thân thể của nàng.

thật là một người tốt.

"cô nương, người sao lại trở về một mình?" Song nhi từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo mới, vừa hầu hạ Tổng Gia Ninh mặc vừa hỏi.

Tổng Gia Ninh kể lại, ngoại trừ ngoài ý muốn tiếp xúc thân thể với Thọ vương, nàng cũng không cảm thấy có gì cần giấu giếm, nhưng nàng chỉ kể sơ sơ, chỉ nói Thọ vương gọi nàng đi hái hạnh vàng, không nói Thọ vương bôi nàng, bởi vậy Song nhi cũng không có suy nghĩ sâu xa, ngược lại nhỏ giọng hỏi thăm Nhị cô nương, biểu cô nương vì sao về phũ trước.

Cái này...

Tổng Gia Ninh ngó ngó ba nha hoàn bên cạnh, cẩn thận mà cũng không nói gì, dù sao quan hệ đến thanh danh Đàm Hương Ngọc, mà Đàm Hương Ngọc, là biểu muội ruột của Quách Kiều.

Chuyện này, trên đường hồi phủ, Lan Phương cũng chậm rãi nghĩ không biết nên làm như thế nào. Đầu tiên, nàng không cách nào xác định khẩn tay của Đàm Hương Ngọc rốt cuộc có phải là cố tình bay ra ngoài hay không, còn nữa, nàng thực sự báo cho tổ mẫu biết, vạn nhất Đình Phương tỷ tỷ tin tưởng Đàm Hương Ngọc là vô tội... Càng nghĩ, Lan Phương tạm thời giấu việc này xuống dưới, chuẩn bị đợi ngày Đình Phương tỷ tỷ lại mặt, lại vụng trộm nhắc nhở một tiếng, nếu như Đàm Hương Ngọc thật sự là loại người khinh xuất không biết liêm sỉ, Đình Phương tỷ tỷ vẫn là sớm ngày tránh xa mới tốt.

Lan Phương chu đáo, Đoan Tuệ công chúa lại ngại náo nhiệt không đủ lớn, xem xong bàn đu dây nước, liền ở ngay trước mặt Đàm Hương Ngọc, Đình Phương, mô phỏng lại chuyện này giống chuyện cười cho Thái phu nhân nghe.

Ánh mắt Thái phu nhân nhìn Đàm Hương Ngọc, lập tức liền thay đổi.

Đàm Hương Ngọc xấu hổ vô cùng, nhưng lại không thể không thanh minh cho bản thân, đôi mắt đỏ đỏ phản bác Đoan Tuệ công chúa: "Ta thật sự không phải cố ý, công chúa vì sao xuyên tạc ta?"

Đoan Tuệ công chúa vừa muốn cãi lại, bên ngoài nha hoàn bỗng nhiên cất giọng nói: "Thế tử gia đã đến."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 62

Ở Thọ vương phủ, Đàm Hương Ngọc phạm sai lầm là ảnh hưởng đến thể diện Quốc Công Phủ, nhưng đến Quốc Công Phủ, Đàm Hương Ngọc chính là liên quan đến huynh muội Quách Kiều, Đình Phương. Giờ này khắc này, Thái phu nhân chỉ thấy may mắn khi Lâm thị sớm đã ôm Mậu Ca Nhi đi ra, nếu không Đoan Tuệ công chúa ở ngay trước mặt Lâm thị vạch trần chuyện xấu của Đàm Hương Ngọc, Lâm thị sẽ coi thường trưởng tôn, trưởng tôn tâm cao khí ngạo sẽ hờn dỗi, cảm thấy mình bị mất mặt trước mặt kẻ mồi.

Mặc kệ trưởng tôn nghe thấy hay không nghe thấy, trước khi trưởng tôn vào nhà, Thái phu nhân nghiêm nghị trừng Đoan Tuệ công chúa, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác, cười hỏi Đoan Tuệ công chúa: "Ngày hôm nay mấy đứa chơi bị mất, ai bị bị mất nhiều nhất?"

Đoan Tuệ công chúa thích Quách Kiều lại sợ hắn, đặc biệt là bởi vì Tổng Gia Ninh mà bị răn dạy mấy lần, nên Đoan Tuệ công chúa không dám nhận khi dễ Tổng Gia Ninh ngay trước mặt Quách Kiều nữa, mà Đàm Hương Ngọc là biểu muội ruột của Quách Kiều, Đoan Tuệ công chúa liền cảm thấy Quách Kiều nhất định sẽ càng bảo vệ Đàm Hương Ngọc, vội theo quá phu nhân nói: "Gia Ninh biểu tỷ, nàng dễ đoán nhất."

Thái phu nhân nở nụ cười.

Nha hoàn vén màn cửa, Quách Kiều bước đi vào, khuôn mặt lạnh lùng trước sau như một, không giận mà uy.

Thái phu nhân hiếu kỳ nói: "Sao sớm như vậy đã trở lại rồi?"

Quách Kiều mắt nhìn thân muội muội Đình Phương, ánh mắt nhu hòa chút ít: "Ngày kia muội muội xuất giá, con về sớm chút, ở cùng muội ấy nhiều hơn."

Đình Phương lập tức ướt khóe mắt.

Thái phu nhân cảm khái gật đầu: "Đúng rồi, vậy huynh muội các con đi nói chuyện riêng với nhau đi."

Quách Kiều liền dẫn muội muội rời đi, Đàm Hương Ngọc khuôn mặt tái nhợt, chủ động đi theo sau lưng Đình Phương.

Đàm Hương Ngọc đến Quốc Công Phủ làm khách, buổi tối ở tại Ngọc Xuân Cư của Đình Phương, lúc này tuy rằng nàng không muốn gặp nhất chính là Quách Kiều, nhưng lại không thể không đi theo. Đình Phương và huynh trưởng đi song song nhau, trộm nhìn lên huynh trưởng vài lần, thấy huynh trưởng sắc mặt tái xanh, nhất định là nghe được lời Đoàn Tuệ công chúa cười nhạo biểu muội, trong lòng nàng bất an, sợ huynh trưởng nổi giận.

Nhưng Quách Kiều cái gì cũng không nói, bảo Đàm Hương Ngọc quay về phòng nàng ta, hần một mình nói chuyện với muội muội.

"Ca ca, biểu muội chưa chắc là cố ý, huynh đừng nóng giận." Nếu như nhìn ra huynh trưởng hiểu rõ tình hình, Đình Phương nhin không được thay biểu muội nói chuyện. Mưu toan câu dẫn Thọ vương, bao nhiêu tội danh, nàng không quá tin tưởng biểu muội là cái loại người này, huống chi Đoàn Tuệ công chúa khi dễ người là chuyện thường, lần này nói không chừng cũng là Đoàn Tuệ công chúa đoán thôi.

"Lần trước dây điều của nàng ta, đứt gãy sắc bén, chính là lưỡi dao sắc bén cắt đứt." Quách Kiều bưng bát trà, uống trà thờ ơ nói.

Đình Phương sùng sốt, lại liên tưởng lại ngày đó mơ, biểu muội rõ ràng không thích muội muội nhưng vẫn kiên trì cùng muội muội đi bồi tội, đến Vương Phủ đối mặt với sự thâm vấn của Phúc công công liền trốn biệt, một lần có thể là trùng hợp, hôm nay lại náo loạn vụ khăn tay, đây... Đoàn Tuệ công chúa thật đúng là không có oan uổng người.

Đình Phương cúi đầu, trong lòng cực kỳ khó chịu, biểu muội ngoan, sao lại biến thành loại người này?

Quách Kiều bưng bát trà, thấy muội muội đau lòng, hần thở dài: "Vốn là vốn không muốn nói cho muội muội, nhưng muội quá thiện tâm, không muốn nghĩ xấu cho người khác, ca ca sợ muội chịu thiệt. Ngày kia muội liền muốn xuất giá, đến đó chỉ có thể dựa vào bản thân, ca ca hi vọng muội nhớ kỹ, tri nhân tri diện bất tri tâm, sau này lui tới với người ta, không thể không đề phòng người, không thể dễ dàng tin người bên ngoài."

Đình Phương tâm tình phức tạp gật đầu, ngó ngó huynh trưởng, sầu lo nói: "Biểu muội bên kia..."

Quách Kiều ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Biểu muội không còn nhỏ nữa, ta sẽ nhắc nhở mơ, sớm ngày an bài hôn sự cho nàng ta. Muội muội vui vẻ mà gả đi, trong nhà hết thấy có ta, không cần muội quan tâm."

Đình Phương nhẹ nhàng thở ra, chợt nghe huynh trưởng hỏi biểu muội nàng vì sao đi Thọ vương phủ, Đình Phương không suy nghĩ sâu xa, thủ thi thủ nói ra.

Đáy mắt Quách Kiều xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Dặn dò muội muội xong, Quách Kiều đi chỗ Thái phu nhân bên kia, lúc này chỉ có Đoàn Tuệ công chúa cùng Thái phu nhân.

"Biểu ca." Rót cuộc gặp được người trong lòng, Đoàn Tuệ công chúa ngọt ngào kêu, đôi mắt xinh đẹp trông mong nhìn Quách Kiều.

Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Quách Kiều gật gật đầu với Đoàn Tuệ công chúa, tùy ý giải thích nói: "Ta hỏi qua Hương Ngọc rồi, khăn tay của nàng đúng là vô ý rơi xuống, đều là người một nhà, biểu muội đừng có nói lung tung khắp nơi, truyền ra ngoài không tốt với thanh danh của nàng ta."

hần ôn hoà nhã nhặn, Đoàn Tuệ công chúa nghe xuôi tai, ngoan ngoãn cam đoan nói: "Được, ta đều nghe biểu ca."

Quách Kiều nhân nhặt nở nụ cười, Đoàn Tuệ công chúa nhìn mà thích, tự tay bưng mâm đựng trái cây đặt bên cạnh Quách Kiều, dịu dàng nói: "Biểu ca mệt mỗi một ngày, mau ăn chút trái cây nhuận cổ họng."

Quách Kiều không có từ chối, dùng tăm tre ghim một miếng dưa, ăn xong nhớ tới cái gì, nói với Thái phu nhân: "Tổ mẫu, hôm nay biểu muội chính là vô tâm sơ suất, nhưng Tam điện hạ chưa hẳn nghĩ như vậy, vì tránh hiềm nghi, sau này người nhìn một chút, đừng có cho Vân Phương các nàng chạy tới Vương Phủ bên kia, dù sao không phải biểu muội ruột, đi nhiều làm người ta nghị luận."

Thái phu nhân nghe xong, biết rõ trường tồn thật ra thấy rõ trò hề của Đàm Hương Ngọc, sợ muội muội trong nhà phạm sai lầm giống vậy, liền vuốt cằm nói: "Vốn nên như thế, hôm nay có Đoàn Tuệ ở cùng, ta mới thư giãn một lần."

Đoàn Tuệ công chúa sợ Quách Kiều trách mình, vội vàng cãi lại nói: "Biểu ca, ta không phải cố ý, Tam ca hần..."

Quách Kiều vẫy vẫy tay cắt ngang nàng, vừa ghim dưa vừa nói: "Ta biết rồi."

Cùng biểu muội có quan hệ gì đâu? Chỉ đồ thừa vị Vương Gia bên cạnh kia tâm cơ quá sâu, còn nghĩ ra dùng bàn đũa dây nước gây ra động tĩnh hấp dẫn các cô nương bên này. Nghĩ đến Thọ vương, khóe miệng Quách Kiều lộ ra nụ cười lạnh lùng, Thọ vương trồng cây ăn quả, hần dùng cây ăn quả phá

giải, sớm mua trái cây cho nàng đỡ thèm. Thọ vương dùng tạp kỹ hiếm lạ hấp dẫn nàng, hấn dứt khoát bảo tổ mẫu trông coi không cho nàng đi Vương Phủ, hấn đây ngược lại muốn nhìn, Thọ vương còn có thể đùa nghịch ra mảnh khốc mới lạ gì.

Thọ vương phủ, Triệu Hằng gọi Phúc công công vào rừng hạnh bên cạnh, bảo hấn ta tự nhìn.

Phúc công công hiềm khi có một lần đoán không ra ý đồ của chủ tử, quay đầu lại ngó ngó chủ tử, khônghiều đi vào bên trong, đang muốn lên trước, chủ tử bảo hấn quẹo phải, Phúc công công ngoan ngoãn hướngsang phải, chủ tử bảo hấn ngừng, hấn liền thành thành thật thật ngừng lại. Đứng vững vàng, Phúc công công vô ý nhìn về phía hai bên, vừa nghiêng đầu, liền nhìn đến ổ sâu này.

Phúc công công nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên thấy lạnh cả người dọc theo cột sống liên tục chạy đến đỉnh đầu, sợ tới mức hấn run cầm cập vội vàng chạy ra, vừa chạy vừa vỗ đánh hai cánh tay, sợ sâu bò lên trên người hấn. Nghĩ lại mà phát sợ, Phúc công công thâm nghĩ nhanh chóng rời đi thôi, nghiêm mặt khuyên chủ tử: "Vương Gia, chúng ta..."

"Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa." Triệu Hằng xoay người lại rời đi.

Phúc công công cương cứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn chủ tử đi xa, trong đầu chậm rãi toát ra một ý niệm trong đầu, chẳng lẽ Tứ cô nương nhìn thấy đồng sâu kia rồi hả? Nghĩ như vậy, Phúc công công ảo não mắng ông trời, hấn cũng bị sợ quá mức, Tứ cô nương người nũng nịu như cánh hoa tạo thành, vạn nhất cũng không dám nữa tới đây thì làm sao bây giờ?

thật không tới, chủ tử liền không có gì vui, một khi không có gì vui liền tiếp tục tu tiên...

Phúc công công cũng không muốn chủ tử bay mất, vội vàng tìm người đến dọn sạch sâu bọ, cũng đặc biệt an bài hai tên tiểu thái giám đảm nhiệm việc này.

Khi tiểu thái giám Vương Phủ đau khổ hề hề kiểm tra từng sâu đục quả từng cây một, đại cô nương Quốc Công Phủ phải xuất giá rồi, sáng sớm mừng chín, trên dưới Quách gia liền bận rộn bù đầu. Ngày đại hi, Đình Phuong mặc giá y đỏ thẫm, phía dưới ba muội muội dựa theo trường bối dẫn dò, cùng mặc một kiểu váy hồng sam làm nền cho tỷ tỷ. Nhóm tỷ muội tụ tập cùng một chỗ, tân nương từ Đình Phuong thẹn thùng, nhị cô nương Lan Phuong xinh đẹp tuyệt trần, tam cô nương Vân Phuong xinh đẹp, tứ cô nương Gia Ninh mềm mại đáng yêu, quả thật là bốn đóa kim hoa.

Ở trước mặt bốn đóa hoa Quách gia, Đoan Tuệ công chúa dựa vào thân phận còn nổi bật được mộtchút, biểu cô nương Đàm Hương Ngọc sớm đã bị so thành lá cây, còn là chiếc lá dưới cùng không bắt mắt nhất. Đám nữ khách đều khen Đoan Tuệ công chúa và cô nương Quách gia, thỉnh thoảng mới có người tiện thể khen Đàm Hương Ngọc hai câu, đổi thành ngày xưa, Đàm cửu mẫu tất nhiên sẽ oán hận, nhưng hôm nay, từ trong miệng nữ nhi biết được chuyện Thọ vương phủ, Đàm cửu mẫu chỉ cảm thấy sợ hãi.

Thọ vương là không có hi vọng rồi, cháu ngoại trai lại có khả năng nhìn ra trò hề nữ nhi câu dẫn Thọ, tiền đồ của nữ nhi..

Đàm cửu mẫu lo sợ bất an, cố tình trò chuyện riêng với cháu ngoại trai, nhưng Quách Kiều rất bận rộn, tân lang quan tới rước dâu, Quách Kiều thân là anh vợ, mang theo đôi song sinh cùng đi đưa gả, chuyến đi này, liền phải đợi trời tối đen ăn xong tiệc rượu mới có thể trở về. Đàm cửu mẫu không có lý do gì chờ lâu, buổi trưa ở Quốc Công Phủ sử dụng xong tiệc thường niên, dẫn một đôi nhi nữ rời đi.

Ba ngày sau. Đình Phuong lại mặt, Đàm cửu mẫu tới còn sớm hơn tân nương tử, một mình tới.

Quách Bá Ngôn, Lâm thị và ba nhi nữ sớm chờ ở phòng khách, nghe được tiếng xe ngựa, Quách Bá Ngôn vui mừng nhượng mây, Tổng Gia Ninh cao hứng đứng lên, dẫn đệ đệ đi ra ngoài đón tỷ tỷ. Quách Kiều ngại Mậu Ca Nhi đi chậm, một tay nâng thẳng bé vào trong ngực, kết quả ba huynh muội vừa vòng qua bức tường phủ điều, đã thấy Đàm cửu mẫu từ trên xe ngựa đi vào.

Nụ cười trên khóe miệng Tổng Gia Ninh lập tức không còn, lúng túng chuyển hướng Quách Kiều.

Khuôn mặt Quách Kiều còn đen hơn nàng, đưa Mậu Ca Nhi cho nàng, thấp giọng nói: "Các người về trước đi."

Tổng Gia Ninh dạ một tiếng, khách khí hành lễ với Đàm cửu mẫu, ôm đệ đệ rời đi, nghe thấy phía sau Đàm cửu mẫu thân thiết nói với Quách Kiều: "Đình Phuong hôm nay lại mặt, tối hôm qua ta ngủ cũng không ngon, liền tới đây sớm chút nhìn một cái, vợ chồng son còn chưa tới sao?"

Quách Kiều gật đầu, mời Đàm cửu mẫu đi Di Hòa Hiên, sau khi ngồi xuống trực tiếp hỏi: "Mẹ tới đây sớm như vậy, ngoại trừ gặp muội muội, có phải có chuyện tìm ta hay không?" Lúc nói lời này, ánh mắt hấn nhìn ngoài cửa, bên mặt lạnh lùng.

Đàm cửu mẫu trong lòng bất ổn, nhắm mắt nói: "Còn không phải là chuyện biểu muội người bị gió thổi khăn đi, ta..."

Phu nhân cúi đầu nói nói đông dài rất nhiều, Quách Kiều mặt không thay đổi lắng nghe, nghe nghe bỗng nhiên nhớ lại khi còn bé. Mẫu thân qua đời, hấn cũng chỉ là một hài tử, sẽ nhớ mẫu thân, nghĩ đến sẽ khóc. Khi đó hấn chỉ khóc ở trước mặt hai người, một là tổ mẫu, một chính là mẹ bên cạnh.

Quách Kiều vĩnh viễn nhớ đến lúc mẹ dịu dàng dỗ dành hấn đừng khóc, nhớ lúc mẹ khom lưng yêu thương giúp hấn lau nước mắt, bởi vậy, hấn biết bên dưới sự quan tâm của mẹ quan tâm cất giấu mộtmặt khôn khéo, vì chút chiếu cố kia, hấn sẵn lòng giúp đỡ mẹ một chút, giúp đỡ người nhà mẹ đẻ mẫu thân một chút.

Nhưng hấn không thể khoan nhượng biểu muội lợi dụng Quốc Công Phủ câu dẫn nam nhân.

"Mẹ yên tâm, ta tin tưởng cách làm người của biểu muội, nhưng tình ngay lý gian, sau này người sang đây thăm ta, biểu muội liền ở nhà đi. Ngoài ra, biểu

muội tuổi lớn rồi, mợ sớm chọn cho biểu muội mới hôn sự tốt, có người chọn thích hợp, người nói với ta một tiếng, kinh thành đệ tử ta đều có chỗ nghe thấy, ta giúp biểu muội kiểm định."

Nhìn phu nhân bên cạnh, Quách Kiều bình tĩnh nói, bình tĩnh lại không cho cự tuyệt.

Khuôn mặt Đàm Cửu Mẫu, trắng xanh không còn chút máu.

Tác giả có lời muốn nói:

Gia Ninh: muốn đi Vương Phủ.

Triệu Hằng: nhớ ta như vậy à?

Gia Ninh: người ta là nhớ trái cây!

Triệu Hằng đột nhiên cảm thấy ngực có chút đau.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chương 63

Hàn Chính Xương là người đàn ông anh hùng Quách Bá Ngôn, Quách Kiều cùng thường thức, đáng vẻ đường đường một thân hiên ngang khí khái hào hùng, quanh năm theo cha đóng giữ biên cương, hôm nay cưới một khuê tú kinh thành như hoa như ngọc, đương nhiên rất thích. Hàn Chính Xương đôi đôi Đình Phương vô cùng tốt, ngày lại mặt liền nhìn ra được, Đình Phương xuống xe ngựa, đều là Hàn Chính Xương giống như nha hoàn ân cần đỡ xuống.

Trai tài gái sắc, tiếc nuôi duy nhất, là thành thân nửa tháng, Đình Phương phải đi theo Hàn Chính Xương đi biên cương.

Vào ngày vợ chồng son rỗi kinh, Tổng Gia Ninh và các huynh muội Quách gia khác cùng ra khỏi thành đưa tiễn. Quách Kiều, đôi song sinh khá tốt, Tổng Gia Ninh và Lan Phương, Vân Phương đều khóc đỏ mắt, ôm Đình Phương tý tý dụ dằng nhất không nỡ buông tay, cuối cùng vẫn là Quách Kiều kéo ra, sau đó Hàn Chính Xương đỡ Đình Phương khóc không thành tiếng lên xe.

Xe ngựa càng chạy càng xa, Tổng Gia Ninh kinh ngạc nhìn nhìn qua, nước mắt vừa rơi xuống. Mọi người ở Quốc Công Phủ, nàng kính trọng nhất chính là Thái phu nhân, thích nhất chính là Đình Phương tý tý. Kiếp trước nàng phúc mỏng, một người lẻ loi hui quanh, đời này nàng có mẫu thân, còn nhiều thêm một tý tý tốt, không phải là tỷ muội ruột lại hơn hẳn tỷ muội ruột.

"Trở về đi." Có người nói ở bên tai nàng, còn vỗ nhẹ vai nàng.

Tổng Gia Ninh quay đầu, nhìn thấy Quách Kiều, hần nói lời an ủi nàng, đôi mắt còn đang nhìn theo hướng Đình Phương rời đi. Ánh mắt xéo qua Lan Phương, Vân Phương đã đi đến xe ngựa, Tổng Gia Ninh gật gật đầu, lau lau đôi mắt, mắt nhắm đi về hướng xe ngựa. Đến trước xe, nàng một cước dẫm lên ghế gỗ, vừa muốn đi cầm váy, tay phải đột nhiên bị người nắm lấy, lòng bàn tay này ấm áp, quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Thân thể Tổng Gia Ninh lập tức cứng ngắc lại vài phần, nhưng nàng biết rõ Quách Kiều chỉ là đơn thuần đỡ nàng một chút, nên cái gì cũng không nói, về mặt tự nhiên leo lên. Quách Kiều kịp thời buông tay ra, nhìn Tổng Gia Ninh tiến vào thùng xe ngồi xong, hần đi đến một bên, trở mình lên ngựa, trong lòng là muội muội, nhưng bàn tay vẫn còn sót lại hơi ấm tay của kẻ muội, bàn tay nhỏ bé, mềm mại không xương.

Mấy huynh muội phủ quốc công, lúc xuống xe Lan Phương tiện tay giúp đỡ Tổng Gia Ninh một chút, Tổng Gia Ninh liền quên mất đụng chạm ngăn ngại với Quách Kiều. Com tối huynh muội đều đi bồi Thái phu nhân, Thái phu nhân nhớ cháu gái lớn mình tự tay nuôi lớn, cơ hồ không nhúc nhích chiếc giường, hai ngày kế tiếp cũng không có tâm trạng ăn com, cả người tinh thần đầu cũng không tốt.

Lâm thị đau lòng bà bà, bảo Quách Bá Ngôn nghĩ biện pháp, vì vậy ngày hôm sau, Quách Bá Ngôn hồi phủ, dẫn theo một vị thái y...

Thái phu nhân đây là nhớ cháu gái, không phải thái y có thể trị tốt, nhưng thái y đề nghị bảo Thái phu nhân đi nơi tốt nghỉ mát tình dưỡng một thời gian, hôm nay kinh thành nóng nực khó chịu, Thái phu nhân ở nơi mát mẻ, thân thể thư thái, tâm tình tự nhiên sẽ chậm rãi tốt lên. Quách Bá Ngôn cảm thấy biện pháp này không tệ, hỏi Thái phu nhân có nguyện ý đi ra ngoài không, Thái phu nhân ngó ngó Sướng Tâm Viện của mình, khắp nơi đều là bóng dáng lớn cháu gái, liền gật đầu đáp ứng.

Quách gia có điền trang nghỉ mát, ở chân núi Thanh Tuyền Phong, trong núi nước suối trải rộng, không cần quan lại quyền quý cũng xây son trang trên núi.

Quách Bá Ngôn bảo Vân Phương, Tổng Gia Ninh hai đứa cháu gái chưa đính hôn đi cùng Thái phu nhân, chỉ có nữ quyến không được đi, lại để cho đôi song sinh đồng hành. Đôi song sinh nghe xong liền vui vẻ, tổ mẫu nghỉ mát bao lâu, bọn họ có thể không cần đọc sách luyện võ bấy lâu, kết quả khỏe mạnh hai anh em còn chưa có toét ra, Quách Bá Ngôn lại nói, bảo Văn, Vũ tiên sinh cùng đi.

Quách Phù, Quách Thứ nhất thời không cười được, Tống Gia Ninh cúi đầu cười trộm, Thái phu nhân nhìn hai tôn tử giống nhau như đúc, rốt cuộc không có nhớ cháu gái lớn lấy chồng ở xa như vậy nữa.

Chọn xong thời gian ra cửa, Quách Bá Ngôn tự mình hộ tống mẫu thân đi Thanh Tuyền Phong, Thái phu nhân mang theo hai cháu gái thu xếp ổn thoả, Quách Bá Ngôn dẫn Quách Phù Quách Thứ tuần tra điền trang, an bài hộ viện, ban ngày, buổi tối thay phiên công việc, cần phải cam đoan đảm người Thái phu nhân chu toàn. Nhưng đây là nhà của Vệ Quốc Công gia, kẻ trộm nào dám chạy đến đoạt thức ăn trước miệng cọp?

Quách Bá Ngôn tự tin mà hồi kinh, Tống Gia Ninh đi theo Thái phu nhân, an tâm ở bên cạnh bà.

một đoàn người tới thật trùng hợp, quân sự điền trang nuôi một con chó vàng mới sanh xong một ổ chó con, gần hai tháng rồi, cũng tặng hết cho người ta, chỉ chừa lại hai con, một đen một vàng, đúng là thời điểm khiến người yêu thích. Vân Phương là tiểu thư khuê các sinh ra ở kinh thành, chướng mắt loại chó cỏ này, Tống Gia Ninh lại cực kỳ thích, quân sự nịnh nọt chủ tử, muốn tặng hết hai con chó con cho Tứ cô nương.

Chó đen nhỏ trũng mắt, Tống Gia Ninh không muốn, chỉ giữ lại con chó vàng nhỏ thích thè lưỡi ra liếm lòng bàn tay nàng, ôm vào trong phòng mình nuôi, còn đặt cho cái tên, gọi chíp bông, một ngày hơn nửa thời gian đều ở trong sân treu chọc con chó. Treu chọc con chó một, Tống Gia Ninh hoặc là cùng Thái phu nhân đi bộ vòng vèo, hoặc là cùng Thái phu nhân nghe nữ tiên sinh kể chuyện, hoặc là cùng Vân Phương cười hi hi chạy tới nhìn đôi song sinh luyện công, cuộc sống trôi qua rất vui sướng.

Mỗi khi gặp tuần nghỉ ngơi, Quách Bá Ngôn sẽ mang theo Lâm thị, Mậu Ca Nhi tới thăm Thái phu nhân, ở bên cạnh nghỉ hết một chập lại đi, thấy Thái phu nhân khí sắc dần dần chuyển biến tốt đẹp, Quách Bá Ngôn rốt cuộc yên tâm.

Bất tri bất giác nửa tháng trôi qua, buổi chiều 19 ngày hôm đó, Tống Gia Ninh, Vân Phương đang chơi bài dưới bóng cây cùng Thái phu nhân, bên ngoài điền trang bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng vỗ ngựa đất đất. Thái phu nhân ngó ngó tường viện, cười nói: "Chắc là đại ca các con đến." con trưởng thỉnh thoảng có việc không thể tới đây, trưởng tôn nhiều lần không quên, hơn nửa đều là tới hôm trước tuần nghỉ ngơi liền đến, có thể ở bên cạnh một đêm.

Thái phu nhân nói xong, thời gian không đến một chén trà, thân ảnh cao lớn của Quách Kiêu liền xuất hiện ở hậu viện điền trang, trên người mặc quan phục Đô Đầu Mã Quân, hiển nhiên là trực tiếp từ quân doanh tới. Nhưng Tống Gia Ninh nhìn thấy trước nhất lại là da xanh mùa hạ Quách Kiêu mang theo trong tay, vừa tròn vừa dài, so với hai đầu người còn lớn hơn.

"Đại ca lấy ở đâu đó?" Vân Phương kinh ngạc nhảy dựng lên, mới lạ chạy tới nhìn.

Quách Kiêu vừa đi sang phía này vừa nói: "Hôm qua cậu phái người đưa đến phủ, mẫu thân không cho động vào, bảo ta mang đến hiếu kính tổ mẫu."

Tống Gia Ninh nở nụ cười, biết rõ cậu trong miệng Quách Kiêu là chỉ Lâm Chính Đạo cậu của nàng, cậu là phú thương, thường xuyên có thể có được những vật hiếm lạ.

"Mẫu thân con thiệt là, bên chúng ta không phải là không có, dưa lớn như vậy, Mậu Ca Nhi khẳng định thèm ăn lắm?" Tưởng tượng dáng vẻ đứa cháu út vây quanh dưa chảy nước miếng, Thái phu nhân bỗng nhiên muốn hỏi phủ.

Hai nha hoàn nhận đi dưa, rửa sạch cắt thành dưa miếng, xếp trên mâm đựng trái cây sứ trắng rồi bưng lại. Quách Phù Quách Thứ nghe thấy mà đến, huynh muội ngồi vây quanh một vòng, cùng Thái phu nhân ăn dưa. Quách Thứ giống như cố ý nhỏ hạt dưa ra thật xa, con chó vàng nhỏ chíp bông liền vui vẻ chạy tới, không thích ăn hạt dưa, nhưng thích đuổi theo chơi. Cứ chỉ bắt nhả như thế, Thái phu nhân dạy dỗ tôn tử một trận.

"Ngày mai ta đi vào núi chuẩn bị món ăn dân dã, hai người các ngươi có đi không?" Quách Kiêu đột nhiên hỏi hai đường đệ.

Đôi song sinh công phu luyện được cũng tạm được, nhưng thích săn bắn, nghe vậy lập tức gật đầu.

"Muội cũng đi!" Vân Phương đi theo ồn ào nói.

Tống Gia Ninh nở nụ cười, Tam tỷ tỷ này, chỉ cần là chơi đùa, nàng liền không có không muốn đi.

Quách Kiêu nhìn Thái phu nhân, mời trưởng bối định đoạt.

Quá phu nhân cười gật gật đầu: "đi đi, An An cũng đi theo đi, Lan Phương đã đính hôn, kế tiếp chính là hai đứa các con, thừa dịp ở thôn trang chơi cho tận hứng chút ít, hồi phủ phải nghe lời, không thể như tiểu hài tử." Ý trong lời nhìn chằm chằm vào Vân Phương.

Vân Phương cười hắc hắc, biết rõ tổ mẫu nói là nàng.

Tống Gia Ninh lại không muốn cùng Quách Kiêu đi ra ngoài, trong lòng nàng, Quách Kiêu trưởng thành thành đại nam nhân là một con Sói, tuổi càng lớn càng nguy hiểm, bản thân đã từng là con mồi bị Quách Kiêu ăn bảy năm, Tống Gia Ninh thà rằng làm tiểu nhân nghi kỵ huynh trưởng quân tử, cũng không dám bắt chước một chút mạo hiểm.

"trên núi muỗi nhiều, con không đi đâu, con muốn ở nhà bồi tổ mẫu." Tống Gia Ninh nương dựa vào bên cạnh Thái phu nhân, làm nũng nói.

Quách Kiêu đang ăn dưa, nghe được giọng nói ngọt ngào của nàng, lông mi thật dài của hắn giật giật, cũng không nâng lên.

"Muội yếu ớt quá, không được, muội phải đi, các ca ca đi nhanh hơn, hai chúng ta làm bạn." Vân Phương kêu lên.

Tổng Gia Ninh còn muốn cự tuyệt, Thái phu nhân vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng, yêu thương nói: "An An đi đi, tổ mẫu có hoa lộ đuổi muỗi, con lau trên người đó."

Đôi song sinh cũng nhiệt tình mời nàng, thịnh tình không thể chối từ, Tổng Gia Ninh cũng không biết xấu hổ cự tuyệt nữa, mọi người hẹn ngày mai ăn điểm tâm xong liền xuất phát. Sáng sớm hôm sau, Tổng Gia Ninh thay áo ôm tay dài màu hồng nhạt, phía dưới là váy dài màu trắng thêu lá sen, trước khi xuất môn cố ý thoa lên cổ, lên tay hoa lộ Thái phu nhân đưa.

Dẫn Song nhi đến tiền viện, bọn người Quách Kiều tề tụ hết rồi, Tổng Gia Ninh nhìn Vân Phương, ngạc nhiên nói: "Xảo Dung đâu?"

Xảo Dung là đại nha hoàn của Vân Phương, lần này tới điền trang, hai tỷ muội cũng chỉ dẫn theo một đại nha hoàn đi ra ngoài, còn lại đều là thô sử.

Vân Phương không để trong lòng lắm nói: "Nàng đau bụng, không có việc gì, chúng ta đi lên núi chơi, lại không cần nàng hầu hạ cái gì, mang theo ngược lại vướng víu."

Lời nói này, Song nhi có chút lúng túng.

"đi thôi." Quách Kiều cất cao giọng nói, Tổng Gia Ninh vô thức nhìn sang, hôm nay Quách Kiều, hiếm thấy mà mặc một kiện cẩm bào màu trắng, nổi bật lên khuôn mặt như quan ngọc của hắn, người cũng phong lưu thêm vài phần so với bình thường. Nhưng Tổng Gia Ninh chỉ dò xét liếc liền thu hồi ánh mắt, khoắc cánh tay Vân Phương, hạ quyết tâm chuyến này muốn cùng Vân Phương một tác cũng không rời.

Nhưng mà mới lên núi, kế hoạch của Tổng Gia Ninh đã bị người phá hủy.

Quách Thứ đề nghị sáu người chia làm ba tổ, một canh giờ sau tụ họp dưới cây cây thông già trên đỉnh núi, xem ai bắt được con mồi nhiều hơn.

Tổng Gia Ninh trong lòng căng thẳng.

"Tốt tốt, ta và đại ca một tổ." Vân Phương tranh giành chạy đến bên cạnh Quách Kiều, ôm cánh tay Quách Kiều nói, đại ca võ nghệ mạnh nhất, nhất định sẽ thắng.

Trái tim kéo căng của Tổng Gia Ninh lập tức buông lỏng xuống.

Quách Phù lập tức nói: "An An cùng ta một tổ." Hai muội muội, Tứ muội muội yên tĩnh hiểu chuyện, đổi thành Tam muội muội om sòm, hắn còn sợ Tam muội muội làm con mồi sợ chạy mất.

Quách Thứ không vui, không muốn kết tổ với Song nhi một đứa nha hoàn, đề nghị ba huynh đệ trước bàn tay hay mu bàn tay, thắng thì cùng Tổng Gia Ninh một tổ, hai người còn lại chơi đoán số, lại thắng thì cùng Vân Phương một tổ, còn dư lại mang theo Song nhi. Vân Phương chu môi, rầu rĩ không vui nói: "Tam ca có ý tứ gì? Ta sao lại so ra kém Tứ muội muội hả?"

"Ngươi nói nhiều!" Quách Thứ hặc hặc cười, không lưu tình chút nào nói: "Ta đó là nể mặt ngươi, bằng không thì ngươi còn phải xếp hạng phía sau Song nhi."

Vân Phương tức giận đến đi đánh hắn.

"Tốt rồi, sớm chút phân tổ, sớm chút xuất phát." Quách Kiều ngăn trước mặt Quách Thứ, dùng ánh mắt ra hiệu Quách Phù tới đây, ba huynh đệ bàn tay hay mu bàn tay.

Tổng Gia Ninh chờ đợi lo lắng mà nhìn chăm chăm vào tay của ba người.

Theo một tiếng "Ra" của Quách Thứ, ba cánh tay đồng thời đưa ra ngoài, trong đó chỉ có một lòng bàn tay hướng lên, là... Quách Kiều.

Tác giả có lời muốn nói: đừng lo lắng Quách Kiều đùa giỡn nhiều, hắn cũng chỉ còn có nửa năm này có thể hù dọa Gia Ninh một chút thôi, dù sao Gia Ninh mười bốn tuổi liền xuất giá!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 64

Người chậm cần bắt đầu sớm, tự biết võ nghệ không bằng huynh trưởng, phân tổ vừa kết thúc, Quách Phù liền dẫn theo Song nhi, Quách Thứ cũng dẫn theo Vân Phương sớm một bước lên núi, một người giành đường núi chính giữa, một người giành đường núi bên trái, để lại cho Quách Kiều con đường dường như khó đi bên phải. Quách Kiều cũng không so đo, một tay cầm cung, tìm tòi nghiên cứu hỏi kẻ muội cùng tổ với hắn: "Sao mặt lại trắng như

vậy, sợ ta thua à?"

Tổng Gia Ninh lắc đầu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Tiền thuật của đại ca cao siêu, nhất định sẽ thắng."

Nhưng trong lòng lại đang do dự, vẫn chưa có lên núi, nàng có thể tìm lý do sớm trở về không?

"đi thôi." Quách Kiều thân nhiên nói, ánh mắt rời khỏi gương mặt tái nhợt của nàng. Nếu như nàng thật lòng thật dạ khen hắn, hắn có lẽ sẽ cao hứng, nhưng nàng ngay cả cùng hắn lên núi cũng sợ...

Nhìn đường phía trước, Quách Kiều thật sự nghĩ mãi không thông, huynh muội ở chung gần ba năm rồi, hắn cũng không có khi dễ nàng, kể muội rất cuộc đang sợ cái gì?

Nam nhân sau lưng, Tổng Gia Ninh hơi mím môi, cuối cùng vẫn đi theo. Tránh ở chung một mình với Quách Kiều chỉ là vì phòng ngừa vạn nhất, nhưng làm gì có nhiều vạn nhất như vậy? hiện tại hắn là huynh trưởng trên danh nghĩa của nàng, Quách Kiều có thêm muốn thân thể của nàng, cũng sẽ không động tâm với muội muội trong nhà? Huống chi, vào kinh lâu như vậy, Quách Kiều chưa bao giờ biểu lộ loại ý tứ này đối với nàng.

Tổng Gia Ninh lặng yên tự an ủi bản thân, sắc mặt dần dần khôi phục bình thường, nhưng vẫn không dám thân cận Quách Kiều quá, tận lực bảo trì khoảng cách khoảng năm bước. Chân núi địa thế bằng phẳng, Quách Kiều quay đầu lại nhìn mấy lần, thấy Tổng Gia Ninh theo kịp, hắn liền bắt đầu lưu ý con mồi. Núi Thanh Tuyền cũng không cao, không có nhánh thú, chỉ có chim tước, thỏ rừng cùng các món ăn dân dã thông thường, Quách Kiều mắt nhìn xung quanh tai nghe tám hướng, đi tới đi lui, hắn bỗng nhiên giơ tay lên.

Tổng Gia Ninh kiếp trước đã từng đi săn cùng hắn, biết rõ đây là lại ý bảo nàng dừng lại, lập tức dậm chân, khẩn trương nhìn quét chung quanh.

Quách Kiều từ trong túi đựng tên phía sau lưng rút ra một mũi tên, sau đó nghiêng người sang hướng phía bên phải, Tổng Gia Ninh nhìn theo phương hướng hắn nhắm. Ngày mùa hè cây trong rừng tươi tốt, Tổng Gia Ninh ngẩng đầu, híp mắt cố gắng tìm kiếm, rốt cuộc ở trong một phiến cảnh lá phát hiện một con chim tước núi lông màu đen, gần như cùng lúc đó, mũi tên của Quách Kiều nhanh chóng bắn ra.

"Đông" một tiếng, con chim tước núi rơi xuống đất, đập đập cánh, không tới hai cái liền bất động.

Quách Kiều không chậm không vội đi tới, xoay người bắt lấy, trước bẻ gãy cây tiễn, dùng sợi dây trói lại hai cái đuôi con chim tước núi, lại giao cho Tổng Gia Ninh.

Tổng Gia Ninh ngoan ngoãn đưa tay nhận.

Quách Kiều ngoài ý muốn nhìn nàng: "không sợ?" hắn lần đầu tiên mang con mồi về nhà, ngay cả Tam muội muội rất lớn gan cũng do dự thật lâu mới dám cầm loại con mồi chết này.

Tổng Gia Ninh lắc đầu, nhưng trong đầu nhớ lại tình hình lần đầu cùng hắn lên núi trong kiếp trước. Khi đó Quách Kiều săn cho một con thỏ, trực tiếp xuyên qua cổ, sau đó Quách Kiều cũng rút hết mũi tên ra, con thỏ máu chảy đầy đất. Ngực nàng không thoải mái, không dám tới gần, nhưng Quách Kiều cứng rắn nhét con thỏ vào trong tay nàng, bảo nàng trực tiếp mang theo.

Đó là vật chết đầu tiên Tổng Gia Ninh đụng tới, sợ tới mức buổi tối liên tục ngủ không được.

Nhưng thân phận không giống nhau, đối đãi muội muội, Quách Kiều săn sóc rất nhiều, không có rút đầu mũi tên ra, còn buộc sợi dây. Nhìn con chim tước núi đã hết thở dưới sợi dây một chút, Tổng Gia Ninh cười cười, khách khí lấy lòng Quách Kiều: "Vừa mới vào núi đại ca liền bắn một con chim, Nhị ca Tam ca biết, khẳng định sẽ sốt ruột."

Quách Kiều nhếch khóe môi, tiếp tục đi về phía trước.

Tổng Gia Ninh mang theo con chim tước núi, nhìn thân ảnh Quách Kiều chăm chú tìm kiếm con mồi trước mặt, đột nhiên cảm giác được, ở chung một mình với huynh trưởng Quách Kiều, dường như cũng không có nguy hiểm lắm.

Lòng phòng bị của Tổng Gia Ninh được nói lỏng, nhưng thân thể dần dần uể oải đi theo sau lưng Quách Kiều mới trèo được hai khúc liền thở hồng hộc. Quách Kiều quay đầu lại, thấy nàng rơi lại vài chục bước, đang đưa tay lau mồ hôi, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp chẳng biết từ lúc nào biến thành màu đỏ như thoa son, mắt hạnh như mưa, đôi môi đỏ mọng khẽ mở...

Cổ họng Quách Kiều bỗng dưng xiết chặt, ánh mắt không tự chủ được dời xuống.

Nàng mặc áo sam màu hồng nhạt, như một đóa hoa nở rộ trong núi, gió nhẹ lướt qua, nàng theo làn gió rung rung, làm cho người ta thương tiếc.

Quách Kiều ánh mắt trở tối, chuyển phương hướng, đi tới chỗ nàng.

"Cho ta." Đến gần, hắn đưa tay cho nàng.

Tổng Gia Ninh ngẩn người, thấy hắn nhìn chăm chăm vào con chim tước núi trong tay phải của nàng, liền hiểu, lập tức tất cả đều đưa cho hắn.

Quách Kiều nhận con mồi, đứng tại chỗ một lúc lâu, ngắm nhìn phương xa, nghe hơi thở của Tổng Gia Ninh bình tĩnh trở lại, mới tiếp tục lên trên.

Đường núi càng ngày càng khó đi, Tống Gia Ninh nhìn nhìn đỉnh núi dường như còn rất xa, trong lòng liên tục kêu khổ, nhưng vào lúc này, một bên khác trong núi bỗng nhiên truyền đến tiếng Quách Thứ cao giọng kêu to: "Đại ca nhị ca, các người còn trèo sao?"

Tống Gia Ninh bật cười, rất nhanh giọng Quách Phù lại vang lên: "Ta sắp tới đỉnh núi rồi!"

Nghe giọng nói này, quả thật là cao hơn bọn họ.

Tống Gia Ninh nhìn Quách Kiều, tò mò Quách Kiều có đáp lại hai người đệ đệ hay không.

Quách Kiều liếc nàng, chỉ thấp giọng nói: "đi nhanh chút."

Có chút ý tứ ghét bỏ, dường như nguyên nhân làm hấn rút lại phía sau tất cả đều thuộc về trên người Tống Gia Ninh. Tống Gia Ninh cam chịu, đợi Quách Kiều xoay qua chỗ khác, nàng mới bấu mỗi, nhưng lại không thể không chịu đựng chân mỗi cố gắng đuổi kịp Quách Kiều. đi đến một chỗ dốc đứng, chính giữa có một chỗ đất trũng, rất cao, Tống Gia Ninh bò không lên nổi, Quách Kiều liền nhảy lên trước, buông con mỗi, cúi người nàng đưa tay cho nàng đưa tay.

Tống Gia Ninh do dự một chút, đưa tay cho hấn.

Nàng vừa nhắc tay, tay áo liền không thể kiểm soát trượt ra một đoạn, lộ ra một đoạn cổ tay óng ánh như ngọc tuyết. Quách Kiều ánh mắt khẽ động, Tống Gia Ninh thấy hấn nhìn chăm chăm vào cánh tay của mình, trong lòng hoảng hốt, vừa muốn rút tay về, tay lại bị người nắm lấy. Nàng mặt lạnh rồi, trong lòng bàn tay đỏ mọng hơi đầy đặn, bàn tay to của Quách Kiều khô ráo, nhưng nóng hổi như lửa.

Tống Gia Ninh càng phát hoảng, tay bị hấn tóm lấy, người cũng tự nhiên kháng cự, ánh mắt Quách Kiều vừa mới nhìn cổ tay nàng, lửa nóng trên tay hấn, cũng làm nàng sợ hãi. Nàng ngờ ngác bất động, Quách Kiều vốn định nhắc nhở nàng nên nhắc chân phối hợp như thế nào, thoáng nhìn thấy nỗi sợ hãi trong đôi mắt hạnh thanh tịnh của nàng, Quách Kiều bỗng nhiên không cần nàng phối hợp, ổn định thân hình, trực tiếp kéo cô nương nhỏ nhắn xinh xắn lên.

Tống Gia Ninh kêu lên một tiếng, thân thể bay bổng và đau đớn từ cánh tay đồng thời kéo tới, trong đầu một mảnh trống không, chỉ còn lại có bản năng, dẫm lên cái gì, muốn nắm cái gì, nhưng nàng biết mình quyết không thể dựa lên trên người Quách Kiều, cho nên hai chân vừa chạm đất, cảm giác cánh tay Quách Kiều đặt lên trên eo nàng, Tống Gia Ninh mãnh liệt đẩy ra hấn, đứng ở một chỗ khác, không ngờ trên lưng bỗng nhiên truyền đến một cỗ lực lớn, Quách Kiều lại ôm nàng ngã về phía sau!

Thất kinh, trời đất quay cuồng, Tống Gia Ninh bị người chuyển một cái, đỉnh đầu là khuôn mặt mơ hồ của Quách Kiều, nàng vô thức nhắm mắt lại, sau đó liền cảm thấy một cánh tay chế trụ cái ót nàng, tiếp theo, cả người nàng cũng ngã xuống đất. Phía sau lưng đập lên mấy viên núi đá, đau đến mức nàng thống khổ nhíu mày, không đợi đau đớn phía sau lưng bớt xuống, trên người đột nhiên bị đè nặng...

Cảm giác quen thuộc áp bách, thể xác và tinh thần Tống Gia Ninh chấn động mãnh liệt, mở to mắt, nhìn khuôn mặt Quách Kiều phía trên gần như sắp dán lên lên trên mặt nàng, Tống Gia Ninh bỗng nhiên đã quên hết đau đớn. Trí nhớ của kiếp trước như thủy triều vọt tới, lần đầu tiên ở cùng hấn, hấn ném nàng lên trên sập, như lang như hổ, liền giống như bây giờ, chặt chẽ không rời đè nặng nàng.

Tống Gia Ninh sợ hãi, nàng vội vã giãy giụa, mới động, thân thể lần nữa cứng ngắc, trong mắt hiện lên nỗi sợ hãi khác cốt ghi tâm.

Quách Kiều cũng không có nhìn nàng, từ lúc đè nàng, hấn liền nhắm mắt lại. Kể muội béo hơn các muội muội khác, khuôn mặt mũm mĩm, hai năm trước các huynh muội khác đều thích bóp mặt nàng, hấn cũng muốn, nhưng hấn nhịn được. Khi đó hấn chỉ tưởng tượng qua cảm giác bóp mặt nàng, năm nay từ chiến trường trở về, chú ý tới chỗ biến hóa nơi vạt áo nàng, Quách Kiều liền khó lòng kìm nổi, không chỉ một lần tưởng tượng...

hiện tại, cả người nàng đều ở dưới người hấn, giống như một khối bông mềm mại thật đầy, không chỗ nào không mềm mại, nhưng cũng không cần lo lắng áp hổng.

Bông quá mềm, Quách Kiều không dám động, bởi vì hấn không biết động sẽ biến thành cái dạng gì, nhưng nàng lại động trước rồi...

Quách Kiều hít thở xoay mình lần nữa, thân thể hoàn toàn mất khống chế, giường cung bật kiếm.

Nhưng nàng lại bất động, là cảm nhận được sao?

Quách Kiều chậm rãi mở to mắt, trông thấy nàng từ từ nhắm hai mắt, nguyên nhân bởi vì leo núi mệt mỏi mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lúc này một mảnh trắng bệch, ngay cả bờ môi cũng mất màu sắc, thân thể cứng ngắc giống như cọc gỗ, hô hấp dường như cũng dừng lại. Quách Kiều trong lòng cá kình, vô thức muốn rời khỏi, nhưng thân thể lại không nổi, nghĩ đến nặng nàng như vậy, thực tế là...

Nghĩ tới đó, Quách Kiều bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, nàng sợ thành như vậy, là sợ hãi té ngã, hay là sợ hấn?

Nhưng, nàng biết rõ đó là cái gì sao? một nha đầu mười ba tuổi, không có khả năng hiểu được, trừ phi, nàng tiếp xúc qua nam nhân.

Ý nghĩ này xuất hiện, dục vọng trên người Quách Kiều muốn lui hơn phân nửa, nhưng vẫn duy trì lửa giận đe dọa nàng, nhưng Quách Kiều không quan tâm, hấn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của Tống Gia Ninh, khàn giọng hỏi: "Vì sao trốn ta? Nếu như muội không né, chúng ta không sẽ ngã úp mặt."

Tống Gia Ninh căn bản nói không ra lời, kiếp trước hấn như vậy, hiện tại nàng là kẻ muội của hấn, hấn lại như vậy, hấn tại sao có thể, hấn...

Nước mắt lăn xuống, Tống Gia Ninh khóc, bắt đầu chỉ là im lặng rơi lệ, khóc thút thít, muốn ngừng cũng ngừng không được, trong đầu tất cả đều là mặt mù tăm tối của kiếp trước, là tuyệt vọng bàng hoàng đời này. Nơi đây không tính là hoang sơn dã lĩnh, nhưng bốn phía không người, Quách Kiều thật muốn cường bức nàng, nàng nên làm cái gì bây giờ? Khí lực hần lớn như vậy, nàng...

Nhưng vào lúc này, trên người chợt buông lỏng.

Tống Gia Ninh khiếp sợ quên luôn khóc, mờ to mắt, ánh mắt mơ hồ, chỉ thấy một bóng người lần nữa tới gần, Tống Gia Ninh bản năng muốn trốn, còn chưa kịp động, bà vai đột nhiên bị người bắt lấy, sau đó đỡ nàng lên. Nước mắt trong mắt rớt xuống, Tống Gia Ninh rõ ràng nhìn thấy Quách Kiều ngồi ở bên cạnh nàng.

Nàng không dám nhìn lên trên, cúi đầu, các loại ý niệm trong đầu trong đầu hiện lên, hần kéo nàng, là buông tha cho nàng sao?

"Khóc cái gì?" bên tai vang lên tiếng chất vấn lạnh lùng của hần.

Tống Gia Ninh hoang mang lo sợ, không biết nên nói như thế nào.

"hồi." Thanh âm hần bỗng nhiên tăng thêm, như là tức giận.

Tống Gia Ninh giật mình, bối rối luống cuống nói: "Muội, phía sau lưng muội đau..."

Quách Kiều nhú mày, nghiêng đầu nhìn phía sau nàng, chỉ thấy trên tiểu sam màu hồng nhạt của nàng, lại có thể ghim mấy viên đá lớn nhỏ cỡ trứng gà, ngay cả nàng ngồi dậy không có rơi xuống, đủ thấy ghim nhiều bao nhiêu. Nhìn lại khuôn mặt tái nhợt của nàng một chút, trên mặt lưu lại nước mắt ủy khuất, Quách Kiều rút cuộc đã hiểu, nàng vừa nãy như vậy, là đau cực kỳ.

cô nương nũng nịu nuôi dưỡng ở trong khuê phòng, làm sao chịu được loại khổ này?

Con giận dữ trong ngực tan thành mây khói, Quách Kiều đưa tay, cẩn thận từng li từng tí lấy mấy viên đá xuống dưới, tiện tay vứt xuống dốc núi.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Chương 65

Ném mấy viên đá đi, Quách Kiều bảo Tống Gia Ninh đừng nhúc nhích, hần cúi đầu đi vòng qua sau lưng nàng, hai ngón tay kéo đều cái áo của Tống Gia Ninh bị đá ghim, thấy áo sam chỉ bị xước chút xíu, cũng không có vết máu chảy ra, hần yên tâm, bàn tay dán lên, nhẹ nhàng giúp nàng ấn xoa tan máu bầm. Tống Gia Ninh cả người chấn động, đau quá.

"Nhịn một chút, hiện tại không bóp, thời gian dài càng đau." Mắt nhìn bên mặt tái nhợt của nàng, Quách Kiều thấp giọng nói.

Tống Gia Ninh cũng không dám động, cố gắng chịu đựng cảm giác hiệp bức nóng như lửa hần do bàn tay to của hần mang đến.

"Ta kéo muội đi lên, muội trốn cái gì?"

Sau khi trầm mặc một hồi, ngay khi Tống Gia Ninh muốn nói sau lưng nàng đã hết đau, bên tai lần nữa vang lên lời hỏi thăm trầm thấp của Quách Kiều. Tống Gia Ninh không có sợ như lúc bị hần đè khi nãy, ánh mắt đảo qua dốc đứng phía dưới, Tống Gia Ninh tạm thời suy nghĩ một cái lấy cớ: "Chỗ đây rất cao, đại ca bỗng nhiên túm lấy ta, ta sợ té xuống, nghĩ liền né sang bên cạnh."

Quách Kiều không có lên tiếng, thật sự là như vậy à, trước khi nàng đi lên sợ hãi nơi đây nhất cũng có thể giải thích rồi, không phải sợ hần, là sợ cái sườn núi này.

Nghi hoặc được giải trừ, chỉ còn thân thể khác thường của hần ...

"Muội không đau, đa tạ đại ca." Nàng bỗng nhiên nhỏ giọng nói.

Quách Kiều dừng một chút, bàn tay rời khỏi nàng, liếc mấy viên đá vụn khác trên mặt đất mặt, Quách Kiều nhìn chăm chăm vào bên mặt nàng hỏi: "Còn có chỗ nào bị cán nữa không? Ta bị ngọc bội cán một cái, có phải cũng đâm trúng muội hay không?"

Tống Gia Ninh đang dùng khăn lau nước mắt trên mặt, nghe vậy động tác khẽ ngừng, lập tức mờ mịt ngập ngừng nói: "không có, chỉ lo phía sau lưng đau." Đẩy lòng lên lút nhẹ nhàng thở ra, xem ra Quách Kiều vẫn là cô kỵ quan hệ huynh muội của hai người, không dám biểu lộ khát vọng của hần đối với kẻ muội, đối thành kiếp trước, hần có lẽ đã trực tiếp động thủ ở chỗ này.

Quách Kiều cũng buông lỏng xuống, nhưng, ở sâu trong nội tâm, dường như cũng có vẻ thất vọng, nếu như nàng biết rồi, có thể hay không..

"NGAO..."

Đỉnh núi chợt truyền đến một tiếng "Sói tru", Quách Kiêu ngẩng đầu, nghe ra là tiếng của nhị đệ Quách Phù. Tiếng kêu đã cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn, Quách Kiêu đứng dậy, tiện tay đỡ cánh tay Tống Gia Ninh kéo nàng lên, đi về phía trước khoảng vài bước hắn mới buông Tống Gia Ninh ra. Thấy khuôn mặt nàng vẫn còn trắng bệch, vốn là đuối, trải qua lần giật mình này khẳng định càng trào không nổi, Quách Kiêu liền hướng lên đỉnh núi nói: "Gia Ninh vấp ngã, ta đưa nàng xuống núi, chúng ta gặp nhau ở chân núi."

Tiếng la hét hùng hồn to rõ, ở giữa núi rừng ung dung quanh quẩn.

Quách Thứ, Quách Phù cơ hồ trăm miệng một lời hỏi thăm Tống Gia Ninh có bị thương hay không. Quách Kiêu đơn giản trả lời không có, liền kết thúc đoạn truyền âm không cốc này(ý nói là truyền âmnoi rừng núi), một tay mang theo con mồi, một tay nắm cổ tay Tống Gia Ninh, muồn dắt nàng xuống núi. Tống Gia Ninh rụt trở về, nhìn vạt áo hắn nói: "không cần, muội không sao."

"Xuống núi càng khó đi, ngã nữa, muội khóc cho coi." Quách Kiêu kiên trì nói, mà lại không cho cự tuyệt.

Tống Gia Ninh không lay chuyển được hắn, đành phải tùy hắn nắm chặt cổ tay, thẳng đến con đường phía trước địa thế bằng phẳng. Quách Kiêu mới buông tay ra. Đôi song sinh còn phải đợi một lát nữa, Quách Kiêu bảo Tống Gia Ninh ngồi đợi trên tảng đá, hắn còng túi đựng tên tìm kiếm con mồi ở gần đó, Tống Gia Ninh yên lặng ổn định tâm trạng, nghe Quách Kiêu liên tiếp bắn trúng mấy con chim sẻ, lại không đi nhặt, giống như bắn tên giết thời gian.

không biết qua bao lâu, trên núi truyền tới tiếng bước chân vội vàng, Tống Gia Ninh nghiêng đầu, nhìn thấy mấy bóng người.

"An An, muội không sao chứ?" Quách Thứ xông tới trước nhất, tuy rằng đã nhận được cam đoan của huynh trưởng, nhưng bọn họ vẫn rất lo lắng cho Tống Gia Ninh.

Tống Gia Ninh đứng ngay ngắn, cười lắc đầu, Quách Thứ chờ Quách Phù tới ba người vây quanh nàng dạo một vòng, xác định không có việc gì, bầu không khí rốt cuộc thoải mái hơn, ganh đua so sánh số lượng con mồi. Quách Kiêu chờ bọn họ náo nhiệt đủ rồi mới hai tay trống trơn đi tới, nghiêm mặt nói: "Nếu như Gia Ninh không có bị thương, chuyện muội ấy ngã cũng không cần nói cho tổ mẫu biết, đừng để cho tổ mẫu lo lắng."

Mấy người Quách Phù cũng gật đầu.

"đi thôi." Quách Kiêu cầm lên con mồi hắn săn được trên đường lên núi, dẫn đầu rời đi.

Đến điện trang, Tống Gia Ninh trước đi phòng mình rửa mặt thay quần áo, phía sau lưng vẫn mơ hồ đau đớn như cũ, cởi quần áo liền gọi Song nhi nhìn, Song nhi cúi đầu, chỉ thấy trên lưng trắng tuyết tựa như đậu hủ non, nhiều hơn một vết đỏ cỡ ngón tay cái, sâu hơn một chút sẽ rách da chảy máu. Song nhi cực kỳ đau lòng: "cô nương, nô tì đi nói một tiếng với Thái phu nhân, người phải dùng thuốc thôi."

Các nàng không có chuẩn bị, Thái phu nhân khẳng định mang theo thuốc trị thương.

Tống Gia Ninh gọi Song nhi nâng tấm gương lên, nàng quay đầu nhìn nhìn, thử thăm dò xoa bóp vết thương, nói: "Thôi, dưỡng hai ngày là được rồi." Hai ngày này cẩn thận đừng có lại đụng phải là được.

Dọn dẹp một chút, muồn dùng cơm, Tống Gia Ninh đổi sang bối tử màu xanh nhạt, đi qua bên Thái phu nhân.

Trưởng tôn đến thăm bà, Thái phu nhân thật cao hứng, buổi trưa dùng nhiều hơn nửa chén cơm. Tống Gia Ninh ngồi ở phía bên phải Thái phu nhân, giống như thường ngày im lặng dùng cơm, đôi song sinh trên ghẹo nàng nàng liền cười cười, nhìn cũng không có nhìn sang hướng Quách Kiêu bên kia. Sau khi ăn xong Thái phu nhân muồn nghỉ trưa, mấy huynh muội lần lượt đi ra ngoài.

"Trị tụ bầm." Tống Gia Ninh bước ra cổng, chợt có người ngăn trước mặt nàng, đưa cho nàng một bình sứ nhỏ men xanh.

Tống Gia Ninh do dự, đưa tay nhận, nói khẽ: "Đa tạ đại ca."

Quách Kiêu không nói cái gì nữa, xoay người lại rời đi, Song nhi đi theo sau lưng chủ tử, đợi Quách Kiêu đi xa, nàng nhỏ giọng cười nói: "Thế tử gia nhìn lạnh lùng, không nghĩ tới cẩn thận như vậy." Nếu không phải hôm nay, nàng còn tưởng rằng Thế tử gia không quá chào đón Tử cô nương.

Tống Gia Ninh nhìn bình sứ men xanh trong tay, trong lòng ngũ vị tạp trần, nếu như không có cái lần đề áp kia, nàng cũng sẽ cảm thấy Quách Kiêu là một kẻ huynh tốt, đáng tiếc, cho dù hắn che giấu tốt, nhưng thân thể của hắn sẽ không gạt người.

Trải qua chuyện này, Tống Gia Ninh càng thêm đề phòng Quách Kiêu, cuối tháng sáu đi theo Thái phu nhân về phủ quốc công, Quách Kiêu lúc đi ra ngoài còn tốt, chỉ cần Quách Kiêu nghỉ tuần, Tống Gia Ninh ngoại trừ đi thỉnh an Thái phu nhân, ngoại trừ thuận theo mẫu thân đệ đệ đi dạo trong hoa viên giải sầu hồng mát, liền không có bước qua Lâm Văn Đường, Văn Phương đến mời nàng, nàng đều kiểm soát khước từ.

Cũng may mỗi tháng thì có ba ngày nghỉ tuần (một tuần mười ngày), vẫn là tách biệt, cũng không có người chú ý tới khác thường của Tống Gia Ninh trong ba ngày này.

~

Tết Trung Nguyên đã tới rồi, kinh thành có tập tục thả hà đăng té thân nhân, mỗi khi đến đêm nay, đám khuê tú bên trong thế gia vọng tộc đều mang theo một chiếc hà đăng đẹp để đi đến mép nước, là thật tâm tưởng nhớ người thân đã mất, còn lại là đơn thuần tham gia náo nhiệt, suy cho cùng trong đêm 15, trăng sáng treo cao, hà đăng trôi trên mặt sông, cũng là một bức họa đẹp.

14 ngày hôm đó, đôi song sinh, Vân Phương đến hẹn Tổng Gia Ninh, đêm mai mọi người cùng nhau đưa ngoài thả hà đăng. Trong lòng Tổng Gia Ninh rõ ràng, đêm mai Quách Kiều nhất định sẽ đồng hành, nhưng nàng phải đi, bởi vì nàng có cha ruột muốn nhớ lại, mà mẫu thân tái giá đến Quốc Công Phủ, tuy nói hoa viên Quốc Công Phủ có một vùng hồ nước, thân phận bà như vậy, không thích hợp ở Quách gia thả hà đăng cho phụ thân.

"Vâng." Nàng cười đáp ứng.

Đôi song sinh, Vân Phương ngồi một lát liền đi, Tổng Gia Ninh lấy tể văn đã viết một nửa ra, tiếp tục hành văn. Cha đẻ mất nhiều năm, Tổng Gia Ninh sớm đã quên mất dáng vẻ của phụ thân, nhớ cũng không nhớ được, không có khả năng nhớ nhiều, nhưng đến ngày này, vẫn sẽ hoài niệm, sẽ đích thân làm hà đăng cho ông.

Khi Lâm thị tới, nhìn thấy nữ nhi im lặng ngồi trước bàn sách, mặc bối tử màu trắng trong thuần khiết, khẽ khẽ cúi đầu, vẻ mặt chăm chú. Lâm thị bỗng nhiên có chút hoảng hốt, bất động ở trước cửa, kinh ngạc nhìn nữ nhi, giống như nhìn thấy được mấy năm về trước, tết Trung Nguyên đầu tiên sau khi chồng trước qua đời, nàng dặn dò nữ nhi viết phong thư cho phụ thân. Nữ nhi bảy tuổi hồ đồ lơ mơ, ngồi ở trước bàn sách, bỗng nhiên ngừng đầu, mắt hạnh xin giúp đỡ nhìn bà: "Nương, con không biết viết..."

Đôi mắt ướt át, Lâm thị nhẹ nhàng xoa khóe mắt, lại nhìn nữ nhi ngồi ngay ngắn như đại cô nương ở phía sau bàn đọc sách, trong lòng bà dâng lên cảm khái vô hạn. Đường như thời gian chỉ là một cái chớp mắt, nữ nhi liền trưởng thành, mà bà, biến thành thê tử của một người khác, còn sinh cho ông ấy một nhi tử trắng trẻo mập mạp.

Tổng Gia Ninh viết xong một chữ cuối cùng, để bút xuống, vừa muốn thổi khô mực, chợt thấy mẫu thân ở cửa ra vào, một thân quần áo màu sáng, xinh đẹp nhà nhận.

"Nương." Tổng Gia Ninh nhẹ giọng gọi.

Lâm thị hoàn hồn, nhìn nữ nhi, bà cười đi tới. Tổng Gia Ninh biết mẫu thân là đến xem tể văn của nàng nên chủ động mời bà ngồi xuống.

Lâm thị ngồi xuống, cúi đầu đọc thầm. Tể văn của nữ nhi hàng năm cũng không sai biệt lắm, nói mấy việc vặt thường ngày, cuối cùng khẩn cầu phụ thân ở bên kia mạnh khỏe. Xem hết một lần, Lâm thị nhặt bút lên, ở phía dưới lạc khoản của nữ nhi, rải rác vài nét bút, phác họa ra một đóa hoa ngọc lan nhỏ nhỏ buộc. Đã là vợ Quách gia, bà không thể đi thả hà đăng, chỉ có thể mượn hà đăng của nữ nhi, xa xa gửi gắm tưởng nhớ với vong phu, không liên quan đến tình yêu, mà chỉ như cố nhân.

Tể văn viết xong, Tổng Gia Ninh cẩn thận từng li từng tí làm thành chụp đèn.

Hôm sau sau bữa cơm chiều, Song nhi cầm hà đăng của chủ tử đưa lên trên xe ngựa trước, Tổng Gia Ninh và Vân Phương cùng đến Sướng Tâm Viện từ biệt Thái phu nhân, thuận tiện tụ họp với ba huynh đệ Quách Kiều. Có trường tôn đi cùng, Thái phu nhân rất yên tâm, dặn dò một phen liền kêu bọn nhỏ xuất phát. Nguyên Phương kéo cánh tay Tổng Gia Ninh, bước chân nhẹ nhàng, Tổng Gia Ninh có tỷ tỷ không buồn không lo này đi cùng, cũng không có nhàn rảnh rồi suy nghĩ nhiều tới Quách Kiều.

Lên xe ngựa, một đoàn người đi phố Thanh Hà. Sông Đan Thủy uốn lượn qua kinh thành, bờ sông Đan Thủy ở vùng ngoại ô là nơi để dân chúng đi du ngoạn dịp thanh ngày xuân, khúc sông ở nội thành thì đã trở thành phố xá phồn hoa nhất kinh thành, hai bờ sông cửa hàng mọc lên như rừng, trên sông 18 cây cầu liên thông nam bắc, dưới cầu ô cột buồm thuyền nhỏ nối liền không dứt.

"thật xinh đẹp." Xuống xe ngựa, đi đến bên cạnh bờ, nhìn hà đăng lốm đốm trên mặt nước, Vân Phương thờ dài nói.

Tổng Gia Ninh đứng ở một bên nàng, cũng thích cảnh đêm trên sông này.

Trong đôi mắt hạnh trong suốt của nàng phản chiếu ngọn đèn ánh trắng, khuôn mặt xinh đẹp trong bóng đêm tăng thêm vài phần mềm mại đáng yêu, mềm mại như nước, quyến rũ như lưỡi câu, khiến người đã gặp nàng, liền sẽ không còn tâm trạng thường thức bất kỳ cảnh đêm gì nữa, không nhìn trúng bất kỳ dong chi tục phấn nào nữa. Quách Kiều cố ý rút lại phía sau hai bước, Tổng Gia Ninh si ngốc ngắm nhìn hà đăng, hần thì im lặng nhìn nàng.

"Biểu ca!"

Trong đám người, bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc, Quách Kiều nhú mày, ngay cả Tổng Gia Ninh cũng hiểu, theo tiếng nói nhìn lại, nhìn thấy Đao Tuệ công chúa cải trang thành một cô nàng nhà giàu bình thường xuyên qua người đi đường chạy tới, mắt ngọc mày ngài, mắt cười như trăng. Sau lưng Đao Tuệ công chúa, Tứ hoàng tử cũng hưng phấn nhìn về phía bên này, bước chân nhanh chóng, chỉ có Thọ vương một bộ cảm bào xanh nhạt ánh mắt tàn nhẫn đảo qua huynh muội Quách gia, dừng trong chốc lát, mới từ từ đi tới.

Nhận ra Thọ vương, Quách Kiều vô thức nhìn kẻ muội bên cạnh.

Tổng Gia Ninh rũ mắt, cung kính hành lễ với Tứ hoàng tử, Đao Tuệ công chúa đang chạy tới gần, đáng vẻ thông dong.

Tác giả có lời muốn nói: Gia Ninh: Vương Gia sao lại tới nữa rồi?

Triệu Hằng: nghe nói thương thế của nàng.

Gia Ninh: cái kia a, sớm được rồi.

Triệu Hằng: ta xem một chút.

Gia Ninh: lúc này nhiều người như vậy nhìn gì chứ.

Triệu Hằng: đi theo ta lên thuyền.

Ngày hôm sau, người chèo thuyền bị ông chủ sa thải, lý do: thuyền hấn chống quá sáng, bị người khiêu nại!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 66

Đoan Tuệ công chúa muốn xuất cung hòa mình vui đùa với dân chúng. Tuyên Đức Đế không nỡ cự tuyệt tiểu công chúa duy nhất, ngầm lại Sở Vương. Duệ Vương đều đã có vợ, liền gọi lão Tam Thọ vương canh chừng Đoan Tuệ công chúa và Tứ hoàng tử, mà Đoan Tuệ công chúa lưỡng trước huynh muội Quách gia sẽ đến phủ Thanh Hà, sớm đã tới chờ, bởi vậy mới có lần "Vô tình gặp được" này.

"Biểu ca, chúng ta thuê thuyền, chúng ta cùng nhau du sông nhé?" Nhìn Quách Kiều tuần mỵ nổi bật dưới ánh trăng, Đoan Tuệ công chúa thân thiện nói.

"Được được!" không đợi Quách Kiều trả lời, Vân Phụng đáp ứng trước rồi, vui vẻ nhìn về phía mặt nước, chỉ vào chiếc thuyền hoa rất khí thế này hỏi: "Có phải chiếc này không?"

Đoan Tuệ công chúa gật đầu, sau đó nói với Quách Kiều: "Bến tàu còn phải đi tới phía trước một chút, chúng ta mau đi qua đi."

Quách Kiều lại nói: "Chúng ta thả hết hà đăng thì trở về phủ, biểu muội đi theo hai vị điện đi xuống đi, buổi tối gió mát, đừng có nán lại bên ngoài quá lâu."

Đoan Tuệ công chúa mất hứng, níu cánh tay hấn lại làm nũng: "Ta hiếm khi xuất cung một chuyến, biểu ca bồi bồi ta nhiều..."

Vân Phụng đi theo ồn ào: "Đúng rồi đúng rồi, hơn nữa, trước khi đi đại ca không phải đã đáp ứng rồi sao, đêm nay có thể trở về muộn."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Đoan Tuệ công chúa nghi ngờ nhìn biểu ca một chút, trừng mắt nói: "Biểu ca sẽ không phải là không muốn bồi ta, liền kiếm cớ qua loa tắc trách ta chứ?"

Quách Kiều nhú mày: "nói bậy bạ gì đó."

"Vậy huynh hãy theo ta du sông đi!" Đoan Tuệ công chúa kéo cánh tay hấn liền đi lên phía trước. Quách Kiều không muốn đi, không muốn cho Thọ vương cơ hội nhìn kẻ muội nhiều, hiện tại Đoan Tuệ công chúa càn quấy, hấn vô thức muốn nhìn Tổng Gia Ninh một chút, nhưng đầu mới động, Vân Phụng bỗng nhiên từ phía sau đẩy bả vai hấn. Đều là muội muội, Quách Kiều bất đắc dĩ, trầm giọng nói: "Được rồi, du sông thì du sông, do dự còn thể thống gì."

Đoan Tuệ công chúa, Vân Phụng lúc này mới buông ra.

Quách Kiều quay trở lại trước mặt Thọ vương, Tứ hoàng tử, cung kính nói: "Huynh muội chúng ta nhân số phần đông, một thuyền khó tránh khỏi chen chúc, không bằng như vậy, hai vị Điện hạ ngồi chung một thuyền, chúng ta thuê một thuyền khác theo sát phía sau, ý hai vị Điện hạ như thế nào?"

Triệu Hằng không nói, Tứ hoàng tử hào phóng nói: "Thế tử quá lo lắng rồi, đi ra du ngoạn phải nhiều người mới náo nhiệt, chúng ta cùng nhau đi thôi."

Quách Kiều chỉ có thể cảm kích: "Vậy thì làm phiền."

Thương lượng xong rồi, một đoàn người di chuyển về phía bến tàu bên ngoài mấy trượng. Đoan Tuệ công chúa đoạt vị trí bên trái Quách Kiều, Vân Phụng vừa đi vừa kéo cánh tay Đoan Tuệ công chúa, Tổng Gia Ninh liền đi ở phía sau Vân Phụng. Quách Phù Quách Thử thấy Tứ hoàng tử nhiều lần nhìn sang bên này, hai huynh đệ đối ánh mắt, tâm ý tương thông, trước khi sắp qua bắt chuyện với Tứ hoàng tử liền chia ra chiếm vị trí hai bên trái phải của tiểu đường muội.

Tứ hoàng tử bất đắc dĩ, đành phải đi vòng qua phía sau Tổng Gia Ninh, nhìn bên mặt Tổng Gia Ninh và nói chuyện với nàng: "Gia Ninh biểu muội, cá chép trên hà đăng là muội vẽ đó hả? Ta ở trong cung chưa từng thấy tranh cá bao giờ." Tuy rằng rất nhiều dân chúng thả hà đăng đều là tham gia náo nhiệt, xem tối nay là ngày lễ, nhưng rằm tháng bảy dù sao cũng là thời gian tế tổ, trên hà đăng vẽ một vòng cá nhỏ, có trang trọng không nhỉ.

Tổng Gia Ninh cúi đầu, ngó ngó mấy con cá nhỏ phía trên ngọn đèn hình dáng hoa sen, khuôn mặt chậm rãi đỏ lên, xấu hổ giải thích. Lần đầu tiên làm hà

đăng cho cha đẻ, bảy tuổi nàng lo lắng giấy làm hà đăng không có trôi được xa sẽ nhanh chìm, liền vẽ một con cá nhỏ trên mỗi cánh hoa sen, hi vọng cá có thể giúp hà đăng của nàng bơi nhanh chút ít. Lớn lên rồi, Tống Gia Ninh tự nhiên biết rõ tranh cá không dùng được, nhưng chuyện này đã thành thói quen của nàng.

"Tứ cô nương, Vương Gia cũng cảm thấy hà đăng của người rất khác biệt, có thể lấy tới cho Vương Gia nhìn một cái không?"

Tống Gia Ninh kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Thọ vương chẳng biết từ lúc nào đứng ở một bên Tứ hoàng tử, Phúc công công đi theo bên cạnh. Phúc công công mặt mũi tràn đầy tươi cười, ánh mắt Tống Gia Ninh chuyển đến trên mặt Thọ vương, đôi mắt thanh tịch như sương kia của Thọ vương, quả nhiên đang nhìn hà đăng... trong tay nàng. Sau bất ngờ nhất thời, Tống Gia Ninh nhu thuận gật đầu, cầm hà đăng đi về phía hân.

Triệu Hằng ngừng chân.

Tống Gia Ninh trong tay nâng đèn, đôi mắt nhìn vạt áo nam nhân, nhỏ giọng nói: "Ta tùy tiện vẽ tranh thôi, khiến Vương Gia chê cười rồi." Nàng nhìn qua bức tranh hoa anh đào của Thọ vương, cũng tận mắt nhìn thấy Thọ vương sao chép Mẫu Đơn, Tống Gia Ninh sẽ không đánh giá, nhưng theo ý nàng, hoa Thọ vương vẽ ra chân thật y như thật, một chút cũng không kém với đại gia thiên cổ lưu danh kia.

Triệu Hằng im lặng, chỉ nhận lấy đèn trong tay nàng, hân rú mắt, giữ lễ mà không có nhìn té vãn trên chup đèn, rất nhanh đánh giá một vòng cá chép mặt đen mập mạp trên bệ đèn, ánh mắt Triệu Hằng không để lại dấu vết mà rơi trên người cô nương trước mặt. một mùa hè không gặp, nàng đã cao lớn một chút, mặt hạnh vẫn thủy nhuận như trước, bờ môi vẫn căng mọng như trước, chỉ có khuôn mặt nõn nà tinh tế, dường như gầy đi vài phần. Lúc béo thì ngây thơ động lòng người, bỗng nhiên gầy xuống, tựa như Tây Thi mang bệnh, làm cho người ta thương tiếc.

"Rất có thú vị của trẻ nhỏ" Triệu Hằng trả hà đăng lại cho nàng, bình luận đơn giản nói.

Tống Gia Ninh đỏ mặt, cúi đầu nói: "Đa tạ vương gia khen ngợi." Rất cuộc khen rồi, nói cho cùng có một chữ "Thú".

"đi thôi." Triệu Hằng lại nói.

Tống Gia Ninh dạ một tiếng, cầm theo hà đăng trở lại chính giữa đôi song sinh, đêm nay nàng áo trắng quần trắng, được hai đường huynh ngày càng khôi ngô làm nổi bật lên sự nhỏ nhắn xinh xắn, gió đêm thổi tới trước mặt, làn váy của nàng đong đưa, giống như hoa ngọc lan trong gió, đẹp tuy đẹp, nhưng lộ ra vẻ dịu dàng buồn bã nhân nhợt. Triệu Hằng chưa bao giờ thấy qua nàng như vậy, không khỏi suy nghĩ nhiều, là nàng ở Quách gia gặp chuyện không vui, hay là, chỉ nhớ cha đẻ?

Tống Gia Ninh lúc này thật sự không có nhớ, trong mắt chỉ có cảnh đêm phồn hoa của phố Thanh Hà, đến bến tàu, nàng tự giác đứng ở một bên, đợi Đoan Tuệ công chúa và hai vị Vương Gia lên trước. Quách Kiều giống như tiết thượng tị năm đó, sau khi đỡ Đoan Tuệ công chúa, đợi Thọ vương, Tứ hoàng tử đi lên, thì nhìn sang bốn huynh muội Tống Gia Ninh.

Vân Phương bước chân nhẹ nhàng đi vào.

Tống Gia Ninh liếc thân ảnh Quách Kiều, hơi mím môi, một tay nhắc đèn, một tay nấp tay áo hai đường huynh Quách Phù lại. Quách Phù hiểu lầm muội muội nhất gan, khả khả cười hai tiếng, sau đó vô cùng săn sóc che chở muội muội lên thuyền hoa, mà Quách Kiều từ lúc chú ý tới chuyện mờ ám của Tống Gia Ninh, liền rời boong thuyền.

Lên thuyền hoa, mọi người dần dần chia làm mấy vòng tròn nhỏ.

Đoan Tuệ công chúa một tác cũng không rời Quách Kiều, Quách Kiều tuy rằng canh giữ ở bên cạnh kẻ muội, nhưng hẳn biết rõ Đoan Tuệ công chúa không thích kẻ muội, vì đề tránh cho xung đột, chỉ có thể cố chịu đựng Đoan Tuệ công chúa, chỉ phái Quách Phù đi chiếu cố kẻ muội. Quách Thứ chịu trách nhiệm trông coi Vân Phương, Triệu Hằng một người ngồi một mình, ai đều không để ý. Tứ hoàng tử vốn muốn trò chuyện cùng Gia Ninh biểu muội vừa nhìn liền đặc biệt nghe lời, nhưng hẳn mơ hồ cảm thấy đêm nay Gia Ninh biểu muội giống như không có hào hứng du ngoạn, vì vậy Tứ hoàng tử gần 16 tuổi thích náo nhiệt hơn, do dự một chút, liền đi tìm huynh muội Quách Thứ, Vân Phương.

Quách Kiều, Đoan Tuệ công chúa chiếm được đầu thuyền, Triệu Hằng chiếm được đuôi thuyền, nhóm Quách Thứ chiếm được thân thuyền mặt phía bắc, Tống Gia Ninh liền chạy tới bờ phía nam bên này. Nhưng hai bên thuyền hoa có lan can chống đỡ, Tống Gia Ninh cho dù nằm sấp ở trên lan can, cũng không thể khiến hà đăng chạm mặt nước, không có biện pháp, đành phải sửa lại đi đuôi thuyền. Đầu thuyền bên kia Đoan Tuệ công chúa lú rú, Tống Gia Ninh lại không muốn đi mất hứng, Thọ vương không giống vậy, Thọ vương mặt lạnh tim nóng, chắc chắn sẽ không so đo.

"Vương Gia, ta xong hết hà đăng liền đi." Cầm theo hà đăng đi đến chỗ Thọ vương gia đang đứng chấp tay sau lưng, Tống Gia Ninh thấp giọng xin chỉ thị.

Triệu Hằng nghiêng đầu, liếc nhìn nàng một cái, gật gật đầu.

Tống Gia Ninh hành lễ, sau đó nâng váy ngồi xổm xuống, bên này không có lan can, nhưng nhìn boong thuyền rất thấp, cách mặt nước vẫn có đoạn khoảng cách. Tống Gia Ninh cẩn thận một tay chống boong thuyền, một tay nâng hà đăng chạm rãi thả thấp xuống, toàn bộ bệ đèn đựng mặt nước rồi, nàng mới buông tay. Thuyền hoa chậm rãi đi về phía trước, hà đăng theo làn sóng trôi sang một bên, ngọn đèn trôi lơ lửng, càng ngày càng xa.

Tức cảnh sinh tình, Tống Gia Ninh khó tránh khỏi có chút thương cảm.

"An An đứng lên đi, bên ngoài lạnh lẽo, muội đi bên trong ngồi một chút đi." Muội muội như vậy có chút đáng thương, Quách Phù thấp giọng khuyên nhủ.

Tổng Gia Ninh dạ một tiếng, vịn huynh trưởng xuống đứng lên, còn chưa có đứng vững, biển cổ nảy sinh, thân thuyền chẳng biết tại sao lung lay dữ dội một cái! Quách Phù vì đỡ muối muối vốn đang khom người thân thể nghiêng về phía trước, thân thuyền nhoáng một cái, hai chân hắn không có trầm ổn, tức khắc liền ngã xuống nước. Cánh tay Tổng Gia Ninh bị hấn nắm, lực đạo kéo theo khiến nàng muốn rơi xuống nước, vào đúng lúc này, cánh tay phải đột nhiên bị một cổ lực đạo khác mạnh hơn bắt lấy, quả thực kéo nàng trở về!

Tổng Gia Ninh thất kinh, không hề báo trước nhào vào một vòng tay ôm ấp, lồng ngực này rộng lớn rắn chắc, trường bào xanh nhạt mang theo hương mai như có như không. Thân thuyền còn đang nhẹ nhàng lắc lư, Tổng Gia Ninh như lục bình không có rễ, theo bản năng ôm chặt nam nhân cho nàng dựa vào. Hắn đứng rất vững, hai tay ôm chặt eo nàng, Tổng Gia Ninh lòng còn sợ hãi mà ngẩng đầu, chống lại một khuôn mặt tuấn mỹ vô trù. Trắng sáng treo cao, Thọ vương Triệu Hằng cao lớn rắn rỏi, một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không có bất kỳ cảm tình đang nhìn nàng.

Trong trí nhớ của Tổng Gia Ninh, không khỏi trở lại kiếp trước trước khi chết, khi đó nàng nằm trên mặt đất, Tân Đế cũng là rú mắt như vậy, nhìn nàng như con sâu cái kiến.

Bên tai truyền đến tiếng giẫm bước chân, Tổng Gia Ninh lập tức hoàn hồn, vội vàng trốn ra sau, Triệu Hằng cũng lập tức thu tay lại.

Tổng Gia Ninh biết mình nên nói lời cảm tạ, nhưng ánh mắt liếc qua thân ảnh Quách Kiều đã xuất hiện, Tổng Gia Ninh vô thức quay đầu sang một bên khác, xoay một cái, khiếp sợ phát hiện đường huynh Quách Phù đang đập nước thỉnh thịch, thật vất vả đứng vững vàng, quần áo toàn thân đã ướt đẫm, một thân chật vật, như gà rơi vào nước canh.

Tổng Gia Ninh vừa lo lắng vừa muốn cười, nàng cố gắng nhịn xuống, chạy tới chỗ Quách Thứ cao giọng cười ha hả, không chút nào đồng tình với ca ca ruột.

"Chuyện gì xảy ra vậy!" Quách Phù bò lên trên thuyền, trừng mắt chất vấn.

Đoan Tuệ công chúa ở đầu thuyền, hiểu rõ tình huống, vừa cười vừa giải thích nói: "Bên bờ có đứa bé rơi xuống nước, người chèo thuyền vội vã chống đỡ, không khéo đụng phải thuyền bên cạnh."

Quách Phù vốn định đánh người chèo thuyền một trận, biết được nguyên nhân xảy ra chuyện, liền chẳng muốn so đo với người chèo thuyền, ôm hai tay lạnh run chạy vào mũi thuyền. Trung tuần tháng bảy, ban ngày nóng bức, buổi tối đã chuyển sang lạnh. Hắn muốn thay quần áo, Quách Thứ, Tứ hoàng tử đuổi theo bỏ đá xuống giếng, Quách Kiều quét mắt chỉ kể muối cách Thọ vương hai bước, mắt nhìn Tổng Gia Ninh dò hỏi: "không có sao chứ?"

Tổng Gia Ninh lắc đầu, đôi mắt nào cũng không có nhìn.

Quách Kiều về mặt không có thay đổi gì, nhưng đáy mắt lạnh một mảnh, vừa nảy thuyền lắc lư, hắn đỡ biển muối xong liền lập tức chạy ra phía sau, tận mắt nhìn thấy một màn kẻ muối và Thọ vương ôm nhau rồi tách ra kia. Nếu như Thọ vương chỉ là đơn thuần giúp đỡ kẻ muối một chút, trong lòng kẻ muối không có quý, khi hắn hỏi như vậy, kẻ muối sẽ nhìn Thọ vương, hiện tại nàng lại giả vờ như cái gì cũng không có phát sinh...

Ngực có đóm lửa bùng cháy, Quách Kiều một chút cũng không muốn lưu lại nữa, cất giọng dặn dò người chèo thuyền: "cập bờ!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chương 67

Quách Phù rơi xuống nước, chuyến du sông này quả thật nên giải tán, Đoan Tuệ công chúa tuy rằng không muốn, nhưng không có lý do gì ngăn cản.

Lên bờ, mọi người mỗi người đi một ngã, Triệu Hằng đưa một đôi huynh muội cùng cha khác mẹ hồi cung, Quách Kiều mang theo đệ đệ muội muội quay về Quốc Công Phủ. Đến Quốc Công Phủ, Quách Kiều an bài đôi song sinh đưa Vân Phuong đi tam phòng, hắn tự mình đưa kẻ muối.

Lâm Vân Đường gần cửa chính Ly vương phủ, cảm thụ được ánh mắt cổ chấp của Quách Kiều, Tổng Gia Ninh cảm thấy đoạn này đường vô cùng dài đặc, mắt thấy sắp đến trước cửa viện rồi, nam nhân liên tục rút lại phía sau hai bước rồi cục vắn phải mở miệng: "Đợi một chút, ta có lời hỏi muội."

Tổng Gia Ninh mơ hồ đoán được là vì chuyện gì, trấn định một lát, nàng thoải mái quay qua, tò mò nhìn Quách Kiều.

Cảnh ban đêm yên tĩnh, ánh trăng như nước, chiếu lên đôi mắt hạnh đen nhuận sáng trong của nàng. Quách Kiều nhìn đôi mắt câu dẫn người này, trong đầu lần nữa hiện lên tình cảnh nàng bị Thọ vương ôm chặt vào trong ngực, thân mật như vậy, hắn cũng không có ôm qua nàng như vậy. Ánh mắt trở nên lạnh lùng, Quách Kiều hạ giọng nói: "Ta thấy được, muội và Tam điện hạ ôm nhau."

Tổng Gia Ninh nháy mắt mấy cái, có chút lúng túng, cũng không quá để ý nói: "Đúng vậy, nếu không phải Tam điện hạ kịp thời giữ chặt muội, muội cũng sẽ theo nhị ca cùng rơi xuống nước." nhưng lúc Thọ vương cứu người dùng khí lực khá lớn, ôm nàng chỉ do ngoài ý muốn, Tổng Gia Ninh không có làm việc trái với lương tâm, tự nhiên không có gì chột dạ, nhưng nam nữ ôm nhau dù sao cũng không hợp quy củ, cho nên ở trên thuyền hoa, nàng cố gắng giả bộ như không có phát sinh chuyện gì.

Quách Kiều vốn tưởng rằng hội thẩm ra... không ngờ trong mắt nàng một mảnh thẳng thắn vô tư, không khỏi giật mình chock lát.

"Tứ cô nương, các người đã về rồi?" Thủ vệ bà tử nghe được động tĩnh, ra ngoài đón nói.

Tổng Gia Ninh nhẹ nhàng thở ra, cười cười với Quách Kiều: "không còn sớm, đại ca trở về sớm một chút nhé."

Quách Kiều tâm tình phức tạp gật gật đầu

Tổng Gia Ninh xoay người lại rồi đi, đi vào viện, nhìn thấy mẫu thân và kế phụ đang ngồi trong phòng đánh cờ, hẳn là đang đợi nàng. Nhìn gương mặt ôn nhu xinh đẹp của mẫu thân, thương cảm nhàn nhạt quanh quẩn một đêm trong lòng Tổng Gia Ninh bởi vì tưởng nhớ cha để chậm rãi phiêu tán, ngồi ở bên cạnh xem một ván cờ, nàng tâm bình khí hòa trở về phòng ngủ.

Hôm sau Quách Kiều tiếp tục đi Mã Quân doanh, Tổng Gia Ninh dẫn Mậu Ca Nhi đi đến nhà người khác chơi, trước ngồi một lát với Lan Phương tỷ tỷ đã đính hôn, rồi cùng Vân Phương, Thượng Ca Nhi đi trong hoa viên xem đệ đệ, đợi hai thằng bé chơi chán rồi, bốn tỷ đệ cùng nhau đi Sướng Tâm Viện. Từ sau khi Đinh Phương tỷ tỷ xuất giá, Sướng Tâm Viện có vẻ quanh què rất nhiều, Tổng Gia Ninh các nàng liền càng chịu khó đến chỗ này, miễn cho Thái phu nhân cô đơn.

Bọn nhỏ đến, Thái phu nhân cười híp mắt gọi nha hoàn chuẩn bị bánh ngọt, kháng trác Hoàng Hoa Lê vuông vức, Tổng Gia Ninh, Vân Phương, Thượng Ca Nhi ngồi vừa đủ, Thái phu nhân ôm Mậu Ca Nhi nhónhắt tự tay chăm sóc. đang ăn vui vẻ, người gác cổng phái người đến truyền lời, nói biểu công tử Ký Châu đến, kèm theo báỉ thiếp.

Tổng Gia Ninh đang ăn bánh ngọt quả mận bắc chua chua ngọt ngọt, không có suy nghĩ nhiều, người tam phòng Vệ Quốc Công phủ, thường xuyên có đủ loại thân thích đến thăm viếng.

Thái phu nhân nhận báỉ thiếp, xem xong liền nở nụ cười, gọi nha hoàn vội vàng đi đón người.

"Tổ mẫu, biểu công tử nào vậy?" Vân Phương hiếu kỳ hỏi.

Ăn xong miếng bánh ngọt quả mận bắc cuối cùng Tổng Gia Ninh cũng ngẩng đầu lên, nhìn Thái phu nhân.

Thái phu nhân ngó ngó ngoài cửa sổ, thờ dài một tiếng nói: "Là cháu trai nhà mẹ đẻ của ta, tuổi cũng xấp xỉ đại ca các con, chút nữa gặp người, các con nhớ gọi biểu ca."

Bà xuất thân Lương gia Ký Châu, bà vừa gả vào Quách gia, Lương gia cũng là quan viên địa phương, sau khi Cao Tổ Hoàng Đế lật đổ tiền triều, một nhóm lớn lão thần tiền triều cũng đều rút lui. Trọng phụ đoán mệnh của bà và Cao Tổ Hoàng Đế chí thú hợp nhau, giúp đỡ Cao Tổ giành chính quyền, Cao Tổ tự nhiên thương thức ông, phong ông làm Quốc Công, Lương gia thì không được, các nam nhân cũng không có bản lĩnh gì nên thu hồi chức quan.

Thái phu nhân đã từng lo lắng người nhà mẹ đẻ vào kinh tìm bà nương tựa, gây thêm phiền toái cho trọng phụ, nhưng phụ thân viết thư cho bà, bảo bà làm Quốc Công phu nhân cho tốt, bọn họ ở huyện thành sống tốt lắm, không cần lo lắng, còn nói sau này từ tôn Lương gia có tiền đồ tất nhiên có thể một bước lên mây, nếu không có tiền đồ, cho dù tìm nơi Quốc Công Phủ nương tựa cũng không cho bà nhúng tay.

Bởi vì gia huấn này của phụ thân, nhaoáng một cái qua mấy thập niên, Lương gia lại có thể không có một người nào vào kinh, chỉ có ngày lễ ngày tết mới phái quân sự đưa chút món ăn cổ hương đến. Thái phu nhân nhớ nhà lại không thể về, chỉ trông mong Lương gia nhanh chóng xuất ra người có tài học, dựa vào chính mình trở thành quan viên Đại Chu triều, liền có thể tới qua lại.

Ngóng trông ngóng trông, rốt cuộc chờ được người cháu trai đến nhà thăm hỏi, chưa nhìn thấy người, trong lòng Thái phu nhân liền vô cùng cao hứng.

Thái phu nhân cao hứng, khuôn mặt Tổng Gia Ninh Khuôn lại trắng xanh.

Người nhà mẹ đẻ Thái phu nhân, Ký Châu họ Lương...

Tổng Gia Ninh vô thức nắm chặt tay, mắt hạnh ngơ ngác nhìn mặt đất, nhưng trí nhớ thì quay về kiếp trước. Ngày ấy Lương Thiệu từ huyện nhà trở về, về mặt hưng phấn, giống như có chuyện gì vui, nàng vừa bưng trà cho hắn vừa hỏi thăm, Lương Thiệu cao hứng ôm nàng lên trên đùi, ôm nàng nói rất nhiều lời. nói một người thân thích quyền quý của hắn sẽ đi ngang qua phủ thành, nói thân thích kia là Thế tử Vệ Quốc Công phủ ở kinh thành, nói hắn muốn đi phủ thành báỉ kiến, nếu có thể lọt vào mắt Thế tử, tương lai thăng quan ở trong tầm tay.

Lúc đó Tổng Gia Ninh là thiếp Lương Thiệu, Lương Thiệu là trọng phụ của nàng, trọng phụ có việc mừng, nàng đương nhiên vui mừng theo, nào nghĩ tới Lương Thiệu vì tiền đồ quan trường, lại nhẫn tâm chấp tay nhường người bên gối cho người khác?

Tổng Gia Ninh oán Quách Kiều ý thế hiếp người, đối với Lương Thiệu, nàng là hận, hận Lương Thiệu trở mặt vô tình, hận hắn hư tình giả ý!

Cũng không biết, nhà mẹ đẻ Thái phu nhân tổng cộng có mấy cháu trai, hôm nay đến báỉ kiến là người nào.

Tổng Gia Ninh cắn cắn bờ môi, cùng Vân Phương xuống đất, sau đó làm lễ chào hỏi.

"Tỷ tỷ ôm!" Mậu Ca Nhi thấy tỷ tỷ đi xuống đất rồi, hắn muốn đuổi theo tỷ tỷ.

Tổng Gia Ninh lúc này trong lòng rất loạn, dỗi dằn đệ đệ nghe lời, Thái phu nhân sờ sờ đầu Mậu Ca Nhi, tạm thời ổn định tiểu gia hỏa. Tổng Gia Ninh liền tiếp tục nhìn chằm chằm màn cửa, hi vọng người tới không phải nguy quân tử ra về đạo mạo kia, miễn cho nhìn thấy tức giận, vừa hy vọng người tới là Lương Thiệu, nàng mới có cơ hội phát tiết thù hận kiếp trước đã nhẫn nhịn bảy tám năm!

Trái tim nhảy từng từng, sau màn cửa rốt cuộc truyền đến thanh âm nha hoàn êm ái: "Biểu công tử mời."

Lời còn chưa dứt, màn cửa được nha hoàn đẩy ra, một nam tử mặc áo dài trúc xanh, dáng người cao to đi vào, bởi vì liên quan đến vị trí, lúc vị nam tử ngẩng đầu trước tiên lướt nhanh qua hai vị cô nương đối diện, thật vừa đúng lúc, lần đầu tiên nhìn thấy đúng là Tổng Gia Ninh. Trong mắt nam tử nhất thời hiện hiện kinh diễm không che dấu được, nhưng đây là lần đầu tiên vào hần Quốc Công Phủ, mỗi tiếng nói cử động đều phải cẩn thận. Nam tử nhanh chóng đề xuống rung động do sắc đẹp mang đến, mắt nhìn Thái phu nhân trên giường, hần thần sắc kích động, lui ra phía sau hai bước, vung vạt áo lên liền quỳ xuống, dập đầu nói: "Lương Thiệu bá kiến cô tổ mẫu, nguyên cô tổ mẫu quý thể an khang, thọ tựa Nam Sơn."

Thái phu nhân trong mắt rung rung, nhanh chóng lau lau khóe mắt, nức nở nói: "Mau đứng lên mau đứng lên, đến gần chút, để cho ta hảo hảo nhìn một cái."

Lương Thiệu lúc này mới đứng dậy, hai ba bước vượt đến trước giường, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Thái phu nhân ở trên mặt cháu trai ruột thịt thấy được bóng dáng cha và anh, một dòng tưởng niệm mấy chục năm giấu ở đáy lòng dâng trào, hóa thành hai hàng lão lệ. Vân Phương đau lòng, đi qua an ủi tổ mẫu, Lương Thiệu vừa đi theo khuyên vừa âm thầm nhìn Vân Phương vài lần, ánh mắt xéo qua vị cô nương chính giữa, quả là xinh đẹp tuyệt sắc như tiên nữ, Lương Thiệu liền tục chờ mong cô nương kia đến gần, chờ giây lát không thấy nàng động, Lương Thiệu nhìn không được hiểu kỳ, vụng trộm liếc mắt.

Tổng Gia Ninh nhanh chóng rũ mắt xuống, nếu như không như thế, nàng sợ không che giấu được thù hận và oán giận của mình!

Lương Thiệu nhìn không thấy ánh mắt của nàng, sợ bị người bên ngoài chú ý, không dám nhìn nhiều, liếc một cái liền thu hồi ánh mắt, ngược lại Mậu Ca Nhi ngồi ở bên cạnh Thái phu nhân, thấy tổ mẫu khóc, cho rằng xảy ra đại sự gì, Mậu Ca Nhi oa một tiếng cũng khóc, khóc muốn tỵ tỵ. Đệ đệ quan trọng nhất, Tổng Gia Ninh tạm thời quên đi ân oán với Lương Thiệu, nhanh đi qua, ôm lấy đệ đệ nói với Thái phu nhân: "Tổ mẫu, người bên này có khách, con trước mang Mậu Ca Nhi trở về nhé?"

Lúc này Thái phu nhân lòng tràn đầy đều là người nhà mẹ đẻ, không tập trung mà sờ sờ đầu Mậu Ca Nhi, được.

Tổng Gia Ninh thành thạo giúp đệ đệ mang giày, lần nữa cười cười với Thái phu nhân, rồi đi, từ đầu đến cuối, một ánh mắt cũng không có hướng về Lương Thiệu.

Hai tỷ muội đi xa, Thái phu nhân mới bỗng nhiên nhớ tới, ảo não nói với Lương Thiệu: "Xem ta này, chỉ toàn chú ý chính mình, đã quên giới thiệu cho người. Vừa mới đi chính là tử biểu muội và ngũ biểu đệ nhà đại biểu cửu người, đây là biểu muội nhà tam biểu cửu người, hàng thứ ba." nói xong lời cuối cùng, tay chỉ Vân Phương.

Lương Thiệu vội vàng hành lễ, khuôn mặt tuấn lãng, khiêm tốn như ngọc: "Tam biểu muội."

Vân Phương ngó ngó hần, khuôn mặt chột đỏ lên, nhẹ nhàng dạ một tiếng.

Lương Thiệu nhìn thiếu nữ đầu khâu đỏ bưng hai gò má, khe vuốt cằm, lần nữa quân tử dời ánh mắt. Thái phu nhân trong mắt có nước mắt, không có lưu ý cháu gái khác thường, cười đuôi nói: "Vân Phương cũng đi về trước đi, đợi ta với biểu ca con thân cận đã đủ rồi, sẽ gọi đám các con tới đây làm quen với nhau."

Vân Phương ngoan ngoãn gật đầu, cuối cùng liếc trộm Lương Thiệu, ngượng ngùng mà rời đi.

Thái phu nhân thân mật gọi Lương Thiệu ngồi lên trên sập, đồng một câu tây một câu, nghĩ đến cái gì liền hỏi cái nấy, giống như có vô số lời có thể nói. Lương Thiệu ngay từ đầu trả lời thập phần dụng tâm, thời gian dài, ngoài miệng hần ứng phó Thái phu nhân, ánh mắt chăm chú cẩn thận chặt chẽ, nhưng trong lòng lại nghĩ tới hai vị biểu muội vừa rồi.

Đây là lần đầu hần tới Quốc Công Phủ, nhưng tình huống Quốc Công Phủ như thế nào, hần trên đường đã hỏi thăm rõ ràng, tự nhiên biết rõ, đích tôn Quách gia tổng cộng có hai vị cô nương, đại cô nương con vợ cả đã xuất giá, tuy rằng người còn lại được nô bộc trong phủ đều gọi Tứ cô nương, nhưng thật ra là nữ nhi kế thất Quốc Công phu nhân từ Tổng gia mang đến, căn bản không phải người Quách gia chân chính.

Nghĩ đến khuôn mặt mềm mại đáng yêu bờ môi đỏ tươi của Tổng Gia Ninh, Lương Thiệu không khỏi đáng tiếc, người đẹp như vậy, nếu thân phận đổi cho Tam cô nương Vân Phương, thật tốt biết mấy. Mỹ nhân khó có được, qua mười năm hai mươi năm cũng vô dụng, loại thân phận này là cả đời được ích lợi vô cùng, hần lần này vào kinh, ngoại trừ là chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân sang năm, dựa vào Quốc Công Phủ sớm kết giao quan lại quyền quý kinh thành, một mục đích khác, chính là cố gắng lấy cô nương Quách gia làm thê tử.

Thái phu nhân dù sao cũng già, Thái phu nhân vừa đi, quan hệ của hần cùng với Quốc Công Phủ liền đứt đoạn, trở thành con rẻ Quách gia, mới là kế lâu dài.

Đáng vẻ ngượng ngùng lúc Vân Phương rời đi hiện hiện trước mắt, Lương Thiệu mơ hồ cảm thấy, lần này hần đi kinh thành, có lẽ sẽ hết thấy thuận lợi.

Tiếc nuôi duy nhất, đại khái chính là Tổng Gia Ninh, dung mạo tư thái như vậy, hần thật là có chút không đành lòng bỏ qua.

p/s: Hình ảnh minh họa

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 68

Tuyên Đức Đế vô cùng coi trọng khoa cử, sau khi đăng cơ mỗi kỳ thi mùa xuân đều tuyển chọn dùng hơn mấy trăm Tiến Sĩ, văn nhân sĩ khí các nơi tăng mạnh, liều mạng vùi đầu khổ học cầu tên đề bảng vàng thăng quan tiến chức vùn vụt. Đối với cử nhân mà nói, kỳ thi mùa xuân chính là con đường long môn cuối cùng, không cho phép nửa điểm sơ xuất, hề trong nhà có chút tiền bạc, đều vào kinh sớm mấy tháng thậm chí một năm, sau đó vừa ở kinh thành đọc sách an tâm chuẩn bị khảo thi, vừa sớm kết giao quan ở kinh thành, vì chuẩn bị cho kiếp sống ngày sau quan trường.

Lương Thiệu là cử nhân Ký Châu, thi Hương thành tích đứng đầu trong danh sách, thi Hương khảo thi thật tốt, đủ để chứng minh học rộng tài cao, mà Lương Thiệu dung mạo tuấn dật tác phong nhanh nhẹn, cũng là bình sĩ tuấn tú hiếm thấy. hần với bộ dáng tài học này, không phải thân thích Thái phu nhân cũng thích, huống chi là người nhà mẹ đẻ của mình. Biết được Lương Thiệu ở bên ngoài thuê trạch viện, Thái phu nhân lập tức phái người đi chuyển hành lý của Lương Thiệu vào Quốc Công Phủ, muốn cháu trai ở Quốc Công Phủ chuẩn bị khảo thi.

Lương Thiệu liên tục từ chối nhả nhận, thẳng đến khi Quách Bá Ngôn mở miệng lưu hấn, Lương Thiệu mới thịnh tình không thể chối từ, hành đại lễ với hai vị trưởng bối, đáp ứng.

Dù sao cũng là tiểu bối, phụ thân Lương Thiệu tới đây Quách Bá Ngôn đại khái sẽ cùng uống chút rượu, đổi thành Lương Thiệu, Quách Bá Ngôn liền an bài trưởng tử Quách Kiều tiếp khách, ông thì quay về Lâm Vân Đường. Bên này Lâm thị ôm Mậu Ca Nhi, Tống Gia Ninh ngồi ở bên cạnh mẫu thân, đều đang đợi ông cùng nhau dùng cơm, thấy kẻ phụ về mặt sung sướng bước vào cửa, trong lòng Tống Gia Ninh chính là căng thẳng.

"Xem ra Quốc Công gia rất thích biểu công tử a." Lâm thị dùng ánh mắt ra hiệu bọn nha hoàn bày cơm, sau đó cười trừ ghẹo nói.

Quách Bá Ngôn nhận nhĩ tử béo đưa tay với mình, ngồi ở một bên nói: "Văn hòa kính cần khiêm tốn, ăn nói không tầm thường, tương lai tất có một phen tạo hóa." Hậu sinh này, có tài học, có lòng dạ, là người có biệt tài làm quan. Quách Bá Ngôn là võ tướng, rất không thích quan văn, nhưng Lương Thiệu là nhà mẹ đẻ Thái phu nhân, Quách Bá Ngôn hiếu kính mẫu thân, chỉ cần Lương Thiệu có thể đỗ dành Thái phu nhân cao hứng, ông không ngại để Lương Thiệu dính chút hào quang của Quốc Công Phủ.

Thái phu nhân vì Quách gia sanh con dưỡng cái, nuôi dưỡng huynh đệ bọn họ thành tài, nhiều năm như vậy không có trở lại Ký Châu, Quách Bá Ngôn rất đau lòng mẫu thân.

Lâm thị ban ngày gặp qua Lương Thiệu rồi, quả thật là tài mạo song toàn, bây giờ nghe Quách Bá Ngôn tán dương Lương Thiệu như vậy, Lâm thị liếc mắt nữ nhi thanh tú tức giận ngồi ở bên cạnh, không khỏi động chút tâm tư. Sang năm nữ nhi 14 rồi, Lâm thị sớm đã bắt đầu âm thầm xem xét chọn lựa con rể phù hợp, đệ tử danh môn trong đầu chưa hẳn để ý nữ nhi, Lâm thị cũng không muốn muốn nữ nhi cao gả, tốt nhất tìm gia thế bình thường bản thân lại có bản lĩnh.

Lương Thiệu, thoát nhìn cũng không tệ.

Nhưng dù sao cũng mới quen, Lâm thị liền không có biểu hiện ra tự mình có ý tứ trên phương diện này, lại tiếp tục lưu ý lưu ý thôi.

Tống Gia Ninh cũng không biết suy nghĩ trong lòng mẫu thân, sau khi nhìn ra Thái phu nhân, kẻ phụ đối với Lương Thiệu coi trọng, Tống Gia Ninh sốt ruột các trưởng bối bị diện mạo đối trá của Lương Thiệu che đậy, sinh ra một ít nghi hoặc. không tập trung mà ăn cơm tối, Tống Gia Ninh trở lại gian phòng của mình, dựa vào đầu giường ngẩn người.

Kỳ quái, dùng biểu hiện thân cận trước mắt của Quốc Công Phủ đối với Lương Thiệu, kiếp trước Lương Thiệu cần gì lại dùng năng nịnh nọt Quách Kiều?

không phải Tống Gia Ninh tự cho là đúng, thật sự là một năm kia Lương Thiệu đối nàng tốt cực kỳ khủng khiếp, nàng có một chút không thoải mái, Lương Thiệu so với nàng còn khẩn trương hơn. Mỗi khi đến ngày nghỉ lễ, Lương Thiệu còn có thể cùng nàng đi ra ngoài du ngoạn, ân ái ngọt ngào như keo như sơn, thậm chí nhị thúc thím đến huyện nha tố tụng, Lương Thiệu biết rõ nàng không thích bọn họ, liền tùy tiện đuổi đi, quả thực giúp nàng xả giận.

Cho dù không có chân tình, Lương Thiệu vẫn rất thích mỹ thiếp này, không phải nhất định đúng, nhưng Tống Gia Ninh không tin Lương Thiệu cam lòng tặng nàng cho người khác.

Chẳng lẽ quan hệ giữa Lương Thiệu và Thái phu nhân đã bị chặt đứt?

Kiếp trước trong lòng Tống Gia Ninh tràn đầy thù hận oán khổ, không lòng dạ nào suy đoán được một ít đối nhân xử thế này, chỉ hận Lương Thiệu vô tình, hôm nay khổ đau kiếp trước đã giảm đi, ngoại trừ ở chỗ Thái phu nhân gặp lại Lương Thiệu nàng oán giận một hồi, lúc này Tống Gia Ninh sớm đã

không có xúc động như vậy nữa, duy nhất ý niệm trong đầu, chính là vạch trần sắc mặt dối trá của Lương Thiệu, khiến hân thân bại danh liệt. Bởi vì Lương Thiệu trước coi nàng làm đồ chơi đưa ra ngoài, nàng mới có thể biến thành đồ độc chiếm của Quách Kiều nuôi ở thôn trang, Quách Kiều và nàng bèo nước gặp nhau, hai người không có bất kỳ cảm tình nào, Quách Kiều muốn tà dâm nàng, Lương Thiệu dùng một chén thuốc mê đưa cho nàng, cũng là vô tình!

Tổng Gia Ninh bất tri bất giác lại tức giận một hồi, tức giận xong trong đầu bỗng nhiên toát ra một cái ý niệm trong đầu, có không có khả năng, kiếp trước Lương Thiệu vào kinh, hân không cẩn thận bại lộ bí mật khiến người nhìn ra về đạo mạo của hân, cho nên Quốc Công Phủ liền lạnh nhạt hân sao? Cho nên hân không thể không vứt bỏ sáng lấy tối, dùng sắc đẹp hối lộ Quách Kiều?

Tổng Gia Ninh đôi mắt sáng lên, càng nghĩ càng cảm giác mình đã đoán đúng, Thái phu nhân, kẻ phụ là người nào a, cơ trí sáng suốt, làm sao có thể sẽ bị một hậu sinh tuổi tác như vậy theo chân trường tồn, trường tử bọn họ lừa gạt chứ?

Tổng Gia Ninh chợt trầm tĩnh lại, quả thật như thế, nàng cái gì đều không cần làm, là có thể nhìn một màn trò hay của nguy quân tử bị nhìn thấu.

Nhưng Tổng Gia Ninh cũng không dám cam đoan hết thảy đều như chính mình đoán, cố tình gọi Lục nhi linh hoạt tin tức tới bên cạnh, nhỏ giọng dặn dò: "Sau này người nghe được bất kỳ chuyện gì có liên quan đến biểu công tử Lương gia, nhớ rõ đều nói cho ta biết."

Lục nhi ngó ngó chủ tử, luống cuống, do dự nói: "Cô nương vì sao để hân trong lòng vậy?" Hay là vừa ý biểu công tử rồi, nàng hỗ trợ tìm hiểu tin tức liền đánh đồng với giúp Tử cô nương và Lương gia biểu công tử bắc cầu giặt dây, một khi xảy ra sai lầm, nàng liền xong rồi.

Nàng ánh mắt lấp loè, Tổng Gia Ninh nhìn hiểu, buồn cười nói: "Người nghĩ đi đâu vậy, ta chính là nhìn hân không vừa mắt, muốn biết hân ở Quốc Công Phủ làm cái gì." Vì để tránh cho Lục nhi nghĩ quá nhiều, Tổng Gia Ninh nói thẳng lời thật.

Lục nhi càng hồ đồ rồi, kỳ quái nói: "Biểu công tử đắc tội cô nương sao?"

Tổng Gia Ninh gật đầu, khẽ nói: "Đắc tội thế nào người cũng không cần biết, dù sao ta nhìn hân sẽ tức giận."

Lục nhi không hiểu Tử cô nương và biểu công tử giữa xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn mặt hạnh trong suốt của Tử cô nương tràn đầy chán ghét, Lục nhi ít nhất có thể xác định, cô nương nhà mình đối với biểu công tử tuyệt không có phần tâm tư này, chỉ cần không liên quan đến tư tình nam nữ, nàng liền không cần lo lắng, nhỏ giọng cam đoan nói: "Cô nương yên tâm, hãy chờ tin tức của nô tì!"

Tổng Gia Ninh nhắc nàng đừng để cho người khác nhìn ra, sau đó thưởng Lục nhi một lượng bạc.

Lục nhi tận chức tận trách đi làm việc, nhưng kể tiếp một tháng, Lục nhi biết được, Lương Thiệu luôn an phận ở khách phòng của hân vui đầu khổ đọc, cần cù cực kỳ, vẫn là Thái phu nhân đau lòng hân, gọi Lương Thiệu đi Sướng Tâm Viện ngồi mấy lần. Lương Thiệu ôn trọng hiếu học như vậy, Lục nhi trái lại cũng khuyên Tổng Gia Ninh: "Cô nương, người và biểu công tử có phải có hiểu lầm gì hay không? Có lẽ biểu công tử vô ý đắc tội ngài..."

Tổng Gia Ninh nhần nhin một bụng nước đắng, hết lần này tới lần khác ngược lại không lời ra.

Coi như nàng xem nhẹ Lương Thiệu rồi, quả nhiên là có thể giả bộ!

Lương Thiệu che giấu tốt như vậy, Tổng Gia Ninh không khỏi càng ngày càng hoài nghi suy đoán trước kia của mình, có lẽ, Lương Thiệu ở Quốc Công Phủ biểu hiện cũng không tệ, nhưng kẻ phụ làm người chính trực, không có thay Lương Thiệu ở trong quan trường đi đi lại lại? Lương Thiệu nóng lòng cầu thành công, bởi vậy mới trở thành Tri Huyện hai năm, liền muốn từ chỗ Quách Kiều đi đường tắt?

Nghĩ như vậy dường như cũng giải thích thông suốt.

Tổng Gia Ninh lập tức rầu rĩ, thiết tình không muốn nhìn đến người mà mình oán hận như cá gặp nước giả tạo ở Quốc Công Phủ, thực tế đối phương là chân tiểu nhân.

~

Rằm tháng bảy qua đi chính là Trung thu, Thái phu nhân nhìn thấy nhà mẹ đẻ người vui vẻ, vì để cho lão nhân gia càng vui vẻ hơn, Quách Bá Ngôn mời đoàn kịch hát nhỏ nổi danh nhất kinh thành hát hí khúc. Sân khấu dựng bên trong nhà thủy tạ ở hoa viên, như vậy người một nhà có thể yên ổn ngắm trăng, lại có thể xem nghe hát, vẹn toàn đôi bên.

Chạng vạng tối ở Sướng Tâm Viện dùng xong cơm tối, mọi người dời bước đi về hướng hậu hoa viên.

Tổng Gia Ninh vốn ở bên cạnh mẫu thân, đi tới đi lui bị Vân Phương kéo cánh tay đi ra phía sau, xuyên qua Quách Bá Ngôn và hai vị thúc phụ, Tổng Gia Ninh liếc mắt liền thấy được Quách Kiều và Lương Thiệu đi sóng vai, một người lạnh lùng sắc bén ác liệt, một người trên mặt cười nhạt, ngoài mặt là một đôi công tử, nhưng ở trong nháy mắt này Tổng Gia Ninh thấy được bóng dáng "sói lang".

Lương Thiệu không đến, Tổng Gia Ninh đối với con sói Quách Kiều này chỉ có e ngại đề phòng, hiện tại sói lang cùng nhau tới, Tổng Gia Ninh thực sự muốn trốn thật xa, liền níu Vân Phương còn muốn đi ra phía sau, quay đầu nhỏ giọng hỏi nàng: "Tam tỷ tỷ rốt cuộc muốn làm cái gì vậy?"

Vân Phương vùng trộm liếc mắt Lương Thiệu, thấy đôi mắt hoa đào sáng ngời kia của Lương Thiệu dường như cũng đang nhìn nàng, Vân Phương vừa thẹn vừa mừng, nhưng quyết định muốn cùng các huynh trưởng đồng hành cũng càng thêm kiên định, cho nên kéo cánh tay Tổng Gia Ninh, thân mật mà nói: "Tổ mẫu các nàng nói đều là chuyện nhà, nghe không có tí sức lực nào mà, huynh muội chúng ta ở chung thật tốt."

nói xong tiếp tục lôi kéo Tống Gia Ninh vượt qua Quách Kiều Lương Thiệu, sau lưng chính là đôi song sinh.

"Tam muội muội nói lời này rất đúng, An An đừng đi trở về nữa, cô nương nên có tiêu chuẩn của cô nương, chờ muội gả cho người ta, có hơn nửa đời người sẽ giao tiếp với đám phu nhân bà lớn kia." Quách Thứ cười đùa nói, chưa có cười xong, phía trước Quách Kiều quay đầu lại, lạnh lùng lườm hắn: "Đó là lời huynh trưởng như người nên nói sao?"

Quách Thứ co cổ lại, đợi huynh trưởng xoay qua chỗ khác rồi, hắn mới khoa tay múa chân hướng đầu Quách Kiều ra một nắm đấm.

Tống Gia Ninh nhìn cười không được, vừa nhắc mắt, chỉ thấy Vân Phương bên cạnh cũng đang cười, nhưng Vân Phương cười không phải Quách Thứ, nàng và nàng ấy khoác cánh tay nhau đi, ánh mắt lại nhìn nghiêng qua phía trước. Tống Gia Ninh theo ánh mắt Vân Phương tìm qua, đập vào mi mắt, là bên mặt tuần nỷ như ngọc của Lương Thiệu. Tống Gia Ninh kinh hãi, lại nhìn Vân Phương, trong mắt rõ ràng tràn đầy quý mến!

Tống Gia Ninh rốt cuộc biết Vân Phương vì sao phải kéo nàng tới đây, bởi vì Vân Phương muốn trộm nhìn Lương Thiệu, một người tiếp cận xấu hổ, liền kéo nàng cùng đi, tựa như hai muội muội muốn ở chung với các huynh trưởng. Suy nghĩ cẩn thận, Tống Gia Ninh vừa khiếp sợ vừa bức bối, Lương Thiệu chính là một nguy quân tử, Vân Phương tỷ tỷ sao lại coi trọng loại người này rồi hả? Lương Thiệu vốn không xứng!

"Ta thích nghe tổ mẫu giải thích câu chuyện trên sân khấu." Đường tỷ tốt nhìn nguy quân tử đằng trước một cái, Tống Gia Ninh không cách nào ngồi yên không để ý tới, càng không thể giúp một tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vân Phương, muốn kéo nàng trở về.

"Vây muội đi một mình đi, ta muốn ngồi chung với nhị ca tam ca." Vân Phương tới đây cần một cái cớ, hiện tại đã không thiếu rồi, tự nhiên không thêm để ý Tống Gia Ninh đi hay ở.

Tống Gia Ninh mím môi, nhưng vào lúc này, Quách Kiều lần nữa quay đầu lại, nhìn nàng hỏi: "Muội muốn nghe câu chuyện gì?"

Ý kia, giống như nàng nghe cái gì, hắn sẽ nói cho nàng nghe.

Tống Gia Ninh nghẹn lời, lập tức lắc đầu, vứt bỏ Vân Phương tự mình rời đi, chuyện của Vân Phương sau này hãy nói, nàng trước trốn Quách Kiều xa một chút.

Nàng đảo mắt liền đi vòng qua trước mặt, Quách Kiều nhìn chằm chằm vào bóng lưng mảnh khảnh kia, bàn tay to trong tay áo nắm thành quyền.

Hắn không nghĩ nàng, lại cách hắn xa như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Sói Quách Kiều: ta muốn ăn thịt.

Sói Lương Thiệu: ta cho ngươi bắt.

Thỏ Gia Ninh: cứu mạng a!

Đuôi rồng Triệu Hằng chặn lại, đánh sói chạy mất.

Thỏ Gia Ninh: Chàng thật tốt, ta cũng không biết phải tạ ơn chàng như thế nào.

Rồng Triệu Hằng: sinh rồng con cho ta.

Đột nhiên cảm thấy ta có viết Văn Học Thiếu Nhi đích thiên phú đâu rồi, các ngươi nói có đúng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 69

Đêm trung thu, lúc mọi người Quách gia đang nghe hí kịch ở hậu hoa viên nhà mình, trong nội cung cũng ở đang cử hành cung yến, dự tiệc tất cả đều là hoàng thân quốc thích.

Tuyên Đức Đế ngồi trên ở trên chủ vị, trong tay bưng bình rượu vàng chậm rãi phẩm tửu, ánh mắt lơ đãng đảo qua mọi người trong cung điện.

Tần vương là của đệ đệ ruột của ông, ngồi cùng bàn với Tần vương phi.

Vũ An quận vương là cháu ruột của ông, ngồi cùng bàn với Quận Vương phi.

Trưởng tử Sở Vương năm trước đại hôn, hiện tại Vương Phi bụng nổi lên, còn có hai tháng nữa sẽ sinh, Tuyên Đức Đế hy vọng là tiểu hoàng tôn.

Thứ tử Duệ Vương đại hôn cũng được một năm rồi, Vương Phi đến nay vẫn chưa có tin vui, nghe nói lão nhị rất sùng một tiểu thiếp ở hậu viện, ông sẽ chờ một chút, nếu là tháng giêng sang năm nhị nữ tức còn chưa có mang thai, ông liền bảo Huệ phi quản đứa con trai này. Nhị nữ thích nữ nhân nào ông mặc kệ, nhưng không thể chậm trễ sinh ra con trai trưởng.

Xoay chuyển ánh mắt, Tuyên Đức Đế lần nữa nhìn về phía đứa con trai thứ ba của mình, Thọ vương, thấy Thọ vương ngồi một mình, Tuyên Đức Đế nhú nhú mày.

Dù sao cũng là nhị tử ruột, năm ấy không tử hôn cho nhị tử, suy cho cùng vẫn là bản thân lão Tam ai cũng chường mắt, cũng không phải phụ hoàng ông đây cố ý không lo cho nhị tử. Hôm nay đã qua hai năm, Tuyên Đức Đế nở nụ cười, nhìn lại Thọ vương cô đơn chiếc bóng một chút, trong lòng Tuyên Đức Đế có chút không có mùi vị, trước khi tiệc tan một mình lưu lại Sở Vương.

"Phụ hoàng, người có chuyện gì sao?" Sở Vương nhìn bên ngoài, có chút sốt ruột, sớm một chút bồi Phùng Tranh lớn bụng quay về Vương Phủ.

Tuyên Đức Đế nhìn thấy, khó có thể phát hiện mà nhú nhú mày. Lão nhị quá mức sùng ái tiểu thiếp, không ổn, lão đại đường đường là Vương Gia mà bên cạnh chỉ có một Vương Phi, sùng ba năm rưỡi vẫn còn sùng, nếu như liên tục độc sùng như vậy, cũng không phải điều thiện. Nhưng bây giờ Tuyên Đức Đế không muốn quản nhiều như vậy, lời ít ý nhiều nói: "Sang năm Tử đệ ngươi cũng muốn phong Vương chọn phi, trẫm dự định Vương Phi của Tam đệ ngươi cùng nhau chọn, ngươi lại đi thăm dò tứ của nó một chút..."

nói còn chưa dứt lời, thấy Sở Vương nhếch miệng cười, Tuyên Đức Đế hừ một tiếng, trầm giọng nói: "Ngươi nói với nó, đây là lần cuối cùng, lần này nó lại chường mắt, vậy thì cả đời làm Vương lưu manh!"

"Phụ hoàng yên tâm, Tam đệ trước kia là không có thông suốt, hiện tại một người ở Vương Phủ lớn như vậy, sớm mong lấy tức phụ rồi." Quan hệ đến nhân sinh đại sự của đệ đệ, Sở Vương tính nhẫn nại lập tức khá hơn, suy nghĩ một chút, hỏi: "Phụ hoàng, lần này chọn phi, có phải giống lần trước hay không, chọn lựa nhà thanh bạch khắp nơi?"

Tuyên Đức Đế lắc đầu, thần nhiên nói: "Trẫm ngẫm lại đã, không còn sớm, mau cùng vợ của ngươi đi đi." Chế nhạo liếc nhìn nhị tử.

Sở Vương chủ yếu muốn hỏi chính là xuất thân tứ nữ, ngộ nhờ vẫn là yêu cầu Ngũ Phẩm trở xuống, Tổng Gia Ninh sẽ không có cách nào tuyển tú, nhưng nếu như phụ hoàng nói không tệ, hẳn cũng không có hỏi tới nữa, hành lễ cáo lui. Ra khỏi cửa cung, thấy xe ngựa Thọ vương phủ đã đi rồi, Sở Vương trước đưa Phùng Tranh quay về Vương Phủ, lại cười ngựa đi Thọ vương phủ. Ngày hội trung thu, đêm nay kinh thành không có cấm đi lại ban đêm, Sở Vương một đường không trở ngại.

Triệu Hằng đang muốn tắm gội, Phúc công công hầu hạ chủ tử cởi áo, nói chuyện phiếm nói: "Vương Gia, đêm nay Quốc Công Phủ mời đoàn kịch hát nhỏ, hát cũng tốt lắm, đáng tiếc chỉ hát nửa canh giờ."

Triệu Hằng không nói.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng thị vệ: "Vương Gia, Đại Điện hạ đến thăm."

Triệu Hằng nghiêng đầu, Phúc công công một lần nữa giúp hắn buộc chặt đai lưng.

Triệu Hằng đi phòng khách gặp huynh trưởng, thời gian không còn sớm, Sở Vương cũng không thừa nước đục thả câu, nói ngay vào điểm chính: "Phụ hoàng vừa mới nói với ta, sang năm ông sẽ tuyển tú cho đệ và Tử đệ, như thế nào, lần này đệ có điều kiện gì không? có thì nói mau, nếu không đợi đến lúc phụ hoàng tùy tiện chỉ cho đệ một Vương Phi, lần này phụ hoàng cũng sẽ không dung túng đệ đâu."

Triệu Hằng rù mắt, tuyển tú... Tứ nữ xuất thân quá thấp, hẳn cũng không nghĩ tới thông qua tuyển tú tử hôn.

"Nếu có người được chọn, ta sẽ tiến cung." Qua sang hướng sân viện được ánh trăng chiếu sáng, Triệu Hằng chậm rãi nói.

Sở Vương kinh ngạc, ngoài ý muốn nói: "Đệ định tự mình đi cầu phụ hoàng tử hôn?"

Triệu Hằng gật đầu.

Sở Vương đã hiểu, cười nói: "Lẽ ra phải là như thế, như vậy, nếu như trong lòng đệ đã có tính toán, đại ca liền không phí tâm, nhưng, nếu như có chỗ cần đại ca giúp, đệ cũng đừng khách khí với đại ca, cứ tới tìm ta."

"Được." Triệu Hằng đáp ứng, đứng dậy tiễn huynh trưởng ra phủ, đưa mắt nhìn huynh trưởng cười ngựa rồi đi, Triệu Hằng xoay người lại, lúc đi về phòng, ánh mắt ung dung đảo qua Vệ Quốc Công phủ bên cạnh.

Tổng Gia Ninh còn chưa ngủ, đêm nay Lục nhị gác đêm, chủ tớ hai người nhỏ giọng nói chuyện.

"cô nương, người không phải luôn bảo nô tì lưu ý tin tức của biểu công tử sao, đêm nay các người ở phía trước nghe kịch, nô tì ở phía sau vụng trộm nhìn chăm chăm vào, phát hiện biểu công tử và Tam cô nương đối mắt ba lần." Lục nhị ngồi trên ghế thêu bên giường, nhỏ giọng bẩm báo, sợ Tổng Gia Ninh không rõ, nàng ta sẵn sàng giải thích nói: "Tất cả mọi người đang xem kịch, không ai nói chuyện, biểu công tử vô duyên vô cớ nhìn sang hướng Tam cô nương bên kia ba lần, Tam cô nương nhìn hắn ta còn nhiều hơn, chính là chỉ có ba lần đối mắt."

Tổng Gia Ninh ôm gối đầu, nghe nói như thế, như có điều suy nghĩ.

Lương Thiệu vào kinh một tháng, nàng tổng cộng ở chỗ Thái phu nhân bên kia gặp hắn ba lần, biết rõ Lương Thiệu len lén nhìn nàng, nhưng Lương Thiệu nhìn lên nhiều nhất, vẫn là Vân Phương, hắn biểu hiện không rõ, nên Thái phu nhân không chú ý, nhưng nàng thấy rất rõ ràng. Nhìn như vậy, hắn là Lương Thiệu trước câu dẫn Vân Phương a? Lương Thiệu có túi da tốt, nếu không ở trong tay hắn chịu qua đau khổ, khuê tú mới biết yêu thật đúng dễ dàng mắc bẫy của hắn.

Vì sao Lương Thiệu muốn câu dẫn Tam tỷ tỷ, mà không phải là nàng Tứ cô nương đã từng được hán khen ngợi thành thần tiên?

Nghĩ đến diễn xuất kiếp trước của Lương Thiệu, Tổng Gia Ninh nào có cái gì không hiểu, Lương Thiệu rõ ràng là muốn thông qua Tam tỷ tỷ trèo lên cây to Quốc Công Phủ này.

Tổng Gia Ninh nhớ rõ, thế tử sau này Lương Thiệu lấy về là một người khác, chính là mẫu thân hắn ở quê nhà Ký Châu thu xếp cho hắn, nhưng tình cảm Vân Phương tỷ tỷ đối với Lương Thiệu bao sâu, có bị Lương Thiệu khi dễ qua hay không, trong lòng Tổng Gia Ninh không nắm chắc, cho nên nàng vẫn phải nghĩ biện pháp nhắc nhở Vân Phương tỷ tỷ mới được.

Qua mấy ngày, Vân Phương dẫn Thượng Ca Nhi tìm đến nàng, Tổng Gia Ninh liền dắt Mậu Ca Nhi, bốn tỷ đệ đi hoa viên chơi. Tiết trời vàng thu, hoa quế ngát hương, Thượng Ca Nhi dắt Mậu Ca Nhi dùng cây gỗ chọc ổ kiến, hai tiểu tử kia ngồi chồm hổm trên mặt đất, nghiêm trang suy đoán con kiến nào là Hoàng Thượng con kiến nào là Đại Tướng Quân, khỏi phải nói ngu ngốc tới mức nào.

"Ài..." Vân Phương nặng nề thở dài.

Tổng Gia Ninh nhìn nhìn nàng ta, hiểu kỳ nói: "Tam tỷ tỷ có tâm sự?"

Vân Phương nương dựa vào vai nàng, kéo bàn tay mềm nhỏ bé của Tổng Gia Ninh nói: "Ta đang suy nghĩ, sang năm Nhị tỷ tỷ cũng phải xuất giá rồi, sau này trong Quốc Công Phủ chỉ còn thừa hai chúng ta."

Nhắc tới kết hôn, trong lòng Tổng Gia Ninh khẽ động, nói khẽ: "Nên là ta thở dài mới đúng, Tam tỷ tỷ sang năm khẳng định cũng phải đính hôn a?"

Vân Phương xấu hổ, vỗ nhẹ nhẹ tay nàng một cái.

Tổng Gia Ninh ôm cánh tay nàng ta, nhỏ giọng chế nhạo nói: "Tam tỷ tỷ đỏ mặt, có phải đã có người trong lòng hay không? Công tử nhà nào vậy, ta đã gặp chưa?"

Vân Phương vùng trộm thích Lương Thiệu đã lâu rồi, thích đến u sầu, thứ nhất Lương Thiệu cả ngày vui đầu khổ học tùy tiện gặp không được, thứ hai nàng không quen giấu bí mật, trong lòng ghen chuyện đặc biệt khó chịu. Nhị tỷ tỷ Lan Phương rất bảo thủ, từng giây từng phút đặt quy củ trên bờ môi, nàng không dám đi tìm, Tứ muội muội Tổng Gia Ninh...

Vân Phương quay đầu, nhìn Tứ muội muội có khuôn mặt quá mức xinh đẹp nhưng lại có chút đơn thuần ngu dốt của hài tử, nàng ta cắn cắn bờ môi, nhìn chằm chằm Tổng Gia Ninh nói: "Ta nói cho người biết, không cho người nói cho người bên ngoài biết nhé, nếu để người khác biết, ta, ta liền nhất cắt đứt quan hệ với người, không bao giờ nữa nhận thức cô muội muội người nữa!"

Tổng Gia Ninh vội vàng cam đoan mình tuyệt đối sẽ không để lộ bí mật.

Vân Phương lúc này mới sáp đến cạnh tai nàng, nói ra tên của người này.

Tổng Gia Ninh khiếp sợ trừng to mắt, trong mắt lại có một chút không thể giải thích vì sao, giống như Vân Phương đã làm sai điều gì. Lương Thiệu lớn lên tuần láng như vậy, Vân Phương vốn tưởng rằng Tổng Gia Ninh sẽ hâm mộ ánh mắt của nàng, nhìn ra vẻ không tán thành của Tổng Gia Ninh, Vân Phương lập tức mất hứng, cau mày nói: "Người đây là ý gì?"

Tổng Gia Ninh biết rõ, cho dù nàng nói xấu phẩm hạnh Lương Thiệu, Vân Phương hơn phân nửa cũng sẽ không tin tưởng, liền nói theo cách khác, thì thầm nói: "Lương biểu ca tuần tú lịch sự, tỷ tỷ thích hán cũng không có gì kỳ quái, nhưng tỷ tỷ phải hiểu cho rõ nha, hắn hiện tại chỉ là cử nhân, cho dù sang năm cao trúng Trạng Nguyên, cũng phải từ tiểu quan Chính Bát Phẩm làm lên, bậc quan Tiến Sĩ còn thấp hơn, không biết chịu đựng bao nhiêu năm mới có thể xuất đầu... quan viên tầng dưới chót bổng lộc không cao, dứt lốt bò lên trên thì phải tốn nhiều tiền bạc, lúc chúng ta ở Giang Nam, nghe nói rất nhiều Tiểu Quan mới vừa nhậm chức thích nạp con gái phú thương địa phương làm thiếp thất, chính là mưu cầu bạc của nhà gái..."

Khuôn mặt Vân Phương đỏ bừng chậm rãi biến trắng. Nàng là Tam cô nương Quốc Công Phủ, từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp mà hầu hạ, bình thường chỉ lo ăn uống chơi đùa, đâu có nghe nói qua chuyện quan trường. Mà Tứ muội muội là xuất thân huyện thành nhỏ Giang Nam, đối với quan địa phương so với nàng hiểu biết nhiều hơn, nhìn khuôn mặt rất nghiêm túc của Tổng Gia Ninh, Vân Phương một chút cũng chưa từng hoài nghi lời này thật hay giả.

Cho nên, nếu như nàng thật sự gả cho Lương Thiệu, cũng chỉ có thể chịu đựng từ một phu nhân của Tiểu Quan Bát Phẩm chậm rãi đi lên? Vạn nhất Lương Thiệu đi làm quan địa phương, Lương gia gia cảnh đường như rất bình thường, Lương Thiệu không có tiền, kinh doanh, chẳng phải là muốn dùng đồ cưới của nàng? Cuộc sống như vậy, chỉ là một ý niệm trong đầu, Vân Phương liền không cách nào tiếp nhận, đại tỷ tỷ gả vào phủ Trấn Bắc tướng quân, tương lai sẽ làm tướng quân phu nhân, Nhị tỷ tỷ gả chính là danh môn vọng tộc, đồng dạng là quý nữ Quốc Công Phủ, nàng sao có thể chênh lệch quá nhiều so với hai tỷ tỷ?

So sánh với những thứ này, gương mặt tuần mỹ này của Lương Thiệu, bỗng nhiên đã mất đi lực hấp dẫn.

Nhưng Vân Phương dù sao cũng đã thích Lương Thiệu một đoạn thời gian, thậm chí đã từng ước mơ cuộc sống sau khi gả cho Lương Thiệu, mộng đẹp

đột nhiên bị phá vỡ, Vân Phương có chút khó chịu, ngay ngốc ngồi yên nửa ngày, cuối cùng ịu xui dẫn Thượng Ca Nhi rời đi.

Tổng Gia Ninh rất vui vẻ, Vân Phương tỷ tỷ tâm cao khí ngạo, khẳng định không nỡ bỏ đi theo Lương Thiệu trải qua cuộc sống "Uất ức" của phu nhân quan thấp phẩm.

Thành công giải quyết xong một vấn đề nan giải, Tổng Gia Ninh tâm tình thật tốt, ăn cơm cũng càng ngon.

Ngày hôm đó Quách Bá Ngôn chạng vạng tối trở về, nhìn kể nữ mất hạnh to tròn ăn cơm gấp thức ăn, đơn thuần cho thấy bộ dạng rõ ràng vẫn còn là con nít, Quách Bá Ngôn lắc đầu, lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ. Tổng Gia Ninh không phát hiện, Lâm thị bắt được, trên bàn cơm không nói gì, ban đêm nghỉ ngơi, bà nghỉ ngơi hồi ra.

Quách Bá Ngôn cũng đang muốn nói với bà, ôm thân thể mềm mại của kiều thể, ông cúi đầu nhìn ánh mắt của bà: "Ngày hôm trước ta cùng Hoàng Thượng tuần tra cấm quân, phát hiện một tài tử trẻ tuổi trời sinh thần lực, năm nay 20, chất phác thành thật, lớn lên cũng vô cùng đoan chính. Hai ngày này ta phái người điều tra hần chi tiết, chính là thứ tử của Thái Thường tự Thiếu Khanh Lỗ đại nhân, chưa thành thân."

Lâm thị lập tức ngồi dậy, hưng phấn nói: "Quốc Công gia là muốn tác hợp hần cùng với An An?"

Quách Bá Ngôn gật đầu, trầm mặc một lát mới tiếp tục nói: "Ta chỉ là giúp nàng chọn lựa người, cuối cùng vẫn là nàng làm chủ cho An An." không phải nữ nhi ruột, chính là có tang phiền toái này, ông thật tình suy nghĩ cho hài tử, nhưng sợ thế tử suy nghĩ nhiều, bởi vậy muốn sớm nói rõ ràng, tránh cho thế tử sợ uy nghiêm của ông, rõ ràng không hài lòng cũng không dám cự tuyệt.

Lâm thị và Quách Bá Ngôn làm phu thê ba năm, đối với ánh mắt Quách Bá Ngôn vô cùng tín nhiệm, đặc biệt là bốn chữ Quách Bá Ngôn vừa mới nói "Chất phác thành thật", quả thực nói đến trong tâm khảm bà. Nữ nhi của bà mềm mại ngốc nghếch, một chút tâm nhãn cũng không có, nên kết duyên với nam nhân thành thật, quá thông minh, nữ nhi bị bán đi vẫn còn kiếm tiền cho người ta.

"Quốc Công gia, ta nghĩ trước tiên gặp người này đã." Nắm lại tay áo trái của Quách Bá Ngôn, Lâm thị năn nỉ nói.

không có gì đáng giá vui mừng bằng thế tử tin tưởng mình, Quách Bá Ngôn nắm lấy tay bà nhéo nhéo: "Yên tâm, ta sẽ an bài."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 70

Mẫu thân và kế phụ thương lượng hôn sự của Đình Phương tỷ tỷ, Tổng Gia Ninh vừa hâm mộ, vừa ân thâm ước mơ ngày cha mẹ chọn lựa lương tể cho nàng, nhưng nàng chưa từng nghĩ tới, một ngày này sẽ đến sớm như vậy, nàng mới vừa vặn mười ba tuổi a. không hề chuẩn bị, Tổng Gia Ninh nháy nháy đôi mắt, nhìn mẫu thân cười dịu dàng bên cạnh, nàng thật lâu mới phản ứng tới, sau đó khuôn mặt nhòn nhàn chậm rãi đỏ lên, xấu hổ cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Nương, con mới bây lớn a..."

trên mặt thật sự xấu hổ, trong lòng là vui mừng không cách nào hình dung được, ý muốn lớn nhất đời này của nàng là mẫu thân bình an sống với nàng, xếp thứ hai, chính là mang mũ phượng khăn vàng, đường đường chính chính nở mày nở mặt gả cho một nam nhân thật tình đối đãi nàng, hôm nay, cha mẹ bắt đầu chuẩn bị cho nàng, nàng rốt cuộc trông mong một ngày này.

Lâm thị nhìn nữ nhi đỏ bừng khuôn mặt, cười nói: "Con chưa lớn, nhưng Lỗ Trán người ta lớn rồi, nghe nói hần trời sinh thần lực, vừa sinh ra liền đạp đổ chậu đồng đầy nước, ba tuổi có thể ôm tảng đá 15 cân, bảy tuổi có thể kéo động một con heo..."

Tổng Gia Ninh nở nụ cười, ghen đỏ mặt nói: "hần tại sao phải đi kéo heo?"

Tiểu hài tử chơi tảng đá không có gì kỳ, mặc dù đại đa số cũng chơi mấy viên đá nhỏ, nhưng con nhà ai lại đi kéo heo chơi chứ?

Lâm thị cũng cười, cười đã đủ rồi thì chọc cái trán nữ nhi một cái: "Người khác nói cho ta biết đấy, ta cứ như vậy nói cho con nghe, hỏi nhiều như vậy làm cái gì, dù thế nào đi nữa thì hần khí lực đặc biệt lớn, hiện tại một quyền có thể đánh chết một con ngựa, lên chiến trường nhất định không người nào có thể địch nổi. Trước đó bởi vì hần giữ đạo hiếu cho mẫu thân mới liên tục không đính hôn, hiện tại ra hiếu rồi, chúng ta không sớm an bài một chút cho con, bị người đoạt đi làm sao bây giờ?"

Tổng Gia Ninh xấu hổ cúi đầu, mất hạnh một mảnh thủy nhuận, nam nhân trời sinh thần lực, sẽ lớn lên trông thế nào đây? Nhất định vô cùng khôi ngô a?

Lâm thị cũng tò mò Lỗ Trán rốt cuộc có đáng về gì, sờ sờ đầu nữ nhi, cảm khái nói: "Chạng vạng tối phụ thân con sẽ gọi hần tới đây, chúng ta sớm đi thư phòng chờ hần, nếu hợp nhãn duyên, việc hôn nhân có thể định xuống rồi."

Tổng Gia Ninh sững sờ như nước, ngẫm lại thân phận của mình, nàng có chút lo lắng, rầu rĩ nói: "Cho dù con vừa ý hần, nhà bọn họ chưa hẳn để ý tới con." Phụ thân Lỗ Trán là quan Tứ Phẩm, cha đẻ nàng chỉ là một cử nhân chết sớm, Quách gia, dù sao không phải là nhà mẹ đẻ chân chính của nàng, Tổng Gia Ninh cả ngày quả thật sống rất thỏa mãn, nhưng nàng biết rõ rất nhiều khuê tú kinh thành cũng xem thường nàng.

"Đừng tự coi nhẹ mình, không đề cập tới phụ thân con đối với con thật tốt, với bộ dáng này của con, Lỗ Trán có thể lấy được con, là phúc khí ba đời hần tu luyện được." Lâm thị ôm nữ nhi, ôn nhu khích lệ nói.

Tổng Gia Ninh sờ sờ mặt của mình, đôi mắt lại phát sáng lên, chỉ cần Lỗ Trán đối tốt với nàng, nàng cũng sẽ cố gắng làm một thê tử tốt.

đang lúc hoàng hôn, Lâm thị để Mậu Ca Nhi ở lại chỗ Thái phu nhân chơi, bà sớm dẫn nữ nhi đi đến thư phòng Quách Bá Ngôn. Tổng Gia Ninh rất khẩn trương, Lâm thị cũng hồi hộp, hai mẹ con đứng bên cửa sổ thủ thi thủ thi nói chuyện, lúc trong sân truyền đến giọng nói trung khí mười phần của Quách Bá Ngôn, Lâm thị lập tức kéo nữ nhi trốn sau tấm bình phong cảnh sơn thủy.

Tổng Gia Ninh một tay nắm chặt vạt áo, chăm chú nhìn chăm chăm vào cửa ra vào.

Quách Bá Ngôn dẫn đầu đi vào, đi theo phía sau là một nam nhân trẻ tuổi chiều cao không sai biệt ông cho lắm, màu da hơi đen, lưng hồ eo vượn, thoát nhìn hết sức to lớn, vừa nhìn liền vô cùng có khí lực. Trái tim Tổng Gia Ninh phanh phạch nhảy loạn, nhìn xong thân thể nam nhân mới lấy hết dũng khí ngẩng đầu, sau đó kinh ngạc phát hiện, Lỗ Trán thân thể to lớn, lớn lên lại có chút đáng vẻ thư sinh, không thể nói là đẹp lắm, nhưng ngũ quan đoan chính, đặc biệt là đôi mắt kia, quả nhiên như mẫu thân nói, lộ ra một cỗ nhiệt tình chất phác thành thật.

Cách bình phong, Tổng Gia Ninh nhìn không chớp mắt nhìn chăm chăm vào đối phương, vậy mà càng nhìn càng hài lòng. Phong lưu phóng khoáng ấy à, nàng trải qua Lương Thiệu, lạnh lùng uy nghiêm, nàng cũng bồi Quách Kiêu bảy năm. Hoặc học phú ngũ xa hoặc địa vị rất cao, hoặc ôn nhu như nước hoặc bá đạo cường thế, một năm bị răn căn mười năm sợ dây thừng, hiện tại nhìn người như Lương Thiệu, Quách Kiêu, Tổng Gia Ninh theo bản năng kháng cự, Lỗ Trán lớn lên khỏi ngũ trung thực, nghĩ đến sẽ gả cho nam nhân như vậy, trong lòng nàng đặc biệt an tâm.

"Đại nhân, người gọi thuộc hạ tới đây, có việc gì dặn dò sao?" một bên kia bình phong, Lỗ Trán không hiểu hỏi. Vệ Quốc Công là điện tiền vệ chỉ huy sự, hần chỉ là một thị vệ điện tiền bình thường, đột nhiên bị Vệ Quốc Công kêu đến, Lỗ Trán dù sao vẫn lo lắng có phải mình phạm sai lầm gì hay không, không biết vì sao, từ khoảnh khắc đầu tiên bước vào thư phòng này, hần liền có một loại cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm.

đang muốn nhìn vai bên, Quốc Công gia thần bí khó lường rốt cuộc nói chuyện, hần từ trên giá sách rút ra một quyển binh thư, tự tay đưa cho Lỗ Trán: "Sách này không tệ, người lấy về mà xem, đọc xong rồi, có cái gì lĩnh ngộ tất cả đều viết xuống, năm ngày sau giao cho ta."

Lỗ Trán ngập ngừng cả người, hóa ra Quốc Công gia gọi hần tới đây, chính là vì cho hần một quyển binh thư?

Theo ân năng nhận binh thư, một khắc binh thư vào tay này, tâm tình Lỗ Trán trầm trọng cực kỳ, hần không thích nhất là đọc sách...

"về nhà đi." Quách Bá Ngôn vỗ vỗ bả vai Lỗ Trán, giọng nói bình thản.

Lỗ Trán xoay người hành lễ, mơ hồ ôm sách rồi đi.

hần vừa đi, Quách Bá Ngôn liền lập tức nhìn bình phong. Lâm thị ra hiệu nữ nhi đi ra ngoài, Tổng Gia Ninh xấu hổ, trốn ở sau tấm bình phong. Lâm thị vừa nhìn khuôn mặt đồ bưng của nữ nhi liền hiểu, không có miễn cưỡng nữ nhi lập tức gấp kể phụ, bà vòng qua bình phong, cười với Quách Bá Ngôn nói: "Quốc Công gia quả nhiên biết nhìn người, ta và An An cũng rất hài lòng."

Quách Bá Ngôn lén lút nhẹ nhàng thờ ra.

Bên kia Lỗ Trán thành thành thật thật đi theo gã sai vặt đi ra ngoài, vượt qua bức tường phù điêu, chợt thấy nam tử khuôn mặt lạnh lùng mặc quan phục Mã Quân Đô Đầu đi đến. Lỗ Trán đầu năm vừa mới vào điện Tiền Ti, cũng không nhận ra Quách Kiêu, nghe gã sai vặt gọi đối phương là thê tử gia, hần búng tỉnh đại ngộ, đứng ở sau lưng gã sai vặt cúi đầu hành lễ.

"Người là?" Thoáng nhìn binh thư trong tay hần, Quách Kiêu thả chậm bước chân, thuận miệng hỏi.

Lỗ Trán cung kính nói: "Thuộc hạ Lỗ Trán, là thị vệ điện Tiền Ti, vừa nãy Quốc Công gia gọi thuộc hạ tới."

Quách Kiêu mắt nhìn chính viện, trước trở về Di Hòa Hiên của mình tắm gội thay quần áo, chỉnh đốn một phen, rồi mới đến Lâm Văn Đường. Tổng Gia Ninh sớm tránh về hậu viện, Quách Bá Ngôn, Lâm thị vừa đi chỗ Thái phu nhân đón Mậu Ca Nhi trở về, ngồi ở phòng thương lượng hôn sự của nữ nhi. Quách Kiêu đi tới cửa, mơ hồ nghe được hai chữ "Nghị hôn", hần dừng một chút, tiếp tục đi về phía trước.

"Nhi tử gặp qua phụ thân, mẫu thân." đi vào nhà chính, Quách Kiêu cung kính hành lễ.

Quách Bá Ngôn ừ một tiếng.

"Đại ca!" Mậu Ca Nhi cao hứng từ trên đùi phụ thân bò xuống, vui vẻ chạy về hướng huynh trưởng.

Quách Kiêu xách nách thẳng bé bé lên, sau khi ngồi xuống thì tán gẫu với đệ đệ một lát, trả lời xong mấy vấn đề trẻ con, hần mới nhìn nam nhân ở trên chủ tọa: "Phụ thân, khi con trở về gặp một thị vệ điện Tiền Ti, người gọi hần tới à?"

Quách Bá Ngôn cười, trước kia ông không cách nào cam đoan thê tử nữ nhi có thể vừa ý Lỗ Trán, cho nên chỗ những người khác đều giấu giếm trước, hiện tại chỉ chờ ông phái người truyền đạt cho Lỗ gia, tới đa nữ quyến Lỗ gia sẽ nhìn lại nữ nhi, việc hôn nhân liền cơ bản định rồi, tự nhiên cũng không cần giấu giếm gì nữa. Nhìn nữ tử, Quách Bá Ngôn sung sướng nói: "Đúng vậy, Bình Chương cảm thấy người nọ như thế nào?"

***Chú thích:

学富五车 - học phú ngũ xa. “五车” nghĩa là năm xe, ý là năm xe sách. Ý của câu này ý chỉ học rộng hiểu nhiều, tri thức phong phú. Câu này xuất phát từ một câu trong học thuyết Thiên Hạ của Trang Tử “惠施多方，其书五车。”- "Huệ thi đa phương, kỳ thư ngũ xa."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 71

Quách Bá Ngôn coi trọng Lỗ Trần làm con rể, nhưng mà ông không nói, chỉ tiết lộ tâm tư của mình cho Tiền quân sự viện tiền.

Tiền quân sự hơn năm mươi tuổi, hầu hạ hai Đại Quốc Công gia, nghe chủ tử nói xong liền hiểu. Nam cưới vợ nữ lấy chồng, nhà gái chủ động đi nhà trai cầu hôn, sẽ có vẻ nhà gái không bằng nhà trai, đường đường Tứ cô nương Vệ Quốc Công phủ, đương nhiên phải do nhà trai mở miệng trước. Trở lại tiểu khóa viện nhà mình, Tiền quân sự gọi vợ tới, hai vợ chồng ghé vào cùng một chỗ.

Qua hai ngày, vợ Tiền quân sự đi mua châm tuyến, "Vô tình gặp được" một bà tử quân sự Lỗ phủ, hai người bắt tri bắt giác hàn huyên.

"Người đang làm việc ở Vệ Quốc Công phủ à? Đây chính là nơi phú quý, nhìn quần áo này của người kia, vải tốt ghê."

"Người cũng không tệ a, người nào không biết Lỗ đại nhân là tâm phúc bên người hoàng thượng."

"Cái gì người tâm phúc chứ, Thái Thường tự quản lăng miếu đàn tự, quản thức lễ nhạc lễ nghi, Quốc Công gia chương quản cấm quân, căn bản không cách nào so sánh được."

"nói đến cấm quân, Nhị công tử trong phủ của các người cũng làm thị vệ ở điện tiền tí? Nghe nói hántrời sinh thần lực, Quốc Công gia đặc biệt thưởng thức hán, còn khen với nhà tôi quá trời, nhà tôi uống nhiều quá còn đoán mò, nói kinh thành nhiều tài tuần như vậy đến nhà cầu thân Tứ cô nương, Quốc Công gia cũng không có vừa ý, nếu như bọn họ có bản lĩnh của Nhị công tử, Quốc Công gia sớm đã đáp ứng."

"... Tứ cô nương? Chính là vị tân phu nhân từ nhà mang tới?"

"Cũng không phải vậy, tuy nói là mang tới, nhưng Tứ cô nương chúng ta xinh đẹp dịu dàng nhu thuận, Quốc Công gia coi như con gái ruột, Thái phu nhân cũng yêu thương tựa như cháu gái ruột, không khác gì con vợ cả hết... A, châm tuyến ta muốn cũng chuẩn bị đầy đủ hết rồi, ta đi trước nhé, ngày khác có rảnh lại tán gẫu."

Vợ Tiền quân sự bàn chân giống như bôi dầu rồi đi, bà tử quân sự Lỗ gia nhìn cửa ra vào, lại đặt lời vừa mới nói ở trong lòng, hồi phủ liền đi bẩm báo chủ tử. Vợ của Thái Thường Tự Thiếu Khanh Lỗ đại nhân chết bệnh ba năm, Lỗ lão thái thái lại quá lớn tuổi, liền giao nội trạch cho cháu dâu trưởng tôn Phương thị quản lý.

Phương thị gần đây đang bận rộn chọn lựa nhà thích hợp cho chú em chồng, nghe bà tử quân sự bẩm báo xong, nàng vui mừng như rụng mảy, vội vàng đi thông báo Lỗ lão thái thái: "Tổ mẫu, ngày ấy nhị đệ từ Quốc Công Phủ trở về, ngại Vệ Quốc Công không có việc gì nhét bình thư cho hán, bây giờ nhìn lại, Quốc Công gia tám phần là vừa ý nhị đệ rồi, cô tình bồi dưỡng hán đây mà?"

Lông mi xám trắng của Lỗ lão thái thái chớp chớp. Bà có hai tôn tử, lão đại tư chất bình thường, vẫn không thể võ cũng chẳng ra chi, ngay cả cái tiền sĩ cũng chứng mất, nhị tử muốn an bài chức quan nhỏ ở Thái Thường tự cũng không được, đành phải ở nhà quản lý công việc vặt. Thứ tôn sinh muộn, nhỏ hơn cả ca hán cả mười tuổi, nhưng trời sinh thần lực, hôm nay mới 20 liền đi vào điện Tiền Tĩ, tiền đồ rất tốt.

Nếu như có thể trở thành rể hiền của Quách Bá Ngôn, đối với thứ tôn mà nói liền như hổ thêm cánh, tương lai không chừng có thể tiếp nhận vị trí của Quách Bá Ngôn.

Chỉ là...

Lỗ lão thái thái nhíu mi, Tứ cô nương Vệ Quốc Công phủ...

Phương thị đoán ra băn khoăn của trưởng bối, cười nói: "Tổ mẫu, xuất thân của Tứ cô nương quả thật có hơi thấp, nhưng hai mẹ con các nàng có phúc khí nha, Vệ Quốc Công từng ái kế thất quả phụ mới cưới, kinh thành ai không biết? Vị phu nhân kia vào phủ liền sinh một đứa con trai, hai mẹ con gót chân đứng vững vàng. Và lại Vệ Quốc Công vừa mới bốn mươi, ở trước mặt hoàng thượng ít nhất còn có mười năm phong quang, hai nhà chúng ta nếu thật có thể kết thân, mười năm này, có thể giúp nhị đệ bớt đi hai mươi năm chằng đường vất vả đó."

Lỗ lão thái thái rút cuộc động tâm, nói cho cùng, tiền đồ tôn tử quan trọng nhất, bằng không với tính bướng bỉnh chất phác này của tôn tử, không có ai dẫn dắt, khí lực lớn hơn nữa, bậc quan cũng không dễ dàng tăng lên. Đã có chủ ý, chạng vạng tối con cháu hồi phủ, một nhà mấy nhân khẩu cùng tụ tập trong nhà chính, thương lượng việc hôn nhân với Quách gia.

Lỗ đại nhân tuổi gần năm mươi, biết rõ con đường làm quan của mình không thể tiến triển hơn nữa, ông đối với nhi tử cũng không có bao nhiêu kỳ vọng, nhưng nhi tử có thể được Quách Bá Ngôn thưởng thức, tóm lại là chuyện tốt, cho nên Lỗ đại nhân tán thành đi Quách gia cầu hôn, lo lắng duy nhất là sợ nhà mình tính sai, bị Quách Bá Ngôn cự tuyệt.

Lỗ Trần đầu tiên là gạt mình, sau đó là bộ dạng mọi việc không liên quan đến mình, toàn bộ do trưởng bối làm chủ. hấn một chút cũng không gấp gáp vội, nhưng các trưởng bối an bài cho hấn rồi, vô luận là Tứ cô nương Quốc Công Phủ hay là cô nương nhà dân chúng bình thường, chỉ cần phẩm hạnh không có vấn đề, lớn lên đừng quá xấu, hấn đều bằng lòng lấy.

Thương lượng xong rồi, Lỗ lão thái thái liền uỷ thác một vị phu nhân nhà quan có giao tình với hai nhà Quách, Lỗ đi hỏi thăm ý của Quách gia.

Vốn là Quách Bá Ngôn suy tính, hiện tại Lỗ gia tới hỏi, Thái phu nhân, Lâm thị tự nhiên biểu hiện ra thái độ có thể thương nghị.

Lỗ lão thái thái nhận được hồi âm, trong lòng có cơ sở, bảo trước để hai đứa nhỏ gặp nhau đã, thật ra chính là bà muốn tận mắt nhìn xem Tứ cô nương rốt cuộc như thế nào. yêu cầu này của Lỗ lão thái thái chính là nhân chi thường tình, Quách gia bên này lần nữa đồng ý, sau đó hẹn mừng một tháng chín, Thái phu nhân và Lỗ lão thái thái cùng đi An quốc tự lễ Phật.

~

Muốn đi gặp người Lỗ gia, trước đêm xuất phát, Tống Gia Ninh hưng phấn mà ngủ không được.

Theo như lời mẫu thân nói, chuyện đến trình độ này, việc hôn nhân của nàng và Lỗ Trần căn bản đã định rồi. Bởi vì là Lỗ gia muốn gặp nhau, với địa vị của hai nhà Quách, Lỗ ở kinh thành, thì sau khi gặp nhau, Quách gia có thể xoi mói điểm xấu của Lỗ Trần, Lỗ gia cũng không dám xoi mói tật xấu của nàng sau đó đối ý hôn sự, nếu thật như vậy, thì tương đương với việc trực tiếp đánh cho Vệ Quốc Công phủ một cái tát, kẻ dân cũng sẽ không làm.

Nhưng Tống Gia Ninh vẫn rất khản trương, lo lắng Lỗ Trần không thích cô nương có tướng mạo như nàng, lo lắng nữ quyến Lỗ gia ghét bỏ sự quyến rũ của nàng.

Tống Gia Ninh cũng muốn trưởng thành như ba cô nương Quách gia, hoặc là dịu dàng hoặc là thanh tú đẹp đẽ hoặc là xinh đẹp, không biết làm sao ông trời lại chọc ghẹo người ta, rõ ràng so với bất kỳ ai thì nàng vô cùng thành thật, cũng sợ trời chọc nam nhân, nhưng ông trời lại nhất định cho nàng một tướng mạo mềm mại đáng yêu. Vạn nhất Lỗ Trần thích nữ nhân ngũ quan thanh tú thì biết làm sao bây giờ?

Lật qua lật lại, nghĩ ngợi lung tung, trời đã sáng.

Lâm thị tối hôm qua liền chọn quần áo cho nữ nhi xong rồi, trên mặc áo bông nhiều lớp màu hồng nhạt, phía dưới phối với váy mã diện màu trắng dưới tà váy thì thêu mai lan trúc cúc. Khuôn mặt Tống Gia Ninh tròn mịn đôi môi đỏ mọng, chỉ thoa một lớp son giữ ẩm, son phấn bột nước khác đều không cần. Tống Gia Ninh tóc đen nhánh, cài một cây trâm hồ điệp khảm trân châu, thêm một đóa hoa lụa đình hương tinh xảo, thì không có vật trang sức nào khác.

Ăn mặc xong xuôi, Tống Gia Ninh ngượng ngùng đi đến trước mặt mẫu thân. cô nương mười ba tuổi, nửa năm này vóc dáng lại cao thêm một chút, tư thái càng thêm linh lung hấp dẫn, nên lời thì lời, nên lờ thì lờ, ngoại trừ cái chân dung nàng còn thiếu một chút, so với phong tình của con gái, Lâm thị cũng tự giác không bằng nữ nhi.

Bộ dáng tốt, tư thái tốt, người cũng ôn nhu nhu thuận, nữ nhi tốt như vậy, người nam nhân nào lại không thích?

Ôm nhi vào trong ngực, Lâm thị nhẹ giọng cảm khái nói: "An An của ta tốt như vậy, nương cũng không nỡ để con lập gia đình".

Tống Gia Ninh dựa vào trong ngực mẫu thân, nghe hương hoa lan trên người mẫu thân, nàng vụng trộm nở nụ cười. Nàng cũng không nỡ bỏ mẫu thân, nhưng nàng càng muốn xuất giá, sớm chút vượt qua thời gian khát vọng nhất của kiếp trước.

nói xong lời riêng, Lâm thị dắt Mẫu Ca Nhi, đưa nữ nhi đi Sướng Tâm Viện. Nam Phuong bà đã thấy rồi, hôm nay liền không đi, một mình Thái phu nhân đã đủ thể diện cho Tăng lão thái thái, vừa vặn cũng làm cho người Tăng gia nhìn thấy được yêu thương của Thái phu nhân đối với nữ nhi.

Sướng Tâm Viện, Thái phu nhân cũng thay đồ xong rồi, ngồi ở chủ vị nói chuyện phiếm với ba tôn tử một cháu gái. Quách Kiều là Quách Bá Ngôn an bài, muốn hấn hộ tổng tổ mẫu muội muội đi An quốc tự. Đôi song sinh, Vân Phuong biết rõ hôm nay Tống Gia Ninh phải đi xem mắt, đã chạy tới ồn ào, muốn cùng nhau đi xem náo nhiệt, Thái phu nhân đều cự tuyệt, huynh muội ba người liền tiếp tục cầu xin.

"Tổ mẫu, cho Vân Phuong đi đi." Quách Kiều bỗng nhiên mở miệng nói.

Vân Phuong mừng rỡ, chạy tới khen hấn tốt.

Thái phu nhân khó hiểu, hỏi tôn tử: "Vì sao cho nàng đi?"

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Quách Kiều hiếm khi nở nụ cười, trêu ghẹo Vân Phuong nói: "Vân Phuong ham chơi hiếu động, có nàng chen vào, càng lộ ra Gia Ninh đoan trang hiền淑."

Vừa mới nói xong, đôi song sinh ôm bụng cười lăn lộn, Vân Phuong tức giận tới mức dậm chân, lắc cánh tay Thái phu nhân muốn tổ mẫu làm chủ cho nàng.

Thái phu nhân ngược lại cảm thấy trường tôn nói có vài phần đạo lý, mang theo Vân Phương cô nương con vợ cả này, vừa vận khiến người Lỗ gia nhìn ra địa vị của cháu gái Gia Ninh ở Quốc Công Phủ một chút cũng không chênh lệch so với cô nương thân sinh của Quách gia, thích thú cười híp mắt hỏi Vân Phương: "Đại ca con cũng nói như vậy, con còn muốn đi không?"

Vân Phương trừng Quách Kiều, bĩu môi, khẽ nói: "đi, Tứ muội muội ngốc, con thay nàng trấn giữ."

Nàng thích Lương Thiệu, xem Lương Thiệu thành lang quân như ý, nhưng Tứ muội muội từ lúc bắt đầu liền ghét bỏ Lương Thiệu, tuy rằng Tứ muội muội nói những lời kia là vì tốt cho nàng được, nhưng Vân Phương vẫn cảm thấy mất mặt. Hôm nay Tứ muội muội muốn tương thân, nàng ngược lại muốn nhìn, nam nhân khiến Tứ muội muội hài lòng lớn lên trông như thế nào, nhìn đối phương ngoại trừ gia thế, còn có điểm nào có thể hơn Lương Thiệu.

Cháu gái hạ quyết tâm đi, Thái phu nhân liền mặc kệ.

Sau một lúc lâu, ba mẹ con Lâm thị đến.

một phòng người đều nhìn Tống Gia Ninh, Thái phu nhân yêu thương cười cười, Quách Phù Quách Thứ cố ý bắt chước đệ tử phong lưu, đóng đưa quạt xếp nói: "Đây là cô nương nhà nào vậy? Lớn lên xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ là tiên nữ hạ phàm?"

Tống Gia Ninh bị bọn họ khiến cho đỏ bừng cả mặt, nhanh đi vài bước trốn vào trong ngực Thái phu nhân, nhỏ giọng làm nũng: "Tổ mẫu người quản bọn họ đi."

Thái phu nhân ôm lấy cháu gái, đuôi đôi song sinh qua một bên.

Đôi song sinh bắt đầu đi rồi đi, Tống Gia Ninh quay đầu đưa mắt nhìn hai người, đang muốn cười, Quách Kiều đột nhiên nói: "không còn sớm, tổ mẫu, chúng ta lên đường đi."

Thanh âm kia bình tĩnh như thường, từ ngày Lỗ Trần đến nhà Tống Gia Ninh liền không còn có bước ra khỏi Lâm Vân Đường, vụng trộm liếc mắt, nhìn thấy Quách Kiều đứng ở bên ngoài vài bước, vẻ mặt không thay đổi - nghiêm túc mà đứng, ngoại trừ khuôn mặt lạnh lùng dường như gầy hơn so với lần gặp mặt trước, thì cũng không có thay đổi gì khác.

Tống Gia Ninh thu hồi ánh mắt, không khỏi bất an. Quách Kiều có ham muốn đối với nàng, thân thể của hắn sẽ không gạt người, nhưng hai người bây giờ là huynh muội, Quách Kiều không cách nào làm cái gì, hắn thật sự sẽ bởi vì cái tăng quan hệ này, nguyện ý cho nàng gả cho người bên ngoài sao?

không muốn thì như thế nào, nàng đều có kế phụ làm chủ cho nàng, kế phụ cũng sắp xếp xong xuôi, Quách Kiều chỉ có thể thành thành thật thật làm huynh trưởng thôi.

Đỡ Thái phu nhân đi ra Quốc Công Phủ, ánh nắng ban mai tươi đẹp từ phía đông chiếu sang đây, Tống Gia Ninh nghiêng đầu, cảm thụ phần ấm áp liên tục chiếu vào đáy lòng này, nghĩ đến lập tức có thể nhìn thấy tướng công trung thực tương lai, Tống Gia Ninh cười tự đáy lòng, cười đến ngượng ngùng hạnh phúc, ngọt ngào, rực rỡ như hoa nở, lập tức trước sau lên xe ngựa với Thái phu nhân, Vân Phương.

Xe ngựa Quốc Công Phủ đi xa, thị vệ đứng ở phía tây trước cửa Thọ vương phủ, vẫn chậm chạp chưa hoàn hồn, trong đầu tất cả đều là khuôn mặt giống như tiên nữ của Tứ cô nương, đẹp như vậy yêu kiều như vậy quyến rũ như vậy, không có nhìn hắn mà xương cốt hắn cũng mềm nhũn rồi, nếu Tứ cô nương đi đến bên cạnh hắn cười cười với hắn ... Thị vệ không tự chủ nhíu mày lên, ánh mắt ngáy dại ra.

"Phù! Phù!"

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng huyết sáo quen thuộc, thị vệ mãnh liệt hoàn hồn, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Phúc công công đứng trong cửa đang gọi hắn.

"Ngài đã tới." Thị vệ vội vàng bước nhanh đi vào.

Phúc công công nghi ngờ dò xét hắn: "Cười như cò đuôi chó, nghĩ chuyện gì tốt hả?"

Thị vệ nào dám nói thật, cúi đầu giả ngu.

Phúc công công cũng lười truy cứu, thấp giọng hỏi: "Thấy rõ không?"

Thị vệ gật đầu, chi tiết nói: "Thấy rõ, Tứ cô nương khí sắc hồng nhuận phon phớt, trước khi lên xe còn nhìn mặt trời cười một cái, ngượng ngùng nữa."

Lông mày Phúc công công lập tức vận thành chữ xuyên, không cam lòng mà liên tục ghi nhận, thị vệ từ đầu đến cuối đều nói Tứ cô nương là cười rồi đi.

Mặt Phúc công công hồ thẹn, đứng bất động cả buổi, sợ chủ tử dỗi sót ruột nên mới không thể không quay trở lại thư phòng.

Triệu Hằng đang vẽ tranh, thấy ông ta đi vào, hắn tạm thời thu tay lại, đôi mắt nhìn bức họa cá chép trên bàn.

Phúc công công trong lòng run sợ, rú mắt nói: "Vương Gia, Tứ cô nương bị Thái phu nhân chặn lại, bọn họ không thấy rõ."

Triệu Hằng nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào ông ta chốc lát, nói: "Tuyên."

Phúc công công hai chân run lên, bịch liền quỳ xuống, dập đầu nói: "Tiểu nhân đáng chết, xin Vương Gia thứ tội, Tứ cô nương, nàng, thị vệ nói nàng trước khi lên xe thì nhìn mặt trời nở nụ cười, giống như ngượng ngùng."

Hắn và chủ tử đều biết, Tứ cô nương hôm nay muốn đi An quốc tự xem mắt, Phúc công công còn biết, trong lòng chủ tử có Tứ cô nương, cho nên ông ta không dám nói lời thật, sợ chủ tử sau khi biết được trong lòng Tứ cô nương đã có đối tượng khó chịu, nhưng chủ tử muốn tuyên thị vệ giữ cửa tự mình xác nhận, Phúc công công không có cách nào, chỉ có thể thành thật khai báo.

Nàng nở nụ cười, giống như ngượng ngùng...

Triệu Hằng cúi đầu, nhìn Phúc công công quỳ trên mặt đất, ánh mắt như xuyên qua Phúc công công, thấy được một tiểu cô nương với khuôn mặt mũm mĩm.

Là nàng cá hấn thẳng trước, là nàng dùng loại ánh mắt sùng bái này nhìn hắn trước, cũng là nàng, đứng ở chỗ tù sách này trước, khen hắn tốt.

Hắn vẫn cho là nàng thích hắn, thì ra, cũng không phải.

"không cần nhìn chằm chằm."

Phúc công công kinh hãi, ngẩng đầu, chỉ thấy chủ tử lại khôi phục vốn là dáng vẻ thần tiên đạm mạc, không tranh quyền thế, nữ nhân, cũng không tranh giành.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chương 72

An quốc tự chính là Quốc tự của Đại Chu, chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, trong chùa đền điện nguy nga, có núi có tháp có hồ, cảnh sắc tú lệ không thua gì Giang Nam. Hồ nước trong chùa được đặt tên là Tháp Ảnh Hồ, vòng quanh bờ hồ có tám cái đình nghỉ mát, sân viện để giảng kinh ở phía bắc giống như sao vây quanh trăng (1). Thái phu nhân và Lão lão thái thái liền hẹn gặp nhau ở trong một đình nghỉ mát.

(1) Góc là 众星捧月 nghĩa là một đám sao bao bọc quanh ánh trăng, giống như một đám người vây quanh ủng hộ một ai đó mà họ tôn kính quý trọng.

Chủ tử Lão gia tới sớm, trước chiếm được một đình nghỉ mát. Để tỏ lòng thành ý, Lão lão thái thái và cháu dâu trưởng tôn Phụng thị ngồi ở trong lương đình nghỉ ngơi, phái Lão Trần đi tới trước cửa núi chờ mọi người Quách gia. Thẳng đến lúc này, Lão Trần rốt cuộc mới có thêm vài phần khẩn trương muốn nhìn thấy vợ, lo lắng cho mình lớn lên không được xinh đẹp làm Tứ cô nương chúm chịt, lại hiểu kỳ Quách gia Tứ cô nương lớn lên cao hay thấp mập hay ốm.

Bọn họ giống như thần đứng một bên cửa núi, trông mong nhìn qua quan đạo, đợi khoảng hai khắc đồng hồ, rốt cuộc nhìn thấy một chiếc xe ngựa không nhanh không chậm đi qua, cưỡi ngựa đi theo bên cạnh xe là một nam nhân. Tới gần, Lão Trần nhận ra, nam nhân trên ngựa, chính là Thế tử Vệ Quốc Công phủ hần từng gặp mặt một lần a!

Lão Trần vô thức kéo nhẹ áo bào, không đợi xe ngựa Quốc Công Phủ dừng hẳn, hắn liền bước nhanh qua, hành lễ với Quách Kiêu: "Lão Trần gặp qua Thế tử."

Quách Kiêu liếc hắn một cái, giọng bình thản nói: "Lão huynh khách khí, người hơn ta một tuổi, gọi ta Bình Chương là được rồi."

nói xong trở mình xuống ngựa.

Lão Trần không ngờ tới Thế tử gia vậy mà bình dị gần gũi như thế, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn không có thành thật đến mức thật sự gọi thẳng tên chữ của người ta.

Trong xe ngựa, nghe được tiếng của Lão Trần, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Gia Ninh nhất thời đỏ lên, Vân Phụng ôm lấy cánh tay nàng nhỏ giọng trêu ghẹo: "Nghe một chút đi, Lão công tử chạy qua bên này đón chúng ta, nhất định là vợ và muốn gặp Tứ muội muội đó."

Tống Gia Ninh mắc cỡ không biết nên nói cái gì, hai đời lần đầu tiên có loại trải nghiệm này.

Thái phu nhân gần Vân Phụng, thấp giọng dặn dò: "Chút nữa ổn trọng chút, không cho phép ăn nói bậy bạ."

"Biết rồi biết rồi, con đi xuống trước." Vân Phụng cười nói, dẫn đầu thò ra xe ngựa.

Lão Trần vô thức nhìn qua, chỉ thấy một cô nương thanh xuân mặc quần màu xanh nhạt từ trong xe ngựa thò ra, khuôn mặt trắng tinh, mi mày như vẽ, nàng dường như rất vui vẻ, khoe môi nhướn cao, bỗng nhiên nàng ngẩng đầu nhìn hắn. Trong lòng Lão Trần hoảng hốt, nhưng vẫn là kim lòng không động tiếp tục nhìn chằm chằm vào cô nương kia, cô nương có chút ngạc nhiên, ánh mắt linh động không che giấu chút nào dò xét hắn một phen, bỗng nhiên

cười càng sáng lạn hơn, so với cảnh xuân còn xinh đẹp hơn.

Lỗ Trần nhìn ngây người, lần đầu tiên nhìn thấy một cô nương có dung mạo xinh đẹp như vậy, nàng cười đến giao hoạt, như mèo con bắt lấy hân, hân thật muốn biết nàng đang cười cái gì, nhưng cô nương kia rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, đứng ở một bên xe ngựa. Gió thu mát mẻ thổi qua, làn váy nàng bông bông, thân thể hết sức nhỏ, quả thực tựa như tiên nữ hạ phàm.

Đây chính là Tứ cô nương sao? Nếu như hân thật có thể lấy được cô nương đẹp như vậy, vậy quả thực là ba đời đã tu luyện phúc khí a.

Lỗ Trần kinh ngạc nhìn, nhưng vào lúc này, trong xe lại có một cô nương xoay người đi tới, Lỗ Trần xoay chuyển ánh mắt, cô nương kia vừa vặn nhìn hân, khuôn mặt giống như cánh hoa trong trắng lộ hồng, mắt hạnh long lanh giống như sương mù mịn mờ nhìn hân, nhưng chỉ liếc mắt nhìn liền rũ tầm mắt xuống. Lỗ Trần khiếp sợ hô hấp dường như cũng đình chỉ, nhìn chăm chăm phía sau cô nương này, ánh mắt vô thức dời xuống, bỗng nhiên thoáng nhìn bộ ngực phình của đối phương.

thật phình a...

Đây là ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu Lỗ Trần, sau một khắc, hân bừng tỉnh đại ngộ, suy đoán vị cô nương áo trắng ngực lớn này hân là một vị tỷ tỷ nào đấy của Tứ cô nương, Lỗ Trần lập tức giữ lễ mà dời ánh mắt, rũ mắt trước, lại trộm trộm nhìn thoáng qua Tứ cô nương. Tuy rằng cô nương áo trắng đẹp hơn, nhưng hân nhìn là Tứ cô nương, người khác tuy đẹp hân cũng không thể nhìn nhiều, huống chi, hân cũng càng ưa thích Tứ cô nương, bộ dạng cười dịu dàng này, câu dẫn lòng hân ngựa ngáy.

"Tứ muội muội, hân vừa mới nhìn chăm chăm chúng ta bên này nè." Vân Phương len lén nói ở bên tai Tống Gia Ninh.

Tống Gia Ninh đỏ mặt liếc nàng, thấy tổ mẫu đi ra, nàng vội vàng đưa tay đỡ.

Đội Thái phu nhân đứng vững, Quách Kiều ra hiệu Lỗ Trần theo hân tiến lên, Lỗ Trần gật gật đầu, chẳng qua là lúc đi qua Thái phu nhân, Lỗ Trần mặc dù không có nhìn Tứ cô nương, nhưng cảm giác được Tứ cô nương vẫn nhìn hân. Lỗ Trần chẳng biết tại sao tim đập nhanh hơn, toàn thân đều nóng lên, thật vất vả mới nhìn xuống không có nhìn sang bên kia, sau đó cung kính hành lễ với Thái phu nhân: "Văn bối Lỗ Trần, bái kiến Thái phu nhân."

Lần trước Lỗ Trần đi Quách gia, Thái phu nhân cũng không có nhìn thấy, lúc này gặp mặt, tỉ mỉ tường tận xem xét một lát, Thái phu nhân hài lòng gật đầu, mắt nhìn tiểu tôn nữ, yêu thương nói: "Được, được, quả nhiên oai hùng phi phàm. Sao lại đợi ở chỗ này, tổ mẫu ngươi đâu?"

Lỗ Trần rũ mắt nói: "Tổ mẫu ở trong đình nghỉ ngơi, phái con tới đón tiếp Thái phu nhân."

Thái phu nhân liền khách sáo một phen, trước dạy hai cái cháu bên cạnh gái gọi Lỗ Trần nhị ca, một lần nữa giới thiệu cho Lỗ Trần nói: "Đây là Tam muội muội, đây là Tứ muội muội."

Khuôn mặt hơi đen của Lỗ Trần sớm đỏ lên, ồm ồm gọi Tam muội muội, Tứ muội muội.

Tống Gia Ninh đôi má đỏ bừng không dám nhìn hân, Vân Phương kéo cánh tay Tống Gia Ninh, nhìn bộ dạng ngây ngốc của Lỗ Trần, im lặng cười nhạt.

Đơn giản nhận thức tới đây, Thái phu nhân dẫn hai cháu gái đi tới phía trước, Lỗ Trần và Quách Kiều sóng vai đi theo ở phía sau. Lỗ Trần không chớp mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng Vân Phương ngay phía trước, trong mắt chỉ còn có nàng. Quách Kiều ghé mắt, thu hết dáng vẻ Lỗ Trần si mê vào đáy mắt, trong lòng hết sức khinh thường. Tổ mẫu vừa mới giới thiệu đường muội và kẻ muội, nhìn Lỗ Trần như vậy, tám phần là không có phân rõ ai lớn ai nhỏ a?

Nhưng, Lỗ Trần càng thích đường muội, với hân mà nói, cũng là một niềm vui ngoài ý muốn.

Tới gần đình nghỉ mát, Lỗ lão thái thái, Phương thị thân thiện ra đón, Quách Kiều ở bên ngoài kiến lễ với hai người, đợi các nữ quyến đi vào trong đình nói chuyện, Quách Kiều liền đứng ở ngoài đình, câu được câu không tán gẫu chuyện trong cấm quân với Lỗ Trần. Lỗ Trần một lòng ứng phó hân, tự nhiên không rảnh lưu ý tới buổi nói chuyện trong đình.

hân hồ đồ phân không rõ người, nhưng Lỗ lão thái thái không hồ đồ, khách sáo với Thái phu nhân, đôi mắt thỉnh thoảng liếc về phía Tống Gia Ninh, ánh mắt theo thứ tự đảo qua đôi mắt câu dẫn người, đôi môi đỏ mọng điểm lệ mê người của Tống Gia Ninh, đôi má mềm mại đáng yêu đỏ bừng, cùng với bộ ngực mà bà nhìn cũng xấu hổ cực kỳ. Càng nhìn, Lỗ lão thái thái lại càng không hài lòng, với bộ dáng này tư thái này, lại phải giả bộ nhu thuận trung thực, ai có thể tin tưởng nàng là người chủ an phận thủ thường? Nữ nhi lớn lên như vậy, nương quả phụ kia có lẽ cũng là một vụ vật, bằng không thì làm sao câu dẫn Quốc Công gia mất hồn mất vía?

Lỗ lão thái thái ruột cũng hồi hận xanh lè. Tứ cô nương trời sinh chính là hồng nhan họa thủy, dung mạo như vậy, nhà phú quý bình thường cũng trần không được, thật đến nhà mình, không biết trêu chọc đến mối họa gì, chỉ hận bà tham lam quyền thế Quách gia trước vội vã đến nhà tìm hiểu tin tức, bây giờ hối hận cũng không dám hỏi hận.

Lão thái thái hơn sáu mươi tuổi, trong lòng dồi dào lấp biển, trên mặt là giọt nước không lợt, còn cười hỏi thăm Tống Gia Ninh ở nhà có yêu thích gì. Tống Gia Ninh dựa theo các trường bối dạy, nói mình thích đọc sách làm nữ công, Lỗ lão thái thái liên tục khen tốt. Tống Gia Ninh lấy hết dũng khí nhìn lão thái thái, thấy đối phương mặt mũi hiền lành, nàng liền cảm thấy, mình có lẽ lọt vào mắt người Lỗ gia rồi sao?

Trò chuyện chỉ chốc lát, đại sư giảng kinh trong chùa đã tới, sắp bắt đầu bài giảng.

Thái phu nhân và Lỗ lão thái thái cùng nhau đứng lên.

Vân Phương không thích nghe kinh nhất, nhỏ giọng làm nũng với Thái phu nhân: "Tổ mẫu, các người đi đi, con muốn đi đại diện dâng hương."

Thái phu nhân nghe xong biết rõ đây là cháu gái lấy có, cũng không tiện vạch trần mặt mũi trước người Lỗ gia, đành phải đáp ứng, dùng ánh mắt ra hiệu trưởng tôn đi cùng. Lỗ lão thái thái thấy Tống Gia Ninh thành thành thật thật canh giữ ở bên cạnh Thái phu nhân, một bộ dạng đoan trang khuê tú nàng thích nghe kinh, nhận định đây là Tống Gia Ninh giả vờ, ngực Lỗ lão thái thái ghen cực kỳ. Vì mắt không thấy tim không phiền, Lỗ lão thái thái yêu thương nói với Tống Gia Ninh: "Gia Ninh cùng tỷ tỷ con lên trên thắp hương đi, các con tuổi còn nhỏ, đi vào cũng nghe không hiểu đại sư đang nói cái gì, không bằng đi dạo trong chùa, cô nương mỗi nhà, hiếm khi đi ra ngoài, đừng trói buộc mình."

Tống Gia Ninh như thế nào đều được, nhìn về phía tổ mẫu xin chỉ thị.

Thái phu nhân cười gật gật đầu.

Tống Gia Ninh liền hành lễ với Lỗ lão thái thái, hơi đỏ mặt đi về phía Vân Phương, sau lưng Vân Phương, chính là Quách Kiều, Lỗ Trần.

Đưa mắt nhìn các trưởng bối đi vào viện giảng kinh, về mặt Quách Kiều nghiêm túc nói với Vân Phương: "đi thôi, ta cũng thắp hương."

"Ta mới không đi đâu, ta muốn đi ngồi thuyền." Vân Phương kéo cánh tay Tống Gia Ninh, cười đùa tí tưng mà sửa lời nói, ánh mắt xéo qua nhìn thấy Lỗ Trần ngo ngắc sững sờ nhìn nàng chăm chăm, Vân Phương đầu tiên là kỳ quái, chú ý tới Lỗ Trần bởi vì bị nàng phát hiện mà khuôn mặt chuyển sang màu đỏ, Vân Phương ngăn người, trong lòng bỗng nhiên dâng lên vẻ đắc ý.

Lỗ Trần nhìn nàng, là cảm thấy nàng so với Tứ muội muội đẹp hơn đúng không?

Vân Phương rất rõ ràng, trong nhóm tỷ muội nhà mình thì Tứ muội muội lớn lên đẹp nhất quyến rũ nhất, đám đường ca thiên vị Tứ muội muội, chưa hẳn không có tăng duyên cố này, thế nhưng lúc này có nam nhân sau khi gặp qua Tứ muội muội vẫn xem trọng nàng, Vân Phương không khỏi vùng trộm nhảy nhót. trên đường đi ra bến đò, Quách Kiều, Tống Gia Ninh cũng không nói lời nào, nghĩ đến chuyện lý thú của Lỗ Trần nghe được từ trong miệng nha hoàn, Vân Phương liền tò mò hỏi: "Lỗ nhị ca, nghe nói huynh khí lực đặc biệt lớn, có thật không vậy?"

Vị hôn thê nói chuyện với hắn, khuôn mặt Lỗ Trần kích động phiếm hồng, chát phác gật gật đầu

Tống Gia Ninh vùng trộm nhìn hắn, thấy bộ dạng này của hắn dạng, nàng nhin cười không được.

Vân Phương đôi mắt lóe sáng tiếp tục truy vấn: "Nghe nói huynh lúc bảy tuổi có thể kéo đi thuyền một đầu heo hơn hai trăm cân, nhưng tại sao huynh phải đi kéo heo a?"

Tống Gia Ninh cũng vênh tai.

Lỗ Trần không vui lắm nói: "Khi đó lễ mừng năm mới, quân sự kéo hai đầu heo vào phủ, gã sai vặt trước khiêng một con lên đi vào, còn con kia thì kéo xềnh xệch, nơi ta muốn kéo nó về vốn là..."

Vân Phương che miệng cười trộm, Tống Gia Ninh quay đầu sang một bên, rụt rè mà nhin cười.

Quách Kiều phảng phất giống như không nghe thấy, chỉ vẫy tay một con thuyền khác trên bến tàu. Tháp Ảnh Hồ vắt ngang từ nam đến bắc An quốc tự, trong hồ có một đảo nhỏ, đảo mặc dù không lớn, nhưng phía trên trải rộng kỳ thạch các nơi, chính giữa còn có một hồ Trường Sinh, lão rùa bên trong nghe nói đã sống hơn một nghìn năm, bởi vậy khách hành hương du tự, đều đi lên trên đảo nhìn xem.

Chèo thuyền chính là người goá vợ bị cầm đũa dưới chân núi, chủ trì An quốc tự thương cảm hắn, phân cho hắn công việc này. Người goá vợ trong nhà có nhi tử bảy tuổi, gọi là Thạch Đầu, có đôi khi ở trong nhà chơi một mình, có đôi khi sẽ theo phụ thân cùng làm việc, hôm nay Thạch Đầu cũng tới, cha nó chống thuyền, nó câu thúc ngồi ở mũi thuyền, mắt to từng cái đảo qua bốn người Quách Kiều.

Tống Gia Ninh thấy thằng bé nhìn mình, mắt to đen lúng liếng, nàng cười nhẹ.

Nhưng Thạch Đầu cúi đầu xuống, xoay qua chỗ khác tự mình chơi, tay trái lần nữa duỗi vào túi áo trong tay áo, chỗ đó có năm đồng tiền, tối hôm qua nam nhân xa lạ này nói, chỉ cần nó đẩy hai tiểu thư xinh đẹp này xuống nước, chờ hắn xuống núi, sẽ một lần nữa cho nó năm đồng tiền, lại mời nó ăn gà nướng.

Nghĩ đến tối hôm qua ăn vụng con gà quay kia, nước miếng Thạch Đầu lại chảy ra.

Nó muốn ăn gà nướng.

Thuyền chạy, Thạch Đầu vùng trộm nhìn chăm chăm hai vị tiểu thư này, thấy các nàng đơn độc đứng ở bên này nó nhìn cá, Thạch Đầu nuốt nuốt nước miếng, cúi đầu đi tới.

Tống Gia Ninh nhìn thấy thằng bé rồi, thấy thằng bé dường như muốn từ phía sau các nàng đi qua, nàng liền không để ý, tiếp tục tìm kiếm cá bơi trong nước, vừa thoáng nhìn một bóng dáng, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một lực lớn! Tống Gia Ninh kinh hô một tiếng, bản năng muốn bắt lấy cái gì, nước hồ mát lạnh làm mất đi bốn phương tám hướng vọt tới...

Sau nhất thời hoảng loạn, Tống Gia Ninh thỉnh thoảng giãy giụa, khó khăn xoay người lại, nhìn thấy Lỗ Trần là người đầu tiên chạy tới bên này, nhảy xuống

Vị hôn phu tới cứu mình rồi, Tống Gia Ninh lập tức không có sợ như vậy nữa, nhưng mà sau một khắc, liền nhìn thấy Lỗ Trần vỗ cánh tay bơi tới chỗ Tam tỷ tỷ Vân Phụng, đảo mắt liền ôm Vân Phụng vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 73

Tháng chín, gió thu lạnh, hồ nước càng lạnh, nhưng hai cái cộng cộng lại, cũng không bằng tận mắt nhìn thấy nam nhân trung thực kể phụ chọn lựa cho nàng vội vàng ôm Tam tỷ tỷ vào trong ngực, Tam tỷ tỷ của nàng cũng giống như dây leo ôm lấy cổ nam nhân, càng làm cho Tống Gia Ninh lạnh lẽo ruột thịt. Nước theo kẽ hở chảy xuống, mơ hồ tầm mắt của nàng, nhưng Tống Gia Ninh vẫn gắt gao nhìn chăm chăm hai người cách đó không xa, không thể tin được, quên luôn giấy gĩa.

Vì sao lại như vậy, Lỗ Trần không thích nàng sao? Hay là Tam tỷ tỷ cách hẳn tương đối gần?

Tống Gia Ninh thay Lỗ Trần tìm lý do, nàng vừa đập nước vừa chuyển sang hướng thuyền, muốn xem xem bản thân và Tam tỷ tỷ rốt cuộc ai cách thuyền gần hơn, nhưng mà nàng còn không thấy được thuyền, trước đã nhìn thấy Quách Kiều bơi lại hướng nàng!

Nhìn khuôn mặt mơ hồ bọt nước của Quách Kiều, sắc mặt Tống Gia Ninh đại biến, giờ khắc này, Lỗ Trần là ai, Vân Phụng là ai, Tống Gia Ninh tất cả đều không nhớ rõ, trong đầu chỉ còn lại có hồi ức của kiếp trước, Quách Kiều đã từng mang nàng du hồ, sau đó hẳn cố ý hại nàng rơi xuống nước, lại lần nữa tới cứu nàng, tiếp theo trong nước...

Tống Gia Ninh không muốn nhớ lại, càng không muốn để Quách Kiều chạm vào nàng, nàng xoay người lại nhào về phía trước, nhưng nàng không biết bơi, chỉ có thể tuyệt vọng mà nghe thanh âm kia càng ngày càng gần, lúc cánh tay Quách Kiều ôm eo nàng, Tống Gia Ninh ra sức giãy giụa, nhưng vẫn bị hán kéo vào trong ngực, thân thể cả người ướt đầm, bị ép dán lên hán.

Tống Gia Ninh không dám động, cả người cứng ngắc, nàng thậm chí không có giống người khác rơi xuống nước, theo bản năng leo lên, bởi vì nàng biết rõ, như vậy chỉ càng kích thích Quách Kiều. Sau khi tuyệt vọng một hồi, Tống Gia Ninh một tay ôm chặt eo Quách Kiều, một tay vòng qua che ở ngực, cố gắng tránh cho chỗ đó ép lên hán.

Quách Kiều cúi đầu, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, sợi tóc đen dính ở trên mặt, đầm đìa đáng yêu. Nàng gắt gao nhắm mắt lại, cả người phát run giống như đang sợ hãi, trên mặt ướt nhẹp, không biết là nước mắt hay là nước. Nàng an tĩnh lạ thường, rõ ràng không có nhìn về đường muội kêu khóc như vậy, lại làm cho hán càng thương tiếc.

Lỗ Trần không chọn nàng, là Lỗ Trần ngu xuẩn, người ngu xuẩn như vậy, sao xứng đôi với nàng?

"An An đừng sợ, đại ca mang muội đi lên." Ôm sát thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, thân thể hán tới vô số lần, Quách Kiều lần đầu tiên, nhẹ giọng gọi nữ danh của nàng.

Tống Gia Ninh nước mắt rơi như mưa. Kiếp trước, sau khi mẫu thân chết, nhị thúc nhị thẩm cũng không có kêu tên muội của nàng, cùng Lương Thiệu như keo như sơn, nàng nói cho Lương Thiệu. Sau bị Quách Kiều mang vào kinh thành, cái tên muội này liền giấu ở đáy lòng nàng, Quách Kiều trong trường thỉnh thoảng sẽ gọi nàng Ninh Ninh, hôm nay, hán gọi nàng An An, đôi giọng thâm ý, khiến nàng tuyệt vọng sợ hãi.

Ánh mắt nàng trống rỗng mà bị hán mang lên thuyền, trước khi lên thuyền, Quách Kiều cười ngoại bào bao lấy nàng. Tống Gia Ninh chỉ theo bản năng ôm ngực, cái gì khác cũng nhìn không thấy, nghe không được, cũng cảm giác không thấy. Người chèo thuyền ẩn nấp từ quỳ trên mặt đất dập đầu bái tội, Lỗ Trần noi theo Quách Kiều mặc ngoại bào của hán cho Vân Phụng. Vân Phụng núp ở trong lòng ngực rắn chắc rộng lớn của hán, nhìn đỉnh đầu của nam nhân tuy rằng ngây ngốc nhưng chịu nhảy vào hồ cứu nàng, đáy lòng không còn bất kỳ bóng dáng nào của Lương Thiệu nữa.

Hai khắc sau, Tống Gia Ninh, Vân Phụng chia ra được Song nhị, Xảo Dung vội vàng công đi vào khách của chùa, Lỗ lão thái thái muốn cùng đi vào nhìn, Thái phu nhân mặt mũi nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy, ta tạm thời không có cách nào khác chiều đãi người, người về phòng trước chiều có Lỗ Trần, chờ ta ở đây thu thập xong, ta lại gọi nha hoàn đi mời người."

"Được, người cũng đừng có gấp." Lỗ lão thái thái ân cần nói.

Thái phu nhân gật gật đầu, xoay người lại đi vào trong.

Lỗ lão thái thái dẫn Lỗ Trần cả người vẫn còn nhỏ nước đi viện bên cạnh.

Người ngoài rời đi, Thái phu nhân gọi bọn nha hoàn hầu hạ hai cháu gái đi sương phòng tắm gội thay quần áo, bà gọi trưởng tôn chỉ mặc trung y vào nhà chính, trầm mặt thâm trầm nói: "Cuối cùng xảy ra chuyện gì vậy? đang yên đang lành sao hai đứa đều rơi xuống nước, còn khiến Lỗ Trần cứu được Tam muội muội con?" Nếu không phải cháu gái nhà mình không cần thiết phải câu dẫn một công tử nhà tứ phẩm không quan trọng thái trưởng tự thiếu khanh, Thái phu nhân đều muốn hoài nghi Vân Phụng tâm thuật bất chánh rồi.

Quách Kiêu quỳ trên mặt đất, không để ý nước vẫn còn chảy xuống, cúi đầu tự trách nói: "Vân Phương quán quít muốn đi du hồ, con không có ngăn trở, lỗi đầu tiên là ở con. Hai mươi ấy đứng ở cạnh thuyền xem cá, nhì từ người chèo thuyền lỡ mạng lâu tẩu động vào các nàng một cái, con không kịp thời cứu giúp, là lỗi thứ hai. Để Lỗ Trần cướp cứu được Vân Phương, là lỗi sai thứ ba của con. Hết thấy đều là bởi vì con tắc trách, xin tổ mẫu trách phạt."

Thái phu nhân hiểu được lời trưởng tôn nói, Vân Phương ham chơi, trẻ nhỏ thô lỗ liều lĩnh cũng không phải lỗi của trưởng tôn, một việc cuối cùng...

"Người nói, là Lỗ Trần cướp cứu Vân Phương?" Thái phu nhân hạ giọng hỏi.

Quách Kiêu nghe vậy, sắc mặt khó coi cực kỳ, ngửa đầu, âm thanh lạnh lùng nói: "Tổ mẫu, Lỗ Trần khinh người quá đáng, hẳn biết rõ hai nhà chúng ta lần này là vì hôn sự giữa hần và Gia Ninh mới đến An quốc tự, nhưng thời khắc nguy nan ngay trước mặt Gia Ninh cứu Vân Phương, Gia Ninh sẽ nghĩ sao? Còn có Vân Phương, trước mắt bao người bị hần..."

Nam nhân oán giận mím môi, câu nói kể tiếp rút cuộc nói không được nữa.

Thái phu nhân chậm rãi ngồi lên trên ghế dựa, mày nhíu lại sâu hơn.

Đồng sương phòng, Song nhi trong tay cầm khăn, nhìn cô nương hai mắt vô thần ngơ ngác ngồi trong thùng tắm, trong lòng đau xót, đúng là nửa bước cũng không dám tới gần, chuyển tới sau lưng cô nương, che miệng im lặng mà khóc lên. Tứ cô nương thân phận xấu hổ, nàng và Lục nhi cũng biết, cho nên vừa bị Thái phu nhân phái đến bên cạnh Tứ cô nương, trong lòng các nàng không quá nguyện ý, thậm chí đã làm xong công tác chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng sẽ bảm bảo tội trạng của Tứ cô nương với Thái phu nhân.

Nhưng Tứ cô nương, tân Quốc Công phu nhân một chút cũng không giống với các nàng suy đoán, phu nhân ôn nhu hiền lành xinh đẹp mà không lăng lợ, Tứ cô nương dung mạo quyền rũ nhưng tâm tính lại đơn thuần, yêu kiều ngốc nghếch, nữ nhân các nàng cũng đều thích tự đáy lòng. Lần này Tứ cô nương nghị hôn, Lỗ Trần làm người đều là các nàng hỏi thăm ra được, nhìn Tứ cô nương ngượng ngùng vui mừng, các nàng cảm thấy cùng thấy vui mừng thay, ai từng nghĩ, Lỗ Trần được xưng trung thực chất phác kia, lại có thể không cho Tứ cô nương mặt mũi như vậy?

Nào có như vậy được chứ, không thích liền nói thẳng ra, Tứ cô nương còn thiếu một người nam nhân như hần sao? Hà tất khi dễ người như vậy? Ngoại trừ thân phận, Tứ cô nương kém Tam cô nương chỗ nào chứ? Tam cô nương cũng là không có tim không có phổi, muội muội làm mai, nàng ta đi theo cũng thôi đi, vì sao liên tiếp chuyện trò với Lỗ Trần?

thật sự là càng nghĩ càng giận cực kỳ, càng nghĩ càng ùy khuất thay Tam cô nương!

Tổng Gia Ninh nghe được tiếng khóc, trong mắt dần dần khôi phục một tia sáng, nàng quay đầu lại, nhìn thấy Song nhi che miệng, mặt mũi toàn là nước mắt. Hai mắt nhìn nhau, Song nhi thất kinh chùi chùi đôi mắt, giả bộ như mình không có khóc. Tổng Gia Ninh bị nàng chọc cười, thở dài, vô lực nói: "Tắm sơ thôi, tổ mẫu khẳng định đang chờ đó."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Chương 74

Tuy rằng Lỗ lão thái thái có hết sức van hồi, nhưng hai nhà lần này gặp nhau vẫn là tan rã trong không vui, trước cửa núi An quốc tự, nhìn qua xe ngựa Vệ Quốc Công phủ nghiêng ngang rồi đi, Lỗ lão thái thái cũng không phải rất lo lắng. Suy cho cùng gả đứa cháu gái nào, dù sao cũng phải cho người Quách gia thời gian cần nhắc thương lượng, cho dù cuối cùng cũng không lấy được, việc hôn nhân thất bại, nhưng tôn tử không có phạm sai lầm gì, Quách Bá Ngồn giận chó đánh mèo cũng không đến trên đầu tôn tử.

"Tổ mẫu, Quách gia, sẽ đáp ứng không?" Lỗ Trần lưu luyến nhìn cỗ xe ngựa, trước mắt vẫn là khuôn mặt xinh đẹp tươi cười của Tam cô nương.

Lỗ lão thái thái ngó ngó tôn tử cao lớn khôi ngô của mình, cười nói: "Thái phu nhân nghĩ như thế nào ta không biết, thế nhưng vị Tam cô nương, tựa hồ là vừa ý người rồi." Tôn tử trời sinh thần lực, cuối cùng có một ngày sẽ trở thành danh tướng anh hùng lưu danh thiên cổ như Bạch Khởi, Lý Nghiễm.

Lỗ Trần nghe xong, không khỏi cao hứng trở lại.

Vệ Quốc Công phủ trong xe ngựa, một mảnh yên lặng, chỉ nghe tiếng vó ngựa đất đất, và bánh xe lộc cộc.

Tổng Gia Ninh ngồi ở trên ghế bên phải bên cạnh Thái phu nhân, tư thế ngồi đoan trang, một đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại thả ở trên đùi, khẽ cúi đầu, lông mi dày tình tứ che khuất đôi mắt hạnh trong veo như nước kia. Nàng hạ mí mắt, nhìn thấy Vân Phương đối diện tuy rằng cũng không có nói gì, nhưng thỉnh thoảng động động chân nhỏ, tay nhiều lần nắm chặt khăn, dường như lòng có bất an.

Tổng Gia Ninh thu hồi ánh mắt, đối với tâm sự lúc này của Vân Phương, nàng may mắn nhắc không nổi tinh thần đi đoán, nàng chỉ biết là, nàng và Lỗ Trần nhất định không làm được phu thê. Có lẽ Lỗ Trần bỏ nàng đi cứu Vân Phương là vì nhận lầm người, nhưng sau khi chuyện làm sáng tỏ, Lỗ Trần chính miệng nói rõ hẳn thích là Vân Phương, chính miệng thừa nhận, hẳn không coi trọng nàng.

Trước mắt lần nữa trở nên mơ hồ, Tống Gia Ninh quay đầu, vén màn lên giả bộ nhìn phong cảnh phía ngoài. Nàng cố gắng nghẹn nước mắt, chua xót dưới đáy lòng như thủy triều dâng. Mẫu thân suốt ngày khen nàng là cô nương rất được người yêu thích, Tống Gia Ninh biết mình không có tốt như vậy, nhưng rõ ràng bộ dạng nàng xinh xắn, sao cũng không ngờ tới, nam nhân trung thực nàng khắp nơi hài lòng, lại chướng mắt nàng.

Là vì khuôn mặt của nàng, hay là bởi vì thân thể của nàng?

Ánh nắng mùa thu sáng ngời, nhưng Tống Gia Ninh nhìn không ra một chút ánh sáng, ánh mắt rơi ở chỗ nào, chỗ đó chính là tro tàn.

Vân Phuong nhìn thấy Tứ muội muội vụng trộm lau nước mắt, Lỗ Trần là lương tể Đại Bá Phụ chọn lựa cho Tứ muội muội, Lỗ Trần không coi trọng Tứ muội muội, Tứ muội muội khẳng định rất thương tâm. Nàng khổ sở thay Tứ muội muội, cũng lo lắng Đại Bá Phụ sẽ bởi vì Tứ muội muội phản đối nàng gả cho Lỗ Trần, nhưng, Lỗ Trần có lỗi gì đâu? Cũng không thể bắt buộc hắn lấy cô nương hắn không thích nha.

Nhớ lại vẻ mặt lo lắng của Lỗ Trần lúc ôm nàng trong nước, Vân Phuong cúi đầu, lại buồn bực vuốt vuốt khăn.

một khổ một lo, Thái phu nhân thân nhiên quan sát hai cháu gái, tâm tình hết sức nặng nề, một Lỗ Trần không tính là cái gì, nhưng tình cảm hai tỷ muội, có lẽ là cũng không trở về như ban đầu được. Gia Ninh tâm tư mẫn cảm, lúc mười tuổi vào phủ chính là tính tình hèn nhát, thật vất vả mới uốn thẳng được, lần này tốt rồi, cho dù cháu gái bên ngoài vẫn là tiểu thư khuê các đoan trang, trong lòng chỉ sợ cũng sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ, chuyện nàng bị nam nhân ghét bỏ. Về phần tam tôn nữ Vân Phuong...

Thái phu nhân xoa xoa cái trán, tạm thời không suy nghĩ nữa.

Xe ngựa phủ quốc công.

Lâm thị nhận được tin tức, khăn trương dắt nhĩ từ ra đón, đến tiền viện, liếc mắt liền phát hiện nữ nhi không thích hợp, quần áo thay đổi, khuôn mặt tái nhợt không thấy một tia huyết sắc, rú lông mi không chịu nhìn bà. Trái tim Lâm thị lập tức liền nhắc lên, vừa muốn hỏi một chút, Thái phu nhân một môi nói: "Con trước mang An An trở về phòng, Bá Ngôn đã trở về, hai đứa các con cùng đi gặp ta."

nói xong dẫn Vân Phuong rời đi.

Hai người vừa đi, Tống Gia Ninh liền bỏ nhào vào trong ngực mẫu thân, ô ô khóc lên, khóc đến co lại co lại. Lâm thị lại càng hoảng sợ, bà còn không có kịp phản ứng, Mậu Ca Nhi bên cạnh trông thấy tỷ tỷ khóc, hắn cũng oa khóc lên, thẳng bé nhỏ ôm lấy chân tỷ tỷ, bởi vì tỷ tỷ khóc mà sợ hãi.

Tống Gia Ninh bị đệ đệ hù sợ, sợ tới mức ngừng rơi nước mắt, ngồi chồm hồm xuống đồ đạc đệ đệ, biết rõ ở bên ngoài nói chuyện không thích hợp, nàng ôm lấy đệ đệ, cùng mẫu thân bước nhanh vào phòng. Vừa vào Hoán Nguyệt Cư, Tống Gia Ninh ôm đệ đệ ngồi trên ở trên đùi, sau đó nàng chôn vào bà vai mẫu thân, nghẹn ngào nói chuyện phát sinh trong chùa: "... Nương, hắn không thích con..."

Lâm thị âm thầm cắn răng.

Bà biết rõ nữ nhi khóc, không phải là bởi vì đối với Lỗ Trần gặp mặt một lần có bao nhiêu cảm tình, hoàn toàn là cô nương da mặt mỏng đang gây chuyện, một phần còn là thân phận lúng túng của nữ nhi, lập tức đều bị Lỗ Trần cho chột trứng. Cho nên Lâm thị mới càng hận hơn, hận Lỗ Trần không biết tốt xấu đã thương nữ nhi của bà, thậm chí, giận chó đánh mèo đến trên người Vân Phuong.

Thái phu nhân mang Vân Phuong cùng đi, bà mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng tự tin dung mạo tính tình nữ nhi đều không thua Vân Phuong, cộng thêm Thái phu nhân đều đồng ý rồi, bà mới không có lên tiếng, ai mà nghĩ Lỗ Trần xứng đôi với nữ nhi nhìn trung thực vô cùng, vậy mà liền thích cô nương như Vân Phuong?

"An An đừng khóc, nghe nương nói, đây là chuyện tốt, Lỗ Trần vừa ý Tam tỷ tỷ con, nói rõ hắn cùng với con không hợp ý, không có Tam tỷ tỷ con, tương lai cũng sẽ có cô nương khác câu dẫn lòng hắn, hiện tại sớm thấy rõ hắn, chúng ta không chọn hắn là được, nương chọn cho con người thích hợp hơn... Nam nhân khí lực lớn có cái gì hữu dụng, ngốc đến mức ngay cả nhìn cô nương cũng có thể nhận sai, giống như đầu gối, một chút cũng không xứng với An An chúng ta."

Hôn thân đầu nữ nhi, Lâm thị ôm đứa lớn đứa nhỏ, càng không ngừng dịu dàng trấn an.

Tống Gia Ninh nức nở gật đầu.

thật vất vả và đồ đạc nữ nhi ngủ xong, nhìn lại nữ tử cũng ngủ ở kế bên tỷ tỷ, Lâm thị nhẹ nhàng sờ sờ đầu hai tỷ muội, gọi Song nhi vào hầu hạ, bà đi tới nhà chính. Thu Nguyệt vừa bị tiểu nha hoàn gọi về, trở về gặp phu nhân mặt căng cứng ngồi trên ở chủ vị, Thu Nguyệt giật nhẹ khăn, bước nhỏ qua, thấp giọng nói: "Phu nhân, Lỗ gia sai người đi tam phòng xin cưới..."

Lúc nói chuyện, Thu Nguyệt lo lắng không yên nhìn phu nhân, sau đó chỉ thấy phu nhân bình thường xinh đẹp ưu nhã giống như tiên nữ, lần đầu tiên xuy một tiếng, trong mắt lộ ra một tia lệ khí. Thu Nguyệt không sợ phu nhân, nhưng, cẩn thận suy nghĩ một chút sự việc hôm nay, Thu Nguyệt chần chờ nói: "Phu nhân, Lỗ công tử trước mặt mọi người ôm Tam cô nương, Lỗ đại nhân quan hàm không bằng Quốc Công Phủ chúng ta, bọn họ hiện tại cầu hôn là muốn nịnh nọt tam phòng..."

Lâm thị gương mặt nhìn nàng.

Thu Nguyệt hơi mím môi, thử thăm dò nói: "Phu nhân, Lỗ gia cầu hôn Tứ cô nương, chuyện này bên ngoài còn không biết..."

"Ai chẳng biết?" Lâm thị lạnh giọng cắt ngang nha hoàn của mình, cười nhạt nói: "Những nha hoàn bà từ kia của Lỗ gia, được Lỗ lão thái thái nhờ vả đến tìm hiểu ý tứ của chúng ta, còn có nô bộc từ trên xuống dưới của Quốc Công Phủ, ai không biết? Các nàng không dám nói trước mặt chúng ta, sau lưng sớm truyền ra ngoài rồi, nếu như Tam phu nhân đồng ý Lỗ gia cầu hôn, chính là giẫm mặt nữ nhi của ta xuống đất."

Thu Nguyệt nhất thời cảm như hén, không dám lại ra chủ ý bậy.

Thái Vi phát sầu nói: "Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Lâm thị nhìn ngoài cửa, bà có biện pháp giải quyết, nhưng bà phải xem trước một chút Quách Bá Ngôn định làm thế nào, một là cháu gái ruột, một là kẻ nữ không có bất kỳ quan hệ huyết mạch nào, nếu như Quách Bá Ngôn bắt công tam phòng..

Lâm thị không muốn nghĩ sai về Quách Bá Ngôn, nhưng bà vẫn phải chuẩn bị hết thảy. Tống Gia Ninh thức dậy, Lâm thị bảo nữ nhi mang theo đệ đệ đi tới nội viện của nữ nhi, sau đó bà nằm ở trên giường đợi. Quách Bá Ngôn thật ra đã nhận được tin từ quản sự rồi, chỉ là có chuyện đi không được, giải quyết chính sự xong, ông liền sớm hôm phủ, trăm mặt bước vào nội thất, còn chưa thấy được thể tử, đã nghe trong trường truyền đến một hồi ô ô khóc thút thít.

Quách Bá Ngôn sắc mặt khó coi hơn, ông liền biết rõ, hai mẹ con chịu ủy khuất lớn như vậy, thể tử tám phần sẽ khóc.

Ngồi lên trên giường, Quách Bá Ngôn trực tiếp ôm thể tử từ vùi đầu khóc vào trong lòng.

"Quốc Công gia, Lỗ gia khinh người quá đáng..." Lâm thị nằm ở trong ngực ông, khóc không thành tiếng.

"Bà yên tâm, ta còn chưa có chết." Quách Bá Ngôn nắm chặt bả vai Lâm thị, lạnh giọng nói. Lâm thị hai mắt đầm lệ ngừng đầu, còn không thấy rõ bóng người, Quách Bá Ngôn đã buông bà ra, quan phục cũng không có đổi, trực tiếp đi Sướng Tâm Viện.

Bên Quách Tam gia, Tam phu nhân đã sớm đến rồi, Quách Kiều cũng ở đây, cùng Thái phu nhân chờ Quách Bá Ngôn.

"Đại ca đã trở về." Nhìn thấy huynh trưởng sắc mặt tái xanh, Quách Tam gia còn chưa tới 30 tuổi là gan run lên, nhắm mắt nói.

Quách Bá Ngôn không để ý tới hân hạ, xoay người lại ngồi vào một bên Thái phu nhân, ánh mắt lạnh lẽo ác liệt trực tiếp rơi đến trên người nữ tử: "Ta cho người họ tổng muội muội, người chính là họ tổng như vậy hay sao?"

Quách Kiều lập tức quỳ xuống, cúi đầu thỉnh tội: "Xin phụ thân trách phạt."

Quách Bá Ngôn mặt không biểu tình: "Đi Từ Đường quỳ một giờ."

"Vâng." Quách Kiều không nói hai lời rời đi.

Thái phu nhân quét mắt tôn tử, không có lên tiếng.

Quách Bá Ngôn lúc này mới hỏi đệ đệ: "Lỗ gia cầu hôn Văn Phụng, các người nói như thế nào?"

Quách Tam gia kinh sợ, Tam phu nhân tuy rằng sợ hãi uy nghiêm của anh chồng, nhưng cũng biết anh chồng sẽ không nói lời nói nặng với nàng ta, liền đi tới bên cạnh Thái phu nhân, nhìn Quách Bá Ngôn nói: "Đại ca, Lỗ Trần là con rể người chọn lựa cho Gia Ninh, chuyện hôm nay toàn bộ là hiểu lầm, ta nói hãy để cho Gia Ninh tiếp tục nghị hôn với hân hạ."

Nữ nhi ngoan của nàng ta, sao có thể gả cho một nam nhân ngu dốt thô bạo? Nữ nhi tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, được người cứu ôm một cái liền dễ dàng động tâm, nàng ta lại không hồ đồ, nhiều danh môn tử đệ đang chờ như vậy, nàng ta mới chướng mắt Lỗ Trần kẻ hèn mọn này. Về phần thanh danh, nữ nhi ngoài ý muốn rơi xuống nước, Lỗ Trần không để ý Tống Gia Ninh một lòng cứu nữ nhi, chỉ có thể nói rõ con gái nàng ta tốt, truyền đi cũng sẽ không ảnh hưởng cái gì, tối đa cười nhạt Tống Gia Ninh không có bản lĩnh, cười nhạt Lỗ Trần si tâm vọng tưởng.

Quách Bá Ngôn nghe đệ muội không có ý tứ gả chất nữ cho Lỗ Trần, vẻ mặt hơi trì hoãn, nói: "Lỗ Trần ngu dốt, Quách gia cô nương nào hân hạ cũng không xứng, nếu như đệ muội cũng không thích hân hạ, liền trực tiếp cự tuyệt đi, sau này người Lỗ gia tới, chặn ngoài cửa hết."

Thái phu nhân chậm rãi gật gật đầu

Tam phu nhân ngây ngẩn cả người, vô thức hỏi: "Gia Ninh cũng không gả cho hân hạ? Vậy, vậy chúng ta dùng lý do gì từ chối Lỗ gia?"

Lỗ Trần cầu hôn nữ nhi, nàng ta không đáp ứng, Lỗ Trần và Tống Gia Ninh thành đôi, đó là Tống Gia Ninh tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nữ nhi không có tổn thất thanh danh gì. Nhưng Lỗ Trần và Tống Gia Ninh không thành, chuyện truyền đi, một lời giải thích không rõ, nữ nhi liền có thể biến thành đầu sỏ phá hư mất cửa hôn sự này, ngay cả nữ nhi rơi xuống nước, cũng sẽ bị người ác ý xuyên tạc.

Quách Bá Ngôn thân nhiên nói: "hân hạ làm người, là bất kính với cô nương Quách gia, đủ để cự hôn."

Tam phu nhân nóng nảy: "Nhưng còn chuyện rơi xuống nước..."

"Rơi xuống nước thuần túy do ngoài ý muốn, cho dù có chút chuyện linh tinh, đệ muội cũng không cần để ở trong lòng." nói xong câu này, Quách Bá Ngôn không để ý tới Tam phu nhân, trực tiếp dặn dò đệ đệ: "Văn Phụng tính tình nhanh nhẹn, khi còn bé chúng ta có thể mặc con bé, hiện tại con bé

đã trưởng thành, tiếp tục dung túng chỉ sễ hại nó thôi. Trước đó Công Bộ Thị Lang Hoàng đại nhân đã cầu hôn Vân Phương cho con trưởng của ông ta, Hoàng Chấn Sinh ta đã thấy rồi, làm việc trầm ổn tiến thoái có độ, chọn hấn đi, sớm định xuống, sớm ngày định lòng cho Vân Phương."

"Được, đệ cũng cảm thấy đứa bé Chấn Sinh kia không tệ." Quách Tam gia thấp giọng phụ họa nói.

Tam phu nhân không muốn, Hoàng đại nhân làm quan nổi danh thanh liêm, tự mình thanh liêm thì thôi, còn quản đông quản tây, kinh thành bao nhiêu quan viên nhìn ông ta không thuận mắt, nữ nhi gả đi, trong ngoài đều không vui. Nàng ta căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, Quách Bá Ngôn cũng không nhiều lời với một phụ nhân, đỡ Thái phu nhân đi vào bên trong.

Quách Tam gia thức thời tùm thê từ, sợ thê từ làm tức giận huynh trưởng, còn che miệng lại.

Hai vợ chồng tam phòng trở về lại cãi nhau, Tiền quân sự bên cạnh Quách Bá Ngôn tự mình chạy một chuyến tới Lỗ gia, ở trước mặt Lỗ lão thái thái thay thế Quốc Công gia nhà mình khiển trách Lỗ Trần một trận, cuối cùng nói: "Quốc Công gia nói, hôn sự không thể nói rõ Nhị công tử và Tứ cô nương vô duyên, ông chứng mất Nhị công tử làm con rể, nhưng chỉ cần Nhị công tử ngày sau lập nhiều công huân, Quốc Công gia cũng sẽ không bởi vì chuyện hôm nay mai một Nhị công tử. Quốc Công gia xưa nay theo lẽ công bằng làm việc, nhìn qua Nhị công tử cần cù tần trách, không nên phụ lòng Quốc Công gia một phen khổ tâm."

Lỗ Trần về mặt ngốc trẻ, hấn không thể lấy Tam cô nương sao?

Lỗ lão thái thái mặt xám như tro. Quách Bá Ngôn nói thật dễ nghe, nhưng thật ra là đang uy hiếp bọn họ đó, hai nhà nghị hôn không thành, khẳng định có một bên mắc sai lầm, Quách Bá Ngôn sao có thể cam lòng để cô nương nhà mình dính nước bẩn? rõ ràng là muốn tôn tử của bà ta gánh rồi, Lỗ gia nếu dám nói xạo, con đường làm quan của tôn tử cũng chỉ có thể dừng lại một tên thị vệ nho nhỏ.

nhưng ai bảo Quách Bá Ngôn quyền đại thế lớn, vẫn là đỉnh đầu quan tôn tử thôi chứ sao?

Lỗ lão thái thái chỉ có thể gượng cười đáp ứng, sau đó phái người lưu ý lời đồn đãi trên phố kinh thành, qua hai ngày, rốt cuộc nghe được tin tức, cũng không có thêm mắm thêm muối, chỉ truyền Quách, Lỗ hai nhà nghị hôn, hai vị cô nương bị nhử từ người chèo thuyền ngoài ý muốn rụng rơi xuống trong nước, tôn tử vội vàng vàng mà cứu làm người, được coi là mười phần "Ngu xuẩn".

Trai tài gái sắc, một nam nhân bị cười nhạo ngu xuẩn, cùng nữ nhân loại bị chửi bới "Xấu" có cái gì khác biệt?

Lỗ lão thái thái giận dữ, liên tục vài ngày không ăn cơm.

Lỗ Trần ngược lại không thêm để ý mình bị mắng ngu xuẩn, nhưng qua một tháng, nghe nói Quách gia Tam cô nương và Công Bộ Thị Lang Hoàng gia đã đính hôn, Lỗ Trần liền cũng ăn cơm không ngon. Nhưng hấn không phải là người duy nhất vì mỹ nhân gả cho người khác mà tinh thần chán nản, một tiểu khóa viện ở Vệ Quốc Công phủ, từ trong miệng gã sai vặt biết được Tin vui này "" Lương Thiệu, bất tri bất giác siết chặt quyền sách trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 75

Lương Thiệu cười khổ, thật đúng là, trời tính không bằng người tính.

hấn muốn kết hôn cô nương Quách gia, khi hấn phát hiện Tam cô nương Vân Phương đối với hấn gần như là vừa thấy đã yêu, gần như không cần hấn dùng nhiều tâm tư, Lương Thiệu liền dùng toàn bộ tinh lực vào việc đọc sách, để kỳ thi mùa xuân sang năm chắc chắn thành công, cũng là vì tranh thủ sự thương thức của Thái phu nhân, Quốc Công gia, nhưng cái hấn tự xưng là trong lòng đã có dự tính, hôn sự Vân Phương lại đã sớm định xong.

Phụ thân nhà trai là Thị Lang đại nhân, hấn một đệ tử bình dân, căn bản thua kém, cho dù trái tim Vân Phương vẫn còn ở bên hấn, phu thê tam phòng cũng không cho phép, Tam cô nương con đường này, là hoàn toàn không thể thực hiện được. Lương Thiệu dựa vào trên ghế dựa, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đường này không thông, đành phải lui mà cầu thứ yếu, Tứ cô nương Gia Ninh...

Trong đầu hiển hiện một khuôn mặt quyến rũ câu dẫn người, Lương Thiệu đột nhiên cảm thấy tốt, lấy Tổng Gia Ninh cũng không phải là rất khó có thể tiếp nhận. Quách Bá Ngôn chính trực trắng niên, hai mẹ con Tổng Gia Ninh lại vô cùng được sủng ái, chỉ cần hấn hết sức lợi dụng quyền thế mấy chục năm trong tay Quách Bá Ngôn, đợi Quách Bá Ngôn già từ quan, hấn đã có thể dựa vào chính mình đặt chân vào quan trường.

đã có mục tiêu mới, Lương Thiệu dặn dò gã sai vặt của mình âm thầm lưu ý động tĩnh Tứ cô nương bên kia, đây là cô nương Quách gia duy nhất chưa có đính hôn, để bảo đảm không sơ hở tý nào, hấn không thể như gần như xa giống như... đối đãi Vân Phương nữa, phải đồ dành Tổng Gia Ninh không rời bỏ hấn mới được.

Nhưng Tổng Gia Ninh đã một tháng không có bước ra qua Lâm Vân Đường rồi.

Hôn sự của nàng và Lỗ Trần, có Quách Bá Ngôn an bài, dân chúng kinh thành đa phần đều tin hôn sự không thành là vì Lỗ Trần quá ngu xuẩn nên

người Quách gia chường mắt hần, nhưng Tổng Gia Ninh biết rõ chân tướng, người của Quách gia tam phòng thậm chí nha hoàn vú già được sủng ái bên cạnh chủ tử cũng đều biết, Tổng Gia Ninh liền không muốn ra khỏi cửa, sợ phát hiện ánh mắt đồng tình hoặc cười nhạo của người khác, sợ nghe được lời nói chuyện linh tinh.

Nàng chỉ muốn ở tiểu viện của mình, may cho đệ đệ vài món đồ lót, làm châm tuyền một mối liền nhìn ngắm hoa cỏ, lỗ tai thanh tịnh, nhiều lắm là đi Hoán Nguyệt Cư trò chuyện cùng mẫu thân, hờ hợt đệ đệ, ngay cả Thái phu nhân, kể phụ tự mình đến khuyên nàng, Tổng Gia Ninh đều không nghe. Đạo lý nàng hiểu, nhưng nàng chính là chưa vượt qua được.

thật ra Tổng Gia Ninh rất tùy khuyển, nếu như nàng biết mình không tốt ở đâu, nàng có thể sửa, nhưng nàng thật sự không biết. Nếu như là dung mạo đoan trang hoặc thân phận con vợ cả, nàng đành bất lực.

"Tỷ tỷ, quả hồng vàng!" Mậu Ca Nhi từ bên ngoài chơi một vòng đã trở về, hần nói không rõ ràng, Thượng Ca Nhi giúp đỡ giải thích nói: "Tứ tỷ tỷ, quả hồng nhà Vương Gia chín, vô cùng lớn."

Tổng Gia Ninh hứng thú rồi, mấy ngày hôm trước Quách Kiều đưa một rổ quả hồng, nàng đều không ăn, bây giờ đối với quả hồng ở Thọ vương phủ cũng không có hào hứng. một ngày ba bữa nên dùng vẫn dùng, nhưng bắt đầu ăn giống như không có thom như vậy nữa, Thái phu nhân nói nàng gầy, Tổng Gia Ninh tự mình soi soi gương, không nhìn ra, trên mặt vẫn dễ dàng có thể nặn ra thịt.

"Muốn ăn quả hồng thì đi theo nương xin, không cho phép nghĩ đến Vương Phủ đấy." Tổng Gia Ninh nghiêm túc dạy bảo đệ đệ.

Mậu Ca Nhi nháy mắt mấy cái, dắt Thượng Ca Nhi rời đi, đi tìm mẫu thân xin quả hồng ăn.

Tổng Gia Ninh ngồi ở trên nanh tháp, tiếp tục thêu ngoại bào cho đệ đệ, vừa may hết một cái ống tay áo, nghe bên ngoài nha hoàn gọi "Nhị cô nương", Tổng Gia Ninh vội buông châm tuyền, đi giày xuống đất, vừa đẩy màn ra, Nhị tỷ tỷ Lan Phương chạy tới trước mặt rồi, cô nương mười lăm tuổi, mặc bó tử màu tím nhạt, xinh đẹp nho nhã như lan.

"Nhị tỷ tỷ." Tổng Gia Ninh cười nói.

Lan Phương dắt tay nàng, vừa đi vào trong vừa thân mật hỏi: "Làm cái gì đấy? Tổ mẫu nhớ muội, cả ngày nhắc tới muội muội cũng không nhớ bà, tổ mẫu phải ta đảm đương thuyết khách."

Tổng Gia Ninh trong lòng dâng lên một tia áy náy, nhưng, ở An quốc tự, tận mắt nhìn thấy Lỗ Trần cầu hôn Tam tỷ tỷ đều là nha hoàn bên cạnh tổ mẫu, Tổng Gia Ninh thật sự không muốn đi qua.

Lan Phương đương nhiên biết rõ khúc mắc của Tứ muội muội, tạm thời bỏ qua cái đề tài này, nhặt lên quần áo bé trai Tổng Gia Ninh may được một nửa tường tận xem xét, tự đáy lòng khen: "Muội muội châm tuyền càng ngày càng tốt rồi, Mậu Ca Nhi chúng ta thật sự có phúc khí."

Tổng Gia Ninh nhìn quần áo đệ đệ, dịu dàng nở nụ cười, nàng ở cảm kỳ thư họa không thể nào thông suốt, chỉ có châm tuyền coi như có bản lĩnh. Trước khi chưa vào kinh, lão thái thái hàng xóm của Tổng gia tinh thông Tô Tử, Tổng Gia Ninh và mấy vị tiểu tỷ muội cùng phổ không có việc gì liền thích đi chỗ lão thái thái bên cạnh chơi, lão thái thái thích các nàng, đã dạy các nàng châm tuyền, Tổng Gia Ninh học nhanh nhất. Đời này đi vào kinh, mẫu thân nhìn ra nàng có một ít thiên phú với Tô Tử, đặc biệt mời một vị tú nương phòng thêu Quốc Công Phủ dạy nàng.

Tâm sự châm tuyền, Lan Phương rút cuộc chuyển tới đề tài chính, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Tổng Gia Ninh cảm khái nói: "Tứ muội muội, ta sang năm liền phải xuất giá rồi, các muội có lẽ không có cảm giác gì, trong mắt của ta, thời gian thật sự trôi qua đặc biệt nhanh, trước kia ta từ ghét bỏ nhị ca Tam ca phiền, hiện tại đặc biệt không nỡ bỏ bọn họ, có đôi khi nghĩ đến phải xuất giá, ta đều vụng trộm rơi nước mắt."

Tổng Gia Ninh hiểu, Đình Phương tỷ tỷ xuất giá trước, nàng liền lĩnh hội qua mùi vị tỷ muội chia ra rồi.

Lan Phương nhìn nàng, do dự một chút nói: "Ta nghe tổ mẫu nói, hôn kỳ Tam tỷ tỷ định qua tháng tám sang năm."

Tổng Gia Ninh rũ mắt xuống.

Lan Phương thở dài: "Chúng ta đều là tỷ muội, giữa tỷ muội có thể có cái gì bước không qua? Huống chi chuyện Lỗ gia này, toàn bộ là do Lỗ công tử hồ đồ, Tam tỷ tỷ muội không có lỗi đúng không? Tứ muội muội nghe ta, cùng ta đi nói lời chúc mừng, nếu như đại tỷ tỷ ở nhà, nàng khẳng định cũng sẽ nói như vậy, tỷ muội chúng ta vui vẻ rồi, tổ mẫu mới vui, muội nói đúng hay không?"

Tổng Gia Ninh nhẹ nhàng gật đầu. Nàng chỉ là không muốn ra khỏi cửa, cũng không có ý trách cứ Tam tỷ tỷ, đính hôn chuyện lớn như vậy, nàng quả thật nên đi chúc mừng.

Muội muội nghe lọt được, Lan Phương mừng rỡ, cười nói: "Vậy chúng ta sẽ đi ngay bây giờ đi."

Tổng Gia Ninh đơn giản chỉnh đốn một chút, sau khi hôn sự thất bại, lần đầu tiên bước ra khỏi Lâm Văn Đường.

trên đường gặp mấy nha hoàn, đều cúi đầu quy củ địa hành lễ, đến tam phòng, hai tỷ muội trước đi thỉnh an cho Tam phu nhân. Tam phu nhân bận rộn xem sổ sách, biết được đám chất nữ là tới chúc mừng, ngực nàng ta ghen ứ, nhưng rốt cuộc vẫn là trường bối, Tam phu nhân trên mặt vẫn cười mỉm như cũ, gọi đám chất nữ tự đi tìm nữ nhi.

Cách một tháng lần nữa nhìn thấy Văn Phương, Tổng Gia Ninh lấp bắp kinh hãi, Văn Phương vậy mà rõ ràng gầy một vòng!

Tổng Gia Ninh kinh ngạc cực kỳ, sau đó mới nhớ tới, giống như Song nhi nói, Thái phu nhân phái Sầm ma ma đến tam phòng, giống như một lần nữa dạy Vân Phuong quy củ. Vân Phuong bình thường không thích yên tĩnh nhất, chẳng lẽ là một tháng này là bị Sầm ma ma "Tra tấn" gầy?

"Hai người các người tới làm cái gì?" Vân Phuong trùng hợp đến nguyệt sự, đau bụng khó nhìn, nằm trong chăn dẫu, sắc mặt tái nhợt.

Tổng Gia Ninh không có trả lời, Lan Phuong cười ngồi ở mép giường, trêu ghẹo nói: "Người đã đính hôn, ta và Tứ muội muội tới chúc mừng người đó."

Vân Phuong nhắc tới hôn sự này lại tức giận, nàng muốn gả chính là Lỗ Trán, còn không có thuyết phục được mẫu thân đồng ý, Đại Bá Phụ mặt lạnh liên cường thế mà thay nàng làm chủ, muốn nàng gả cho Hoàng Chấn Sinh. Trung thu năm ngoái đêm đó nàng đã gặp qua Hoàng Chấn Sinh, lúc ấy nàng và đệ đệ vô lại của Hoàng Chấn Sinh cùng nhìn trộm một chiếc đèn con thỏ, nàng nhìn thấy trước, nhưng huynh đệ Hoàng gia lại đi đến cửa hàng đèn trước nàng, cướp đi đèn, nàng muốn trả gấp đôi mua về, Hoàng Chấn Sinh một đại nam nhân lại có thể không chịu đôi, tức chết nàng.

"không có gì đáng mừng đâu." Vân Phuong mặt căng cứng nói, vừa nói vừa ngồi dậy, lưng tựa đầu giường.

Lan Phuong và nàng ta thân thiết hơn, biết rõ chuyện cũ năm xưa này, cố tình đoán tốt, nói Hoàng công tử đối với nàng vừa thấy đã yêu.

Vân Phuong vậy mới không tin, Tổng Gia Ninh ở một bên nghe, tin, nhưng sau đó trong lòng càng thêm chua chát, làm sao lại không có một công tử đứng đắn nào đối với nàng vừa thấy đã yêu vậy?

Tổng Gia Ninh len lén dò xét Vân Phuong, Vân Phuong tỷ tỷ khiến người thích như vậy, khẳng định có chỗ đặc biệt của nàng. Ủ, Vân Phuong tỷ tỷ lớn lên rất đẹp, nhưng nàng cũng đẹp, hẳn không phải là điểm ấy. Ánh mắt Tổng Gia Ninh tiếp tục dọc theo cổ Vân Phuong dò xuống, bởi vì Vân Phuong chỉ mặc một kiện trung y, Tổng Gia Ninh rất nhanh liền chú ý đến, bộ ngực Vân Phuong... Rất bằng phẳng, gần như đều không lộ ra.

Tổng Gia Ninh khê hé miệng, trong đầu bỗng nhiên toát ra một ý niệm, nữ nhân Đại Chu xem gầy là đẹp, chẳng lẽ gầy không chỉ có giá trị khuôn mặt cánh tay eo, cũng kể cả đối với ngực? Quả thật như thế, lẳng lẽ ngấm mắt vạt áo của mình, Tổng Gia Ninh rốt cuộc không ỷ khuất, nàng mập như vậy, Lỗ Trán thích nàng mới là lạ đó.

Trở lại Lâm Vân Đường, Tổng Gia Ninh lại nghĩ tới một điểm nhỏ. Kiếp trước thím đường tỷ trào phúng nàng lớn lên yêu mị không đứng đắn, một nhìn khuôn mặt của nàng, hai nhìn ngực của nàng, vậy có phải hay không, nếu như ngực của nàng bằng phẳng chút, mị thái cũng sẽ giảm hơn phân nửa?

Ý nghĩ này làm Tổng Gia Ninh thấy được hi vọng, dung mạo nàng cực giống mẫu thân, ngoại trừ sự khác biệt trên mặt rất nhỏ, khác biệt lớn nhất của hai mẹ con chính là tư thái. Mẫu thân hết sức nhỏ thon thả, ngực cổ mỏng bà tròn, mỏng là co lại, ngực...

Tổng Gia Ninh lập tức lại nghĩ tới câu chuyện hoa mộc lan tông quân, thoại bản nói hoa mộc lan dùng vải trắng quấn ngực để che dấu sự khác biệt giữa nữ nhân và nam tử, nàng cũng có thể làm như vậy a!

Tổng Gia Ninh cao hứng cực kỳ, lập tức dặn dò Song nhi chuẩn bị băng gạc.

Song nhi không hiểu, rất nhanh đưa tới khăn tay lụa trắng lớn nhỏ. Tổng Gia Ninh dở khóc dở cười, gọi Song nhi đến bên cạnh, nhỏ giọng giải thích một phen. Song nhi nghe xong, không tự chủ được nhìn cô nương nhà mình giấu thân trước như hai trái đào lớn, lo lắng chất vấn nói: "Có thể hay không, không thoải mái thì sao?"

"Mặc kệ, trước thử xem." Tổng Gia Ninh đang hưng phấn, mới không nghĩ nhiều như vậy.

Song nhi không thể làm gì, đành phải đi lục lọi một thớt lụa trắng tới đây, dùng kéo cắt may ra một đoạn thật dài, xem chừng có thể quấn cô nương bốn năm vòng. Hai chủ tớ ở khuê phòng bận rộn nửa ngày, không ngừng điều chỉnh chiều dài lụa trắng và lực đạo quấn, cuối cùng nương theo một tiếng kêu đau đớn nhẹ nhàng của Tổng Gia Ninh, cuối cùng cũng quấn xong hai "Quả đào" yêu mị thành hai cái bánh mận thêu đẹp.

"cô nương, khó chịu không?" Song nhi lo lắng hỏi.

Tổng Gia Ninh trái lương tâm mà lắc đầu, thử đi đi lại lại bốn phía, mới đi vài chục bước, không chịu nổi, giống như sắp hít thở không thông, vội vàng gọi Song nhi hơi nói lòng cho nàng. Song nhi chịu trách nhiệm nói lòng, nàng vịn cột giường yên lặng cảm nhận, cảm thấy không ảnh hưởng hít thở mới kêu ngừng lại. Thay đổi y phục lại soi gương, nghiêng người soi trước soi sau, quả nhiên bằng phẳng không ít.

Tổng Gia Ninh hài lòng cười, vui vẻ đi khoe khoang trước mặt mẫu thân.

Lâm thị hơn một tháng không thấy nữ nhi cười đơn thuần ngây thơ như vậy, tuy rằng cảm thấy nữ nhi vốn là như vậy liền rất tốt, nhưng vì không muốn đá kích tâm tình tốt của nữ nhi, bà vẫn là khẳng định gặt dẫu: "Ủ, An An như vậy mặc đẹp hơn rồi, nhưng ở nhà cũng không cần quấn dẫu, đi ra ngoài làm khách lại quấn lên, giảm bớt không thoải mái."

Ngực Tổng Gia Ninh quả thật có chút khó chịu cực kỳ, ngoan ngoãn đáp ứng.

Thừa dịp nữ nhi cao hứng, Lâm thị thăm dò nói: "đi cho tổ mẫu con nhìn một cái? Cho tổ mẫu cũng khen con."

Tổng Gia Ninh vẽ mặt khê biến, chỉ là nhớ tới Thái phu nhân yêu thương nàng, Tổng Gia Ninh khó xử một hồi, dạ một tiếng.

Lâm thị mừng rỡ, tự mình cùng nữ nhi đi Sướng Tâm Viện.

Nha hoàn bên cạnh Thái phu nhân cũng biết địa vị Tứ cô nương trong phủ, cho dù có tâm tư gì, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, đối với Tổng Gia Ninh vẫn rất cung kính, và trước kia không có chênh lệch. Thái phu nhân thì sao, bà và Lâm thị giống nhau đau lòng chủ ý ngốc của Tổng Gia Ninh, nhưng lại không dám toát ra bất cứ dấu vết gì, chỉ ôm Tổng Gia Ninh khen.

Mới qua năm sáu ngày, Tổng Gia Ninh quần vải ngực liền có tác dụng, Sở Vương phi lo liệu đầy tháng cho trưởng tử xong xuôi, chỉ phát thiệp mời cho một mình Tổng Gia Ninh. Xem xong thiệp mời, Tổng Gia Ninh nhớ ra rồi, tháng ba nàng đi Sở vương phủ, từng nói Phùng Tranh thích ăn anh đào chua nhất định sẽ sinh tiểu thể tử, Sở Vương nói nếu thật sinh thể tử liền mời một mình nàng ăn tiệc thường niên...

Cho nên, hai vợ chồng đây coi như là lễ tạ thần sao?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 76

Sở Vương phi Phùng Tranh mười một tháng chín sinh trưởng tử, đầy tháng cùng ngày Tuyên Đức Đế cho ban tên, độc nhất một chữ Thăng.

Khi Tổng Gia Ninh tới, Thăng ca nhi mới vừa ngủ. Tổng Gia Ninh chào Phùng Tranh, lễ phép tiến đến trước noãn tháp, tò mò quan sát Hoàng Trưởng Tôn bên trong, kinh ngạc nói: "Lớn lên thật béo nha, so với đệ đệ của ta lúc đầy tháng còn tròn hơn." không hổ là Long tôn hoàng gia!

Phùng Tranh thích nghe người khác khen con của mình, tâm sự nuôi dưỡng việc vật nhi tử, Phùng Tranh đuổi hai nha hoàn xuống dưới, nàng kéo bàn tay mềm của Tổng Gia Ninh, thương tiếc nói: "Sao gầy thành như vậy?" Tổng Gia Ninh và chuyện Lỗ gia nàng có nghe thấy, bởi vì sai ở Lỗ gia, đối với thanh danh Tổng Gia Ninh không có ảnh hưởng gì, nàng liền không để trong lòng, hôm nay gặp lại Tổng Gia Ninh, Phùng Tranh kinh ngạc cực kỳ.

Khuôn mặt Tổng Gia Ninh thật không có gầy gì hết, đoán được Phùng Tranh là từ đâu nhìn ra được, đôi má Tổng Gia Ninh có chút phiếm hồng, nhưng trong lòng mừng thầm, nàng chịu đựng quần ngực chặt chẽ như vậy, không phải là vì lộ ra gầy sao?

"Trước kia tham ăn, hiện tại quản miệng lại." Tổng Gia Ninh mặt dày mày dạn nói láo.

Phùng Tranh tuy rằng hiểu chút ít y lý, lý thuyết y học, nhưng đối với lượng cơm ăn lớn nhỏ và chỗ ấy quan hệ cũng không rõ ràng lắm, liền không có hoài nghi, ngược lại thay Tổng Gia Ninh cao hứng trở lại: "Rốt cuộc cam lòng từ bỏ miệng thêm ăn của ngươi rồi à." Tổng Gia Ninh lớn lên đẹp như vậy, có thể gầy xuống, dụng mạo xuất chúng nhất định sẽ càng tốt hơn, còn lo tìm không thấy lang quân như ý?

Tổng Gia Ninh mỉm cười.

"Vương Phi, Vương Gia và tam điện hạ tới."

Tám mảnh thật đầy bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng nha hoàn thông báo, Tổng Gia Ninh biến sắc, lúc này do tư thế ngồi lệch ở bên giường đối thành đứng xuống đất, làm một động tác như vậy, Tổng Gia Ninh đột nhiên cảm giác được vài quần ngực giống như nói lỏng đi một tí. Trong lòng kinh hãi, Tổng Gia Ninh đứng thẳng yên lặng cảm nhận, giống như không có việc gì.

Chưa tính hôn, nha hoàn đẩy mảnh ra, Sở Vương đi đầu bước vào.

Tổng Gia Ninh cung kính hành lễ: "Dân nữ gặp qua Đại Điện hạ, Tam điện hạ."

Sở Vương gật đầu, tùy ý nhìn Tổng Gia Ninh, ánh mắt liền dời đến trên người thê tử và nhi tử đang ngủ, trực tiếp ngồi ở trước giường, bệ cục tã lót lên, cúi đầu cung nựng. Triệu Hằng sau đó đi vào, bởi vì Tổng Gia Ninh đứng ở bên cạnh hành lễ, hắn không thể tránh khỏi mà nhìn thấy nàng. Mặc một bộ tiểu sam màu hồng cánh sen, chỉ có cổ áo, ống tay áo thêu một vòng hoa mai, quần áo không thu hút, khuôn mặt trong trắng lộ hồng so với hoa mẫu đơn càng ôn nhu, mi thanh mục tú, bờ môi hồng nhuận phơn phớt, khiến người không sinh ra bất kì phiền chán gì.

Triệu Hằng đang muốn thu hồi ánh mắt, chữ "đứng lên" đã nhanh thốt ra rồi, ánh mắt bỗng nhiên ngừng lại ngay vạt áo nàng.

"Đứng lên đi." Chỉ liếc một cái, Triệu Hằng liền từ trước người Tổng Gia Ninh tránh ra, đứng ở một bên huynh trưởng, cung kính nói với Phùng Tranh: "Đại tâu."

Phùng Tranh chỉ vào ghế gỗ từ đàn cách đó không xa, ôn nhu nói: "Điện hạ ngồi đi."

Triệu Hằng gật đầu, người lại không động, ghé mắt nhìn cháu nhỏ được huynh trưởng ôm vào trong ngực. Sở Vương chỉ lo cung nựng nhi tử cái gì cũng không phát hiện, Phùng Tranh nhìn ra em chồng thích hài tử, liền nhắc nhở trượng phu: "Điện hạ là tới nhìn Thăng ca nhi, chàng liền tục ôm làm cái gì, cho Điện hạ ôm đi."

Sở Vương không vui, quét mắt đệ đệ, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói: "hắn cũng sẽ không ôm."

Triệu Hằng từ đầu đến cuối chỉ nhìn cháu nhỏ.

Phùng Tranh không quên được trương phu bá đạo, liền nói: "Nếu như các chàng đã tới, vậy thì giúp ta nhìn Thăng ca nhi một lát, ta cùng với Gia Ninh biểu muội đi hoa viên dạo, hoa phù dung vẫn còn nở."

Sở Vương mắt nhìn đệ đệ, lúc này mới gạt đầu.

Phùng Tranh nắm tay Tống Gia Ninh rời đi.

Nha hoàn nữ mẫu cũng ở bên ngoài, Sở Vương cẩn thận từng li từng tí buông nhi tử ra, sau đó mang theo đệ đệ ruột đi vào bên trong, cau mày nói: "Người không phải là thích nha đầu kia sao? Hiếm khi có cơ hội gặp mặt, sao không biết tìm cách lôi kéo làm quen? Có phải đợi nàng đính hôn người lại hỏi hận hay không?"

Tháng trước nghe nói chuyện Quách gia Tứ cô nương và Lỗ gia Nhị công tử nghị hôn, Sở Vương liền đi Thọ vương phủ dạy dỗ đệ đệ một trận, kết quả đáng về Triệu Hằng là về mặt làm cao việc không liên quan đến mình, khiến trong lòng Sở Vương hoang mang, hoài nghi có phải là hiểu sai ý hay không, cho nên hôm nay hắn mời Tống Gia Ninh tới đây, chính là muốn xác nhận đệ đệ rốt cuộc nghĩ như thế nào.

"Lời nói vô căn cứ." Triệu Hằng bình thường nói, nói xong lộn trở lại chất tử bên kia, động tác không thao nhưng chuẩn xác mà ôm lấy thằng bé mới đầy tháng. Thăng ca nhi vừa bị cha ruột ôm thả xuống, lúc này lại bị Tam thúc ôm lấy, thằng bé không thoải mái mà mân mân miệng nhỏ, gương mặt mũm mĩm trắng trắng mềm mềm, nhìn Triệu Hằng trước mắt, lộ ra vẻ hiện lên một khuôn mặt khác.

"Ta cuối cùng nói một lần, nếu như người thật không thích nàng, sau này ta cũng mặc kệ." Sở Vương đuổi theo tới, chăm chú nhìn đệ đệ nói, hắn đường đường đại nam nhân, nếu không phải đệ đệ ruột thịt cùng mẹ sinh ra, ai quản hắn có cưới vợ hay không?

Triệu Hằng vẫn trầm mặc như cũ mà chống đỡ.

Sở Vương rất chịu không nổi tính tình giống như lão tăng ngồi thiền này của đệ đệ, đến mức một đôi quả đấm thép của hắn nắm chặt vang ken két. Triệu Hằng nghe thấy được, nhìn nắm đấm của huynh trưởng, nhàn nhạt hỏi: "Đại ca cảm thấy, nàng... tốt?"

Sở Vương khẽ giật mình, cái gì gọi là hắn cảm thấy Tống Gia Ninh tốt, rõ ràng là lúc trước đệ đệ tự tay cầm đĩa cho Tống Gia Ninh hầu hạ người ta nhà anh đào. Nhưng Sở Vương ít nhiều vẫn hiểu rõ đệ đệ, nếu thật sự một chút tâm tư cũng không có, đệ đệ cũng sẽ không hỏi những lời này. Suy nghĩ một chút, Sở Vương nghiêm trang nói: "Lớn lên coi cũng được, nhìn giống như mất đề."

Triệu Hằng ánh mắt lạnh lùng, huynh trưởng là làm sao thấy được?

Sở Vương nhảy cảm bắt được đệ đệ thoáng nhíu mày, trong lòng rốt cuộc nắm chắc, túm người liền đi ra ngoài: "Đi, chúng ta cũng đi ngắm hoa, trời càng ngày càng lạnh hơn rồi, may mắn phù dung nở muộn, bằng không thì vườn trại lui có cái gì mà dạo." Ra khỏi phòng, Sở Vương vừa dặn dò nữ mẫu trông coi gian ngoài đi vào chăm sóc con hắn.

Nếu như hoa viên chỉ có một mảnh phù dung còn sót lại có thể thưởng thức, Sở Vương dẫn đệ đệ trực tiếp đi vườn phù dung, hắn sai bước, Triệu Hằng không nhanh không chậm, Sở Vương đành phải đi vài bước chờ một lát, ngay trước khi tính tình nóng nảy của Sở Vương sắp bùng phát, trong vườn phù dung phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng cười của Phùng Tranh, cuối cùng cũng trấn an được Sở Vương.

Trước khi vào vườn, Sở Vương vỗ vỗ bả vai đệ đệ, nói lời thăm thía: "Cơ hội hiếm có, đừng khó chịu, nàng là nữ nhi Vệ Quốc Công, chính là người đi cầu phụ hoàng tử hôn, phụ hoàng cũng phải hỏi Vệ Quốc Công trước một chút xem người ta có nguyện ý gả hay không. Người nói người cả ngày nghiêm mặt, vạn nhất Vệ Quốc Công đáp ứng, nha đầu kia ghét bỏ xem làm sao người lo liệu?"

Triệu Hằng không nhúc nhích.

Sở Vương thở dài, đi nhanh về hướng vườn phù dung.

Nhìn thấy bọn họ, Phùng Tranh giật mình nói: "Người, các người làm sao lại tới hả?"

Sở Vương ngó ngó Tống Gia Ninh ngoài ý muốn đứng ở sau lưng thê tử, chẳng muốn hao tâm tổn trí lại tìm cái cơ phù hợp, trực tiếp nắm lấy cổ tay thê tử, trầm giọng nói: "Thăng ca nhi tỉnh rồi, nữ mẫu đồ dành không tốt, nàng theo ta đi xem, gọi Tam đệ trước cùng Gia Ninh biểu muội ngắm hoa đi."

Phùng Tranh nghe xong nhi tử đã xảy ra chuyện, lập tức quên cân nhắc lưu Triệu Hằng và Tống Gia Ninh ở cùng một chỗ là có thích hợp hay không, cộng thêm Sở Vương thúc giục, cơ hồ là kéo nàng đi lên phía trước, Phùng Tranh chào hỏi cũng quên nói với Tống Gia Ninh, lo lắng trùng trùng theo trương phu rời đi.

Tống Gia Ninh ngây dại, đưa mắt nhìn phu thê Sở Vương đi xa, nàng nhìn Thọ vương đứng ở đối diện nàng, giật mình một lát, ân cần hỏi thăm: "Vương Gia, Hoàng Trưởng Tôn không có sao chứ?" Sở Vương, Thọ vương đều ở đây, nàng gọi Điện hạ phân biệt, chỉ còn Thọ vương, Tống Gia Ninh càng quen gọi hắn là Vương Gia.

"Không sao." Triệu Hằng nhìn hoa phù dung bên cạnh nàng nói.

Hoàng Thượng tương lai vẫn ít nói như trước, Tống Gia Ninh cực kỳ không được tự nhiên, nghĩ muốn rời đi, phu thê Sở Vương người ta đi xem Hoàng

Trưởng Tôn rồi, nàng đi cản trở quá không phù hợp. Ở lại, nàng lại không biết nên bắt chuyện với Hoàng Thượng tương lai như thế nào, tự ngắm hoa một mình, có rất vô lễ hay không? Đáng tiếc nha hoàn Song nhi và Phùng Tranh lưu lại ngoài vườn rồi, bằng không thì nhiều người, bầu không khí cũng không đến mức cứng nhắc như vậy.

Nàng rù lông mi, lông mi chớp chớp, ánh mắt Triệu Hằng chẳng biết lúc nào lại trở về trên người nàng, bên tai vang lên lời Phúc công công nói.

"Vương Gia, hôn sự Tứ cô nương không thành, Quốc Công Phu thả lời nói là Tứ cô nương đi An quốc tự ngày ấy, Lỗ Trần nhằm Tam cô nương trở thành nàng, sau khi hai người rơi xuống nước, Lỗ Trần giành cứu Tam cô nương, Vệ Quốc Công không thích Lỗ Trần ngu dốt, cự tuyệt Lỗ gia. Nhưng bên ngoài cũng có đồn đại, nói, nói Lỗ Trần không có nhìn trúng Tứ cô nương, có ý cứu Tam cô nương con vợ cả."

Tổng Gia Ninh trong lòng không có hấn, vậy liên chỉ là một nữ nhân không liên quan tới hấn, Triệu Hằng không cho thuộc hạ điều tra chân tướng, nhưng nhìn nàng gầy gò thành như vậy, Triệu Hằng đã biết được đáp án. Nàng vô cùng cao hứng đi xem mặt, Lỗ Trần mang phu kia, lại đi coi trọng Quách gia Tam cô nương con vợ cả đi cùng với nàng, bị người nhục nhã như thế, nàng làm sao có thể giống như người không có việc gì ăn ngon ngủ ngon?

"Vương Gia, người, người muốn ngắm hoa sao?" Tổng Gia Ninh vắt hết óc, rốt cuộc nặn ra được một câu. Thấy Thọ vương nhìn sang, Tổng Gia Ninh xoay người lại, vừa muốn chỉ đóa hoa phù dung bên trong nở đẹp hơn cho hấn xem, nhưng ngay khi cả người nàng khó khăn lắm mới xoay được một nửa, Tổng Gia Ninh lại giật mình vì cảm thấy vải bó quần ngực tuột ra rồi, hơn nữa lần này so với ở trong ồn ào các còn rõ ràng hơn!

Tổng Gia Ninh cả người cứng ngắc, biết rõ Thọ vương gia đang nhìn chăm chăm vào nàng, Tổng Gia Ninh giống như cọc gỗ chậm rãi nâng cánh tay phải lên, đồng thời cánh tay trái cố gắng kẹp lấy một bên vải bó quần ngực đang muốn rơi xuống, cố gắng trấn định nói: "Bên kia hoa nở rất đẹp, Vương Gia có thể đi qua bên kia thưởng thức."

Động tác giọng nói của nàng cũng vô cùng cứng ngắc, Triệu Hằng không có hứng thú với hoa phù dung, nhũn mảy hỏi nàng: "Muội, làm sao vậy?"

Tổng Gia Ninh khóc không ra nước mắt, vật kia đang rơi xuống, Thọ vương lại không rời đi, nàng sẽ mất mặt chết đi mất!

Tổng Gia Ninh một cử động nhỏ cũng không dám, hạ cánh tay phải kẹp lấy hai bên, khuôn mặt đỏ lên cúi đầu cầu hấn: "Vương Gia, người đi ngắm hoa đi..."

Khuôn mặt nàng mịn màng ónh nhuận, còn đỏ còn quyến rũ hơn cả hoa phù dung đầu cành, bỗng nhiên đỏ như vậy, Triệu Hằng hoàn toàn bị nàng khơi gợi lên lòng hiếu kỳ, không những không có đi tới chỗ ngắm hoa Tổng Gia Ninh chỉ, ngược lại từng bước một đi về hướng Tổng Gia Ninh, cuối cùng đứng cách nàng hai bước, cúi đầu, trầm giọng nói: "Vì sao xấu hổ."

không phải ngại xấu, mà là mệnh lệnh.

Ở trong lòng Tổng Gia Ninh, người nam nhân này là Hoàng Thượng tương lai, đôi cái vấn đề, cho dù trả lời sẽ rơi đầu, nàng cũng thành thành thật thật nói rõ, chỉ có vòng vải bó đã chảy xuống một nửa này, Tổng Gia Ninh thà rằng chết cũng sẽ không nói ra. Hơn nữa Tổng Gia Ninh biết rõ, tiếp tục giằng co nữa, đợi phu thê Sở Vương trở về, tình cảnh nàng gặp phải chỉ biết sẽ càng lúng túng hơn, cho nên nàng nhìn vật áo Thọ vương, lấy hết dũng khí nói: "Vương Gia, ta, ta bỗng nhiên đau bụng, xin Vương Gia thứ tội..."

nói xong, nàng kẹp cánh tay cúi đầu hành lễ, miễn cưỡng qua loa liền chạy về phía trước.

Mới chạy hai bước, bỗng nhiên một bàn tay to dài vươn ra, nắm chặt lấy nàng cánh tay! Tổng Gia Ninh không hề chuẩn bị bị ngã về phía hấn, một cánh tay bị hấn kéo, một cánh tay khác không tự chủ được rơi xuống, thiếu đi cánh tay kẹp, lúc Tổng Gia Ninh chưa tỉnh hồn đã đứng ở trước mặt Triệu Hằng, một dải lụa trắng thật dài từ phía dưới vật áo nàng rơi xuống..

Triệu Hằng kinh ngạc nhìn dưới mặt đất.

Tổng Gia Ninh trước liếc ánh mắt của hấn, cúi đầu, đợi nhìn thấy tấm vải bó quần ngực mà nàng vô cùng kiêu ngạo nằm trên mặt đất, màu trắng kia mới chường mắt làm sao, chiều dài như vậy không thể không chú ý, Tổng Gia Ninh dừng nói mặt, lỗ tai cổ cả toàn thân đều đỏ lên, trong đầu ô...ô...ô...n...g, hoàn toàn quên mất nên phản ứng như thế nào.

Yên tĩnh đến nỗi kim rơi cũng nghe tiếng, ánh mắt Triệu Hằng, theo dải lụa trắng này một tắc một tắc chuyển lên làn váy nàng, lại chậm rãi dời lên trên, phát hiện nơi "Gầy gò" lại "Béo" trở về, lại nhìn đồng lụa trắng kia, Triệu Hằng rốt cuộc hiểu rõ công dụng của đồng lụa trắng. Thế nhưng, hấn không hiểu, khó hiểu mà nhìn nàng, hỏi: "Vì sao, muốn..."

P/s: Hoa phù dung

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chương 77

Vì sao phải quần ngực?

Triệu Hằng muốn hỏi chính là cái này, nhưng hần chỉ nói ra ba chữ phía trước, nhìn thấy khuôn mặt của Tống Gia Ninh gần như ửng đỏ, sau khi Triệu Hằng lùi một bước, xoay người lại đưa lưng về phía nàng, thật lâu, sau lưng không có bất kỳ tiếng nói nào, đoán được nàng đại khái vẫn chưa bình tĩnh lại, Triệu Hằng lướt nhanh qua vườn hoa phù dung, thấp giọng nhắc nhở nàng: "Cất kỹ."

Giọng nói thanh trong giống như nước suối truyền tới, khuôn mặt suýt bị nóng chín của Tống Gia Ninh rốt cuộc hạ bớt độ nóng, mắt mặt đến tốt bậc, không có cách nào càng mắt mặt hơn, chỉ có thể nghĩ biện pháp giải quyết tốt hậu quả. Tống Gia Ninh ngồi chồm hồm xuống, nhanh chóng cuộn lụa trắng vẫn còn lưu lại nhiệt độ của nàng còn sót lại, gấp gấp lại nhét vào ống tay áo, tay áo căng phồng lên, may mắn hôm nay mặc chính là áo rộng tay, bằng không thì che giấu cũng khó khăn.

Chẳng qua là, liếc vạt áo màu xanh ngọc của nam nhân, trái tim Tống Gia Ninh vận thành một đoàn, nàng nên giải thích thế nào đây?

Thọ vương hỏi nàng "Vì sao phải...", vì sao phải quần ngực?

Tống Gia Ninh sao mà không biết xấu hổ trả lời loại vấn đề này chứ, cả người cứng ngắc mà đứng lên, ngay khi nàng muốn nghĩ biện pháp giảm bớt bối rối của mình, phía trước Thọ vương đột nhiên lại mở miệng, nhưng giọng nói trong trẻo lạnh lùng uy nghiêm: "Vì sao trộm vải?"

Tống Gia Ninh:...

Trộm vải? Nàng trộm vải lúc nào... suy nghĩ, Tống Gia Ninh khiếp sợ nhìn về phía ống tay áo, chẳng lẽ, Thọ vương cho rằng lụa trắng này là nàng trộm được từ chỗ Phùng Tranh? Tống Gia Ninh sửng sốt, nhưng nàng bởi vì quá mất mặt mà đầu óc ngưng tụ thành bột nhão rốt cuộc lại có thể xoay chuyển. Quả thật là, lụa trắng từ trong quần áo rớt ra, Thọ vương lại không biết bộ dạng nàng trước khi lụa trắng rơi xuống, đổi thành Phùng Tranh có lẽ có thể đoán ra lụa trắng là dùng để quần ngực, người Thọ vương trắng thanh gió mát giống như thần tiên trên chín tầng mây, sao có thể hướng tới chuyện kiểu diễm như vậy chứ?

Núi lượn đường vòng, trong lòng Tống Gia Ninh vui mừng khôn xiết, bị Thọ vương hiểu lầm trộm cắp, có thể so sánh với bị Thọ vương đoán ra chân tướng dễ chịu hơn nhiều, bằng không thì ở trước mặt một người đàn ông rơi xuống vạt quần ngực, nàng sao còn mặt mũi tiếp tục gặp người?

Nhưng, suy một ra ba, Tống Gia Ninh cũng không muốn không công gánh tội danh trộm cướp, ánh mắt dọc theo vạt áo nam nhân vòng mấy vòng, Tống Gia Ninh kiên trì giải thích nói: "Vương Gia, lụa trắng này chính là xá đệ, vật xá đệ trăm ngày trước sử dụng, gia mẫu ủy thác ta tặng cho Vương Phi, ta liền mang trên người, chưa tìm được cơ hội lấy ra ngoài, người và đại diện hạ tới, dân nữ đành phải tiếp tục giữ lấy, không ngờ ngoài ý muốn rơi mất, khiến Vương Gia chê cười."

Triệu Hằng hai tay thả lỏng phía sau, nghe nàng trong khoảng thời gian ngắn biên soạn ra một đoạn nói dối như vậy, khoe môi hần khó mà phát hiện nhếch lên, chậm rãi xoay người lại.

Tống Gia Ninh chột dạ cúi đầu, không dám cùng hần đối mặt, hai má ửng đỏ bừng, nhưng bởi vì thành công tìm được lí do che đậy, đáng vẻ nàng lúc này càng giống xấu hổ, không có quần bách lưỡng cuống như vừa rồi. cô nương thiên sinh lệ chất, hai má tươi đẹp như cánh hoa, đôi mắt đen thanh trong như nước, khẽ mím môi đứng ở đằng kia, hoa nhường nguyệt thẹn.

"Vật ấy, dùng làm gì?" Triệu Hằng nói theo ý nàng, hỏi.

Tống Gia Ninh xấu hổ cực kỳ, sổng mất lưu chuyển, ấp úng vừa nghĩ vừa nói: "Là, là lễ rửa tội cho hài tử trước trăm ngày, dùng rửa chân, nghe nói có thể bảo hộ hài tử cả đời vô tai vô bệnh, nhưng vật ấy tuyệt đối không thể chạm đất, cái này của ta đã chạm đất, không thể đưa cho Vương Phi rồi, kính xin Vương Gia giúp ta giữ bí mật, miễn cho Vương Phi suy nghĩ nhiều."

Lời nói dối nói nhiều hơn, càng nói càng trơn.

Nàng dường như cũng tự đắc cho phần nhanh trí này, mặt không đỏ người không hoảng hốt, bờ môi đỏ tươi giống như cười mà không phải cười, đã yêu kiều lại còn ngốc nghếch.

Triệu Hằng vốn là có chút bất mãn, bất mãn nàng làm ra những hành động kia khiến hần hiểu lầm, hiểu lầm có một nha đầu béo đôn thuần si ngốc lưu luyến hãm mộ hần, hơn nữa còn là cô nương duy nhất biểu lộ ra quý mến đối với hần. Vì tình cảm ám áp có phần lạ lẫm này, Triệu Hằng cự tuyệt phụ hoàng tứ hôn, ý nghĩ ngay lúc đó của hần là, nếu như nha đầu béo trưởng thành vẫn đôn thuần thích hần, hần không ngại để cho nàng làm Thọ Vương Phi, dù sao không phải nàng, cũng sẽ là những nữ nhân khác. Nếu như nhất định lấy Vương Phi, vì sao không cưới người thật lòng thật dạ với hần chứ?

Thế nhưng là, ngay khi hần đã chuẩn bị chọn cơ hội đi tới trước mặt phụ hoàng cầu tứ hôn, nàng đã vô cùng cao hứng đi An quốc tự xem mặt Lão Trần rồi.

một khác biết rõ tin tức này, Triệu Hằng không cách nào không tức giận, tức giận sự lừa gạt của nàng.

Nhưng bây giờ, đã gặp nàng bởi vì bại bởi Tam tỷ tỷ của nàng, ngây ngốc mà trách tội thân thể nàng đầy đà, nhìn nàng dùng biện pháp buộc ngực ngu ngốc tỳ khuất bản thân, Triệu Hằng bỗng nhiên ý thức được, nàng thật sự rất ngu, cô nương ngu như vậy, làm sao có chủ tâm lừa gạt hần, muốn trách, chỉ có thể trách hần tự mình đa tình.

Phần nộ không có, nhìn lại đáng vẻ đôn thuần ngây thơ của nàng phía đối diện một chút, Triệu Hằng chỉ cảm thấy thuận mắt.

Sang năm phụ hoàng lại muốn chọn phi, hần đã cự tuyệt qua một lần, lần này phải tiếp nhận, đã như vậy, sao không chọn Vương Phi nhìn thuận mắt?

"đi." không dây dưa dài lưa trắg kia nữa, Triệu Hằng liếc nhìn nàng một cái, thẳng hướng đi đến đình nghỉ mát cách đó không xa.

Tổng Gia Ninh nghỉ ngơi theo ở phía sau, gió thu mát lạnh suru suru từ một bên thổi tới, Tổng Gia Ninh nhìn nhìn ngực, không biết nguyên nhân có phải là vừa mới quần thật chặt hay không, bỗng nhiên thoải mái hơn hẳn, đồng thời với thoải mái, còn có một loại cảm giác trống rỗng. Lại nhìn về phía thân ảnh thon dài mảnh mẽ rắn rỏi đằng trước, Tổng Gia Ninh lặng lẽ cắn cắn môi, cầu Bò Tát phù hộ đừng để Thọ vương nhìn ra khác thường trước sau của vật áo nàng.

"Ngồi đi." đi vào đình nghỉ mát, Triệu Hằng chỉ vào ghế đá đối diện hần nói.

Tổng Gia Ninh thấy hần ngồi xuống rồi, nàng mới đi qua ngồi xuống, trong lòng một mảnh mờ mịt, sao Thọ vương giống như có chuyện muốn nói với nàng vậy?

"Nghe nói, nàng đang nghị hôn?" Triệu Hằng chậm rãi nói.

Tổng Gia Ninh khiếp sợ ngẩng đầu, đã thấy nam nhân mặt hướng ngoài đình, đôi mắt nhìn phù dung đầu cành, bên mặt đậm mạc xa cách.

Tổng Gia Ninh một lần nữa rù mắt, cúi đầu dạ một tiếng, Vệ Quốc Công phủ và Thọ vương phủ ở sát nhau, hần đương nhiên sẽ nghe được tiếng gió.

"Thích Lỗ Trán?" Nam nhân lại hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Gia Ninh chậm rãi không còn chút máu, nhẹ giọng phủ nhận: "không..."

"Nếu như không thích, " Triệu Hằng quay lại, đôi mắt mây mù lượn quanh yên lặng nhìn nàng, "cần gì đi xem mặt?"

Tổng Gia Ninh nắm nắm tay, không phản bác được.

"Vì sao thích?" Triệu Hằng không nặng không nhẹ hỏi.

Dung mạo khí độ hần giống như tiên, giọng nói cũng mang theo một loại tiên khí phàm phu tục tử không thể trái nghịch, Tổng Gia Ninh biết rõ hần là Hoàng Thượng tương lai, phàm là Thọ vương hỏi nàng cái gì, liền như hiện tại, cho dù nàng không hiểu hần vì sao phải hỏi, nhưng vẫn thuận theo bản năng, cúi đầu nói: "Phụ thân, phụ thân nói hần chất phác trung thực, ta, mẹ ta nói, ta khờ, nên gả cho nam nhân hiền lành."

Nhưng thật ra là chính nàng muốn gả cho nam nhân hiền lành, nhưng Tổng Gia Ninh có ngọc, cũng hiểu được che đậy khuyết điểm.

Triệu Hằng tin nàng nói, trong đầu không khỏi hiển hiện một đôi mẹ con, mẫu thân cười nói nữ nhi phải gả cho nam nhân hiền lành, nữ nhi ngây ngốc cũng chỉ muốn gả cho nam nhân hiền lành, nghe nói kế phụ an bài một người cho nàng, liền vô cùng cao hứng đi xem mặt. nói cách khác, nàng cũng không phải là thích Lỗ Trán, nhưng... thật sự ngốc.

"Nhưng hần, không thích nàng." Triệu Hằng hạ thấp giọng, giọng nói lộ ra dịu dàng, nhưng sự thật trong lời nói lại vô tình chọc thủng thể diện của thiếu nữ đậu khấu thiếu nữ da mặt mỏng.

Tổng Gia Ninh đỏ mặt, xấu hổ, nhưng lại không có cách nào phủ nhận.

Nàng ủy khuất, trong mắt bắt đầu chậm rãi ngấn nước mắt, vị Thọ vương gia này rốt cuộc muốn làm cái gì chứ, nào có ai cố ý bóc vết sẹo của người ta đâu?

"Nàng, gầy."

Ê ẩm chất chất đang khó chịu, nam nhân lại nói một câu, Tổng Gia Ninh ngoài ý muốn ngẩng đầu lên, ngẩng lên quá nhanh, nước mắt tích đầy trong mắt cạh rớt xuống, vương ở trên mặt, giống như giọt sương sớm dọc theo cánh hoa trắng nõn chậm rãi lăn xuống. Ánh mắt Triệu Hằng lúc này không không chế được, liên tục đuổi theo giọt hoa lệ này, nhìn nó lăn đến chiếc cằm nhọn khéo léo đáng yêu của nàng.

Tổng Gia Ninh cảm thấy thất thố, vội vàng quay đầu lau.

Triệu Hằng hoàn hồn, trầm mặc một lát, tiếp tục nhìn ngoài đình: "Nghe nói hần, thích lệnh tỷ?"

Tổng Gia Ninh hoàn toàn hồ đồ rồi, Thọ vương cuối cùng muốn nói cái gì?

Nàng lại hoang mang, Triệu Hằng lăm bắm nói: "Lấy gùi bỏ ngọc, ngu không ai bằng."

Tổng Gia Ninh ngờ ngác mở miệng nhỏ, khó có thể tin mà nhìn qua Thọ vương đối diện bỗng nhiên mắg người, lấy gùi bỏ ngọc, là ý tứ nàng hiểu kia sao? Thọ vương nghe nói hôn sự của nàng, cảm thấy nàng là châu báu, Tam tỷ tỷ là hộp chứa châu báu, cho nên Lỗ Trán vừa ý Tam tỷ tỷ, ngu không ai bằng?

"Biểu muội rất tốt, không cần thiết, tự coi nhẹ mình." Phát hiện nàng kinh ngạc nhìn chăm chú, Triệu Hằng mặt không biểu tình nói một câu cuối cùng, nói xong liền đứng dậy rồi đi, đảo mất thân ảnh liền biến mất sau một gốc cây phù dung. Tổng Gia Ninh cứ như vậy ngờ ngác nhìn nam nhân đi xa, thẳng đến

khi nhìn không thấy Thọ vương nữa, nàng mới cúi đầu, sau một lát, thẹn thùng mà che hai bên má.

thì ra Thọ vương gọi nàng đến đình nghỉ mát, là bởi vì hấn nhìn ra nàng gầy, biết rõ nàng cô biếu muội này tại vì hôn sự không thành mà thương tâm, cho nên chậm chạp từ từ hỏi nàng nhiều như vậy, cuối cùng chỉ là muốn an ủi nàng sao?

Lấy gùi bỏ ngọc, Lỗ Trán chường mắt nàng, Hoàng Thượng tương lai lại khen nàng là châu báu.

Thế nhưng, không đúng nha, Thọ vương an ủi nàng là vì hai người thông qua Tuyên Đức Đế Thục phi được cho là biếu ca biếu muội, nhưng Tam tỷ tỷ là cháu gái ruột Thục phi, nói lý lẽ quan hệ với Thọ vương phải gần gũi hơn chứ, vì sao Thọ vương khen nàng là châu báu, tổn hại Tam tỷ tỷ là hộp gỗ?

Tổng Gia Ninh nháy mắt mấy cái, nghĩ tới tính tình Tam tỷ tỷ Vân Phương ham chơi hiếu động, nghĩ tới Đoan Tuệ công chúa điều ngoa ương ngành nóng nảy, ba người các nàng đều từng đoán câu đố với Thọ vương, cùng nhau ở Thọ vương phủ hái quả hồng, nhưng Thọ vương, tựa hồ đối với nàng tốt hơn chút. Có lẽ, Thọ vương thích biếu muội nhu thuận trung thực?

Đáy lòng Tổng Gia Ninh từng điểm từng điểm ấm áp. Nàng không có thon thả như Tam tỷ tỷ, không khả năng hấp dẫn yêu thích của Lỗ Trán, nhưng nàng đủ trung thực hiểu chuyện nha, nếu như đều là biếu muội, Thọ vương sẽ thiên vị vì nàng thành thật an phận nhất, liền nói lên nàng có sở trường của mình, như vậy sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, nàng gặp được một nam nhân thích cô nương trung thực, một tướng công không chê nàng béo.

Tổng Gia Ninh lại nghĩ tới Quách Kiều, Lương Thiệu. Bọn họ cũng không phải là không hài lòng người của nàng, nhưng xem thường thân phận của nàng hiện tại nàng là Tử cô nương Quách gia, cho dù không phải con vợ lớn, nhưng cũng mạnh mẽ hơn bình dân bách tính phụ mẫu đều mất kiếp trước, sao có thể bởi vì Lỗ Trán không thích nàng, thì nhất định tất cả nam nhân đều không thích cô nương béo?

Nghĩ thông suốt, Tổng Gia Ninh lấy lụa trắng khó chịu giấu trong tay áo ra, thò phào một cái thật dài, cái đồ khó chịu này, đã không thoải mái còn dễ dàng khiến nàng lâm vào hoàn cảnh mất mặt, từ nay về sau, nàng đều không cần dùng!

Nhưng, vì không cho Phùng Tranh hoài nghi, Tổng Gia Ninh vẫn là đồ mặt dẫn Song nhi đi tịnh phòng gần đây, tạm thời cho quán lại. Ứng phó Phùng Tranh xong, trên đường hồi phủ, Tổng Gia Ninh mới che màn, gọi Song nhi giúp nàng gỡ lụa trắng xuống. Vừa khôi phục tự do, trước xe bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng vó ngựa, Tổng Gia Ninh cũng không suy nghĩ nhiều, lại nghe xa phu cung kính nói: "Thế tử..."

Tác giả có lời muốn nói: Triệu Hằng: người rất tốt.

Gia Ninh: ở đâu tốt? sẽ dễ dàng ta.

Triệu Hằng: Chỗ nào cũng tốt.

Gia Ninh: ta thế nào không có phát hiện.

Triệu Hằng: đi theo ta vào nhà.

một lát sau, trong phòng bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng dâm dâm dâm, Song nhi sốt ruột chạy vào, chỉ thấy cô nương nhà mình bị Thọ vương ấn trên giường, trên người như đậu hũ trắng đóng đầy dầu mực màu đỏ

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 78

Quách Kiều có hơn một tháng chưa gặp Tổng Gia Ninh rồi, ngày ấy sau khi rơi xuống nước, nàng như một con rùa nhát gan, núp mình ở trong mai.

Nhìn xe ngựa đóng khép kín màn, Quách Kiều quay đầu ngựa lại, màu mắt như mực.

nói đến buồn cười, hai người đều ở Quốc Công Phủ, Lâm Văn Đường, Di Hòa Hiên cách nhau có mấy trượng, hấn muốn gặp nàng một lần, so với Thọ vương bên cạnh còn khó hơn. Kể muội đang trốn hấn, trốn đã lâu rồi, trước khi rơi xuống nước, hấn nói bóng nói gió từ trong miệng hai đường đệ biết được, chỉ cần hấn không ở nhà, kẻ muội thường xuyên dẫn Mậu Ca Nhi đi hoa viên chơi, đi bên tỏ mẫu nói cười. Đến ngày hấn hưu mộc ở nhà, buổi sáng kẻ muội thỉnh an cho tổ mẫu xong tỉnh, liền lập tức chạy về Lâm Văn Đường.

Khi đó, hấn một tháng chỉ có thể ở chỗ tổ mẫu gặp nàng ba lần, mỗi lần vượt qua thời gian một bữa cơm.

hiện tại, hấn ngay cả một tháng ba lần, một lần thời gian một bữa cơm cũng không có.

Quách Kiều biết rõ nàng vì sao trốn, tháng sáu ở phiên sườn dốc kia, hấn gặt gao đè nặng nàng, vì thân thể mềm mại của nàng động tĩnh, kẻ muội khẳng định cảm thấy, hơn nữa hiểu được đây là có ý gì. Nàng nhìn ngây thơ, thật ra hiểu chuyện hơn ai hết, nàng còn cực kỳ am hiểu che giấu, nhưng không đủ thông minh, nàng không trốn, hấn vĩnh viễn sẽ không phát hiện, nàng trốn, liền rõ ràng.

Móng ngựa đất đất, màn che vẫn không nhúc nhích, Quách Kiều siết chặt dây cương.

thật ra, hắn không muốn cho nàng biết, thầm nghĩ nhìn nàng từ xa xa, nhìn nàng như con sóc béo ăn bánh ngọt, nhìn nàng cười ngọt ngào, nhìn nàng bị đám đường đệ khi dễ xấu hổ gò má đỏ đùng, nhìn nàng lúc không cẩn thận đụng trúng mũi mắt hạnh rung rung, ngay cả khi nàng lảng tránh hắn trong mắt chôn sâu sợ hãi, hắn cũng thích nhìn.

Nhưng nàng là cô nương, nàng trưởng thành, nếu như hắn cái gì cũng không làm, nàng sẽ xuất giá, gả cho nam nhân khác.

hắn không cho phép, từ lúc phụ thân dẫn nàng vào Quốc Công Phủ một khắc này, nàng chính là của hắn rồi. hắn đã từng coi nàng như muối muối, chỉ có hắn khi dễ trên cột, người bên ngoài ai cũng không được. Đợi nàng lớn lên, giống như nụ hoa động lòng người, hắn bắt đầu coi nàng như nữ nhân, hắn có thể dùng nguyên nhân thế tục chịu đựng không gặp mặt, nhưng nữ nhân nhất định phải vĩnh viễn lưu ở bên cạnh hắn.

hắn không có khả năng mỗi lần đều thành công phá hoại nàng và người khác đính hôn, phương pháp xử lý ôn hòa nhất, là làm cho nàng biết rõ lòng của hắn, làm cho nàng cam tâm tình nguyện mà ở lại Quách gia.

Ngựa xe dừng lại, đã đến Quốc Công Phủ, Quách Kiều trở mình xuống ngựa.

Song nhi bình thường cũng đi theo ở bên ngoài xe, hôm nay trở về, cô nương gọi nàng hỗ trợ cởi bỏ vài quần ngực, nàng mới không để ý tôn ti ngồi lên xe một lần. Lúc này bị Thế tử gia gặp được, Song nhi cúi đầu không dám nhìn thẳng, xuống xe liền đi tới một bên. Tổng Gia Ninh sau đó đi ra, thấy Quách Kiều canh giữ ở trước xe, khuôn mặt lạnh lùng, nàng ra vẻ trấn định cười nói: "Đại ca hôm nay trở về thật sớm."

Trong lòng lại khiếp sợ vô cùng, trên người Quách Kiều mặc trường bào cổ tròn thường ngày xanh biếc, nói rõ hắn về Quốc Công Phủ trước rồi, như vậy vừa vặn, hắn là cô ý đi Sở vương phủ đón nàng sao? Nhưng thường ngày nàng và các tỷ tỷ đi biệt phủ làm khách, cũng không có thấy Quách Kiều đi đón, sao mỗi lần nàng đi Sở vương phủ, Quách Kiều đều như vậy?

Thấy hắn tự tay muốn vịn nàng, Tổng Gia Ninh quét mắt Song nhi tránh sang một bên, bắt đầu đặt tay vào lòng bàn tay hắn. Vừa tiếp xúc, hắn lập tức nắm chặt tay nàng, như lửa nhiệt nhất thời từ tay hắn tâm truyền đến trên người nàng, giống như muốn thiêu hủy nàng. Tổng Gia Ninh trong lòng mãnh liệt rung động, nàng quá quen tắt Quách Kiều rồi, khi hắn cao hứng, vẻ mặt có thể nhu hòa so với bình thường, hắn tức giận, chẳng những ánh mắt sẽ lạnh hơn, tay nắm lấy nàng cũng sẽ như lúc muốn động dục, so với bình thường càng nóng hơn.

hiện tại, hắn là đang tức giận sao?

Tổng Gia Ninh vô cùng cứng nhắc bước xuống xe ngựa.

Quách Kiều kịp thời buông tay ra, vô cùng đi bên cạnh nàng, vừa đi vừa nói: "Trong phòng buồn bức lâu như vậy, có cảm thấy đại ca ngày đó không có chiếu cố tốt muội hay không?"

Được Thọ vương cổ vũ qua, Tổng Gia Ninh đã nghĩ thông rồi, bình tĩnh mà khách sáo nói: "Đại ca lại không sai, ta làm sao sẽ trách huynh được, nếu không phải đại ca kịp thời cứu ta lên thuyền, ta có thể sắc nhiều hơn mấy ngụm nước luôn đó."

Nàng đang chế giễu, Quách Kiều ngoài ý muốn nhìn nhìn nàng, ánh nắng mùa thu nhẹ nhàng từ phía tây chiếu tới đây, gương mặt nàng trong trắng lộ hồng, da thịt tinh tế tỉ mỉ trơn bóng óng nhuận, non nót đến nỗi ngay cả một sợi lông măng cũng không nhìn thấy, bờ môi đỏ tươi giống như anh đào dụ người. Nàng dường như phát hiện, mấp máy bờ môi, tầm mắt rũ xuống, Quách Kiều thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói: "hắn không xứng với muội, An An không cần lại hao tổn tinh thần, muội đáng giá tốt hơn."

Tổng Gia Ninh chỉ cảm thấy chói tai, không muốn nghe hắn gọi tên muội của nàng.

Phía trước chính là Lâm Vân Đường, Quách Kiều bỗng nhiên dừng chân, mệnh lệnh nàng: "Đưa tay."

Tổng Gia Ninh ngạc nhiên, vô thức ngẩng đầu, chỉ thấy Quách Kiều khẽ hơi cúi đầu nhìn nàng, trên mặt cười yếu ớt, trong mắt là ôn nhu nàng chưa bao giờ thấy qua. Tựa như một đầu sói lang hung thần ác sát bỗng nhiên biến thành con ngựa dịu dàng ngoan ngoãn vui vẻ, Tổng Gia Ninh quá mức khiếp sợ, thế cho nên hắn lại dùng càng giọng nói nhu hòa bảo nàng giơ tay lên, Tổng Gia Ninh mờ mịt làm theo.

Vừa nâng lên, hắn liền thả hai món đồ vật hắn mang theo vào lòng bàn tay nàng, Tổng Gia Ninh cúi đầu, tay hắn rời khỏi, chỉ còn hai quả táo mùa đông màu đỏ rực, vừa lớn vừa đỏ vừa tròn, cơ hồ chiếm hết lòng bàn tay nàng.

"trên đường nhìn thấy rìa đường có gốc cây táo ta, táo phía dưới đều bị người hái hết, chỉ có ngọn cây vẫn còn mấy trái, ta biết rõ muội và Mậu Ca Nhi thích ăn, trèo lên hái được bốn quả. Hai quả này muội ăn đi, Mậu Ca Nhi chút nữa ta cho nó." Quách Kiều nhìn đôi mắt nàng kinh ngạc nói. Nàng lúc trước sợ hắn, là bởi vì hắn không có biểu hiện ra ngoài, hiện tại hắn đến làm cho nàng biết rõ, bên người nàng có một nam nhân hiểu rõ nàng nhất.

"Đa tạ đại ca." Tổng Gia Ninh cố gắng lộ ra một nụ cười vui vẻ, nhưng trong lòng hoang mang. Bỗng nhiên đối tốt với nàng, Quách Kiều là muốn làm huynh trưởng tốt an ủi kẻ muội đã đánh mất hôn sự, hay là, hắn có kỳ thân phận của hai người không dám cưỡng ép sàm sỡ nàng, muốn dụ dỗ dỗ dành nàng? Tựa như Lương Thiệu đối với Tam tỷ tỷ, rõ ràng đối trá vô tình, nhưng biểu hiện ra tình ý muốn nói mà thôi.

Nắm hai quả táo mùa đông này, Tổng Gia Ninh tâm phiền ý loạn, một phương diện sợ mình oan uổng Quách Kiều muốn làm huynh trưởng, một phương diện theo bản năng phá hủy suy nghĩ của hắn, lúc nào cũng không bỏ xuống được đề phòng.

Com tối Quách Kiều dùng ở Lâm Văn Đường, Mậu Ca Nhi đặc biệt thích hẳn, lại để cho Quách Kiều ôm ăn com, buổi tối còn muốn đi theo huynh trưởng ngủ.

Thằng bé ban đêm còn phải bú sữa, Lâm thị sợ quấy rầy Quách Kiều ngủ, không cho phép nhi từ đi.

Mậu Ca Nhi ôm cổ Quách Kiều không chịu buông tay, Quách Kiều cười tỏ vẻ bằng lòng chăm sóc đệ đệ.

Huynh đệ cảm tình tốt, Quách Bá Ngôn vui mừng nhìn thấy thành quả, liền đáp ứng, gọi nhũ mẫu cùng đi qua.

Tổng Gia Ninh yên tĩnh ngồi ở một bên, đưa mắt nhìn Quách Kiều ôm đệ đệ đi, Tổng Gia Ninh lén lút sờ sờ hai quả táo trong tay áo, thật hi vọng ngày ấy ở trên núi, Quách Kiều chỉ là một lúc nhìn không được, hi vọng lý trí của hắn có thể thành công để xuống phần ham muốn này. Hai người có chung thân nhân, kẻ cha mẹ đệ đệ, nếu như Quách Kiều phạm hồ đồ, một nhà đều không được yên.

Hai quả táo này, Tổng Gia Ninh cuối cùng vẫn không ăn, thưởng cho Lục nhi gác đêm rồi.

Vào canh một, ngay khi Tổng Gia Ninh đã chui vào ổ chăn liu thiêu ngủ, Thọ vương phủ bên cạnh, Triệu Hằng còn ngồi ngay ngắn ở trước bàn sách, trong tay cầm bút mực, nhưng sau nửa ngày không hạ xuống. Phúc công công khẽ khom người canh giữ vài bước bên ngoài bàn đọc sách, nghe trên đường truyền tới tiếng mỡ, Phúc công công mặc dù khuyên chủ tử sớm chút nghỉ ngơi, nhưng mắt nhìn tấu chương trước mặt chủ tử, Phúc công công vẫn là quần miệng ngậm lại.

Ông từ khi bắt đầu biết chuyện liền hầu hạ ở bên cạnh chủ tử, tối nay là ông lần đầu tiên, nhìn chủ tử viết tấu chương, mà không phải luyện chữ vẽ tranh.

Sớm không viết muộn không viết, ở Sở vương phủ thấy Tứ cô nương liền viết, chẳng lẽ chủ tử rút cuộc nghĩ thông suốt, muốn xin Hoàng Thượng tứ hôn?

Quả thật như thế, chủ tử thức đêm viết một đêm, ông cũng không đau lòng!

Phúc công công trung thành và tận tâm suy nghĩ, nhưng Triệu Hằng cũng không cho ông canh giữ một đêm, cầm bút tĩnh tọa sau nửa ngày, một khi viết liền làm liền một mạch. Viết xong, gác lại một lát cho nét mực hong khô, Triệu Hằng khép lại tấu chương, giương mắt nhìn Phúc công công. Phúc công công ngẫm hiểu, lập tức đi ra ngoài dặn dò tiểu thái giám chuẩn bị nước, như bình thường hầu hạ chủ tử nghỉ ngơi.

Vào ngày hôm sau, từ sau khi được phong vương xuất cung, Thọ vương Triệu Hằng lần đầu tiên chủ động tiến cung, thường ngày đều là trong cung thiết yến Tuyên Đức Đế dặn dò các con đều đến, hăm mới sẽ lộ diện.

hắn tính toán thời gian tới, Tuyên Đức Đế hết tảo triều, thương nghị hết chuyện quan trọng với đám đại thần rồi, đang ở Sùng Chính điện phê duyệt tấu chương Trung Thư Tỉnh đưa tới. Nghe Đại Thái Giám Vương Ân nói Thọ vương đã đến, Tuyên Đức Đế kinh ngạc chau chau mày, nhìn cửa ra vào nói: "Tuyên."

Chốc lát sau, cửa ra vào xuất hiện nhất thân ảnh thon dài mặc măng bào, Thọ vương gia mười tám tuổi, dáng người cao ngất khuôn mặt thanh tú, tiên phong đạo cốt, dáng vẻ đơn thuần, Tam điện hạ Thọ vương chính là người đầu tiên xứng đáng cái tên hoàng tử. Nhi tử phong thái giống như này, Tuyên Đức Đế vừa kiêu ngạo vừa tiếc hận, như mỹ ngọc có tí vết.

"Ngày hôm nay sao lại tiến cung?" Tuyên Đức Đế buông bút son, khuôn mặt bình thản hỏi.

"Cầu phụ hoàng, tứ hôn cho ta." Triệu Hằng vẻ mặt như thường nói, lấy tấu chương trong tay áo ra, hai tay đưa cho Vương Ân.

Vương Ân hoàn hồn, xoay người nhận tấu chương, hắn cười đưa tới trước mặt Tuyên Đức Đế: "Lão nô đã nói, năm trước Vương Gia còn nhỏ, chưa có thông suốt, đây không phải là, tuổi vừa đến, gặp phải côn nương mình thích, Vương Gia lập tức cầu Hoàng Thượng làm chủ."

Lời này xuôi tai, Tuyên Đức Đế dựa vào ghế dựa, cười cười lấy tấu chương mở ra:

Bẩm phụ hoàng: hôm qua nhi thần đi quý phủ Vương huynh thăm Thăng ca nhi, tình cờ gặp Tứ cô nương Vệ Quốc Công phủ, Tứ cô nương và Vương tấu quan hệ thân thiết, được mời qua phủ làm khách. Nàng hoa dung nguyệt mạo, chính là xinh đẹp từ trước đến nay nhi thần mới được chứng kiến, nhi thần vui mừng, khẩn cầu phụ hoàng tứ hôn.

Thọ vương Triệu Hằng, một thân tiên phong đạo cốt, tên tự thanh dật thoát tục, bình thản tự nhiên. Tuyên Đức Đế sớm đã quên lần trước thấy tên tự nhi tử là lúc nào, trước mắt nhìn thấy nét bút này không thua chữ tốt của các đại hiền thời kỳ thư pháp, Tuyên Đức Đế đầu tiên là cả kinh, nhìn thấy nhi tử cầu hôn kẻ nữ Quách Bá Ngôn, với Tuyên Đức Đế mà nói, thứ hai chính là kinh ngạc.

Đối với tấu chương, Tuyên Đức Đế khẽ nhíu mày.

Ông biết rõ Quách gia Tứ cô nương, lần đầu tiên là nha đầu kia nói ra lời "Tuyệt đối" kinh người, lần thứ hai, chính là Quách, Lỗ hai nhà nghị hôn trong tháng chín, Lỗ Trần biến thành trò cười kinh thành, ông cũng đã nghe được tiếng gió. Nhưng Tuyên Đức Đế không phải rất tin tưởng, càng tin đó là thủ đoạn Quách Bá Ngôn bảo vệ nữ nhi, tám phần là hai nha đầu Quách gia đã xảy ra biến cố gì.

Khép lại tấu chương, Tuyên Đức Đế nháy mắt Vương Ân một cái.

Vương Ân cúi đầu lui ra ngoài.

Tuyên Đức Đế lúc này mới nhìn nhi tử ngọc thụ lâm phong đối diện, trầm ngâm nói: "Xuất thân của nàng..."

Nếu như là nữ nhi thứ xuất của Quách Bá Ngôn, cũng không có quan hệ gì, nhưng Tứ cô nương này, chính là kẻ thất Quách Bá Ngôn mang từ bên ngoài tới.

Triệu Hằng và Đế Vương liếc nhau, thần nhiên nói: "Có đẹp đẽ, là đủ."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chương 79

Nhi tử chọn Vương Phi chỉ nhìn khuôn mặt, Tuyên Đức Đế lại không thể tùy tiện định con dâu, nghiêm mặt nói: "Con hỏi phủ trước, để trẫm suy nghĩ một chút."

Triệu Hằng cam chịu, hành lễ cáo lui.

hắn buổi sáng tiến cung, Sở vương buổi chiều mới nhận được tin tức, hết bận việc phải làm liền đi Thọ vương phủ.

Triệu Hằng ở thư phòng chờ đợi một ngày, lúc này đã đến bên cạnh hồ sen trong nội viện, thời tiết đầu mùa đông, lá sen sớm đã héo rũ, cá cũng không thấy tăm hơi, hắn chấp tay đứng ở trên cầu gỗ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào mặt nước, cũng không biết đang nhìn cái gì. Sở Vương ngó ngó đệ đệ, hỏi dò: "Ban ngày đệ tiến cung, đi cầu phụ hoàng tứ hôn?"

Triệu Hằng gật đầu.

Sở Vương vui vẻ: "Phụ hoàng nói như thế nào?" Nghĩ đến đệ đệ sắp lập gia đình, Sở Vương quả thực so với lúc chính mình đính hôn còn vui hơn. thật sự là đệ đệ hũ nút này quá mức làm hắn bận tâm, cưới vợ có vợ quản, hắn làm ca ca có thể một lòng hầu hạ Tiểu Tổ Tông trong nhà vừa sinh ra.

"Ông ấy phải cân nhắc." nói xong rồi, Triệu Hằng cảm hôn đá nhỏ trong tay xoay một lúc rồi ném vào trong nước.

Nụ cười trên mặt Sở Vương cứng lại, lập tức vừa hiểu rõ, cười vỗ vỗ bả vai đệ đệ: "Đừng có gấp, khi ta cầu phụ hoàng chỉ hôn chị dâu con cho ta, phụ hoàng cũng nói như vậy, qua bảy tám ngày mới cho lời chắc chắn. Hôn nhân đại sự, phụ hoàng muốn xác nhận cô nương tự chúng ta chọn có thể làm Vương Phi, khẳng định cần có thời gian, đây cũng là bình thường."

Triệu Hằng nhìn huynh trưởng, thần tình trên mặt không có thay đổi gì, nhưng ngực thư thái vài phần. Phụ hoàng cố ý chỉ ra thân phận của nàng, hắn còn tưởng rằng trong miệng phụ hoàng cân nhắc liền tỏ vẻ không cho phép.

Tiền huynh trưởng, Triệu Hằng tiếp tục mỗi ngày luyện chữ vẽ tranh, sau năm ngày, trong cung truyền đến tin tức, gọi hắn tiến cung.

"Phụ hoàng." Lăn nửa bước vào Sùng Chính điện, Triệu Hằng cung kính hành lễ.

Tuyên Đức Đế vẫy vẫy tay, lấy ra tấu chương của nhi tử nói: "Năm trước trẫm đã nói qua, bảo con tự chọn Vương Phi hợp tâm ý, nhưng nha đầu Quách gia thân phận đặc thù, trẫm phải bảo đảm nàng có thể đảm nhiệm vị trí Vương Phi. Như vậy, đầu xuân sang năm trẫm sẽ an bài tuyển tú, cho nàng ở trong cung học quy củ một tháng cùng với tú nữ khác, nếu nàng có thể kiên trì đến cuối cùng, trẫm sẽ tứ hôn cho con."

Triệu Hằng ánh mắt khẽ biến, kiên trì đến cuối cùng, phụ hoàng chẳng lẽ muốn làm chút tay chân khảo nghiệm nàng?

"Lời này trẫm chỉ nói với một mình con, con đừng vọng trộm báo tin cho nàng." Tuyên Đức Đế giống như vui đùa nói.

Triệu Hằng lập tức nói: "Nhi thần không dám."

Ngồi xe ngựa trở lại Vương Phủ, đi vào trong, Triệu Hằng mắt nhìn Vệ Quốc Công phủ bên cạnh, ngấm lại thời gian tuyển tú chỉ còn bốn, năm tháng, nàng vừa mới dịu xuống từ chỗ Lỗ Trán, sang năm Quách gia lại phải gả ra hai vị cô nương. ít nhất trước khi Tam cô nương xuất giá, Quách Bá Ngôn có lẽ cũng sẽ không thay nàng an bài hôn sự.

Như thế, hắn an tâm chờ là được.

~

đi vào tháng 11, kinh thành rơi xuống một trận tuyết, tuyết tan trời càng lạnh hơn, Tổng Gia Ninh ước gì có thể cả ngày đều ở trong phòng chỗ nào cũng không đi, nhưng Mậu Ca Nhi tinh thần vô cùng tốt, buổi sáng com nước xong xuôi muốn chạy ra ngoài, vẫn nhất định muốn ở cùng tỷ tỷ. Tổng Gia Ninh mỗi lần đều cự tuyệt, nhưng lại bị đệ đệ trắng trắng mập mập làm nũng, Tổng Gia Ninh liền kiên trì không nói, phủ thêm áo choàng ôm lò sưởi tay, cam chịu số phận thổi gió bắc cùng đệ đệ.

Trời đông giá rét, hồ nước trong hoa viên Vệ Quốc Công phủ cũng kết một tầng băng dày. Đôi song sinh làm ra hai chiếc xe băng cho Mậu Ca Nhi, Thượng Ca Nhi, thật ra chính là hai cái chậu gỗ tròn, bên trong trải nệm bông thật dày, phía sau còn có thành ghế dựa vào, sau đó phía trước kéo hai sợi dây, bảo gã sai vặt kéo trên mặt hồ đóng băng.

Hai thằng bé đều rất thích, trời sáng liền hẹn đến hồ băng chơi, thi đấu xem ai chạy trước hồ một vòng. Gã sai vặt kéo xe hồng học thờ ra khói trắng, hai tiểu ca ngồi trên xe băng hưng phấn kêu to. Tổng Gia Ninh không dám đi chơi băng, lại lo lắng bỏ lại đệ đệ, liền gọi Song nhi chuyển cái ghế, nàng ngồi ngay hướng Nam, lười biếng phơi nắng.

Lan Phương tỷ tỷ không thích ra ngoài, Vân Phương còn bị Thái phu nhân hạn chế, Quốc Công Phủ to như vậy chỉ có nàng mỗi ngày đỗ dành đệ đệ.

Ngày hôm đó Tổng Gia Ninh đang ngồi ở trên ghế đọc sách, Song nhi bỗng nhiên tới gần, nói khẽ: "cô nương, biểu công tử đã đến."

Vệ Quốc Công phủ hiện chỉ có một biểu công tử, Tổng Gia Ninh quay đầu, quả nhiên trông thấy Lương Thiệu đang dọc theo bờ hồ đi về phía nàng, hần mặc trường bào trúc xanh, khuôn mặt tuấn tú được ánh mặt trời chiếu sáng, như thần tiên xuất hiện, toàn thân độ tăng một kim quang. Nhưng Tổng Gia Ninh biết người đàn ông bên trong đạo kim quang này đến cùng có bao nhiêu đối trá, do đó chỉ nhìn một lần liền dựa vào thành ghế, tiếp tục lật sách xem.

"Gia Ninh biểu muội thật có nhã hứng."

Lương Thiệu chậm rãi tới gần, nhìn cô nương núp trong ghế từ đàn to lớn nói, ánh mắt khó nén kinh diễm. Nàng khoác áo choàng màu mai đỏ, hôm nay không có gió, nàng vẫn đội mũ trùm đầu của áo choàng, lông hồ cáo trắng như tuyết làm nổi bật lên bên má trắng nõn như hoa của nàng, bây giờ lười biếng dựa vào nơi đó, thấy hắn đến cũng không đứng dậy, có chút vô lễ, nhưng khiến cho người nhìn nột nàng.

Tổng Gia Ninh không để ý tới hắn, Thái phu nhân không có ở đây, nàng xã giao có lẽ cũng không muốn lãng phí thời gian cùng Lương Thiệu. đã từng một lòng nàng nhào hết vào trên người Lương Thiệu, vì hắn may áo bào vì hắn xuống bếp nấu canh, Lương Thiệu thì ngược lại, qua tay liền tặng nàng ra ngoài. Tặng thì tặng, người này lại còn không dám ở trước mặt cho nàng biết, lại còn sử dụng thủ thuốc mê hạ lưu như vậy!

Là sợ bị nàng mắng lòng dạ ác độc vô tình?

Ngồi đến nghẹn khuất ở kiếp trước, Tổng Gia Ninh một chữ cũng xem không vào, ánh mắt xéo qua quét mắt vật áo nam nhân, nghe tiếng kêu hưng phấn của bọn đệ đệ, Tổng Gia Ninh cắn cắn bờ môi, rốt cuộc để sách xuống đứng lên, cười dịu dàng nhìn Lương Thiệu hỏi: "Cách kỳ thi mùa xuân càng ngày càng gần, biểu ca không ở thư phòng khổ đọc, sao chịu ra ngoài vậy?"

Lúm đồng tiền nàng như hoa, mắt hạnh ngập nước phảng phất như đang nói ra vô hạn tình ý. Như Song nhi mỗi ngày hầu hạ bên cạnh Tổng Gia Ninh, tự nhiên biết rõ, chỉ cần Tổng Gia Ninh cười, vô luận là cười cho Thái phu nhân hay là nha hoàn trong phòng xem, đôi mắt hạnh kia của nàng liền sẽ đặc biệt câu dẫn người, chính là trời sinh vũ mị phong tình.

Nhưng Lương Thiệu ít ỏi giao tiếp với Tổng Gia Ninh không biết, bị Tổng Gia Ninh nhìn như vậy, Lương Thiệu thần hồn rung động, lời tỏ tình nói được càng chân thành, mắt hoa đào có thâm ý khác đối mặt cùng Tổng Gia Ninh: "Ta cũng chẳng biết tại sao, chính là muốn ra ngoài một chút, không ngờ sẽ bất ngờ gặp gỡ Gia Ninh biểu muội, biểu muội học giỏi như vậy, không biết đang xem sách gì?"

Tổng Gia Ninh xoay người lại, lật sách dạy nấu ăn trên ghế lên đưa cho Lương Thiệu.

Lương Thiệu mở ra xem, nở nụ cười, nhìn Tổng Gia Ninh trêu ghẹo nói: "đã sớm nghe thấy biểu muội sở trường về ăn, không biết trù nghệ như thế nào?"

Tổng Gia Ninh trù nghệ đương nhiên tốt, kiếp trước bị nhị thúc nhị thẩm vây ở nội trạch, nàng không có chuyện để làm, chỉ có thể ở khuê phòng, phòng bếp giết thời gian. Sau khi trở thành tiểu thiếp của Lương Thiệu, Lương Thiệu nhiều lần khen trù nghệ nàng tốt, còn nói có được nàng, là chuyện may mắn nhất cuộc đời này của hắn. Bây giờ nghe Lương Thiệu nhắc tới cái này, Tổng Gia Ninh lần nữa nhớ lại những lừa gạt và phụ lòng kia, nhất thời hận nghiêng răng nghiêng lợi.

"không được tốt lắm, ta chỉ biết ăn." Tổng Gia Ninh qua loa nói, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác, chỉ vào mặt hồ nói: "Biểu ca dám đi lên trên không?"

Lương Thiệu cười: "Dám."

Tổng Gia Ninh nhân tình sáng lên: "Vậy chúng ta cùng nhau chơi bịt mắt bắt dê đi, bọn Mậu Ca Nhi muốn chơi, ta ngại ít người, không dễ chơi."

Mỹ nhân ngây thơ đáng yêu, Lương Thiệu nhìn mặt băng, trong đầu tự động hiển hiện một màn, Tổng Gia Ninh chân trượt ngã sắp xuống, hắn kịp thời đỡ lấy, mỹ nhân vào lòng, trời ban cơ hội tốt.

"Được." Lương Thiệu cung chiêu cười cười với Tổng Gia Ninh.

Tổng Gia Ninh cũng cười, gọi bọn đệ đệ đã chạy đến hồ đối diện.

Nghe nói tỷ tỷ muốn ở trên băng chơi bịt mắt bắt dê, Mậu Ca Nhi, Thượng Ca Nhi đều rất cao hứng, Tổng Gia Ninh liền dẫn dò Song nhi đi lấy khăn đen che mắt. Lúc chờ đợi, Tổng Gia Ninh vứt bỏ Lương Thiệu, nàng dắt hai đệ đệ qua một bên, ngồi chồm hóm xuống nói thầm nhỏ nhỏ. Hai thằng bé ngo ngoé Lương Thiệu, cũng cười hắc hắc.

Lương Thiệu hào hứng dạt dào nhìn Tống Gia Ninh, đoán được Tống Gia Ninh hơn phân nửa là nghĩ ra chủ ý gì trên cột hán rồi.

"Tốt rồi, chúng ta bàn tay hay mu bàn tay, người thứ nhất không đồng giống như vậy làm kẻ mù lòa." Mang theo bọn đệ đệ trở lại bên cạnh Lương Thiệu, Tống Gia Ninh đề nghị.

Khóe môi Lương Thiệu giờ lên, dĩ nhiên rõ ràng Tống Gia Ninh vừa mới mưu đồ cái gì.

Khi hai bàn tay lớn bốn bàn tay nhỏ chia ra, Lương Thiệu cố ý chậm hơn một chút xíu, thấy Tống Gia Ninh và hai thằng bé đều là lòng bàn tay, hán cười cười, mu bàn tay xia ra ngoài.

hán muốn làm kẻ mù lòa, Mậu Ca Nhi là người thứ nhất bật cười, Thượng Ca Nhi quay đầu nhìn mặt hồ, Lương Thiệu không quá để ý bọn nhỏ, chỉ nhìn Tống Gia Ninh.

Tống Gia Ninh ngọt ngào nói lời cảm tạ: "Đa tạ biểu ca nhường cho chúng ta."

"Cần phải vậy." Lương Thiệu thấp giọng nói, ánh mắt ôn nhu.

Tống Gia Ninh giả bộ xấu hổ cúi thấp đầu, Song nhi đến, nàng ta bảo Lương Thiệu ngồi xổm xuống, nàng ta tự tay che mắt thay hán, cam đoan làm Lương Thiệu cái gì cũng nhìn không thấy, tiếp theo bảo Thượng Ca Nhi nắm Lương Thiệu đi lên trên băng. Vì Lương Thiệu, Tống Gia Ninh lúc này cũng không sợ băng nữa, đi ở phía trước dẫn đường cho Thượng Ca Nhi.

Rất nhanh, Tống Gia Ninh dừng ở trước một hang băng.

Cái băng động này có thể thả một cái ghế đi vào, là ngày hôm trước đôi song sinh đục ra, hai huynh đệ buông mỗi câu, trong ánh mắt sợ hãi thần phục của bọn đệ đệ câu được mấy con cá to lớn. Chủ từ câu hết cá, gã sai vật nhét khối băng về lại chỗ cũ, hôm qua khối băng một lần nữa ngưng kết, Mậu Ca Nhi bước bình, một tay nắm gã sai vật một cước giẫm loạn ở phía trên, lại giẫm nói lòng ra, sáng nay tới đây lại giẫm mấy cước, còn dùng gậy gộc chọc vào bên trong khối băng.

Vừa rồi Tống Gia Ninh và bọn đệ đệ thật ra hợp mưu hai chuyện, đầu tiên là tỷ đệ cùng ra lòng bàn tay, là quan trọng nhất, là muốn dụ Lương Thiệu rơi vào trong nước. Mậu Ca Nhi đều nghe tỷ tỷ, Thượng Ca Nhi là bé ngoan, nhưng ai bảo người ra chủ ý xấu chính là Tứ tỷ tỷ xinh đẹp mà hán thích chứ? một biểu ca xa lạ, một tỷ tỷ ở cùng ba năm, Thượng Ca Nhi đương nhiên nghe lời của tỷ tỷ.

Ngược lại là Song nhi, nhìn ra ý định của Tống Gia Ninh, liền tiếp lặc đầu với Tống Gia Ninh, lo lắng biểu công tử gặp chuyện không may, Tống Gia Ninh sẽ bị phạt.

Tống Gia Ninh không có sợ chút nào. Hai gã sai vật của đệ đệ cũng ở bên cạnh, nhất định có thể kịp thời cứu Lương Thiệu lên, Lương Thiệu nhiều lắm là đông lạnh thôi, cho dù đoán được nàng là cố ý, với tính cách nịnh bợ của Lương Thiệu đối với Quốc Công Phủ, hán cũng chắc chắn giả bộ rộng lượng. Còn chỗ Thái phu nhân, Tống Gia Ninh ra sức nghe lời, tổ mẫu thích nàng như vậy, chắc sẽ không phạt nặng.

Chuẩn bị xong, an bài Lương Thiệu đứng đưa lưng về phía băng động, Tống Gia Ninh thì vây quanh băng động, sau đó khi Lương Thiệu đếm tới mười, nàng cố ý nhỏ giọng nhắc nhở đệ đệ: "Mậu Ca Nhi đừng nhúc nhích..."

Mậu Ca Nhi kéo Thượng Ca Nhi cùng nhau chạy, nghe được lời của tỷ tỷ, lập tức ngoan ngoãn đứng vững.

Lương Thiệu cũng đã nghe được tiếng của Tống Gia Ninh, khóe môi khẽ nhếch, hán chậm rãi xoay người lại, từng bước một đi đến hướng Tống Gia Ninh.

Tống Gia Ninh khản trương theo dõi chân hán, một bước, hai bước, ba bước... lúc Lương Thiệu bước ra bước thứ sáu, lúc chân của hán rơi xuống, lần này, hán thật là cái gì cũng không có dẫm lên, "đồng" một tiếng, trong nháy mắt, cả người Lương Thiệu liền hoàn toàn rơi vào hố tuyết!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 80

Lương Thiệu là văn nhân, văn chương làm không tệ, nhưng thân thủ thì không tốt chút nào, sau khi rơi xuống nước, hán vừa run vừa cố gắng bò lên trên băng, thế nhưng nước đá lạnh tới xương tủy, lạnh đến mức hai cánh tay hán không dùng được chút sức nào, muốn nhắc chân, kẻ nứt băng lại quá nhỏ, chân một khi nâng lên sẽ đụng vào tầng băng dày cui, chặt vật lặn qua lặn lại mấy lần, cuối cùng chỉ có thể dùng hai tay vịn tầng băng, há miệng run rẩy gọi người, khuôn mặt tuấn tú trắng bệch, hàm răng va chạm lạch cạch.

Hai gã sai vật rốt cuộc kịp phản ứng, nhanh chạy tới, một người nắm lấy một cánh tay Lương Thiệu, tựa như nhô củ cải trắng kéo lên trên.

Tổng Gia Ninh từ lúc Lương Thiệu rơi xuống nước liền chạy tới bên cạnh hai đệ đệ. Thượng Ca Nhi có chút sợ hãi, dựa vào trên đùi Tứ tỷ tỷ, Tổng Gia Ninh che đầu thẳng bé, thấy Mậu Ca Nhi không nhúc nhích đứng ở bên cạnh, mắt to nóng nhiệt nhìn qua kẻ nứt băng, Tổng Gia Ninh lúc này mới lần nữa nhìn tới Lương Thiệu.

Lương Thiệu cồng đến bờ môi phát tím, toàn thân cứng ngắc, được người lôi ra khỏi nước hai chân đã không cách nào đứng thẳng, bịch quỳ gối bên trên băng. Cái khăn đen trên mặt hần sớm đã rơi xuống rồi, Lương Thiệu ngẩng đầu, cổ cứng đờ xoay nửa vòng, rốt cuộc tìm được cô nương trù tính thiết kế hại hần rơi xuống nước. Nàng khoác áo choàng màu mai đỏ đứng ở đằng kia, mắt hạnh đen nhánh không có bất kỳ tình cảm nào nhìn hần, cùng biểu muội ngây thơ lúc trước tưởng như hai người, hai mắt nhìn nhau, nàng không cười cũng không giả bộ lo lắng, mắt hạnh phức tạp, Lương Thiệu vậy mà nhìn không thấu.

Lương Thiệu nấp mấy bờ môi, hần khó có thể tin lại không giải thích được cô nương xinh đẹp không giống phạm nhân này, nàng đẹp như vậy, chính là biết mình bị mắc lừa hần cũng giận không được, nhưng Lương Thiệu thật sự rất muốn biết, hần rốt cuộc đắc tội nàng ở đâu.

Nhưng hần ngay cả cơ hội hỏi cũng không có, hai gã sai vặt sẵn sóc kẹp lấy hần chạy như điên tới khách phòng.

Khó chủ rồi đi, Mậu Ca Nhi ngó ngó tỷ tỷ ca ca, thử thăm dò đi về hướng kẻ nứt băng, muốn nhìn một chút bên trong là cái dạng gì.

Tổng Gia Ninh kéo đệ đệ bướng bỉnh, dẫn bọn đệ đệ đi theo phía sau Lương Thiệu.

Mang theo hài tử, Tổng Gia Ninh đi rất chậm, chờ tỷ đệ ba người chậm rãi từ từ đi đến viện Lương Thiệu, Thái phu nhân, Lâm thị đã nghe hỏi tới, cũng sớm từ bên trong miệng hai gã sai vặt này biết được Lương Thiệu tại sao lại rơi xuống nước. Đương nhiên, bọn sai vặt cũng không dám nói là tỷ đệ Tổng Gia Ninh cố ý bày bày rập, chỉ nói biểu công tử tự mình không cẩn thận, nhưng Thái phu nhân, Lâm thị lại không ngốc, nếu như không phải tỷ đệ Tổng Gia Ninh có chủ tâm, vì sao Lương Thiệu sắp giẫm vào kẻ nứt băng, chủ tớ lại không có một người nhắc nhở?

Lâm thị tức giận lại hoang mang. Bà tức giận, là vì Mậu Ca Nhi, Thượng Ca Nhi quán hô, tuyệt không thể nghĩ được loại biện pháp khi dễ người này, nhất định là ý tứ của nữ nhi, nữ nhi dám treo cột cháu trai nhà mẹ đẻ mà Thái phu nhân thương thức xem trọng, đây không phải động thủ trên đầu thái tử sao? Hoang mang, thì là Lâm thị rât rõ ràng, nữ nhi nhà mình từ trước đến giờ nhu thuận hiểu chuyện, tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ khi dễ người, chẳng lẽ Lương Thiệu làm cái gì chọc giận nữ nhi?

Bất kể nói thế nào, bà trước tiên cần phải thay nữ nhi bồi tội.

"Nương, nhất định là An An nghịch ngợm, đều tại ta không có dạy được nàng." Đứng ở trước mặt Thái phu nhân, Lâm thị tự trách nói.

Thái phu nhân nhìn bộ dạng cẩn thận của con dâu, buồn cười nói: "Ta lại không nói gì mà, ngồi xuống ngồi xuống, tính nét An An ta còn không biết sao, trên đời này không có hài tử nào thành thật hơn con bé. Hơn phân nửa là biểu ca biểu muội âm ỉ không vui, chút nữa người tới, chúng ta hỏi rõ ràng là được."

Xếp đặt thiết kế để biểu ca rơi vào trong kẻ nứt băng, chơi đùa trẻ con như vậy, cũng chỉ có người có tánh tình trẻ con mới có thể nghĩ ra được. Nếu như cháu trai mới sáu bảy tuổi, Thái phu nhân có lẽ sẽ đau lòng lo lắng, hôm nay cháu trai đã đến tuổi thành gia lập nghiệp rồi, rơi xuống kẻ nứt băng cũng giống như đi đường không cẩn thận vướng chân một phát, bà nếu như bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này hưng sư vấn tội, vậy những năm trước đây ba đại tôn từ nghịch ngợm gây sự, bà đã sớm tức giận chết rồi.

Lắc đầu, Thái phu nhân cười bưng trà uống.

Lâm thị ở một bên nhìn, biết rõ mẹ chồng mặt mũi hiền lành là thật không có nổi giận, lúc này mới yên tâm.

Thái phu nhân uống hết một chén trà, Tổng Gia Ninh và hai thẳng bé cuối cùng đã tới. Thái phu nhân cười híp mắt nhìn ba hài tử, Lâm thị vẻ mặt nghiêm túc trừng mắt nữ nhi, Tổng Gia Ninh giả bộ sợ hãi co rụt cổ lại, sau đó đi đến bên kia Thái phu nhân, cúi thấp đầu chủ động thừa nhận sai lầm: "Tổ mẫu, là con cố ý dẫn biểu ca đi tới kẻ nứt băng bên kia."

"Vì sao?" Thái phu nhân buông bát trà, tò mò hỏi.

Tổng Gia Ninh trên đường đã nghĩ kỹ lý do, đưa sách dạy nấu ăn trong tay đưa cho Thái phu nhân, bĩu môi nói: "Bọn đệ đệ chơi xe băng, con ở trên bờ đọc sách, biểu ca tới đây, thấy con xem sách dạy nấu ăn, hần liền, liền cười nhạo con, nói tự tiện ăn, trách không được bộ dạng con béo như thế..."

Càng nói giọng nói càng thấp, đầu cũng gục xuống, ủy khuất vô cùng.

Thái phu nhân trái tim liền đau một cái. Tiểu tôn nữ lớn lên béo, ba năm này đám huynh muội chơi với nhau, cháu gái Vân Phương và đôi song sinh thường xuyên sê trên ghẹo muội muội, nói khó nghe nhất còn thuộc về Đoan Tuệ công chúa trong cung. Nghị hôn trước đó, tiểu tôn nữ vốn quan tâm bị đám ca ca tỷ tỷ trên ghẹo, nên ăn bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu, có thể nói là không có tim không có phổi. Nhưng từ lúc ở An quốc tự Lô Trần nhìn trúng tam tôn nữ, tiểu tôn nữ bắt đầu lấy béo làm hồ thẹn, ở Lâm Vân Đường đóng cửa không ra cả một tháng, còn quán ngục, tổ mẫu bà đây lòng thương yêu không dứt. Gần đây cháu gái rốt cuộc thoải mái chút ít, Lương Thiệu hết lần này tới lần khác lại trên ghẹo biểu muội ngay chỗ mấu chốt này, tiểu nha đầu có thể không nổi nóng?

Biểu ca trước mạo phạm biểu muội, bị biểu muội tính trẻ con trả thù, cũng là đáng đời.

Tóm lại không phải là đại sự gì.

"An An chúng ta không có béo chút nào, biểu ca con nói hư nói vượn, nên phạt." Thái phu nhân trêu mếu ôm Tống Gia Ninh vào trong ngực, chẳng những không có trách phạt, ngược lại theo lời của cháu gái dụ dỗ.

Tống Gia Ninh trong lòng nóng hầm hập, nàng đã biết rõ, Thái phu nhân là tổ mẫu tốt nhất trên đời này.

Tống Gia Ninh không hỏi hận trên đầu Lương Thiệu, nhưng sự tín nhiệm của Thái phu nhân vẫn khiến nàng mơ hồ áy náy, ngó ngó Thái phu nhân, Tống Gia Ninh ngoan ngoãn nói: "Tổ mẫu, con lúc ấy quá tức giận, bây giờ suy nghĩ một chút, biểu ca khả năng chỉ nói giỡn thôi, con không hỏi rõ ràng liền khi dễ hắn, là con không đúng, sau này không dám nữa."

Thái phu nhân thích Tống Gia Ninh nghe lời, nghe xong lời này, lập tức càng thích, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của Tống Gia Ninh nói: "Ừ, lời này có lý, đi, tổ mẫu dẫn con đi tra xét biểu ca con, nếu như hắn chỉ là lời nói vô tâm, An An cho biểu ca bồi thường lỗi sai, sau này tiếp tục hòa hòa khí khí."

Tống Gia Ninh gật gật đầu.

Nội thất, Lương Thiệu uống xong một chén đường gừng, thay đổi một thân trung y sạch sẽ nằm ở trong chăn, dựa theo Thái phu nhân dặn dò, phía trên đắp hai tầng chăn bông, vẫn như cũ không chế không nổi mà lạnh run, cũng may so với lúc vừa vớt ra đỡ hơn nhiều. Nhìn thấy Thái phu nhân dẫn Tống Gia Ninh đi vào, thời gian trong nháy mắt, Tống Gia Ninh lại từ nha đầu lạnh lùng vô tình biến thành biểu muội nhu thuận nhu nhược, Lương Thiệu trên mặt mang cười, trong lòng thật sự là dở khóc dở cười.

Trách hắn nhìn sai rồi, trước chỉ coi Tống Gia Ninh như hài tử, hiện tại sau khi ăn xong thiết thòi, mới biết được Tứ cô nương từ bên ngoài đến này nhưng thật ra là hồ ly giáo hoạt, dung mạo xinh đẹp trái tim gian trá. Bất quá, nữ nhân quá nhu thuận không có ý nghĩa, tuy rằng dễ dàng đạt được, nhưng cũng dễ dàng chán ngấy, đổi thành Tống Gia Ninh như vậy, nghĩ đến nàng hiện tại giống như hồ ly, tương lai sớm muộn gì cũng phải ở trong trường uyển chuyển hầu hạ, chỉ là một cái ý niệm trong đầu, Lương Thiệu bỗng nhiên liền hết lạnh, cả người nóng như lửa.

"An An nói, là người chê cười nàng béo?" Thái phu nhân tựa như tra xét hài tử chất vấn Lương Thiệu.

Lương Thiệu cười khổ, khẽ gật đầu với Tống Gia Ninh, mắt hoa đào thành khăn nhìn nàng: "Biểu ca miệng không có ngăn giữ, đắc tội biểu muội rồi, rơi xuống nước là biểu ca nên bị, chỉ cầu biểu muội xin bớt giận, đừng có lại oán hận ta."

hắn lớn lên khô ngô, đôi mắt đen đưa tình phối hợp ngữ khí ôn nhu cung chiều, lập tức khiến cho Tống Gia Ninh nghĩ tới kiếp trước. Động phòng đêm đó, Lương Thiệu chính là dùng ánh mắt ngữ khí như vậy nói cho nàng biết, nói hắn biết rõ nạp nàng làm thiếp ỷ khuất nàng, nói hắn chỉ hận gặp nàng quá muộn, không thể dùng lễ thê tử nghênh nàng, cũng dịu dàng cam đoan sau này sẽ đối tốt với nàng giống như thê tử.

Tống Gia Ninh tin là thật, ngây ngốc giao trái tim cho hắn.

"Biểu ca dưỡng bệnh cho tốt, sau này người không khi dễ ta, ta cũng không trêu chọc người." Rủ lông mi, Tống Gia Ninh qua loa nói.

Lương Thiệu cười: "không dám không dám."

Cười một tiếng hóa giải ân cừu, biểu ca biểu muội hòa hảo như lúc ban đầu, ít nhất ở tầm mắt Thái phu nhân, là như vậy.

Chuyện giải quyết xong, Lâm thị dẫn một trai một gái trở về Lâm Vân Đường, tuy rằng nữ nhi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nhưng biện pháp tổn hại đối gạt người như vậy của một cô nương gia, Lâm thị vẫn rất tức giận. Vì để tránh cho nữ nhi dưỡng thành kiêu căng nóng nảy như Vân Phương, Lâm thị phạt nữ nhi bế môn ba ngày, sao ba lần nữ giới, Mậu Ca Nhi "Nói giáo cho giặc" ba ngày không cho phép bước ra Lâm Vân Đường.

Tống Gia Ninh ngoan ngoãn lãnh phạt, Mậu Ca Nhi ngây ngốc, tạm thời còn không hiểu trừng phạt như vậy nghiêm trọng đến mức nào.

Chạng vạng tối phụ tử Quách Bá Ngôn, Quách Kiều trước sau hồi phủ.

Lâm thị nói với Quách Bá Ngôn chuyện này, Quách Bá Ngôn có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới khi kể nữ thành thật nhất vùng lên, lại có thể gây ra động tĩnh còn lớn hơn cả Vân Phương. Nhưng kể nữ gan lớn là chuyện tốt, ngay cả khi để một biểu ca ở nhờ nhà mình đều phải lo trước lo sau không dám động thủ, ông thật nhúc nhủ. Đối với cha mẹ mà nói, con cái nhà mình dám khi dễ người khác, dù sao cũng mạnh mẽ hơn so với trung thực nén giận.

Di Hòa Hiên, A Thuận phụng mệnh lưu ý hành tung của Tứ cô nương, cũng bẩm báo chuyện này cho Quách Kiều.

Quách Kiều như có điều suy nghĩ. Hắn là võ quan, Lương Thiệu thư sinh như vậy hẳn không hài lòng, hai bên cũng không có giao tình, cũng không có lưu ý Lương Thiệu ở nhà mình làm cái gì, nhưng hắn nghe Thái phu nhân quở trách đám đường đệ, từng lấy Lương Thiệu làm điển hình, tán dương Lương Thiệu vui đầu khổ đọc, đơn giản không ra khỏi cửa. đã như vậy, hôm nay Lương Thiệu vì sao đi hoa viên, còn đi trêu chọc nàng?

Nghĩ đến khuôn mặt rất dễ gây thêm thương cho đàn ông của kẻ muội, Thọ vương đối với nàng xem trọng nhiều hơn, Tứ điện hạ cũng thích tới trước mặt nàng, Quách Kiều ánh mắt lạnh lùng, truy vấn: "Biểu công tử bị mất bất người, Tứ cô nương bọn họ chia ra đứng ở nơi nào."

A Thuận tự mình ở phía xa nhìn chăm chăm, suy nghĩ một chút, chỉ tiết bẩm báo.

"Giữa băng động có ai với ai." Quách Kiều nói trúng tim đen.

A Thuận lần nữa nhớ lại, trong lòng cả kinh.

Quách Kiều nhìn thần sắc hần biến hóa, liền biết đáp án, khóe miệng lập tức hiện một nét cười lạnh. trên tầng băng đi đi lại lại, tiếng bước chân hết sức rõ ràng, Lương Thiệu không đi bắt Mậu Ca Nhi, Thượng Ca Nhi, lại muốn xoay người đi bắt kẻ muội nũng nịu, hần tồn cái tà niệm gì? Còn có, kẻ muội cố ý vây quanh phía sau kẻ nứt băng, chẳng lẽ nàng nhìn ra Lương Thiệu đối với nàng có lòng mơ ước?

Tương tượng đáng vẻ Tổng Gia Ninh trên cột người, ánh mắt Quách Kiều nhu hòa chớp mắt một cái.

Nàng ra tay đối phó Lương Thiệu, đã nói rõ nàng đối với Lương Thiệu vô ý.

Về phần Lương Thiệu

Quách Kiều chậm rãi siết chặt chén trà.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 81

Tổng Gia Ninh thành thành thật thật giam mình trong khuê phòng ba ngày, ba ngày trôi qua, nàng cảm quyền "nữ giới" mình dụng tâm sao chép đi gặp mẫu thân.

Vừa gặp ngày hưu mộc, Quách Bá Ngôn cũng ở nhà.

"Phụ thân." Tổng Gia Ninh ngại ngần gọi ông.

Quách Bá Ngôn căn bản không để chút sai lầm này của nữ nhi ở trong lòng, cười nói: "người khác khi dễ con, thì nên trả lại, nhưng lần sau còn có loại sự tình này, An An nhớ rõ phải suy nghĩ trước rồi mới làm, khiến đối phương thua thiệt, vừa không để cho người khác bắt được nhược điểm của con, thương địch tám trăm tám trăm, toàn thân trở ra mới là thượng sách."

Tổng Gia Ninh về mặt kinh ngạc.

"Quốc Công gia..." Lâm thị đầu đầu trừng mắt Quách Bá Ngôn, có ai dạy nữ nhi như vậy không?

Quách Bá Ngôn chỉ cười không nói, ánh mắt nhìn Tổng Gia Ninh tràn đầy cổ vũ.

Tổng Gia Ninh cố gắng nén cười, đưa ba quyển "nữ giới" đã viết xong cho mẫu thân. Lâm thị cuối cùng trừng mắt trượng phu, nhận bài viết của nữ nhi nhìn nhìn, trịnh trọng và nghiêm túc nói: "thật ra nương biết rõ, An An rất hiểu chuyện, nhất định là bị chọc tức mới động thủ. Nhưng lần sau nhất quyết không thể xúc động lỗ mãng, tựa như lúc này, vạn nhất biểu công tử bị đông lạnh hồng mắt thì làm sao bây giờ? việc nhỏ có chút xú, lại huyên náo lớn như vậy? đã vậy còn làm chuyện xấu ngay trước mặt đệ đệ, con không sợ hại đứa nó lớn lên học theo con, dùng phương pháp này khi dễ hài tử của người khác?"

Tổng Gia Ninh kinh hãi, nàng lúc ấy chỉ lo trút giận cho thống khoái, căn bản không có nghĩ nhiều như vậy. Mắt nhìn đệ đệ tựa vào trong ngực kẻ phụ hềch miệng ngày ngọc cười với nàng, Tổng Gia Ninh rốt cuộc biết mình rốt cuộc sai ở đâu, vội thành tâm nhận sai.

"Được rồi được rồi, lần sau không được như vậy nữa." Lâm thị đứng dậy, sờ sờ đầu nữ nhi, trả lại quyển "nữ giới" cho nữ nhi, sau đó nói với Quách Bá Ngôn: "Nếu như đến đông đủ, chúng ta đi thỉnh an mẫu thân đi." Mỗi khi gặp ngày hưu mộc, com sáng ba phòng đều dừng tại Sướng Tâm Viện của Thái phu nhân.

Quách Bá Ngôn gật đầu, ôm Mậu Ca Nhi dẫn đầu đi.

Hôm nay Sướng Tâm Viện vô cùng náo nhiệt, thời gian đại phòng, nhị phòng đến gần giống nhau, tam phòng tới trễ nhất. Tổng Gia Ninh nhìn Vân Phương, đính hôn sắp hai tháng rồi, kháng cự trên mặt Vân Phương nhạt đi rất nhiều, nhưng mím môi, không còn nữa vô ưu vô lự như trước nữa. Ba ngày không thấy Thượng Ca Nhi cũng iu xiu không ít, Mậu Ca Nhi chạy tới tìm thằng bé chơi, Thượng Ca Nhi vụng trộm nhìn mẫu thân, một lát sau, mới cúi đầu rút tay khỏi cái bắt tay của Mậu Ca Nhi.

Nương nói Tứ tỷ tỷ và Ngũ đệ là hài tử hư, không cho nó chơi với bọn họ, Thượng Ca Nhi không hề cảm thấy Tứ tỷ tỷ Ngũ đệ hư, nhưng mẫu thân ở chỗ này, nó không dám không nghe lời.

Động tác của hai đứa trẻ các trưởng bối đều nhìn ở trong mắt, trong lòng tựa như gương sáng. Quách Bá Ngôn nhàn nhạt liếc mắt quách Tam gia, quách Tam gia bị huynh trưởng nhìn chằm chằm lạnh cả người, không để lại dấu vết trừng mắt từ một cái. Tam phu nhân chỉ làm như không nhìn thấy, hơn nữa về mặt như thường, cũng không cảm giác mình sai ở đâu, vốn chính là đã nha đầu Tổng Gia Ninh này phạm sai lầm trước mặt.

Dùng com xong, các trưởng bối đi trước, Quách Kiều và đôi song sinh bị Quách Bá Ngôn mang đến Luyện Vũ Tràng, Mậu Ca Nhi, Thượng Ca Nhi đi theo xem náo nhiệt. Ba tỷ muội Tổng Gia Ninh bởi Thái phu nhân nói chuyện phiếm, chờ Lan Phương, Vân Phương rời đi, Tổng Gia Ninh mới lấy ra "nữ

giới" đă sao chép, mời Thái phu nhân xem qua.

Quá phu nhân cười khen tốt, sau đó khe khẽ thở dài, dặn dò cháu gái nói: "Biểu ca con gặp lạnh, hai ngày này không rất thoải mái, rồi rảnh ngời dẫn Mậu Ca Nhi qua đi nhìn thử đi."

Tổng Gia Ninh sớm từ Lục nhi biết được Lương Thiệu bị bệnh, lúc này Thái phu nhân nhắc tới, nàng đứng lúc lộ ra vẻ áy náy, ngoan ngoãn gật đầu.

Trở về Lâm Vân Đường, Tổng Gia Ninh thuật lại ý tứ của Thái phu nhân cho mẫu thân nghe. Lâm thị điểm đầu nữ nhi, lần nữa dạy dỗ: "May mắn biểu công tử không có trở ngại, bằng không thì tổ mẫu con tuyệt sẽ không bắt công con như thế."

Tổng Gia Ninh khiêm tốn tiếp nhận, trong lòng có chút nghĩ mà sợ, càng nhiều hơn nữa vẫn là có chút há hê. Lương Thiệu có thể giả bộ, nàng không thể nghĩ được biện pháp vạch trần hắn, có thể giáo huấn nhỏ nhỏ một lần cũng tốt.

Lâm thị dặn dò Thu Nguyệt chuẩn bị mấy thứ thuốc bổ, chờ Quách Bá Ngôn ôm Mậu Ca Nhi trở về, sai Thu Nguyệt cùng hai tỷ muội đi một chuyến.

Đây là cấp bậc lễ nghĩa, Quách Bá Ngôn không có phản đối.

Tổng Gia Ninh liền dặt dẹo, thoải mái nhàn nhã đi thăm Lương Thiệu. Nhớ lại mẫu thân lo lắng, Tổng Gia Ninh vừa đi vừa dạy bảo đệ đệ: "Mậu Ca Nhi sau này không được phép để người khác rơi vào hố bẫy, biết không?"

Mậu Ca Nhi nháy mắt mấy cái, lắc đầu.

Trong đôi mắt đệ đệ lộ ra vẻ vô lại rất giống kẻ phụ, Tổng Gia Ninh niết cái mũi của tiểu gia hỏa, mặt căng cứng nói: "Tỷ tỷ khi dễ biểu ca, bị nương trách phạt ba ngày không cho phép ra khỏi cửa, đệ dám khi dễ người, phụ thân sẽ phạt đệ ba tháng không cho phép ra khỏi cửa, còn không cho đệ cơm ăn."

Mậu Ca Nhi vừa mới bị phạt hết ba ngày, tuy rằng không hiểu ba tháng là bao lâu, nhưng cũng biết so với ba ngày dài hơn, đặc biệt là còn không cho nó ăn cơm, sợ tới mức lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

Tổng Gia Ninh nở nụ cười, bắt tri bắt giác, phía trước chính là viện của Lương Thiệu. Thái phu nhân thật sự rất quan tâm người cháu trai này, chọn một tòa viện rất u tĩnh trong Quốc Công Phủ cho Lương Thiệu ở, trợ giúp hắn thanh tâm đọc sách. Tổng Gia Ninh nhìn lướt một vòng bối cảnh lịch sự tao nhã trong nội viện, thăm xi vạ, Lương Thiệu đầu tiên là câu dẫn Tam tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ đính hôn thì chuyển sang trêu chọc nàng, rõ ràng không có dùng tâm tư cho việc đi học.

Bất quá, Tổng Gia Ninh lần này nhưng lại đoán sai, Lương Thiệu vẫn rất dụng công chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân, sau khi Lan Phương và công tử nhà họ Hoàng đã đính hôn, hắn mới phân một tí tinh lực cho nàng. Giống như lần rơi xuống nước này, Lương Thiệu quả thật là sốt hết một đêm, nhưng ngày hôm sau thì tốt rồi, cố ý nằm ở trên giường giả bộ bệnh mà thôi, bởi vì hắn đã sớm nghĩ tới, chỉ cần hắn bệnh, Thái phu nhân nhất định sẽ khuyên Tổng Gia Ninh tới đây.

"Biểu muội đã đến." Mặc quần áo dựa vào đầu giường, trên người đắp chăn gấm, Lương Thiệu ánh mắt ôn nhu nhìn Tổng Gia Ninh.

không có trường bối ở đây, Tổng Gia Ninh chẳng muốn nhìn hắn, chỉ vào quả nhận lỗi trong tay Thu Nguyệt, Song nhi khách sáo nói: "Bệnh của biểu ca nguyên nhân bắt nguồn từ ta, ta vô cùng áy náy, cho nên tặng chút thuốc bổ biểu lộ tâm ý, chúc biểu ca sớm ngày khôi phục, không chậm trễ kỳ thi mùa xuân sang năm."

Nàng nói thật dễ nghe, trong mắt lại không có một chút tình ý, Lương Thiệu càng thêm khẳng định mình đã đắc tội nàng, nhưng trở ngại Thu Nguyệt, Song nhi nên không tiện hỏi trực tiếp, liền hào phóng nhận lấy quà tặng của Tổng Gia Ninh, sau đó cười nói: "Ta cũng có lỗi, vừa vặn ta bên này có quyển sách dạy nấu ăn bản đơn lẻ, vô ý có được, ta không dùng, liền tặng cho biểu muội, để bù đắp ngày ấy bất kính với biểu muội."

Tổng Gia Ninh có chút giật mình, Lương Thiệu ở đây có sách dạy nấu ăn bản đơn lẻ?

Lương Thiệu đã sớm chuẩn bị, trực tiếp từ bên cạnh lấy ra một quyển sách dạy nấu ăn bao bì ó vàng, đưa cho Tổng Gia Ninh.

Tổng Gia Ninh thật sự rất hiếu kỳ trong quyển sách dạy nấu ăn này có món ăn gì nàng chưa từng nghe nói qua không, do dự một chút, chậm rãi đi đến hướng Lương Thiệu. Nàng không muốn sách của Lương Thiệu, chỉ ở chỗ này của hắn nhanh chóng lật xem một lần, có món gì mới nàng liền ghi nhớ tên, trở về hỏi thăm đám ma ma trù phòng, không có càng tốt hơn, trực tiếp trả sách lại cho Lương Thiệu là được.

Cách rất gần, Lương Thiệu nâng cánh tay lên, Tổng Gia Ninh nắm một đầu quyển sách dạy nấu ăn, rút ra, không có rút được. Nàng nhú mày, nhìn hắn, Lương Thiệu nhẹ nhàng cười cười, mắt hoa đào thật sâu nhìn nàng, đồng thời buông lỏng tay. Nếu không có sợ Thu Nguyệt hoài nghi, Tổng Gia Ninh thiếu chút nữa lại muốn ném sách trở về!

Hơi mím môi, Tổng Gia Ninh xoay người lại tránh ra vài bước, cúi đầu lật sách. Nàng lật tờ thứ nhất, không ngờ mới lật mấy tờ, trang sách mở ra, bên trong vậy mà kẹp một tờ giấy Tuyên Thành được cắt chỉ nhỏ hơn trang sách dạy nấu ăn hai phần. Tổng Gia Ninh trong lòng cả kinh, theo bản năng nâng sách dạy nấu ăn lên, miễn cho hai nha hoàn nhìn thấy bức họa bên trong.

Che giấu tốt rồi, Tổng Gia Ninh tâm tình phức tạp rù rù, chỉ thấy trên giấy Tuyên Thành vẽ một con ngựa khoác áo choàng, khuôn mặt ẩn tình, lúm đồng tiền như hoa, chỉ cần là người quen của nàng, đều có thể nhận ra đây chính là nàng. Tổng Gia Ninh khiếp trước hồng tự thiêm hương cho Lương Thiệu một năm có thừa, tự nhiên biết rõ bức họa này vẽ ra từ tay Lương Thiệu.

một bên bức họa, còn đề hai hàng chữ nhỏ: tại sao quyền sách hư, ngọc tuyết phù dung nở.

Tổng Gia Ninh hoảng hốt.

Đúng rồi, ngày ấy Lương Thiệu tiến đến bên người nàng, nàng hỏi hân vì sao không vui đầu khổ đọc, hiện tại, Lương Thiệu ở chỗ này trả lời vấn đề của nàng.

Sau bất ngờ, Tổng Gia Ninh tiện tay lại lật một tờ, bộ dạng giả bộ đọc sách, nhưng tâm t linh hoạt.

Nàng luôn phát sầu không có cơ hội vạch trần Lương Thiệu, hiện tại Lương Thiệu không đi học cho giỏi, lại có thể về tranh làm thơ câu dẫn nàng. Nếu như không có trí nhớ của kiếp trước, bằng dung mạo tuấn mỹ và loại thủ đoạn tài tử giai nhân này của Lương Thiệu, Tổng Gia Ninh hơn phân nửa sẽ trúng chiêu, nhưng Lương Thiệu sao cũng không nghĩ đến, nàng đã là Tử cô nương mười ba tuổi của Vệ Quốc Công phủ, cũng là tiểu thiếp si tâm đã từng bị hân vô tình tặng người khác.

Chỉ cần nàng giao quyển sách dạy nấu ăn này cho Thái phu nhân, ý niệm mới vừa nhướm, Tổng Gia Ninh lập tức bỏ đi ý nghĩ này, không thể cho Thái phu nhân, nếu Thái phu nhân nhận rõ bộ mặt thật của Lương Thiệu, khẳng định cũng sẽ thương tâm người nhà mẹ đẻ không biết cố gắng tiến lên, vạn nhất Lương Thiệu khua môi múa mép tẩy xóa chữ viết trả đũa, vu hãm nàng câu dẫn trước. Tổng Gia Ninh thật không dám so với Lương Thiệu là ai có trọng lượng hơn trong lòng thái phu nhân.

Vẫn là giao cho mẫu thân thôi, mẫu thân lại cho kẻ phụ biết. Kẻ phụ đối với Lương Thiệu dường như không có tình cảm gì, chỉ cần kẻ phụ biết rõ cách làm người của Lương Thiệu, con đường làm quan của Lương Thiệu cơ bản liền đứt đoạn, không cần tổn thương lòng Thái phu nhân.

đã có quyết định, Tổng Gia Ninh khép sách lại, xoay người lại cười với Lương Thiệu: "Mới lật hai trang liền nhìn thấy mấy món ăn mới, sách này thật hay, đa tạ biểu ca bỏ những thứ yêu thích."

Lương Thiệu tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, thấy Tổng Gia Ninh mắt hạnh thanh tịnh, chỉ có vui mừng không có ngưng ngừng, liền biết nàng hơn phân nửa vẫn không phát hiện ra bức họa. Nhưng Lương Thiệu cũng không nóng nảy, Tổng Gia Ninh có giao hoạt cũng chỉ là một tiểu nha đầu mười ba tuổi, hân vẽ dung tâm như vậy, nàng nhất định sẽ động tâm.

Đối với dung mạo của mình, Lương Thiệu tự tin vô cùng.

Thăm viếng, nhận lỗi với nhau, Tổng Gia Ninh một tay cầm sách, một tay dắt đệ đệ rời đi, không ngờ mới rời khỏi không xa, trước mặt chỉ thấy Quách Kiều một thân trường bào đen đi nhanh tới hướng bên này, dường như muốn đi gặp Lương Thiệu. Có đệ đệ có bọn nha hoàn đi cùng, Tổng Gia Ninh không hoảng không loạn, cười gọi "Đại ca".

Quách Kiều liếc mắt liền thấy được quyển sách trên tay của nàng, hơi hất cằm hỏi: "Sách gì?"

"Sách dạy nấu ăn!" Mậu Ca Nhi giòn giã bép xép.

Quách Kiều mắt nhìn viện Lương Thiệu, ánh mắt sâu kín lần nữa rơi xuống mặt Tổng Gia Ninh. Tổng Gia Ninh vội trộm nắm chặt sách, ra vẻ trấn định giải thích lại lịch cuốn sách này, Quách Kiều gật đầu, sau đó không cho cự tuyệt đưa tay cho Tổng Gia Ninh: "Ta xem một chút."

Phía sau lưng Tổng Gia Ninh xuất ra một tầng mồ hôi lạnh, cái khó ló cái khôn trở tay chuyển sách ra phía sau, dí dỏm cười với Quách Kiều: "Biểu ca nói đây là bản đơn lẻ, ta sợ đại ca tham."

Quách Kiều nhìn mắt hạnh nàng giao hoạt lấp lánh, không hề báo trước mà thất thần, nơi yếu ớt nhất dưới đáy lòng dường như bị cái gì va vào một phát. Nàng thường thường cười với tổ mẫu, cười với đám đường đệ muội muội, nhu thuận, vui vẻ, dịu dàng, duy chỉ có đối với hân, nàng nhiều lần cười qua loa, hôm nay là lần đầu tiên, cho nàng chơi xấu làm nũng.

Đời thành trước kia, hân cái gì cũng không biết nói, nhưng bây giờ, hân muốn làm chút gì đó, hân làm cho nàng biết rõ, lòng của hân.

"Ta ở trong mắt An An, chính là loại người đó?" Quách Kiều hạ thấp thanh âm, sung sướng hỏi, nhẹ nhàng âm cuối, có chút câu dẫn người.

Bên cạnh Thu Nguyệt, Song nhi lần đầu nghe Thế tử nói chuyện như vậy, cũng không khỏi có chút tâm ngứa, tuy rằng hai nữ nhân này cũng không có nhớ thương Thế tử.

Tổng Gia Ninh ý thức được nguy hiểm, lúng túng cười cười, dẫn đệ đệ, chuẩn bị vượt qua hân.

Quách Kiều không có ngăn cản, chỉ khi Tổng Gia Ninh đi sát qua hân, phút chốc ra tay, lấy đi quyển sách dạy nấu ăn trong tay nàng.

Tổng Gia Ninh hoảng hốt, mẫu thân kẻ phụ sẽ không hoài nghi nàng, Quách Kiều thì sao?

Nàng cả người cứng ngắc, thẳng đến bên tai truyền đến giọng nam nhân không có bất kỳ pháp phòng nào: "Ta xem trước một chút, An An nghỉ ngơi xong, đi tìm ta lấy."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 82

Người gặp phải hoàn cảnh nguy cấp, có đôi khi sẽ ngỡ ngàng luống cuống, có khi sẽ phản ứng nhanh chóng, khác hẳn với bình thường.

Tổng Gia Ninh rất may mắn bản thân thuộc loại phản ứng rất nhanh, quét mắt sách dạy nấu ăn trong tay Quách Kiều, nàng bắt đầu nói: "Được rồi, nhưng đây là bản đơn lẻ, đại ca cần thận một chút, đừng làm hư."

Quách Kiều thật sâu liếc nhìn nàng một cái, mặt không đổi ừ một tiếng.

Tổng Gia Ninh cười cười, dẫn đệ đệ, cước bộ thoải mái rời đi.

Quách Kiều đứng tại chỗ, đôi mắt đuổi theo thân ảnh nhún nhún xinh xắn kia, nhưng tay thả ở sau lưng càng nắm càng chặt. Đợi tỷ đệ Tổng Gia Ninh đi xa, Quách Kiều một lần nữa mở sách dạy nấu ăn ra, nhìn bức họa chỉ vừa mới liếc qua một chút kia. Nhìn một chút, khóe miệng nam nhân hiện hiện một tia cười lạnh, Lương Thiệu này, quả nhiên trong lòng bất chính.

Bước chân vừa chuyển, Quách Kiều trực tiếp trở về Di Hòa Hiên của mình.

Lâm Vân Đường, Tổng Gia Ninh đã ăn cơm trưa nằm ở trên giường, âm thầm suy nghĩ chút nữa gặp Quách Kiều, nên ứng đối ra sao. Nàng mang Mậu Ca Nhi, Song Nhi cùng nhau đi, Quách Kiều tuyệt không dám làm cái gì với nàng, thân thể không có gặp nguy hiểm, vậy cũng chỉ còn giải thích bức họa kia thôi. Bức họa kia... Nghĩ đến một biện pháp, Tổng Gia Ninh đột nhiên cảm thấy châm chọc.

Kiếp trước, Lương Thiệu đưa nàng cho Quách Kiều, hi vọng Quách Kiều trợ giúp hăng hái lên mây xanh. Đời này, nàng không có ý định lợi dụng Quách Kiều đối phó Lương Thiệu, nhưng nếu như Quách Kiều không lại gần, nàng cũng không cần quấy rầy mẫu thân kế phụ, dứt khoát để con đường làm quan của Lương Thiệu, cắt đứt ở trong tay Quách Kiều. Như thế, có tính là nhân quả báo ứng không?

Nghĩ đến hai đời ân oán, Tổng Gia Ninh không buồn ngủ chút nào, chỉ khi Song Nhi đi vào gọi nàng rời giường, giả vờ giả vịt nhắm mắt lại.

Rửa mặt thay quần áo, Tổng Gia Ninh trước đi chỗ mẫu thân đón đệ đệ, Lâm thị nghe nữ nhi muốn đi Di Hòa Hiên lấy sách, nên không có suy nghĩ nhiều.

Vào buổi trưa này, Tổng Gia Ninh tốt xấu gì cũng nằm trên giường nửa canh giờ, Quách Kiều vốn không ngủ, vẫn ngồi ở thư phòng. Nghe tỷ đệ Tổng Gia Ninh đã đến, hẩn nhật sách dạy nấu ăn lên, từ thư phòng đi ra, đi phòng khách gặp hai tỷ muội.

"Đại ca!" Mậu Ca Nhi vui vẻ chạy tới huynh trưởng.

Quách Kiều ôm lấy đệ đệ, gật gật đầu với kẻ muội đang hành lễ với hắn, sau đó ngồi trên chủ vị, tạm thời không có nói tới chuyện sách dạy nấu ăn, chỉ gọi bọn nha hoàn dâng bánh ngọt lên. Bánh mứt táo củ từ thơm ngào ngạt, Mậu Ca Nhi ngồi ở trong ngực huynh trưởng liên tục ăn mấy khối, Tổng Gia Ninh tuy rằng thèm ăn, nhưng nàng duy chỉ có không thèm đồ ăn Quách Kiều tặng, chỉ bụng chén trà chậm rãi thôi.

Đợi Mậu Ca Nhi ăn đủ rồi, Tổng Gia Ninh cười nói với Quách Kiều: "Đại ca không phải là muốn chờ ta mở miệng, sẽ không phải thật sự thèm muốn sách dạy nấu ăn của ta chứ?"

Quách Kiều sờ sờ đầu Mậu Ca Nhi, khóe môi khẽ nhếch. Hắn đã từng cho rằng kẻ muội tâm tư đơn thuần, cái gì cũng viết ở trong mắt, nhưng trải qua ngoài ý muốn té ngã trên dốc đứng, đã lĩnh giáo qua bản lĩnh che giấu gần như không có tí vết của kẻ muội, Quách Kiều không dám tiếp tục dễ dàng tin tưởng bất kỳ lời nói nào của kẻ muội nữa. Nha đầu kia, lúc thuần túy thì thuần túy, còn lúc phức tạp, hắn cũng nhìn không thấu.

"Ta có lời muốn thương lượng với Tứ cô nương, người mang Mậu Ca Nhi đi ra sân chơi đi." Quách Kiều buông đệ đệ ra, dặn dò Song Nhi.

Song Nhi nhìn chủ tử nhà mình.

Tổng Gia Ninh quét mắt nhìn cửa phòng khách rộng mở, biết rõ Quách Kiều muốn nói bức họa kia, liền gật gật đầu, cười nói: "Chơi ở bên cạnh nơi này, đừng đi xa quá." Đến cùng vẫn phải để phòng Quách Kiều.

Song Nhi cười dễ dàng Mậu Ca Nhi đi theo nàng ra ngoài. Nàng vốn là nhị đẳng nha hoàn bên cạnh Thái phu nhân, thường ngày đại cô nương chưa xuất giá, Thế tử cũng sẽ đơn độc nói chuyện với đại cô nương, bởi vậy cũng không cảm thấy hiện tại Thế tử và Tứ cô nương ở chung một chỗ có gì không ổn.

Sau khi Song Nhi rời khỏi, A Thuận cũng thối lui đến mái hiên gie ra, chỉ có giọng nói non nớt của Mậu Ca Nhi thỉnh thoảng truyền vào.

Tổng Gia Ninh quay đầu, nghi ngờ hỏi Quách Kiều: "Đại ca có chuyện gì sao?"

Quách Kiều liếc nhìn nàng một cái, đặt sách dạy nấu ăn lên trên bàn phía bên nàng, bình tĩnh nói: "Tự muội nhìn đi."

Tổng Gia Ninh mở mắt nháy mắt mấy cái, nhặt sách dạy nấu ăn lên, nhô nhả mở ra tờ thứ nhất, tư thái nhả nhặt lịch sự giống như ở khuê phòng mình đọc sách. Ánh mắt Quách Kiều tập trung trên mặt nàng, thấy nàng lại có thể lật từng tờ sách dạy nấu ăn ra xem, ngón trở hần gỗ hai cái lên đầu gối, rốt cuộc nhắc nhở: "Trong sách có kẹp gì đó."

Tổng Gia Ninh kinh hãi, rất nhanh lật lên, rất nhanh liền nhảy ra bức họa kia. Thấy rõ, Tổng Gia Ninh ngo ngác hé miệng, sau nửa ngày mới nghiêng đầu qua, không hiểu hỏi Quách Kiều: "Đại ca, nữ nhân trên bức tranh này, sao có vẻ giống muội vậy? còn hàng thơ này là có ý gì?"

Giống như một tiểu cô nương đơn thuần chưa thông suốt tình cảm nam nữ.

Quách Kiều bán tín bán nghi, nhìn chăm chăm vào nàng nói: "Thư sinh thích nhất dùng thi họa tỏ tình, Lương Thiệu công khai tặng muội sách dạy nấu ăn, nhưng thật ra là tặng bức họa hần tự tay vẽ. Còn câu thơ kia, hần là nói, bởi vì muội đoá hoa phù dung này nở quá đẹp, hần mới không có lòng dạ nào đọc sách, mới đi ra ngoài tìm hương thơm."

Tổng Gia Ninh không nghĩ tới Quách Kiều sẽ trắng trợn nói ra như vậy, ngoài ý muốn trong mắt ngược lại rất phù hợp với một cô nương ngạc nhiên khi biết được mình bị nam nhân dùng thơ văn tỏ tình. Sau khi kinh ngạc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổng Gia Ninh trầm xuống, nhất thời ném sách dạy nấu ăn lên trên bàn, thờ phỉ phò nói: "Ta, ta vốn biết không biết trong sách cất giấu cái này, bằng không thì tuyệt sẽ không nhận!"

Quách Kiều vẫn là không tin nàng thật sự không biết rõ tình hình, nhưng hần đã có thể xác định, kể muội quả thật là vô y với Lương Thiệu.

Như vậy là đủ rồi.

Nhặt lên bức họa nhẹ nhàng rơi xuống đất, Quách Kiều nhét trở về trong sách, đứng lên nói: "hần tâm thuật bất chánh, nếu là người ngoài, ta chắc chắn trục hần xuất phủ, làm chủ cho muội. Nhưng hần là cháu trai dòng chính duy nhất của nhà mẹ đẻ tổ mẫu, chuyện này vừa liên lụy danh dự muội, An An, ta chỉ có thể bảo đảm hần sẽ không quấy rầy muội nữa, chờ hần chấm dứt kỳ thi mùa xuân, ta sẽ nghĩ biện pháp điều hần rời kinh, mà đời này không có duyên làm quan ở kinh thành."

Đây cũng chính là điều Tổng Gia Ninh muốn, Lương Thiệu khát vọng một bước lên mây, đời này lại chỉ có thể làm quan địa phương, đối với Lương Thiệu loại quan viên đã tâm bưng bưng này, âu sầu thất bại quả thực so với muốn mệnh hần còn khó chịu hơn.

"Đa tạ đại ca." Tổng Gia Ninh cúi đầu, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Quách Kiều nhìn hai má trắng nõn ónh nhuận của nàng, nắm nắm tay, cuối cùng vẫn không thể nói ra, chỉ thấp giọng nói: "Ta là đại ca muội, chiếu cố muội là cần phải làm."

Tổng Gia Ninh không biết nên cảm tưởng gì, nhưng vào lúc này, Mậu Ca Nhi đã chạy trở về, chệch trong viện không có gì vui. Tổng Gia Ninh thừa cơ cáo từ, Quách Kiều không cách nào giữ lại, cầm lấy sách dạy nấu ăn cùng đi ra với nàng, đồng hành một đoạn, tỷ đệ Tổng Gia Ninh trở về Lâm Văn Đường, Quách Kiều rẽ hướng, đi tìm Lương Thiệu.

Lương Thiệu đang nằm trên giường đọc sách, biết được Quách Kiều đến, hần lập tức để sách xuống, nhảy lên một cái, nhanh chóng mang giày xong, vừa muốn đứng lên, thoáng nhìn cửa ra vào thấy bước vào một đạo thân ảnh cao lớn, nhưng Lương Thiệu nhìn thấy trước hết, là quyển sách dạy nấu ăn hần vô cùng quen thuộc trong tay nam nhân. Ngẩn ngẩn một cái chớp mắt, máu huyết toàn thân Lương Thiệu giống như đều động lại, cứng đờ ngồi ở bên giường, không cách nào phản ứng.

Quyển sách dạy nấu ăn này, sao lại chạy tới trong tay Quách Kiều?

"lui ra." Quách Kiều đi đến trước mặt Lương Thiệu, âm thanh lạnh lùng nói.

Khí thế của hần khiếp người, gãi sai vật của Lương Thiệu cuống không kịp lên ra ngoài.

Trong lòng bàn tay Lương Thiệu tất cả đều là mồ hôi, còn chưa nghĩ ra cơ để cứu vãn, Quách Kiều hành động trước, hần lấy bức họa trong sách dạy nấu ăn ra, sau đó vô cùng tùy ý mà ném sách dạy nấu ăn vào trong ngực Lương Thiệu, giọng nói so với tảng băng ngưng kết trên mặt hồ ở Quốc Công Phủ còn lạnh hơn: "Kỳ thi mùa xuân gần tới rồi, biểu đệ tốt nhất đóng cửa đọc sách, nếu như lại để ta nghe nói biểu đệ có rảnh rồi đi hoa viên đi dạo..."

"Thế tử yên tâm, ta hồ đồ một lần, tuyệt không dám hồ đồ lần thứ hai." Lương Thiệu nghiêm mặt đứng dậy, cúi đầu xoay người, giống như người hầu làm một đại lễ với Quách Kiều: "Chỉ cầu Thế tử cho ta cơ hội sửa đổi làm lại cuộc đời, không cần thiết báo cho cô tổ mẫu biết, nếu để cho cô tổ mẫu thất vọng tức giận, ta tuy là trăm chết cũng khó mà thứ tội."

Quách Kiều xùy một tiếng, khinh thường nghe loại ngữ điệu đường hoàng này, xoay người lại rời đi.

Nhìn đạo thân ảnh cao cao tại thượng kia biến mất tại cửa ra vào, chân Lương Thiệu mềm nhũn, ngã ngồi xuống, cả người đều là mồ hôi lạnh. Loại tâm tình ảo não hối hận sợ hãi kiêng kỵ nhanh chóng xẹt qua trong lòng, sau một hồi lâu, ánh mắt Lương Thiệu chậm rãi rơi xuống quyển sách dạy nấu ăn rơi trên mặt đất kia. Mưu đồ mấy tháng hủy hoại chỉ trong chốc lát, Lương Thiệu giận dữ, nhặt sách dạy nấu ăn muốn huy bỏ lên, bên gáy sách đã tách ra, trong lòng Lương Thiệu chợt hơi động.

Chân dung của nàng...

Nghĩ đến khuôn mặt tuyệt sắc quyến rũ động lòng người của Tổng Gia Ninh, Lương Thiệu lại vẫn không muốn, lật ra trang sách, muốn cắt kỹ bức họa, nhưng mà tới lui lật mấy lần, bên giường phụ cận cũng đã tìm, cũng không tìm được bức họa kia. Lương Thiệu khó hiểu, cẩn thận nhớ lại, lúc này

mới nhớ lại, là Quách Kiều mang đi bức họa của hân ta.

Quách Kiều, là lòng trước hân sẽ một mình cất giữ sao?

Lương Thiệu cười khỏ, không hổ là Thế tử Quốc Công Phủ, quả nhiên thận trọng.

Di Hòa Hiên, thư phòng u tĩnh yên lặng, Quách Kiều đứng ở trước bàn sách, cẩn thận từng li từng tí lấy ra bức họa giấu trong tay áo kia. Nữ nhân trong bức họa, lông mày giống như trăng non, mắt hạnh linh động, yêu kiều xinh đẹp đứng ở đằng kia, mỉm cười nhìn sang, thấy bức họa như gặp người. Giống như đúc, Quách Kiều không phải không thừa nhận, Lương Thiệu ra vẻ đạo mạo thư sinh này, khi múa bút hành văn, thật là có chút bản lĩnh.

Lấy cái kéo, Quách Kiều cắt hai câu thơ Lương Thiệu viết cho nàng ra, chỉ chừa bức họa. Câu thơ ném vào cái sọt trúc bên bàn đọc sách, bức họa...

Quách Kiều giương mắt, sau đó đi đến trước kệ sách, từ tầng cao nhất gỡ xuống một quyển binh thư, tiếp tục nhìn chăm chăm vào bức họa trọn vẹn một phút đồng hồ, nam nhân rốt cuộc bỏ bức họa vào trang sách, kẹp xong, lại thả quyển binh thư vừa dày vừa nặng lại chỗ cũ.

Quách Kiều và Lương Thiệu nói gì đó, Tổng Gia Ninh hoàn toàn không biết gì cả, nhưng sau hơn một tháng, nàng không còn gặp được Lương Thiệu, theo Lục nhi nói, Lương Thiệu lần này là thật sự vui đầu khổ đọc, ngay cả chỗ Thái phu nhân cũng tùy tiện không đi. Tổng Gia Ninh đã giải hận, vừa mơ hồ lo lắng, kiếp trước nàng thành thành thật thật bị Quách Kiều chiếm lấy làm của riêng, chưa bao giờ lĩnh giáo qua thủ đoạn xử sự của Quách Kiều, bây giờ nhìn lại, Quách Kiều làm cái gì cũng giống như con người của hân, vừa lạnh vừa tàn nhẫn.

Ngộ nhờ ngày nào đó Quách Kiều không muốn làm đại ca...

Tổng Gia Ninh run cảm cập, không dám nghĩ thêm nữa.

Sau một trận tuyết rơi như lông ngỗng bay là tả, kinh thành lại đón một lần giao thừa, vẫn là vắng lai xã giao nói liền không dứt, tiệc rượu tiếp theo tiệc rượu, đầy bàn đều là thịt cá. Vệ Quốc Công phủ mọi người bận rộn đi dự tiệc thường niên, Lương Thiệu một người đóng cửa không ra, mừng chín tháng hai, liền bắt đầu trận đầu kỳ thi mùa xuân của hân.

Thái phu nhân thay cháu trai toát mồ hôi đầm dề, Tổng Gia Ninh tâm lặng như nước, biết rõ Lương Thiệu có thể thi đậu Tiến sĩ.

Nhưng mà yết bảng kỳ thi mùa xuân cuối tháng ba, Lương Thiệu tài văn chương hơn người, lại có thể thi rớt!

Tổng Gia Ninh khiếp sợ cực kỳ, sau khi kinh sợ thì cao hứng ăn hơn một chén com, thi rớt càng tốt hơn, khiến hân ngay cả Tri huyện địa phương cũng làm không được.

Nếu như không có thi đậu, Lương Thiệu không có lý do tiếp tục lưu lại kinh thành, yết bảng ngày đó liền gặp Thái phu nhân chào từ già, Thái phu nhân khuyên can mãi hân mới ở một đêm. Sáng sớm hôm sau, Tổng Gia Ninh đi theo mẫu thân cùng đi tiễn Lương Thiệu, nhìn khuôn mặt gượng cười của Lương Thiệu, Tổng Gia Ninh đời này lần đầu tiên ném được mùi vị hạnh diện.

Lương Thiệu vừa đi, Tổng Gia Ninh lại ăn nhiều hơn một chén com, không đợi chén com này biến thành thịt trên ngực nàng, trong cung bỗng nhiên truyền xuống một đạo chỉ ý, gọi cô nương nhà quan ở kinh thành từ Cửu Phẩm chưa kết hôn từ 13 đến mười bảy tuổi tiến cung, nhằm mục đích tuyển phi cho Tam hoàng tử Thọ vương, Tứ hoàng tử Cung Vương!

Nhìn chung thì cũng tội Lương Thiệu, thật ra ai cũng có quyền lựa chọn trước khi cưới mà.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chương 83

Kỳ thi mùa xuân ba năm khảo thi một lần, từ khi qua hết năm, kỳ thi mùa xuân liền biến thành đề tài câu chuyện lớn nhất trong miệng quan dân kinh thành, trong nhà có thí sinh cử nhân thi khôi cần nói, cũng không có nồng nhiệt xem nào nhiệt, tân khoa trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa giục ngựa dạo phố ngày hôm đó, kinh thành muốn người đều đổ xô ra đường, khỏi phải nói nào nhiệt biết bao nhiêu. Trong không khí như vậy, ai cũng không ngờ tới, Tuyên Đức Đế lại đột nhiên hạ chỉ tuyển tú.

Tuyển tú, vì Hoàng Đế, dòng họ chọn lựa nữ nhân.

Có người xem tuyển tú thành nấc thang thăng quan tấn chức, quan viên nhỏ hi vọng sau khi kết làm quan hệ thông gia với Thiên gia, quý nhân có thể dẫn dắt mình, đại quan thì nghĩ xa hơn, vạn nhất nữ nhi đi theo Vương Gia tương lai ngồi lên ghế rồng, nhà mình khẳng định cũng sẽ thăng chức rất nhanh, một bộ phận quan viên khác, không nỡ để nữ nhi vào cung, đối với tuyển tú thì tôn động tâm tư mâu thuẫn.

Nếu là chọn lựa tú nữ trong quan viên khắp Đại Chu, quan viên xa kinh thành nếu không muốn nữ nhi tiến cung, có thể thừa dịp trước khi chiếu thư của Hoàng Đế đến địa phương vội vàng định ra hôn sự cho nữ nhi. Nhưng lần tuyển tú này, căn bản không có chuyện của quan viên địa phương, Tuyên Đức

Để dùng lý do năm trước biên cương có chiến sự, không muốn huy động nhân lực, giới hạn tú nữ ở bên trong kinh thành. Kinh thành quan viên ít lắm, vì để cho Thọ vương, Cung Vương thật nhiều lựa chọn, tự nhiên toàn bộ phẩm cấp quan viên đều đưa ra nữ nhi vừa độ tuổi chưa gả.

Dưới chân thiên tử, tào triều tuyên ý chỉ, sau khi tan triều, đám công công chịu trách nhiệm công việc tuyên tú liền nhanh chóng xuất cung, trước tới tất cả phủ lập danh sách ghi danh các tiểu thư chưa xuất giá, ba ngày sau thì các quan viên tự đưa nữ nhi nhà mình đến ngoài cửa Hoàng Thành, chờ sơ tuyển.

Vệ Quốc Công phủ không hề chuẩn bị, khi Cao công công đi tới tuyên chỉ, Tổng Gia Ninh đang ở hậu viện nhảy dây với đệ đệ, hai tỷ muội chơi thật vui vẻ, Thu Nguyệt bỗng nhiên vội vàng hấp tấp chạy tới, gọi nàng đi Tiền viện nghe chỉ. Tổng Gia Ninh mặc danh kỳ diệu, đất đệ đệ còn chưa chơi bàn đu dây đủ đi chính viện Quốc Công Phủ.

Lâm thị cách gần đó, Thái phu nhân, Nhị phu nhân, Tam phu nhân làm trễ nải một lát mới đến.

Người đã đồng đủ, Cao công công cao giọng tuyên cáo ý chỉ tuyên tú.

Lâm thị trong lòng khê động, cổ nén mới không có quay đầu lại, nhìn nữ nhi quỳ ở phía sau.

Thái phu nhân rũ xuống tầm mắt giật giật, nhưng ý chỉ tới quá nhanh, căn bản không có cho các nàng thời gian lo liệu cho tiểu tôn nữ.

"Xin hỏi lão thái quân, ba vị cô nương trong phủ có hôn phối chưa?" Cao công công chăm chú nhìn ba vị cô nương Quách gia, cười hỏi Thái phu nhân.

Thái phu nhân chỉ có thể ăn ngay nói thật, chỉ vào Lan Phương, Vân Phương nói: "Hai đứa này cũng đã đính hôn, trong một tháng xuất giá, một đứa hôn kỳ định ở chín tháng." Ánh mắt rơi xuống trên người Tổng Gia Ninh, thấy tiểu tôn nữ còn kinh ngạc, trong lòng Thái phu nhân thở dài, bắt đầu đi nói: "Ở đây một đứa không nữ hứa gả ra ngoài."

Cao công công kỹ càng tường tận xem xét Tổng Gia Ninh một phen, thành tâm nịnh nọt nói: "Tứ cô nương xinh đẹp, nhất định là có đại phúc khí."

Thái phu nhân cười cười, trở mắt nhìn Cao công công ghi tạc tên cháu gái nhà mình lên trên danh sách.

Cao công công xong việc rồi đi, một viện từ nữ quyến hai mặt nhìn nhau.

Nhị phu nhân nhìn sắc mặt trở nên trắng bệch của Lâm thị, biết rõ Lâm thị không có tâm tư trèo cao, liền đi tới, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Chị dâu đừng nóng vội, buổi tối thương lượng một chút với đại ca, cố gắng có thể miễn đi tuyên tú của An An."

Tam phu nhân cũng đi theo khuyên: "Đúng đấy đúng đấy, hơn nữa, thanh danh ham ăn của An An sớm truyền ra ngoài, năm ấy Hoàng Thượng còn cho An An văn phòng tứ bảo, cho dù An An tiến cung tham tuyển, Hoàng Thượng hẳn cũng không sẽ chọn nàng."

Lời nói này, Thái phu nhân khê nhủm, không vui nhìn Tam nhi tức. Con dâu lớn không muốn tiểu tôn nữ trúng cử là một chuyện, nhưng Tam nhi tức ám chỉ quý nhân trong nội cung không nhìn trúng tiểu tôn nữ, người làm mẹ nào thích nghe?

Lâm thị quả thật là không thích nghe, nhưng tuyên tú mới là chuyện quan trọng nhất trong lòng bà, không lòng dạ nào mứa mép khua môi với Tam phu nhân, Lâm thị trấn định tự nhiên nói với hai chị em dâu: "Có thể vào cung tuyên tú là may mắn của An An, mặc dù không trúng cử, có thể đi va chạm việc đời cũng tốt. Bất quá ta chưa có kinh nghiệm về việc này, các đệ muội đi về trước đi, ta xin mẫu thân ít kinh nghiệm đã."

Nhị phu nhân gật gật đầu, dắt Lan Phương đi trước.

Tam phu nhân nhìn nhìn Tổng Gia Ninh hoang mang lo sợ, cũng dẫn nữ nhi Vân Phương đi về hướng tam phòng. Tam phu nhân căn bản không tin Tổng Gia Ninh sẽ được chọn làm Vương Phi, chỉ xem chuyện này là trò cười, ánh mắt Vân Phương tất nhiên đảo qua Thọ vương phủ bên cạnh, trong lòng bỗng nhiên toát ra một ý niệm trong đầu, cả kinh nói: "Nương, Tam điện hạ và Tứ muội muội có chút sâu xa, hẳn sẽ không sẽ..."

Tam phu nhân quay đầu nhìn nữ nhi, ngoài ý muốn hỏi: "Bọn họ có gì sâu xa?"

Vân Phương cẩn thận nhớ lại một phen, kể lại Tổng Gia Ninh và Thọ vương lập đội đoán đồ đèn, lúc Thọ vương vừa dời đến Vương Phủ trách cứ Đoan Tuệ công chúa bảo vệ Tổng Gia Ninh, nói xong, Vân Phương càng nghĩ càng thấy Tứ muội muội có khả năng lên làm Thọ vương phi, nhủm mồm nói: "Tứ muội muội mặc dù có chút mập, nhưng nàng..."

Gương mặt lớn lên thật tốt, nàng và hai tỷ tỷ con vợ cả, luận dung mạo, không có một người nào vượt qua được Tứ muội muội hết.

không biết vì sao, nghĩ đến Tứ muội muội có khả năng sẽ trở thành Vương Phi, ngực Vân Phương có chút không thoải mái. Từ lúc Sở Vương, Duệ Vương chọn phi, Vân Phương liền nhận định Vương Phi nhất định đều là xuất thân tiểu môn tiểu hộ, bởi vậy cho tới bây giờ không nghĩ tới sẽ cấp cho bất luận một vị Vương Gia nào làm Vương Phi. Hôm nay Tuyên Đức để lâm lúc sửa lại quy củ, Tứ muội muội trở thành tú nữ, đã có cơ hội làm Vương Phi, nàng không khỏi không thích.

Đại tỷ tỷ, Nhị tỷ tỷ gả cũng tốt hơn nàng ta, một khi Tứ muội muội thành Vương Phi, đừng nhìn Thọ vương là cà lăm, cà lăm cũng là Vương Gia, vừa đứng ở đó, nam nhân của ba chị em các nàng đều phải quỳ lạy hành lễ với hắn, kết quả cuối cùng đứng hàng cuối, nàng gả rất không như ý.

"không có khả năng." Tam phu nhân trầm mặc rồi đi một đoạn đường, bỗng nhiên chém đinh chặt sắt mà nói, ra hiệu bọn nha hoàn sau lưng cách xa một chút, bà ta thấp giọng phân tích cho nữ nhi: "Đầu tiên, chọn phi là Hoàng thượng hoàng hậu làm chủ, các vương gia không cần đề cập tới, Hiền phi nếu như còn sống, sẽ cố gắng giúp Tam điện hạ tính toán một chút. Còn nữa, thanh danh Tứ muội muội con sớm đã hư mất rồi, đầu tiên là tham ăn, lại bị Lỗ

Trần ghét bỏ..."

Vân Phương chu chu mỏ: "Người ngoài lại không biết, đều cười nhạo Lỗ Trần đàn." Tức chết nằng ta, rõ ràng là Lỗ Trần nhìn ra nằng ta tốt hơn Tứ muội muội.

Tam phu nhân không tranh luận điều này với nữ nhi, nói tiếp Tổng Gia Ninh: "Dù sao Hoàng Thượng tuyệt không cho Tứ muội muội con làm chánh phi như vậy đâu, Trắc Phi, có lẽ còn có thể."

Trắc Phi còn không phải là thấp?

Vân Phương rút cuộc dễ chịu một chút, chỉ cần Tứ muội muội đừng làm Vương Phi, Trắc Phi hoặc là không trúng cử, nằng ta đều có thể tiếp nhận.

~

Hoán Nguyệt Cư, Lâm thị lo lắng xin mẹ chồng giúp đỡ: "Nương, An An là người nhìn nó lớn lên, tính tình của con bé không đảm đương nổi Vương Phi cũng làm không tốt Trắc Phi, hết lần này tới lần khác lớn lên... Nương, chúng ta có thể nghĩ biện pháp miễn cho An An đi chọn tú không?"

Hiện tại Lâm thị chỉ hận nữ nhi sinh ra quá đẹp, nếu là xấu một chút, cộng thêm thanh danh tham ăn, bà cũng không cần lo lắng.

Thái phu nhân thờ dài, ôm Tổng Gia Ninh này giờ vẫn không lên tiếng nói: "Nếu là sớm nhận được tin tức, chúng ta còn có thể an bài An An giả bộ bệnh né đi, nhưng vừa vặn Cao công công cũng nhìn thấy, An An nào có một chút gì của bộ dạng sinh bệnh chứ? Vừa nghe nói tuyển tú liền lập tức sinh bệnh, mặc cho ai cũng sẽ không tin, chỉ biết không công đắc tội Hoàng Thượng."

Lâm thị trong lòng cảm giác nặng nề.

Thu Nguyệt hỗ trợ nghĩ kế, nhỏ giọng nói: "Phu nhân, nghe nói tiền triều trong cung tuyển tú, có tú nữ không muốn trúng cử, liền cố ý ăn chút gì đó khiến giọng nói khó nghe, hoặc là ở dưới nách động động tay chân..."

Còn chưa nói xong, đã bị Thái phu nhân bác bỏ: "An An vào cung, trong cung các quý nhân cũng đều đã từng khen quá bộ dáng con bé tốt, những thứ biện pháp này quá dễ dàng bị phơi bày." Chính là bởi vì cháu gái lớn lên tốt, hai năm qua trong cung có yến hội, bà mới không có gọi cháu gái đi, các hoàng tử ngược lại còn tốt, Thái phu nhân còn sợ cháu gái bị Hoàng Thượng tuổi gần năm mươi tuổi nhìn trúng.

Chủ tớ thương nghị hồi lâu, cuối cùng lại phát hiện, căn bản là không có cách ngăn cản Tổng Gia Ninh tiến cung tham tuyển.

Nhìn khuôn mặt lo lắng trùng trùng của mẫu thân, Tổng Gia Ninh có chút muốn cười lấy lại tinh thần, kéo tay mẫu thân nói: "Nương, Hoàng Thượng cho các vương gia chọn Vương Phi, con khẳng định không được chọn, người đừng lo lắng." Thọ vương, Cung Vương, một là Hoàng Thượng tương lai, một người cũng là Vương Gia nghiêm túc, Vương Phi làm sao có thể đến phiên nằng một Tứ cô nương từ bên ngoài đến Quách gia?

Tổng Gia Ninh thật sự không có chút lo lắng nào.

Nữ nhi giọng nói nhẹ nhàng, dường như "Xác định nhất định không trúng cử" là chuyện gì đáng giá kiêu ngạo, trên mặt Lâm thị gượng cười, trong lòng càng bất an. Đứa nhỏ ngốc này, cũng bởi vì không phải cô nương con vợ cả Quách gia, luôn tự coi nhẹ mình, có thể gả cho Lỗ Trần như vậy liền cao hứng cực kỳ khùng khiếp, không chút nào nghĩ tới, chỉ bằng gương mặt đó của con bé, đừng nói Vương Phi, cung phi...

Nghĩ đến nơi này, sắc mặt Lâm thị đại biến, đầu tiên bà sợ nhất là nữ nhi bởi vì tư sắc bị chỉ làm Trắc Phi của Vương gia nào đó, sau khi vào phủ bị chủ mẫu tương lai khi dễ, trước mắt nghĩ đến nữ nhi có khả năng sẽ bị Tuyên Đức Đế tuổi gần năm mươi vừa ý, Lâm thị đâu chỉ là sợ hãi, lòng bà cũng sắp vỡ vụn rồi, hoảng sợ nhìn Thái phu nhân.

Mẹ chồng nằng dâu hiểu rõ lòng dạ của nhau, nhưng nhìn Tổng Gia Ninh phi thường "Tự tin", hai người cũng không có biểu hiện ra ngoài, trước đuổi Tổng Gia Ninh dẫn Mậu Ca Nhi ra phía sau viện chơi, mẹ chồng nằng dâu lại tiếp tục suy nghĩ biện pháp.

Nắng chiều chưa xuống, Quách Kiều trước Quách Bá Ngôn một bước trở về phủ, quan phục cũng không có đổi, thẳng đến Lâm Vân Đường.

"Mẫu thân, trên đường ta nghe dân chúng nói, trong cung muốn tuyển tú nữ?" Hành lễ, Quách Kiều vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Con riêng không có tình cảm gì với bà, Lâm thị đoán không ra tâm tư con riêng, liền cũng không có lộ ra lo nghĩ của mình, cười yếu ớt nói: "Đúng vậy, tên của Tứ muội muội con đã ghi lên rồi, ba ngày sau liền phải tiến cung. Thế từ ngồi đi, uống một ngụm trà."

Quách Kiều gật gật đầu, ngồi xuống ở dưới tay trái Lâm thị, uống hết trà, hẩn nhìn ngoài cửa, trêu ghẹo nói: "Sao không thấy Tứ muội muội? Có phải xấu hổ trốn đi hay không?"

Nữ nhi làm sao xấu hổ, rõ ràng là không có tim không có phổi, Lâm thị lại chỉ có thể thừa nhận.

Trong đầu bỗng dưng hiện hiện một màn vào tết Trung Nguyên năm trước kể muội bị Thọ vương ôm vào trong ngực kia, Quách Kiều siết chặt chén trà.

Nhưng vào lúc này, Quách Bá Ngôn đã trở về.

Trong thính đường hai mẹ con cũng đứng lên, nhìn thấy trọng phu, Lâm thị rút cuộc không che giấu được lo âu trong lòng, khuôn mặt hiện lên u sầu.

Quách Bá Ngôn liếc mắt một cái liền nhìn ra, dăm ba câu đuổi con trưởng chương mất đi, ông kéo tay Lâm thị đi vào nội thất.

"Thiếp không muốn An An tiến cung." Phu thê một chỗ, Lâm thị dựa vào trong ngực nam nhân, mẹ chồng không giúp được gì, bà chỉ có trông chờ trượng phu.

Quách Bá Ngôn đã sớm cân nhắc qua việc này, cười nói: "Yên tâm đi, nếu như ta không có đoán sai, Hoàng Thượng bảo nữ nhi của quan lớn tham tuyển chỉ là vì gộp đủ số, một người cũng sẽ không chọn, bằng không thì Duệ Vương nên suy nghĩ nhiều."

Thọ vương là thân đệ Sở Vương, cho Thọ vương chọn thê tộc đặc lực, liền tương đương với nâng Sở Vương lên. Đồng thời chọn phi, bên này chọn nữ nhi của quan lớn cho Thọ vương, Tứ hoàng tử Cung Vương tự nhiên cũng phải chỉ cho một người không sai biệt lắm, kể từ đó, bốn Vương gia, chỉ có thê tộc của Duệ Vương là thấp, Hoàng Thượng xưa nay công bằng, tuyệt sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh.

"Vậy, Hoàng Thượng sẽ không sẽ..." Lâm thị cắn cắn bờ môi, câu nói kế tiếp có chút khó mà mở miệng.

Quách Bá Ngôn nhìn chằm chằm vào bờ môi hồng hồng của bà, sững sờ chốc lát mới phản ứng tới thê tử là đang hoài nghi Tuyên Đức Đế tham lam nhan sắc của kẻ nữ, nhất thời nở nụ cười, giống như trừng phạt nheo hai cái lên eo nhỏ mảnh khảnh của Lâm thị: "An An chỉ lớn hơn Đoan Tuệ một tuổi, Hoàng Thượng làm sao lại vừa ý biểu tỷ muội của nữ nhi mình? Có thời gian quan tâm bấy bà, không bằng suy nghĩ một chút hầu hạ ta như thế nào đi."

nói xong ôm ngang Lâm thị lên, đi đến màn trướng. Mấy ngày hôm trước nguyệt sự của thê tử đến, ông sáng nay đã bắt đầu nhớ thương rồi.

Lâm thị đứng ngồi không yên cả ngày, Quách Bá Ngôn vậy mà chỉ muốn khoái hoạt, bà bức bối, lại vừa không khỏi nhẹ nhàng thờ ra.

Bà tin tưởng Quách Bá Ngôn, nếu như ông khẳng định như vậy, chuyển đi vào nội cung ba ngày sau của nữ nhi, nhất định sẽ bình an vô sự.

Tác giả có lời muốn nói: Tuyên Đức Đế: nghe nói người hiểu trăm rất rõ?

Quách Bá Ngôn: chẳng lẽ không phải?

Tuyên Đức Đế: người đoán đi.

Quách Bá Ngôn:... Ta về nhà ôm vợ ngủ thôi.

Hắc hắc, nếu như các người nhiệt tình một chút, đêm nay khả năng sẽ tứ hôn a ~

Bạn đang đọc truyện *Quốc Sắc Sinh Hương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.